

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Dark Beast

OLIVIA
WILDENSTEIN
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

My Dark Beast

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Contents

[İçerik Uyarıları Bölüm](#)

[1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)

[Bölüm 65](#)

[Bölüm 66](#)

[Bölüm 67](#)

[Bölüm 68](#)

[Bölüm 69](#)

[Bölüm 70](#)

[Bölüm 71](#)

[Bölüm 72](#)

[Bölüm 73](#)

[Bölüm 74](#)

[Bölüm 75](#)

[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Sonsöz](#)

[Epilog](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Sırada ne var?](#)

[Ayrıca Olivia Wildenstein](#)

[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Content Warnings

Benim Karanlık Canavarım, yeni yetişkinlere yönelik bir aşk romanıdır:

- güçlü bir dil
- cinsel içerikli sahneler
- grafik şiddet
- Alzheimer
- alkol içmek
- bir yetişkinin kaçırılması
- "büyülü" uyuşturuculara bağımlılık (sayfa dışı)
- sevilen birinin ölümü (sayfa dışı)

OceanofPDF.com

To the man of my
dreams.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

1

CALANTHE

O Aman Tanrım.
Mandalina gülünün tepesine tünemiş dev örümceğe göz kırpıyorum; kocaman boncuk gözleri ve tüylü bacaklarıyla avuç içi büyüklüğünde bir şeytan. Esnek

Sap sıyırıcı parmaklarımdan fırlıyor, beni zıplatacak kadar büyük bir güçle yaralı ahşap masaya çarpıyor. Örümcek zıplamıyor.

Gülü yere bırakıp yavaşça geri çekilmeyi düşünüyorum ama ya sürünerek uzaklaşır ve ailemin çiçekçi dükkanının karanlık bir köşesinde kaybolursa? Ya da daha kötüsü, ya merdivenlerden yatak odama tırmanırsa?

İşte bu, tam da cesur babamı çok özlediğim bir an. Nicolas Bloom benim kahramanımdı - böcek fısıldayıcım, kâbus avcım, şaka kırıcım, gülümsetenim. O adamı korkutan tek şey annemi kaybetmekti. Ve beni, ama özellikle annemi. Hayatının en büyük aşkını.

Gülü kol uzunluğunda tutuyorum. Çimen yeşili karoların üzerinde dikkatlice ilerlerken bir kamış gibi sallanıyor. Çiçekçinin cam kapısının üstündeki zil sesi çınlıyor. En iyi arkadaşım Bryn'in altı saat süren aile yemeğinden nihayet çıktığını sanıyorum ama bir de bakıyorum ki en sevmediğim müşterim gelmiş.

"Kapıyı tutun lütfen, Bay Valenti!"

Üstündeki canlı süslemeden kurtulur kurtulmaz karısının buketine saplayacağım güle kaşlarını çatıyor. Kahretsin. Ya ürpertici sürünge yüzünden haftalık siparişini iptal ederse? Çiçeği onun alanından çıkarmaya çalışıyorum.

görüş alanını göğüs dekoltemde yakaladığımda. O adi herifin göğüslerime olan takıntısından hiç bu kadar memnun olmamıştım.

"Hemen döneceğim." Boston'un yağmurla hırpalanan karanlık kaldırımına çıkıyorum. "Tamam, kıllı küçük adam... ya da kız, kaçma zamanı." Örümcek kımıldamıyor. Uzun sapını çırpıyorum. Yaratık bana sert bir bakış fırlatıyor.

Yolun karşısında, tatlı sarışın Logan'ı martini bardağına kokteyl doldururken görüyorum. Caddenin karşısına geçip ondan yardım istemek çok istekliyim. O Güneyli ve Güneyli erkekler böceklerden korkmaz.

Umut.

Bir stiletto'yu yola koyuyorum, bir su birikintisine doğru sıçırıyor. Ugh. Bir ayakkabının içinde şehir suyu gibisi yok. Bir adım daha atmadan önce park etmiş araçların arasındaki boşluğu başka çamur cepleri için tarıyorum.

Araba farları yüzüme çarpıyor ve bir korna sesi kulak zarımı parçalıyor. Havada süzülen gülü bırakıyorum, tam o sırada süslü siyah bir spor araba beni tampon yapışkanına çevirmekten kıl payı kurtuluyor.

Neredeyse çarpışma benim hatam olmasına rağmen, yanımdan geçerken yavaşlama nezaketini bile göstermeyen sürücüye kızgın bir bakış fırlatıyorum. Plakasını okuduğumda öfkem daha da *derinleşti-Hadez*l.

Ellerimi kalçalarımaya koyup gözlerimi kısarak bakıyorum, hangi aile üyesi olduğunu anlamam mümkün olmasa da. Amca mı? Kuzen mi? Küçük kardeş mi? Ya da grubun en kötüsü olanarian Hadez -sessiz bekar, olağanüstü hıyar ve kendini katil ilan eden?

Şık stop lambaları yağmurla kayganlaşan caddeye yansıyor ve caddeyi mecazi bir kan izi gibi kıpkırmızıya boyuyor. Otuz yıllık yaşamı boyunca yüzlerce insanı öldürdüğü söylenen bir adam için, özellikle de kendi babası için ne kadar da ürkütücü.

Dudaklarımı büzerek, Bay Valenti'nin sabırla buketini ya da göğüslerime bir polis daha bakmasını beklediği dükkâna dönüyorum. Annem adamın romantik olduğuna ikna olmuşken -kim olduğunu hatırladığında, ki bu son zamanlarda pek sık olmuyor- ben "mutlu bir evliliği olan" üç çocuk babasının aldatan bir çakal olduğuna ikna olmuş durumdayım.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim." Gülümsemeye çalışıyorum ama bunun bir yüz tiki olarak ortaya çıktığından oldukça eminim, özellikle de Bay Valenti'nin gözleri isteyken spor sütyenleriyle bağladığım büyük göğüslerimin üzerinde gezinirken.

"Sevgili annen nasıl?"

"O harika." İyi değil ama bu adamla onun düşüşünü paylaşmaya hiç niyetim yok. Bryn'le bu konuyu neredeyse hiç konuşmuyorum ama bu daha çok annemin agresif Alzheimer'ı üzerinde durmak istemememle ilgili.

Fayansların üzerine damlalar sıçratıyorum, bunları temizlemem gerekecek çünkü bir dava bizi borca gömer. İyi tarafından bakarsak, artık dükkânı işletmek zorunda kalmayacağım. Bu bencilce düşüncüyü kafamdan silkeleyip atıyorum. Babamı ve annemin bir kısmını zaten kaybettim; onların gururu ve neşesi olan Bloom's Blooms'u kaybetmeyeceğim.

Babamın ölmeden önce sukulentlerden oluşan bir duvara dönüştürdüğü lake kafes perdeden sıyrılıp Bay Valenti'nin buketine geri dönüyorum. İki düzine gülünün dikenlerini ayıklamaktan vazgeçtim, adamı dükkânımdan çıkarmaya hevesliydim.

"Tarian Hadez'e neden çiçek attın?" Valenti sesleniyor.

Demek Tarian'ın arabasıydı.

Adamın görüntüsü göz kapaklarımdan arkasını lekeliyor. Tüm keskin açılar, yağsız kaslar ve saçları ve kişiliğiyle eşleştiği söylenen gözler-şehrimizin kanalizasyonları gibi siyah.

Kafes perdeden Valenti'yi kasanın yanındaki sarı Brassia orkidesinin çanak yapraklarını parmaklarken yakalıyorum. Bitkinin nasıl olup da büzüşmediği bir mucize. "Kadınlar bu adamdan neden bu kadar etkileniyor?"

Çünkü o çok zengin, çok güçlü ve çok tehlikeli. *Katil-şık*, demeyi sevdiğim gibi, bu da bana Bryn'den ebediyen bir göz gülüşü kazandırıyor.

Omuz silkiyorum. "Beni yener."

"Az önce ona bir çiçek fırlattın."

Valenti'ye bir kaşımı kaldırıyorum. O gülü Tarian'ın dikkatini çekmek için attığımı mı düşünüyor? İğrenç.

Böylece hıyar benim hibristofiliden muzdarip olduğumu düşünmeyi bıraktı, ben de "Bu bir pazarlama taktiği idi. Daha fazla müşteri çekmeye çalışıyorum."

"Çiçekçi dükkânı için mi?"

İyy. "Evet, çiçekçi dükkânı için."

"Çabuk para kazanmak istiyorsan, sana hap satan bir adam ayarlayabilirim" diye eklediğinde hâlâ yüzümü buruşturuyorum.

Bu bir sürü alarm zilini çaldırır. "Çeteyle aynı yatağa girmemeyi tercih ederim." Duvara çivilenmiş dev bobinden sicimi çıkarıp sapların etrafına doladıktan sonra buketi kahverengi bir el işi kâğıdının içinde döndürüyorum.

"Bu çete değil. Anti-mob."

Tabii, ben de ev işlerine meraklı bir chihuahua şekil değiştiricisiyim.

"Onları duymuş olabilirsiniz. Kutsal Avcılar."

Nefesimi tutuyorum çünkü Hadez'in her şeyine karşı olan esrarengiz milisleri duymuştum. "Sanırım çiçeklere sadık kalacağım." Logomuzun etiketini el işi kağıdına yapıştırıyorum. "Ama teşekkür ederim. İlginize minnettarım."

Bakışları yine göğüs dekoltemin tavşan deliğinden aşağı iniyor. Hemen kasaya koşup hesabı ödüyorum. Platin kredi kartını geçirirken, reklam arasının başladığını müjdeleyen tanıdık bir Food Network jingle'nin yankılandığı tavana bakıyorum. Annem sabahtan akşama kadar o kanalı izler. Eskiden çok iyi bir aşçıydı, hatta çiçeklerin kullanıldığı bir yemek kitabı bile yazdı, babamla da bu sayede tanıştı ama bugünlerde ekrana kayıtsızca bakıyor.

Ödeme terminali Bay Valenti'nin makbuzunu çıkardı. Müşteri kopyasının çıktısını alıp tezgahdaki buketin üzerine yerleştiriyorum. Eskiden elimle uzatırdım ama parmakları her zaman benimkine sürtünmenin bir yolunu bulurdu.

"Çok güzel," diyor güllerini koklarken göğüslerime. "İş teklifimi düşünmek için bu haftayı değerlendir. Daha da iyisi, seninle tanışması için onu göndereceğim."

Kesinlikle hayır. "Teşekkürler, ama komşum iyileşmekte olan bir uyuşturucu bağımlısı, bu yüzden onu bu tür şeylere maruz bırakmasam iyi olur." Kapıya doğru yürüyorum ve açıp açmadığını kontrol ediyorum. Kurnazca değil, biliyorum ama bu adam nezaketle muamele görmeyi hak etmiyor.

"Kazanacak çok para var." Kaldırımı jilet gibi keskin yağmur damlalarıyla iğneleyen karanlık gökyüzüne bir bakış fırlatıyor. "Bu konuyu gelecek hafta konuşabiliriz."

"Kesinlikle. "

Eşikte oyalanıyor. "Hiç izin alıyor musun?" "Hayır."

"Haftanın yedi günü mü çalışıyorsun?"

"Evet." Keşke onun işine ihtiyacımız olmasaydı da onu kapı dışarı etseydim. "Bu insanlık dışı."

Buna sadık bir evlat olmak denir, annesini akıl hastanesine yatırmayı kendine yediremeyen bir evlat.

"Saat kaçta kapatıyorsunuz?"

Altında bir şişe biber gazı sakladığım tezgâha bakıyorum. Hep kullanmak istemişimdir. Belki de zamanı gelmiştir? "Şu anda, aslında."

Valenti kapıda asılı olan ve çalışma saatlerimizi gösteren levhayı inceliyor, bakışları akşam yedideki kapanış saatine takılıyor. Saat daha beş buçuk değil.

"Erken kapatmam gerekiyor. Teslimatlar." Ne yazık ki, yapmam gereken hiç teslimat yok.

İki sokak aşağıda uber-modern Fleur-de-Lys açılıp müşterilerine yaşlarına göre indirim yaptığından beri Bloom's Blooms annemin hafızası gibi hızla soluyor. Bu hızla gidersek Ekim'de kirayı ödeyemeyeceğiz - o zamana kadar dayanabilirsek tabii.

Kapının kenarına daha sıkı tutunuyorum, sanki sarmaşık kaplı tuğla duvarlar üzerime kapanıyor ve saksı bitkileri tüm oksijeni hortumluyormuş gibi hissediyorum.

Gıcırdayan lastikler beni sarmalımdan çıkarıyor. Nedense aracın siyah ve yere yakın olmasını bekliyorum ama gümüş rengi. Ve direksiyondaki kişi, gülüm lastiğinde bir delik açtığı ya da ön camını parçaladığı için şikayet etmeye gelen devasa kızgın bir uzaylı ya da tanrı değil.

Evet, uzaylı ve ilah. Bunlar, otuz yıl önce Hanscom Field'da özel jetlerinden inen ve ABD'nin dört bir yanında alışveriş çılgınlığı yaparak binaları, gökdelenleri, alışveriş merkezlerini, tarlaları, depoları, bankaları, üniversiteleri ve şirketleri kapışan gazilyonerler için kullanılan en yaygın iki tanımlayıcı.

Benim naçizane fikrime göre, Hadezeler tanrı ya da uzaylı değiller. Onlar Atlantik'in öte yakasındaki büyümlü adalarına dönmeleri gereken çok fazla nüfuz ve servete sahip yabancılar. Mavi elmaslarla dolu bir madenin ortaya çıkarılmasından sonra "Atlantis" olarak vaftiz ettikleri adaya. Kara parçası üzerinde dolaşan her insansız hava aracı düşürülmüş, kıyılarına çok yaklaşan her tekne batırılmış ve turizm endüstrisi yok olmuş olsa da, bu efsanevi hazinenin görüntüleri internette bolca yer almaktadır.

Bryn bir arabanın gümüş mermisinden çıkıyor, kısa çilek sarısı bukleleri loblarına saplanmış devasa altın halkalara çarparak sallanıyor.

"Arabayı bu şekilde park edebileceğini sanmıyorum," diyor Valenti, siyah kalçalar ve deri bir mini etek giymiş bacaklarına.

Kaşları, ağzının bir köşesiyle eş zamanlı olarak alnına doğru tırmanıyor.

Çapraz park işinin arkasındaki sürücü, aracının etrafından dolanmadan önce kornaya basıyor ve ona küfrediyor. Bryn onu tersler.

Dükkânın kapısına yanaşıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Audi bayisini mi soydun?"

Louis Vuitton tılsımına bağlı bir anahtarlığı çeviriyor. "Saul'dan küçük bir hediye."

"Saul sana bir araba mı verdi?"

"Bir tane Macrazy'ye, bir tane de anneme verdim." Kaşlarını sallıyor. "Gerçi anneminki şoförlü geldi."

"Saul mu? Saul Hadez'deki gibi mi?" Valenti soruyor, hâlâ kapı kolunu oynuyor.

Gözlerimi adama diktim ve Bryn'e adamdan kurtulması için sessizce yalvardım.

Anahtarlarını arabası kadar yeni görünen kapitone deri çantasına atıyor. "Günün son iki cinsel yolla bulaşan hastalık randevusunu kapmayı başardım. Hazır mısın Callie?"

Ürkek bir homurtuyla boğuldum, sonra öksürükler arasında ağzımı açtım, *Gerçekten mi?*

Cinsel yolla bulaşan hastalıklar mı?

Bay Valenti boğazını temizler. "iyi olacak." Bir süre sonra, "Saul'a dikkat etmelisin. Tüm o aileye." El işi kağıdı göğsünde gıcırıyor.

"Anlaştık." Bunu ona kalması için bir neden verebileceğimi fark etmeden önce söylüyorum. Ağzını açtığında Bryn cıvıltıyor: "Bayan Valenti'ye elimizden geleni yapacağız."

Ona güzellik yarışmasına özgü gülümsemesini gösteriyor - bolca dudak, biraz diş.

Saniyeler içinde, adam amansız yağmur damlaları arasında bir bulanıklıktan başka bir şey değildir.

Bryn yüzündeki nemli perçemi iterek dükkâna giriyor. "Partiye gelemediğin için" - çantasından bir şişe kırmızı şarap çıkarıyor, kolundaki bilezik ve boncuklu bileklikler şıngırdıyor - "partiyi sana getiriyorum."

"Parti mi? Bunun bir aile yemeği olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydi. Gerçi bir partiye dönüştü." Topuklu ayakkabılarıyla sukulent duvarından ahşap komodine doğru ilerliyor. Bir çekmeceyi çekip açıyor, sonra annemin artık dükkânı işletmeyeceği belli olduğunda bana başsağlığı hediyesi olarak aldığı çiçek şeklindeki tirbuşonu arıyor.

"Yani..." Gümüş arabasına başımı salladım.

"Araba mı?" "Bir parti hediyesi."

"Acil belsoğukluğu randevularımızı unutun. Eğlenceye giden yolu göster."

Bryn kıs kıs gülerek tirbuşonla şişenin tepesine vurur. "Parti hediyeleri sadece gelecekteki Hadezeler içindi."

Ağzım mantarla aynı anda patlıyor. "Annen ve Saul nişanlandı mı? Bir buçuk dakikadır çıkıyorlar!"

"Gerçek aşk beklemez." Etrafta bardak arama zahmetine girmiyor, bunun yerine şişeyi doğrudan ağzına götürmeyi tercih ediyor. Uzun bir yutkunmadan sonra şişeyi uzatıyor.

Göğsümde tutuyorum. "O insanlarla akraba olacaksın."

"Elbette." Kehribar rengi gözleri parlıyor. "Bryn Hadez'in kulağa hoş geldiğini düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Babanın soyadını hiç almadın ama üvey babanın soyadını almayı mı düşünüyorsun?"

"Saul için değiştirmedim. Malachi için değiştirdim." "Hâlâ kafam karışık."

Kollarını açıyor. "Geleceğe bakıyorsunuz Bayan Malachi Hadez."

"O da mı evlenme teklif etti?"

"Devam eden bir çalışma." Çenesiyle şişeyi işaret ediyor. "Onu içecek misin yoksa sadece sarılacak mısın?"

En iyi arkadaşım *onlardan* biri mi olmak istiyor? Tek boynuzlu atlarla dolu bir karavanın vitrine çarpması beni daha az şaşırtırdı.

"Bilin bakalım Macrazy'nin gözü kimin üzerinde?"

Bryn'in entrikacı üvey kız kardeşini tanıyorsam, Forbes'un Milyarderler listesindeki herhangi biri olabilir. "Kim?"

"Tarian."

Kalp atışlarım şişeye çarparak içindeki şarabı titreştiriyor. "Mackenzie kendi babasını öldüren bir adamla mı ilgileniyor?"

"Yeterince zengin olsaydı kız bir mahkûmla evlenirdi." Şişeyi ölümcül tutuşumdan kurtarıyor ve havaya kaldırıyor. "Tanrı statüsü kazanmak üzere olduğumun farkında mısın?"

"Hadezeler tanrı değil. Onlar canavar."

"Tanrılara ve canavarlara." Bana göz kırptıyor ve içen o olmasına rağmen başım dönüyor.

En iyi ve tek arkadaşım Boston'daki en tehlikeli adamlarla evcilik oynamak üzere.

OceanofPDF.com

2

CALANTHE

M Dilim, potpuri yapmak için kuruttuğum yapraklar kadar kurumuş ve beynim, dün gece kendime yedirdiğimi hatırladığım yumurtalar kadar karışmış hissediyor.

Oh, Tanrım. Yumurtalar. Boğazımdan yukarı fırlıyorlar.

Çarşafı bacaklarımdan fırlatıyorum ve tam da akşam yemeğim talihsiz bir şekilde yeniden ortaya çıkarken ebeveyn banyoma koşuyorum.

Dün gece o kadar içmedim, değil mi?

Kendime soruyor olmam muhtemelen iyiye işaret değil. Midem kasılıyor ve kendimi yeniden klozetin üzerine bırakıyorum. Mide bulantısı azalırken, gece tüm ayrıntılarıyla gözümün önünden geçiyor.

Bryn ile paylaştığım boş şarap şişesi.

Annemi kanepede uyurken bulmak ve onu . Çırpılmış yumurta pişirmek.

Çiçekçinin karşısındaki barda bir içki daha içmeye karar verdi.

Tüm kapıları kilitleyecek ve annemin monitör uygulamasını açacak zihinsel güce sahip olmak.

Bryn park cezasını konfetiye çevirdi.

Logan dökme kahverengimsi İçecekler içinde ön . Biz
o o "Atlantisliler" olarak adlandırıldı.

İsme homurdanıyorum, çünkü nasıl homurdanmayayım ki?

Bryn'in annesinin altmış yaşındaki gümüş saçlı Hadez'le evlenmesinin bir artı ve bir milyon eksisini tartışıyorlar.

Bir başka asit dalgası boğazımı yakıyor ve tuvalete sıcıyor. Bugün canım yanacak. Donuk ışıkla çerçevelenmiş perdelerime doğru bakıyorum. Annemin henüz uyanmamış olmasını umuyorum.

Onu duyabilirdim. Sanırım.

Duşa girmeden önce iki kez daha kusuyorum. İç çamaşırım ve uyku tulumum da vücudum kadar yıkanmaya ihtiyaç ve çamaşır kurutma makinemiz geçen yıl pes ettiğinden, soyunmaya zahmet etmiyorum.

Köpüklendikten ve duş başlığından suyu kana kana içtikten sonra kendimi biraz daha az yol ölümü gibi hissetmeye başlıyorum. Banyomun kokusunu aldığımda bu his kayboluyor. Her yüzeyi çamaşır suyuyla temizledikten sonra dişlerimi fırçalıyorum ve havaya üst kat komşumuz Bayan Fiona'nın İrlanda dansı derslerinde kullandığı kadar parfüm sıkıyorum.

Temiz bir tanga bulduktan sonra uzun saçlarımı bir havluya sarıyorum ve yatağıma uzanıyorum. Bu kadar alkol almam teknik olarak onların suçu olduğu için Hadezelere lanet okuyorum ve komodinin üzerindeki şarj aletinden telefonumu alıyorum.

Git, ben, hatırlamak için.

Video monitör uygulamasını kontrol ettiğimde annemin hâlâ mutlu bir şekilde uyuduğunu görüyorum. Yine de saat sabahın altısı elli iki. Yanıma kıvrılıp gözlerimi kapatıyorum.

Çınlayan metal sesiyle uyandım. Önce bunun rüyamın bir parçası olduğunu düşünüyorum ama sonra kapalı pencereden annemin neşeli sesini duyuyorum ve birilerine güzel bir gün diliyorum.

Yataktan öyle hızlı fırlıyorum ki oda dönüyor. Kâğıt kaplı duvarlarım tekrar odaklandığında, mor halımın üzerinde iki büküm uzanıyordum.

"O kokteylin içine ne koydun Logan?" Homurdanıyorum, bez bebek uzuvlarımı bükülmeye zorluyorum.

Sanırım daha iyi bir soru şu olurdu: Oraya ne koymadı? Spor sütyeniyle güreşirken, "Atlantisliler" in yasadışı olması gerektiğine karar verdim.

Hâlâ nefes aldığından emin olmak için Bryn'i arıyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor. Moda influencer'ı olduğu için belirli bir çalışma saati yok. Oh,

o olmak için...

Siyah tayt, vintage konser tişörtü ve stilettolardan oluşan üniformamı giyiyorum. Üstler müzik tutkunu ebeveynlerimin, ayakkabılar ise Instagram'da giydiği bir fotoğrafı paylaştıktan sonra bana hediye eden Bryn' hediyesi.

Evin içinde sendeleyerek dolaşıyorum, mutfaktan bir muz ve biraz kraker alıyorum, sonra aceleyle aşağıya iniyorum ve babamın tuğla duvarlara çivilediği sahte sarmaşıkların arasında parıldayan peri ışıkları çelenklerini buluyorum.

Annem bir demet beyaz gülü bir vazonun içinde yeniden düzenlerken mırıldanıyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor. Topuk sesimi duymuş olmalı ki başını kaldırıp bakıyor.

Gözlerindeki ışıltının sönmesini ve dudaklarındaki gülümsemenin dağılmasını bekliyorum ama ikisi de olduğu gibi kalıyor. "Günaydın, günışığım."

Beni tanıdığı için kan damarlarıma hücum ediyor. Bu nadir berraklık anını kucaklıyorum. "Merhaba anne. Ne yapıyorsun?"

"Buket yapıyorum." Pürüzsüz alnını hafifçe buruşturan bir kaşını kaldırıyor. "Ee? Dün gece nasıldı?" Cevap vermek için ağzımı açtığımda, "Lucas'la eğlendin mi?" diye ekliyor.

Bu isim beni üniversite boyunca çıkıttım, babamın cenazesinden hemen sonra beni terk edene kadar birlikte yaşlanacağımı düşündüğüm çocuğa geri götürüyor.

Annem kaşlarını çatmaya başlayınca, "Zil çaldı. Müşterin mi vardı?"

Önce bana, sonra cam kapıya göz kırpmaya ve zihnindeki sis perdesini aralayan ince güneş ışığının çoktan sönüp gitmiş olmasından endişeleniyorum ama sonra bal rengi gözlerini bana çevirip gülümsüyor. "Evet. Mackenzie Fielding bu akşam düzenleyeceği bir etkinlik için çiçek süslemeleri sipariş etmek üzere uğradı."

Bryn'in kız kardeşinin uğramasına mı, yoksa annemin Bryn'i hafızasında bulamazken Macrazy'nin kim olduğunu hatırlamasına mı daha çok şaşırdığıma karar veremiyorum. Ama sonra başımı sallıyorum ve cümlesinin son kısmına odaklanıyorum. "Bu gece mi?"

"Uh-huh." Annem üç beyaz gül seçer, sonra da birkaç sap Bebek Nefesi.

"Ve sen dedin ki...?"

"İşi kabul etmekten onur duyarız."

"Yeterli stokumuz olduğundan emin misiniz?" Elimizde bol miktarda çiçek var, ancak bir etkinlik genellikle demet demet çiçek anlamına gelir.

Annem yine mırıldanıyor. Beni okula uyandırmak için apartmanda bangır bangır çaldığı Rob Thomas şarkısı. Bu şarkı hakkında karışık hislerim var. Bir yandan, annemle babamın düğün şarkısı olduğu için seviyorum; diğer yandan, sabah insanı olmadığım için nefret ediyorum.

Ayrıca bana babamı ve kapanış saatinde annemle dükkânın etrafında ya da yemeklerden sonra küçük mutfağımızda nasıl dans ettiğini hatırlatıyor. Tanrım, onu özlüyorum.

"Mackenzie Fielding ne sipariş etti?"

Annem buketine eklediği beyaz şakayıklara bakıyor. "Huh?"

"Mackenzie Fielding'in bir etkinlik için çiçek siparişi vermek üzere uğradığını mı söylüyordunuz?"

Annemin kaşlarının arasında sığ bir oluk belirliyor. Soluyor.

Lütfen solma. Lütfen.

"Mackenzie'nin uğradığından bahsetmiştin?" Nazikçe hafızasını karıştırmaya çalışıyorum, çünkü Bryn ile sohbet etmeyi ne kadar sevsem de, New England'ın en iyileri için uzun bacaklı, sarışın eski modelden parti planlayıcısına telefon etmek zorunda kalmamayı tercih ederim.

İnce kaşları birbirinden ayrılırken dikey kırışıklık kayboluyor. "Siparişini not ettim." Dükkânın etrafına bakıyor, koyu peri kesimi peri ışıklarının parıltısını kırıyor, sonra dönüyor, sukulentlerin kafes önünde donup kalıyor. Çiçekler kollarından devrilerek tüy gibi çıplak ayaklarının dibine düşüyor.

Babamın dükkâna son katkısı ile iri gözlü annemin arasında durmak için hareket ediyorum. Ellerimi nazikçe onun pazularına doluyor ve kalbim saniyede bir mil hızla çarpmasına rağmen gülümsüyorum. Köşeli çenemi, derin gamzelerimi, az sayıdaki çillerimi ve onunkilerle babaminkilerin mükemmel bir karışımı olan ela gözlerimi incelerken göz bebekleri titriyor. Babam onlara *kaleydoskopik* derdi, çünkü gri-maviden kehribar rengine, oradan da yeşil ve sarıya uzanan bir yelpazeye sahipler.

"Özür dilerim ama birbirimizi tanıyor muyuz?" Kaşlarını çatıyor, önce ellerime, sonra da boş dükkâna bakıyor.

Başlangıçta, bana bu soruyu sorduğunda, "Benim, anne. Senin kızın." Şimdi, "Ben Calanthe." diyorum. Bir kalp atışı kadar ismimin algılanmasını bekliyorum, ama gözleri boş kalıyor ve ağzı

hızlı nefesler. Kollarını çözüyorum, tutuşumun onu rahatsız ettiğinin farkındayım. "Ben burada çalışıyorum. Dükkânınızda."

Nefes alış veriş yavaşlamaya başlar. "Calanthe." Adımın üç hecesini hürmete benzer bir duyguyla *soluyor-Ka-lan-thee*. "Bu Nick'in en sevdiği orkide türü. Nerede benim kocam?"

Kalbim parçalanıyor, bir yarısı babamın yabani ot tarlasına benzetmek için seçtiği yeşil karoların üzerine düşüyor, diğer yarısı göğüs kafesimin içinde pamuk ipliğine bağlı duruyor. "Bazı siparişleri teslim etmek için dışarı çıktı."

Dükkânın vitrininden dışarı bakıyor, kenarları soyulmuş yuvarlak logo çıkartmasının yanından geçiyor. "Minibüsü almadı."

"Bu civardaydı, Lisa." İlk adını kullanmaktan nefret ediyorum. Kesinlikle nefret ediyorum. Ama şu anda onun için tuhaf bir satıcı kızım ve yabancılar başkalarına anne demez. "Bu arada, en sevdiğin programın birkaç dakika içinde başlayacağını hatırlatmamı istedi. Üst kattaki televizyonu açmana yardım etmemi ister misin?"

Annem bana sanki az önce bebek kirpilerin dövmelerini yaptırmayı önermişim gibi bakıyor. "İşim var."

"Aslında ben de bu yüzden buradayım." Hem yanaklarımı hem de ruh halimi bozan bir gülümsemeyi zorluyorum. "Böylece biraz ara verebilirsin."

"Daha öğlen bile olmadı."

"Nick sakın olmanı istiyor."

Başını sallıyor.

"İşteki ikinci haftamda kovulmamayı tercih ederim. Lütfen?"

Son derece uzun bir dakika sonra, omuzlarının gergin çizgisi gevşiyor. "Tamam." Gülümsemesi geri dönüyor ama belli belirsiz ve kim olduğumu öğrendiğinde bana hediye ettiği gülümseme kadar parlak değil.

Merdivenleri işaret ediyorum ve o da önümden yürüyor. Onu takip etmek zorunda olmadığım konusunda ısrar etse de, ona başka bir seçenek bırakmıyorum.

Onu *Diners, Drive-Ins, and Dives*'ın önündeki kanepeye oturtttuktan sonra, Dr. Kim'in son ziyaretimizde yazdığı ilaç kokteylini getirdim -Beyindeki farklı kimyasalları düzenlemesi, engellemesi ve serbest bırakması beklenen haplar. "Multivitaminleriniz."

Annem neden bu kadar çok vitamin almak zorunda olduğunu ya da yeni satıcı kızın neden ona bu vitaminleri verdiğini merak etse de hiçbir şey söylemez. Sadece itaatkar bir şekilde yutar.

Alnından öpmek ve onu sevdiğimi söylemek istiyorum ama bu onu üzeceği için omuzlarımı geriye atıp kapıya doğru yürüyorum.

"Ne güzel ayakkabılar. Kızım ayakkabılara bayılır."

Bir kızı olduğunu hatırladığından beri onun kızı olduğunu fark etmesini istiyorum.

Nefesini içine çekiyor. "Kaktüs! Mackenzie Fielding'in bu gece için kaktüslere ihtiyacı var. Hem de bir sürü. Nick'e söyleyebilir misin?"

İrkildim. "Kaktüsler mi? Emin misin?"

Başını sallayıp yastıklara gömülüyor. "Sipariş formu kasanın yanında."

"Tamam."

İzleme uygulamasını senkronize ettikten sonra aşağıya iniyorum ve bir sipariş formu buluyorum. Okurken gözlerim doldu. Mackenzie bize on bin dolarlık bir bütçe vermiş ve zımbalanmış makbuza göre yarısını çoktan ödemiş. Bu geçen ay kazandığımızdan daha fazla para demek.

Mal satın alınması gerektiği için hepsi banka hesabımıza geçmeyecek ama yine de... *on bin dolar*.

Yolculuk süresini tahmin etmek için Brookline'daki teslimat adresine bakıyorum, ardından ne istediğine dair daha fazla ayrıntı almak için Mackenzie'nin iletişim bilgilerini getiriyorum çünkü "kaktüsler" belirsiz.

ME: İstedğiniz belirli bir tür var mı, yoksa bir karışım mı tercih edersiniz? Ve ne renk saksılar?

Renk düzeni chartreuse.

Chartreuse? Kelimeyi ararken ekranımda başka bir mesaj beliriyor.

Altıya kadar bana lazımlar, o yüzden dörtte orada ol.

On bin dolar değerinde kaktüs ve neon yeşili saksı bulmak için üç saatim var.

FML.

OceanofPDF.com

3

CALANTHE

A Mackenzie'nin büyük etkinliği için gerekenleri temin etmek üzere posta kodumdaki tüm bitki fidanlıklarını ve bahçe malzemeleri dükkanlarını aradıktan sonra, yaşlı Bayan Fiona'nın çardaklı dairesinin köhne merdivenlerinden yukarı çıktım ve elimde bir kutu sırlı çörekler.

Gençliğinde çok fazla hap fabrikasına gittiği için dişlerinin çoğu döküldüğünden, bu kadının yıkıcı bir tatlı düşkünlüğü, daha doğrusu takma dişleri var. Yıllardır ayık ve sokağımızdaki en meşgul insan olmasına rağmen aynı zamanda en şefkatli insanlardan biri.

Kapıyı çalıyorum, sonra yirmiden fazla kilidini açmasını bekliyorum, Wordle'ı "kendi kendine çözölmeyeceği" için bunun önemli olsa iyi olur diye mırıldanıyor.

"Merhaba, Bayan Fiona."

Gözlerini puantiyeli kutuya dikeyor. "Çıkar ağzındaki baklayı. Ne istiyorsun, Callie?"

"Annemle birkaç saat takılman için." Kutuyu göz hizama kaldırıyorum. "Büyük bir teslimatım var ve-"

"Dolu mu?"

Gölömsüyorum çünkü bir keresinde ona içinde tek bir bayat çörek olan kocaman bir kutu hediye etmiştim. "On iki. On biri senin için. Bir tane de anneme."

Havayı kokluyor, sonra derisi yüzölmüş rakunlardan yapılmış gibi görönen terliklerinin üzerinde dönüyor, rahat koltuğundan telefonunu kapıyor ve

eski lise hadememin anahtarlığını utandıracak bir anahtarlıkla bana doğru geliyor.

Mackenzie'nin Vahşi Batı partisinin ruhuna uygun olarak giydiğim beyaz kuşgözü elbiseye çörekleri bulaştırmaktan korkmasam ona sarılırdım. Elbette burada kalmayacağım ama bu şekilde giyinmenin hoş bir dokunuş olduğunu düşündüm. Hatta annemin dolabında örümcek ağlarını toplayan bir çift kovboy çizmemi ve keçe şapkamı da çıkardım.

Bayan Fiona kapıyı kilitlerken, anneme komşumuzun Wi-Fi'sinin sorun çıkardığını, bu yüzden bizimkini kullanmaya geldiğini bildirmek için daireye dönüyorum.

Annem bakışlarını kucağına koyduğum yemek kitabından kaydırıyor. Artık pek yemek yapmıyor olsa da, değerli koleksiyonunu karıştırmayı hâlâ seviyor. "Komşumuz mu?"

"Bayan Fiona. Üst katta yaşayan bayan. Televizyonunu biraz fazla yüksek sesle dinleyen kadın."

Annem işitme engelli komşumuzu görmek istercesine tavana bakarken ben de fırın kutusunu sehpanın üzerine bırakıyorum.

"Nasılsın, Lisa?" Bayan Fiona boynundaki kordonda şingırdayan anahtarlarla içeri giriyor.

Annem irkilir. "Um..."

"Ben Fi, üst kattaki huysuz tabut-dodger."

Dikkatli bir gülümseme annemin yüzünü ısıtıyor. "Seninle tanıştığım memnun oldum Fi. İnternette sorun yaşadığını duydum."

Bayan Fiona ve ben birbirimize bakıyoruz, sonra o tekrar anneme odaklanıyor. "Biz yaşlıları ve yeni teknolojiyi bilirsiniz."

Annem sadece gülümsüyor ama aramızda geveze bir yabancının olmasından duyduğu gerginliği hissedebiliyorum.

"Sonra görüşürüz." Yanağına bir öpücük kondurmaya çalışıyorum, ama eğilerek uzaklaşıyor.

"Özür dilerim ama..." Beni öyle bir inceliyor ki gözbebekleri küçülüyor. "Özür dilerim ama siz kimsiniz?"

Bayan Fiona'nın geniş göğsü acıma duygusuyla kabarır.

Boğazımdaki yumrunun etkisiyle konuşmadan anneme gülümsüyorum. Ancak sırtım ona dönük olduğu anda ağzımın kenarları çöküyor.

Bayan Fiona boğumlu parmaklarıyla elimin arkasına dokunuyor. "Onu yakaladım."

Başımı salladım. "En geç yedi gibi evde olurum."

"Callie, onu yakaladım," diye tekrarlıyor nazikçe, bu sinir bozucu işi ona yüklediğim için suçluluk hissetmemem için bana izin veriyor.

Kapının yanındaki askıdan çantamı ve kovboy şapkamı alıyorum, ardından minibüse gitmeden önce tüm ışıkların kapalı olduğundan emin olmak için dükkana uğruyorum.

DÖRT SAAT SONRA, arabam ani bir fren yaparsam beni parçalayabilecek bitkilerle tika basa doluyken, bir çift devasa kapıya ulaşıyorum. Camımı indirip arama düğmesine basıyorum. Biri cevap vermeden önce bir kez çalıyor ve benden işimi belirtmemi istiyor.

Mackenzie Fielding için bitki dağıttığımı söyledim.

Kapıların açılmasını bekliyorum ama açılmıyor. Onun yerine koyu renk takım elbiseli, güneş gözlüklü ve kulaklıklılı bir adam yanıma geliyor ve telefonunu kaldırıp yüzümün fotoğrafını çekmeden önce plakamın fotoğrafını çekiyor. Koyu renkli camlarının ardındaki gözlerini göremesem de, beni ve huysuz çevremdekileri değerlendirdiklerini hissedebiliyorum.

"Calanthe Bloom." Ekrandan okuyor. Bu ciddi bir yüz tanıma yazılımı.

Ekranına basar ve kapı motoru inler. "Yolda ilerleyebilir ve pembe aracın yanına park edebilirsiniz."

Pembe bir araç mı? Elbette, çok uzun ve kıvrımlı araba yolunun sonunda Barbie'nin üstü açık arabasının birebir kopyası duruyor. Bu pembe göze batan şey, saray yavrusu beyaz malikânenin sahibi her kimse onun karısına ait olmalı.

Umarım Macrazy kaktüs bütçesinin o evin bir ya da en fazla *iki* odasından fazlasını karşılamasını beklemiyordur, çünkü benim zaman dilimim pazarlık yapmak için çok kısıtlıydı ve bitki seçimim çok seçiciydi.

Mattel'in yanına park edip motoru kapatıyorum. Botlarım göz kamaştıracak kadar beyaz çakıllara çarpıyor, taşların her gün elektrikle yıkanıp yıkanmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Jack Reacher'a benzeyen adam parlak siyah bir golf arabasıyla gelirken -garaj yolunun uzunluğu düşünüldüğünde anlaşılabilir bir gereklilik -minibüsün ahır kapılarını açıyorum.

"Platform arabam çakılda pek işe yaramayacak." Minibüsümün içindekilere başımla işaret ediyorum. "Kollarını ödünç alma şansım var mı?"

Söz konusu kollar takım elbise ceketinden fırlamaya hazır görünüyor.

İspanyolca ve Arapça karışımı bir dilde bir ağızlığa konuşuyor.

Bir dakika sonra Mackenzie, iki takım elbiseli vücut geliştiriciyle birlikte malikaneden dışarı çıkar. "Bir saat on üç dakika geç kaldın, Calla Lily!"

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Bryn'le bir konserde tanıştığımız yıl bana taktığı lakaptan nefret ederek, "Yoğun saat trafiği," diye yalan söylüyorum. Altı yaşındaydık. Joslyn kızını da getirmişti çünkü davulcuyla bir ilişkisi vardı ve Mackenzie bebek bakıcılığı yapmıyordu; ben oradaydım çünkü ailem müzik zevklerini benimle paylaşmayı seviyordu. "Nasıl olduğunu bilirsin."

"Aslında artık yok. Saul sayesinde gittiğim her yerde polis eskortu var." Sanırsınız ki adamla evleniyor. "Peki bize ne getirdin?"

"Arizona'nın sunduğu en iyi şey." Kolumu minibüsümün içine doğru uzattım. "Ta da."

Kemikli vücudu, minibüste düz yatırmak zorunda kaldığım saguaro kadar sertleşti. "Ne. Bu da ne? Bu da ne?"

"Kaktüsler."

Kalkık burnundan bir çift böcek gözlü güneş gözlüğünü çıkarıyor ve zavallı bitkilere dik dik bakıyor. "Ben kaktüs falan sipariş etmedim. Krem ve chartreuse *çiçekleri* sipariş ettim." Gözlerini kapatıyor ve bana kıışıymış kuduz bir köpeği düşündüren o tiz, hırıltılı sesi çıkarıyor. "Kız kardeşimi öldüreceğim."

Yumruğumu kalçama yerleştiriyorum, nabzım derime çarpıyor. "Bryn'in bununla ne ilgisi var?"

Dudaklarının parlak barajından tiz bir sızlanma sesi daha çıkıyor. "İhtiyacımız olan şeyi sağlayabileceğine beni ikna etti, ama tabii ki sen ve o boktan beyinli annen-"

Muhtemelen silahlı üç adamın önünde Mackenzie'ye vurmanın sonuçlarını değerlendirmeden avucum yanağına çarpıyor. Her neyse. O kadar öfkeliyim ki, içlerinden biri bana parmağını sürse hepsini dikenli armutla deviririm. "Annem hakkında konuşma. *Asla*."

Yanağını okşayarak tısladı, "Dorian, haşereye ve ona göster-" bir şey tıktırıyor ve ben de silahın kurulu olduğunu düşünerek sırıyorum.

Onun yerine, şık siyah bir araba ve sürücü koltuğundan kendini açan kocaman bir erkek buluyorum. Reacher'ı görene kadar saguaro'nun etkileyici olduğunu düşünüyordum ama ikisi de beyaz düğmeli ve siyah takım elbiseli canavarın yanında sönük kalıyordu.

Reacher gibi, adam da gözlerini gizleyen koyu renk gözlükler takıyor, ancak kovboy çizmelerimin sivri uçlarından elbisemin kabarık eteklerine kadar vücudumu yaladıklarını hissedebiliyorum. İncelemesi telaşsız, sanki askılı üstümün mütevazı V'sine kadar uzanan deliklerin sayısını sayıyormuş gibi. Kovboy şapkamın gevşek çene kayışına geçmeden önce köprücük kemiğimde oyalanıyor ve gözlerimde duruyor.

Küçük bir adım atıyorum - ya da belki de bakışlarının gücü beni geri savuruyor. Tek bildiğim, bir dakika önce yerimde dururken, bir dakika sonra açık minibüs kapısının kıcıma battığı.

Macrazy'nin gözlerinden yaşlar süzülüyor. Kızın duyguları akrilik bir tırnak kadar geniş olduğundan, hepsi göstermelidir.

"Neler oluyor?" Yeni gelenin sesi havayı kesiyor, pürüzlü kenarlar ve sessiz çelik.

Çeyrek santim daha geri çekiliyorum.

"Bu Bryn'in küçük arkadaşı. O dükkânı işleten kişi, Boom Boom."

"Bloom's Blooms," diye mırıldandım nefesimin altında, anında pişman oldum

Bu insanlara nerede çalıştığımı söylemek.

Sonra tekrar, minibüste logo var ve Reacher'da adım ve resmim var. Kan grubumun yanı sıra tüm tarayıcı geçmişimi de indirmiş olduğunu tahmin ediyorum. Eminim ölümcül deniz tarağı alerjimi ve favori podcast programlarımı bile biliyordur.

"Her şeyi berbat etti ve şimdi-" Mackenzie'nin cupid'in yay ağzına daha fazla gözyaşı damlıyor.

"Bir yanlış anlaşılma oldu." Dişlerimi kelimelerin etrafında zar zor ayırıyorum.

"Ve Bayan Fielding'i tokatladınız, neden?" Adamın sorusu Mackenzie'nin dudaklarının kendini beğenmiş bir şekilde seğirmesine neden oluyor.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Kusura bakmayın ama bu sizi ilgilendirmez."

Reacher onların o tuhaf dilinde, yabancının yüz hatlarını keskinleştiren bir şeyler söylüyor. Kaşlarımı çatıyorum çünkü tanıdık geliyor ama soluk tenini ve siyah saçlarını bir türlü .

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Tarian Hadez'e odaklanmadan önce bakışlarımı onun plakasına doğru çeviriyorum.

Tarian "*Kendi etimi ve kanımı katlettim*" Hadez. Tarian *kırmızı ışıktaki geçenler tamponumu yiyebilir* Hadez.

Depozitoyu ve hala borçlu olduğum paranın büyük bir kısmını minibüsümdeki kaktüs fidanlığına harcamış olmama rağmen, dönüp kapıları kapatıyorum. Yarın büyük bir kaktüs satışı yapacağım. Etkinliği renklendirmek için Logan'dan bana birkaç şişe tekila temin etmesini isteyeceğim.

"Çok üzgünüm, Tarian." Sırtımı ona dönmüş olmama rağmen Mackenzie'nin dudak büküşünü duyabiliyorum.

"Adın ne senin, Calamity?" Tarian'ın sesi omurgamda yankılanıyor.

Ona yan gözle bakıyorum. Bana Calamity demesinin nedeni, ilk ve inşallah son karşılaşmamızın biraz felaketle sonuçlanması mı, yoksa kıyafetim mi?

"Ben hiç kimse değilim, Bay Hadez. Tanıştığımızı unutun." Sürücü tarafına doğru ilerlerken omzumun üzerinden, "Mackenzie, Bryn'i gördüğümde paranı ona geri vereceğim. Hasta la vista."

Gerçekten *hasta la vista* mı dedim? Sanırım Logan'ın en sevdiği veda cümlesi olan "Tanrının seni ayırdığı yerde kapının sana çarpmasına izin verme" cümlesinden daha iyi.

Arabamın kapısını kapatmaya çalışıyorum ama yerinden oynamıyor. Yukarı doğru bir bakış ve gözlerim nedene kilitleniyor. Yani, sebebin şık siyah lensleriyle.

"Minibüsünde nişan partisi süslerim var."

"Nişanınız mı?" Evleniyor mu? Kiminle? Tarian'ın sıkı vücudunu yalamak istercesine onu izleyen Mackenzie'ye bakıyorum, sonra bir nefes çekiyorum, çünkü her şey yerine oturuyor. "Vay canına."

Siyah kaşları yeniden düzleşmeden önce eğiliyor. "Vay canına?" Omuz silkiyorum. "Sen bilirsin."

Tarian'ın ağzı bir gülümseme olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde seğiriyor, ama gözlerini göremediğim için bunu söylemek zor.

"Yani cidden kaktüsleri mi istiyorsun?"

Bakışlarını sabit tutarak sesini gırtlaktan gelen bir fısıltıya indirdi. "Kaktüsleri cidden istiyorum, Calamity."

"Ben Calanthe."

Bu sefer dudaklarının kasılmasını gülümseme sanmak mümkün değil çünkü her iki köşesi de yukarı kalkıyor. Tarian Hadez, yaşamak için insanları öldürten adam, bana gülümsüyor ve bu son derece dehşet verici, çünkü yırtıcı hayvanlar sadece bir sonraki avlarının kokusunu aldıklarında gülümserler.

Kapımı genişçe çekmesine rağmen, durduğu yerle benim oturduğum yer arasına boşluk koymuyor. Hiç bu kadar kapana kısılmış hissetmemiştim.

OceanofPDF.com

4

CALANTHE

"Daha önce tanıştığımıza inanıyorum, Calamity," diyor Tarian, sesi çok kibar.

Gözlerimi kısıyorum, bana bir lakap takmaya bu kadar niyetli olduğu için için birkaç lakap fikri üzerinde çalışıyorum. Ona asla Kafamda dolaşanlardan herhangi birini yüksek sesle söyleyemem. Organlarımın vücudumun içinde olmasından daha çok hoşlanıyorum.

"Çok sıradan bir yüzüm var." Şoför koltuğundan fırlayıp parlak siyah mokasenlerinin üzerine çakıl taşları püskürtürken zihinsel olarak onu tersliyorum. Palyaço gibi iri ayaklarını kıpırdatmadığı için haklı.

"Hmm." Bir adım geri atıyor, ağzı eğiliyor. "Sen dün arabama gülle saldıran kadınsın."

Alay ettim. "Saldırıya uğramak biraz dramatik." "Yani hatırlıyorsun?"

"Neredeyse bir tonluk Martin tarafından ezildiğimi hatırlıyorum." Boynuma bir sıcaklık yayılıyor ve çılgınca ovalamaya başlıyorum.

Çok kıvrık dudaklarının arasında dişleri parlıyor. "Bugatti, aslında." "Gülün üzerinde bir örümcek vardı," diye mırıldanıyorum.

"Zavallı örümcek."

"Onun hayatını kurtarmaya çalışıyordum." En uzun topuklu giymediğim için pişmanım çünkü bakışlarını karşılamak için başımı eğmek zorunda kalıyorum. "Her neyse, Mackenzie beni baltalamadan önce o kaktüsleri gerçekten evine götürmeliyim."

Şapkam kayıyor, kürek kemiklerime doğru sürükleniyor ve çene kayışı sayesinde oraya yerleşiyor. Göz temasını yeterince uzun süre sürdürdükten sonra

Gözüm pek *korkmuyor*, minibüsümün arkasına gidip kapıları açıyorum.

Mackenzie parmaklarını uzun saçlarının ağarmış uçlarından çeker. "Ne yapıyorsun?"

"Bay Hadez benden kaktüsleri boşaltmamı istedi. Onları boşaltıyorum." Dikenli armudu çıkarıyorum.

On beş saniyelik ağlama seansından dolayı en ufak bir kızarıklık olmayan mavi gözleri açılıyor. "Saul onlardan nefret edecek, Tarian."

Bekle, bekle, bekle. *Saul mu?*

"Onu memnun etmek annenizin işi Bayan Fielding, benim değil. Ayrıca, burası benim evim, dolayısıyla dekorasyon tercihleri de bana ait."

Durumu tamamen yanlış anladığımı fark ederek saksıyı tutuşumu yeniden ayarlıyorum. Tarian'ın *sen yaparsın* yorumuma şaşırmış görünmesine şaşmamalı, çünkü görünüşe göre Macrazy *yapmıyor*. "Böldüğüm için özür dilerim ama onları nerede istiyorsunuz?"

"Bayan Fielding size gösterecek." Büyük malikânenin ve kocaman ayakkabıların sahibi takım elbise ceketini silkeler, düzgünce katlar ve golf arabasının arka koltuğuna atar. Altın kol düğmelerinden birini ilikten çıkarıp diğerini takıyor ve ardından gömlek kollarını sıvıyor.

Bu bir striptiz değil, ama her nasılsa, her şeyi uzatma şekli tamamen görünmesini sağlıyor. Adamın gerçekten güzel ön kolları var.

-Uzun, yağsız kaslarla kaplı ve koyu renk saçlarla tozlanmış. Muhtemelen masumları döverek ve zayıf adamları boğarak bu mükemmelliğe ulaşmıştır.

Katlanmış Fransız manşetinin altında kaybolmadan önce bilek kemiğinden dirseğine kadar uzanan mürekkep izini gördüğümde arkamı dönmeye başlıyorum. Bunlar kelimeler mi? Cümleler mi? Sol kolunda başka bir çizgi daha görüyorum.

"Calanthe!" Mackenzie parmaklarını yüzümün önünde şaklatarak beni zıplatıyor ve dikenli armudu omzuma saplıyor.

Katillere bakmamın cezasını çekiyorum. Macrazy'den etkilenmiş olmalısın. Ben.

Meleyen sarışına tüm dikkatimi veriyorum ve onun stilettoalarını takip ediyorum.

Uyan.

Açık duran ön kapıya ulaştığımızda, "Tarian akıl almaz derecede şefkatli davransa da, her şeyi berbat ettin, bu yüzden daha fazla iş bekleme," diyor.

Bu merhamet değildi; Tarian'ın Saul'a burun kıvrmasıydı. Bu da beni onun kasıtlı olarak hayal görüp görmediğini merak etmeye itiyor.

mafya babasının içindeki iyiliği mi görmek istiyor, yoksa gerçekten *o kadar* anlayışsız mı?

"Kahretsin," diyorum. "Burada bir ortaklık için nefesimi tutuyordum."

"Olmayacak."

Anlaşılmaz o zaman.

Topukları, küçük, doğal çöküntülerle delik deşik edilmiş mat, bej taşla döşeli bir fuayede tıkırdıyor - traverten. Bu ismi nereden biliyorum? Çünkü babam HGTV'ye takıntılıydı ve birlikte izlediğimiz binlerce bölümden birinde tamamen bu taştan yapılmış bir ev vardı. Annemle birlikte hayallerindeki evi inşa ettikleri gün, evin travertenle kaplanıp duvarlarının örüleceğine karar vermişti.

Düşündükçe kalbim sıkışıyor.

Derin bir ses kulağımın dibinde çınlayana kadar yürümeyi bıraktığımı fark etmiyorum: "Çoğu kadının eşliğinden geçerken ilk dikkatini çeken şey duvarlarımdaki pahalı sanat eserleri ya da giriş holümün genişliğidir, ama sen, Calamity, döşemelerimden büyülenmiş gibisin."

"Cehennem ateşini ya da taşların kanla dolmasını bekliyordum."

Sanırım küçümseyici mizahımla adamı sersemletip susturdum. Doğruyu söylemek gerekirse, kan gölleri ya da alevler beklemiyordum ama acımasız bir katilin tatlı babamla ortak bir yönü olmasını da beklemiyordum.

"Ah, tarif ettiğiniz yer benim zindanım olmalı. Parti süslerini indirdikten sonra bir tur atmak ister misiniz?" Sesi ciddi geliyor ama olamaz, değil mi?

Bir avucunda tuttuğu sarımsı yeşil - *pardon*, chartreuse - çiçek saksısını gördüğümde, *zor geçtiğini* söylemenin kibar bir yolunu bulmak için beynimi *zorluyorum*. Küçük bir saksı değil, bu da elleri hakkında çok şey söylüyor. Aynı zamanda onun hakkında da çok şey söylüyor. Tarian Hadez'in bırakın beş parmağını, bir parmağını bile kaldıracağını tahmin etmezdim.

Belki de çekici ön kolları ve sağlam parmakları olan erkeğe pislik demekle biraz acımasız davrandım.

Babasını öldürdü, Calanthe, vicdanım feryat ediyor. Sakın aldanma. Muhtemelen seni buradan daha hızlı çıkarmak için yardım ediyordur.

Diğer iki güvenlik görevlisi saguaroyu taşıırken, Reacher onun arkasında, sanki içlerinde eğretili otundan başka bir şey yokmuş gibi dört saksı taşıyor.

"Calanthe!" Macrazy'nin tiz sesi iki katlı tavanlarda ve boya sıçramış tuvalerde yankılanıyor.

"Geliyorum." İç çekerek Bayan Fuşya Power Suit'i büyük salonun hemen dışındaki başka bir havadar odaya kadar takip ediyorum. Arkadan aydınlatılmış bir kuvars levha odanın bir ucundan diğerine uzanıyor ve iki düzine sandalyeyle çevreleniyor.

Tarian özel bir insan olabilir ama malikânesinin büyüklüğü ve mobilyalarının çokluğu sosyal bir insan olduğunu gösteriyor. Acaba yukarıda bahsi geçen kadınların dışında kimler bu kapalı malikaneye davet ediliyor? Diğer Atlantisliler mi? Diğer gangsterler?

"Kaktüsü şuraya koy." Macrazy sarkık parmağıyla altın eşyalar, ince kemik porselenler ve ametist şarap kadehleriyle donatılmış masanın ucunu işaret ediyor.

Kaktüsümü parlayan kuvarsın üzerine park ederken sekiz tabak saydım. Mackenzie cılız bir akşam yemeği partisi için çiçeklere on bin dolar mı harcamış? Kimin bu kadar-

Saul. Saul biliyor. Ya da sanırım Tarian, burası onun evi olduğu için.

Mackenzie, iki adamı saguaroyu dikenli armudun yanına park ettirdikten sonra, "Bakmak kabalıktır," diye tıslıyor.

Mackenzie'nin buraya ilk kez girdiğinde gözlerini dikip baktığına dair evim ya da dükkânım üzerine bahse girerim. "Tanrım, gelecekteki bir hırsızlık için burayı gözetlemiyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Gariptir ki Tarian hâlâ güneş gözlüklerini takıyor. Gözler pencere olduğuna göre, onunla ruhunun karanlığını ortaya çıkaracak bir selfie mi korkuyor, yoksa bakışlarında bir mu var? "Ama eğer beni soyacak olsaydın, çalacağın şey ne olurdu?"

Ne tuhaf bir soru. Gözlerimi ondan ayırmadan, "Hiçbir şey. Sende istediğim hiçbir şey yok."

"Herkes benden bir şey istiyor."

"Babamı geri istiyorum. Ölülerini hayata döndürebilir misiniz Bay Hadez, yoksa bu sizin sözde tanrısal güçlerinizin alanına girmiyor mu?"

Mackenzie'den boğuk bir ses çıkar.

Tarian iç çeker. "Ne zaman öldü?"

"*Mezarlığa giden yolu göster*" demesini umuyor muydum? Hayır. Ama detayları soracağını tahmin etmiş miydim? O da hayır.

Mackenzie benim yerime "İki yıl önce" diye cevap veriyor. "Kalp kriziydi, değil mi? Oh, bekle, hayır. Anevrizmaydı. Bryn'in beyninin patlamasıyla ilgili bir şeyden bahsettiğini hatırlıyorum."

Büyük yemek odası kayboluyor ve annem ve babamın kalbi hala pompalıyor olsa da artık beyin aktivitesi olmadığını açıklayan doktorla birlikte sıkışık hastane odasına geri dönüyorum.

Gözlerimi kırıştırarak kâbus gibi anılardan sıyrılıyorum, biriken nemi uzaklaştırmak için tekrar göz kırpıyorum ve sonra malikânedeki çıkıp minibüsüne doğru yürüyorum ve bu günü atlatmaya odaklanıyorum. Kısa süre sonra, ekstra kollar sayesinde Tarian'ın kuvars masası Mojave çölünü andırıyor.

Şapkamı çıkarıyorum, çene kayışı beni boğuyormuş gibi hissediyorum ve boğazımı ovuyorum. "Bu sondu, Mackenzie."

Kadına ne kadar tahammül edemesem de yetenekli olduğunu kabul etmek zorundayım. Kum görüntüsü vermek için sadece kurabiyeleri parçalayıp kırıntılarını kaktüslerin etrafına serpmekle kalmamış, aynı zamanda taklit kum tepelerinin orasına burasına altın mumlar yerleştirmiş. Etki nefes kesici. Özellikle de geniş bir bahçeye açılan resim penceresinin ötesinde batan güneşle birlikte.

"Hesabı şimdi mi ödemek istersiniz yoksa yarın dükkana uğramak mı?" diye sordum.

Mackenzie gazlı çakmağını deviren aç alevden başını kaldırmıyor. "Hesabı ödemek mi? Siparişimi yanlış anladın Calla Lily, bu yüzden *hesap* falan olmayacak. Aksine, depozitonun sende kalmasına izin verdiğim için kendini şanslı say."

Bön bön bakıyorum. "Aldığım şeye bundan daha fazlasını harcadım." "Benim sorunum değil."

"Ama öyle. Teslimatı kabul ettiniz. Borçlusun."

"Hadez Bey kabul etti. Ben değil." Zalim ağzı mum ışığında parlayan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Paranın geri kalanını istiyorsan, git ona yalvar."

Şapkamın kayışını boğuyorum. "Yarın kaktüslerimi almaya gelirim o zaman." Nakit sıkıntısı çekiyor olabilirim ama kendimi kimsenin, özellikle de bir Hadez'in ayaklarına atacak değilim. Tarian muhtemelen beni vururdu, mecazi anlamda söylemiyorum.

"Elbette. Ama çöp kamyonundan önce gelmeyi unutmayın." "Onları atmayı mı planlıyorsun?"

Omuz silkiyor. "Parti süslemelerini geri dönüştürmüyorum. Ayrıca, çöl şıklığı moda değil." Yaptığı işi incelemek için geri çekiliyor. "İşimde harika olduğum için şanslısın. Şimdi, git. Parti başlamak üzere ve sen davetli listesinde değilsin."

Macrazy'nin buz gibi havası kovboy çizmelerimi duman rengi döşeme tahtalarına yapııştırıyor.

"Kışt." Kaşkorsesiz giydiği pantolon takımı kadar sıcak pembe olan sivri akrilik tırnaklarını oynatıyor.

Güzellik kraliçesi suratını tırmalamak istiyorum ama daha büyük bir insan olmaya karar veriyorum. Ayrıca, kimseden para dilenmeyecek olsam da, Reacher'dan bitkilerimi saklamasını rica etmeye karar veriyorum, böylece sabah gelip onları alabileceğim.

Yemek odasından çıkarken Tarian'la çarpıştım.

"Siktir," diye mırıldanıyor ve refleks olarak beni sabitlemek için bir kolunu belime doluyor.

Kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama kolu çelik bir giriş gibi.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, boğazımı kavuran öfke topunu dün gece Logan'ın Atlantisli'sini vurduğum gibi vuruyorum. Aynı şekilde yakıyor ve Tarian'ın gömleğinin yakasından görünen deri parçasından yayılan baharatlı, kösele kokusuyla birleşince başımı döndürüyor ve midemi bulandırıyor. "Bay Hadez, bırakabilirsiniz."

O yapmaz.

Göğsünü itiyorum. Erkek beni ne kadar ileri itebileceğini görmeye kararlı olmalı, çünkü tutuşunda hiç esneklik yok.

Boynumu büktüm ve "Lütfen izin ver..." dedim. *Gitmek* kelimesi gözlerim onun güneş gözlüksüz bakışlarına kilitletiğinde sığ bir nefese dönüşüyor.

OceanofPDF.com

5

TARIAN

M Calamity'nin nefesi kesildiğinde nabzım kulak zarıma hücum ediyor. Sihrimi-

"Onlar siyah," diyor, burnunu . "Pardon?"

"Gözlerin. Siyahlar."

Kendimi onun bakışlarını incelerken buluyorum; bakışları günbatımında ormanımın renginde; akçaağaç, altın ve yeşilden oluşan bir girdap. Çoğu kişinin cesaret edemeyeceği bir şekilde beni incelerken pigmentler dalgalanıyor. Kendilerini koruma içgüdüleri varsa tabii.

"Onları bekliyor muydun - daha önce nasıl demiştin?" Bakışlarım elmacık kemiklerine yayılmış çillerin ve gamzelerinin hayaletinin üzerinden kayarak yastık gibi dudaklarının kenarına iniyor. "*Kanla mı doldu?*"

"Hayır. Belki." Ağzının mercan rengini daha da belirginleştirecek kadar beyaz dişleriyle dudağını ısıyor. "Hiç güneş gözlüksüz fotoğraf çekilmediğiniz için, gözlüklerinizde bir sorun olabileceğini düşündüm."

Atlantislilerin neden gözlerini kapattıklarına dair söylentiler çoğalıyor, bazıları gerçeğe diğerlerinden daha yakın "Benim resimlerimi mi inceliyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle istemiyorum." Burnunu kırıstırıyor ama boynunda ve elmacık kemiklerinde bir kızarıklık beliriyor.

"Gözlerimin baştan aşağı kırmızı olmadığını anladığına göre, akşam yemeğine kalmayacak mısın?"

Nabızı ön kolumun altında hızlanıyor, çılgın ısırtıkları omurgasını geçip kemiklerimi titretiyor. "Gerçekten eve gitmeliyim." Yanımdan geçip açık bıraktığım ön kapıya bakıyor.

"Eminim hala sokağa çıkma yasağınız yoktur?"

Dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Elbette, yirmi dört yaşımdan beri. Yine de beni bekleyen biri var."

"Kim?" Neden umursadığımı merak etmeden önce sordum. Beni vurduğu ve kimse beni vuramadığı için mi? Eve aptalın biriyle dönme fikri kanımı kaynattığı için mi?

"Birisi. Hoşgörünüz için teşekkürler" -yemek odasının genel yönünü işaret ediyor- "hoşgörünüz için."

Sanki kelimeleri ısıtıyormuş gibi yanakları çukurlaşıyor. Yine de konuşmamızın bittiğine karar vermiş olmalı, çünkü geri adım atmaya çalışırken ağzından başka bir şey çıkmıyor.

Kimseyi iradesi dışında tutmak gibi bir alışkanlığım yok -yani öldürmek niyetinde olmadığım kimseyi- ama bu kadını bırakacak gibi görünmüyorum. Onu ürkütmekten bu kadar endişelenmeseydim, daha da yaklaştırdım. Sadece bu fantezi bile taşaklarımın gerilmesine ve aletimin pantolonumun fermuarına çarpmasına neden oluyor. En son ne zaman böyle bir şehvet seli yaşadığımı hatırlamıyorum bile.

"Bay Hadez." Gözbebekleri o kadar büyümüş ki geriye sadece yaldızlı bir renk halkası kalmış. "Kolunuz."

Çakılları ezen tekerleklerin sesi bana ailemin evime gelmek üzere olduğunu hatırlatıyor. Birdenbire hiçbirinin onu istemedim. Özellikle de bana ait olan şeyleri almaktan başka bir şeyden hoşlanmayan küçük kardeşim Symeon'un. Genelde onları "kazanmasına" izin versem de, bu kıza bir santim bile yaklaşmasını istemiyorum.

"Sana eşlik etmeme izin ver-" Çenem vücudumdaki her kemik ve eklemle aynı anda sıkılıyor.

Hayır

.

Sikey

im.

Bedenim ısınırken... yanarken, korku omurgamda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Tenimi süsleyen kadim rünler parlarken.

Calanthe'nin nefesi kesiliyor ve köprücük kemiğindeki çukuru kazıyor. Otuz yıl önce yer kabuğunun içinden büyüğü bir madene düştüğümünden beri kanımı zehirleyen kelimelerin sıcaklığını hissedebildiği için olmaması için dua ediyorum.

Dengede durmak için mi yoksa uzaklaşmak için mi, tam olarak emin değilim, göğüs kafesime vuruyor. "Lütfen bırak."

Onun sinirli ses tonunu ya da sivri bakışını takdir etmemeliyim, ama ediyorum, çünkü bunlar benim kötü büyüümün değil, kaba davranışlarımın suçlu olduğu anlamına geliyor.

Bir kolunu arkasına uzanmak için kıvırıyor. "Ciddiyim."

Parmakları bileğimi kavradığında, "Deniyorum Calamity," diye mırıldanıyorum. "Daha çok dene."

Korku içimi kemiriyor olmasaydı gülümserdim.

Dirseğimin bükülmesini istiyorum; bükülmüyor. Eklemime o kadar çok baskı uyguluyorum ki kemik şüphesiz yuvasından fırlayacak. Dişlerimi sıkıyorum, umutsuzca büyü dalgasını bastırmaya çalışıyorum ama bedenim biraz daha sertleşiyor. Ve sonra...

Ateşli bir acı kolumu sardığında ve arkaik bir kelime etimden sıyrıldığında burun deliklerim alevleniyor.

Hırlamak ve öfkelenmek istiyorum. Bunun yerine orada acınası ve işe yaramaz bir halde durup Atlantisli tanrıçamıza rünü aktarmaması için yalvarıyorum. Onları geri almasını, *tüm* lanetli sözlerini geri almasını tercih ederim.

Calanthe'nin gözlerini beyazlatan korku kalbimi durduruyor.

Sikeyim. Ben bir pisliğim. Onu hemen serbest bırakmalıydım.

Parmakları bilek kemiğimden sıyrılıyor ve kovboy şapkası parmaklarından yuvarlanıyor. Düşüşü gürültüsüz olsa da, nabzım o kadar gergin ki, keçe travertenle buluştuğunda çarpan ziller gibi ses çıkarıyor.

Rünlerimi bir silah gibi nasıl kullanacağımı anladığımı sanıyordum. Kontrolün bende olduğunu sanıyordum ama ya güçlerim şekil değiştiriyor ya da onlar beni kontrol etmeye başlıyor. Her iki durumda da, bu çok korkunç.

Ateş damarlarımdan çekilmeden bir saniye önce dudaklarından bir tıslama çıkıyor ve onu bırakmayı başarıyorum. Geriye doğru sendeliyor, zehirli kelimenin onu yaraladığı omurgasını avuçluyor. Calanthe'nin ne kadar zamanı var? Babam gibi bir hafta mı? İki hafta mı? Bir yıl mı? Benim tenimden onunkine geçen kelimeye mi bağlı olacak?

Düzleşmiş dudaklarıma bir özür yapıyor, ama bir masumun hayatına son verdiğim için nasıl özür dilenir?

"Bu da neydi böyle?" Omzunun üzerinden bakıyor.

Seni mahkum ettim, olan . Seni çünkü seni özgür bırakamadım.

Bunun ne olduğunu bir ölümlüye açıklayamayacağım için, elimi saçlarımın arasından geçirip cahil numarası yapıyorum. "*Ne neydi?*"

"Sen" -titreyen dudaklarını yalıyor- "beni *soktun*."

Hangi kelimenin beni terk ettiğini görmek için gömleğimin kolunu yukarı itmek istiyorum ama esnetebildiğim tek kasım çenem. "Son baktığımda eşek arısı değildim."

Güzel bakışları azalıyor.

"Eve gitmelisin. O özel kişiyi bekletmek istemezsin Calamity." Acıması bir durum, farkındayım, ama bu kız üzerinde hiçbir hakkım olmamasına ve benim yüzümden bir geleceği olmamasına rağmen, onun özel kişinin dört ayaklı bir melez olmasını umuyorum. "Şapkanı unutma." Sesim de bedenim kadar sert.

Öfkesi artıyor ve güneşin yokluğuna rağmen gözleri sadece Atlantislilerin sahip olduğu o yansıtıcı parıltıyla parlıyor. Büyümün onun kanına sızdığına dair bir şüphem varsa bile, o da çürümüş ruhumun bir başka parçası gibi solup gidiyor.

OceanofPDF.com

W

C6L6NTHE

O Aklıma bir kelime geliyor, bir kayan yazıdaki ampuller gibi yanıp sönüyor.

Tarian Hadez dev gibi biri. Evet, *ona* çarptım ama beni tutmak zorunda mıydı? Ve sırtıma ne yaptı? Yaban arısı olmadığını iddia edebilir ve ben de doğaüstü varlıklara inanmıyor olabilirim ama o bir gangster.

Muhtemelen bana uyuşturucu dolu kirli bir iğne batırdı ya da gizli bir silahla derimi.

Kolumu arkamdan çektiğimde parmaklarım kanla lekelenmemişti. Bir parça şaşırdım, bir parça rahatladım ve bir trilyon iki parça kafam karıştı. Oh, ve kızgın. Kimsenin beni Macrazy'den daha fazla tahrik edebileceğini düşünmezdim, ama görünüşe göre, sinsi gözlü ve çarpık sırtıslı canavar onu geçebilir.

Ona son bir bakış fırlattıktan sonra kovboy şapkamı elime alıp bej renkli taşın üzerinde adım atarak erkeğe geniş bir alan bırakıyorum.

Tam kapıya ulaşıyorum ki gece mavisi bir araba Tarian'ınkinin yanındaki noktaya süzülüyor, aerodinamik arka lambalar belirsizliği mücevher gibi süslüyor. Motorun mırıltısı kesiliyor ve iki iri yarı adam daha ortaya çıkıyor. İkisini de magazin dergilerinden tanıyorum: Symeon ve Malachi Hadez. Kardeş ve kuzen.

Genelde bakacak biri değilimdir ama minibüsüne giderken gözlerim doldu. Bir daha bu ailenin yakınına adım atmayı planlamadığım için öyle de olabilir. Bryn altın saçlı Malachi'yle çıksa bile. Onu arayıp onlardan uzak durması için uyarmak istiyorum. Belki Malachi, Tarian her ne haltsa o değil ama yine de bir Atlantisli.

Arka koltuktan bir kız çıkıyor ve bir an için onun Bryn olduğunu düşünüyorum, omuz hizasındaki saçları arkadaşımınki gibi kehribar rengi parlıyor, ama sonra kolunu Symeon'unkine doladığını görüyorum.

Bryn Malachi'ye aşık olabilir ama Tarian'ın sürekli kafası güzel olan ve egosu Boston büyüklüğünde olan küçük kardeşinin hayranı değil, banliyöler de dahil. Beni ilk fark eden kız oldu ama arkadaşları da hemen peşinden geldi.

Hiçbiri güneş gözlüğü takmıyor. Mackenzie'nin Tarian'ın dev yemek masasında Arizonalı çölünü yeniden yaratmasına yardım ederken gece gökyüzünü kaplamıştı.

Kızın işaretli kaşları beni incelerken kavis çiziyor. "Neye bakıyorsun?" diye mırıldanmak istiyorum ama aynı şeyi benim de yaptığımı düşünürsek bu ikiyüzlülük olur.

Omurgam karıncalanıyor ve ona dokunma isteğime direnmeme rağmen, bana bu mülkten kıçımı kaldırmam gerektiğini hatırlatıyor.

Kız malikânenin girişine doğru bakınca omzumun üzerinden bakıyorum ve bakışlarım Tarian'ınkilerle çarpışıyor. Gölgelere bürünmemiş ama yine de erkek, bıçaklarının ucunu kurbanlarının boynunda gezdirirken baştan çıkarıcı sözler fısıldayan o nazik kötü adamlar gibi karanlık yayıyor.

Yaptığı şeyin acısı hafiflemiş olsa da, anısı hafiflemedi. Öfkemin son zerresini bakışlarıma enjekte ediyorum, sonra çenemi kaldırıyorum, şapkamı takıyorum ve kaçış aracıma yeniden odaklanıyorum.

Farlar üzerime sıcıyor ve kalbim bedenimle aynı anda duracak gibi oluyor.

Yana atlamak yerine kollarımı kaldırıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve çarpışma için kendimi destekliyorum. Belli ki hayatta kalma içgüdülerimin çalışmaya ihtiyacı var.

*Sürücü frene bassın. Lütfen, şoförün
frene basmasına izin verin.*

Bir arpın teli gibi, omurgam geriliyor, titreşiyor, adrenalini uzuvlarıma fırlatıyor ve kaslarımı kemik kadar sert hissedene kadar dolduruyor.

Bir saniye sonra, metal çatırdıyor ve hava omuzlarımdan üzerinden geçerek şapkamı uçuruyor ve saçlarımdan uçlarını kaldırıyor.

Bir yerden buhar tıslıyor. Benden gelmiyor gibi görüldüğü için bir kapak açıyorum.

Kalçalarımı sıyıran buruşuk gümüş kaputu gördüğümde çenemin menteşeleri gevşiyor. Bakışlarımı ön cama, sürücüyü görmemi engelleyen şişmiş hava yastığına, sonra tekrar akordeon gibi katlanmış sarp metale, sonra daha aşağıya, çakıllı araba yoluna çeviriyorum çünkü belli ki araba bir şeye çarpmış ve o şey ben değilmişim çünkü kalçalarım harçtan yapılmamış.

Bryn, yeni doğmuş bir tayın yürüyüşünü andıran cılız bacaklarıyla sürücü koltuğundan sendeleyerek iniyor. "Callie?"

Çenemi tutamıyorum. Tek yapabildiğim nefes almak gibi görünüyor. Hareket etmeye bile korkuyorum, dengemden emin değilim.

Bryn orada öylece duruyor, kapısının kenarına tutunmuş, yıkılmış kapüşonundan çıkan lavanta dumanının arasından gözlerini kırptırıyor. "Aman Tanrım, Callie. Neredeyse sana çarpıyordum!"

Şişen motorun sıcaklığı tüylerimin diken diken olmasını engelleyemiyor; bir avuç içim sırtımın küçük bir kısmına değdiğinde tüylerim diken diken oluyor ve yayılıyor.

Başımı yana ve yukarı doğru sallayarak Tarian'ınkiyle aynı hizaya getiriyorum. "Dokunma bana," diye hırlıyorum.

Yavaşça elini çekiyor, tik tak eden çenesinin keskin kenarları enkazın farlarıyla gümüşleşiyor. Ağzı kayıyor ama kulaklarım çınladığı için ne dediğini duyamıyorum. Sadece aptal aptal bakabiliyorum, "Nasıl yaşıyorum?" diye merak ediyorum.

Bryn bana doğru koşuyor ve kollarını boynuma dolayarak her bir bileziğin ve boncuğun şeklini tenime işliyor. "Neredeyse sana vurduğuma inanamıyorum!" Omzuma yaslanarak hıçkırıklara boğuluyor.

Ben onu yatıştırmak için sırtını sıvazlarken, Symeon ve kız arkadaşı yaklaşıyor.

"Sen iyi misin?" Bakışlarının Tarian'a kilitlendiğini fark edene kadar kızıl saçlı kızın bana sorduğunu düşünüyorum.

Symeon'un siyah kaşları havaya kalkarken o da kardeşine bakıyor. İkisi arasında bir benzerlik var - gölgeli gözler, siyah saçlar ve vampir teni - ama Tarian'ın bukleleri kesilmiş ve ustaca kontrol edilmişken, Symeon'un kiler vahşi ve kıvrıkcık. Tarian'ın uzun ve zayıf olduğu yerde Symeon geniş ve tıknazdır. Bir diğer dikkat çekici fark da moda tarzları: Symeon kısa kollu beyaz tişörtü ve taşlanmış kot pantolonuyla çılgın bir partiye hazır görünüyor; Tarian ise bir yönetim kurulu toplantısına.

"Biri bana arabanın neye çarptığını açıklayabilir mi?" diye sordum.

"Bir güç alanı." Tarian'ın sesi bir fısıltıyı ancak aşıyor ama kulaklarıma bir yarasa gücüyle çarpıyor ve akıl sağlığımın uçup gitmesine neden oluyor.

Bryn titreyen parmak uçlarıyla gözyaşlarını silerek benden uzaklaşıyor. "Şimdi ne olacak?"

"Bir güç alanı. Enerjiden yapılmış bir bariyer." Tarian bir elini kaldırıp parmaklarını şıklatıyor ve Audi araba yolunu kaplayan ağaçlardan birine çarpıyor.

"Sen- sen-" Yutkunuyorum ama bu, az önce tanık olduklarımın ve duyduklarımın hiçbirini sindirmeme yardımcı olmuyor. "Az önce arabayı elinle mi hareket ettirdin?"

Yine *benim* üzerimde olan gözleri uhrevi bir ışıkla parlıyor gibi. "Aslında zihnimle. Elim sadece ona yön verdi."

"Sana onun gerçek bir tanrı olduğunu söylemiştim," diye kulağıma tıslıyor Bryn.

Ölüme yakın deneyimimden beri takırdayan kalbim o kadar çok atıyor ki, ritmi muhtemelen EKG'de düzensiz bir çizgi olarak kaydedilecek ve bir sürü alarm verecek.

Tarian şeytani bakışlarını Bryn'in üzerinde sabitler. "Arabanızla bir ağaca çarptınız Bayan Fielding. Sarsılmışsınız ama iyisiniz."

Ne oluyor lan?

Bryn bir tırnağını kemiriyor. "Garaj yolunda kaza yaptığıma inanamıyorum."

Önce ona, sonra da "Kazaların çoğu otoparklarda ve araba yollarında oluyor" diyen Tarian'a aval aval bakıyorum.

Hafızasına ne yaptı böyle? "Gerçekten ağacı görmedin mi?"

"Biraz dikkatim dağılmıştı, Callie. Bir arı bana saldırdı." Başımı geriye attım.

"Tamam, belki bana saldırmadı ama yüzümün etrafında vızıldıyordu ve beni ve böcekleri bilirsin." Yüzünü buruşturdu. "Bana öyle bakma."

"Ne gibi?" Sesi boğuk çıkıyor, sanki katil arısı şu anda boğazıma takılmış gibi.

"Sanki küçük yaratıklardan korktuğum için delirmişim gibi."

Bakışlarım Malachi'yle sessiz bir şekilde konuşmakta olan Tarian'a kayıyor. Böceklerden korktuğu için onun deli olduğunu hiç düşünmemiş olsam da -yani, *merhaba, örümcekler*- keşke etrafımızı saran yaratıklar için de bir nebze korku duysa. İnsana benzeyen, insan gibi konuşan, ama yine de insanların zihinlerini karıştırabilen ve acayip güç alanları yaratabilen yaratıklar!

Tarian'ın gözleri bir kedininki gibi parlıyor. Muhtemelen *beni* soymak üzere.

zihnimde canlandırıyorum. Dudaklarının daha fazla yalan söylemesini bekledim ama

Hareket ettiklerinde, "Mal, Bryn'i içeri götür." demek içindir.

Omuzlarım sertleşti. Arkadaşımı hafızamla oynamaktan daha fazlasını yapmak için mi gönderiyor? Ve eğer planı buysa, parmaklarını şıklatıp *beni* bir ağaca çarptırmadan önce kaçma şansım var mı?

OceanofPDF.com

Bryn ellerimden birini kendi ellerinin arasına sıkıştırıyor. "Gel." Arabama bakıyorum, Bryn'i yanımda taşıırken ona ne kadar hızlı ulaşabileceğimi , çünkü onu bu zihinle geride bırakamam-karıştırıcılar.

"Arkadaşınız bir dakika içinde size katılacak." Tarian Bryn'le konuşsa da gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Ben gidiyorum, Bryn de öyle." "Yapamam, tatlım. Annem-"

"Ona ihtiyacın olduğunda hep yanında olduğu için mi?" İğneleyici konuşmak istemem ama Joslyn berbat bir anne. "Lütfen benimle gel. Lütfen."

Çaresizliğim Bryn'in kaşlarını çatıyor. Tarian'la omuz omuza duran, siyah düğmeli gömleğinin önünde kollarını kavuşturmuş olan Malachi'ye bakınca vazgeçmek üzere olduğunu düşünüyorum. Onu içeri girmeye zorlamasa iyi olur. Gözlerini izliyorum, ışıltılı gücünü açması için cesaretlendiriyorum.

Bryn yeniden bana odaklandı. "Bir kadeh şampanya için kalsak ve sonra gitsek nasıl olur?"

"Hayır." Parmaklarını tutuyorum.

Symeon ve kız arkadaşı Tarian'ın muhafızıyla kullandığı dilde sessiz bir şekilde konuşuyorlar. Muhtemelen Atlantisçe ya da ana dillerine her ne deniyorsa.

"Bir içki kulağa adil bir uzlaşma gibi geliyor." Dedi beni az önce evinden kovan adam.

"Senin fikrini sormadım, Hades."

Bryn'in gözleri, bir gangster ailesi için çok daha uygun bulduğum soyadlarını kasıtlı olarak yanlış telaffuz etmeme takılıyor.

"Parti neden burada?" Mackenzie'nin çılgılığı gergin karanlığı yarıyor. "Kahretsin, Bryn. Bu senin araban mı?" Bir elini dar kalçasına koyuyor. "Bir gün boyunca sendeydi."

Mackenzie'nin Audi'nin bakımsızlığı konusundaki endişesinin kız kardeşi için duyduğu endişenin önüne geçmesine neden hala şaşırdığımı bilmiyorum.

"Arabalar değiştirilebilir. Kardeşler değil." Tarian'ın sertçe söylediği sözler Macrazy'nin büzülmüş dudaklarını hizalıyor. "Neyse ki kız kardeşin zarar görmemiş."

Ona güvenebileceğim kadar güvenmeme rağmen - ki onu *fırlatamam...* muhtemelen onu itmem bile - geri dönüşünü takdir ediyorum.

Mackenzie Bryn'i işaret eder. "Zarar görmediğini görebiliyorum, bu *yüzden* araba hakkında yorum yaptım. Her neyse, şampanya ılıklaşıyor ve kimse ılık şampanyayı sevmez." Mackenzie'nin dikkati Symeon ve kız arkadaşına yönelir. "Oh, Yasmin. *Heyyy*. Gelebilmene çok sevindim!"

"Saul'un nişanını kaçırmazdım." Yasmin'in dudakları sıcaklıktan yoksun bir gülümsemeyle geriliyor. Erkek arkadaşının amcasından mı hoşlanmıyor, yoksa sıcak pembe pantolonlu kızdan mı? "Geri kalanınızla içeride görüşürüz." Symeon'un kolunu çekiştiriyor ve birlikte konağın girişine doğru yürüyorlar, bir kez bir şey almak için duraklıyorlar.

O şey benim şapkam oluyor. Symeon şapkayı Tarian'a doğru fırlatıyor, Tarian da elini uzatıyor ve şapkaya doğru bir bakış bile atmadan onu yakalıyor. Ya çok iyi refleksleri var ya da ekstra tanrısal duyulara sahip.

Yanından geçip gittiklerinde Mackenzie, Cerberus'un korkunç, insansı bir versiyonu gibi kapı girişine yerleşir. Sanki evin sahibi oymuş gibi. "Bryn, annem için *mavi bir şey* getirmeyi unutmadın, değil mi?"

"Sym bununla ilgileneceğini söylemişti."

"Sana verdiğim *tek* işi, gerçek bir işi olan birine mi devrettin?"

Bryn dudaklarını büzüyor. "Laboratuvarda yetiştirilen elmasları üretmek için bir makine satın aldı, hatırladın mı? Dün öğle yemeğinde bize bundan bahsetti."

"Ne istiyorsun?"

"Anneme mavi küpeler yapmayı teklif etti. Bir Şey çağrıştırdı mı? Her neyse, eminim onları getirmiştir."

"Gidip *kontrol etmeye* ne dersin?" Mackenzie'nin sesi daha pasif agresif çıkabilir miydi?

Bryn nefesinin altında mırıldanarak benden uzaklaşıyor.

"Bryn, lütfen. Hayır. Benimle kal. Benimle gel."

"Ka mayı başarır başarmaz seni arayacağım, tamam mı?" Bryn bana sert bir g l msemi atıyor, omuzlarını dikleştiriyor ve savaşa giden bir asker gibi eve doğru yürüyor.

Tarian, Malachi'ye Atlantisçe bir Şeyler mırıldanır ve Malachi onun peşinden gider. Kuzenine arkadaşımı öldürmesi için emir vermemiş olsa iyi olur.

Mackenzie onun yolundan çekiliyor ama içeri girmiyor.  ılgınca bir tahminde bulunmam gerekirse, Tarian'ı bekliyor.

"Kardeşine patronluk taslamayı gerçekten bırakmalısın Mackenzie." Bakışları Tarian'dan uzaklaşıyor. "Affedersiniz, Calla Lily?"

"Bryn'in *gerçek* bir işi var."

"Sen kendi işine baksan nasıl olur-" Boğuluyor. "Gah."  ks r yor, sonra hırıltılı nefes alıyor. "Sanırım bir böcek yuttum." Boğazını tutarak topuklarının üzerinde dönüyor ve evin içine doğru koşuyor.

Kendini beğenmiş bir g l msemi dudaklarımı kaplıyor.

Karma tam bir kaltak olabiliyor. "Calamity?"

"Beni aramayı kes-"

Koyu renk gözleri yansıtıcı bant gibi parlıyor. "Arkadaşın arabasıyla bir ağaca . Eve gidemeyecek kadar sarsılmışsın, bu yüzden seni götürmeme izin vereceksin."

Sıktığım için çenem ağrıyor. "Beni istediğin yere götürmene izin veririm, Hades."

Kirpikleri insanlık dışı parıltıyı söndürmek için aşağı doğru iniyor ve sonra i  çekiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"*Düşündüğün* bu muydu?" Aptalca tekrarladım.

"Konuşmamız gerek. Bunu ya burada, ofisimde ya da ben seni eve bırakırken arabamın içinde yapabiliriz."

"Benim bir arabam var. Ayrıca, yabancılardan arabasına binmeyi kabul etmiyorum. Arkadaşımı evinden çıkar, ben de gideyim. Ve az önce gördüklerimiz hakkında tek kelime etmeyeceğim."

Tarian gülümsüyor ama bu gerçek bir g l msemi değil. "Yabancılardan neyi kabul etmediğimi biliyor musun Calamity? Beni ilgilendiren bir konuda sessiz kalacaklarına dair verdikleri sözleri."

Kalbim durdu.

Sadece durur.

Bir an için onu göğüs kafesimden söküp ağaca fırlatmış olabileceğini düşünüyorum ama sonra tekrar vurmaya başlıyor ve çılgınca vuruşları ağzımı metal tadıyla dolduruyor.

"Zorlamalarım neden direndiğini merak etmiyor musun?"

Zorlama... Kendimi doğaüstü bir TV şovunun setine ışınlanmış gibi hissediyorum. Kafasını eğdiğinde, zihin çarpıtma becerisi gerçekten işe yaramış gibi davranmak için çok geç olup olmadığını merak ediyorum.

Dudaklarımı birleştiriyorum, katlıyorum. Ahh. Anlamak için aptal ya da kayıtsız davranamayacak kadar çaresizim. "Dinliyorum." Artık beni etkileyemeyeceğini bildiğim için gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. "Ben neden özeli?"

Karanlık gülümsemesi hâlâ yerinde, bana kovboy şapkamı uzatıyor. Ancak keçeyi kavradığımda iki elini de serbest bıraktığını fark ediyorum. Boynumu sıkamak çok daha kolay olacak. Gerçi ellerinin genişliğine bakılırsa, tek el de işimi görürdü.

O ceketini çıkarırken şapkamı göğsümün önüne koyup kalkan gibi tutuyorum. *Tamam...* belki de silah, tırpan ya da Atlantislilerin kullandığı diğer silahlar için ceketine uzanmıyordur. Büyü dışında yani.

"Bu belirsizlik beni öldürüyor, Hades."

Gözleri parlıyor ama zorlamayla değil. Eğlenceyle de değil. Buna kızgınlık derdim ama doğaüstü bir varlık için fazla önemsiz bir duygu gibi görünüyor.

"Daha önce yaşadığınız rahatsızlık..." Gömleğinin kollarından birini kıvrarak, bileğinin menteşesine bitişik olan ve ipek pamuğun altında kaybolan siyah karalamaları bir kez daha ortaya çıkarıyor. "Buna benim büyüüm neden oldu."

"*Büyün* beni soktu mu?"

"Evet."

Garaj yolunun ışıkları yanıp sönüyor ve ben sıcıyorum. Harekete duyarlı olduklarına kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Beni korkutmak için kapatmadığına.

Yine de bir adım geri atıyorum.

"Neden?" "Seni öldürmek için."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

8

TARIAN

"I "Pardon, *ne*?" Calanthe şapkasını şişen göğsüne bastırıyor. "Az önce *beni öldürmek* istediğini mi söyledin?"

"Sihrim yapar, ben değil. Eğer ölmeni isteseydim.

Bryn'in arabasını durdurdu."

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?" Attığı fazladan geri adımı kaçırmıyorum.

Bu kızla ne yapacağım? Bizden haberdar olarak çekip gitmesine izin veremem ama onu birçok odamdan birine hapsedmek de haksızlık gibi geliyor. Çok az vicdanım olabilir, ama sahip olduğum birkaç vicdan beni onu son günlerini sadece benimle geçirmeye zorlamaktan alıkoyuyor.

Dikkatimi tenime kazınmış rünlere veriyorum. Boş bir alan beklememe rağmen, yanlış olan kelime beni ürkütüyor. Yanlış hatırlamadığımdan emin olmak için tılsımlı cümleyi zihnimden geçiriyorum ama her seferinde aynı kelimeyle karşılaşıyorum.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Ne?" Sesi, sestten çok nefesti. "Bana sırtını göster."

"Ne? Hayır."

"Şimdi." Muhtemelen çoktan babamın derisinde olduğu gibi daire içinde bir "X" e dönüşmüştür diye düşünüyorum ama yine de...

"Sen delisin." Arabasına doğru gitmeye başladı ve her ne kadar hıyarca bir hareket olsa da, onu uzun saçlarını havaya kaldıran ve saçlarını ortaya çıkaran bir rüzgar duvarı ile durdurdum.

Omurları pürüzsüz bir deriyle kaplanmıştı. Keşke fermuarı daha aşağıdan başlasaydı.

Dönüyor, öfke canlı gözlerini parlatıyor. Bunun sebebi ben olsam da, onun ateşine hayran olmaktan kendimi alamıyorum. "Ben oyuncak değilim, Hades."

"Sırtına bir bakış atarsan gitmene izin veririm."

"Neden?"

"Çünkü bir şey mantıklı gelmiyor."

"Bir şey mi?" Tiz bir çıkarıyor. "*Hiçbir şey* diyemem çok mantıklı." Onu kolunu çimdiklerken yakaladım.

"Ben gerçeğim, Calamity." Ona doğru bir adım atıyorum. "Belki bir kabus, ama yine de çok gerçek." O kadar yaklaşıyorum ki, bir şamandıra ve tampon olarak tuttuğu şapkası göğsüme değiyor. "Bunu sindirmenin zor olduğunu biliyorum."

"*Biliyor* musun?" Öfkesi manyakça bir hal alıyor. "Şu anda nasıl hissettiğim hakkında *hiçbir* fikrin yok. Hiç."

Symeon ya da Saul'un aksine, cahil insan zihinleriyle oynamaktan hiçbir zaman zevk almadım. Calanthe'nin dünyasını paramparça etmek, onun cehaletini Atlantis çamuruna sürüklemek... berbat hissettiriyor ama başka ne seçeneğim var? Ona büyümü bulaştırdım. Büyü bedenini terk edene ya da bedeni bu dünyayı terk edene kadar, o benim sorunum.

Onun ölme fikri kanımı donduruyor.

"Yanılıyorsunuz. Nasıl hissettiğini biliyorum çünkü otuz yıl önce madene düştüğümde -bana sihir verdiğinde- kafam karışmış ve dehşete düşmüştüm." Üç yaşındaydım ama o günün anısı zihnimin derinliklerinde hiç lekelenmeden duruyor.

Yıkılmış babamın annemin mezarı başında iki büklüm yattığı, amcamın da yanına çömeldiği mezarlıktan koşarak çıktığımı hatırlıyorum.

Ciğerlerimin yandığını ve kaslarıma kramp girdiğini hatırlıyorum.

Toprağın içine daldığımda attığım çığlığı ve parlayan mavi gliflerle dolu bir mağarada uyandığımda aldığım nemli tadı hatırlıyorum.

Işıldayan sembollere dokunduğumda ve kendilerini derime gömdüklerinde derimi aydınlatan yakıcı acıyı hatırlıyorum.

"Ama ben büyülü bir madene rastlamadım, Tarian. *Sana* rastladım." Calanthe'nin ince boğazı bir yutkunmayla sallanıyor. "Sen trafik kazasından sihirli bir şekilde kurtuldun, ben ise ölüm cezasına çarptırıldım, bu yüzden durumlarımız arasında herhangi bir benzerlik göremiyorsam kusuruma bakma."

Onun cevabı beni buraya ve şimdiye, yolumdaki yıldızlarla aydınlanmış ölümlü kıza, tenimden kaybolan kelimeye geri götürüyor. "Belki de ben

ölüm cezası hakkında yanlış."

"*Vay* canına, çünkü gerçekten ölmek istemiyordum." Gözyaşlarını temizliyor.

Tetiklediğim

gözyaşları. Hay

sikeyim.

"Gelin. Sana bir oda göstereyim." Önümde yürümesini bekliyorum, ama o inatla benim yoluma dikilmiş, gözlerini minibüsüne dikmiş duruyor.

"Ben eve gidiyorum."

"Üzgünüm ama böyle bir ihtimal yok."

"Sana söyledim, sırrın güvende."

"Sırrım mı? Bu sadece *benim* sırrım değil. Ayrıca, gitmene izin vermek gibi bir niyetim olsaydı sana anlattıklarımın herhangi birini paylaşır mıydım sanıyorsun?"

Gözleri büyüyor ve geriye doğru sendeliyor. "Beni zorlayamazsın-"

Elimi havaya kaldırıyorum. Bir saniye sonra minibüsünün lastiklerinden hava tıslıyor, dördünden de. "Sana söyledim, gitmene izin veremem. Büyümü derinin altından çıkarmanın bir yolunu bulana kadar olmaz."

Ten rengi, annemin pencere kenarına bıraktığı kitaplar gibi soluyor.

". Seni güvende tutacağım."

"Güvenli mi? Maksimum güvenli bir hapisane avlusunda daha güvende olurum."

Sırıtabılırdım ama bunun sadece sinirlerini bozacağını tahmin ediyorum ve sinirli bir kiracı yerine kabul edilebilir bir kiracıyı tercih ederim. "Aramızda olanları ona anlatmadığın sürece Bryn seninle kalabilir."

Ürkek bir hırıltı çıkarıyor. ", ben rastgele insanların evinde kalmam. Ayrıca, aileden ne kadar hoşlanmadığımı biliyor, o yüzden sorular soracaktır. İkincisi, annem beni bekliyor."

Ona bizi neden sevmediğini sormuyorum. Akli başında her insan sorardı.

"Ara onu.

"Ani bir çıktığını açıkla." Zavallı şapkasına

işkence ediyor. "Yapamam." "Eğer

telefonunu unuttuysan-"

"Öylece çekip gidemem. Annemin bana ihtiyacı var. O, otonom , tamam mı?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Alzheimer hastası. Yalnız bırakılamaz. Şu anda komşum ona bakıyor."

Demek aceleyle eve gidip görmek istediği kişi buymuş.

Yaşadığım rahatlama gülünç derecede baş döndürücü. "Seni eve bırakayım." "Öylece mi? Gitmene izin mi veriyorsun?"

"Gitmene izin vermeyeceğim, Calamity. Seni eve götüreceğim."

Pürüzsüz alnı kırışıyor. "Peki eve döndüğümde...?"

"Eve döndüğünde beni annenle tanıştıracaksın ve ben de sihrimi konuşturacağım."

Kaşları, yüksek vuruş yapan bir disk gibi yukarı doğru kalkıyor. "Senin *sihrin* mi?" "Onu iyileştireceğim."

Güzel ağzını ayırıyor ve ses çıkmasa da beynim baştan çıkarıcı bir patlamayı çağırıyor. "Bunu yapabiliyor musun?"

"Yapabilirim."

"Ve bunu yapacaksın, *neden*? Yaklaşan ölümümü tetiklediğin için kendini suçlu mu hissediyorsun?"

"Benimle savaşmadan buraya dönmen için bunu yapacağım." Ona uzun bir yaşam vaat etmiyorum çünkü tenimden geçen kelimenin ona ne yapacağını anlamıyorum.

Babamın gibi ölümcül değil. Kan kaybından ölmüş bedeninin otel çarşafına dolanmış görüntüsü zihnime geri dönüyor ve orada bir yağ lekesi gibi kalıyor.

Calanthe o kadar durgunlaştı ki babamın ölümünün ayrıntılarını yüksek sesle paylaştığımdan endişeleniyorum, ama sonra "Yani seninle buraya dönmeyi reddedersem anneme yardım etmeyecek misin?" diyor.

Boynunun dibindeki nabzının çılgınca çırpınışını kaçırmıyorum. "Benimle dönmek bir seçenek değil. Daha önce de söylediğim gibi, seni vahşi doğada bırakamam. Derinin altında benim sihrim varken olmaz." Yaklaşıyorum ve boğazından bir sürü yutkunma sesi çıkmasına rağmen geri adım atmıyor. "Seçeneklerin çok basit. *Ya* çantanı toplar, *iyileşmiş* annene sarılır veda eder ve kendi özgür iradenle benimle geri dönersin *ya da* Dorian sana hemen yeni odalarına eşlik eder ve annen benim lütfumdan faydalanamaz."

Paniği büyüleyici bir vahşete dönüşüyor. "Ne cüretle buna cömertlik dersin! Bana boyun eğmem için şantaj yapıyorsun!"

Niyeti bu olmasa da, ahlaksız zihnim Calanthe'nin merhametim altındaki görüntüleriyle doluyor. "C Seçeneği, hayatını hemen burada, şu anda sonlandırıyorum ve seninle uğraşmak zorunda kalmaktan kurtuluyorum."

Başını geriye atıyor.

"Peki ne olacak, Calamity? A mı, B mi, C mi?"

"Senden nefret ediyorum, Tarian Hadez."

Sözleri dudaklarımda zalim bir gülümsemeye yol açtı. "Beni seven tek kişiyi öldürdüm, o yüzden sıraya gir."

Burun delikleri genişliyor ve göz bebekleri irislerini geçecek kadar büyüyor. "Çantama ihtiyacım var."

"Neden?"

"Anahtarlarım."

"Ben varım."

"Kilitleri açabiliyor

musun?" "Evet."

"Aklınla mı?"

"Evet." Bugatti'min yolcu kapısını süpürerek açıyorum. Önerilerimi seçenek olarak paketlemiş olabilirim ama onun hiçbir seçeneği yok. Neyi seçerse seçsin, sonunda benimle, talihsizliğinin tanrısıyla birlikte olacak, çünkü benim büyüm, anlayamadığım nedenlerden dolayı, Calanthe Bloom'u *benim* yaptı.

"S minibüse ihtiyacı olacak." Konuşurken Tarian'a bakmıyorum. Özgürlüğümü çaldığından beri ona bir kez bile bakmadım. Annemi iyileştireceğine söz vermiş olabilir ama bunu yapana kadar ondan nefret edeceğim.

Varlığımın her zerresiyle.

"Gün doğmadan tamir ettirip bırakacağım." Gaz pedalına yüklenirken karanlık yol şeridi bulanıklaşıyor.

İki kez kaza yapacağımızı düşündüm, ama iki kez de tam zamanında bizim şeridimize geri döndü.

O tam gaz dönerken ben ön kollarımı kavıyorum, başparmaklarım dirseklerimin kıvrımlarına o kadar sert giriyor ki kendi kan dolaşımımı kesiyorum. "Bu kadar hızlı sürmek zorunda mısın?"

"Yapmak *zorunda* olduğum hiçbir şey yok. Her şey bir seçim. Hızlı araba kullanmayı seçiyorum, tıpkı anneni iyileştirmeyi seçtiğim gibi, tıpkı amcama lanet bir nişan partisi vermeyi seçtiğim gibi."

"Hayatımı mahvetmeyi *seçtiğin* gibi mi?" Sadece motorunun mırıltısı ve klimanın vınlamasıyla bozulan muazzam uzun bir sonra, "Böylece güç alanları yaratabilirsin. Tedavi edilemez hastalıkları iyileştirebiliyorsun. İnsanları unutmaya zorlayabiliyorsun. Başka hangi doğal olmayan güçlere sahipsin?"

"İnsanları kör edebilirim. Bir insanı parmağımı bile boğabilirim. Kalplerini durdurabilirim. Bir kalbi de çalıştırabilirim, ama sadece ölen kişi damarlarında hala kan var."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Bu yüzden mi bana babamın ne zaman öldüğünü sordun?"

"Evet."

"Gerçekten olsaydı kaktüs dağıtacağımı mı düşünüyorsun?" "İnsanlar yas tutarken garip şeyler yaparlar."

Gösterge panelinin ışığında profili tırtıklı görünüyor. "Büyün işe yaramazsa beni öldürecek misin?"

Bakışları yoldan kayıyor. "İnsanların bizim neler yapabileceğimizi bilmelerine izin yok."

Başka bir deyişle, *evet*. "Pek çok insan sizin tanrı olduğunuza inanıyor." "Tahmin ediyorlar. Aslında bilmiyorlar."

"Atlantislilerle evli olan insanlar ne olacak? Onlar karanlıkta mı tutuluyor?"

Dudakları karanlık bir gülümseme çizdi. "Seninle evleneceğimi mi umuyorsun, Calamity?"

Şaka mı yapıyor? "Ölmeyi umursadığımdan değil, ama bana dokunmadan beni öldürebilecek bir canavarla yaşamak hiçbir zaman hayalim olmadı."

"Ah." Sürekli gülümsemesi bana zerre kadar incinmediğini söylüyor.

"Senin hayalin nedir?"

"Babam hayatta olsaydı."

Adem elması sallanıyor ve gülümsemesini azaltıyor. "Başka ne var?" "Annemin hiç Alzheimer olmadığını."

"Başka ne var?"

"İşimi seçmekte özgür olduğumu." "Neyi seçerdin?"

"Ölmek üzere olan bir çiçekçiyi batırmak için değil." "O zaman neden devraldınız? Neden satmadın?"

"Çünkü birbirimiz dışında... ve benim dışımda" -kalbim acıyla çarpıyor- "o çiçekçi dükkânı annemle babamın en büyük aşkıydı." Annemi iyileştirmeyi başarırса, ne kadar kötü bir şey yaptığımı fark edeceğini şimdi anlıyorum. Ne kadar hayal kırıklığına şimdiden hayal edebiliyorum. Tabii... "Binamızın sahibi siz değilsiniz, değil mi? Çok daha az kirayla idare edebiliriz."

Mağazanın adını girdiği GPS'e bakıyor ve adresi okuyor. "Saul o bloğu satın aldı."

Nabzım hızlandı. Daha ucuz bir kirayla Bloom's Blooms ayakta kalabilir. Yakınlardaki aşırı rekabetçi Fleur-de-Lys ile bile.

"Sence kiramızı düşürmeye açık olur mu?" Özgürlüğüm için pazarlık yapmam gerekirken dükkânın kira sözleşmesi için pazarlık yapmak gerçeküstü ama

Ciğerlerimde hala nefes varken, içinde bulunduğum kötü durumdan bir şeyler çıkarabilirim.

Tarian direksiyonundaki bir düğmeye basar ve arabasından Saul'u aramasını ister.

Birkaç saniye sonra hoparlörlerden keskin bir erkek sesi yükselir. "Bu çiçekçi kızla kaçan ev sahibi değil mi? Tam bir kargaşa yarattın, yeğenim. Mackenzie teselli bulamıyor. Calanthe'nin kendisinde olmayan neyi olduğunu sorup duruyor ve itiraf etmeliyim ki ben de fazlasıyla merak ediyorum."

"Cedar ve Pinckney'nin köşesindeki binanız. Bunun için ne kadar istiyorsun?"

Ağzımla birlikte gözlerim de büyüyor. Tarian binayı satın almak istediğimi mi düşünüyor? Onun aksine, ben para babası değilim ve mali durumumuz göz önüne alındığında hiçbir banka aileme tek kuruş borç vermez.

"Kim istiyor?"

"Ben istiyorum."

Bekle, *ne*? Ben de bir araba hava duvarına çarptığında kafamın karıştığını sanıyordum.

Saul homurdanıyor. "Tezgâhtar kızla yatmak için dükkânı satın almak zorunda olmadığının farkındasın değil mi?"

Tarian'ın parmakları sıkıca kavıyor. "Ne kadar?" "Prudential Center hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Tarian'ın gözünün yanında bir sinir seğiriyor. "Vic'i ara. Takas için gerekli belgeleri hazırlasın."

Hâlâ neler olduğunu anlamıyorum. Prudential Center... *Prudential Center*. Benim binam Monopoly GO karesinin solundaki mülk. Prudential ise sağdaki.

"Yeğenimin bir kış parçası için boktan bir iş anlaşması yapacağı günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

Tarian daha fazla yorum yapmadan görüşmeyi sonlandırır.

Tam bir şok içinde ona bakakaldım. Amcasına binayı satın almasının gerçek nedenini açıklamadığı gibi... "Prudential Center'dan neden vazgeçtin?"

"Sana bir şey olursa diye tapuyu annenin üzerine yapacağım."

Tatsız sohbetinden sonra sonsuz derecede sert görünen yüzünün sert çizgilerini inceliyorum. "Yani, ölürsem diye mi?"

Kırmızı ışıkta yavaşça durdu ve koyu renk gözleri benimkilere kaydđ. Başını sallamıyor ama sallamasına da gerek yok. Adamı tanıyormuş gibi yapmayacağım, çünkü tanımadđđm çok aalık, düşündüğü şeyin bu olduğunu söyleyebilirim.

Potansiyel ölümümün hatırlatılması omurgamın karıncalanmasına neden oluyor. "Canavarın bir vicdanı var. Kimin aklına gelirdi ki?"

Işık yeşile dönüyor ama gaz pedalına basmıyor. Sanki arabadaki gariplik *benmişim* gibi beni incelemeye devam ediyor.

"Ne?" Kollarımı aadığımı fark ettim. Bunun ne zaman ya da neden olduğundan emin değilim. Onun yanındayken kendimi daha rahat hissetmediğim kesin. Kollarımı göğsümün üzerinde yeniden kavuşturuyorum.

Arkamızda bir araba korna çalıyor.

Tarian'ın sol gözü seğiriyor ama yine de başka tarafa bakmıyor. "Sana bir bina aldım, şimdi bana sırtını göster."

Elbette bir bakış aası vardı. "Sırtıma bir göz atmak için kaybedilecek çok para vardı."

"şimdi, Calamity."

Etrafımızda daha fazla korna patlıyor.

Tarian'ın tepkisi arabayı park etmek oldu.

Tam şuraya.

Yolun ortasında.

"Kamu ahlaksızlığından kenara çekileceğiz."

"Umurumda gibi mi görünüyorum?"

"Neden görmek istiyorsun?"

Sesini insandan çok hayvana benzeten alçak bir hırıltı çıkarıyor. "Ne aıkla ve fermuarımı indir."

Bunun aylardır yaşadığım en büyük aksiyon olacağı gerçeğini aklımdan .

Kolunu bana doğru çeviriyor, ters çeviriyor ve katlanmış kelepçelerini yukarı itiyor ve sonra kolunun iç kısmında uzanan mürekkep çizgisinin arasındaki küçük bir boşluğu işaret ediyor. "Çünkü seni damgaladığım rünün neye benzediğini görmem gerekiyor."

Rün.

Tarian sadece *rune* dedi. Doğaüstü dizilerde büyülü dövmelele böyle diyorlar. Çığlık mı atsam, gülsem mi yoksa ağlasam mı karar veremiyorum. Gözlerimi kapatıp kendimi imdiklemeye karar veriyorum. Tekrar. Acı dağılıp göz kapaklarım , hâlâ Tarian Hadez'in süslü arabasındaydım.

Derin nefes alıyorum. Aldığımdan daha fazla hava veriyor olmalıyım çünkü başım dönüyor. "Benim a-a-" Aklımı toplamaya çalışıyorum ama Tarian'ın beyaz çakıllı garaj yolunda dağılmış olmaları. "Beni bununla mı soktun? Büyülü bir dövme mi?"

Tarian emniyet kemerimi açtı. "Fermuarın."

Vücudum şoktan kaskatı kesilmiş olsa da, bir şekilde bordo deri üzerinde dönmeyi başarıyorum. İki elimle *oh-bok* kolunu tutuyorum çünkü bu gerçek bir *oh-bok* anı gibi hissettiriyor.

Fermuarımı sihriyle mi indirecek yoksa ellerini mi kullanacak merak etmeye başlıyorum.

Saçlarımı kavırıyor ve kalın kütleyi omzuma doğru taşıyor, yolda cildimin her santimine çarpıyor. Saç tellerimi çözdüğünde tüylerim diken diken oluyor. Doğrudan fermuarıma yönelmek yerine, küt tırnaklarını sırtımda gezdiriyor ve her bir omurun kıvrımına çarpıyor.

Ya ortaya çıkarmak üzere olduğu şeyden en az benim kadar korkuyor ya da benim rahatsızlığımı arttırmak için bu anı uzatıyor. Ben ikinci seçeneğe meyilliyim.

"Gümüşten, demirden ya da ne bileyim plütonyumdan yapılmış bir kazık sizi öldürebilir mi?"

Homurtusunun sıcak nefesi kürek kemiklerime çarpıyor ve tüylerimi daha da diken diken ediyor. "Beni öldürmenin yollarını mı arıyorsun, Calamity?"

"Artık senin gibi insanların var olduğunu bildiğim için hayatta kalmanın yollarını arıyorum, Hades."

Metal çekişi sıkıştırıyor ve aşağı kaydırıyor.

Nabzım sanki damarlarım kan yerine taşla doluymuş gibi derimi kemiriyor. "Ne olmuş yani?"

"Madenimizden çıkarılan mineral bir Atlantislinin güçlerini anlık olarak etkisiz hale getirebilir, ama onları öldürebilir mi? Bunu sadece ben yapabilirim." Ciddi tınısı zihnimi ziyaret etmemeyi tercih edeceğim köşelere doğru yönlendiriyor.

"Yani bu doğru mu? Babanı öldürdüğün?"

Elbisemin kumaşını aralıyor ve ortaya çıkardığı sadece omurgam olmasına rağmen, beni tamamen çıplak bırakmış gibi hissediyorum.

Bir dakika geçiyor ve hala bana cevap vermiyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onun sivriltilmiş bakışlarını sırtımın ortasında buluyorum. "Eee? Dövmem var mı?"

Kuşgözü pamukları toplar. "Evet."

"Ne yazıyor?"

"Kemos." Boğazının sivri ucunu kaçırmıyorum.

"Ne demek bu?"

Dudaklarını aralıyor ama bir polis sireninin çığlığı dudaklarını kapatıyor. Mavi ve beyaz ışıklar üzerimizden geçerken fermuarımı sıkıyor. Araçtaki polis camımı açmam için eliyle işaret ediyor.

"Annenin ancak işbirliği yaparsan iyileşeceğini unutma." Tarian'ın hırıltılı tehdidi boynuma pürüzlü bir ilmik gibi dolanıyor.

Polise odaklanıp neşeli bir gülümseme takınmadan önce omzumun üzerinden "Siktir git," diyorum. "Merhaba memur bey."

Adam bir el feneri tutuyor. "Arabanızda bir sorun mu var?"

Gözlerimi gölgeliyorum. Daha çok, *şoförle ilgili bir sorun var* gibi.

"Hayır. Bir sorun yok. değil mi, Bay Hadez?" "Bay

Hadez sizinle mi?"

"Kesinlikle öyle." Adamın arkadaşımı engelsiz bir şekilde görebilmesi için bedenimi koltuğa bastırıyorum.

Polis el fenerini kapatır. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bu kavşakta bir süre daha oturmak isterseniz, arkanıza park edebilir ve trafiği yönlendirebilirim."

"Buna gerek yok," diye cevap veriyor Tarian, sesi neredeyse hoş. "Ama teşekkür ederim. Hizmetlerinizi unutmayacağım. İyi geceler dilerim."

"Siz de, Bay Hadez. Siz de." Memur arabasının yanıp sönen ışıklarını kapatır ve uzaklaşır.

Onunla yüzleşmek için geri dönüyorum. "Kanunların cebinde olması güzel olmalı."

Tarian'ın siyah gözleri ikiz silah namluları gibi yüzüme kilitleniyor.

Gecenin erken saatlerinde bu yoğunluk beni kıvrandırabilirdi ama akıl sağlığımın Bayan Fiona'nın dişleri gibi gittiğini görünce daha da sinirleniyorum. "Peki, omurgamdaki kelime senin kolunda eksik olan kelime mi?" Ne yazdığını hatırlamaya çalışıyorum. *Kemo? Kemas? Kemos?*

"Öyle."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

Yüzünün sol tarafı parlıyor, sanki içeriden aydınlatılmış gibi beyazlıyor, ama... ama ışık ondan gelmiyor. Ön camdan akıyor.

"Tarian!" Bir otobüs bize doğru hızla gelirken çığlık atıyorum, uzun farları Bugatti'nin içini aydınlatıyor.

Tarian arabayı yoldan çekmek yerine beni koltuğumdan kaldırıyor ve sırtım sürücü koltuğuna, önüm de onunkine degecek şekilde döndürüyor. Vücudundaki her kemik keskinleşip şişiyor ve iliklerimi titreten, iç gıcıklayıcı bir hırıltı çıkarıyor.

Metalin çıtırtısı Bryn'in arabasına hiç benzemiyor. Bu, ciğerlerimdeki havayı ve kulaklarımdaki gürültüyü söküp atan bir patlama.

Kalın ve sıcak bir şey yüzüme sıcıyor. Beynimdeki madde olmaması için dua ediyorum. Görmek için Tarian'ın kollarından kurtulmaya çalışıyorum ama beni hâlâ sıkıca kucaklıyor. Bu iyi bir şey, değil mi? Hâlâ hayatta demek, değil mi?

Atlantislileri sadece o öldürebilir.

Etrafımızda patlayan ateş, bizi dünyadan ayıran bir alev duvarı.

"Tarian, arabadan çıkmamız gerek!"

Sarsılıyor, sertleşiyor, geriye doğru eğiliyor. Gömleği o kadar çok kanla ıslanmış ki, kaynayan ciğerlerimden bir çığlık daha yükseliyor.

Tarian'ın kirpikleri çırpınsa da, iri bedeni ateş duvarının tam ortasına doğru eğilip düşerken gözleri açılmıyor. Adını haykırmaya çalışıyorum ama alevler kelimelerimi çiğneyip boğazımdan aşağı fırlatıyor. Adrenalin vücudumu yana doğru itiyor ve ben de onun düştüğü yere düşüyorum ama onun üzerine değil. Soğuk, sert asfalta düşüyorum.

Gözlerimi kısarak dumanlı karanlıkta vücudunun geniş şeklini arıyorum, ama Tarian Hadez ne yanıma yayılmış ne de üzerime doğru geliyor.

Tarian Hadez gitti.

10

CALANTHE

I Ritmik bip sesleri ve kısık seslerle uyanıyorum. Konuşmacılardan birini tanıyorum ama diğerlerini tanımıyorum. Göz kapaklarımı aralıyorum ve Bryn'i açık bir pencerenin kenarında sigara içen Yasmin'le sohbet ederken, Tarian'ın erkek kardeşi ve kuzenini de aynı mavi koltuklarda oturmuş, kahve ya da çaylarını yudumlarken buluyorum.

bal likörü ya da tanrılar ne içiyorsa.

Etrafımın bu kadar çok yabancıyla çevrili olmasının şokunu atlattıktan sonra, kendimi cılız kollar üzerinde oturur pozisyona getiriyorum. "Neredeyim ben?" Sesim sanki dün gece arabayı saran alevleri yutmuşum gibi çıkıyor.

Aman Tanrım, araba!

Kaza!

"Tarian," diye nefes nefese kaldım. " nerede?"

Bryn bana doğru hamle yapıyor, gözleri akmış rimel ve uykusuzluğun karışımıyla buğulanmış. "Callie! Oh, Callie!" Yatağa çöküp ellerimden birini tutuyor, gözlerinin akı kızarıyor.

Yasmin ne pencereden uzaklaşıyor ne de elektronik sigarasını emmeyi bırakıyor, ama çocuklar içeceklerini bırakıp bana doğru yürüyorlar, yüzleri asık.

"Bizi epey korkuttunuz, Bayan Bloom." Dün gece dikkatimi olsa da Malachi'nin İngilizcesi Tarian'inkinden daha aksanlı, İngiliz ve İspanyol aksanları da var.

"Tarian nerede? O iyi mi?"

Bryn burnunu çekiyor. "Neden olmasın ki?"

Kaşların birbirine doğru kayıyor. "Çünkü o da benimle arabadaydı."

Symeon kahverengi bakışlarını Malachi'ye doğru çevirir.

İçim çalkalanıyor. "Onun benimle olduğunu bilmiyor muydunuz?"

Bryn bakışlarını Tarian'ın kuzenine doğru çeviriyor. "Sarsıntı geçiriyor, değil mi? Doktor böyle bir ihtimal olduğundan bahsetmişti."

Hepsine göz kırpiyorum.

"Şey, kafa kafaya çarpışmış." Yasmin saçını savurur.

Sabahın serin ışığında, Bryn'in çilek sarısına hiç benzemeyen, omuz hizasındaki bobları benzer olsa da ateşli bir kırmızı parlıyor. Yine de son zamanların trendi bu. Geçen ay uzun buklelerimi neredeyse kesiyordum ama böyle köklü bir değişikliğin annemin kafasını karıştıracığından endişelenerek vazgeçtim.

"Tarian'ın Bugatti'sinin durumunu düşünersek, beyninin bir miktar hasar almış olma ihtimali yüksek." Yasmin metalik elektronik sigara kalemimi, bir plastik cerrah ya da bizzat Tanrı'nın eli tarafından oyulmuş gibi görünen, orantısı çok iyi olan gövdesine asılı tasarım çantasına sokuyor. Belki de onlardan biri olduğu için bu çok da abartılı değil. Değil mi?

Gözlerini inceliyorum ama parıldamıyorlar. Belki de sadece doğrudan güneş ışığında parlıyorlardır?

Malachi omzuma dokunarak dikkatimi ona yöneltiyor. Gözleri mavinin göz kamaştırıcı parlak bir tonunda yanıyor. Oh, kahretsin. O şeyi yapıyor. Tarian buna ne demişti? Tamamlama mı? Zorlama mı?

"Minibüsünüzün lastiği patladığı için Tarian size Bugatti'yi ödünç verdi. Parti için evde kaldı. Şimdi işte."

Metalin patlaması.

Camın çitirtisi.

Güçlü kolların kafesi.

Kan püskürmesi. Kan sızıntısı. Tadını.

Yanık deri ve et kokusu *onun* kokusuyla karıştı - sıcak baharat ve erkek kokusu.

Akşam göz kapaklarımın ardında yanıp sönerken kalbim göğsümde sıkışıyor; ses, ışık ve kokudan oluşan bir kakofoni, vahşi nabzımla birlikte hastane odasını dolduruyor.

"Gecenin bir yarısı okul servisinin sana çarpması korkunç olmalı." Symeon elini siyah buklelerinin arasından geçirerek, ağabeyininki kadar yontulmamış bir yüz ortaya çıkarıyor. "Orada

arabanın kontağında veya direksiyon simidinde nefes alabilen bir sistem olabilir..." Sesi de vücudu gibi sürükleniyor. Koltuğa döner, cep telefonunu kulağına dayar. "Vic, yeni bir patent başvurusu yapmak istiyorum."

Patent mi? Okul otobüsü mü? Tarian bana arabasını mı ödünç verdi? Bu nasıl bir cehennem ya da gerçekliğin saçma bir versiyonu?

Tarian, Malachi'den arabasını bana ödünç vermesi konusunda yalan söylemesini mi istedi? Büyüsünü omurgamda ve derimin altında taşıdığım siyah saçlı erkeğin düşüncesi içimi titretiyor.

"Kutsal olan her şeye şükürler olsun ki o otobüste hiç çocuk yoktu." Bryn'in yorgun iç çekişi dikkatimi tekrar onun parlak, kıpkırmızı gözlerine taşıyor. "Ve iyi ki minibüsü değil de Bugatti'yi kullanıyordun. Tanrım, minibüs akordeon gibi katlanırdı."

Alnımı yoğuruyorum ve derim kanla ıslanmamış olmasına rağmen yüzümün sol tarafına gazlı bez ve bant sarılıyor.

"Yapma, tatlım." Bryn bileğimi tuttu.

Tutuşu o kadar gevşek ki bandajın bir köşesini kaldırmayı başarıyorum. Altındaki kabuk ve kabarcık mozağini sıyırdığımda irkildim.

Bryn yutkunuyor. Sesli bir şekilde. "Doktor bize çok az yara izi kalacağını söyledi."

"Doktor mu? Hastanede miyim?"

"Massachusetts General'da size özel bir oda." Yasmin topuklarını muşambaya vurarak yaklaşıyor. "Dün gece seni acil servise getirdiler ama-" Saç teli yosunuyla aynı yeşil renkteki gözleri Malachi'ye kayıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. "Ama Tarian Hadez kanadında kalmanız için ısrar etti."

Kemiklerim zonklasa da kendimi daha yükseğe kaldırıyorum. "Onunla konuşabilir miyim?"

Malachi'nin boğazındaki elma yukarı ve aşağı kayıyor. İki kez. "İşteyken ona ulaşmak imkansız."

Zihnimde alarm zilleri çalıyor - belki de beyin sarsıntısı *geçirdiğim* için -Yine de içgüdülerim odamdaki yabancıların bir sır sakladığını söylüyor. Neden beni direksiyonda olduğuma ikna ettiler? Sigorta için mi? Tarian yalan söylemelerini istediği için mi? Ve neden onun *dışında* hepsi burada?

"O zaman ona bir mesaj bırakmak istiyorum. Bilirsiniz, arabasını mahvettiğim için özür dilemek için."

"Onu mahvetmedin." Bryn'in kafa sallaması çok fazla stres ve çok az uyku yüzünden hafifçe spastiktir. "O sarhoş sürücü yaptı, bu yüzden

sigorta priminiz için endişelenmeyin."

Sigorta primlerim şu anda aklımdan geçen en uzak şey.

"Hastane masrafları da tamamen Hadezeler tarafından karşılanacak." Bryn elimi sıkıyor ve cömertliği büyük bir kahramanlık jestiymiş gibi Malachi'ye bakıyor, oysa gerçekte bu beni zapt etmek ve ailesinin kontrolü altında tutmak için düzenlenmişti.

"Ne kadar... cömertçe." Düşüncelerim annem ve Bayan Fiona'ya kaymadan önce güneş ışığıyla yıkanan geniş odaya göz gezdiriyorum. Çok endişelenmiş olmalılar. Bayan Fiona öyle olmalı. Umarım annem bir kez olsun benim varlığımdan habersizdir. "Cep telefonum! Hay aksi. Sanırım minibüste unuttum."

"Yaptın. İşte burada." Yasmin tasarım çantasının kapağını açıp benim jöle yeşili çantamı çıkarırken gururla gülümsüyor.

"Neden sende?"

Sorduğum sorunun kabalığını ancak Bryn'in gözbebekleri sitemle gerildiğinde fark ettim. "Onda var çünkü dün gece o polis aradığında stresten aklını kaçırmayan tek kişi oydu."

Yasmin telefonu bana doğru kaydırıyor ve giydiği taba rengi deri eldivenler kadar yumuşak bir gülümseme atıyor. Haziran ayında. Tabii ki klima sonuna kadar açık, ama eldivenler? Belki de hastanelerde bir şeylere dokunmaktan nefret ediyordur.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Lafı bile olmaz." Kızıl saçlarından bir tutam koparıyor ve üç mavi elmas küpeyle süslü kulağının arkasına sıkıştırıyor - efsanevi madenlerinden mi çıkarılmış?

Her bir taş, babamın anneme evlenme teklif ettiği ve geçen yıl lanetli olduğunu iddia ettiği yüzüğü çıkarmak için parmağına bir şişe saç kremi sıkarken bulana kadar taktığı teктаştan daha büyük. Neden mi? Çünkü bu onu kızdırıyor ve üzüyordu.

Ekranıma dokunuyorum, neyse ki pil ömrüm kritik derecede azalmış olsa da ekranım aydınlanıyor. Bir sürü bildirim bekliyordum ama hiçbirini bulamadım.

"Dün gece Fiona Murphy adında bir kadın arayıp durdu. Çağrılarından birine cevap verme cüretini gösterdim." Yasmin çantasının mandalını tekrar yerine oturtuyor.

"Ona ne söyledin?"

"Küçük bir trafik kazasına karıştığını ve doktorlar izin verir vermez eve döneceğini söyledi."

Bryn homurdanarak, "Benden yaşam kanıtı göndermemi istedi," diye ekliyor.

Elbette, Bayan Fiona ile olan mesajlaşmamda, tam da bu hastane yatağında uyurken bir fotoğrafım var. Bryn ya da bir başkası saçlarımı bandajın üzerinden havalandırmış olsa da, koyu renkli teller hala görünüyor.

"Ben de onun kelime aramaları ve İrlanda folkloruyla ilgilendiğini sanıyordum ama anlaşılan senin gerçek suçlara olan aşkın ona da bulaşmış." Bryn'in ortamı yumuşatma çabasına rağmen, duvarlar sanki etrafımı sarıyormuş gibi hissediyorum.

"Annem ona söyledi mi?"

Bryn başını sallıyor. "Lisa'ya bu yükü yüklememeye karar verdik."

"Güzel." Yutkunuyorum. "Teşekkür ederim. İkinize de. Hepinize." Varlıklarını tuhaf buluyor muyum? Kesinlikle. Ama minnettar davranmanın şüpheli davranmaktan çok daha akıllıca olduğuna karar verdim.

"Neyse, ben gideyim artık." Yasmin hâlâ yeni iş girişimini tartışmakta olan Symeon'a bir bakış atıyor. "Bu adamın aklına bir fikir geldi mi, başka bir şey düşünmez." Ses tonunda bir şefkat var, bu da ne kadar zamandır birlikte olduklarını merak etmeme neden oluyor, ama omurgama saplanan bir çimdik beni en acil konuya geri döndürüyor.

Tarian.

Telefonumda yeni bir iletişim formu açıyorum. "Tarian'ın telefon numarası nedir?"

Malachi kendi telefonunu çıkarır ve bir mesaj başlığı açar. "Bunu açıklama özgürlüğüne sahip değilim. Güvenlik nedeniyle," diye ekliyor nazikçe. "Ama işte. Ona benim telefonumdan mesaj at."

Arabasını çarptığıma inanmam gerektiği için yalanlarla dolu kısa bir mesaj yazıp geri veriyorum. "Bana eşlik ettiğin için teşekkürler, Bee."

"Şaka mı yapıyorsun? Başka nerede olabilirdim ki?" Bryn, yeni gözyaşları parlayıp dökülürken şiş göz kapaklarını sıkıyor.

"Annen ve kız kardeşinle kutlama yapıyorsun," diye girişimde bulundum.

"Neyi kutluyoruz? Saul Hadez'in zihninin ölümünü mü?" Yasmin'in canlı bakışları bize dönüyor, acıma duygusuyla parlıyor. "Alınma Bryn."

"Alınmadı." Bryn benden başka kimsenin yanında Joslyn ya da Mackenzie hakkında kötü konuşmasa da, onların birbirine sıkı sıkıya bağlı bir aile olduğunu da asla iddia etmiyor.

Symeon aramasını bitirirken Yasmin ona doğru döner. "Bir şeye ihtiyacın olursa diye telefonuna numaramı programladım Calanthe. Oğlanların aksine ben güvenlikle ilgilenmiyorum."

Malachi başını sallar. "Buna tedbirli olmak denir, Yaz."

Gözünün yanındaki bir sinirin seğirmesine neden olan bir şeyler mırıldanıyor -İngilizce değil-, sonra Symeon'un koluna girip onu hastane odasından çıkarmadan önce bana bir gülümseme fırlatıyor.

Odadaki hava Malachi'nin gerginliğiyle olgunlaşır.

Bryn bunu hissetmiş olmalı ki, "Her şeyi aynı yapmayı sevdiğimizi biliyorum ama aynı gece arabalarımızı çarpıştırmak aşırıya kaçmak olur," diye takılıyor.

Ama *ben* kaza yapmadım, o da yapmadı.

Gülümsemesine karşılık vermeye çalışıyorum ama dudaklarım bükülmeyi reddediyor. "Eve gitmem gerekiyor. Sizce bunu gerçekleştirebilir misiniz Bay Hadez?"

"Malachi ya da Mal, ve bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Henüz." "Ben iyiyim."

Bryn telaşla başını sallıyor. "Callie, vücuduna pompaladıkları ilaçlar yüzünden."

Derim karıncalanıyor. "Ne ilacı?"

"Ağrı kesiciler. Çoğunlukla."

"Çoğunlukla mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum, maddelerle doldurulma fikrinden hoşlanmıyorum. Özellikle de Tarian beni büyüyle doldurduktan sonra.

Bu yüzden mi hayattayım? Yoksa onun büyüğü yüzünden mi neredeyse ölüyordum?

"Bryn, hemşirelerden birine bize taze bir demlik çay getirmesini söyler misin?" Bunu söylerken Malachi'nin gözleri benimkilerden ayrılmıyor ve bu ayak işinin beni yalnız bırakmak için bir bahane olduğunu hissediyorum.

Bryn'in elini tutup bırakmayı reddedebilirim; dahili telefona basmakta ısrar edebilirim, çünkü bu kadar modern bir odada mutlaka hemşire istasyonuna doğrudan bir hat vardır. İkisini de yapmıyorum çünkü küçük bir parçam Bryn'in yokluğunun Malachi'nin sakladığı her neyse mucizevi bir şekilde itiraf etmesini sağlayacağı umudunu taşıyor, çünkü açıkça *bir şeyler* saklıyor.

Kapı Bryn'in arkasından kapandığında, "Konuşmamız gerek Calanthe," diyor.

Aha! "Yaptığımız şey bu değil miydi?" Ses tonum düz olmasına rağmen nabzım yükseldi ve yatağın yanındaki EKG makinesini harekete geçirdi.

Malachi göstergeye bir bakış bile atmıyor. Sadece kollarındaki düğümü sıkılaştırıyor. "Zorlamalarım senin üzerinde işe yaramadı."

"Senin" -kalbimin uğultusuna yenik düşen boğuk bir ses çıkarıyorum- "dürtün mü? Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bak, bu iş iki şekilde sonuçlanabilir. Ya benimle çalışırsın ve bu hastane odasından çıkarsın ya da cahilce davranmaya devam edersin ve ben de senin bir daha dışarı adım atmamanı sağlarım. Hangisini tercih edersin?"

OceanofPDF.com

M Alachi Hadez'in ultiyatomu zihnimde ve geniş hastane odamda çınlıyor, hem göğüs kafesimi hem de dudaklarımı sıkıyor. Tehdit edilmekten hoşlanmam. Sanırım kimse sevmez, ama bu özellikle İçinde bulunduğum zayıf durum göz önüne alındığında küfürlü. "Tarian nerede?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Diğerkleri senin benim etkime karşı bağışıklılığının farkında değıl ama bunu değıştirebilirim. Kuzenimi arayıp ona söyleyebilirim. Atlantis Konseyi'ni arayabilirim ve-"

"Nerede. Tarian nerede?" Tekrar ediyorum, çenem daha da sıkılıyor.

Malachi'nin burun delikleri alevlendi. "Nerede olduğunu bilseydik, burada olmazdım."

Kaba ses tonu yüzünden değıl ama itirafı yüzünden nefesim kesiliyor. "Atlantislileri öldürebilecek tek silahın kendisi olduğunu söylemişti, yani ölmedi, değıl mi?"

Malachi sessiz kalıyor ama boynunda bir damar zonkluyor. Kızgın ve bunun benimle ilgili olduğunu sanmıyorum. "Sana bizden ne kadar bahsetti?"

"Bana madenden bahsetti. Ve bir tanesi beni soktuktan sonra rünlerinden." Malachi'nin gözbebekleri büyür.

"Beni baskıya karşı bağışık kılan şeyin bu olduğuna inanıyor."

İşaret parmağıyla başparmağını burun kemiğinin etrafında kenetliyor. Gömleğinin kolları n kollarının yarısına kadar basılı olduğundan, cildini engelsiz bir şekilde görebiliyorum - rnsz cildini.

"Büyülü dövmelemin nerede?" Symeon'un kollarında dövme görüp görmediğimi hatırlamaya çalışırken onun kollarını işaret ediyorum. Symeon ne giyiordu?

Malachi'nin gözlerinin mavi tonu dikkat çekici.

"Bakın, onları görmek istemiyorum. Sadece anlamaya çalışıyorum-"

"Anlaman gereken bir şey yok, Calanthe."

"Keşke Mackenzie'nin işini hiç almasaydım. Keşke Tarian'la hiç karşılaşmasaydım ama gerçek şu ki *Malachi*, karşılaştım. Ve şimdi hepinizle birlikte ben de bu işin içinde sıkışıp kaldım, o yüzden cimriliğinizi bir kenara bırakın."

Kalın, kahverengi bir kaşını kaldırıyor. "*Gerginlik* mi?" "Ağzı sıkı olma eylemi."

Ağzının köşesi seğiriyor gibi. "Rünlerinden birinin seni soktuğunu söylemiştin. Görebilir miyim?"

"Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim."

Malachi'nin kollarındaki düğüm gevşiyor ve elini ensesinde gezdirip saçlarını kaldırmadan önce çenesini kaplayan koyu sarı kirli sakalını ovuşturarak ensesinin dibindeki üç girdaplı kelimeyi ortaya çıkarıyor. "Atlantisliler

-Tarian hariç, sadece tek bir cümle kullanın."

Kelimeleri seçebilmek için gözlerimi kısıyorum, ama süslü kıvrımlar ve İngilizce olmadıkları gerçeği arasında, onları oluşturan harfleri zorlukla kavrayabiliyorum. "Ne yazıyor?"

"*Jo soc destaiqaz.*"

Detay vermesini bekliyorum. Açıklamadı.

"Ne demek bu?"

"Bu da demek oluyor ki, *ben uyandım*. Şimdi bana seninkini göster."

"Yani Tarian sana bu sözleri mi *verdi*? Nasıl verdi? Seni de sokarak mı?" *Bende* büyü var mı? Derime basılan kelime beni öldürecek mi? Ölümümün habercisi ama aynı zamanda koruyucum nerede?

"Bryn her an dönebilir."

Kazanın sadece bazı bölümlerini hatırlıyor olabilirim ama Tarian'ın beni koltuğuna nasıl oturttuğunu ve vücudumu kendi vücuduyla nasıl sarmaladığını unutmadım. Aynı şekilde alnımdaki ıslaklık hissini ve kana bulanmış gömleğinin görüntüsünü de unutmadım.

Malachi kapıya bakıyor, sabırsızlığı zaten olgunlaşmış havayı renklendiriyor. Daha da doğruluyorum ve babamın son günlerinde giydiklerinden çok daha yumuşak olan hastane önlüğüm arkadan yarılıp omurgamı ortaya çıkarıyor.

Kalıcı sessizliği sinirlerimi bozuyor. "*Kemos* ne demek?"

"*Kemos*?" Malachi topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor, burnunun üstündeki deride dikey bir oluşuyor.

"Tarian da tam böyle demişti-" Otobüsün uzun farları görüşümü beyazlatırken yutkunuyorum. "O otobüs bize çarpmadan önce. Bu bir kaza değildi, değil mi?" Anlayışım bir nefeste tükeniyor.

"Hayır. Bu bir kaza değildi."

"Kim?"

"Bize zarar vermek istemeyenlerin bir listesini yapmak daha hızlı ."

Hatıralarım canlandıkça kalbim sert bir şekilde ürperiyor, ama korkumun üzerine bir de öfke ekleniyor. "Otobüs şoförü öldü mü?"

"Evet."

"Yani sürücü insan mıydı?"

"Evet."

"Tarian'la bir sorunu var mıydı?"

"Adam bir okul servisi şoförüydü, Calanthe."

Yastıklarına gömülüyorum. "Belki Tarian okul otobüsü derneğinin finansmanını falan kesmiştir."

"Tarian sadece fon sağlar."

Ellerimi havaya kaldırıyorum çünkü hiçbir şey mantıklı gelmiyor. "Kaza olmadığını söylemiştin!"

"Değildi."

"Ne diyorsun...?" Kaslarım sertleşirken göğsümdeki atışlar yavaşlıyor. "Bunun tarafından düzenlendiğini mi söylüyorsun-"

Tabii ki Bryn odaya geri dönmek için o anı seçti. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Annem aradı ve hiçbir şey hakkında söyleyecek çok şeyi vardı. Her neyse, üç kişilik çay ve öğle yemeği sipariş ettim. Tabii sen gitmiyorsan, Mal?"

"Yapmak zorundayım-"

"Kal," diye araya giriyorum. "Kalmak zorunda. Doldurmama yardım etmen gereken bir sürü evrak var. *Ve* annem için bir çözüm bulmama yardım edecektin, hatırladın mı?"

Malachi'nin kafası iyice karışmış görünüyor ama beni ve giderek artan soru yığınımlı terk etmesine izin vermeyeceğim.

"Tarian Alzheimer için deneysel bir tedaviden bahsetti. Annemin deney için mükemmel bir aday olduğunu ve bu işi kendisinin halledeceğini söyledi. İşleri çok yoğun olduğu için bana yardımcı olursanız çok memnun olurum."

"Özür dilerim. Tarian'ın hangi duruşmadan bahsettiğinden emin değilim." Bilerek mi aptalca davranıyor? "Beyni. Beynini iyileştirebileceğinden - yani tedaviden- bahsetti."

Bryn'in gözleri büyür. "Aman Tanrım, Callie! Gerçekten mi? Bu inanılmaz!" Başını yana doğru eğiyor.

"Ne?"

"Tarian'la annen hakkında konuşmana biraz şaşırdım." "Kız kardeşin ailemden bahsetti."

Ağzı büzülüyor. "Her zaman burnunu ait olmadığı yerlere sokuyor. Özür dilerim."

Yatağıma yakın durduğu için elini tutup sıkıyorum. "Ablan ve annenin hataları için özür dilemeyi bırakmalısın, Bee. Biz sadece kendi hatalarımızdan sorumluyuz, tamam mı?"

"Tamam, Gandhi," diyor gözlerini devirerek. "Şimdi bana bu tedaviden biraz daha bahset."

"Anlatacak fazla bir şey yok, gerçekten." Dikkatimi yatağımın diğer tarafında duran Malachi'ye yöneltiyorum. "Bunu gerçekleştirebileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır. Tarian'ın benim sahip bağlantıları var."

Bunu Tarian'ın büyüsünün onunkinden daha güçlü olduğu anlamına alıyorum ki bu da aklımı daha önce söylediği Atlantislilerin büyüsünün Tarian'inkine bağımlı olduğu konusuna getiriyor.

Görünüşe göre, bu çılgın gecemi borçlu olduğum adam tanrıların en büyüğü.

"İşle o kadar meşgul olmadığında belki ona hatırlatabilirsin, Mal?" Bryn elimi sıkarak karşılık veriyor.

Başını sallıyor.

"Bayan Fiona'yı arayıp annemle bir gece daha kalıp kalamayacağını sorabilir misin?" Malachi'yle bir dakikaya -daha çok yirmi dakikaya- ihtiyacım var.

"Tabii ki." Püsküllü mavi sandalyelere doğru yürüyen Bryn, deri ceketinin cebinden telefonunu çıkarıyor ve evimi arıyor.

Odamın içinde bir oturma odası inanmıyorum.

Odaklan, Callie. Odaklan. Bryn dönene kadar bir nokta beş dakikan var.

"Bana güvenmediğini biliyorum Malachi-ben de sana güvenmiyorum-ama birkaç şeyi anlamam gerekiyor." Başını sallamıyor ama ben yine de devam ediyorum. "Artık benim de sihrim var mı?"

"Hayır."

"Ama düşündüm ki-"

"Tarian'la birlikte madende olmanız gerekirdi."

Tamam... "Yani o ne, bir kanal mı?"

"Evet."

"Peki annemi iyileştiremiyor musun?"

"Hayır."

Güçleri hakkındaki teorim doğru olmalı. "Otobüs şoförü zorlanmıştı, değil mi?"

Başını hafifçe sallıyor.

"Yani Tarian senin adamlarından biri tarafından mı kaçırıldı?"

Fısıldıyorum.

Tamamen hareketsiz ve tamamen sessiz kalıyor ki ben bunu *evet* olarak yorumluyorum. Ne de olsa, bir tanrıyı en güçlü olanının kaçırılmasından daha fazla ne korkutabilir ki?

"Gitmene neden izin veremeyeceğimi anlıyor musun?" Malachi onun yerine sorar.

"Çok fazla şey bildiğim ve bu nedenle ölümlülerin sizi bilmesine izin verilmediği için vahşi doğaya salınmadığım için mi?"

"Evet. Ama bu aynı zamanda sizin korunmanız için."

Oh. "Atlantisli olmamam dışında, ki bir Atlantisli bunu bilirdi." "Belki ama sen Tarian'la birlikteydin ve hayattasın."

Püsküllü koltuğun kolunda oturduğu yerden, telefonu yanağına tutturmuş olan Bryn bana bir başparmak işareti yapıyor. *Bu* hareket benim sessiz konuşmamla o kadar çelişiyor ki saç diplerimi çekiştirmek ve *"Bu gerçekten benim hayatım mı?"* diye bağırma istiyorum.

"Onu kaçıran her kimse hayatta olduğunu öğrendiği anda" - Malachi'nin sesi o kadar alçak ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor - "senin için gelecekler."

"Neden?"

"Çünkü Tarian kendini kurtarabilirdi ama yerine seni kurtarmak için güçlerini tüketti. Bir Atlantisli bunu bilirdi."

12

CALANTHE

Lunch odaya getirilir.

Zar zor dokunuyorum çünkü midem de beynim gibi düğümlenmiş durumda. Kafa karışıklığı ve tam bir şokun sıra şimdi de suçluluk duygusuyla mücadele etmek zorundayım. Malachi'nin Atlantis büyüünün bir kuyu gibi işlediğini ve çok fazla büyü yapıldığında kuruduğunu açıklarken niyetinin bu olduğunu sanmıyorum.

çekilir, ama sonunda kendini yeniler.

"Buralarda olman gerçekten büyük incelik, Mal." Bryn'in bakışları geniş omuzlarında ve kordonlu boynunda gezinerek altın tellerle süslü açık kahverengi yelesine doğru ilerliyor.

Ondan daha önce de hoşlanıyordu ama "şefkati" hiç şüphesiz onun saygınlığını ve kalbini yükseltti.

"Sadece Tarian için buradayım," diye itiraf ediyor sonunda.

Beni şaşırttınız. Düşünceli davranıyormuş gibi bile yapmıyor ve sırf bu nedenle bile Malachi Hadez'e olan saygım artıyor.

Telefonu çalıyor. "Affedersiniz. Buna bakmam gerek." Peçetesiyle ağzını siliyor, sonra sırtını bize dönerek pencereye doğru süzülüyor.

Bryn koltuktan sıçrayıp bana doğru geliyor. Ona eve gidip annesinin nişanında giydiği mor saten elbisesini ve patlıcan rengi taytını değiştirmesini söyledim ama o yanımdan ayrılmayı reddediyor. Hemşirelerden bu gece için fazladan bir karyola getirmelerini bile istedi, inanılmaz bir arkadaş.

Yatağımın üstündeki masayı kaldırıyor ve üzerine oturuyor. "Tamam, dökül bakalım."

Pembe hastane önlüğümü titreten hızlı bir tempoyla yola çıkmadan önce kalbim duruyor. "Neyi dökeyim?"

"Tarian'la aranızdaki anlaşma nedir?"

"Anlaşma" -üst dudağımdaki teri yalıyorum- "anlaşma mı?"

"Sana arabasını ödünç veriyor. Seni hastanenin lüks bir bölümüne yerleştiriyor.

Kuzenini sana iyi bakılmasını sağlamakla görevlendirdi."

Göğsümdeki gerginlik onun her bir sözüyle dağılıyor.

"Daha dün gece tanıştınız, değil mi?" Dudakları küstah bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Benden gizli, ateşli bir ilişki saklamıyorsun, değil mi?"

Boğuluyorum. "İlişki yok. Söz veriyorum."

Bryn elime bir bardak su tutuşturuyor ve ben de soğuk suyu yudum yudum içiyorum.

"Arabasını sadece lastiklerim patladığı için ödünç verdi." "Uh-huh."

"*uh-huh* ne demek?"

"Sana birçok araba ödünç verebilirdi ama *kendi* arabasını verdi."

"Bu bir araba, Bee."

Başını sallıyor, gülümsemesi güçleniyor. Keşke rünlerinden birinin talihsiz bir şekilde aktarılmasının, tıpkı beni kurtarması için onu teşvik ettiği gibi, bana ilgi neden olduğunu açıklayabilseydim. Malachi'nin henüz tercüme etmediğı bir rün. Cep telefonumdan bakmayı denedim ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde Google Atlantis çevirisi sunmuyor.

"Babam size en iyi dileklerini yolladı." Malachi bize dönerken telefonunu gri pantolonunun arka cebine sokuyor.

Evet, haklısın. Saul muhtemelen yeğeni için endişelenmekten aklını kaçırmıştır ve onun kaçırılmasına sebep olduğum için benden nefret ediyordur.

"Ayrıca, annenizin sizin odanızın yanındaki odaya nakledilmesini ayarladım."

"Hayır! Hastaneye gidemez! Hastaneler onu tetikler." Babamı son kez ziyarete gittiğimizde, doktorunun bize artık umut kalmadığını söylediğı gün, sadece onu kaybetmekle kalmadım, aynı zamanda onu da kaybetmeye başladım. "Evde olması gerekiyor." Bunun neden mümkün olmadığını anlasam da benim de olmam gereken yer orası. "Ben *iyileşene* kadar ona yirmi dört saat bakacak bir hemşire bulabilir misin?" Onu bir yabancıya emanet etmek kalbimi kırıyor ama tüm bu sorumluluğı Bayan Fiona'ya yüklemek de haksızlık.

Bryn dudağını ısırır. "Bunu karşılayabilir misin?" Başka ne seçeneğim var ki?

Malachi, " geliştirmek için iş deneyimi arayan bir stajyer olduğunu duydum," diyor. "Para almak istemiyor."

Tam zamanlı olarak ücretsiz çalışmak isteyen insanlar var mı?

Malachi boynunu döndürür. "Dezavantajı, onun kadar iyi eğitilmiş olmayabilir."

"Hemşirelik okulunu bitirdi mi?" diye sordum. "Henüz değil, ama sınıf birincisi olduğunu duydum." "Onunla ne zaman tanışabilirim?"

"Hastanenin onu yukarı gönderip gönderemeyeceğine bakacağım."

BİR SAAT SONRA, Electra Serran, kuzguni saçlı, bir gözü mavi, bir gözü kahverengi bir kız hastane odama girdi. Biraz genç görünüyor ve özellikle *bakıcı* değil, ama geç oldu, ücretsiz çalışmak istiyor ve hem Malachi hem de ona odama kadar eşlik eden nöbetçi doktor onun yetkinliğine kefil oluyor. Ben de onu işe aldım.

Malachi, Bryn'e şoförünün alt katta boşta beklediğini bildirir. "Yeni acemiye Bayan Bloom'la tanıştırmamız muhtemelen en iyisi olacaktır."

Bryn bu görev karşısında benim kanalizasyondan saç çekerken heyecanlandığım kadar heyecanlanmış görünüyor.

"Bana kıyafet getirir misin?" O hışımla odadan çıkmadan önce sesleniyorum.

Onu takip ederken Electra, Malachi'ye doğru bir kaşını kaldırıyor ve bu da benim kaşlarımı havaya kaldırıyor.

Kapı kapandığı anda, "İşinde mi yoksa yatakta mı iyi?" diye soruyorum.

Malachi öksürürken boğuluyor. "Affedersiniz?"

"Süper model hemşire."

Tiksinti yüz hatlarını çarpıtıyor. "O daha bir çocuk, Bayan Bloom."

Durumu yanlış anlamış olabilirim ama burada kesinlikle bir aşinalık var.

"Neden bana yardım ediyorsun, Malachi?"

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Çünkü Tarian sadece kuzenim değil. O benim en iyi arkadaşım." Sert tonu ve çiğ itirafı beni pişman ediyor

hemşireyle yatıp yatmadığını sormuş. "Bir haber var mı?"

"Babam konseyi toplantıya çağırdı. Umarım bu gece cevapları alırız."

Aramıza sessizlik yerleşti. Garip bir sessizlik değil. Hayır, bu sessizlik iç gözlemsel.

"Tarian kendini kurtaramadığı için üzgünüm," diyorum sonunda.

İç çekiyor. "Anneni iyileştiremediğim için üzgünüm ama yüzünü iyileştirebilirim. Eğer izin verirsen?"

Aslında ona güvenip güvenmediğimi soruyor ve ben de güvendiğime karar verip başımı sallıyorum.

Nazıkçe bandı ve gazlı bezi sıyrıyor. Temiz hava yarama çarptığında irkiliyorum. Ne kadar kötü olduğunu sormuyorum çünkü bilmek istemiyorum. Daha önce banyoya gittiğimde bandajın büyüklüğünü görmüştüm; saç çizgimden çeneme kadar uzanıyordu. Yangının kaşlarımı ya da saçlarımı yakmamasına şaşırdım ama bir mucize eseri ikisi de kurtuldu.

Malachi avucunu yüzümün kabuk bağlamış tarafının üzerinde gezdiriyor. Ateşten iğneler etime çarpıp çatırdadığında, azı dişlerimi sıkıyorum. Neyse ki rahatsızlık sadece birkaç dakika sürüyor.

Elimi kaldırıyorum ve kadife kadar yumuşak ve pürüzsüz yanağıma dokunuyorum. "Yüz bakımı için teşekkürler."

Gülümsüyor ama neşesi neredeyse görüldüğü kadar hızlı bir şekilde dudaklarından dökülüyor. Eğer biri Bryn'i kaçırmış olsaydı, ben de yüksek voltajlı bir kablo kadar gergin olurum. Tarian'ın çabucak bulunacağı umuduna tutunuyorum.

"Neden senin adamlarından biri onu kaçırsın ki?" diye sordum.

"Kıskançlık. Kibir. Güç. Tarian'ın kanı olağanüstü güçlüdür." Yanağımı düzeltiyor. "Doktor çıkarana kadar bandajı çıkarma, tamam mı?"

"Tarian babasını neden öldürdü?"

Malachi'nin kasvetli ifadesi düpedüz öfkeye dönüşür. "Gazetelerde okuduğunuz her şeye inanmamalısınız."

"Bu konuda bir şey okumadım. Tarian bana kendisi söyledi." Bunu defalarca ima etmişti. Tabii onu seven tek kişiyi öldürdüğünü söylerken babasını kastetmemişse? Belki de eski bir aşkı kastediyordu?

Malachi'nin sesi neredeyse hırıltılı. "Barak'ın derisine geçen rün onun kanını değil, sadece büyüsünü emdi."

"Transfer mi?" Zihnim tatil günlerindeki sokağımız gibi ışıltıyor, sağda solda bağlantılar kuruyor. "Yani Barak'ı da mı soktu?"

"Evet. Sen onun soktuğu ikinci kişinin." "Neden?"

Benim sihrim yok ki."

"Bu onun kontrol edebileceği bir şey değil." "Bunlar *onun* rünleri."

"Barak'tan önce hiç olmamıştı, o zamandan beri de olmadı. Ama son beş aydır kimseye dokunmaya cesaret edemedi. Sana dokunmasına şaşırdım."

Beş ay mı? Ne kadar yalnız. "Ona rastladım."

"Sanırım bu daha mantıklı."

"Peki Barak nasıl öldü?"

Malachi yavaşça nefes alıyor, daha da yavaş nefes veriyor. "Kan kaybından ölmüş." "Neden?"

"Çünkü kanımızda sihir var."

"Ama onunkinde daha fazla büyü yoktu, değil mi?"

"Artık kendi rünleri olmayabilir ama Tarian'inkilerden birini takıyordu, bu da kuzenimin büyüünün damarlarında dolaştığı anlamına geliyor."

"Benimkinin içinde dolaştığı gibi mi?"

Başını sallıyor.

"Taktığım kelimeyle aynı mıydı?" "Hayır."

"Yani *kemos beni boşalt* ya da onun bir şey demek değil mi?"

"*Kemos benim* demek."

"*Benim mi?*" Nefes nefese kaldım. "Ne? Senin efsanevi madeninde olduğu gibi mi?" "Atlantis dilinde benim kelimesi farklıdır." "Yani benimki, Tarian'ın *malı* olduğum anlamına mı geliyor?"

Kaşları birbirine sarıldı. "O okurken sen baş aşağı mıydın?"

"Evet, amuda kalkmadaki yeterliliğimi gösteriyordum." Ciddi olduğumu düşünmeden önce, "Tabii ki hayır. Onun arabasında oturuyordum. Bize çarpmadan hemen önceydi. Neden?"

"Bana sırtını tekrar göster."

Öne doğru oturuyorum ve yıldız çiçeği pembesi elbiseyi parçalamasına izin veriyorum.

Malachi'nin omuzları siyah gömleğinin altında endişe verici bir şekilde geometrik bir hal alıyor.

Tüylerim diken diken oluyor. "Peki, devam et. Gerilimden nefret ediyorum." Bir gerçek suç bağımlısı için ironik bir durum.

Dinlediğimiz şeyler faili meçhul davalar.

"En azından hala bir kelime."

"Aksine...?"

"Amcamın üzerinde bir sembole dönüştü. Ortasında 'X' olan bir daire."

"Belki de adamın büyüğü vardı ve benim yoktu, bu yüzden benden 'X' çıkaracak bir şey yok?"

"Belki de."

"Peki hangi kelimeyi okuyorsun?"

"*Somek*, *kemos* ile aynı harfleri içerir, ancak tersine çevrilmiştir. Bunlara ne deniyordu? Palindrom mu? Ambigramlar mı?"

"Bilemiyorum, Mal. Buna kötü niyetli kelime oyunu desek nasıl olur?"
Ona değil ama elimdeki kartlar değiştiği için sinirleniyorum. "*Somek* ne demek?"

"Pijama."

Benimki pek mantıklı değildi, ama *uyku* daha da az mantıklı.

Göz kapaklarımı daha da yukarı kaldırıyorum. Malachi babasının ölümüne Tarian'ın sebep olmadığını iddia edebilir ama ya yanılıyorsa? Ya omurgamdaki rün beni uykumda öldürürse?

Bir daha *asla* gözlerimi kapatmayacağım.

OceanofPDF.com

İ esneme.

Bryn hastane odasındaki düz ekranda izlediğimiz filme ara verip karyolasından bana bakıyor. "Tamam. Işıkları kapat, uykucu." "Hayır!"

Doğrudum ve beynimi uyandırmak için başımı salladım. "Hayır. Yapma. yorgun hissediyorum."

"Son üç saattir esneyip duruyorsun. Ve açıkçası, ben öldüm." Kumandayı yatağının yanına çektiği küçük masanın üzerine fırlatıyor. "Logan'ın hazırladığı o Atlantis kokteyllerinden daha ölü gibiyim. Tanrım, onlar ölümcüldü. Bu arada *selam* söyledi. Lisa'yı kontrol edeceğine söz verdi. O çok tatlı biri." Ellerini yastığının altına sokuyor, göz kapakları çoktan kapanmış, saçları ayçiçeği yaprakları gibi başının etrafında uçuşuyor.

Ona uyanık kalması, *beni* uyanık tutması için yalvarmak istiyorum ama bu haksızlık olur, özellikle de ona yaşattığım gece ve gündüzden sonra. Yataktan çıkıyorum ve koridorda volta atmaya karar veriyorum. Uykuyu engellemek için damarlarıma biraz kan pompalamak gibisi yok.

Ama...

Koridora açılan cam kapıların kapalı olması dışında ve zımparalandıkları için içlerinden hiçbir şey göremiyorum.

Malachi güvenliğini çok ciddiye alıyor. Çok ciddiye alıyor.

İçeride kilitli kalma fikrinden hoşlanmıyorum, güvenliğim için bile olsa. Camı yumrukluyorum ve yüksek sesle "Merhaba!" diye sesleniyorum.

Cevap yok.

Yatak odasına geri dönüyorum ve komodininin üzerindeki telefonu alıyorum. Hemşire merkezini hızlıca aradım.

Cıvıl cıvıl bir ses duyulur. "Size ne getirebilirim Bayan Bloom?"

"Bacaklarımı uzatmak istedim ama odamın dışındaki sürgülü kapıları nasıl açacağımı bilmiyorum."

"Özür dilerim, ama Bay Hadez bunları kendisi mühürledi ve sadece onun parmak iziyle mühürleri açılabilir."

Kalbim daha çok çarpıyor. Burada Malachi'yi seviyordum ama artık o kadar emin değilim. "Yangın çıkarsa ne olacak? Ayrılamaz mıyım?"

"Eğer bir yangın çıkarsa, acil durum baypasına erişebileceğim."

"Acil durum bypass'ına şimdi erişebilir misiniz? Kendimi çok klostrofobik hissediyorum."

"Daha önce hayati belirtilerinizi almak için uğradığımda banyonuza biraz Xanax bırakmıştım. Bu seni sakinleştirmeye yardımcı olur."

Sistemime daha fazla uyuşturucu sokmayacağım. "Ya kek istersem?" Hiperventilasyona başlıyorum, bu da vücudumu yorgunluktan arındırmak için harikalar yaratıyor.

"Kek ister misin?"

Hayır. İstedğim şey o kapıların açık olması. "Evet."

"Bay Hadez'in asistanına sabah döndüğünde biraz getirmesi için ricada bulunacağım. İstedğiniz özel bir lezzet var mı?"

"Ya sabah geri gelmezse?"

" zaman öğleden sonraya kadar beklemek zorunda kalacaktı ama sabah döneceğini söyledi. Her halükarda buzdolabınız ve dolaplarınız bol miktarda yemek seçeneği ve içeceklerle dolu."

Dolap gibi görünen ama kumral ahşap ve paslanmaz çelikten yapılmış şık bir mutfak gizleyen bir yere doğru ilerliyorum. Telefonu yanağımın altına sıkıştırıp dolapları açıyorum ve süslü kavanozlarda salamura çeşniler, dolgun zeytinler, yağlı ton balığı, organik reçeller ve kurutulmuş domates ezemeleri buluyorum. Çoğul. Dört farklı çeşit saydım.

"Kekler için özel bir tat var mı?"

"Gerçekten bu gece alamaz mısın?"

"Gerçekten yapamam. Bir çeşit kutu ne dersiniz?"

Nabzım, kalbim boğazımın yakınlarına göç etmiş gibi hissedene kadar artmaya devam ediyor.

"Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

"Dergiler. Dergi istiyorum." Sanki 10 km koşmuşum gibi nefes nefese kaldım.

"Odada herhangi bir dergiyi indirebileceğiniz bir tabletiniz var. Herhangi bir kitabı da. Belki Xanax alırsınız, Bayan Bloom?"

"Belki de Hadez Bey'i arayıp kafese kapatılmaktan hoşlanmadığımı söylemeliyim," diye homurdandım.

"Asistanına bir mesaj bırakacağım. Şimdi dinlenmeye çalışın." Ve sonra hemşire telefonu kapatır.

Şakaklarımı yoğuruyorum ama devasa yara bandı yoluma çıkıyor, ben de yırtıp atıyorum ve onu çıkarmak cildimi kızdırırsa da yokluğu beni biraz rahatlatıyor. Buzdolabını karıştırıyorum ve küçük bir şampanya şişesi buluyorum. Alkolü uyuşturucuya tercih ederek şişeyi açıyorum ve yatak odamda volta atarken içiyorum.

Alkol kan dolaşıma karıştığında, tableti şarj istasyonundan alıp *Cosmo*'dan *Southern Living*'e ve *National Geographic*'e kadar on dergi indiriyorum, sonra vücudumu koltuğa sarkıtıp okumaya başlıyorum ve sık sık pozisyon değiştirerek batan göz kapaklarımla mücadele ediyorum.

Tablet ekranı bulanıklaşıyor ve sonra kucağımdan kayıyor. Ona uzanıyorum ama elim havayla buluşuyor.

"Sıradaki yarışmacımız Calanthe Bloom'u içtenlikle alkışlayın. Hadeztown'da doğdu ve büyüdü. Gündüz çiçekçi, gece hafiye. Amatör cupcake. Calanthe'yi en çok baharat reyonunda bulabilirsiniz..." Gözlerimi gölgelemek için kolumu kaldırdığımda spikerin sesi donuk bir vızıltıya dönüşüyor.

Yıldızlarla aydınlanmış bir deniz gibi, mum ışıkları ve orkide aranjmanlarıyla donatılmış yuvarlak masalar yayılıyor. Ve bu masaların etrafında ışıltılı elbiseler giymiş kadınlar ve smokinli erkekler oturuyor. Herkes alkışlarken ben kendi etrafımda dönüyorum.

Bu da ne böyle?

Arkamda kabarık elbiseleri, daha kabarık saçları ve kendi ülkelerinin isimlerini taşıyan kuşaklarıyla bir sıra kız var. Çenemi indirip vücuduma bakıyorum. Uyku şortum ve boxy tişörtüm gitmiş, yerine pembe payetler serpiştirilmiş kat kat düğün çiçeği elbisem gelmiş. Cızırtılı tülün üzerinde *Hadezworld* yazan saten bir kuşak var. Tuhaf rüyalara yabancı değilim ama bu seferki daha da tuhaf.

Bekle! Başım o kadar hızlı kalktı ki neredeyse kırbaç geçirecektim. Uyumak istemiyordum! Uyuyamıyorum.

Kalbimin feryadı seyircilerin alkışları kadar sağır edici. Kendimi bu rüyadan kurtarmaya çalışıyorum ki bir ışık huzmesi seyircilerin üzerine, birçok kişi için kurulmuş bir masada tek başına oturan bir adamın üzerine düşüyor.

"Tarian?" Haykırıyorum.

Sahneye daha iyi bakabilmek için sandalyesini geri çekerken koyu renk gözleri smokin ceketinin saten yakaları gibi parıldıyor. "Evet, Calamity?" Kolalı gömleğinin yakasına bir mikrofon takılmış olmalı çünkü sesi her kadehte ve yaldızlı pervazda yankılanıyor.

Yüzsüz seyirciler tezahüratlarını sürdürürken başımı sallıyorum, şelale buklelerim çıplak kollarıma değiyor.

Bu gerçek değil. *Gerçek değil.* Sanki sihirli bir duraklatma düğmesine basmışım gibi, seyirci alkışların ortasında donup kalıyor.

"Kainat Güzeli Olmak..." Gözleri bir gülümsemeyle dans ediyor. Kesinlikle alaycı bir gülümseme. "Bu senin rüyalarından biri mi?"

Homurdanıyorum. "Hayır."

"Sen kazanırsın."

O kadar saçma ki gülüyorum. "Evet, tabii."

Bakışlarının sıcaklığı loş odada bir yol açıyor ve tenime işliyor. "Sen kazanırsın." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Bir güzellik yarışmasına katılmayı bile düşünmediğim için gereksiz olsa da, onun güven oyu naziktir. Bu işi Fielding kadınlarına bırakıyorum, üçü de güzellik yarışmalarında tecrübeli.

"Elbiseyi beğendim."

Dudaklarımdan boğuk bir ses dökülüyor. "Sarı. Pembe ."

Tarian dirseğini masaya bırakıyor ve başını iki uzun parmağının üzerine koyuyor. "Seni pembe sarı elbiseler içinde sevmeme izin yok mu?"

Bilinçli ben kesinlikle Tarian'ın sevgisini arzulamazken bilinçaltımın neden merak ediyorum. Alice Harikalar Diyarında gibi hissediyorum. *Hadezland'deki Calanthe.*

"Bu arada kelimeyi yanlış okudunuz."

Siyah kaşları parlatılmış bir kıvrımın altında kıvranıyor.

"mi?" "Malachi'ye göre, *somek* diyor. Bu da şu demek-"

"*Somek*'in ne anlama geldiğini iyi bilirim, Bayan Bloom." Spot ışıkları hala onu aydınlatıyor olsa da, ifadesi kararıyor. "Kuzenime sırtınızı ne zaman döndünüz?"

Sesinde *kıskançlık* mı var? Tuhaf. Sonra tekrar, bu rüyayla ilgili her şey garip.

"Sanki ona çakmışım gibi konuşuyorsun." Yaptığım espri yüz ifadesini yumuşatmaya yetmedi. "Merak ediyorsan söyleyeyim, öyle bir şey yapmadım. Gerçi muhtemelen merak etmiyordun, çünkü sen gerçek bile değilsin," diye saçmalıyorum.

Çenesinde bir bükölme olmalı çünkü o yana bir bu yana çevirip duruyor. "Göster bana. Rünü tekrar göster."

Koltuk altındaki fermuarı bulana kadar payetli sarının yaylı kıvrımlarını karıştırıyorum. Fermuarı aşağı doğru çekerek korsajın kaburgalarımından düşmesine izin veriyorum. Tanrım, iyi hissettiriyor. Üzerimde süslü, beyaz, dantelli bir büstiyer olduğu ve bu gerçek hayat olmadığı için elbiseden çıkıyorum.

Tarian sandalyesinde arkasına yaslanır ve erkeklik taslar. "Daha yakına gelmen gerekecek, Calamity."

Gerçek hayatta sahip olmak için can attığım bir çift sıcak pembe topuklu ayakkabıyla sahnenin kenarına yaklaşıyorum ve merdivenler için alanı tarıyorum. Hiçbirini bulamayınca oturup iniyorum, sonra da masalar denizinde dolaşıyorum.

Ona ulaştığımda gözleri opal gibi parlıyor ve acı veren yavaş bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Dön." Sesi çakıl taşından ve açıkta kalan tenimi sıyrarak tüylerimi diken diken ediyor.

"*Lütfen* deyin."

Talebim karşısındaki şaşkınlığı yerini hızla eğlenceye bırakıyor. Beni daha da yaklaştırmak istercesine kalçalarını daha da açıyor. "Lütfen, Bayan Bloom, dönün."

Onu şımartırken sandalyenin gıcırdadığını ve takım elbisesinin pahalı kumaşının hışırdadığını duyuyorum. Ve sonra parmaklarının beyaz sütyen askısı ile kepçe poposu arasındaki açıkta kalan teni okşadığını hissediyorum. Rünüm onun incelemesi altında ısınıyor ve damarlarımdaki kanı hızlandırıyor. Daha önce de canlı rüyalar görmüştüm ama bu bir sonraki seviye.

"K." Tek parmağının ucuyla harfin izini sürüyor. "E." Kıvrılan şekli takip ediyor. "M." Bir başka acı verici durgun okşayış. "O."

Tenim, yanaklarımdan boynuma, köprücük kemiğime ve çırpınan göğsüme damlayan boya gibi yayılan bir allıkla ısınıyor.

"S." Son harfi okşadığında bedenimi bir ürperti kaplıyor. "*Kemos*," diye mırıldanıyor kalın bir sesle, nefesi tenimde geziniyor.

Bir akrobat olmadığımı unutarak saçlarımı kancalıyorum ve omzumun üzerinden bakmaya çalışıyorum ama belli ki rünün parıltısı dışında hiçbir şey göremiyorum.

Tarian'ın eli belimdeki girintiye yerleşiyor, bakışları daha aşağılarda, kıcımın üzerinde dolaşsa da. Uzaklaşmaya çalışıyorum ama parmakları sıkılaşıyor.

", Calamity."

"Bunun gerçek olmadığını biliyorum ama yine de kıcım gözünün önünde. Eski sevgilim bile vücudumun o kısmıyla bu kadar yakından ve kişisel olarak ilgilenmemişti."

"Onun kaybı." Hâlâ masa örtüsüyle aynı hizada duran elini ceketini kapalı tutan tek düğmeye götürüp çözüyor, sonra biraz daha öne eğiliyor, parmak eklemleri arkamın yuvarlak şeklini takip ediyor. "Benim kazancım."

Whoa. Whoa. Vay. Vücudumdaki tüm kan bacaklarımın arasında birleşiyor, hassas etime çarpıyor, uyluklarımın arasındaki kumaşı nemlendiriyor. Burun delikleri açıldığında, uyarılmışlığımın kokusunu alabileceğinden endişeleniyorum.

Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım ama Tarian Hadez'i hayal etmek...? Bu sanrının çılgınlığını tarif edecek kelime bulamıyorum. "Senin hakkında kirli bir rüya gördüğüme inanamıyorum."

Yarı kapalı bakışları yüzüme yerleşmeden önce vücudumun kıvrımlarını izliyor. "Gördüğüm en güzel rüya." Parmak eklemleri yukarı doğru yavaşça kaymadan önce bacaklarımın arasındaki yarıktaki duraklıyor. "Sen bir sirensin, Calanthe Bloom." Parmak eklemleri tekrar aşağı iniyor. "*Benim* sirenim."

Bana sahip olma arzusu vücuduma bir başka sert ürperti gönderiyor. Omurgamın dibindeki çukurlara, tulumun alt kısmındaki çukurlu bandın hemen üstüne ağzı açık bir öpücük konduruyor, sonra sıcak dilini yukarı doğru sürüklüyor ve ucunu omurgama yaktığı rünün üzerinde gezdiriyor.

Başım bir iniltiyle geriye düşüyor, uzun buklelerim Tarian'ın kalkık yüzüne dökülüyor. Onları yumruklayarak yolundan uzaklaştırıyor.

Uyumamak için direndiğimi düşünmek.

Birden ıslak tenime doğru soluk soluğa kaldı. Tam omurgası sandalyesinin basamaklarına çarparken dönüyorum ve kafası sanki biri çenesine vurmuş gibi yana doğru uçuyor. Hırlıyor, ama vücudunu sertleştiren ve gözlerinin kafatasının arkasına yuvarlanmasına neden olan keskin bir nefesle kısa kesiliyor.

Sandalyesinden kalkıp yere düştüğünde çığlık atıyorum.

C elleriyle yanaklarımı okşuyor. "Callie, . ."

Göz kapaklarım açıldığında Bryn'in uykuda buruşmuş yüzünün bana baktığını görüyorum. "Sadece bir kâbustu." Başparmakları elmacık kemiklerimi okşuyor.

"Oh, tatlım. Ağlama. Bir şeyin yok. İyisin." Gözlerimi kısarak loş hastane odasına baktım.

"Bu yüzden uyumamak için direniyordun." Acı dolu bakışlarım tekrar Bryn'inkilere çarpıyor.

"Kazayla ilgili rüya görmekten korktuğunuz için mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Boğazım gazlı bezle sarılmış gibi hissettiğimden, denesem bile konuşabileceğimden emin değilim.

"Güvendesin, Callie. Güvendesin ve-" Sesi avuçlarıyla birlikte uzaklaşıyor. "Ve sen iyileştin. *Vay canına*. İnanılmaz."

Lanet olsun. Bandaj.

"Hadezelerin özel doktoru gerçekten mucizeler yaratabiliyor." Gözleri merakla parlıyor. "Belki o da bir tanrıdır."

İddiasını çürütmüyorum.

Rünüm acıyor ve zonkluyor. Doğruluyorum ve dirseğimi bükerek uyku tişörtümün altına uzanıyorum. Niyetim yanığı yatıştırmak, ama parmak uçlarım nemle karşılaşınca bu niyetim pencereden uçup gidiyor. Kanıyor muyum?

Bryn'in ifadesi keskinleşir. "Ne?"

"Bir şey yok. Sadece-" Elimi kurtarıyorum ve kaldırıyorum, bir şey bekliyorum... parmaklarımın pedleri nemli, ama kanla değil.

"Banyo. Banyoya ihtiyacım var." Bryn'in yardımıyla ağrıyan bedenimi koltuktan kaldırıp tuvalete doğru ilerliyorum.

Kapıyı onun endişeli yüzüne kapattım. Suçluluk duygusu göğüs kemiğimi kemiriyor ama dövmemi de pek gösteremiyorum. Ne zaman yaptırdığımı, neden ona hemen söylemediğimi ve ne anlama geldiğini soracaktır.

Aynaya sırtımı dönüp tişörtümü yukarı kaldırıyorum, sonra gözümü kısarak artık rüyamdaki gibi parlamayan, ama yine de rüya-Tarian'ın deriyi dillediği yerde parlayan siyah rune .

Tarian'ın gerçek olmaması dışında. Ağzı gerçek değildi. Dokunuşu gerçek değildi. Kelimeyi çözmek için aynanın karşısına geçtim. Yazı tipi o kadar süslü ki harfleri zar zor ama *bir* şeyler okuduğumdan eminim. O zamandan beri

Aynadaki görüntü ters çevrilmiş, *kemos* olabilir.

Nabzım dakikada bir mil hızla atıyor. Belki de kendimi tekrar EKG makinelerine bağlayabilirim. Eminim kan basıncım kırmızı ya da siyah kod ya da hayati tehlike arz eden ritimlere ne deniyorsa onu tetikler ve acil durum baypası devreye girer, kapılar açılır ve-

Banyo kapısı açıldı. Tişörtümün eteklerini indiriyorum ama yeterince hızlı değil.

Bryn bir eli kalçasında öylece duruyor. "Ne oluyor be? Dövme mi yaptırdın?"

Kahretsin. Ona Şükran Günü'ndeki hindiler gibi bakıyorum. "Geçici bir durum." "Oh." Yaklaşırken eli belinden kayıyor. "Bir bakayım." Dudağımı kemirerek tişörtü tekrar yukarı çekiyorum.

Alnı karışıyor. "*Somex*. Yoksa X, K mi? Aslında daha çok K'ye benziyor." Yani Malachi haklı ve Tarian haksız. "Bu ne anlama geliyor?" Bryn soruyor.

Kalbim ağzımın içinde çarpıyor. "Uyku." Kelimeyi Atlantis diliyle bağdaştırmasını bekliyorum.

"Hangi dilde?"

Tahmin etmediğine sevinerek bir nefes verdim. Sevmediğim insanlara ait bir kelimeyi seçmeyi nasıl açıklayacağımı bilemezdim.

"Callie?" diye soruyor. "Eski İngilizce'de," diye .

"Eski İngilizce mi? Ama daha ... neden uyuyorsun?" "Uykusuzluk çekiyorum."

"Yani omurganıza arkaik yazılışını dövme yaptırarak durumunuzu ölümsüzleştirdiniz?"

"Geçici dövme."

"Hâlâ garip, Callie. Senin için bile."

"Tedavi arıyordum ve bunun yardımcı olacağını iddia eden bir doktor buldum."

Gömleğimi serbest bırakıyor. "Peki, bir dahaki sefere büyücü şifacınızla buluştuğunuzda, ondan *beni güvende tutmasını* isteyin, tamam mı?" Bryn saçlarını bitkin yüzüne doğru itiyor. "Mackenzie'nin kalça kemiğine yazdırdığı Çin sembolünü hatırlıyor musun? *Aşk* anlamına geldiğini sandığı ama aslında *fortlak* anlamına gelen?"

Tarian'a ve içinde bulunduğum duruma dair düşüncelerim bir anlığına azalıyor. "Nasıl unutabilirim ki? Hayatım boyunca hiç bu kadar gülmemiştım."

Bryn başını yana eğiyor. "Ya *somek* aslında *azgın kanguru* anlamına geliyorsa?"

Homurdanıyorum. "Bu az önce gördüğüm rüyayı açıklar."

Başını o kadar hızlı dikleştiriyor ki boynu çatlıyor. "Kanlı cinayet diye bağırarak uyandın. Ne tür bir sapkın fantezi yaşıyordun?"

Ağzımın kenarları bakışlarımla aynı anda düşüyor. *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.* Lavabonun yanındaki küçük plastik bardağın içine sıkıştırılmış iki dikdörtgen beyaz hapi, yani almam söylenen Xanax'ı inceliyorum. "Tuhaf bir şekilde bitti."

"Ama güzel başladı?"

Omuz silkiyorum. "Her şey çok tuhaftı. Bir yarışmada yarışıyordum. Elbisem iğrençti. Pembe pullu sarı kabarık tül."

Sırıttıyor.

"Seyirciler arasında bir adam vardı. Dövmemi tartışmaya başladık. Başka bir kelime olduğu konusunda ısrar edip durdu, ben de öyle olmadığını kanıtlamak için elbisemi çıkardım."

"Yaramaz Callie. Kimdi o adam?" "Hiç

kimse." Bunu çok hızlı söyledim.

"Çıkar ağzındaki baklayı."

Neden beni bu kadar iyi tanımak zorunda? Bakışlarıyla karşılaşmadan, "Logan." diyorum.

"Yalancı." En sevdiğimiz barmen olduğu konusunda ısrar etmek üzereydim ki sesi temkinli bir hal aldı. "Malachi değildi, değil mi?"

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. "Hayır." Başımı sallıyorum. "Söz ver."

Ona aşık olmadığım için duyduğu rahatlama dudaklarına küstah bir gülümseme olarak geri dönüyor. "Peki, kim?"

Isı yanaklarıma doğru
yükseliyor. "Tarian
mıydı?"

Yüz hatlarımı düzeltmeye ve *hayır* kelimesini şekillendirmeye çalışıyorum, ama ikisini de başaramadan Bryn parmaklarını şıklatıyor ve orta parmağının başparmağına çarpması alçak sesle olmasına ve bir silah sesi ya da araba kazası gibi duyulmamasına rağmen sıcıyorum.

"Biliyordum! İkinizin arasında *çok fazla* cinsel gerilim vardı." Kalbim hâlâ dağınık bir şekilde atıyor, gözlerimi deviriyorum. "Gerginlik, evet. Cinsel, hayır."

Rünüm, "*Yalancı!*" diye bağırarak istercesine *karıncalanıyor*. Evet, Tarian'la arabada elbisemin fermuarını açtığı bir anı paylaştık ama rüyamda bana gösterdiği ilginin yanında bu hiçbir şeydi. Hayalet dilinin omurgamdaki harflerin izini sürdüğünü hatırlayınca bile tüylerim diken diken oluyor.

"Kötü bittiğini söylemişsiniz. Ne oldu?" Bryn soruyor.

Rüya-Tarian'a karşı süregelen tüm şehvet kayboluyor ve ürperiyorum. "Düşüp öldü."

Kirpikleri kaş kemiğini sıyracak kadar yukarı kalkıyor. "Nasıl?"

"Bilmiyorum." Midem sertleşiyor ve nefesim hızlı geliyor. "Çok korkutucuydu, Bryn."

"Oh, tatlım." Arkadaşım bana sarılmak için aramızdaki mesafeyi siliyor. "Gerçek değildi. O iyi."

Ama öyle değil. Bir tanrı olabilir ama gerçekte ve rüyamda bir ölümlü gibi acı çekiyor.

Geri çekiliyor ama avuçlarını omuzlarıma sabitliyor. "Malachi geri döndüğünde kuzenini ararız, böylece onun iyi olduğunu görebilirsiniz. Belki kontrol etmek için uğrar bile..."

Araba kazası zihnimde tekrarlanırken Bryn'in sesi beyaz gürültüye dönüşüyor, ardından rüyam geliyor - seksi kısmı değil, sandalyeden düştüğü kısmı. Kendime onun bir mafya babası olduğunu, bunu kendi başına getirdiğini hatırlatmaya çalışıyorum ama sonra Malachi'nin Tarian'ın büyüü için kaçırıldığı teorisi intikam hipotezimin yerini alıyor.

"Bee, Hadezelerin düşmanları var mı? Kutsal Avcılar dışında?"

Dudakları bir nefes için yer değiştirmeyi bıraktı ve kaşları öpüştü.

"Neden?"

Bu yeni ilgimin ardındaki nedeni açıklamak yerine omuz silkiyorum. "Bilirsin diye düşündüm. Artık içeriden biri olduğuna göre."

Kaşları . "Bu bir kazaydı. Otobüs şoförü sarhoştı-"

"Hedef alınmadığının ."

Bir an beni inceledi. "Ama Tarian'ın öyle olduğunu düşünüyorsun." Bunu bir soru olarak formüle etmiyor.

"Adam ülkeyi kontrol ediyor."

Gözbebekleri büyüdü.

"Bakın, öyle olduğunu söylemiyorum. Sadece başka bir Atlantisli aile ile sürtüşme hakkında bir şey duyup duymadığınızı merak ediyordum, hepsi bu."

"Hadezeler kendi adalarındaki ailelerden hiçbiriyle uyuşmuyor. *Bir tanesiyle* bile. Annem bunun sebebinin finansal, sosyal ve"-sesini alçaltıyor-"sihirselsel olarak çok daha güçlü olmaları olduğunu söylüyor." Dudaklarımı iki yana kaydırıyorum, bu da Bryn'in "Evet, evet, son kısma inanmadığınızı biliyorum" diye eklemesine yol açıyor. Bana bir sırtış fırlatıyor. "Tabii Tarian'la tanıştıktan sonra fikrini değiştirmediyse. Eğer erkeklerin karanlık, yakışıklı ve düşünceli olmasından hoşlanıyorsan, o *oldukça* büyüleyici."

"Ki bilmiyorum."

"Açıkça." Gülümsemesi hınzırlaşıyor.

Konuşmamız tamamen raydan çıkmadan önce, "Yasmin ve Symeon çıktıkları için diğer ailelerle sürtüşme olmamalı," diyorum.

"Saul, Yasmin'in ailesinden nefret ediyor ama o da onlardan nefret ediyor, bu yüzden üvey baba çıkmalarında bir sakınca görmüyor. Öte yandan Tarian ona güvenmiyor. Symeon'un umurunda değil. O ve Tarian, Mackenzie ve ben ne kadar iyi anlaşıyorsak o kadar iyi anlaşıyorlar."

Bu aile içinde ne kadar husumet var?

Farkına vardığım bir şeyle tüylerim diken diken oluyor: Suçların yüzde onundan azı yabancılar tarafından işleniyor. Ya Tarian'ı kaçırın kişi sadece evine yakın biri değil de kendi evinden biriyse?

U Başını yastığa koyar koymaz Morpheus'un kollarına yuvarlanan Bryn'in aksine ben uyuyamıyorum, zihnim dedektifçilik oynamakla meşgul olduğu için kendimi kapatamıyorum.

Tarian'ı kimin ve neden kaçırmış olabileceğine dair hipotezlerimi yazmıyorum, yanlış ellere geçmesinden endişeleniyorum ama telefonumun tarayıcısında her tanrısal oyuncuyu araştırıyorum. Tarian'ın amcası, kardeşi ve kuzeni, sonra Yasmin ve ailesi.

Fablez klanı hakkında Hadezeler hakkında olduğundan çok daha fazla okunacak şey var. Birincisi, Yasmin'in ailesi Tarian'ınkinin on katı büyüklüğünde ve ikincisi, her üye oldukça popüler. Yetmiş küsur yaşındaki aile reisi, tendonları ve hasarlı organları yeniden büyütebilen bir kök hücre yenileme teknolojisinin arkasındaki beyin. Altı çocuğu cildi pürüzsüzleştiren ve yağları eriten merhemler ve mucize haplar üretmeye devam etti. Üçüncü kuşağın üyeleri -Yasmin'in çocukları- ya eğitimlerini tamamlıyor ya da aile şirketlerinde staj yapıyor ve kendi tedavilerinin patentini alıyor.

Artık sihre inandığıma göre, Fablez ailesinin kozmetik ve tıbbi ürünlerinin içinde neler olduğunu merak etmeden duramıyorum, özellikle de annemin banyosunda Akdeniz mavisi kavanozlarını gördüğümden beri. Ya kırışıklık kremleri yüzeysel dokudan daha fazlasına nüfuz ediyorsa?

Damarlarımda öfke kabarıyor ama Fablez ürünleri Alzheimer'a neden , vakalarda artış olacağı gerçeğiyle çabucak yatışıyor,

ve bildiğim kadarıyla, hiç olmadı. Yasmin'in ailesi verileri saklamıyorsa tabii...?

Uykusuzluğum ve gördüğüm kâbusun tetiklediği adrenalin arasında komplo teorilerim çoğalıyor ve öyle destansı boyutlara ulaşıyor ki, Fablez fabrikasından çıkan her bir ürünü araştırmak için internet tarayıcıma derinlemesine dalıyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, sıfır yan etki listeleniyor.

Öyle tiz bir homurtu çıkarıyorum ki Bryn kıpırdanıyor. Teorilerimi anlatabilmek için onu uyandırmakla onu araştırma işime dahil etmemek arasında gidip geliyorum. Karnının üzerine dönüp nefes alış verişini düzeldikçe düşüncelerimi araştırmamın asıl sebebine yönlendiriyorum: Hadeztown'ın gözde bekârlarından birini kimin kaçırdığını anlamak.

Fableze'lerin başarısı düşünüldüğünde, Atlantisli dostlarını kaçırmakla ne kazanacaklarını anlamıyorum. Öte yandan, Atlantisli'ler sonsuza dek daha fazlasını arzulayan insani durumdan muaf görünmüyorlar.

İlk inancıma, yani suçun Tarian'a yakın biri tarafından işlendiğine dönüyorum ve gözlerim şaşı olana kadar akrabalarını inceliyorum. Bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırptıştırıyorum. Göz kapaklarım açıldığında, loş çiçekçi dükkânımda duruyorum, kollarımda bir demet gül ve dükkânın vitrininden *onu* görüyorum.

Güneş gözlükleri gözlerini gölgelese de ve hava tamamen karanlık olsa da, onun da beni gördüğünü biliyorum çünkü ağzı bana taktığı o aptalca lakapla yumuşuyor: *Calamity*.

"Neden hep seni hayal ediyorum?" Mırıldanıyorum.

O beni izliyor, ben de onu. Çok gerçekçi görünüyor. Çok... elle tutulur. Kapıya doğru yaklaşıyor. "Beni görüyorsun, değil mi?"

Uzun parmaklarını topuzun etrafına doladığında kalbim sıkışıyor. Bu rüyanın ne yöne gideceğini bilmiyorum. O parmaklar bedenimi tekrar okşayacak mı, yoksa sızan bir yarayı mı kapatacak?

Kapı tokmağını çeviriyor ama kapı açılmıyor. Tıkırdamıyor bile. Bilinçaltım onu içeri almak istemiyor olmalı. Bilinçaltım akıllıdır.

Tarian önce kola, sonra bana, sonra da omzunun üzerinden gecenin gizlediği bir şeye bakıyor. Dikkati tekrar bana döndüğünde alnı terden kayganlaşmıştı. "Bırak gireyim, Calamity."

Yapamam, yapamam. Buzdan bir heykel gibi duruyorum, hızlanan nefeslerim sarıldığım güllerin kıpkırmızı yapraklarını dalgalandırıyor. Bela istemiyorum ve Tarian Hadez tam bir bela.

"Calanthe, lütfen. Konuşmamız gerek ve bunu şimdi yapmalıyız, yoksa-" Sarsılıyor, nefesi kesiliyor.

Bakışlarım gömleğinin beyaz kumaşını ıslatan kanı bulmayı umarak ortasına düşüyor, ama bu kez leke görünmüyor. Sadece duman; takım elbisesinden kıvrılıyor, kumaşı yavaşça çiğniyor.

"Elbisen *yanıyor* mu?"

Rünüm alevleniyor, donmuş omurgamı ısıtıyor ve uyumak için giydiğim kutu gibi gömleğe emilen serin terle ensemin parlatıyor. Sarıldığım buketin arkasından, mikroskobik pamuklu şortlar dışında çıplak olan bacaklarıma bakıyorum. Çıplak olmadığım ya da iğrenç bir elbise giymediğim için rahatlamış olsam da, rüyamdaki benliğimin tayt giymeyi tercih etmiş olmasını dilerdim.

Tarian avucunu cam kapıya çarparak bakışlarımı kıyafetlerimden uzaklaştırıyor. "Calamity," diye ısırdı. "Bırak. Beni. İçeri al." Ceketini gitmiş, küle dönüşmüştü.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Vücudunu saran duman beyaz kumaşı tükettiğinde, kırmızı değil mavi renkte sızıntı yapan, kurşun izli, morarmış cilt ortaya çıkıyor.

Sadece bir rüya, kendime hatırlatıyorum. Kimse ona ateş etmiyor. Kimse peşinden gelmiyor.

Tabii benim rüyamdan başka bir yerde özgür kalmadıysa?

"Sana ihtiyacım var." Çaresizlikle söylediği kırık dökük yalvarışı beni tam kalbimden vurdu.

Gülleri bir kenara atıp kapıya yöneliyorum, çoktan... Bakışlarımı onun gölgeli gözlerine yöneltiyorum. "Kapı kolu yok!"

Geriye doğru hamle yapıyor.

"Çekil!" "Neden?"

"Çünkü incinmeni istemiyorum." "O zaman yanıma gelme."

Bu hala Tarian. Gözlerini kapattığını düşünüyorum ama gözlerini gölgeleyen güneş lekeleri o kadar donuk ki hayal görüyor olabilirim. "Yapamam."

Alnım biraz daha yara oldu.

Göğsü kalkıyor. Düşüyor. Tekrar yükselir. "Bazı nedenlerden dolayı seni aramadan edemiyorum Calamity. Bunun rün yüzünden olduğuna inanıyorum. Bizi birbirimize bağladığına inanıyorum. Seni bana bağladığına inanıyorum."

"Kelime *uyku* diyor. *Benimki* değil. *Uyku*."

"Ben *seni* hayal ediyorum, başkasını değil. Yani aynı bok, Calamity."

Normal şartlarda bir insanın aynı anda bu kadar çok kötü kelimeyi bir araya getirebilmesine hayret ederdim ama başka bir şeyi çok daha endişe verici buluyorum. "Hayal dünyanı yıkmak istemem ama Tarian, sen *benim* kafamın içindesin. Rüyalarımnda başroldesin."

Muhtemelen sözlerime karşılık vermek için ağzını açıyor, ama cevabı dükkânın içindeki sönük ışıklar gibi sönüyor. "Buradalar." Sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "Onları duyabiliyorum. Buradalar." Tarian'ın yüz hatlarını boyayan sıkıntı, rünlerinin parıltısına rakip oluyor... *mavi* parıltılarına. "Bunu anlamama yardım et, Calamity."

"Nasıl?" Sıradan bir ölümlü Boston'daki en güçlü adama nasıl yardım eder? -Lanet evrende mi? "Benim gücüm yok."

"Yanılıyorsun."

"Sırtıma işlediğin rünü kullanabileceğimi mi söylüyorsun?" "Evet."

"Nasıl?"

"Beni içeri al, sana öğretiyim."

Zihnim hava karardıktan sonra vahşi bir yer oluyor. Bilinçaltım uyduruyor olsa bile cevaplar istediğim için kenara çekiliyorum. Ve sonra Tarian koşuyor, kocaman, yara bere içindeki vücudu cama çarpıyor. Omzunun şeffaf bariyerle birleştiği yerde en hafif çatırtı beliriyor. Geriye doğru hamle yapıyor ve kendini yeniden yarığa çarpıyor.

O homurdanıp yumrukladıkça rünüm daha da yanıyor. "Bu gerçek değil," diye fısıldıyorum kendi kendime, şakaklarımı yoğurarak. "Bu buluşmalar gerçek değil. Ben hastanedeyim ve Tarian da- O nerede? Sen neredesin?"

"Bilmiyorum amına koyayım." Tüm ağırlığını bir sonraki vücut kontrolünün arkasına koyuyor. Bu kez cam parçaları ayaklarımın dibindeki yeşil fayanslara düşüyor. Yerleşmelerini izliyor ve "Yoldan çekil de seni daha fazla yaralamayayım" diye mırıldanıyor.

Sözleri içime işliyor, kaburgalarımın arkasındaki çekiç seslerini artırıyor. Zihnim ona tüm bunları söylediği için tamamen aptalca. Gerçek-Tarian aslında beni umursamıyor. Gerçek-Tarian beni zar zor tanıyor.

"Calanthe," diye hırlıyor.

Aynı anda hem tahta hem de yün hissi veren bacaklarımın üzerinde geri çekiliyorum. Tarian çıplak elleriyle deliği genişletip derisini kabartırken, sonunda ne duyduğunu duyuyorum; aralıksız bir tıslamayla karışan sesler. Sanki sokakta bir boru patlamış gibi. Sanki *bütün* borular patlamış gibi.

Çatlak camdan daha fazla duman süzülüyor, kükürt ve başka bir şeyin kokusunu taşıyor, çürümüş çiçekler gibi hastalıklı tatlı bir şey. Sulu bakışlarımı dükkânın içinde gezdirip kokunun kaynağını arıyorum ama buketlerin hiçbirisi küfle kaplı değil. Bir adım geri atıyorum ve çıplak topuğum keskin bir şeye batıyor. Acıyan boğazımı daraltan ve iniltimi bastıran bir ciğer dolusu hava emiyorum.

Tarian bir dizi küfür savurarak, kapı camı parıldayan tozdan başka bir şey olmayana kadar kapıya vuruyor sonra metal çerçeveyi geçip cam ve güllerden oluşan halının üzerinde tepiniyor.

Kalçaları çıplak. Çıplak ve şişkin. Sadece ince bir kumaş parçası mahrem yerlerini kapatıyor. Morarmış, ıslak eklemlerini yanağıma doğru kaldırıyor ve beni kanıyla boyuyor olmasına rağmen geri çekilmiyorum.

"Nerede?" Tenimi incelemek için saçlarımı iterken hızlı nefes alışları burnumun ucuna çarpıyor.

"Nerede, ne?"

"Seni nereye getirdim?"

"Sen-"

"Nerede?"

"Ayağım."

Rahatlama onun sıkıntısına çarpıyor. "Hangi

ayak?" "Sağ ayağım."

Çömeliyor. "Bekle."

O ayağımı kaldırmadan önce avucumu sert, parlayan bir omuza vuracak zamanım oluyor. Camı çekip , bacaklarımın üzerinde siyah bir kumaşın belirdiğini fark ediyorum; çok istediğim bir tayt.

Çok garip.

Her şey çok *garip*. Beni kollarının arasına aldı.

"Bu da ne-?" O dönüp koşarken elimi boynuna doluyorum, sarmaşık ve peri ışıklarıyla kaplı tuğla duvara doğru. Görmüyor mu? "Tarian!" Boğuluyorum, başımı onun iri bedenine doğru kıvırıyorum.

Gerçek değil. Gerçek değil. Gerçek değil.

Ama cam acıtır, bu yüzden tuğlalar da kesinlikle acıtır.

"Tarian, dur." Yanağım, burnum, alnım göğsünü kaplayan mavi maddeyle kayganlaştı. "Dur!"

O yapmaz.

Soğuk hava saçlarımı kamçılıyor ve tenimi kavuruyor. Yerinde koşmuyorsa, duvara çarpmış olmalıydık. Dikizliyorum. Duvar yok. Dükkan da yok. Sadece Tarian'ın rünlerinin camgöbeği parıltısının aydınlattığı karanlık bir tünelde koşuyoruz.

Aniden sarsılıyor ve bedenim onun pençesinden kurtuluyor.

"Calamity," diye kükrüyor, düşüşümü engellemek için bir kolunu uzatıyor ama düşüyorum... ve düşüyorum. "Bul beni!"

Yere öyle sert çarptım ki dişlerim birbirine çarptı.

"Callie?"

Bir şey iniliyor ve tıkırdıyor. Muhtemelen benim hırpalanmış iskeletim. Gözlerimi kırıştırarak açtığımda yanağımı yatağımın yanındaki muşamba döşemenin üzerinde buluyorum. Sırt üstü yatıyorum ve yanıma çömelmiş olan Bryn'e bakıyorum, sonra onun yanından geçip...

"Uyanmak için ne kadar acımasız bir yöntem, Bayan Bloom." Saul Hadez yatağın üzerine pastel bir fırın kutusu koyar.

O kadar hızlı doğruluyorum ki başım dönüyor. Avuçlarımı yere vuruyorum, sonra kendimi sağlam bir şeye, duvara yaslamak için geriye doğru kaçıyorum.

Saul'un kara kaşlarından biri, Tarian'ın göğsünü kaplayan sıvı kadar kristal mavisi gözbebeklerinin üzerinde kanatlandı. "Belki de hazır değildir."

"Ne için?" Fısıldıyorum.

"Eve gitmek için Callie," diye açıklıyor Bryn, dün dolabımdan aşırıldığı yüksek belli kot şortuna eklediği kemeri sıkarken. "Doktor sana izin verdi." Hâlâ Counting Crows uyku tişörtünü giyiyor ama etek ucunu düğümleyerek onu şık bir crop top'a dönüştürmüştü.

"Eve gidebilir miyim?"

Saul'un işaret parmağı bej keten pantolonuna dokunuyor. "Eğer kendini yeterince iyi hissediyorsan."

Saul'un verdiği haber nefesimi daraltıyor. Eğer hastaneden ayrılmama izin veriliyorsa, bu şu anlama geliyor.

Bu da artık kaçırılma ve kullanılma riskim yok demek. Bu Tarian'ın özgür olduğu anlamına geliyor!

1W

C6L6NTHE

"Y Çok şanslıydınız Bayan Bloom. Kafa kafaya bir çarpışmadan neredeyse hiç yara almadan kurtulan pek fazla insan duyduğumu sanmıyorum."

Çok yara aldım. Malachi cildimi onarmış olabilir, ama Kaza akıl sağlığımda büyük bir yara açtı.

"Tarian'la konuşmak istiyorum." Kendimi yerden kaldırmalıyım ama hâlâ nefesimi tutmaya ve kalp atışlarımı yavaşlatmaya çalışıyorum.

"Korkarım şu anda bir toplantının ortasında." Saul gümüş rengi saç tellerini düzeltiyor. "İşten çıkar çıkmaz sizi aramasını sağlayabilirim."

Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum ve onu okuyamadığım gerçeği ona olan güvensizliği artırıyor. "Lütfen yap. Arabası için kendimi çok kötü hissediyorum."

Saul'un irisleri kısmen indirilmiş panjurların arasından süzülen güneş ışığında parlıyor. "Kendinizi kötü hissetmenizi gerektirecek bir şey yok. Sizin hatanız değildi Bayan Bloom."

Hayır, kesinlikle değildi. Saul'un muydu? "Tebrikler bu arada. Umarım özel gecenizi mahvetmemişimdir, Bay Hadez."

Muhtemelen kaktüsler ve kaza arasında nişan yemeğini tamamen mahvettiğini kabul edemeyecek kadar iyi huylu bir şekilde çenesini sallayarak cevap veriyor.

Bryn fırın kutusunun kapağını kaldırıyor. "Nefis, kekler. Teşekkürler, Saul."

"Hemşireye teşekkür etmen gerekecek, tatlım. Ben sadece onları masasından alıp yatak odana götürmekle görevlendirildim."

Sevgi sözcüğünden çekiniyorum. Saul'u hiçbir zaman birine *sevgilim* lakabını takacak bir adam olarak hayal etmemiştim. Yine de Saul Hadez'in bir şey söylediğini ya da yaptığını nadiren hayal etmişimdir. Kötü şöhretli aileyle tanışmadan önce aklıma gelen tek Hadez Tarian'dı ve bunun tek nedeni de grubun en ele geçmezi gibi görünmesiydi.

Bryn dev bir buzlu şey çıkardı ve bana doğru yürüdü. "Ye. Şekere ihtiyacın var."

Midem kasılıyor. "Mavi değil."

"Hepsinin tadı aynı, tatlım." "Lütfen,

Bryn. Başka bir renk olsun."

"Pekala, ucube." Kutuya geri döner ve onu pembe bir kutuyla değiştirir.

Hâlâ aç değilim ama Bryn'in vücudumu besleyene kadar beni rahat bırakmayacağını biliyorum, bu yüzden kremanın büyük bir parçasını ısıyorum.

"Bu kan mı?" Bryn'in sesi gürültülü bir fısıltıya dönüşüyor. "Kan mı?" Midem kendi üzerine katlanıyor. "Nerede?"

Muşambanın üzerindeki kıpkırmızı *lekeyi* işaret ediyor - Tanrı'ya şükür kıpkırmızı. "Yataktan düştüğünde kendini mi kestin?"

Tüylerim diken oldu.

Bu olamaz...

Olabilir mi?

Tabanına bakmak için bacağımı büküyorum ve kek parmaklarımdan düşüyor, buzlu tarafı yanıma sessizce inmeden önce çıplak uyluğumun dışından aşağı kayıyor.

Göz kırpiyorum. Topuğumun kıvrımını kızartan ince, öfkeli çizgi kaybolmuyor. Tekrar göz kırpiyorum. Hala orada.

Bu da demek oluyor

ki... Saçma.

İmkansız.

Tören rüyamdan sonra, Tarian'ın dilinin değdiği yerde rünüm nemliydi. Şimdi topuğum, rüya camının derimi oyduğu yerde kanlı.

Göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum, alnımı parmak uçlarımdan arasına alıyorum ve deli gibi sallanıyorum, çünkü belli *ki* delirmişim.

Rüyalarım gerçek.

I dur sallanıyor olarak benim Şok o çiğnenmiş
tarafından başka bir duygu- aşağılanma.

Sanal bir yabancının önünde iç çamaşırlarıma kadar soyundum.

Tenimi yalamasına ve kıcımlı okşamasına izin verdiğim bir yabancı.

Tek umudum bunların hiçbirinin Tarian için gerçek olmaması. Tanrım, ya öyleyse?

Onunla konuşma isteğim hayati bir ihtiyaca dönüşüyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve Saul'dan onu hemen aramasını istemek için ağzımı sonuna kadar açıyorum ama önümde duran yüzü görünce bu isteğim suya düşüyor.

Bir an için bunun annem olduğunu düşünüyorum ve kollarının arasına girmekten başka bir şey istemiyorum ama annemin gözleri bu kadının gibi koyu kahverengi değil, öz odun gibi soluk ve saçları daha kısa, daha dikenli ve lavanta rengi önlükler değil, dar kot pantolonlar ve ipekli kombinezonlar giyiyor.

Hemşire ellerimi iterek dijital termometreyi alnımın üzerinde gezdiriyor. "Ateş yok."

Saul ve Bryn onun arkasında duruyor. Saul'un gözleri cilalı akuamarinler kadar sertken, Bryn'in gözleri endişeden yumuşak.

Ya bunların hiçbirisi gerçek değilse? Belki de komadayımdır. Ya da belki kazadan sağ çıkamadım. Bu öbür dünya olabilir. Ama eğer bu öbür dünyaysa, babam nerede? Ruhumun nihai hedefine ulaşmadan önce değerlendirildiği bir tür araf aleminde miyim?

Hemşire omzuma dokunarak bedenimi sarsan titremeleri yatıştırıyor. "Bayan Bloom, ilaç vereceğim."

"Uyuşturucu yok." Her ne kadar beynim şakaklarıma çarparak sağa sola savrulsa da, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını anlamak için berrak bir zihne ihtiyacım var.

"Callie, sadece ilacını al." Bryn çömeldi. "Yardıma olur." "Hayır." Destek için duvarı kullanarak ayağa kalkıyorum. Ayağım zonkluyor, bana Akıl sağlığımın bozulmasına neden olan yaranın. "Varsa bir yara bandı alayım."

Eğer kesik gerçekse, çiçekçi dükkanı darmadağın olur. Tabii lanetli uyku böyle işlemiyorsa?

"Bay Hadez, yeğeninizin rahatsız edilmekten hoşlanan bir adam olmadığını biliyorum ama otuz saniyesine ihtiyacım var."

Saul iç çekerek takım elbisesinin cebinden bir cep telefonu çıkarır ve bir numara çevirir. "Merhaba, Ursa. Tarian'la konuşmak isteyen genç bir bayan var. Onu bağlayabilir misin?"

Saul'a göz kırpıyorum, beni şımarttığı için şaşkınlık ama bu çağrının gerçek anlamı daha da büyük: Tarian güvende.

"Ona bunun son derece önemli olduğunu söyle." Tarian'ın asistanı olduğunu tahmin ettiğim biriyle konuşurken Saul'un bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Teşekkür ederim." Telefonu uzatır.

Elime alıp kulağıma götürmeden önce bir süre öylece bakıyorum. Ahizeden sessizlik akıyor. Göz ucuyla Bryn'in hemşireyle kısık sesle konuştuğunu fark ediyorum.

"Alo?" diye
sordum. Hiçbir
şey.

Telefonu yüzümden çekip kararmış ekrana bakıyorum, sonra başparmağımı kaldırıyorum. Devam eden bir arama göstermiyor.

Saul'a telefonun kesilmiş olması gerektiğini söyleyemeden, hemşireye ve Bryn'e arkasını dönerek bana yaklaştı ve doğaüstü mavi bakışlarımı yakaladı. "Tarian'la konuştun. Sana küçük dükkânına geri ve ikiniz arasında olanları unutmanı söyledi."

İrisleri artık donuklaşmıştı, telefonuna uzandı ve onu sıkıca kavradığım elimden çekip aldı. Göğsüm, kalp atışları ve hızlı nefeslerden oluşan kaotik bir karmaşa içinde. Zorlamasına karşı bağışıklığımı fark edeceğinden korkarak, gözlerim sulanana kadar kırıştıyorum, sonra parmak uçlarımla nemi siliyorum.

"Özür dilerim. Serseri kirpik." Gözümü işaret ediyorum, sonra tahriş edici maddeyi arıyormuş gibi yaparak dürtüyorum. "Hemen döneceğim." Banyoya doğru dönüyorum ve Saul'un alçak sesi beni durdurmadan önce bir adım atmayı başarıyorum.

"Yeğenim ne dedi, Bayan Bloom?"

Saul'un sorusu nabzım dışında donup kalmama neden oldu.

Gözbebeklerimi alevlendirmek ve gözyaşı üretmek için ateşle kirpiklerimi kırıştıyorum, omzumun üzerinden bakıyorum, dişlerimi sıkıyorum, sonra çenemi kaldırıyorum. "Bana hayatıma devam etmemi söyledi. Sanki onunla ve onun şişirilmiş egosuyla bir işim olsun istermişim gibi." Kibirli bir homurtuyla ıslak yanaklarımı sıvazlayıp banyoya doğru ilerliyorum.

Ancak doğaüstü manipülatörle aramda bir duvar olduğunda rol yapmayı bırakıp Saul'un neden sahte bir telefon görüşmesi yaptığını anlamaya çalışıyorum - Tarian güvende olmadığı için mi, yoksa benimle konuşmak istemediği için mi? Ve Malachi. Rün aktarımını neden kendine sakladı? Babasına güvenmediği için mi?

Elimde bir sürü şüpheli olmasına rağmen Saul'un adı listemin en başına yerleşti. Yeğenin ortadan kaybolmasından en çok onun çıkarı var. Tarian gittiğine göre, uğraşması gereken bir Hadez eksildi.

Sırada kim var? Symeon mu? Yoksa ben mi? Ya Saul kimse fark etmeden benden kurtulmak için eve gitmemi önerdiyse?

OceanofPDF.com

Saul, Bryn ve ben iki şoförlü aracın beklediği yeraltı otoparkından çıkıyoruz. Malachi hastanede daha güvende olacağımı söylese de, eğer biri varsa, onları gitmelerinden ne alıkoyacak?

Annemden sonra mı? Malachi'nin kefil olduğu genç hemşire mi? Yaşlı Bayan Fiona mı?

Her ne kadar üst kat komşumun onlara cehennemi yaşatacağından emin olsam da - belki keskin parfümüyle onları boğmaya çalışabilir ya da kordonuyla onları boğabilir - eğer Tarian Atlantisliler tarafından kaçırılırsa, hem de kendi amcası tarafından, hiç şansı olmaz. Ayrıca, dükkâna ne olduğunu görmem gerek. Eğer vitrin sağlamsa, ne kadar tuhaf olursa olsun rüyalarımın sadece kafamda olduğunu kanıtlayacaktır.

"Tarian'ın şoförü seni eve bırakacak." Bryn benimle gelmek için koluma girdiğinde Saul, "Bryn, tatlım, ailece öğle yemeği yiyeceğiz," diyor.

"Callie ile kalmalıyım-"

"Annen büyük hayal kırıklığına uğrardı." "Annem her zaman hayal kırıklığına uğrar."

Saul'un ağzı sertleşerek onaylamayan bir çizgiye dönüşür. Joslyn'e mi yoksa Bryn'e mi kızgın? "Tüm Massachusetts'teki en taze istiridye ve ıstakozları servis ediyorlar."

Arkadaşım deniz ürünlerini sevmesine rağmen, midesinin cazibesine kapılacak biri değildir. Şimdi, eğer alabildiğin kadar alışveriş çılgınlığından bahsetseydi.

Bryn reddetmeden önce ekliyor: "Bir aile olmak için çok uğraşıyorum ve sen gelmezsen oğlum da gelmeyecek. Onun dayanabileceği tek Fielding sensin."

Çünkü diğer ikisi bencil cadılar. Bunu nasıl göremez? "Lütfen," diye sessizce ekliyor.

Bryn'in daha iç çekişi dışlerinin arasından ısıklık çalarak geçmeden teslim olacağını biliyorum, ama sonra bana doğru bakıyor ve şüphe kararlılığını zayıflatıyor.

"Arkadaşınız evde tıbbi bakım görecektir." Kaşlarının çatılması üzerine Saul ekledi: "Joslyn annenin *iyi* olmadığını söyledi. Bir hemşire ayarlama cüretini gösterdim, böylece hem sen hem de annen günün her saati bakım altında olacaksınız."

Dehşet mideme yayılıyor. Ya bu ikinci hemşire bir casussa? Ya da daha kötüsü, onlardan biri mi?

"Düşüncenize minnettarım Bay Hadez, ama zaten birini işe aldım ve iki hemşireyi karşılayamam. Ayrıca, artık evde olacağıma göre, yirmi dört saat bakım tamamen gereksiz."

"İşçimi arayıp sana izin vermesini söyleyeceğim."

Bu fikir hiç hoşuma gitmedi. "Hayır."

"O zaman iki tane alırsın. İkisini de ben ödeyeceğim. Benim ikramım."

Gardırobumun çoğuyla dolu devasa el çantamın askılarını sıkıca kavriyorum. Bu çok kullanışlı.

"Tatlım, bir molaya ihtiyacın var." Bryn kolumu sıktı. "Ara ver. Ayrıca, işe aldığınız o şekerci de son derece beceriksiz görünüyordu."

Saul'un gözleri parlıyor. "Beni arabada bekle Bryn." Arkasındakine eliyle işaret eder. "Bayan Bloom, nazik olun ve hemşiremi kabul edin."

Zihnimde onu tersliyorum. "İkinci bir el çok makbule geçer," diyerek kaşlarının çatılmasına neden oluyorum. En sevdiğim beyzbol şapkamın faturasının oluşturduğu gölgelerin etrafından dolaştığında, yüzüme zorunlu bir gülümseme yapıştırıyorum. "Gerçekten çok düşüncelisiniz Bay Hadez. Size borcumu nasıl ödeyebilirim?"

"İhtiyacı olan insanlara yardım etmek benim için bir zevk." Saul ceketinin cebinden güneş gözlüklerini çıkarır.

İhtiyacı olan insanlar mı? Sanki beni mokaseninin tabanı altında ezmiş ve kaldırıma atmış gibi hissediyorum. *Biz dilenci değiliz*, diye homurdanmak istiyorum. Çok kızgın olduğumu söylemenin Saul'u şüphelendireceğini fark ederek dönüyorum ve Bryn'in binmediği arabaya doğru ilerliyorum.

Tarian'ın golf arabası gibi inşa edilmiş şoförü kapıyı çoktan açmış. Bej rengi arka koltuğa yerleşmeden önce hızlıca bir *merhaba* mırıldanıyorum. Kapı kapanıyor ve oksijeni çekmediğinin farkında olmama rağmen nefes almakta aniden zorlanıyorum.

Kontağı çevirdiğinde ciğerlerim ıslak mendil gibi buruşmuş ve kullanılamaz haldeydi. Kilitlerin hepsi klik sesiyle kapandığında tutamağa uzanmaya başlıyorum.

Öfkem paniğe dönüşüyor. "Kapıyı aç. Nefes alamıyorum." Sesimin onunla aramdaki mahremiyet perdesini delip geçmesi için dua ediyorum.

Parmaklarım siyah cam bölmenin üzerinde umutsuzca bir interkom düğmesi arıyor. *Lanet , Tarian! Neden böyle süslü bir şoförlü arabaya sahip olmak zorundasın?*

Görüşüm bulanıklaşıp grileştiğinde, Reacherla iletişim kurmaya çalışmaktan vazgeçip kapı koluma uzanıyorum, ancak bu lanet arabada hiç olmadığını fark ediyorum.

Kalbim vahşice atarken, önce annemin, sonra Tarian'ın yüzü gözlerimin önünden geçiyor. Bugatti'yi kemiren alevler şimdi de bu arabayı kemiriyormuş gibi yüzüme ısı çarpıyor. Panik kıymıkları kalbimi delip geçiyor ve ağzımı metal tadıyla dolduruyor.

"Dur!" Reacher arabayı çıkış rampasına doğru sürüp beni koltuğa geri fırlattığında ve dünya aysız bir gece kadar gürültüsüz ve karanlık hale geldiğinde özel cama için yumruğumu kaldırıyorum.

KOLUM SALLANIYOR. Bir kere. İki kere.

Göz kapaklarımın arkası renklerle doluyor ve birinin arabasının kornasına basarken çıkardığı ses kulak zarlarımdan içeri doluyor.

"Bayan Bloom?" Bir sallantı daha. "Varış noktamıza ulaştık, Bayan Bloom."

Gözlerimi açıp oturur pozisyona geçiyorum, sonra Reacher'ın tutmadığı araba kapısına yapışıyorum. Mide bulantısı bana çarpıyor, ardından kalp atışlarının bir başka isyanı geliyor.

Hasta olacağım için cam kontrol düğmesine basıyorum. Gücü kesmek yerine, kapımın kilidini açıyor. Yana doğru savruldu. Reacher kot pantolonlu kalçama vuruyor, kıcımlı arka koltuğa sabitlemeyi başarıyor.

Mide bulantısı içimden çıkıp yolu kirletiyor. Midem yeniden kabarıp bir safra dalgası daha salgıladıkça buruk bir sızı kirpiklerimi ıslatıyor.

Bir taksi açık yolcu kapımın etrafından dolanıyor, şoför hızlanmadan önce "Ölmek mi istiyorsunuz hanımefendi?" diye soruyor.

Hayır. Hayattan bir dileğim var.

Spazmlar yatıştığında, kapıyı da kendimle birlikte sürükleyerek kendimi tekrar dik konuma getiriyorum. Reacher yüzümün önünde ıslak bir mendil sallandırıyor. Acaba onları yoktan var mı etti, çünkü hangi yetişkin, çocuksuz adam yanında mendil taşır? Belki de Atlantislidir ve tek kullanımlık bezler yaratmak onun süper gücüdür?

Ondan alıyorum ve titreyerek dudaklarıma götürüyorum, paniğimin tadını siliyorum. "Teşekkür ederim."

"Seni hastaneye geri götürmeliyim." "Hayır.

Ben iyiyim." Annemi dışarı çıkarmalıyım.

"Az önce kustun."

Mendili toplarken, "Hareket hastalığı" dedim.

"Emin misiniz, Bayan Bloom? Hastane otoparkından ayrıldığımız anda uyuyakalmıştınız."

Uykuya dalmadım; . Reacher'ı düzeltmiyorum, çünkü uyuyacak kadar sakın olduğuma inanmasını tercih ederim.

Orman yeşili beyzbol şapkamı düzeltiyor, siperliğini aşağıya çekiyorum.

"Bıraktığın için teşekkür ederim."

Başını salladı, sonra beni çıkarmak için geri çekildi. Bloom's Blooms'un vitrinini gördüğümde ilerlemeye başlıyorum.

O Kapınız kırık değil.
"Her şey yolunda mı, Bayan Bloom?" Reacher benimle dükkânın arasına bakıyor.

Hayır, çılgılık atmak istiyorum. Her şey yanlış. Lanet patronunla ilgili gerçekmiş gibi gelen ama gerçek olmadığı belli olan lanet rüyalar görüyorum!

Küfretmeyi seven biri değilimdir, zihnimde bile, bu yüzden bu benim endişe seviyem hakkında çok şey söylüyor. Hiperventilasyondan tekrar bayılmadan önce nefesimi yavaşlatmaya çalışırken burnumun köprüsünü sıkıyorum. "Arabada kal." Reacher karanlık gözlüklerinin ardından beni inceliyor. "Ben giderim.

anneni topla."

Annemi almak mı? Siyahlar içindeki bu devi görmek onu travmatize etmekle kalmaz, aynı zamanda ve en önemlisi, neden onu almak istiyor? Onu benimle birlikte içeri hapsedip bizi çöplüğe götürmek için mi?

Yolcu kapısını kapatmaya başladığında, açık kalması için avucumu kapının üzerine vuruyorum. "Kendimi iyi hissediyorum. Ayrıca, annem senin iyi tepki vermez." Gergin bir enerjiyle dolup taşarak arabadan fırlıyorum ve kaldırımında hızla ilerliyorum.

"Bayan Bloom?"

Reacher'ı çantamı uzatırken bulmak için döndüm. Tüfek değil ama sanki öyleymiş gibi bakıyorum.

Kalbimin telaşlı atışlarını bastırmak için elimi kalbime bastırarak çantayı onun etli parmaklarından kapıyorum ve "Teşekkür ederim" diye ciyaklıyorum.

Ben anahtarlarımı ararken Reacher'ın bakışları durmaksızın sokağımı tarıyor. Bir tehlike mi bekliyor, yoksa ben yeryüzünden kaybolmadan önce benimle birlikte görülen son kişi olmadığından emin mi olmaya çalışıyor?

Parmaklarım nihayet metalle karşılaştığında, anahtarı işaret ve orta parmaklarımın arasında kaydırıyorum. Keşke Bryn'dan kasanın altından biber gazı kutumu getirmesini isteyecek kadar aklım olsaydı. Gerçi biber gazı güneş gözlüklerinin altına girmeyi başarabilir miydi ki? Ve gözleri insan bile olmayan bir Atlantisliyi incitebilir miydi?

"Anahtarlarını buldun mu?" Doğruca onlara bakıyor.

"Etrafta dolaşmana gerek yok."

"Size içeri kadar eşlik etmem söylendi."

"Ben iyiyim. için teşekkürler, Reacher."

"Richard?"

Hay aksi. Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıp Tarian'ın ona ne dediğini hatırlamaya çalışıyorum ama kaza ve yıpranmış sinirlerim yüzünden aklıma gelmiyor. "Adını unuttum."

"Ben Dorian." Dudakları çok küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor - gerçekten mikroskobik ve tamamen ürpertici. "Ama bana Richard diyebilirsin."

Eğer aklımı kaçırarak kadar stresli olmasaydım, bu yanlış anlaşılma karşısında sırtıtabilirdim, ama dürüst olmak gerekirse, içimde tek bir sırtış bile yok. Ayrıca, eğer sonunda beni vurursa, Reacher bir kahraman olduğu için onu Richard olarak düşünmeyi tercih edebilirim.

Gözlüklerini indirerek prizma gibi parlayan gözlerini ortaya çıkarır. "Lütfen kapıyı açın, Bayan Bloom."

Ugh. Eğer uymazsam, onun büyüüne karşı bağışıklığım olduğunu bilecek.

Ağzım büzüştü, anahtarımı kilide sokup çeviriyorum, sonra içeri giriyorum. "Kapı açık. İş tamamlandı. Çok teşekkürler."

Kapıyı kapatmaya çalışıyorum ama eliyle açıyor.

"Patronum güvende olduğunuzdan emin olmamı isterdi."

Anahtarlarım sıkıca kavradığım elimde şingirdiyor. "Hangi patron bu?"

"Tarian."

"Peki ya Saul?"

"Patronum değil."

"Yine de onun adına beni almaya , değil mi?"

"Patronum değil," diye tekrarlıyor, ses tonu o kadar alçak ki kulaklarıma zar zor ulaşıyor.

"Patronundan bahsetmişken-"

"Patronumla konuşmak istiyorsanız" -dükânı işaret ediyor- "bunu içeride yaparız."

Ciğerlerime inen oksijen o kadar dikenli ki sanki dikenli gül saplarını içime çekiyormuşum gibi hissediyorum.

"*Şimdi*, Bayan Bloom. Çok fazla dikkat çekmeden." Bakışlarımdaki ıstırabı okumuş olmalı ki yumuşak bir sesle, "Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim. Tanrı üzerine yemin ederim."

"Benim bir tanrım yok." Eskiden vardı, ama o tanrı babamı aldı, bu yüzden O ve ben ayrıyız.

"Yine de sana söz veriyorum. Ve bilin ki bu sözü ne bol bol ne de sık sık veririm."

"Bana bir şey söyle. Tarian güvende mi?"

Bebek arabasını iten bir kadın, etrafımızdan dolanıp bebeğini caddenin karşısına geçirmeden önce beni sıkıştıran iri yarı erkeğe aval aval bakıyor.

"Hayır," diye kabul ediyor sonunda. "Ve sen de değilsin. Bu yüzden buradayım."

"Beni korumak için mi?"

Başını sallıyor. *Evet, doğru, kalkanınız ve zırhınız olmak için buradayım* mı diyor, yoksa başını sallaması onu içeri almak için bir uyarı mı? Ona güvenebilir miyim? Güvenmek istiyorum ama adına çalışmadığını iddia ettiği Saul beni buraya getirdi.

"Burada açık hedef durumundayız," diye mırıldandı.

Gözlerimi sağa sola çeviriyorum, sonra cadde boyunca sıralanan her binanın penceresine bakıyorum. Güneş gözlüklü hain Atlantisliler çetesi görmesem de daha rahat nefes alamıyorum. Kafatasımı serçe parmaklarının arasında ezebilecek bir adamla aynı havayı paylaşırken nasıl rahatlayabilirim ki?

Reacher'ın kare şeklindeki çenesi kordonlu boynunu sıyrıyor. "Lütfen Tarian'ı bulmama yardım edin, Bayan Bloom."

Sessiz yalvarışları, endişeli tınısıyla birleşince beni mahvediyor. Katilimi içeri yönlendirmediğimi umarak sonunda geri adım atıyorum. Çanın tınısı beni dün geceki psikosomatik yolculuğa geri döndürüyor... ya da her ne haltsa. Belki Reacher bilir. Tarian'la olan bağlantımı biriyle konuşmak için can atıyorum ve Atlantisli bir dosttan daha iyi kim olabilir? Ya tüm yeni tanrılar uykularında takılabiliyorsa? Ve evet, Atlantisli olmadığının farkındayım ama açıkça *bir şeye* dönüştüm.

Dükânâna girdikten sonra Reacher kilidi açıyor, bu da benim düzensiz nabzımı hızlandırıyor. Teşhir masasına doğru geri çekildim, ayağımdaki kesik zonkluyordu.

Kalbim kadar sert. Yerde cam yok ama göz kapaklarımın arkası onun hatırasıyla parıldıyor.

"Anneni getir de yola çıkarım."

"Bizi nereye götürmek istiyorsun?" Çantamı göğüs kafesimin arasına sıkıştırarak, birinin kafasına fırlatıldığında zarar vermesi kaçınılmaz olan cam *bir* vazoya yaklaşıyorum. Değil mi?

"Güvenli bir eve."

"Tanıkları güvenli evlere götürüyorlar."

"Anneniz, Bayan Bloom. Lütfen gidip onu alın." Güneş gözlüklerini çıkarıyor ve pencereci cephenin ardındaki gökyüzü kadar berrak ve mavi gözlerini ortaya çıkarıyor. Beni tekrar etkilemeye çalışacağını tahmin ediyorum ama gözlerinde hayal kırıklığından başka bir şey yok.

"Saul neden bana Tarian'ın ofise döndüğünü söyledi?"

Reacher elini ceketinin cebine soktuğunda vazoyu tutuyorum. Çok ağır olmasına ve kollarımın zil gibi titremesine rağmen tutuşum hiç sarsılmıyor.

"Gözlüklerimi kaldırıyorum. Çiçekleri bırakabilirsin." "Bana olduğunu anlatana kadar olmaz. tanıklık ediyorum?"

"Tarian Hadez'in kaçırılması." Reacher konuşurken dişleri zar zor ayrılıyor. "Güvenli eve ulaştığımızda sana bildiğim her şeyi anlatacağım."

"Sana neden güveneyim ki?"

"Çünkü Saul, yeğenini kaçırana tuzağa düşürmek için seni yem olarak kullanmak istiyor ve eğer senin için gelirlerse, beni yanında isteyeceksin."

"Yani Saul onu kaçırmadı mı?"

"Hayır."

"Emin misiniz?"

Merdivenler gıcırıyor ve sıçırıyorum, solmuş yapraklar yüzüme çarpıyor.

İki adımda Reacher yanıma geldi. "Masanın altına gir," diye mırıldanıyor, yanımdan geçip sükulent duvarının etrafından dolaşıyor, parmaklarının arasında bir silah parlıyor.

Bir gıcırta daha.

Ya annemse? "Silahı yerine koy" diye tıslamak üzereydim ki, "*Ya Tarian'ı kaçıran adamsa?*" diye düşündüm. *Ya da Saul'un tuttuğu ikinci hemşire?*

Vazoyu yere bıraktım, sonra masanın altına girdim. Kalbim küt küt atarken çantamdan telefonumu çıkarıp 911 yazıyorum. Parmağımı kadranın üzerinde gezdirdim.

tıpkı bir kadının bacaklarının görüldüğü gibi - Bayan Fiona'nın bacakları olamayacak kadar ince ve annemin bacakları olamayacak kadar uzun.

Bir nefes sesi duydum ve Reacher'ın onu vurduğunu düşündüm, ama sonra kadın tısladı, "Sonunda lanet olsun. Seni durmadan arıyordum."

Bacakları tanımasam da sesi tanıdım; o genç hemşireye aitti. Malachi'nin onu işe almamı istemesine şaşmamalı. O bir hemşire mi ki?

OceanofPDF.com

D Orian silahını indirir. "Burada ne halt ediyorsun, Elle?" Electra'yı tanımakla kalmıyor, bir de ona lakap mı takıyor? "Mal aradı."
"Kendini çağrılmamış say."

"Bu senin vereceğin bir karar değil, ağabey."

Kardeşim mi? Dişlerimi gıcırdatıyorum. Tabii ki Electra da onlardan biri. Aptal, sıradan bir hemşire işe aldığımı sandığım için aptalım.

"Senin de o pislik avcılardan biri olduğunu sanıyordum." Merdivenlerin geri kalanını iniyor, sonra sukulent duvarının etrafında dönüyor, kısa siyah saçları bronzlaşmış yüzünün etrafında dalgalanıyor.

İki Atlantisli arasındaki benzerlikleri bulmaya çalışıyorum ama birbirlerine hiç benzemiyorlar. Tüm kardeşler birbirine benzemek zorunda değil ama yine de... Neden iki yabancının genetik yapısı için bir dakikamı harcıyorum?

Dükkânın etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra bakışlarını altında saklandığım masaya yöneltti. "Bayan Bloom." Tuhaf renkli gözleri insanlık dışı bir parıltıya büründü. "Beni *siz* tuttunuz, Malachi Hadez değil. Dorian ve ben hiç tanışmadık. Hiçbir Kutsal Avcı uğramadı. Ve sen de küpeni düşürdüğün için masanın altındasın."

Mücevher arıyormuş gibi yaparken, azı dişlerimi diş minesini kıracak kadar sıkıyorum. Malachi'ye o kadar kızgıyım ki Dorian'ın silahını kapıp kardeşleri ayak parmaklarından vurmak istiyorum.

"Küpe yok." Öfke ses tonumu sertleştiriyor, sözcüklerin dilimden ok gibi fırlamasına neden oluyor. Masanın altından sürünerek çıkıp doğrulurken, "Annem nerede?" diye soruyorum.

Electra beni sanki bir kara ıstakozuymuşum gibi inceliyor. "Üst katta. Senin o huysuz komşunla yemek programı izliyorum." "Harika."

Yanımdan geçip gidiyorum, daha doğrusu geçmeye çalışıyorum.

Yoluma çıktı. "Şu anda yukarı çıkmasan iyi olur." "Neden?"

Electra Dorian'a yan gözle bakıyor. Yeni tanrıların kelimeler olmadan iletişim kurabileceğini sanmıyorum ama bu ikisi birbirlerine o kadar uyumlu görünüyorlar ki belki de yanlıyordumdur. "Bu... dağınık."

"Benim yokluğumda parti mi verdin?"

Homurdanıyor. "Evet, annenin fikriydi." Gözlerim büyümüş olmalı, çünkü "Çılgınlık falan yoktu." diyor.

Annem ve Bayan Fiona'nın televizyona baktığını söylese de kalbim yeniden çarpmaya başlıyor.

"Söyle ona Elle," diyor Dorian yumuşak bir sesle. "Bayan Bloom Tarian'ı bulmamıza yardım edeceği için bunu bilmeli."

Electra Dorian'a göz kırpmıyor, sonra Atlantisçe bir şeyler tıslıyor - muhtemelen beni gizli cemiyetlerinin sırlarına dahil etmekten duyduğu hoşnutsuzluğu dile getiriyor. Reacher'ın ne cevap verdiğinden emin değilim ama bu Electra'nın dikkatini tekrar bana çevirmesine neden oluyor.

"İşlerin karışmasının sebebi komşunuz," diyerek bitiriyor. "Saul'un yeni işe aldığı kişinin görünüşünü beğenmedi ve bizimkilerden nefret eden grubu aradı."

"Bayan Fiona'ya nereli olduğunuzu söylediniz mi?" "Tabii ki hayır."

"Sonra-"

"Kurduğun dadı kamerasında Ines'i bizim dilimizde konuşurken yakaladı." Anladığım kadarıyla Ines, Saul'un hemşire olarak tanıttığı diğer kiralık katil.

"Seyircimiz olduğunun farkında değildik." Bana bir bakış attı, *Kayıt cihazı hakkında bizi bilgilendirebilirdiniz.*

Yapmadığıma çok memnunum. "Kutsal Avcıların numarasının onda olmasına şaşırdım." Ayrıca Atlantisliyi tanımasına da. Ben tanımadım.

"Anlaşılan televizyonda yardım hattının reklamını görmüş. Her neyse, yaklaşık bir saat önce dördünü içeri aldı. Biz üçünü öldürdük; Ines sonuncusuyla gitti."

Dorian'ın çenesi gevşer. "Gitti mi?"

"Evet." Electra'nın göz kapağı seğirir.

"Neden bir Kutsal Avcı ile gitsin ki?"

Kız kardeşi aşırı bir ilgiyle tırnaklarını inceliyor. "Tarikatın Tarian'ın kayboluşuna karışmış olabileceğini düşündük. Bunu öğrenmek için karargâhlarını ziyaret etmekten daha iyi bir yol var mı?" Electra omuz silkiyor. "Eminim yakında ondan haber alırız."

Dorian içinden mırıldanıyor, sonra cep telefonunu ceketinden çıkarıp birini arıyor. "Telefonu açmıyor."

"Muhtemelen ona işkence etmekle falan meşguldür." Omuz silkti. "Ines'i bilirsin." Omuz silk.

Electra kesinlikle bir şeyler saklıyor. Benim ya da kardeşinin bilmesini istemediği bir şey mi?

Dudaklarını büzüyor. "Buradan gitmek için bir neden daha." Bana doğru bakıyor. "Yukarıdan istediğin başka bir şey var mı? Annen dışında?"

"Bayan Fiona. Onu geride bırakmayacağız."

Electra itiraz etmek için ağzını açar.

"Eğer işbirliği yapmamı istiyorsan, o da bizimle gelecek. Lanet olası hikâyenin sonu." Merdivenlere doğru ilerlemeye başladım ama Electra beni yerimde tutmak için kolunu uzattı.

"Bırak Dorian . Daha önce de söylediğim gibi, çok dağınık."

Merdivenleri çıkarken homurdanıyor.

Sadece bir Kutsal Avcı kaldığını söylediğini hatırlıyorum. Bu bana diğer üçünün öldüğünü hatırlattı. Tavandan kan sızmaya başlayacak mı?

"Kardeşimin öküz gibi yapılı olduğunu biliyorum ama insanları rahatlatmak konusunda eşsiz bir yeteneği var."

Bahse girerim onun dürtüsünden bahsediyordur ve neredeyse bu konuda bir şeyler söyleyeceğim ama ne Electra ne de Dorian buna karşı koyabileceğimi biliyor. Sadece Malachi bağışıklığının farkında. İlginçtir ki bunu kardeşlerine söylemedi.

Dorian merdivenlerin başındaki kapıyı açıyor ve dükkânın içine hastalıklı tatlı bir rüzgâr savuruyor. Beni on yıl öncesine, doğum günü mumlarımı üflerken saçlarımı ateşe verdiğim bir zamana fırlatıyor.

"Bir şey mi yanıyor?"

"Sadece cesetler." Electra inanılmaz derecede sakın, sanki ceset yakmak günlük bir olaymış gibi. Belki onun dünyasında öyledir ama

Kesinlikle benimkinde değil. "Onları Bayan Murphy'nin küvetinin içine yığdım, böylece yangın binanızın geri kalanına sı ramayacak. Merak etmeyin."

Ağzımdan manik bir kıkırdama dökülüyor. şu anda ciddi mi bu? "İnsanları ateşe verdin ve benden sakın kalmamı mı bekliyorsun?"

"O *insanlar* seni ortadan kaldırmakta tereddüt etmezlerdi." Bir güneş ışığı dükkânın camından içeri girip yüzünü aydınlatıyor, kahverengi gözlerini sarartıp mavi gözlerini serinletiyor. "Annen ve komşun *güvende*. Onları güvende tuttum," diye homurdanıyor, kolu hâlâ Dorian'ın peşinden koşmamı engelliyor.

Göğsüm panik atımlarla titriyor. Madalya mı bekliyor? Eğer diğer Atlantisli İngilizce konuşmuş olsaydı, Bayan Fiona korkmazdı. "Kaçırılma olayına karıştıklarını mı düşünüyorsunuz?"

Electra dudaklarını birleştiriyor. "Her ne kadar o şen şakrak şerefsizler  etesi tarafından pusuya d ş r lmemeyi tercih etsem de, bunun bize hizmet edeceğini umuyorum."

Biber gazını almak için ondan uzaklaşıp kasaya doğru ilerliyorum. "Zorlamadın mı?" diyecektim, ama neyse ki bunu -"Hayatta kalanı sorgulamak mı?"

Yanakları, hâlâ kabuğunda duran cevizleri  iğniyormuş gibi geriliyor. "Sorgulama y ntemlerime karşı dirençliydi." Spreyi almak için eğildiğimde başını yana eğiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Biraz nakit alacağım." Kutuyu çantama atıyorum, sonra da kasayı açıyorum.

"Paraya ihtiya ın olmayacak."

"Arkamda bırakmamayı tercih ederim."

Merdivenlere doğru y neldiğimde Electra, "Dorian birazdan aşağıda olur," diyor.

"EpiPen'ime ihtiya ım var." Ve muhtemelen sırtımdaki r n kadar acıyan ayağım için yeni bir yara bandı.

"Ciddiyim, sakın oraya  ıkma. Sana yeni bir tane alırım."

"Onsuz hiçbir yere gitmiyorum."

şaşırtıcı bir şekilde Electra beni dükkânın içine hapsetmek için bir g   kalkanı çıkarmıyor. Yine de kaslı erkek kardeşi üst katta, bu yüzden kaçıp gideceğimden korkmuyor olmalı. Kapı açılıp Dorian bir kolunda annem, diğerinde Bayan Fiona ile belirdeğinde tırazana tutunup tırmanmaya başlıyorum.

"Callie, bebeğim." Annemin narin yüz hatları endişe ve rahatlama karışımıyla titriyor. "Dışarı çık. Bina yanıyor."

Dorian bunun doğru olmadığını anlatmak için başını hafifçe sallıyor. "Bu iyi genç adam bize yardım etmeye geldi." Bayan Fiona Dorian'ın elini okşuyor.

etli koluyla, sanki Tanrı'nın kendisiymiş gibi ona bakıyordu. Keşke onun bir Atlantisli olduğunu bilseydi.

"Tatlım, git, git, git." Annem çıkış yönüne doğru sarsak bir baş hareketi yapıyor. "Duman solumak da alevler kadar tehlikelidir."

Tam bunu söylediği sırada duman dedektörü çalar ve fiskiyeler fişkirir. Electra'nın lokal yangını yayılmış olmalı. Avcılardan biri kurtulup küvetten çıkmadıysa tabii. Bu düşünce aklına gelmiş olmalı, çünkü yanımdan hızla geçti.

"Git!" Annem haykırıyor.

İrkiliyorum ve yaralı ayağım bir su birikintisine takılıyor. İleri doğru savrulurken, başımın fayanslara çarpmasını önlemek için kollarımı yukarı kaldırıyorum.

Sıçrama.

Dudaklarım, boğazımdan aşağı tuzlu sıvı fişkırtan ürkek bir solukla aralanıyor. Bir sıçrama daha etrafımdaki suyu beyazlatıyor, sonra bir kol belime dolanıyor ve beni arkamdan kaldırıyor. Cankurtaranımla göz göze gelmeye çalışıyorum ama saçlarım görüş alanımı kapatıyor.

Fıskiye sistemimiz ne kadar su dağıttı?

Dorian'a ait olduğunu düşündüğüm kaslarla dolu ön kolu kavırıyorum, ta ki rünlerin camgöbeği ışıltısını fark edene kadar.

T Başım yüzeyi yırttığı anda, bir ağız dolusu kusuyorum.
-Deniz suyundan mı?

"Gerçekten de lakabının hakkını veriyorsun, Calamity." Derin sesi sıcak ve tüy kadar yumuşak; sadece kulağımın kabuğuna dokunsa da her yerde hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve mırıldanıyorum, "Bu bir rüya. Sadece bir rüya. Gerçek değil." "Bu bir rüya." Tarian büyük bir avucunu göbeğime bastırıyor ve beni döndürüyor. "Ama aynı zamanda gerçek." "Rüyaların gerçek olmaması dışında."

"Eskiden doğaüstü varlıkların gerçek olmadığını düşünürdün ama bazılarımızın büyüye sahip olduğu gerçeğini kabullenmeye başladın."

Göz kapaklarımı kapalı tutuyorum ve ondan geriye sayıyorum.

"Korkarım bu bir saklambaç oyunu değil, Bayan Bloom."

"...üç...iki..."

"Hâlâ buradayım." Törpüsü burnumun ucuna çarpıyor ve kalbimin temposunu artırıyor.

Elbette, kirpiklerimi kaldırdığımda Tarian'ın yüzünün yontulmuş düzlemleri mükemmel bir şekilde odaklanıyor.

"İmkânsız." O zaman ayağım acıyor ve bana birçok anlamsız şeyin açıkça mümkün olduğunu hatırlatıyor.

Ona gönüllü olarak dokunmayı daha iyi düşünemedim, ellerimden birini sudan çıkarıyorum ve parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. Evet, hissedebiliyorum

Kolları, göğsü ve bacakları, ama bunlar muhtemelen Dorian'ın uzantıları olabilir ve benim çılgın zihnim Tarian'ın hayali yüzünü yapııştırıyor.

Tarian'ın aksine Dorian'ın sakalı yok ama kıllar parmak uçlarımı gıdıklıyor. Atlantisli beni elektrik çarpmış gibi elimi çekiyorum. Nefesim ciğerlerimi keserken, bedenlerimizi ayakta tutan erkeğe bakakalıyorum.

"Yüzmeyi sevmeme rağmen" -Tarian bizi güçlü bir kulaçla ilerletiyor- "bunu çok daha az kıyafetle yapmayı tercih ediyorum." Uzanıp metal bir merdiveni tutuyor.

"Bu delilik." Aklımı başıma toplamak için başımı sallıyorum. "*Ben deliyim.*"

Ellerimden birini tutuyor ve nazikçe merdivenin etrafına sarıyor. "Sen deli değilsin, Calanthe."

"Gerçek olmayan bir boyutta buluşuyoruz."

"Bu bizim için gerçek." Diğer elimi yan korkuluğun etrafına sarıyor.

Sonunda sersemliğimden kurtulmayı başarıyorum ve bedenimi merdivenlerden yukarı çekiyorum. Karaya oturduktan sonra Tarian'ın kendini çivit rengi dalgaların arasından izliyorum; beyaz düğmeli geniş omuzlarına ve altındaki kas tabakalarına yapışmış.

Adam tam bir canavar. Yakalanmış olması ve daha da ötesi henüz kurtulamamış olması gülünç görünüyor.

Tarian parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor, İtalyan kolonya reklamlarındaki modeller gibi saçlarından deniz suyu fışkırtıyor. Yaralanmamış teni örten transparan kumaşın altında esneyen şişmiş kaslara bakmaktan kendimi alamıyorum. Gerçek dünyada da iyileşmiş mi?

Eski yaralarını düşünmek topuğumu yeniden sızlatıyor. Zihni temizlemek için taze bir kesiğin üzerine tuzlu su dökmek gibisi yoktur. "Herkes sizi arıyor, Bay Hadez."

"Tarian. Ben senin patronun değilim."

Daha önce giydiğim Bon Jovi gömleğinin eteklerini tutup sıkıyorum. "Patronum olmayabilirsin ama hâlâ bir yabancısın."

"Sanırım yabancı olmaktan çıktık, sence de öyle değil mi?" Başını yana doğru eğiyor. "Yabancıların tenini yalamasına izin vermiyorsan tabii?"

Sırılsıklam olmama rağmen, birden kendimi yelpazelemeye hazır hale geldim. Bu noktada giysilerim kendiliğinden kuruyabilir. "Bu olağan bir durum değil, hayır." Tam "*Ama aslında olmadı*" diye eklemek üzereydim ki zihnim fısıldadı

Sırtındaki r n onun t k r   yle ıslanmı tı. "Bulundu un yere dönelim. Neredesin?"

Gözleri o kadar hızlı kararıyor ki gerçeklerden bahsetti ime pişman oluyorum. Hayır, bu doğru değil. Pi man değilim, çünkü onun yerini ne kadar çabuk tespit edersek, yeni ger ekli imden o kadar çabuk kurtulurum ve annemi o kadar çabuk geri alırım.

"Neredesin?"

"Martha's Vineyard'daki evimde." Siyah saçlarından bir tutam dipsiz gözlerine dökülüyor ve gülünç derecede kalın kirpiklerine dolanıyor. "Seninle birlikte."

"Yani gerçek hayatta. ?" Dudakları inceldi. "Bilmiyorum amına koyayım." "Nasıl oluyor da kurtulamıyorsun?"

"  nk  güçlerim yeniden olu muyor."

Suçluluk duygusu g  s m  dürtüyor, ıslak gri kuma ı sıkıca kavrıy r ve burnumu karı tırıyor.

Kirpikleri bir parça a a ı iniyor. "Bu bakış da neyin nesi?"

Bryn'in boyutlar arası seyahatim sırasında kaymayacak pratik ayakkabılar seçme   ng r s ne sahip olmasına sevinerek bakışlarımı su içinde kalmış spor ayakkabılarıma indiriyorum. Güzel bir çift stiletto'yu mahvetmekten ya da kaybetmekten nefret ederdim. Yine de, onları kaybeder miydim, yoksa kıyafetim bozulmadan gerçek dünyaya geri ı ınlanır mıydım?

Neden böyle bir zamanda ayakkabılar hakkında d  n yorum ki? Tarian'ın kaçırılmasından dolayı hissettiğim ağır dozdaki sorumlulukla ba a çıkmak için beynimin bir mekanizması olduğu için mi?

Alt duda ımı ısırıp kemiriyorum ama sonra i  çekiyorum ve vicdan azabımla doğrudan y zle meye karar veriyorum. "Malachi güçlerini beni kurtarmak için kullandığını söyledi."

"Malachi?" Tarian ba ını e iyor ve sesini yükseltiyor. "Kuzenim Malachi gibi mi?"

"Evet. Hastanede uyandı ımda o da oradaydı. Hatırladın mı? Ona r n m  g stermi tim."

"Hastane mi?"

Son rüyamızda hastaneye getirildi imi söylemeyi unutmu  muydum? "Amcan bu sabah beni taburcu ettirdi."

 aka ında bir damar o kadar sert atıyor ki, yırtılmasından endişe ediyorum. Rüya damarları yırtılabilir mi? *Rüya ayağın kanadı*, aklım bana bunu hatırlatıyor. Kanama bana gerçek hayatta nasıl ayrıldı ımızı düşündürüyor. Kırmızı leke görüş alanımda    ek açarken  rperiyorum.

"Neredesin? Ve kiminlesin?"

Sinirli ses tonu zihnimi anılardan arındırmak için harikalar yaratıyor.

"Dorian'la birlikteyim."

"Güzel."

"Güvenilir biri mi?"

"Tamamen. O ve Malachi."

"Peki ya Dorian'ın kız kardeşi? Electra? Ona güveniyor musun?"

Meme uçlarımın Bon Jovi'nin isminde delikler açtığını tahmin ediyorum çünkü bakışları şu anda oraya dikilmiş durumda. Çoğu erkeğin ilgisi bayağı hissettirirken, Tarian'ınki hissettirmiyor. Adam zaten kıvrımlarıma taptığı için olabilir, bu yüzden göğüslerime bakmak gerçekten o kadar da skandal değil.

"Ona güvenebilirsin."

"Saul'a güveniyor musun?" "Hayır."

"Dorian kaçırılmanızın arkasında amcanızın olduğunu düşünmüyor."

Tarian konuşmamı bitirdikten sonra neredeyse tam bir dakika boyunca ağzımı inceliyor, sanki kelimelerimi çözmeye çalışıyor. Başını iki yana sallıyor ve beni gölgesinde bırakarak yaklaşıyor. "Titriyorsun. Sana kuru giysiler giydirelim."

Eterden bir şeyler çağırmaya çalışıyorum ama gardırobum değişmiyor.

"Geçen sefer tozlukları ortaya çıkarmıştım."

Kaşları çatıldı.

"Ne? Ben yaptım." Tekrar deniyorum. Bir şey yok. "Neden çalışmıyor?"

Cesurca söyledim. "Bu tür bir bağlantıyı ilk kez başka biriyle paylaşıyorum.

o yüzden bilmiyorum."

"Yani bu ortak psikosomatik yolculuklar" -onunla benim aramda bir işaret yapıyorum- "olağan bir Atlantis gücü değil mi?"

"Hayır." Yorgun gülümsemesi içime işliyor, kızgınlık ve korkunun sertleştirdiği tüm o yerleri eritiyor. "Onlar değil."

Eli yüzüme doğru geliyor. Bir kalp atışı boyunca öylece duruyor ama sonra parmakları ıslak buklelerimden birini yakalayıp kulağımın arkasına geçiriyor. Onun bu yakınlığı karşısında tüylerim diken diken oluyor. Gerçekten geri adım atmalıyım, ama gerçekten istemiyorum.

"Aslında..." Elini tekrar yanına götürür. "Sanırım bir şey anladım." Birden ıslak takım elbisesinin pantolonu ve düğmeli bluzu, beyaz keten bir gömlek ve düşük bel gri bir pantolona dönüşür.

Nefesim kesildi. "Az önce bunu ben mi yaptım?"

"Hayır." Gülümsemesi koyu renk gözbebeklerine ve onları aydınlatmasa da parıltatıyor. "Ben yaptım."

Basit bir güneş elbisesi hayal ediyorum. Islak giysilerim yerini bir güneş elbisesine *bıraktığında* tenim karıncalanıyor.

"Hmm..." Tarian'ın yüzüne çocuksu bir gülümseme yayılıyor. "Demek işler böyle yürüyor."

Ellerimi kalçalarımın altına koyup alaycı bir şekilde bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Benim rüyam, Calamity." Parlak bakışları, açıkça hayalinde canlandığı kıyafeti içiyor. "Benim fantezim."

OceanofPDF.com

I Büyükümün beni neden bir yabancıya bağladığından hâlâ emin değilim ama bu kızı seçtiği için minnettarım. Eğer beni Mackenzie Fielding gibi birine bağlasaydı... Aklıma bile gelmezdi.

Uyumaktan kaçınırdım. Hatta bana zulmedenlerle takas bile yapabilirdim; göz kapaklarım her düştüğünde beni tokatlamakla görevli bir başucu bekçisi karşılığında onlara tam bir işbirliği teklif edebilirdim.

Belki de Gaea Calanthe'yi seçti çünkü kaderin benim için ne sakladığını biliyordu ve ruhuma acıdı. Ya da belki de *ben* onu seçtim. Babam ruh eşlerine çok inanan biri olmasına rağmen, ikiz ruhlar gibi saçma bir kavramı asla benimsemedim, ama ya bu kadın bana aitse?

Parmaklarımı ıslak saçlarıma tekrar batırıyorum ve başımı sallıyorum. *Bu romantik bir bağ değil, seni lanet olası aptal. Bu kız senin ruhunun değil, sadece bedeninin kurtuluşu.*

Keşke söz konusu cesedin nerede tutulduğunu bulabilseydim. Hayalimdeki kızla elbise oyunu oynamak yerine buna odaklanmalıyım. Gerçi benim durumumdaki herhangi birinin bu kadının varlığında lojistiğe odaklanmasına cesaret edebilirim.

Elim tekrar yanıma düşerken, bakışlarım onun tatlı kıvrımlarının etrafında bir kez daha dönüyor. Onları ellerimle şekillendirmek için neler vermezdim. Nabzının çırpınışını ve avuçlarımdaki teninin kadifesini hissetmek için.

Sikim fermuarımı tekmeliyor, siyah ipli bikinisinin altında yatan şey için ağlıyor. Ona uzanmaya başladım... Ne yaptığımı bile bilmiyordum.

yapmayı planlıyordu. Rızası olmadan onu bana çekmeyi mi? Ne tür bir canavara dönüştüm ben? Parmaklarımı birleştirip yanına bırakıyorum ve sonra uzun bir nefes alıp aletime geri çekilmesini söylüyorum. Ama zavallı adam mesajı almadı. Güneş, Calanthe'nin göğüslerinin arasından geçip beline dolanmadan önce boynuna dolanan ince altın zincirden yansırken sertleşmeye ve sızmaya devam ediyor.

"Bir sonraki rüyamızdan sorumlu olmak için sabırsızlanıyorum." O kadar da sinirli görünmese de elleri hâlâ kalçalarına kenetlenmiş durumda. "Aklımda senin için mükemmel bir kıyafet var."

"Öyle mi?" Uyarılma sesimi tam bir oktav yükseltiyor.

Çekiciliğimi mi hissediyor, yoksa ilgimin ağırlığı mı onu etkiliyor bilmiyorum ama tüyleri diken diken oluyor ve ellerinden biri göğsüne doğru kalkıyor. Oh, o el olmak için.

Vücut zinciriyle oynuyor. "Bu tür mücevherler Atlantis'te yaygın mı?" Ses tonu, hareketlerinin aksine son derece yumuşak.

"Bildiğim kadarıyla hayır." Fermuarımın sürtünmesini önlemek için kendimi yeniden ayarlıyorum. Ela gözleri kasıklarına battığında ve göz bebekleri büyüdüğünde bunu tekrar yapmak zorunda kalıyorum. Sonunda sıkı pantolonu gri eşofman altıyla değiştirerek gerginliği hafifletiyorum. "Muhtemelen bir dergi kapağında böyle bir şey görmüşümdür."

Neden kıyafet değiştirdiğimi merak ederse, sormaz. Sadece "Seni *Vogue* tarzı bir adam olarak düşünmemiştim." der.

Sırıyorum. "Pilotlar onları amcamın kız arkadaşları için jetlerimize stokluyor."

"Amcanızın, ha?" Sesi neredeyse umursamaz gibi çıksa da, nabızı boynunun derisini kemiriyor. "Kız arkadaşların ne okuyor? *The New Yorker*? *Good Housekeeping*?"

Dudaklarımın kenarları biraz daha kıvrılıyor. "Bu seni şaşırtabilir Calamity, ama kadınları okuma tercihlerini öğrenecek kadar uzun süre yanımda tutmam. Benimle seyahat eden birkaç kadına gelince, onlar iş görüşmeleri için oradalar. Benim zamanım çok değerli, bu yüzden eğer zamanlarının bir kısmını parlak dergileri karıştırarak geçirselerdi, işsiz kalırlardı."

Kaşlarının arasında belli belirsiz bir oluk oluşuyor. "Ne?"

"Hiçbir şey."

"Belli ki bir şeyler düşünüyorsun."

"Yeterince uzun derken, ne kadar uzun bir süreden bahsediyoruz?" Islak bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Ben çıkmıyorum."

"Hiç kız arkadaşın olmadığını mı söylüyorsun?"

"Kız arkadaşlar zaman ve enerji ister. Benim verecek hiç enerjim yok."

Gözbebekleri hâlâ şişmiş durumda ama bu kez onları büyüten arzu değil, şaşkınlık. "Verecek bir şeyin yok mu, yoksa çok mu bencilsin?"

Bakışlarım zincirin göğüslerinin arasına gömülü kısmına geri dönüyor.

"Seçici yalnızlık bir lükstür, Bayan Bloom."

"Sizin lüks dediğiniz şeye ben iç karartıcı diyorum."

"Bağlanmışım ve bakın bu babam için nasıl sonuçlandı." İç çekiyor. "Sen onu sevdiğin için ölmedi Tarian."

"Onu aşkımın öldürmediğinin farkındayım Bayan Bloom. Suçlunun benim lanet büyüm olduğunun farkındayım."

Geri çekilmek yerine gözlerini kısıyor. "Malachi öyle olmadığını söyledi."

Homurdanıyorum, sonra Calanthe'nin başının üzerinden babamın ABD'de satın aldığı ilk eve bakıyorum - ona Atlantis'teki evimizi hatırlatan beyaz fiçı tahtası bir konak. Ona annemi hatırlatıyordu. Symeon ve ben mal varlığını paylaştığımızda, talep ettiğim tek mülk buydu, ancak babamın onu zaten benim adıma koyduğunu öğrendim. Şaşırtıcı bir şekilde, Symeon bunun için benimle kavga etmedi. Öte yandan babam Cape Cod'da tuttuğu 60 metrelik yatı ona miras bırakmıştı, bu yüzden kardeşim daha iyi bir varlığa sahip olduğunu düşündü.

"Derime bir rün yapıştırdın," diyor Calanthe, "ve ben hâlâ hayattayım."

"Şimdilik..."

Yanağı gamzeli. Gülümsemediğine göre, yanağının içini ısırıldığını varsayıyorum. "Eğer hayatta kalırsam, bu senin bir katil olmadığını kanıtlayacak. Şey... o tür bir katil değil. Muhtemelen bir sürü insan öldürmüştür." Parmaklarını şıklatıyor. "Ki bunu duymak istemiyorum."

"Sana tüm cinayetlerimi tek tek anlatacağımı mı sandın?"

Homurdanıyor ama ben gülümsemeyince ifadesi .

"Ben öldürmem ve söylemem, Calamity." Onu daha da kızdıracak gibi görünen bir göz kırpma ekliyorum.

Çağırdığım o muhteşem zincire uzanıyor. Özgür kaldığım an, bir kuyumcuya onu yeniden yaptıracağım. Hayatını altüst ettikten sonra en azından bunu yapabilirim. Umarım hediyemi kabul eder ve takar.

Ya başka bir adam için takıyorsa? Derin tenine karşı titreyen altını incelerken göz kapaklarım seğiriyor. Kıskaçlığım kesinlikle benim tenimden kalkıp onunkine dövme olan kelimenin sapkın bir sonucu, ama yine de onu yenemiyor gibiyim.

"Dön," diye bağıyorum. "Rünü kontrol etmek istiyorum."

"Biliyor musun, *lütfe* kelimesi hiçbir erkeğin testislerini küçültmemiştir." "*Lütfe* Calamity," diyorum, "bana sırtını göster."

Dönerken, saçlarının ıslak kütesini toplar ve omzunun üzerinde taşır. "Neden hemen, Hades."

Şaka yollu da olsa benden yeraltı dünyasının tanrısı olarak bahsetmesinden nefret ediyorum, çünkü bu bana onun hassas insan hayatı üzerinde böyle bir güce sahip olduğumu hatırlatıyor.

Rünü parlıyor. *Değişmeyen* rünü. Harflerin, onu ölümle işaretleyen o nefret dolu "X" e dönüşmesini bekliyorum.

Verdiğim nefes o kadar güçlü ki omzunun üzerinden bakmasına neden oluyor. Bir kaşını kaldırdı.

Karanlık bir gülümsemeyle, "Hâlâ benim, Calamity." diyorum.

Kelimeyi gizleyen saçlarını serbest bırakıyor. "Nasıl oluyor da sadece sana öyle geliyor?"

"Çünkü güçler senin bana ait olduğuna karar verdi."

Gözlerini deviriyor. "Demek istediğim, neden Malachi'ye *uyku* okuyor?"

Tören rüyasında bunu ilk kez tartıştığımızda olduğu gibi, kuzenimin Calanthe'nin çıplak sırtına baktığı bir görüntüyle karşılaşıyorum ve boynumdaki tüm tendonların gerilmesine neden oluyor. Eğer harfler aynı şekilde sıralanmış olsaydı, aklından ne geçerdi? Kızın onun olduğunu mu düşünürdü? Artan baskıyı hafifletmek için ensemi kavrayıp sıkıyorum.

"Tarian?" Calanthe'nin anlamlı kaşları beni mağara adamı düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

"Bilmiyorum, ama memnun değil misin?"

"İkinci bir Atlantislinin benim ele bir şey olduğumu düşünmemesine sevindin mi?"

Evet, sevindim."

"Seni bir şey olarak görmüyorum."

Bana doğru dönerken bakışlarımı tutuyor ve cevabımın doğruluğunu değerlendiriyor. "Babanı soktuğun rün. Neydi o?"

Sorusu karnıma bir yumruk gibi indi. Hemen sağ pazumdan kalkıp babamın omzuna yerleşen beş harfi görüyorum

Onunla son dokunuşumuzdu. Onun büyüsünü ve ölümsüzlüğünü çalan bir sembole dönüşen beş küçük harf.

"*İtfir. Geri çekilmek* demek." Kaburgalarım da ruh halim kadar şiddetli ağrıyor. "Rünleriyle başladı. Bir hafta sonra damarlarındaki kanın son zerresini de çekti."

Dehşet, gözlerini özel iskelemi saran okyanus gibi parlatıyor. "Baban kan kaybından mı öldü?"

"Hayır. *Kurumuş*."

Sesi soluğu kesildi. "Malachi'ye farklı mı göründü?" "Hayır. O 'X'i gördü."

"Yani bir sembole dönüşürse, ben gidici miyim? Birinin eski sevgilisi olmak gerçekten yeni bir anlam kazanıyor." Gamzeleri serbest kaldı. "Hâlâ anlamadığım bir şey var. Madem tek yaptığın büyüsünü geri çekmekti, neden onu öldürdüğüne bu kadar inanıyorsun?"

Kollarımı kavuşturuyorum. "Kanını çekmemle ilgili kısmı duymadın mı?"

"Bunun bir hafta sonra olduğunu söylemişsiniz."

"Vücudumuzun içinde birkaç litre var. Kademeli olmalı."

İç çekiyor ve bu ses o kadar acıma kokuyor ki bir adım geri çekiliyorum. İnsanlarda uyandırmayı en sevmediğim duygudur. Babam öldükten sonra neredeyse bir ay boyunca, Malachi ile konuşmayı bıraktım çünkü onun yorucu merhameti yüzünden.

"Tarian, büyünün onu kandan kurtardığını varsayıyorsun ama aslında kurtardığını bilmiyorsun."

Sessiz kalıyorum. Bu tartışmayı tekrar yapmayacağım. Özellikle de kullandığım sihirden çok az anlayan biriyle.

"Peki." İkinci bir iç çekiş çıkarıyor, bu sefer sinirli bir iç çekiş. "Ama bana şunu açıkla. Başlangıçta hiç sihrim olmadığına göre -boğulacak sihirli bir cümlem olmadığına göre- beni damgalamanın ölümümü tetikleyeceğine nasıl bu kadar ikna oldun?"

"Çünkü benim büyüm zehirli, Calanthe. Rünlerim sadece bozar ve öldürür. Belki bu kelime babama yaptığı gibi senin de kanını akıtmaz ama seni de yarasız bırakmaz."

Saul'un telefonunu aldığımızda Malachi'yle birlikte ziyaret ettiğimiz şantiyeye geri döndüm. Babamın perşembe öğleden sonraları buluşacağı telekızın randevuları için geldiğini bildiren telefon.

Babam öldü. Malachi cinayet olduğu sonucuna varmıştı; ben .

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Başka *bir şey* hakkında. Dürüst olmak gerekirse, Mackenzie'nin cilt bakım rejimini tekrar dinlemeyi benim kötücül büyümü tartışmaya tercih ederim."

Calanthe gözlerini kırıştırıyor ve sonra bir gülümseme ifadesini yumuşatıyor. "*Yine* mi?"

Saul'un Joslyn'le tanışmam için beni kandırdığı akşam yemeği pek de eğlenceli geçmemişti ama aynı restoranda bir müşteriyle yaptığı toplantıdan sonra büyük kızı da bize katılınca iş düpedüz sıkıcı bir hal almıştı. Malachi-sempatik Hadez- onun serumlar ve yüz kremleri hakkındaki monologuna ilgi gösterecek kadar nazikti; ben zahmet bile etmemiştim. İlgileniyormuş gibi yapamıyorum, hayatım boyunca.

"Bu konuşmayı izlemek için iyi para verirdim." Calanthe hâlâ gülümsüyor ve bir büyü olmamasına rağmen dudaklarının basitçe kıvrılması bedenimin içindeki gerilimi çözüyor.

"Dorian'ın yerimi bulmasına yardım et, ben de seninle ve Mackenzie ile oturup kırıksıklık kremleri hakkında sohbet edeyim."

O kadar gırtlaktan ve taze bir kahkaha atıyor ki, sesi doğrudan sikime batıyor. "Anlaştık. Mackenzie ile vakit geçirmeyi dört gözle bekleyeceğimi hiç düşünmezdim ama gerçekten sabırsızlanıyorum."

Birdenbire ben de bu görüşme için sabırsızlanmaya başladım. Bu sadece özgür olacağım anlamına gelmiyor, aynı zamanda Calanthe ve benim yeniden, bu sefer uyanık bir şekilde buluşacağımız anlamına da geliyor.

Ilık bir esinti onun ballı kır çiçeği kokusunu bana doğru savuruyor ve eğer bu şimdiye kadar soluduğum en baş döndürücü koku değilse ne olayım. Özlemimi bizi bağlayan büyüye bağladım ama Calanthe Bloom o gülü arabama fırlattığı anda zihnimin ve bedenimin tüm dikkatini üzerine çekmişti. Frene basmamamın ve Bugatti'den inmememin tek *nedeni* vücudumun verdiği tepkiydi. Amcamın bekârlıktan kaçındığı gibi ben de günaha girmekten kaçınıyordum.

"Tamam, Hades. Birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirelim."

Onun mayosunun bağlarını tutup çekiştirdiğini hayal ettiğimde aklım başımdan gidiyor.

Parmaklarını yüzümün önünde şaklatıyor ve ben de güzel siyah fiyonklardan gözümü kaçırıyorum. "Konsantre ol."

"Öyleyim," diye mırıldanıyorum.

"Ağzımdan çıkan kelimelere, çünkü kalçalarım konsantre olmak seni bulmama yardımcı olmayacak."

"Doğru, ama bu arama-kurtarma çalışmalarını çok daha hoş bir hale getirecek."

Çilleri hoş bir allıkla koyulaşıyor ve sonra dudakları yakalayamadığım kelimelerin etrafında ayrılıyor çünkü dünya devriliyor, devriliyor...

Beni sabitlemek için uzanıp kolumu tuttu. "Tarian!"

Adımı duymuyorum, dudaklarındaki şeklini okuyorum. Onunla kalmak için çok çabalıyorum, ama bir sarkaç gibi tekrar yana doğru sallanıyorum ve sonra rüyadan çıkıp havasız karanlık bir odaya geri dönüyorum.

Havasız, karanlık bir oda.

OceanofPDF.com

I Nefes nefese uyandım.

"Callie? Oh, Callie." Yaşlı Bayan Fiona'nın panik dolu sesi beynimi sarsıyor. "Vay canına, çocuğum." Titriyor. "Şu merdivenlerden düştüğünde merdivenler..."

Çizgili yüzüne, gözlerinin altındaki morarmış ceplere göz kırpıyorum, sonra etrafımdaki grinin elli tonuna boyanmış, karartılmış çelik kaplamalı ve şık aydınlatma armatürleriyle soğuk yatak odasına sıcak bir parıltı veren yatak odasına göz kırpıyorum.

Bayan Fiona çıplak ayakla açık kapıya doğru ilerler ve "Hey, G.I. Joe, Calanthe'nin akli başında!" diye bağırır.

G.I. Joe'nun Dorian için bulduğu takma isim olduğunu varsayıyorum. Elbette, bir saniye sonra kapıdan hızla içeri girdi. O yaklaşırken, alnım çatırdayarak kendimi büyük boy yatakta destekliyorum. Saçlarımın ve kıyafetlerimin nemli olduğunu fark ettiğimde dokunmak için elimi kaldırmaya başlıyorum. Pamuğa dokunduğumda zihnim Tarian'a ve içine yuvarlandığımız okyanusa geri dönüyor. *Ben yuvarlanmıştım, o da peşimden dalmıştı.*

Martha's Vineyard'da yüzmediğimizi biliyorum ama yine de tişörtümün yakasını tutup burnuma götürüyorum. Burun deliklerimi delip geçen tuzlu su kokusu nabzımı durduruyor. Fıskiye sistemimiz okyanusa bağlı değil ama yine de bir deniz kabuğunun içi gibi kokuyorum.

"Başınızı oldukça sert çarpmışsınız. Hemşire Serran kelebek dikişler attı." Dorian alnıma doğru başını salladı, orada altı küçük

şeritler yumuşak bir deri parçası üzerine bastırılmıştır.

Tam beni neden büyüyle iyileştirmedğini soracaktım ki ne Dorian'ın ne de Electra'nın Tarian'ın beni işaretlediğinden haberdar olmadığını ve Malachi'nin Atlantis'le ilgili her şeyi bana anlattığını hatırlıyorum.

Parmak uçlarım yattığım yerde daha koyu olan arduvaz rengi çarşaflara inerken, kişilikten yoksun zarif yatak odasına göz gezdiriyorum. Şık siyah şifonyeri süsleyen hiçbir biblo yok, yatağın yanına park edilmiş gri koltuğun üzerinde hiçbir kıyafet yığılı değil, raf ünitesini süsleyen hiçbir kitap yok, duvarları süsleyen hiçbir tablo yok.

Sanırım güvenli evdeyiz, ama Bayan Fiona orada olduğu için, onu ürkütmekten korkarak kelimeyi açıkça telaffuz etmiyorum. Ona ne söylendiğini merak ediyorum.

"Neredeyiz biz?" Sesim sanki entübe edilmişim gibi sert çıkıyor. "Bu genç adamın nazıkçe kullanımımıza sunduğu bir dairede."

Bayan Fiona, her zamanki pembemsi grisinden çok leylak rengine benzeyen saç örgüsüne yapıyor. "Saçımı boyarken ocağı açık bıraktım ve şey..." Damarlı ellerini her zaman kıyafetlerine uydurduğu saç tokasına kadar takip ediyor - bugünkü bluzunun rengi gibi sarı. "Dairemde yangın çıktı ve alevler seninkine de sıçradı. Oh, Callie, çok üzgünüm."

Dorian'a anlamlı bir bakış attım. Onu hatalı olduğuna ikna etmesinden nefret ediyorum. O tanrı karşıtı grubu aramış olabilir ama yangını o başlatmadı.

"Annenizin hemşiresi tüm sigorta işlemlerinde bana yardımcı oluyor. Görünüşe göre, her şey karşılanacak ve siz ve Lisa herhangi bir iş kaybı için tazmin edileceksiniz."

Onun suçluluğu karşısında öfkem kabarıyor.

"Annem nerede?" "Mutfakta. Electra ile pasta yapıyor."

Çarşafları bacaklarımın üzerinden atıp ayağa kalkmaya başladığımda Dorian, "Mrs.

Murphy, bana ve Callie'ye bir dakika izin verir misin?"

Bayan Fiona bana doğru bakıyor ve onunla yalnız kalmak isteyip istemediğimi sormasa da ben başımı sallayana kadar kapının yanında oyalanıyor.

Dorian kapıyı arkasından kapattı. Keşke kapatmasaydı ama Bayan Fiona duymaması gereken bir şey duyarsa, Dorian onun aklını biraz daha karıştırır ve ben bunu Tarian'ın dev korumasıyla aynı odada olmaktan daha az istiyorum, Tarian ona ne kadar güvenirse güvensin.

"Malachi yolda," diyor.

"Harika. Saul da mı?"

"Malachi'den başka kimse seni nereye getirdiğimi bilmiyor." "Beni nereye getirdin?"

"Güvenli bir yerde."

"Anladım ama bu *güvenli yer neresi*? Hâlâ Boston'da mıyız?"

"Öyleyiz. Sizi Tarian'ın evine götürecektim ama Electra onu kaçırانların ilk bakacağı yerin orası olacağından endişelendi, biz de sizi buraya, ailemizin dairesine getirdik."

"Ailen mi? Buradalar mı?" Neden fısıldama ihtiyacı hissettiğimden emin değilim.

"Dört ay önce Atlantis'e geri taşındılar. Aslında burada hiç yaşamadılar. Electra burayı kullanıyor ama."

Steril odayı bir kez daha gözden geçiriyorum, sonra derin derin içime çekiyorum. Koku bile steril; temizlik ürünleri ve klima karışımı. Ya Electra temizlik hastası ya da burada fazla vakit geçirmiyor.

"Anneme ve Bayan Fiona'ya kim olduğunuzu söylediniz?"

"Onlara yeni ev sahibinizin şantiye şefi olduğumu söyledim." "Yeni ev sahibim, ha?"

"Tarian'ın avukatı bana Tarian ve Saul arasında binanızın mülkiyeti için bir sözleşme hazırladığını söyledi?" Sesi bir soruymuş gibi titriyor.

Tam olarak ne soruyor? Eğer doğruysa? Yoksa kaçamak bir şekilde Tarian'ın neden Prudential Center yerine benim küçük tuğla binamı tercih ettiğini mi soruyor?

Kollarını kavuşturdu ve burnunun ucuyla bana baktı.

"Tükür onu, Reacher."

"Tarian'ı ne zamandır tanıyorsun?"

"Onunla seninle tanıştıktan birkaç dakika sonra tanıştım." "O zaman neden senin binanı satın alıyor?"

Rünümü açığa çıkarmadan Tarian'ın gerçek nedenini tam olarak paylaşamayacağım için, saçma bir cevapla gerçeği geçiştiriyorum. "*Ona* kira borcum olmasını mı tercih etti?"

Yeterince eminim, Dorian homurdanıyor.

"Bakın, onu bulduğumuzda, gönlünüzce ızgara yapabilirsiniz. Ama şu anda bunun ne önemi var anlamıyorum. Özellikle de işlem için. Eğer bir şey kanıtlarsa..." Benim

Kaşlarım en yeni yaramı çekiştiriyor. "Saul'un yeğenini kaçırmadığını kanıtlıyor."

"Saul'un masumiyetini zaten tartışmıştık, Bayan Bloom."

"Evet, evet, hatırlıyorum." Parmaklarımı çırpıyorum. "Ama ikna olmamıştım. Ama şimdi ikna oldum." Saul'un sesi takas konusunda çok heyecanlı geliyordu. "Aslında, Tarian bir daha ortaya çıkmazsa mirası kime kalacak?"

"O ölemez." Dorian gerilir. Gözbebekleri bile yaptığı gaf karşısında gerilmiş gibidir. Ne de olsa az önce patronunun ölümsüzlüğünü bir insana ifşa etmişti. "Çünkü bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye ekliyor ve dikkatini duman grisi döşeme tahtalarına veriyor.

"Biliyorum." Derinden gelen ses hem Dorian'ın hem de benim bakışlarımı kapı aralığına, kapıyı karartan erkeğe yöneltiyor. "Her şey bana miras kaldı."

OceanofPDF.com

I Tarian'ın kayboluşunun gizemini çözmeye o kadar odaklanmışım ki kapının açıldığını bile duymadım. Yine de Dorian da duymadı ve onun gelişmiş duyuları var, değil mi?

Malachi omuz silkerek yatak odasının derinliklerine doğru ilerliyor ve yatağın bir adım ötesinde duruyor. Adamın kuzenini öldürmek için bir nedeni var, yine de nabzım hızlanmıyor ve içim çalkalanmıyor. İç organlarım suç dedektörü olmayabilir ama sakın Malachi'yi böylesine iğrenç bir operasyonun başında hayal edemiyorum.

Bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor. "Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum Calanthe, ama daha fazla şeye ya da daha fazla büyüye göz dikmiyorum."

Büyüden bahsedilince Dorian'ın göz kapakları açıldı.

"Bizi biliyor." Malachi dikkatini bana vermeden önce omzunun üzerinden Dorian'a bakıyor. "Tarian'ın rünlerinden biri onun derisine aktarılmış."

Çene kemiğim o kadar gergin ki diş etlerim ağrıyor.

"O zorlanamaz ama bunun sadece Tarian ve ben farkındayız. Babam ve Symeon farkında değil. Bu şekilde kalmasını istiyoruz."

Tenimde bir öfke kızarması belirliyor. "*Biz mi? Kimsenin öğrenmemesini tercih ederdim.*" Malachi'nin asımı rüzgara savurmasından nefret ediyorum.

Dorian'ın yüz ifadesi acıma ile doluyor. Barak'la aynı kaderi paylaşacağımı düşünüyor olmalı. Bu ürkütücü düşüncüyü bastırdığımı fark ettim. Özellikle de taşıdığım rün metamorfoz geçirmediğinden beri.

"Dorian ve Electra sırrımızı saklayacaklar." Malachi ellerini kot pantolonunun ceplerine sokar ve yatağa yaklaşır.

"Benim sırrım." Huysuz gibi görüldüğümün farkındayım ama bu konuda bana danışılmasından memnun olurdum.

Malachi'nin yorgun gözleri bana doğru bir yol açıyor ve somurtkanlığımı yatıştırıyor. "Calanthe, çok geç olmadan kuzenimi bulmak istiyorum."

Atlantisli'nin yüzünün gergin hatlarını ve vücudunun daha gergin hatlarını inceliyorum. "Tarian sana ve Serran kardeşlere hayatı pahasına güveniyor." Malachi'nin çekik kaşlarını yakaladığımda bakışlarımı çarşafra indiriyorum çünkü bu adamla birkaç dakika geçirmiş biri için çok fazla bilgi demek. "Bunu beni eve bırakırken söyledi." Göz teması kurmak için sarf ettiğim güç yüzünden tendonlarım ezilmeye başlıyor. "Çarpmadan hemen önce." Zihnim çarpışma anılarıyla dolup taşıyor ve çarşafra kıvırıyorum.

"Patronum seninle başka ne paylaştı?" Dorian soruyor.

"Senin aksine Saul'a güvenmediğini."

Benim ifşaatım Malachi'nin alnını çatlatıyor. "Bütün bunları seni eve bıraktığı akşam mı anlattı?"

Çelik grisi satenin üzerindeki elim donuyor. "Joslyn ve Saul'un av tüfeğiyle nişanlanmasını konuşuyorduk."

"Kuzenim ya da duygularını yabancılarla tartışacak biri değildir."

"Beni evinde tecrit etmeyi planlıyordu, bu yüzden gizlilik konusunda o kadar da endişeli değildi."

Malachi bir süre daha beni sabit bir şekilde izliyor. Bana güvenmeye karar verdiği anı görüyorum; göğsü uzun bir iç çekişle inip kalkıyor ve alnı yumuşuyor. "Babam orta yaş krizine girmiş olabilir, özellikle de Barak öldüğünden beri, ama Tarian'a zarar vermez."

Saul'u şimdilik şüpheli olmaktan çıkarmaya karar verdim. "Peki ya Symeon? Bunu o yapmış olabilir mi?"

"Tarian babalarından aldığı neredeyse her şeyi ona verdi," diyor Malachi, "bu yüzden Sym'in daha ne isteyeceğini gerçekten anlamıyorum."

Bacak bacak üstüne atıyorum ve sırtımı püsküllü yatak başlığından kaldırıyorum. "Sürücü zorlandığı için başka bir Atlantisli olması gerektiğini söylemiştin. Symeon'un kız arkadaşı olabilir mi?"

"Barak beri konseye büyükannesi başkanlık ediyor." Malachi çenesindeki kirli sakalı ovuşturuyor. "Her ne kadar Catalina Fablez herhangi bir inkar etse de

Yasmin ailesinin bu işe karıştığına ikna oldu. Bize kanıt getirmek için eve uçtu."

"Peki ya Kutsal Nefret Edenler?"

"*Avcılar*," diye düzeltiyor Malachi. "Onlar insan, Calanthe. Kimseyi zorlayamazlar. Ayrıca, Ines az önce rıhtımdaki depolarından kaçtı ve-"

"mı?" Dorian'ın yanaklarına renk sızar. "Ne demek istiyorsun? *patlak verdi*?"

"Electra sana söylemedi mi?" Malachi'nin kaşlarından biri hizadan çıktı. "Ines'i sersemletti, böylece onu Karargâhlarına geri götürecekler ve Kutsal Avcıların Tarian'ı ele geçirip geçirmediğini öğrenebileceklerdi."

"*Onlar* mı? Ines de bu işin içinde miydi?" Dorian'ın şakağında bir damar kabarıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Mal?" İngilizce homurdanmadan önce Atlantisçe bir şeyler mırıldanıyor: "Kız kardeşimi aramamalıydın. Onu bu işe karıştırmamalıydın."

"Çünkü gerçekten Elle'in arkasına yaslanıp telefonun başında haber bekleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Ines ne dedi?" Konuşmayı yeniden yönlendirmek için soruyorum.

"O ellerinde değil. Görünüşe göre kaçırılma olayından haberdarlanmış ve bundan memnunlarmış, ancak hiçbir fraksiyonları kaçırılma olayını üstlenmedi."

"Onlara güveniyor muyuz?" Ben soruyorum.

Dorian, "Kimseye güvenmiyoruz," diye homurdanıyor.

Tarian'ın rüyasında buluştuğumuzda bana söylediği her şeyi düşünüyorum. "Tarian senin madenindeki minerallerin güçlerini etkisiz hale getirdiğinden bahsetmişti. Onu -bilmiyorum- dev bir mavi elmasla bıçaklamış olabilirler mi?"

Dorian siyah tişörtünün uzun kollarını dirseklerine kadar itiyor. "Kalbi onu dışarı pompalardı."

Malachi sessizce, "Sürekli kanını akıtıyorlarsa olmaz," diyor. "Bu onu zayıf tutar."

Kanını durmaksızın emen tüplere bağlanmış zayıf bedenini gözümün önüne getirdikçe tüylerim diken diken oluyor. Bu yüzden kaçırılmış olabilir mi? "Hastanedeyken Atlantis kanının sihirli olduğunu söylemiştin. Tutsaklar Tarian'ın kanıyla ne yapmış olabilirler?"

Dorian homurdanıyor. "Bununla ne yapamayacakları daha iyi bir soru olurdu."

"Atlantis kanı, ölümcül hastalıkların iyileştirilmesinden hücrelerin gençleştirilmesine ve insanların fiziksel yeteneklerinin geçici olarak artırılmasına kadar her şey için kullanılabilir." Malachi'nin dudaklarından derin bir nefes çıkıyor. "Enjekte edilen doza bağlı olarak, birinin hayatını da sona erdirebilir. Tarian'ın kanı -her zaman meraklı olan Symeon'a göre- tüm bunları trilyon kere yapabilir."

"Başka bir deyişle, Tarian'ın kanı kötülük için kullanılırsa bir kitle imha silahıdır," diye düşünüyorum yüksek sesle. "Ya da iyilik için kullanılırsa tüm hastalıkların tedavisi mi?"

Malachi, "Kan ancak özgürce verilirse iyilik için kullanılabilir," diye açıklıyor.

Tarian'ın bilinci yerinde olmadığı için değil. Şüpheli havuzları çok daha genişledi. "Hangi Atlantisli dünyayı ele geçirmek istiyor?"

Malachi iç geçirir. "Gaea, Tarian'ın izni olmadan onun kanını almaya çalışan herhangi bir Atlantisliyi cezalandırırdı."

"Gaea?" Ben soruyorum.

"O madenin tanrıçası," diye açıklıyor Dorian.

Acaba bu büyülü madeni yaratan yüce gücü vaftiz eden kişi Tarian mıydı yoksa ona adını Tarian mı verdi? *Başka bir günün düşünceleri, Callie. Konsantre ol.* "Tanrı onları nasıl cezalandırır?"

"Rünlerini kaybederlerdi. Bu onun kimsenin Tarian'a karşı gelemeyeceğinden emin olma yoluydu," diyor Dorian.

"Gerçek mi teori mi?" Ben soruyorum.

"Sol kolundaki ayet de bunu söylüyor," diye yanıtlıyor Malachi. "Yani, gerçek." "Ya pis işleri yapması için bir insan kiralamışlarsa?" diye soruyorum.

"Derilerindeki bir damla Tarian kanı bir ölümlüyü zehirleyebilir." Dorian'ın sesi boğuk bir tınıya dönüştü.

"Ağır hizmet eldivenleri var," diye hatırlatıyorum ona. "Günümüzde makineler olduğundan bahsetmiyorum bile. Kimsenin onun derisiyle doğrudan temas etmesi gerekmez."

Malachi'nin çenesini bir sinir kaplıyor. "Sanırım bunu göz ardı edemeyiz."

Malachi ve Dorian Atlantis diline döndüler. İki kelime yakaladım: *Kutsal Avcılar*. Sanırım şüpheliler listesine geri döndüler.

"Bu arada, Symeon rünlerini kaybetmeden kardeşinin kanının gücünü nasıl öğrendi?" diye sordum.

"Tarian bir keresinde birkaç damla denemesine izin vermişti." Dorian'ın gözleri öfkeyle parlıyor. Belli ki buna karşıydı.

Kendimi bir kahve bağımlısı kadar yorgun hissetsem de, Tarian'la buluşup öğrendiklerimi ona anlatabilmek için yorgun numarası yapmak ve onun da bazı bilgiler edinmiş olmasını ummak istiyorum. Ölümcül bir tehlike altında olmayabilir ama onu ne kadar uzun süre ellerinde tutarlarsa o kadar çok büyümlü kan toplayabilirler.

Annem çığlık attığında Malachi ve Dorian'ı yatak odasından kovmak üzereydim. Yataktan fırladığımda çarşaf lar bacaklarıma dolanıyor ve beni sabitlemek için pazularımı kavrayan Malachi'ye çarpıyorum.

Bir başka tiz bağı rış yankılandığında, ondan uzaklaşıp kapıdan dışarı fırlıyorum, sonra şık bir oturma odasından geçip paslanmaz çelik ve safir camdan oluşan mutfığ a doğru ilerliyorum. Annem sırtını ocağ a dayamış, ellerinin arasında hamurla kaplı bir ekmek bıçağı tutuyor. Electra ve Bayan Fiona'ya geri çekilmeleri için bağı rırken bıçak sallanıyor.

Kapı aralığında duruyorum. "Burada neler oluyor?"

"Kimsin *sen*?" Vahşi bakışları bana yöneliyor ve alnımdaki kelebek yara bandına takılıyor. "Neredeyim ben?"

Kafa kafaya çarpışma daha az acıtmıştı. "Senin ve Nick'in yeni evinde." Babamın adı annem için bir rün kadar sihirli.

Bir şalter gibi, içinde bir şeyleri harekete geçiriyor ve bıçağı indiriyor.

"Birisi çiçekçi dükkânını satın aldı. Nick parayı çiçekçiyi satın almak için kullandı.

bu daire, Lisa." Kuzgun saçlı Atlantisliye başımı salladım. "Electra yeni hizmetçiniz."

Electra bana yan gözle baktı. Ona hemşire dememi mi bekliyordu? Bu terimin, şu anda hiçbir sorununun farkında olmayan annemi tedirgin edeceğinin farkında değil mi?

"Bayan Fiona çiçekçi dükkânındaki komşunuzdu. Sizi ziyarete geldi."

"Seni özledim Lisa. Yeni sahipleri genç ve orta derecede uyumlular." Bayan Fiona anneme öyle geniş bir gülümseme sunuyor ki, takma dişlerinin tüm pırlanta gibi dişleri ortaya çıkıyor.

Annemin ince boğazı bir yutkunmanın ardından sallanıyor ve Bayan Fiona'nın coşkısına karşılık vermese de, dikkatini tekrar bana vermeden önce ona küçücük bir baş selamı veriyor. "Peki ya sen? Sen kimsin?"

"Ben satıcı kızım." Kalbim ağrıyor, ayağımdaki yara gibi hassas, alnımdaki gibi çiğ. "Nick beni teslimatlara yardım etmem için tuttu."

"Az önce dükkânı sattığımızı söylediniz."

Doğru. "Nick'in minibüse ihtiyacı vardı, ben de onu dükkândan buraya getirdim. Bloom's Blooms'un en sadık müşterilerine birkaç veda buketi bırakmaya gitti."

"Ne kadar nazik bir adam" -Bayan Fiona'nın gözyaşlarını tutamadığını görüyorum- "şu kocanız."

"Evet." Annem sonunda gülümsüyor. "Umarım Valentis'e mandalina gülleri getirmeyi düşünmüştür."

Onları hatırlayıp kendi kızını hatırlamamasından nefret ediyorum.

Arkamdan gelen ayak sesleri yüzünü yeniden buruşturuyor. Sanırım Dorian ve Malachi partiye katılmaya karar verdiler. Onları taşıyıcı olarak gösterebilirim -özellikle Dorian'ı- ama annemi bunaltmak istemiyorum. Omzumun üzerinden bakmadan, avucumu kapı çerçevesine bastırmadan önce elimi evrensel durma hareketiyle uzatıyorum. İki adam da durdu.

Anneme yaklaşıyorum, havayı koklamak ve beyaz spor ayakkabılarına hamur damlatan bıçağa bakmamak için büyük bir gösteri yapıyorum. "Ne yapıyorsun? Nefis kokuyor."

İltifatım karşısında annemin yüzü yumuşuyor, o temkinli hali gidiyor ve yerine gururla parlıyor. "Nick'in favorisi. Muzlu ekmek."

Kaburgalarım ağrıyor çünkü babamın en sevdiğiydi. Aynı zamanda annemin bana pişirmeyi öğrettiği ilk pastaydı. "Buna bayılacak." Sesim kalınlaştı ama annem tüm dikkatini paslanmaz çelik kaseye verdiği için kederimi fark etmedi. "Bir süre daha dilimlemeye hazır olacağını sanmıyorum."

Kaşlarını çatinca bıçağa doğru başımı sallıyorum. Kaşlarını çatarak bıçağı inceliyor ve sonunda lavabonun içine yerleştiriyor. Bıçak metale çarparken Bayan Fiona bir nefes veriyor. Ben de öyle. Etrafımızı saran duvarlar bile bir iç çekişle titriyor gibi görünüyor.

"İşte." Electra çırpma telini sallıyor. "Bununla karıştırmak o ekmek bıçağıyla karıştırmaktan daha kolay olacak."

Annemin pixie kesiminin kenarları, tavandan aşağıya süzülen gömme spotların ışığında kehribar renginde parlıyor. "Hamuru karıştırmak için neden bıçak kullanayım ki?"

Electra kaşlarını kaldırır. "Bayan Murphy ve ben de bunu deniyorduk-"

"Dışarı," diye araya giriyorum. "Deniyorlardı. Spatula bulamadıkları için bıçakla denemişler."

Günlük eşyaları kullanmayı unutmak son zamanlarda daha sık olmaya başladı. Electra'nın lisanslı bir hemşire olmadığını biliyorum ama bundan bahsetmiştim.

"iş görüşmesi" sırasında yaşanan son gelişme.

Annem başını sallıyor ve Electra'dan çırpma telini alıyor. Ve sonunda sırtıttı. "Bıçak, kızımın eklemeyi çok sevdiği Nutella topaklarına şerit yapmak için kullanışlıdır, ancak kekinizin pütürlü olmasından hoşlanmıyorsanız, çırpma teli kullanmanızı öneririm hanımlar."

Boğazımdaki keder yumağı o kadar dikenli bir hal alıyor ki sanki bir fiçı kaktüsü yutmuşum gibi hissediyorum. Düşünsenize, Tarian kaçırılmamış olsaydı, annem Alzheimer'dan kurtulmuş olacaktı.

"Ben bize çay yapayım, sen de bana ve Bayan Murphy'ye mutfakla ilgili birkaç ipucu verirsin, ne dersin?" Electra derin bir çekmeceyi kaydırarak açar ve içinden cam bir çaydanlık, cam kupalar ve dekoratif bir teneke çıkarır. "Jasmine iyi mi, Calanthe?"

Dairenin geri kalanı çıplak olsa da, mutfak açıkça stoklanmış.

"Calanthe?" Annem çırpıcıyı bırakıyor ve tel halkalar soluk sarı hamurun içine batıyor. "Kızım burada mı?" dediğinde beni hatırlamak üzere olduğunu düşünüyorum.

Electra'nın bakışları acıma hissiyle doludur; Bayan Fiona'nınki de öyle.

"Kutularını açıyor," diyorum. Tanrım, acıtıyor. Her seferinde.

Annem hamuru çırpma başlıyor, metal kaseinin kenarlarına ritmik bir şekilde çarpıyor. "Callie?" Annem omzunun üzerinden bana bakarken, ben de tam onun paketleri açtığını tekrarlayacaktım. "Bugün Nutella ekleyecek miyiz, eklemeyecek miyiz bebeğim?"

Hırpalanmış kalbim sıcıyor ve boğazıma sonsuza dek yerleşmiş yumrunun sivri uçları geri çekiliyor. "Kesinlikle anne."

Yutkunuyorum ve Electra'ya doğru dönüyorum.

Ben sürülebilir çikolata isteyemeden, "Elimizde yok ama şimdi sipariş vereceğim" dedi.

"Ya da Callie ve ben süpermarkete gidebiliriz?" Annem ellerini kot pantolonuna siler. "Tatlım, cep telefonumu ve çantamı getirebilir misin?"

Electra'nın tuhaf renkli gözleri parlıyor.

Annemi evden çıkmaması için zorlamaya çalışmadan önünde zıplıyorum.

"Biraz çay içtikten sonra gidelim."

Kolumu annemin koluna doluyorum ve onu resimli bir pencerenin yanına kurulmuş küçük bir yemek köşesine doğru çekiyorum. Electra'nın bize başka bir yere oturmamızı söylemesini bekliyorum ama dışarıya baktığımda yüksek bir binanın tepesinde olduğumuzu görüyorum.

North End'in yayılan manzarası. Sanırım buraya kadar görüş alanının dışındayız.

Sonunda annemi evde kalmaya ikna etmek zorunda kalmıyorum, çünkü çayımızdan bir saat sonra Nutella'yı tamamen unutuyor.

Benim hakkımdaki her şeyi unutuyor.

Bayan Fiona'nın yardımıyla onu Food Network'ün önündeki kanepeye yerleştiriyoruz. Çalışanının neden yeni evinde takıldığını merak ettiğini söyleyebilsem de, benden gitmemi istemiyor, sadece zaman zaman bana yan gözle bakıyor, tıpkı Bayan Fiona'nın Bloom's Blooms'un yeni sahibinin sağ kolu olduğunu açıkladığı Dorian'a yan gözle baktığı gibi.

"Kim *neden* burada?" Annem Bayan Fiona'ya fısıldar.

Benim yanımda temkinli olsa da Bayan Fiona'nın yanında gayet rahat görünüyor. Ve evet, acıtıyor ama en azından *birine* güveniyor.

"Nick'i bekliyor, Lisa. Birkaç belgenin daha imzalanması gerekiyor-ne demiştin?"

"On buçuk bir," diyor Dorian, vakit kaybetmeden.

Kendime not: Bu adam harika bir yalancı.

Beni mutfağa kadar takip etmesi için başımla işaret ediyorum, orada bir somun kalıbını parşömen kâğıdıyla kaplıyor ve içine annemin hamurunu döküyorum. "Malachi nerede?"

"Bazı şeyleri kontrol etmeye gitti."

Tüylerim diken diken oluyor. "*Şeyler* derken *Kutsal Avcıları* mı kastediyorsun?"

"Ines buluşmak istedi."

"Kız kardeşinin onu Double H'lere teslim ettiğine hâlâ inanamıyorum. Endişelenmeli miyim?"

"Akılda kalıcı. Ve"-ağzı sanki bir ıhlamur dilimini ısırılmış gibi büzülüyor-"hayır. Electra ve Ines'in karmaşık bir ilişkisi var." Çok derin bir karmaşadan bahseden bir nefes verdi. "Ama soruna cevap vermek gerekirse, seni güvende tutması için kız kardeşime güvenebilirsin."

Tam olarak ikna olmadım. Belki de beni çoktan kandırdığı içindir. Su isteyen Bayan Fiona beni aşırı analiz yapmaktan kurtardı. Buzdolabından üç şişe aldım. Onları kanepeye götürmeden önce, "Alnımı ve ayağımı iyileştirme şansınız var mı?" diye soruyorum.

"Doğru. Sihrimizi biliyorsun." Avucunu kaldırıp sargılı cildime ısı sıçratırken yüzündeki gerginliği bir gülümseme hafifletiyor. "Bizi kandırdığına inanamıyorum."

Dudaklarım kıvrılıyor. "Güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum-" Omurgam karıncalanıyor, yanıyor. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Ayaklarının dibinde ikinci kez bayılmadan önce koşarak oturma odasına gidiyorum, "Hemen döneceğim," diye sesleniyorum, uzun bir süre ortalıkta görünmeme ihtimaline rağmen.

Dünya o kadar hızlı kararıyor ki koltuğa yığılıyorum ve su şişelerini Bayan Fiona'ya fırlatıyorum. Wordle kitapçığının kucağından uçtuğunu görüyorum ve sonra hiçbir şey görmüyorum.

OceanofPDF.com

W Kendime geldiğimde, sonsuzluk havuzunu çerçeveleyen cumbalı bir pencerenin önünde duruyorum ve havuzun ötesinde, yıldızlarla aydınlatılmış uçsuz bucaksız bir okyanus yayılıyor. Daha Tarian'ın gözlerini yakalayamadan tam olarak nereye indiğimi biliyorum.

Yansıma.

"Bu sefer hissettim," diyorum, karanlık camda onun sabit bakışlarıyla buluşarak.

Deri bir koltuğa oturmuş, bir bileğini diğer dizine dayamış, uzun parmaklarının arasına kehribar rengi bir şey -viski olabilir- sıkıştırmış. "Ne hissettin?"

Üzerimdeki yere kadar uzanan beyaz ipek elbise camda parıldıyor. "Sen, beni bu limbo düzlemine geri çağırıyorsun. Rünüm çok ısındı. Sanki alev aldı."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve belime sarılmış ince bir altın zincir dışında omurgamın tamamen açıkta olduğunu fark ediyorum. İpeğin içine dikilmiş gibi görünüyor ama zincirin tenimin üzerinde yuvarlandığını hissedebiliyorum, aynı zincirin göğüslerimin arasında titrediğini hissettiğim gibi. Tarian'ın geçen sefer beni bağladığı aksesuarın aynısı olduğunu anlıyorum.

"Özür dilerim Calamity." İçkisindeki buz küpleri, arka planda çalan caz müziği gibi yumuşak bir şekilde birbirine vuruyor.

"Sana özür dilemen için söylemedim. Ayrıca, şu anda uber-modern bir yüksek binada sıkışmış durumdayım. Burası ve bu manzara hoş bir kaçış."

Buz küpleri tekrar şingirdiyor. "Ne demek sıkışmış?"

"Dorian beni ailesinin evinde saklamaya karar verdi." Ayağımın tabanı hâlâ hassas olduğu için resim penceresinden uzaklaşıyorum. Tam beni iyileştirip iyileştiremeyeceğini soracaktım ki ayakkabım dikkatimi dağıttı.

Kristalize sandaletler, şık oturma odası mobilyalarının altında karanlık bir dalga gibi yayılan desenli lacivert halıya karşı cicili bicili parlayan elbisemin etek ucunun altından dışarı bakıyor. Eteğime bir çimdik atınca, baldırlarımın etrafında elmas sarmaşıklar gibi dolanan ışıltılı askılar ortaya çıkıyor.

"Pilotların jetlerinde bulundurdıkları moda dergilerini karıştırmadığınıza emin misiniz?"

Tarian'ın kalıcı sessizliği beni yukarı bakmaya zorluyor. Dizlerimden boyalı beyaz ayak tırnaklarıma kadar açıkta kalan bacaklarıma bakarken alt dudağını oynattığını görüyorum. Onun küstah bakışları göğsümün kızarmasına neden olsa da, benim bakışlarımı cesaretlendiriyor ve onu oturduğu yerde sürüklüyorum. Özel dikim takım elbisesinin ince yünü, beyaz düğmeli gömleğinin üzerinde safir gibi parlıyor.

"Sorunuz neydi?" Törpüsü omurgamı dikleştiriyor.

"Belli ki moda ilhamını bir yerlerden alıyorsun." Bacaklarıma üzerine dökülmüş süt gibi yerleşen eteğimi serbest bırakıyorum. "Kaynağının, göz atmadığın dergiler olduğunu varsayıyorum."

"Annemiz vefat ettiğinde Symeon henüz bebektir. Babama göre uykuya dalmakta o kadar zorlanırmış ki..." Sesi dalgalanıyor ve kalbim onun için acıyor, çünkü duraklamanın her zaman var olan kayıp acısından kaynaklandığını hissediyorum. "Babama göre, kardeşime uzak diyarlardaki eski krallar ve kraliçeler hakkında uzun soluklu masallar anlatırdım." Elbisemi işaret etti. "Çok canlı bir hayal gücüm var, Calamity."

"Anlıyorum." Başımı yana eğiyorum, bu da çözülmüş saçlarımı omzumun üzerinden uçuruyor. "Bu arada, neden bana böyle hitap etmekte ısrar ediyorsun?"

"Sana ne diyor?" Gözleri, serin ipeğe baskı yapan kıvrımlarımın üzerinde bir kez daha yavaşça geziniyor.

Kumaş hiç esneme payı içermemesine rağmen, bir şekilde vücudumun etrafında kırışmıyor. Elbise muhteşem, gerçek hayatta tercih edeceğimden biraz daha açık olsa da, ama bu gerçek hayat değil. Bu güvenli bir tür fantezi balonu.

"Felaket. Son talihsizliğinizin kökeninde ben olduğum için mi?"

Bakışları yüzümde zıplıyor.

"Yoksa ilk tanıştığımızda kovboy şapkası ve çizme giydiğim için mi?"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin, Bayan Bloom. Son talihsizliğim için sizi suçlamıyorum." Ayağını dizinden çözer ve oturduğu yerden kalkar, boyu 1.80'dir.

Benim için seçtiği topuklu ayakkabılar uzun olsa da, o yaklaşırken boynumu eğmek zorunda kalıyorum.

"Sakin böyle bir şeyi düşünmeye cüret etme." Benden bir adım ötede durdu, koyu renk gözleri kalkık yüzümü inceliyor, burnuma yayılmış çillerin üzerinde geziniyordu. "Lakabına gelince, ben çocukken babamla Western filmleri izlerdik. Sanırım bu yüzden buraya, ABD'ye göç etmeyi seçti."

Yanlış eyalet diye düşünmeden edemiyorum. Ama sanırım doğru ülke.

Gözleri köprücük kemiğimde sıkışıyor. "Calamity Jane karakteri beni büyülemişti. O kadın tehlikeden çekinmezdi. En büyük, en kötü adamlara karşı dururdu."

"Seni kırdığım için üzgünüm Hades, ama bu lakabı bırakmalısın. Tanıştığımızda sana bazı cüretkâr sözler söylemiş olabilirim ama bunun nedeni sinirli olmamdı. Cesur olduğum için değil."

Tarian'ın düşünceli ifadesini bir gülümseme keser.

"Tüfekler hakkında hiçbir şey bilmediğimden bahsetmiyorum bile. Bryn'in aksine. Babası sağ olsun, o tüfek konusunda çok yetenekli. Her görevden önce onu atış poligonuna götürüyor."

Her ne kadar Bryn ve babası çok yakın olmasalar da, en iyi arkadaşımın yırtık bir prezervatifin sonucu olması ve Delta Lynch'in onu Boston'da yılda toplam iki kez ziyaret etmesi nedeniyle, adam onu hala çocuğu olarak tanıyor ve görev yaptığı her yerden onu olabildiğince sık görüntülü arıyor.

"ABD Ordusu'nda seçkin bir keskin nişancıdır." Dorian'ın benim hakkımda sahip olduğu bilgileri göz önüne alırsak, Tarian'ın Bryn'in soyağacı hakkında her şeyi bildiğini tahmin ediyorum. "Ona Calamity adını vermelisin."

Dudakları kaşlarını çatarak bükülür. "Takma adın açık değil."

Garip kışkı, huysuz adam. "İyi. Her neyse. Günlerin sonuna kadar bana Calamity de. *Günlerimin* sonuna kadar, çünkü bu muhtemelen kıyametten önce olacak."

Öfkesi keskinleşiyor.

Muhtemelen ona harekete geçirdiği şeyi hatırlatmamalıydım. Rüya tabirini patlatmadan önce, "Peki, ordu da polis gibi senin elinden mi yiyor?" diye sordum.

"Hayır."

Tarian'ın yorumu çatmama neden oldu.

"Atlantis'te bir üs kurmaya çalıştılar. Konseyin tepkisini ve cevabını tahmin edebilirsiniz."

Yankılanan bir hayır olduğunu tahmin ediyorum, aynı şekilde orduyu ekmenin birçok egoyu incittiğini tahmin gibi. "Mayın yüzünden mi?"

"Evet."

"Madenin insanları *uyandırması* için *sizin* de orada olmanız gerekmiyor mu?" "Evet, ama kayalarımızın gücü var."

Tarian'a zarar vermeye niyetli insanların oluşturduğu havuz gittikçe genişliyor ve derinleşiyor. "Sence taş ocağı yaparlar mı?"

"Ben olmadan kimse madene giremez, ama halkımdan birini kendilerine taş getirmeye zorlayabilirler. Gaea'nın onları vuracağını ya da madeni mühürleyeceğini düşünüyorum, daha doğrusu *umuyorum*."

"Umarım... Yani aslında bilmiyor musun?"

"Hiç kimse benim iznim olmadan madeni kazmaya çalışmadı. Girmeye gelince, Symeon bir keresinde kız arkadaşlarından birini götürmeye çalıştı. Onu madene indirmeyi bitiremeden öldü."

Burnumu kıvırıyorum.

"Daha az trajik konuları konuşmaya ne dersiniz? Örneğin, size ne ikram edebilirim?"

Sinapslarım son hızla ateşlense de, onun davasını gerçekliğe döndüğümde görüşmek üzere bir kenara bırakıyorum. "Rüyalarda içebilir miyiz?"

Yapabileceğimizi kanıtlamak için bardağını ağzına götürüyor. "Bardağında ne var?"

"Macallan '75."

"Hmm. Ben de aynı şeyi isterdim."

"Seni viski içen biri olarak düşünmemiştim Calamity." O kadar yakın ki içkisinin pahalı kokusu teninin kokusuyla karışıyor ve uzun uzun içime çekmemi sağlayan sarhoş edici bir karışım yaratıyor. "Al bakalım." Bana bardağını uzatıyor.

Ağzıma götürüyorum ve o kadar yumuşak olan likörden bir yudum alıyorum ki tatlı bir duman gibi boğazımdan aşağı kayıyor. "Pek viski uzmanı sayılmam ama babamın en sevdiği içkiydi. Ne zaman gerçekten iyi bir şişe bulsa, tadına bakmama izin verirdi."

Bardağı geri verip dudaklarımı yalamadan önce ölçülü bir yudum daha alıyorum, çünkü yetmiş beş yıl malt arpa tanelerine çok iyi gelmişti.

"Buna bayılırdı." Boğazım yanmaya başlıyor, içkiden dolayı değil.

Tarian'ın yüzüne bir kez bakınca sevgili babamla ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Tanrının gözleri tamamen karardı, saldırmak üzere olan bir yırtıcı gibi. Ya da acı çeken bir adam gibi. Birden bu rüyadan çıkmak üzere olmasından korktum.

"İyi misin?" Koluna dokunuyorum. "Tarian?"

İnce yünün altındaki tendonlar seğiriyor, parmak uçlarımda çalkalanıyor.

Bitmek bilmeyen bir sessizlikten sonra, "Bir kez daha tadın ama hemen yutmayın" der.

Verdiği talimatlar beni duraksattı.

"Neden?" "Tüm lezzeti deneyimlemek için."

"Tamam," bardağı geri alıyorum. "Ama o zaman son rüyadan neden vazgeçtiğini konuşmamız gerek, anlaştık mı?"

Bakışlarını benimkilere diyor. "Bir anlaşma yaptınız Bayan Bloom."

Bir yudum alıyorum ve alkolü tutuyorum, viskinin damağımı kaplamasına ve dilimi yağlamasına izin veriyorum. Tadı yoğunlaştıkça Tarian'ın eli belime dolanıyor. Dokunuşundan o kadar ürküyorum ki, içkiyi çok hızlı yudumluyorum. Boğazımdaki yanma, belimde gezinen ve damarlarıma batan yanmanın yanında sönük kalıyor.

Tarian çenemin altından bir parmağını sokarak bakışlarımı tekrar onunkine çevirmeye zorluyor ve sonra ağzını benimkine doğru indirip dudaklarımı aralıyor. Dilini dudaklarımda gezdirip Macallan'ından arta kalan damlaları ararken kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Lezzetli," diye mırıldanıyor, başını dikleştiriyor ve kendi dudaklarını yalıyor.

Ona bakakalıyorum, viskiden mi yoksa benden mi bahsediyor diye merak ediyorum. Ben neden bahsediyorum? Tabii ki viskisini kastediyor. Öyle değil mi?

Parmaklarımı bardağın etrafına doluyor ve ağzına götürüyor. Derin bir nefes çektikten sonra boştaki elini saçlarımdan arasından geçiriyor ve kalın kütleyi çekeştiriyor.

"Tarian, biz..."

Göz bebekleri o kadar şişmiş ki gözleri ikiz mürekkep havuzlarına dönüşmüş.

"Biz..." Cümlemi yine tamamlayamıyorum, bakışlarının yoğunluğu ve parmaklarının saçlarımda bıraktığı his beni fazlasıyla büyülüyor. Daha önce hiç

bir adam bana bu şekilde baktı. Bana bu şekilde dokundu. Sanki beni yiyip bitirmek ve sahip olmak istiyormuş gibi.

Önce başını, sonra da ağzını eğiyor. Bedenlerimiz arasındaki boşluğu doldurduktan sonra viskiyi dilime damlatıyor ve viskinin... onun... tadı damağımda ve göğüs kafesimde patlıyor.

Bana yedirdiği her şeyi yutarken başparmağı nabız noktamdan çıkıyor ve boğazımı okşuyor. Bu adam kadar bağımlılık yapan bir şey tatmamıştım. Bu öpücüğü derinleştirmek için elimi boynuna doluyorum, eğer olan şey buysa bile. Ya bu garip bir Atlantisli içme ritüeliyse?

Ağzını benimkine yapıştırmak istemezse diye boynunu bırakıp uzaklaşıyorum. Avuç içi sırtımın alt kısmında düzleşiyor ve dudakları benimkileri aralıyor. Kesinlikle bir öpücük.

Beni kendisine iten adamın -gerçek bir tanrının- *beni*, sade ve alçakgönüllü bir ölümlüyü arzulayabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum. Öte yandan, şu anda iletişim kurabildiği tek kişi benim. Eğer Mackenzie'ye bağlı olsaydı, şu anda ağzı Mackenzie'nin ağzıyla birleşmiş olabilirdi. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve burnumu sızlatıyor.

Tarian yüzümü buruşturduğumu hissetmiş olmalı çünkü geri çekiliyor. Saçlarımı tutuşu gevşese de bırakmıyor. Bir şey söylemek istediğini hissediyorum ama sessiz kalıyor, kalın kaşları kalın kirpiklerine çarpıyor.

Bryn'in kız kardeşini düşüncelerimden kovuyorum. O burada değil. Bu rüyayı zehirleyemez. Varlığımın en seksi öpücüğüne müdahale edemez.

Aramıza uzanıp parmağımı umber tortusunun içine daldırıyorum ve sonra ağzımı onunla boyuyorum. "Bağbozumunuzun tadını tam olarak aldığınızı sanmıyorum Bay Hadez."

Yüz ifadesindeki değişim kademeli ve o kadar ince ki gözümü kırpsam kaçırabilirdim. Ama gözümü kırpmıyorum. Kaşları telaşsızca düzleşirken ve ağzının köşeleri baştan çıkarıcı bir sırtışa dönüşürken bakışlarımı sabit tutuyorum.

"Bu doğru mu, Bayan Bloom?"

Parmağımın ucunu emdiğimde gülümsemesi kayboluyor ve avucuyla beni öyle bir kavırıyor ki, aletin sert çıkıntısı karnımı ısıırıyor ve arzusunu tenime kazıyor. Bardağı elimden alıp bir kenara fırlatmadan önce kendi dilinde bir şeyler homurdanıyor.

Halı o kadar pelüş ki düşüşünü tamponluyor. Birden Tarian'ın beni halının üzerine indirdiğini hayal ediyorum ve-

"Callie?" Bryn'in sesi şakaklarımın arasında patlıyor.

Onu nasıl duyuyorum? Tarian onu rüyamıza mı getirdi? Bunu yapabilir mi? Sırtımı eğip etrafımıza bakıyorum ama oturma odasında ondan ve benden başka kimse yok.

"Ne oldu? oluyor?" Tarian'ın burun delikleri vahşi nefeslerle alevlendi.

"Callie, uyan." Bryn'in ince elleri yanaklarımı şekillendiriyor.

"Hayır," diye mırıldandım. "Hayır." Uyanmak istemiyorum. Tarian'ı terk etmek istemiyorum.

"Ne , Calamity?" Tarian'ın tınısı, benimkiyle aynı anda çarpan kalbim kadar sert.

"Bryn. Sanırım beni ." Sözcükler, bedenim onun kollarından çıkmadan bir saniye önce kekeleyerek ağzımdan dökülüyor.

OceanofPDF.com

Bryn'in gözleri az önce dudaklarıma sürdüğüm viski gibi parlıyor. "Bana o cadı doktorun adını vermelisin."

Az önce başka bir rüyaya mı daldım yoksa en iyi arkadaşım *gerçekten* orada ve bana bir cadı doktoru mu soruyor? Mırıldanıyorum.

O topuklarının üzerinde geriye doğru otururken, elimi yüzümde gezdiriyorum. Parmak uçlarımda Tarian'ın kolonyasının kokusunu yakaladığımda kalbim çok uzun bir atım atlıyor. Bir dakika önce Martha's Vineyard'daki evinde onunla birlikte olduğumu düşünüyorum. Onun elleri benim vücudumda, benimkiler de onunkilerdeydi. Ve-

"Daha iyi uyuyabilmen için sırtını boyayan adam. İsmine *ihtiyacım* var." Bryn'in sesi beni Tarian'dan daha da uzaklaştırıyor, dudaklarının sıcak eziciliğinden ve dilinin daha da sıcak baskısından daha da uzaklaştırıyor.

Hadez'inki bir yana, sanal bir yabancıнын arkadaşlığını en iyi arkadaşımınkine tercih edeceğimi hiç düşünmemiştim ama Bryn'e bakarken, umutsuzca çok daha koyu gözbebeklerine bakıyor olmayı diliyorum.

"Yoo-hoo. Callie?" diye şarkı söylüyor ve parmaklarını yüzümün önünde çırpıyor.

Hayal kırıklığım balonlaşıyor. Kabul ediyorum, Tarian'ı yakında tekrar göreceğim. Ne de olsa biz insanlar hayatımızın üçte birini uyuyarak geçiriyoruz.

Tekrar karşılaştığımızda öpüşecek miyiz? Muhtemelen öpüşmemeliyiz. En azından nerede olduğunu bulana kadar.

Ama özgür kaldığında, hala beni öpmek isteyecek mi? Kadınları seçecek. Rünümün evrimine bağlı olarak o noktada ölmüş olabileceğimden ya da olmayabileceğimden bahsetmiyorum bile.

Muhtemelen Tarian Hadez'i öpmek bile istememeliyim. Ne de olsa o tehlikeli bir adam ve ben sakın bir hayatı gerçekten takdir ediyorum. Koruma, güvenli evler ya da en iyi arkadaşşıma yalan söylemeyi gerektirmeyen bir hayat.

"Senin okült-şifacı-dövme-sanatçısı," diyor Bryn, beni çalkantılı düşüncelerimden çekip çıkararak. "Onun adı ne?"

Kafa derim birinin ilgisinin gücüyle diken diken oluyor. Omzumun üzerinden bir bakış, bu kişinin Dorian olduğunu ortaya çıkarıyor. Bayan Fiona da toplantıya katılıyor, ama dünyaya karşı ölü gibi. Horultuları o kadar yüksek ki, geniş göğsünü sarsıyor, o da anahtar kordonunu sarsıyor. Bu ücra dairede uyuklayacak kadar rahat hissetmesine sevinerek gülümsemeye başlıyorum ama yanındaki boş koltuk ifademi donduruyor.

döndüm. "Annem nerede?"

Dorian gece karanlığındaki şehre bakan dev pencereden uzaklaşır. "Uyuduktan sonra onu yatak odalarından birine taşıdım. İnsan onun da büyüü bir dövme salonunu ziyaret ettiğini düşünebilir."

Yemi yutmam. Eğer niyeti buysa. Belki de sadece bir gözlemci.

Bryn kalçamı hafifçe sıkıyor. "Belli ki şifacı ne yaptıysa işe yaramış. Dorian bana öğleden sonra boyunca uyuduğunu söyledi."

Çenesini sonsuz derecede aşağı eğiyor. Daha fazla eğerse, adam elmasına çarpacak.

Yanaklarım onun ısrarlı bakışları yüzünden diken diken oldu. "Sarsıntı geçirdim." Rüyamda patronunu gördüğümü biliyor mu? İnledim mi ya da Tarian'ın adını ansızın kestirirken mi? Tanrım, umarım değildir.

Bryn ön dişleriyle dudağını çukurlaştırıyor. "Belki de seni hastaneye geri götürmeli ve doktorların beyninde yeni taramalar yapmasını sağlamalıyız."

Doğrudum ve başımı salladım. "Bu gereksiz, Bee."

"Ama ya dövme değilse?" diye mırıldanıyor.

"Dövme yüzünden. Yemin ederim, beynim gayet iyi." Artık Atlantis büyüüyle dolu olan kanım için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Ve sadece herhangi bir Atlantislinin değil, Tarian'ın da.

Dudaklarımı yalıyorum ve onun ve Macallan'ının tadını aldığımnda kalbim sert bir tekme atıyor.

"Callie?" Bryn avucunu alnıma bastırıyor. "İyi olduğuna emin misin? Yanakların gerçekten kızarmış."

"Evet. Tamamen iyi. Sadece sıcak." Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum. "Bu büyüdü *dövmende* ne yazıyor?"

Dorian'ın sesinin yakınlığından sıçradım. İri yarı bir adama göre, insanlara sinsice yaklaşma sanatında ustalaşmış.

Bryn şu anda durduğu yere, kanepenin hemen arkasına bakıyor. "Eski İngilizce'de uyku."

Erkeğin kaşları çatılır. Benimki de ama tamamen başka bir nedenden dolayı. Malachi'nin ona omurgamdaki kelimeyle ilgili her şeyi anlatacağını düşünmüştüm. Görünüşe göre anlatmamış.

"Bu kelimenin Tarian'ın dilinde olduğunu hatırlamıyorum-" Dorian'ın sözünü kesmek için boğazımı temizliyorum.

Ama artık çok geç. Bryn onu duydu. "Tarian?"

"Tarian'dan bahsettiğimi unutun, Bayan Fielding." Dorian'ın gözleri parlıyor olmalı çünkü arkadaşımın ağzı büzülüyor.

Malachi'nin onu benden uzak tutmasını dileyerek tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum. Lafı açılmışken. "Müstakbel üvey kardeşin nerede?"

"Daireme fare girip girmediğini kontrol etmeye gitti. Bakamayacak kadar korkmuştum. Bu yüzden senin büyücü şifacını soruyordum."

"Um." Şakaklarımı yoğuruyorum. "Uyku doktoru ile fareleriniz arasındaki bağlantıyı göremiyorum."

"Hallediyorum." Ayağa kalkıyor ve avuçlarını yüksek belli kot pantolonuna sürtüyor. "Senin yatıya kalma mesajını aldıktan sonra onu aradım."

Cep telefonum bittiğinden beri hiç göndermediğim bir mesaj. Kim gönderdi acaba? Çantamı buraya Electra mı getirdi? Cihazımı o mu kullanıyor?

"Her neyse, biz oraya giderken, yöneticimden bir telefon aldım. Görünüşe göre, binamı fareler istila etmiş, bu yüzden bir, tüm kemirgenler yakalanana kadar burada kalacağım ve iki, bir daha uyuyabileceğimi sanmıyorum. Farelerden bahsediyorum, Callie. Sevimli, kabarık farelerden değil. *Sıçanlar*."

Bu fare sürüsü de başka bir yalan mı? "Ne zamandan beri fareleri sevimli ve kabarık buluyorsun?"

"Kızıl gözlü kemirgen işgalciler çetesini öğrendiğimden beri." Burnunu kırıstırıyor. "Sadece, iğrenç."

Birden aklıma neden bu yüksek binaya taşındığımı sormadığı geldi. "Sanırım çiçekçi dükkanını duydun?" Gizemli kalmaya devam ediyorum

tam olarak ne söylendiğini öğrenmek için.

Bakışları Bayan Fiona'nın üzerinde tünüyor.

"Yangınlar çok korkutucu." Kutsal Avcılardan

bahsedip bahsetmeyeceğini görmek için bekliyorum.

Söylemiyor. Ama şöyle diyor: "Mal bana Tarian'ın binanızı onarmak için adamlarını bizzat gönderdiğini söyledi, yani kısa sürede yeni gibi olacak."

O gülümsüyor; ben gülümsemiyorum, çünkü bu da başka bir yalan.

Bryn işaret ediyor. "Bu arada, ne kadar şanslıydınız- *biz*

-Dorian'ın elinde boş bir daire olduğunu biliyor muydun?" "Sana kira falan ödetmiyor, değil mi?" diye ekliyor ihtiyatla.

"Daha konuşmadık-"

"O değil." Dorian'ın konuşmamıza ilgi duyduğu belli. "Calanthe ve ailesine ev sahipliği yapmak benim için bir zevk."

"Öyle ya da böyle, çok cömertçe." Bryn ona biraz kırılğan bir gülümseme fırlatıyor. Hadezelere olan tüm hayranlığına rağmen, Tarian'ın korumasından pek hoşlanmış gibi görünmüyor. "Lisa nasıl?"

"O... alışıyor." Bıçak olayı hafızamı aydınlatıyor ama zihnimi karartıyor.

"Ona babamın dükkânı sattığını ve burayı satın aldığını söyledim. Belki uyandığında böyle bir şeyden bahseder diye."

"İtfaiye dükkâna girdiğinde çok korkmuş olmalı." zaman dikkatli olan

Dorian, "Hemşiresi yanındaydı," diye cevap verir. "Electra onu sakinleştirir."

"Electra için Tanrı'ya şükürler olsun." Bryn onun için hiç de minnettar görünmüyor. Yine de dün birlikte yaptıkları araba yolculuğundan sonra bana onu işe almakla hata ettiğimi düşündüğünü söyledi. Çok genç olduğunu ve muhtemelen çalışma saatlerini sosyal medyada sörf yaparak geçireceğini söyledi.

"Electra nerede?" Önce loş oturma odasına, sonra hafifçe aydınlatılmış mutfığa bakıyorum; klimanın mırıltısı ve Bayan Fiona'nın horultuları arasında başka bir ruhun varlığını algılamaya çalışıyorum.

Tarian'ın koruması "Biraz nefes alıyor," diyor.

Başımı ona doğru eğiyorum. "Belki sen de bir tane almalısın."

Cebinden cep telefonunu çıkarırken, Reacher bana patronu bulunduğu uyuyacağını söyleyen anlamlı bir bakış fırlatıyor. Keşke bunu hızlandırabilseydim. Keşke Tarian bir yüz görmüş ya da birinin sesini tanımış olsaydı - bizi ona götürebilecek bir ayrıntı.

"Mal ve ben buraya gelirken biraz Tayland yemeği aldık. Mutfakta." Bryn başını aydınlık girişe doğru eğmiş, ortaokuldayken ona ördüğüm arkadaşlık bileziğini tenis topundan çözüyordu.

Tarian'ın rünleri kadar mavi parlayan elmaslardan yapılmış bilezik - Hadezeler'den başka bir hediye mi? "Umarım asındır çünkü adam menüdeki her şeyi sipariş etti." Midem guruldadığında Bryn'in dudakları titriyor. "Bunu 'evet' olarak kabul ediyorum."

Mutfağa giderken elimi saçlarımın arasından geçirmeye çalışıyorum. Küçük uyku büyüm sırasında çok fazla yer değiştirmiş olmalıyım, çünkü buklelerim korkunç bir şekilde karışmış.

"Kahretsin." Bryn pantolonunun arka cebini yokluyor. "Sanırım telefonumu Mal'in arabasında unuttum. Ona mesaj atabilir misin?"

"Ben...um. Benimkini annemin odasında bıraktım. Onu uyandırmak istemedim."

"Umalım da fark edip yukarı getirsin." Paket servis kaplarının kapaklarını açmaya başladığımızda, "Her şey taraksız." diyor.

"Teşekkürler, Bee."

Büyük kaşıklar dolusu tatlı kokulu lezzeti tabaklara doldurduktan sonra tabaklarımızı Bayan Fiona'nın daha önce demlediği aydan arındırılmış küçük masaya taşıyoruz. "Tarian ziyaret etti mi?"

Bir atal dolusu pirinç eriştesini boğazıma tıkıyorum, sonra nefes yolumu temizleyene kadar  ks r yorum. Bryn oturduğu yerden fırlıyor ve mutfağa tarıyor, gözlerinde korku parlıyor. "EpiPen'in nerede?"

Alerjik bir reaksiyon geirmediğime dair onu rahatlatmak için başımı sallıyorum. "Sadece...yanlış...yoldan...aşağı indi."

Gürültülü bir nefes çıkartıyor ve koltuğuna geri dönüyor, eli üstünü yumruklayan kalbinin üzerine kayıyor. "Tanrıya şükür," diye fısıldıyor. Ama sonra tekrarlıyor: "EpiPen'in yanında, değil mi?"

"iekide unuttum." Gözleri yeniden endişeyle doluğunda uzanıp elini tutuyorum. "Dorian'dan telefon görüşmesi biter bitmez almasını isteyeceğim."

Tabağıma baktı. Biraz makarna haşlamayı önermeden önce, ona taraksız yemek istediğini hatırlatıyorum. Bir Tayland restoranının beni zehirlemeye çalışması için hiçbir sebep yok. Atlantislilere ait değilse tabii.

İştahım ortaya çıktığı gibi hızla kayboluyor ve koltuğumda geriye doğru itiliyorum. "Belki de EpiPen'imi getirene kadar beklemeliyim."

Bryn deniz mavisi süet topuklu ayakkabılarını tekmeliyor, sonra bir bacağını büküp göğsüne doğru topluyor. Oturmak için en sevdiği yol bu, ancak gardırobu çoğunlukla etek ve elbiselerden oluştuğu için artık bunu pek sık yapmıyor. Annesi ya da kız kardeşi onu ne zaman otururken yakalasa

Bu şekilde hem kaşlarını çatıyorlar hem de ona bir bayan olduğunu, kamyoncu olmadığını hatırlatıyorlar. Bu bana her zaman garip gelmiştir çünkü hiçbir kamyoncunun bir bacağını destekleyerek oturduğunu görmedim.

Bir böreği tatlı sosla karıştırıyor. "Logan'ın hamsterının bara kaçtığı zamanı hatırlıyor musun?"

Dilimin ucunu kırılmış ön dişime bastırıyorum. "Nasıl unutabilirim ki? Bedenim hâlâ o gecenin izlerini taşıyor."

O da başka bir gecenin izini taşıyor. Omurgam karıncalanmaya başladığında nefesimi içime çekiyorum.

"Sana *bunu* düşündüren neydi?"-Rün biraz daha keskin bir şekilde karıncalanırken dişlerimi sıkıyorum-"*bunu mu?*"

Masada sızıp kalırsam zavallı arkadaşım sinir krizi geçirecek.

"Evimdeki fareler" diyor.

Umutsuzca, yeniden anlatmaktan büyük zevk aldığı saçma çılgınlığımızın hikayesine odaklanmaya çalışıyorum. Dökülen bir kokteyl, stiletolar ve bardan kaçmak için koordinasyonsuz bir girişim sayesinde benim zarar görmüş mineme ve onun burkulmuş ayak bileğine yol açan.

Sırtımdaki hassas derinin sandalyenin basamaklarına sürtünmemesi için koltuğumda doğruluyorum. *İyi bir zaman değil, Hades. Hiç iyi bir zaman değil.* Ama beni duyabilecek gibi değil.

Harflerin arasından akan sıcaklık o kadar güçlü oluyor ki irkiliyorum ve sahte bir esneme numarası yapıyorum. "Yine çok uykum var."

"Ama daha yeni uyandın."

"Uykumdan." Avuçlarımı şık masanın üzerine bastırıp ayağa kalkıyorum. "Gidip biraz uzanacağım. Dorian'dan EpiPen'imi ister misin?"

Zihnimde, dairenin içinde daha önce uyandığım yatak odasına doğru ilerliyorum. Gerçekte, kendimi dik tutmak için parmaklarımı duvarda gezdirerek topallıyorum.

Bir el dirseğime dolanıyor-Bryn'in eli. "Callie, beni korkutuyorsun."

"Yemin ederim iyiyim. Sadece yorgunum. Araba kazası yüzünden.

Taşınmadan. Annemden.

Çok fazla oldu."

Arkadaşımın göz bebekleri titriyor ve yüzünü, daireyi... *her şeyi* ele geçirene kadar geriliyor.

2W

T6WI6N

C Alanthé, babamın... *hayır*, babamın değil, *kardeşimin* yatı olan *Amapola*'nın üst güvertesinde yeniden yanımda beliriyor. Ne de olsa babam annemin adını verdiği tekneyi Symeon'a bırakmıştı.

"Sen ortadan kaybolmadan önce..." Kalçamı korkuluklara yaslayıp kollarımı kavuşturmaya başlıyorum ama yüzümü buruşturuyorum çünkü rünlerimin üzerindeki deri, beni esir alan şerefsizlerin vücuduma uyguladığı işkenceden dolayı hassaslaşıyor. Acıyı bastırmak için uzun ve derin nefes alıyorum ve intikamımı hayal ediyorum. Zihnim, bağırsaklarını deşeceğim tüm bedenlerin kıpkırmızı kayganlığıyla doluyor ve-

"Ben ortadan kaybolmadan önce...?" Calanthé kinci düşüncelerimi yarıda keserek soruyor.

"Ortadan kaybolmadan önce bana işe yarar bir şey bulup bulmadığımı sormuştun."

Bunu söylememe şaşırmış gibi gözlerini kırıştırıyor. Sanırım daha önce olanları konuşmalıyız ve konuşacağız da, ama onun dünyasından biri onu aramadan önce ne kadar vaktimiz var bilmiyorum.

"Ve?" Sesi biraz nefesli ve çokça boğuk, bu da ona söylemeyi planladığım şeyin aciliyetini azaltıyor.

Hay sikeyim. Ona ne söylemek üzereydim? "Tarian?"

Dudakları ismimi şekillendirdiğinde, kulak zarımı kesen nabız ısrarlı bir uğultuya dönüşüyor.

Parmaklarını şıklatarak dikkatimi ağzından çekmeyi başarıyor. "Faydalı bilgiler mi?"

Tamam. Takım elbisemin pantolonunu düzeltiyorum, sonra bakışlarımı tekrar onun canlı bakışlarına çeviriyorum. "Naklediliyorum."

"Atlantis'e mi?"

"Bilmiyorum. Tek anladığım büyük bir aracın içinde olduğum." Ben bunu söylerken *Amapola* sallanıyor ve Calanthe'nin korkuluklara çarpmasına neden oluyor.

Çöküşünü bir güç alanıyla tamponlamak için elimi savuruyorum ama güçlerim beni başarısızlığa uğrattıyor. Dirseğini yakalamayı başarıyorum ama kalçası vernikli ahşabı ısırmadan ve dudaklarından sessiz bir tıslama dökülmeden önce değil. Gerçek dünyada ve bu dünyada bu kadar acınası ve zayıf olmaktan nefret ediyorum.

Dişlerimi , "Beni bağladılar, ama bu gevşemem için değil," diyorum.

Çünkü yapamam. Bilincimi zar zor geri kazanabiliyorum.

Dirseğini kıramadan onu bırakıyorum ve sahte bir geminin ürettiği sahte bir uyanıklığın üzerinde parıldayan ay ışığıyla yıkanan okyanusa doğru dönüyorum. Korkulukları kavıyorum, parmak eklemlerim birinin tutsağı olduğum için öfkeden bembeyaz oluyor.

Kürek kemiğimde bir sıcaklık lekesi belirliyor ve dönüyorum. Hırlamamla Calanthe sıçradı. Kolunun aşağı doğru kavisini yakalıyorum ve tenimi dürttüğünü fark ediyorum.

Damarlarımda yanan şiddet sönüyor. "Bana tekrar dokun-"

"Yapmayacağım!" Bakışlarını tik güverteye dikti. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Özür dilerim."

Bileğini kelepçeliyorum ve elini enseme koyuyorum. "Tekrar, Calamity. Bana *tekrar* dokun." Parmakları tenimin etrafında kıvrılana kadar bekliyorum. Birkaç saniye sonra kıvrılmayınca, dudaklarımın arasından duymayı çok sevdiği o kelimeyi ekliyorum: "Lütfen."

Büyülü bir anahtar gibi, ricam narin parmaklarını büküyor. Elimi beline indirmeden önce tutuşu güçlenene ve bırakmayacağından emin olana kadar bekliyorum, keşke tişörtüm engel olmasaydı. Tişörtü yok etmeyi düşünüyorum ama bunun yerine elimi etek ucunun altına sokup göğüs kafesinin yan tarafını okşuyorum.

Yumuşaklığını içime çekerken gözlerimi kapatıyorum ve burnumu saçlarına gömüyorum. "Çok iyi hissediyorsun." Üzerinden yükselen tuz ve kır çiçeği nektarı kokusu işliyor, içimdeki tüm ölü yerleri dolduruyor

Ruhum. Yavaşça hayata dönüyorum, duyularım karıncalanıyor ve kanım içgüdüsel öldürme ihtiyacından başka bir şeyle ısınıyor. "Seni cehennemime sürüklediğim için özür dilerim."

Kolunu ortama doluyor ve öne doğru bir adım atarak vücudunu benimkine yerleştiriyor. Sonra başını çeviriyor ve yanağını göğsüme bastırıyor.

Karanlık, hayvani kalbime karşı.

"Bana son sarılan kişi öldü," derken buluyorum kendimi.

Uyarıma rağmen gitmesine izin vermiyor. "Sarılmaktan mı? Onları ne kadar sert tutuyordun?"

Dudaklarım hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor ve o uğursuz akşamın sahnesi zihnimde yeniden canlandıkça gülümsemem azalıyor.

"Babandan mı bahsediyorsun, Tarian?" Ben bahsediyorum.

"Eğer öyleysen, sarılman onu öldürmedi."

"Yine de bana sarılmamalısın, Calanthe." "Ben zaten işaretliyim."

"Ya büyüm seni tekrar sokarsa?"

Omuz silkiyor. "Bu sefer daha düzgün bir kelime söyle. Tercihen, herkesi narkolepsi hastası olduğuma inandırmayacak bir şey."

Ağzımın kenarları tekrar yukarı kalkıyor. Yüzünü göremesem de, bir şekilde onun da gülümsediğini biliyorum. Benim cesur rüya kızım.

"Ailem dışında hiç kimse bana sarılmadı." İnsanlarla yakınlaşmayı alışkanlık haline getirmediğimi bilmesini istiyorum. "Sana kadar."

"Bana annenden bahset."

Beni doğuran ama büyütemeyen kadından bahsedilince yutkunuyorum. Muhtemelen en iyisi bu. Dönüştüğüm adamla gurur duyacağını hayal bile edemiyorum.

"Öldüğünde üç yaşındaydım, bu yüzden anılarım çok az, ancak babama ve çektiği binlerce fotoğraf ve videoya , onun kollarında epey zaman geçirmişim."

Onun-bizim-özel bir makarası ortaya çıkıyor. Kalçasının üzerinde oturuyorum, kısa bir bacağım hamile karnına asılı, tombul bir elim uzun siyah saçlarına dolanmış, o mırıldanıyor ve dev bir tencerede bir şeyler karıştırıyor. Babam ona ne yaptığını soruyor. Omzunun üzerinden ona bakıyor ve gülümsüyor, ışıltısıyla kamerayı kör ediyor. *Neden... En sevdiğin yemek, aşkım.*

Babamın cevabını duymamaya çalışıyorum ama şakaklarımın arasında yankılanıyor: "*Sen benim en sevdiğim yemeksin.*"

Gençken ağzımı tıkamıştım, bu da onu güldürmüştü. Bir yetişkin olarak, kaşlarımı kaldırmıştım. Son bir kez tiksintimi kıkırdayarak dinlemek için neler vermezdim.

"Bir hayaletle nasıl yaşayabildiğini hiç anlamadım." Calanthe'nin nektar gibi tatlı kokusundan bir nefes daha alıyorum. "Artık dokunamadığım bir yüze bakarken delirirdim."

"Babam öldükten sonra annem evimizdeki tüm resim çerçevelerini attı. Bunu onu hatırlayamadığı için mi yoksa çok fazla hatırladığı için mi yaptığına karar veremiyordum."

Elimi saçlarının yumuşak dalgaları arasında .

"Onları çöpten kurtardım ve yatağımın altındaki bir kutuda sakladım. Ne zaman bana resimlerin nerede olduğunu sorsa, onları geri koyuyorum. Ve onun solduğunu hissettiğimde, onları saklıyorum. Bir hayaletle yaşamak acı verici, ama alternatifi... onları gözünün önünden kaldırmak, *silmek*... bu çok daha kötü, Tarian." Zaten boğuk olan sesi kederle kalınlaşıyor.

Bencil, mızımız kışımın oraya koyduğu keder. "Keşke onu senin için geri getirebilseydim."

Sanki sağlam bir şeye tutunmazsa üzüntüsünden boğulacakmış gibi kolları beni sıkıca sarıyor. Ama sadece hayallerinde var olan bir adam ne kadar sağlam olabilir ki?

" geri getirin benim annem. Bir kez özgür olduğunuzda"- onun sesi yakalar

-"Onu geri getireceğine söz verir misin?"

Kulağa soru gibi gelmesinden nefret ediyorum.

"Sana söz verdim zaten." Rüzgârın savurduğu saçlarını yakalıyor ve koruyamadığım kısımlarını kırbaçlamalarını engellemek için yumruğuma doluyorum.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Büyünün *beni* neden işaretlediğine dair bir teorin var mı?" diye sorar.

İç çektim. "Sanırım sana dokunduğum içindir."

Başını göğsümden kaldırıp yüzüme bakıyor. "Sarılmayı pek sevmediğini anlıyorum ama otuz yıldır dokunduğun tek kişi ben değilimdir ?"

"İnsanlara pek sık dokunmam. Ya da onların bana dokunmasına izin vermem." Avucumu sırtının küçük kısmına yerleştiriyorum.

Bulutlar ayın üzerinde çekirgeler gibi koşuşturuyor, etrafımızdaki dünyayı Calanthe'nin süsenlerinin zümrüt-bakır parıltısını karartan ama köreltmeyen gölgelere boyuyor.

Neden o diye düşünmeye çalışıyorum. Ve neden babam? Rünlerim neden acıyı hak etmeyen iki insana zarar vermeyi seçti? Birden Dorian ya da Malachi'ye elimi sürmediğime memnun oldum. Onlara bulaştırmaktan nefret ederdim. Öte yandan Saul... Bu zalim düşünceyi aklımdan kovuyorum. Amcam sinir bozucu olabilir ama kötü niyetli biri değıl.

"Bu son kışa kadar büyüm hiç bozulmamıştı." Rünüm derisini dağlarken babamın soluğunu tutuşunu hatırlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Şimdiye kadar onun inceliklerini kavramış olmam gerekirdi ama ya evrim geçiriyor ya da bunca zamandır kimin kimi kontrol ettiğini inkâr ediyordum."

"İşaretlerini görebilir miyim?" Ensemde başlayan girdapların izini sürüyor, sanki yanan bir kibriti tenimde gezdiriyormuş gibi ısınmalarını ve atmalarını sağlıyor.

Büyümü kontrol edemeyeceğinin, bu çılgınca karıncalanmanın bir yanılsama, tıpkı bu rüya gibi zihnimin bir uydurması olduğunun farkındayım ama yine de içimde bir endişe birikiyor. Elini yüzüme götürüyorum, sonra ters çeviriyorum ve parmaklarının her milimetrekaresini hain bir glif için inceliyorum. Bir tane bile bulamayınca kaburgalarım gevşiyor.

"Ne yapıyorsun?" Gözbebekleri nabzımla aynı anda atıyor.

"Sana tekrar küfretmediğimi kontrol ediyorum."

"Gerçekten bu boyutta yapabileceğini düşünüyor musun?" Parmaklarını benimkilerden çekip onları inceliyor.

"Öğrenmek pek de umurumda değıl." Ona tekrar elimi atmamak için ellerimi ceplerime sokuyorum ve uçsuz bucaksız siyah okyanusa bakıyorum. "Ne kadar oldu?"

"Ne zamandan beri?"

"Araba kazasından beri. Ne kadar oldu?"

"İki gün. yaklaşıyoruz."

Eğer büyüm babamda olduğu gibi aynı yolu izlerse, hayatını söndürmeden önce dört günü kalmış demektir.

Kara kaşları çatılıyor ve parlak bakışlarını karartıyor. "Baban büyüsünü hiç kötülük için kullandı mı?"

"Ne?"

"Size ya da başka birine zarar vermeye çalıştı mı?"

"Hayır!" Ses tonumdaki öfke onun geri çekilmesine neden oluyor. "Babam iyi bir adamdı. Lanet olası bir aziz."

Peçeli ay kadar beyaz parlayan dişleriyle alt dudaklarını kapatıyor.

"Neden? Biri onun yapmış olabileceğini mi ima etti?" Aklıma doğrudan Symeon geliyor. Kardeşim her zaman sadece çocuklarının iyiliğini düşünen bir adamda hata bulmakta çok hızlıydı.

Symeon birkaç yıl önce Yasmin'in kuzeninden satın aldığı, güçlerini artırması gereken bir zımbırtıyı aşırı dozda aldığında, babam haftalarca başucunda oturmuş, sadece ben onun yerine geldiğimde mola vermişti.

"Hayır. Kimse bir şey ima etmedi. Sadece güçlerinizin neden birinin güçlerini sildiğini anlamaya çalışıyorum... Hiç rızanız olmadan kanınızı almaya çalıştı mı?"

"Hayır."

Dudaklarını büzüyor.

"Babam lanet olası bir azizdi ve ben lanet olası bir şeytanım."

"Bir şeytan insanları kurtarmaz. Sen beni kurtardın, Tarian. Sadece bir kere değil, iki kere. Önce Bryn beni neredeyse eziyordu, sonra da okul otobüsünden. Belki de tanrıçanız beni işaretlemiştir, böylece ben de bu iyiliğe karşılık verebilirim. Ve evet, insan ve zayıf olduğum için rüyalarımı Dorian ya da Malachi ile paylaşmanın daha faydalı olacağının farkındayım ama-"

Ona dokunmayı daha iyi düşünmeden -tekrar- çenesini tutuyorum ve bakışlarını yakalamak için başını yukarı kaldırıyorum. "Sen zayıf değilsin."

Dudakları anlaşmazlık içinde gerilir. "*Değilsin.*"

"Seni ben kaçırdım."

Gözlerini kaçırmaya çalıştığında, başını biraz daha yukarı kaldırıyorum. "Senin suçun değil."

Gözleri tekrar benimkilere çarpıyor, sanki bahtsız bir pervaneden başka bir şey değilmişim gibi beni yörüngesine çeken bir ateşle yanıp sönüyor. "Benim ölümlü hayatımı kurtarmak için güçlerini tükettin, bu yüzden benim hatam yokmuş gibi davranmayı bırak."

Bu kadının merhametini hak etmiyorum. "Seni damgaladım!"

Burun delikleri parlıyor. "Evet, *benim* ya da *uyku* ya da her neyse." Yüzünü parmaklarımdan çekip çıkarıyor ve tenimi soğuk bırakıyor.

"Ben senin kurtarıcın değilim, Calamity. Ben senin celladınım. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Bana bir göz devirmesi attı. "Yine de senin huysuz Atlantisli kıcını kurtarmaya çalışacağım, o yüzden bana yardım et. Uyan ve Dorian ile Malachi'ye götürebileceğim bir şeyler topla. Başka bir deyişle, beni hayal etmeyi bırak, Tarian."

Ama onu hayal etmekten vazgeçmek istemiyorum. Calanthe benim yaşam çizgim oldu. Karanlık tünelim sonundaki ışık. "Dorian Atlantisli'lere ait tüm araçları arasın. Minibüsleri. Kamyonetleri. Uçaklar. Gemiler."

Başını sallıyor.

"Aslında, ona bu görevi başkasına devretmesini söyle. Senin yanından ayrılmasını istemiyorum. Bir saniye bile."

Kaşlarını çatıyor. "Bunu tam olarak nasıl yapmam gerekiyor?"

"Diyorsun ki: *Dorian Serran, Tarian sana yanımdan ayrılmamanı emrediyor.*" "Elbette. Bu işe yarar."

"Adam son derece sadık, o yüzden dediğimi yapacak."

"Ona biraz bağlam vermem gerektiğinin farkında mısın? Uykumda seninle nasıl takıldığımı açıklamak mı?"

"O bilebilir. Malachi de. Ama başka kimse bilemez."

"Tarian, bazı garip güçlere sahip olabilirler ama benim piknik için birkaç sandviç eksik olduğumu düşüneceklerdir."

"Affedersiniz?"

"Logan'ın sürekli kullandığı bir ifade. Anlamı, deli olmak."

"Logan da kim?"

"Çiçekçinin karşısındaki barın sahibi."

Rünlerim parlıyor. Görebildiklerine göz kırıyor, soğuk parıltıları çillerini vurguluyor.

"Ve onu düzenli olarak görüyorsun, *neden*?" Söylüyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Çünkü o gerçekten iyi bir arkadaş. Neden ateş böceği gibi parladın?"

Ellerimi pantolonumun ceplerine sokuyorum. "Hapishanedekiler bana işkence ediyor olmalı." Burun delikleri dehşetle alevlenip yüz ifadesi acımayla dolduğunda, yalanımdan neredeyse pişman oluyorum. "Bana Logan hakkında daha fazla şey anlatarak dikkatimi mi dağıtacaksın?"

"Beş yıl önce dükkân açtığında tanıştık. O, Bryn ve ben birlikte çok zaman geçiriyoruz. Ve şunu dinle..." Boynunu bükerek bana bakıyor, dudaklarının kıvrımlarını titreten bir gülümseme. "Senden sonra *Atlantitarian* adında bir kokteyl icat etti. Tanışmadan önceki gece içmiştim. Bana

Hayatımın en kötü akşamdan kalması. Bak ne diyeceğim, tüm bunlar sona erdiğinde seni bara götüreceğim ve adaşını ısmarlayacağım."

Çenem sıkıştı. "."

"Logan yıldızlara hayran kalacak. Yani senin korkunç olduğunu düşünüyor ve erkek arkadaşı senden hoşlandığı için senden hoşlanmıyor ama eminim seninle yüz yüze geldiğinde fikrini değiştirecektir."

Damarlarımda dolaşan kan beynime ulaşmıyor olmalı, çünkü söylediklerinin nüfuz etmesi birkaç saniye alıyor. *Erkek arkadaşı.*

O ekleyene kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmiyorum, "Evet. İnsanlar seni çekici buluyor. Anla işte."

Ona bakıyorum. Yüz ifadesi o kadar donuk ki benimle alay edip etmediğine karar veremiyorum. "Senden iğreniyor muyum?"

"İster inanın ister inanmayın, beni iten erkekleri öpmek gibi bir alışkanlığım yok." "O öpücük hakkında..."

Sanki bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi ya da yapacağımı bekliyormuş gibi ağzıma bakıyor.

Ona uzanmak için kaşınıyorum. Yanağını okşamak, saçlarını avuçlamak ve dudaklarını kendime yönlendirmek için. Onun güvenliğini önemseydiğim için ellerimi ceplerimin derinliklerine gömüyorum. "Bu bir hataydı. Tekrarlamamamız gereken bir hata."

Birdenbire yüzüm dışında her yere bakmaya başladı, bu da kendimi kocaman bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. "Haklısın."

Hayır. Yanılıyorum.

Yanılıyorum ama korkarım ki hain büyüm ve ben ona daha fazla zarar vereceğiz. "Git, Calanthe."

Göz kapaklarını sıkıyor, o kadar sıkıyor ki etrafındaki narin deri yırtılıyor.

Üzerime bir hüznün çöküyor, göğsümde zar zor atan kasları çürütüyor. "Git ve-"

"Deniyorum amına koyayım." Sonunda bir bakışla beni delip geçtiğinde, manyetik bakışını parlatan öfke ve gözyaşı parıltısını kaçırmıyorum.

Yüz ifadesi neredeyse ellerimi onun vücudundan uzak tutma kararından vazgeçmeme neden olacaktı ama en iyisi bu.

"İşe yaramıyor." diye homurdanana kadar bir dakika geçti. Muhtemelen sizin rüyanız olduğu içindir Bay Hadez."

Soyadımı kullanmam, açtığım uçurumu genişletiyor. "Bırak.

Bırak."

Parmaklarımı, yarığın onun tarafını kavrayıp kendime doğru çekmeden önce yumrukluyorum. Babamın kansız bedeni zihnimde yanıp sönüyor, bana sağduyu tokadı atıyor ve ona ulaşırsam bunun onun kaderi olacağını hatırlatıyor.

Gerçeğe dönmek istediğim en son şey olsa da gözlerimi kapatıyorum ve bedenimi *Amapola*'dan uzaklaştırıyorum... Calanthe'den uzaklaştırıyorum.

Tekrar açtığımda okyanus gitmişti ama Calanthe hâlâ oradaydı. Ve bu sefer yalnız değiliz.

OceanofPDF.com

I Bordo kumaş kıvrımlarından yapılmış sivri çatıda ve dev çadırın etrafında dönen kalabalıkta içki içiyorum. Belli ki yatağıma dönmemiştim. Tabii...

Tabii bu benim rüyam değilse? Tarian'a sormak yerine, ayakkabıları çağırmayı deniyorum. Çoraplarımın üzerinde hiçbiri görünmediğinde, cevabımı alıyorum: Bizi bu gösterişli büyük tepeye fırlatan Tarian'dı.

Kollarımı kavuşturup, az önce başlattığı öpücüğe hata diyen adama yeniden odaklanıyorum. Tepkimin tamamen çocukça olduğunun farkındayım, özellikle de adamdan hoşlanmadığım için, ama onun reddinin acısına karşı bağışıklığım var mı? Hayır.

"Kurtarılmak istemiyor musun?" Ona sordum. "Ne biçim soru bu?"

"Eğer beni la-la diyarından kurtarmazsan, Dorian'a seni nerede arayacağını söyleyemem."

Elini smokininin saten yakaları ve akik papyonu gibi simsiyah parlayan buklelerine götürüyor.

"Gerçek dünyadan birinin eninde *sonunda* beni silkeleyip uyandıracağını hayal ediyorum ama bu birkaç saat sonra olabilir ve *The Greatest Showman*'den ne kadar keyif almış olursam olayım, şu an sirke katılmanın zamanı olduğunu sanmıyorum."

Çenesini bir sinir kaplar.

"Bakın, uyanmaya çalıştım ama uyanamadım, bu da demek oluyor ki siz, Mr.

Hadez, bir yol bulmalısın-"

"Tarian." Çenesinde bir tık daha. "Bana Bay Hadez demeyi kes."

Dudaklarımı büzüyorum ve kollarımın düğümünü sıkıyorum. "Senin tercihini tartışmaya ne dersin-"

"En azından bir şapka takabilirdin, Tarian." Zümrüt kuyruklu ve silindir şapkalı bir adam bize doğru yaklaşıyor. Yapıştırılmış bıyığı yüzünden onun Malachi olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Tarian kuzeninin tavsiyesini kabul etmediğinde ya da dikkatini benden çekmediğinde kaşlarımı çatmaya başlıyorum. Onu duymadı mı?

Malachi bana üstünkörü bir bakış atarken kaşları kadife başlığının siperliğinin gölgesinde toplanıyor. "Peki ya sen?"

"Kuzeninin hayal gücünün bir ürünü," diye cevap veriyorum tatlı bir şekilde.

Malachi gözlerini kırıştırıyor, sonra Tarian'la bana bakıyor. "Bir adın var mı, *Tarian'ın hayal gücünün ürünü*?" Sesi bando takımının neşeli melodisine karışıyor.

Evet, canlı bir müzik grubu var. Ayrıca sirk göstericileri gibi giyinmiş garsonlar, minyatür patlamış mısır torbaları ve ısırık büyüklüğünde pamuk şekerlerle dolup taşan hasır satıcı tepsileri taşıyor.

"Elbette. Calanthe. Calanthe Bloom."

Rüya-Malachi'nin yüzünde tanıma ifadesi belirmiyor. Ne kadar garip. Yine de, birinin rüyasında kilitli kalmaktan daha tuhaf bir şey var mı? Bu kişiye ters ters bakıyorum; o da bana ters ters bakıyor. Ama Malachi aramıza girince göz dalaşımız kısa kesiliyor.

Sarışın tanrı çoraplarıma başını sallıyor. "Ben soyunma odasına gidiyorum, karamsar kuzenime bir dekor alacağım. Sen de benimle gel. Giymen için bir şeyler bulabiliriz."

"Kalmayı planlamıyorum." Tarian'ın dikkatini çekmeye çalışıyorum ama Malachi bir adım daha yaklaşarak bu uyku sirkinin elebaşını etkili bir şekilde uzaklaştırıyor.

"Korkarım önümüzdeki bir saat boyunca hiçbir yere gidemeyeceksiniz Bayan Bloom. Boston 1978'den bu yana görülen en büyük kar fırtınasının etkisi altında."

Ne kadar da uygun. Özellikle de gerçek dünyaya döndüğümüzde neredeyse yaz mevsiminde olduğumuzu hesaba katarsak. "O zaman, bu sihirli kostüm dolabına giden yolu göster."

Tarian'dan uzaklaşmanın bu yeni hayali bıçak gibi ve beni eve göndermesini umuyorum.

Hareketli alanı geçerken, bakışlarımın tekrar odanın üzerinde dolaşmasına izin veriyorum. Sahne ışıklarının altında terleyen grup üyelerine, konukların kostümleri ve mücevherleri gibi parıldayan üflemeli çalgılarına. Ufacık bir hazine sandığının içine sığabilmek için uzuvlarını doğal olmayan açılarla bükten sıska bir sanatçının üzerinde. Sahnede korsan sandığının iki katı büyüklüğünde bir şarap şişesi taşıyan, pürüzlü yanaklı ve ısıltılı kirpikli bir kadın vücut geliştiricinin üzerinde.

"Peki sen ve kuzenim nasıl tanıştınız?" Malachi, dikkatimi güçlü kadın ve onun Nabuchodonosor'undan ayırarak soruyor.

Bu gerçek olmadığına göre, hayal gücümü serbest bırakmaya karar verdim. "Bir sinagogda. Ölü Deniz'deki mürekkep balıklarının üremesiyle ilgili bir konferans için oradaydım."

Malachi'nin iki kaşı da yukarı kalktı.

"Tarihlerimi karıştırmışım, çünkü tam da bir Bar Mitsvah'ın ortasında geldim."

"Kuzenimin katıldığı mı?" Şüphencilik ses tonunu yumuşatıyor. "Belli ki. Gerçekten de o adamın, kuzeniyle ilgili bir konuşmaya mürekkep balıkları?" Omurgamdaki rün ısındığında dudaklarımdan dökülen bir sırtış ekliyorum. "Kabul etmeliyim ki mürekkep balıklarının çiftleşmesi üzerine bir konferans

Tarian'ı toplantı odasından uzaklaştırın." Akrobat kendini sandığın içine sokmayı başardığında Malachi'nin yumuşak homurtusu kalabalığın alkışlarıyla bastırılır. "Açıkçası bir Bar Mitsvah'ya katılmasına biraz şaşırdım. Kimin çocuğu için olduğunu söylemişsiniz?"

"Ben yapmadım." Rünümden ısı fışkırıyor. Malachi rahatsızlığımı fark etmeden önce dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Davetli listesinde değildim, unuttun mu?"

"Doğru." İfadesi eğlenceyle dans ediyor. "Peki, deniz biyoloğu musun?"

"Hayır. Sadece vahşi yaşam meraklısıyım." Aslında bu yalan değil. Doğa belgesellerimi de gerçek suç podcast'lerim kadar seviyorum.

Malachi'nin ağzının kenarları biraz daha yukarı doğru eğiliyor. "Eğer mürekkep balıklarının nasıl bebek yaptığını öğrenirsen" -çadır duvarındaki bir kıvrımı yakalayıp yukarı kaldırıyor- "özellikle de çoğu canlı için çok sıcak ve tuzlu olan suda, bana her şeyi anlatmak zorunda kalacaksın."

Sahte Malachi'nin saf bir ahmak olmadığını gördüğüme sevindim. "Bir kalamar hayranıyla tanışacağım hiç gelmezdi."

"Hayranı olduğum mürekkep balıkları değil." Göz kırıyor.

Tamam o zaman. İşler garipleşti. *Daha da garipleşti.* Malachi gerçek olmasa da, içime dolan suçluluk duygusu son derece gerçek.

Tanıdığım şeytana geri dönmeyi düşünüyorum ama Tarian'a doğru baktığımda uzun boylu, sıska bir sarışının neredeyse onun önüne yapışmış olduğunu görüyorum. Gözleri benim üzerimde olsa da, belki de Malach'ın üzerindedir -mesafeden ve loş ışıktan anlamak zor- ona dikey bir kucak dansı yapan sıcak pembe mayolu kadını itmiyor.

Neden ki? Ne de bu onun fantezisi. Bu rüyadaki her şey ve herkes onun eseri. Kalabalık değiştiğinde Malachi'ye doğru dönmeye başlıyorum ve sarışının ayakkabılarını görüyorum. Kıskanmak için hiçbir nedenim yok, yine de kemikli baldırlarının etrafına bağlanmış kristalize sandaletleri görmek, zedelenmiş egoma bir yumruk gibi iniyor.

Onlar sadece ayakkabı, Calanthe. Gerçek bile . Senin bile değil.

Tarian'ın fantezi kızı yakındaki bir satıcının tepsisinden bir şampanya kadehi kapmak için döndüğünde, acım bambaşka bir duyguya dönüşüyor. Gözlerimi Atlantislininkilere dikip tiksintiyle başımı sallıyorum, sonra kuzenin kolunun altından sıyrılıp renk ve parıltıyla dolu bir rafa doğru ok gibi fırlıyorum. En azından Mackenzie Fielding'i benim ayakkabılarımın içine sokmayabilirdi, ki benim ayakkabılarım olmadığının farkındayım ama *yine* de...

Altın omuz püskülleriyle süslü siyah bir ceketin payetli kolunu izlerken parmaklarım titriyor. "Kuzenin ve pembe jimnastikçi kıyafetli sarışın, aranızda bir şey var mı?"

" sanmıyorum. Sen ve o *bir şey* misiniz?"

Omzumun üzerinden bana doğru yürüyen adama bakıyorum. Görünüşü ve sesi Malachi'ye benziyor olabilir ama kesinlikle onun gibi davranmıyor.

"Hayır." Bakışlarını tutuyorum, bekliyorum... Ne olduğundan bile emin değilim. Tarian'ın beni bu soyunma odasından ve büyülenmiş kuzeninden uzaklaştırmasını mı?

Bu olmayınca ceketini askıdan çekip çıkarıyorum. Rüya-deniz suyu ve gerçek-terle ıslanmamış bir şey giysem bari. Şaşırtıcı ya da belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, daha buruşuk tişörtümü atmadan ve spor sütyenimin üzerindeki yapay elmas düğmeleri tamamlamadan önce kırılmış ceketin bana uyacağını biliyorum.

"Ayakkabıları köşede bulacaksın." Malachi soyunma odasının arka tarafını işaret ediyor, bakışları vücudumda tanıdığım bir açlıkla geziniyor, çünkü bu Tarian'ın beni Bryn'in kız kardeşiyle değiştirmeden önce yüz hatlarını hareketlendiren açlıkla aynı.

"Kuzenini desteklemeyi unutma." Ses tonum, Mackenzie'ninkilerin aksine, ergenliğe girdiğimde ve yıllarca büyümesi durmayan göğüslerim filizlendiğinde işaret etmeyi çok sevdiği gibi, şımarık ve mükemmel avuç içi kadar olmayan göğüslerimi ceket kadar sıkı. Bryn'le birlikte Macrazy'nin vücudunu utandırmasının nedenlerini incelediğimiz sayısız dondurma terapisi seansının güvensizliğimi ortadan kaldırdığını sanıyordum ama görünüşe göre hala onlarla doluyum.

Mackenzie'nin giydiği narin, kristalize çiftten en uzak olan ayakkabıları seçiyorum ve fermuarlarını çekmek için kışımı kapalı ahşap bir sandığın kapağına yerleştiriyorum. Tıpkı ceket gibi, rugan kalçalarım da biçimli bacaklarımı mükemmel bir şekilde sarıyor.

"İşte böyle." Malachi, Barnum & Bailey temalı bir partiden ziyade bir S&M toplantısı için daha uygun görünen silindir şapkalar, peruklar ve sayısız diğer aksesuarla dolu rafı karıştırıyor.

Deri bir kırbaç çıkardığında ayağa kalkıyorum ve avuçlarımı siyah taytımın üzerinde düzleştiriyorum. "Muhtemelen en iyisi bu adama bir işkence aleti vermemek." Botlarımın topukları o kadar uzun ki yüzlerimiz neredeyse aynı hizaya geliyor.

Malachi bana bıyıklarının kıvrılmasını sağlayan çarpık bir sırtış fırlatıyor. "Bu onun için değil. Ayrıca"-kırbacı bileğimin iç kısmına bastırıyor, sonra nasıl tepki vereceğimi görmek istercesine bekliyor-"kırbaçlar sadece acı vermez."

O kadar şaşkınım ki, kılımı bile kıpırdatmıyorum. Kirpiklerim bile titremeyi bıraktı, ama sonra Bryn'in yüzü aklıma geliyor ve onunla birlikte ayıltıcı bir suçluluk duygusu.

Malachi başka biri olsaydı, Tarian ve Mackenzie'yi düşünmeyi bırakmak için bu fantezi flörtün büyümesine izin verebilirdim, ama ister inanın ister inanmayın, bunu arkadaşşıma asla yapamazdım. Tam geri adım atacakken, derinden gelen bir ses geri çekilmemi engelliyor.

"O şöyle taşaklarına vurulmak istemiyorsan, onu lanet olası vücudundan çıkarmanı öneririm."

Malachi ve ben bu davetsiz misafir karşısında irkildik.

Tarian'a soğuk bir gülümseme fırlatıyorum. "Malachi'nin kırbaç sapkınlığının nasıl sonuçlanacağına benim karar vermeme ne dersin?"

"Siktir." Malachi kırbacı bir kenara fırlatır. "Üzgünüm, Tarian. Sarışınla birlikte olduğunu sanıyordum." Çadırın kapağına doğru geri geri gider. "Kendim çıkarım."

Tarian onun gidişini izlemiyor, elebaşı kıyafetimin içinde içmekle meşgul. İğreniyor mu yoksa tahrik mi oluyor anlayamıyorum. Umurumda da değil.

Kırbacı elime alıp açık avucuma vurarak ona doğru ilerliyorum. "*Sarışın* demişken, nerede o?"

"Bu yüzden mi seni rüyamdan kurtarmamı istiyorsun? Kuzenimi becerebilmek için mi?"

Gerçek bir şok, dokunuşlarımı durduruyor. "Affedersiniz?"

Gözleri seğiriyor. de. "Onunla burada ne yapıyordun? Neyi böldüm?"

Bu adamın cüreti!

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum ve kırbacımın ucunu göğsüne vuruyorum. "Seni ilgilendiren bir şey yok, Hades."

Kırbacı kavırıyor ama parmaklarımdan ayırmıyor. Yaptığı tek şey, beni fazla iri ve fazla sert vücuduna çekmek için kullanmak. "Sırtına damgaladığım kelime aklından çıktı mı?"

Yıpranmış iyi mizahım potpuri gibi ufanıyor. "Beni onunla damgalamadın. Senin büyüün yaptı. Biliyorsun" -bir sonraki sözlerimi doğrudan kulağına üflemek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum- "kontrol bile edemediğin sihir." Bu alçakça bir darbe ama Tanrım, egosu biraz dengelenmeyi hak ediyor.

Yüzünü aniden bana doğru çeviriyor, ben de geri çekiliyorum ama burnu hâlâ benimkine çarpıyor, ağzı hâlâ benimkine değiyor. "Benimle alay etme."

"Yoksa ne olur? Boynumu mu sıkacaksın?" Bedenlerimiz arasına bir mil koymalıydım. Bunun yerine, canavara istediği kadar kükreyebileceğini ama benim korkmadığımı göstermek için kıpırdamadan duruyorum. "Gerçek dünyayla olan tek bağını, güvenilir kuzenini öldürmek inanılmaz derecede aptalca olur."

Malachi'yi gündeme getirmek gerekli miydi? *Hayır*. İyi hissettirdi mi? Mackenzie'nin Tarian'a tırmanmaya çalıştığı anı aklıma geldi. *Kesinlikle*.

"Calamity." Hırıltısı hala dudaklarıma çok yakın olan dudaklarımı titretiyor.
onun.

Azı dişlerimi gıcırdatmadan ve beslemeden önce kaba sesi yutuyorum
"Beni bu kabustan çıkar." Kırbacı sıkıca kavradım. "Bırak beni."

Bana izin vereceğini sanmıyorum - istediğim şey bu olsa bile... istediğim *tek* şey - ama yanıliyorum. Tarian Hadez kırbacı bırakıyor ve ben gerilmiş tuvale doğru tökezliyorum.

"Yapma. Malachi ile. Yapma." Acımasız bakışlarının gücü bedenimi kumaş duvara yapıştırıyor.

Malachi'ye ilgi duymadığımı itiraf etmeliyim ama yalancılar dürüstlüğü hak etmez, bu yüzden omuzlarımı dikleştirip çadırın kapağından içeri giriyorum. Sonunda yatağıma geri dönmeyi bekliyordum ama doğal olarak Tarian Hadez'in benimle oynaması bitmemişti.

OceanofPDF.com

T Tarian'ın rüyasının manzarası bir kez daha değişti. Bu sefer daha ürkütücü. Etrafım tamamen karanlık ve sessizlikle çevrili. O kadar sessiz ki, etrafımda döndüğümde, ayak tabanlarımda sesini duyabiliyorum.

Topuklu botlar çakılların üzerinde çıtırdıyor.

"Şimdi neredeyiz?" Alçak bir vızıltı karanlığı doldururken homurdanıyorum. Kahretsin. Hangi cehenneme düştüm ben?

"Tarian?" Seslendim.

İkiz ışık çubukları aniden karanlığı yarıyor ve ceketimdeki pulları parlatarak beni bir disko topu gibi parıltatıyor. Metal gıcirtısı kulak zarıma saplandığında, kırbaç demiryolu raylarına yuvarlanıyor. Bana doğru gelen aracın gerçek olmadığının bilincinde olsam da, adrenalin sistemimi ısılatıyor ve Tarian'ın adını haykırarak yana doğru hamle yapıyorum. Ben gelen trenin figüranı olmadan önce adamın uyanması gerekiyor.

Pistte tökezliyorum. Tabii ki takılırım. Topuğum dış raya takılıyor ve bir şekilde metalin arasına sıkışıyor. Topuğumu çıkarmak için ayağımı oynatırken küçük taşlar vücuduma saplanıyor. Ama lanet şey sıkışmıştı. Botlarımda fermuarını bulmak için çabalıyorum, ancak kaybolduğunu fark ediyorum. Tıpkı sirk çadırı gibi. Eğer bu Tarian'ın karşılık verdiğim için beni cezalandırma yoluysa, o zaman Tanrı adına, adam çok kötü.

O bir mafya babası, kendime hatırlatıyorum. Doğaüstü güçleri ve kini olan bir mafya babası.

"Tarian?!" Bu kâbusun başındaki adamı bulmak için karanlığın içinde avlanıyorum. "Tarian, yemin ederim bir daha ne seni ne de sihrini kötölemeyeceğim!"

Işıklar yaklaşıyor.

"Hadi, Tarian! Yaralı gururun için beni öldürme. Sen bundan daha iyisin."

Lütfen bundan daha iyi olun.

Tren hala ilerliyor ama ben pek *ilerleyemiyorum*.

Belimden bükülüyorum ve topuğumu kırmak için kullanabileceğim bir taş bulmak için yere göz gezdiriyorum. Bulabildiğim tek şey bir avuç dolusu küçük çakıl taşı.

"Yardım edin!" Uyuyan Güzel'le yine bire bir rüya görmediğimi umarak çılglık atıyorum. Lütfen bu kâbusun setinde bir figüran kadrosu olsun. "YARDIM!"

Ama kimse yardıma gelmiyor. Kalçamın etrafındaki ruganı kavırıyorum ve yırtmaya çalışıyorum. Bu işe yaramayınca, germeye çalışıyorum. Başarısız. Başarısız. Başarısız.

Solucanlara yem olmadan önce bir avuç saniyem kaldığını tahmin ederek yukarı bakıyorum. Tarian tamamen atmosferle ilgili olduğu için sayılar karanlığı aydınlatıyor. 20. 19. 18. Bir geri sayım.

Üç değerli saniyemi sapkın tanrıya küfrederek, beş saniyemi de ayağımı kıvrarak geçiriyorum.

Tek haneli rakamlar görüldüğünde, tüm vücut ağırlığımı bir fırlıdağın içine atıyorum. Bir şey kırılıyor. Ardından gelen acı o kadar keskin ki görüşümü beyazlatıyor. Az önce kendi bileğimi mi kırdım?

7. 6. 5.

Ter, şakaklarımdan ve boynumdan aşağıya perçem perçem dökülüyor. Öleceğim.

Yarım saniyeliğine, *iyi* diye düşündüm. *Tarian'ın sapkın büyüsünden kurtulup Dorian ve Electra'nın çatı katına geri döneceğim*. Ama sonra, "Bekle." diyorum. *Hayır. Tarian'ın rüyalarında bana olan her şey gerçek. Eğer onun gazabının altında ezilirsem, gerçekten ezilirim.*

Ölmek istemiyorum. "Tarian, durdur şunu! Sana yalvarıyorum! Durdur şunu!"

Sırtımın ortasında bir ateş püskürüyor, o kadar keskin ve sıcak ki baldırıma saplanan acıyı gölgede bırakıyor. Tarian rünümü mü çıkarıyor? Çağırıyor mu? Daha derine mi oyuyor?

'2' sayısı '1' olarak yanıp söndüğünde, vücudumu yana yatırıyorum ve yere çarpıyorum. Çarpmanın etkisiyle ayakkabımın topuğu koptu ve bir, iki kez yuvarlandım. Ve sonra orada, her neredeyse *orada* yatıyorum, tren yanımdan hızla geçerken yıldızsız bir gökyüzüne bakıyorum, hızı saçlarımdan uçlarını tekmeliyor ve

Onları nemli alnıma yapıştırıyorum. Ayak bileğim ve omurgam ağrıdan kıvranıyor olsa da nabzım nihayet hafifliyor.

Ruh halim ise bambaşka bir hikaye.

"Tarian Hadez, sözlerime kulak ver" -diyip duruyorum- "eğer seni esir alanlar seni öldürmenin bir yolunu bulmazlarsa" -bir nefes daha- "öldüreceğim."

Metal gıcırıltılarının yerini aniden kadınsı bir sesin çatırtısı alır. "Atlantis'e direkt sefer yapan Delta Treni 666'nın altı saniye içinde Platform 66'ya varacağını bildirmekten memnuniyet duyarız. Lütfen tüm kapılardan uzak durun."

Ciddi misin, Tarian? Şeytanın numarası mı? Ve Atlantis'e direkt sefer yapan bir tren? Bu konudaki hayal gücünün sınırsız olduğu ortada.

Gözlerimi kapatıyorum ve annemi, Bryn'i, çatı katını hayal ediyorum. Dorian ve Electra'yı bile hayal ediyorum, olmak istediğim yeri gözümde canlandırmanın beni sihirli bir şekilde oraya götüreceğini umuyorum. Topuklarıma vurmaya düşünüyor muyum? Kesinlikle. Ta ki ayağımdaki bıçak saplanır gibi ağrı bacağımdan yukarı fırlayıp topuğum "*Beni tıklama!*" diye bağırana kadar.

Göz kapaklarımı açtığımda hâlâ Tarian'ın hayal dünyasında sıkışıp kalmıştım. Hayal kırıklığı içinde hırlayarak çakıl taşlarını avuçluyorum ve onları karanlığa doğru fırlatıyorum. "Siktir git! Siktir. Sen!"

Hassas ayak bileğimi sarsmamaya dikkat ederek yan dönüyorum, sonra avuç içimi ve ön kolumu çakıllara gömüyorum ve parçalanmış bedenimi oturur pozisyona getiriyorum. Oflayıp puflayarak, yeni uzun farlar karanlığı yararken saçlarımı alnımdan uzaklaştırıyorum.

Tren muhtemelen raydan çıkıp beni ezecek olsa da korku hissetmiyorum. Sinir ve hıncın ortasında bu duyguya yer yok. Tarian'a Richard Simmons mayosu giydirmeyi unutun. O piçi tekrar gördüğümde, rüyamızın başına geçtiğimde, onu kavurucu bir çöle göndereceğim ve yakındaki bir kürek havuzundan margaritalarımı yudumlarken onu ekstra büyük iğnelerle bir saguaroya kazıklayacağım.

Bir figür karanlığın içinden sıyrılıp çakılların üzerinden bana doğru geliyor. Henüz pek bir şey göremesem de, gözlerin doğaüstü ışıltısını, siyah saçların karışık buklelerini ve geniş omuzların genişliğini yakalıyorum.

"Gösteriyi beğendin mi?" .

"Ne gösterisiymiş o?"

Sesin tonu beni sarsıyor. Tarian değil, ama kesinlikle erkek. Bu kâbusun içine şimdi kimi düşürdü? Adam yaklaşıyor ve,

talihsizliğimin yaratıcısıyla birçok özelliği paylaşmasına rağmen, o değil.
Suçlanacak adam değil.

"Symeon?"

"Tanışmış mıydık?" Hayali Malachi gibi, hayali Symeon'un da benim kim olduğuma dair hiçbir fikri yok.

"Hayır."

"Ama adımı biliyorsun?"

"Hadezeler kötü şöhretli bir gruptur."

Hafif orantısız ağzında bir gülümseme belirliyor. "Sanırım öyleyiz. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Daha çok koltuk değneği gibi ama sanırım yaslanacak bir duvar bulana kadar bir el işimi görür. Başımı salladığımda, aşağı uzanıyor. Hoş bir şekilde soğumuş olan damgam yeniden alevleniyor. Symeon beni kaldırıp ayağa kaldırırken, rahatsızlığa karşı dişlerimi sıkıyorum. Diğerini yerden uzak tutuyorum. Bir cam parçasıyla kesilen ayağın aynısı olduğunu fark ediyorum. En azından bu uygun.

Omurgamdaki ateş onu çevreleyen deriye yayılırken tıslıyorum. "Kardeşini nerede bulabileceğimi bilme şansın var mı?"

"Atlantis'e doğru yola çıktı."

Ona göz kırpyorum. Bunun bir rüya olduğunu biliyorum, ama içinde gerçek olabilir mi?

Symeon bıraktığında parmaklarımı pazusuna doluyorum. "Özür dilerim. Sanırım bir şey kırdım." Başımın ayağımı işaret ediyorum.

Onu inceliyor.

"Bunu benim için tamir , değil mi?" "Ben ayakkabıcı değilim."

"Ayakkabıyı kastetmemiştim. Kemiğimden bahsediyordum." "Doktor da değilim."

"Ama sen bir Atlantislisin. Güçlerin var."

Başını eğdi. "Güçler mi?"

"Unut gitsin. Nerede yapabileceğimi biliyor musun-" Kavurucu bir bıçak gibi hissettiren şey rünümün kıvrımlarını oyarak kelimenin daha derine inmesini sağlarken homurdanıyorum. Bu Tarian'ın bana onun olduğumu hatırlatmak için kullandığı hastalıklı bir yol mu?

"Nerede yapabilirim?" Tren istasyona girerken Symeon soruyor. "Bir sandalye bulabilir miyim?"

Çarpık ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Aslında var."

Karanlıkta görünmeyen -ya da şimdiye kadar var olmayan- bir dizi merdiveni topallayarak çıkmama yardım ediyor, sonra da beni üzerinde hiçbir şey olmayan bir tren vagonuna doğru götürüyor.

kapılar veya pencereler.

Topuklarımı kazıyorum. *Topuk*. Tekil. Symeon'u durdurmasa da yavaşlatıyor. "Trene binmek istemiyorum."

"Herkes Atlantis'e gitmek istiyor."

"Ben değilim." Başımı sallıyorum. "Gitmek istediğim tek yer evim."

Hoparlör yeniden çatırdıyor. "Trene binmek için altmış altı saniyeniz var Bayan Bloom."

Adımı duyunca irkildim. Nedenini sadece Tanrı biliyor, çünkü bu Tarian'ın rüyası ve Tarian, diğer herkesin aksine, benim kim olduğumu biliyor.

Yeni bir geri sayım başlıyor. Geri sayımlardan hiç ama hiç hoşlanmam.

Trenin metalik gövdesi cama dönüşüyor ve bana geri sayım nefretimi unutturuyor.

Bryn eski bir lokantada, *The Knot* dergisinden fırlamış gibi görünen yedi katlı bir düğün pastasının önünde oturuyor. "Callie, pasta tadımına gelebildin!"

Dudaklarında adımı duymak beni sarsıyor. Ve evet, Tarian'ın rüyasının büyük kapsamı içinde bunun ne kadar tuhaf olduğunun farkındayım. Sadece bir *düğün pastası tadımı* değil, aynı zamanda ve en tuhafı, Bryn'in tuttuğu şirket...

Neden Yasmin Fablez ve Delta Lynch'i rüyana soktun, Tarian?

OceanofPDF.com

I Çavuş Delta Lynch'in profilini inceleyin; şeffaf cilaya batırılmış gibi parlayan tıraşlı kafa derisinden, vagonun tavanına dikilmiş kahverengi gözlerine, enlem ve boylamları temsil eden lacivert mürekkep çizgilerine Kısa kollu zeytin rengi tişörtünden çıkan ve pazusunun yarısını kaplayan geçmişteki tüm savaşlarının boylamları.

Bryn'in babasının bana taktığı küçük lakaptan bahsettiğimizde Tarian'ın verdiği tepkiyi hatırlamaya çalışıyorum. Delta'nın adını söylemiş miydim? Adamın anısını canlandıran şey bu muydu? Ayrıntılara bakılırsa, Tarian ve Delta'nın birbirlerine aşına oldukları açık. Sanırım Atlantisliler düşmanları hakkında ayrıntılı bir dosya tutuyorlar ve Delta ABD ordusunun bir parçası olduğu için Atlantis'te istenmeyen adam olarak kabul ediliyor.

Yine burada, Atlantis'e direkt sefer yapan 666 numaralı tuhaf vagonda.

Rüyalar bilinçaltımızdan kaynaklandığı ve en büyük korkularımızı ortaya çıkardığı için, Delta'nın, yani ordunun kutsal adayı ziyaret etmesinin Tarian'ı son derece meşgul ettiğini tahmin ediyorum. Aynı şekilde Joslyn ve Saul'un düğünleri de onu meşgul ediyor, dolayısıyla bir düğün pastası. Yasmin'e gelince, onun hayranı olmasa gerek-

Malachi kaçırılma olayının arkasında ailesinin olduğunu düşündüğü için eve uçtuğundan bahsetmişti. Bu doğru olabilir mi ve bu yüzden Tarian'ın bilinçaltında başrolde olabilir mi? Tabii evi Atlantis'te değilse? Belki de göç etmeyen birkaç aileden biriydi.

Nabzım, beni Delta Treni 666'ya binmeye çağıran hoparlör gibi çatırdıyor. Tarian'ın zihnine hapsoldüğüm *ve* hasarlı ayak bileğim için ona biraz kızgın olabilirim ama birdenbire tüm bu tutarsız görünen sekanslar aracılığıyla bana bir mesaj göndermeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

Ya bindiği araç bir tren ise? Ya bileğini kırmışlarsa?

Ya kaçırma olayının arkasında ordu ve Fablez ailesi *varsa*?

Dorian ve Malachi'ye tüm hipotezlerimi anlatabilmek için uyanmak için can atıyorum ama ya Tarian'ın bana gösterecek daha çok şeyi varsa?

"Kaldır kışını da trene bin kızım!" Bryn ayaklarını masaya vurur ve bileklerinden çaprazlar.

Spor ayakkabı giyiyor. Evet, leopar desenli yıldızlarla süslenmiş şık bir *ayakkabı* ama *spor ayakkabı*. Bryn Fielding'i tanıdığım onca yıl boyunca, topuklu olmayan bir çift ayakkabı giydiği *hiç* görülmemiştir.

"Git. Sana ihtiyacı var," diye mırıldanıyor Symeon, bedensiz spiker saniyeleri sayarken.

Kardeşlerin ilişkilerinin pek iyi olmadığını biliyorum ama Tarian Symeon'u şefkatli olarak tasvir ettiğine göre aralarında kardeşçe bir sevgi olmalı.

"Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı, Symeon?"

Erkeğin gözbebekleri küçülüyor, sonra büyüyor, sonra tekrar küçülüyor. Ve sonra bakışlarını kaçırıyor, bu da hayal kırıklığımı arttırıyor. Tarian'ın fiziksel benliğinin nerede tutulduğunu bilmediğini kendime hatırlatmak zorundayım, öyleyse neden rüya-Symeon'dan bir cevap bekliyorum?

"Benimle gelir misin?"

İleri doğru bir adım atıyor, görünmez bir duvara çarpıyor, sonra sendeleyerek geri dönüyor ve beni de beraberinde götürüyor. Neyse ki ikimizden biri yere düşmeden kendini yakaladı.

"Görünüşe göre davet edilmedim." Kalın kaşları gözlerinin üzerine iniyor ve sert ifadesine gölge düşürüyor. "Yasmin?"

Delta'nın yanından geçip Symeon'a bakmıyor, onu tanımıyor bile.

"Yasmin!" diye tekrar bağılıyor, gözleri daha da kararıyor. "Yapma bunu." bedensiz ses saniyeleri geri sayar. "Yirmi dört.

Yirmi üç."

Bunun gerçek olmadığını biliyorum, yine de Yasmin'in küçümsemesi karşısında Symeon'un yüz hatlarında beliren acı ifadesi elle tutulur cinsten. Tarian, Yasmin'den ayrılırken

kardeşinin Yasmin'le çıkmasından hoşlanmadığı için mi? Ne de olsa rüyalar en derin arzularımızı da açığa çıkarır.

"On yedi. On altı. On beş," diye devam ediyor ses.

"Hadi, Callie. Atla!" Bryn bankete vuruyor.

Bir yaralanma bir akşam için fazlasıyla yeterli olduğundan, görünmez bir bölme olup olmadığını kontrol etmek için Symeon'un pazusuna kenetlemediğim elimi uzattım.

Parmaklarım havada battığında ona dönüyorum. "Belki sana yol gösterebilirim-"

Symeon'un varlığı yok olur.

Pekala o zaman. Symeon'un trene binmemesi gerekiyordu.

"Callie, atla artık," diye bağırır Bryn.

Tarian'ı görebileceğimi umarak omzumun üzerinden bakıyorum ama platformun ötesinde sadece karanlık var. "Lütfen bu bir rollercoaster olmasın. Gerçekten hayranı değilim." Binerken irkildim.

Muşambaya adımımı atar atmaz geri sayım duruyor ve cam vagon tekrar metale dönüşüyor. Neyse ki tren istasyondan hemen ayrılmıyor ve bana tek ayağımla Bryn'in yanına atlamak için yeterli zaman veriyor.

"Ayakkabına ne oldu?" diye soruyor.

"Topuğumu tren raylarına kaptırdım ve kurtarmak zorunda kaldım. Bu sırada bileğim yırtıldı." Yanındaki bankete çöktüğümde diğerlerine başımla selam veriyorum. "Çavuş, Yasmin."

Symeon'un aksine Yasmin gülümser ve "Yolculuk için heyecanlı mısın Calanthe?" diye sorar.

Tarian beni Malachi ve Symeon için bir yabancı haline getirmişken, onun benim kim olduğumu bilmesi beni ürkütüyor. Rüyalar mantıklı olduğundan değil, ama biraz tutarlılık olması gerekmez mi? "Turistlerin Atlantis'e girmesine izin verdiklerini bilmiyordum."

Vape kalemiyle oynuyor. "Onlar değil, ama sen özelsin."

Rünüm yüzünden mi? Etrafımdaki insanlar gerçek olmasa da, sorgumu kendime saklıyorum.

Tren nihayet hareket ediyor, ama dümdüz ilerlemek yerine sola doğru savruluyor ve sonra sallanarak zavallı ayak bileğimi sarsıyor. Yeni bir acı dalgası baldırıma vururken ter boynumdan aşağı akıyor.

Kendimi Tanrı'ya hazırlarken parmaklarım masanın kenarına dolanıyor. -Tarian sadece ne olduğunu bilir. Tren devrilmeyip patlamadığında, başımı geriye atıp rahatlayarak inliyorum. Sonra ağrıyan bacağımı uzatıp gözlerimi kapatıyorum ve bir anlığına bu çılgınlığı unutuyorum.

Gözlerimi açmadan, "Tarian'ı nereden tanıyorsunuz, Çavuş Lynch?" diye soruyorum. Oturuyor olmaktan o kadar memnunum ki, bu trenin beni yeraltı dünyasının derinliklerine götürmesi umurumda bile değil.

"Bir vuruş daha," diye mırıldanıyor.

Gözlerimi açıyorum, ona tam olarak neyin vurulduğunu sormak üzereyken tavana takılıyorum. Lekesiz metalik duvarların aksine, tavandaki metal levha parlak grafitilerle süslenmiş. Pembeler, maviler, turuncular ve sarılar üst üste binmiş ve kesişmiş, aynı harf ve rakam dizisini sergiliyor: 'CVN-666'.

"CVN" neyin nesi?" Birinin baş harfleri, belki?

Vagon sallanıyor ve ben de sallanmadan etkilenmemiş bir şekilde parmağını katmanlı canavarın kremasının içinde döndüren Bryn'e çarpıyorum.

"Bu düşün pastasını denemelisin. *Ölmek* üzere."

Sahte pasta yemek istesem bile, ağrı ve mide bulantısı kokteyli iştahımı kapattı. "Belki sonra," diyorum, Tarian'ın neden en iyi arkadaşımın kremaya doyduğunu hayal ettiğini merak ederek. Aç olduğu için mi?

Bu düşünce içimi kemiriyor ve onun adına içimi öfkeyle dolduruyor. Muhtemelen aç bırakılıyor, bu da zihnindeki çılgın oyun alanını açıklıyor. Yani, şu taştan trenler? Sirkler? Delta Lynch?

"Yani 'CVN-666'? Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?" Garip yol arkadaşlarıma soruyorum.

Yasmin e-cig'ini emiyor, sonra da buharını üflüyor. Beyaz bukleler ombré pastanın etrafından dolanıyor ve burnuma çarparak mide bulantımı artırıyor çünkü egzoz dumanı gibi kokuyorlar. "Çok Yaramaz İnsanlar Kulübü mü?"

Bryn homurdanıyor ve işaret parmağıyla pastanın üzerindeki kremasını alıyor. "Ben giderdim." Pasta kremasını emiyor. "Yaramazlık yapabilirim."

Bakışlarım arkadaşım ve babası arasında gidip geliyor. İlişkileri geleneksel olmayabilir, ama seks kulüplerini tartışacak kadar ileri gitmek...?

Memelerini sakınleştir. Bu lanet bir rüya, Calanthe.

Yasmin omuz silkiyor, bu da derin kaşmir V yakalı kazağının omuzlarından birine çökmesine neden oluyor. "Belki de bir TV kanalıdır?"

Ya Tarian'ı kaçırانların izlediği kanalsa? Ya da dinledikleri? Buranın her yerine yapııştırıldığına göre Tarian için kesinlikle bir anlamı olmalı.

Bryn biraz daha krema sıyrıyor. "Aman Tanrım, bu pasta. Gah. Çatlak gibi."

Oburca yemesine bakılırsa, düğün pastasına uyuşturucu katılıp katılmadığını merak ediyorum.

"Daha fazla." Delta Lynch parmaklarını masanın üzerinde dikleştiriyor ve başını eğiyor. "Daha fazla!"

Kaba ses tonuna atlıyorum. Biraz daha pasta?

Buzlu tatlı aramızda dursa da, Bryn'den uzaklaşırsam, çavuşu doğrudan görebiliyorum ve söyleyebileceğim kadarıyla, pastayı atıştırmıyor. Yani kızına daha fazla yemesini mi söylüyor?

"Hayır. Artık yok." Yasmin serçe parmağıyla Lynch'in açık ağzını yokluyor. Bu kan mı? Kanıyor mu? Kızın mı?

Öne doğru eğilir ve pastanın üzerindeki devrilmiş gelin ve damat figürlerini yeniden ayarlamak için uzanır. Bu sırada serçe parmağı biraz krema topluyor. Yalayarak temizliyor, ben de ağzım açık bakıyorum çünkü parmak ucu kanamıyor ama simsiyah. Doğum lekesinden mi? Dökülen mürekkepten mi? Gözlerimi kısıyorum ama gelin heykelciğinin kızıl saçları ve minyatür metalik vape kalemi dikkatimi dağıtıyor. Dikkatimi mükemmel bir kopyası olan damada veriyorum-

Bir el burkulan bileğimi kavırıyor ve yana doğru çekiyor. Acıyla inliyorum, sonra dayanılmaz bir sıcaklık tenimi sardığında inliyorum.

"Bütün evi uyandırmadan önce sustur onu Dorian," diye emrediyor tanıdık bir ses.

Göz kırpıyorum. Dorian'ı üzerimde, avucunu dudaklarıma bastırmış halde buluyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

Bağlarım ve kemiklerim yeniden örülürken burun deliklerim açılıyor. Tanrım, Tanrım, Tanrım... Ayağımı buz dolu bir fıçıya sokmak istiyorum. Tüm bacağımı.

Sıcaklık tenimi sardığı gibi aniden yok oldu. Acıyla birlikte.

"İşte oldu. Her şey daha iyi." Malachi bileğimi bırakıyor, sonra çömeldiği yerden kalkıp kollarını kavuşturuyor. "Şimdi, yatakta yatarken bir kemiğin nasıl kırıldığını açıklamaya ne dersin?"

I Tarian'ın rüyasından fiziksel olarak düşmedim, ancak gerçek dünyaya geri dönmenin şoku, paraşütsüz bir uçaktan atlamışım gibi hissettiriyor.

Dorian avucunu geri çekerken umut dolu bakışları benimkileri arıyor. "Rünün, seni uyutmaktan daha fazlasını yapıyor, değil mi?"

Doğrulup ellerimi yüzümde gezdiriyorum. Üzerimde beliren iki Atlantisli kadar bitkin göründüğümü anlamak için aynaya ihtiyacım yok, çünkü bugünlerde aldığım uyku kesinlikle onarıcı *değil*.

"Calanthe?" Malachi'nin hüzünlü sesi dikkatimi yüzüne çekiyor.

Birden sirke, onunla birlikte soyunma odasına geri dönüyorum ve sıcaklık hem boynumu hem de hayali kırbaçıyla dürttüğü bacağımın o kısmını sarıyor. Garip anıyı uzaklaştırmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Biraz serinlediğimi hissettiğimde göz kapaklarımı kaldırıyorum. Bu kez, Malachi'nin kırbaç oyununa ya da bana hiç ilgi duymayan versiyonuyla, şimdi ve burada kalıyorum.

Doğrudum ve bacaklarımı göğsümde topladım. Ayaklarımın ölüm tuzağından kurtulduğunu görmenin verdiği rahatlama, bir tişörtümün eksik olduğunu fark etmemle gölgeleniyor. Onu yerde buldum. Rüyamda onu fırlattığımda, gerçekte de fırlatmış olmam gerektiği aklıma geliyor. Üzerimde dantelli iç çamaşırı değil de gizleyici bir spor sütyeni olmasına rağmen çarşafı üzerime doğru çektiştiriyorum.

"Calanthe?" Malachi adımı ısırarak söylüyor, çenesi ön kollarındaki kaslarla eş zamanlı olarak esniyor.

Bakışlarımı odanın geri kalanında gezdiriyorum. "Bryn nerede?" Dorian ve Malachi'ye bildiğim her şeyi anlatmaya niyetliyim ama arkadaşımın beni duymadığından emin olmalıyım çünkü onun aklını karıştırmalarını istemiyorum.

"O güvende." Dorian'ın boynundaki tüm tendonlar şişti. "Benim sorum bu değildi. Benim sorum-"

"Dorian, seninle ilgili bir sorun olduğunu haykırarak yatak odandan kaçtıktan sonra onu sakinleştirdi." Malachi sanki rünleri diken diken olmuş gibi yoğuruyor. "Electra çığlık attığını, sonra da saçmalamaya başladığını söyledi. Pasta, Delta ve altı sayısı hakkında bir şeyler."

Bakışlarımı iri yarı korumaya dikiyorum. "Onu tam olarak nasıl sakinleştirdin Dorian?"

Adamların karşılıklı bakışmaları kaburgalarımın arkasındaki nabız atışını artırıyor.

Tam sorumu yinelemek üzereydim ki Dorian, "Onu unutmaya zorladım," dedi.

"Ona başka ne yaptın?" "Elle'den onu eve bırakmasını istedim."

"Bryn'in fareler tarafından istila edildiğini düşündüğü ev mi?"

Malachi dudaklarını birbirine bastırır. "Dorian bunu kavuşturdu."

"İstila mı, yalan mı?" Boynumda bir damar o kadar sert zonkluyor ki, kopmasını bekliyorum. "Eğer akıl oyunların onun beyinde kalıcı bir hasara yol açarsa, ben-"

"Bizi tehdit etmeseniz iyi edersiniz, Bayan Bloom." Malachi'nin sesi o kadar çok oktav düştü ki, nabzımın histerik gümbürtüsünden onu zar zor duyabiliyorum. "Ne de olsa anneniz ve komşunuz hâlâ burada. *Bizim* korumamız altındalar."

Gözlerimi sarışın Atlantisliye dikiyorum, görünüşe göre kendini gösterdiği kadar çekici biri değil. "Sevgili kuzeninizi bulmak istiyorsanız Bay Hadez, o zaman annemi ve Bayan Fiona'yı korumaya devam edin ve onların güvenliğini benim başımın üstünde tutmayın."

Birbirimize o kadar sert bakıyoruz ki onun gözleri parlamaya başlıyor. Muhtemelen benimkiler de. Kim bilir? Malachi gücüm olmadığını söylemişti ama Tarian olabileceğini söyledi. Beni yatıştırmak için olabilir ama gerçek de olabilir.

Dorian Atlantisçe bir şeyler mırıldanarak Malachi'nin dikkatini benden uzaklaştırıyor. Konuşmasını bitirdikten sonra, Malachi'nin burun delikleri sert bir nefesle genişliyor.

"Özür dilerim. Tarian kaçırıldığından beri uyuyamadım ve bu beni yakalıyor." Gözleri sadece kıpkırmızı değil, aynı zamanda gölgelerle de lekeli. "Lütfen, Calanthe. Lütfen bize yardım et."

Kırık dökük yalvarışı beni eritti. "Tamam." İşte her şey gidiyor. "Yargılama ve araya girme."

Malachi'nin yavaşça başını salladığı yerde, Dorian'ınki sarsıntılı. Onların somut beklentisi ürkütücü çünkü ya anlatacağım tüm bu karmakarışık olaylar Tarian'ın eksantrik hayal gücünün ürünü ise?

"Sırtımdaki rün beni uykumda Tarian'a bağlıyor."

Her iki tanrının da kirpiklerini spastik bir şekilde kırıştırmaları, rüyalarda buluşmanın Atlantis'e özgü bir güç olduğuna dair süregelen çekincelerimi yıktı. Tarian'a inanmadığımdan değil- Aslında tam olarak öyle. Erkek zihnimde yaşayan bir yabancı ve ben kendi zihnime zaten çok az güveniyorum.

"Nerede o?" Dorian nefes verir.

"Hiçbir fikri yok. Bir türlü uyanamıyor."

Dorian kıpırtısız ve sessiz kalırken, Malachi nefesinin altından küfrediyor.

"Bir yere taşındığını düşünüyor çünkü bir sallanma hareketi hissediyor.

Malachi'ye ait tüm araçları kontrol etmenizi istiyor.

Atlantisliler."

Dorian boş kitaplığın yanındaki şık metal ve granit masaya koşuyor ve avuç içi büyüklüğünde bir tablet kapıyor. O yazarken dudağımı dişlerimin arasında kaydırıyor, gece gezintimi büyüteç altına alıp neyin değerli neyin değersiz olduğunu tartıyorum.

Malachi adım atmaya başlar, açıkça ipin ucundadır. "Başka ne var?"

"Sanırım... Sanırım belki-"

Sarsılarak durdu ve bana doğru döndü. "Belki *ne*?"

Gerilim yaratmak istemiyorum. Sadece önsezimi dile getirip getirmemeye karar vermeye çalışıyorum. Ya bu onları boşa kürek çekmeye yönlendirirse?

"Gördüğüm son rüya özellikle *olaylıydı*." Çarşafın altında, sadece birkaç dakika önce acıdan sızlayan ayağımın dış hatlarına bakıyorum. "Bileğim kırıldıktan sonra Symeon beni Atlantis'e doğrudan sefer yapan bir trene -Delta Treni 666- yönlendirdi. Trenler Atlantik Okyanusu'nu geçemediği için, Tarian'ın bir Delta Havayolu anonsu duymuş olabileceğini düşündüm."

"Symeon?" Malachi pantolonunun arka cebinden cep telefonunu çıkarırken, Dorian da tableti kurcalıyor.

"Bekle. Onu arama, Malachi. Sadece bekle. Dahası da var."

"Konuş!" İpin ucunda olmayı unutun. Malachi serbest düşüşte.

"Bu diğerkleriyle nasıl bağdaşıyor bilmiyorum ama Yasmin evleniyordu ve Symeon'la değil. Bu durum onu gerçekten incitmiş görünüyordu. Ayrılmış olabilirler mi?"

Malachi saçını mızraklıyor. "Pekala olabilir, ama bunun konuyla ne ilgisi var-"

"Tarian'ın kaçırıldığı gece bize çarpan okul otobüsü. O kişinin zorlandığını söylemiştin. Ya onu zorlayan Yasmin'se ve bu yüzden gittiyse? Yakalanacağını bildiği için mi?"

Dorian yazmayı bıraktı. Malachi nefes almayı bıraktı.

"Fablez ailesinin *bu* işe karışmadığını iddia biliyorum ama ya karıştıysa? Ne de olsa cep telefonumla o ilgilendi."

Dorian tableti indiriyor. "Kazayla ilgili telefon geldiğinde evdeydi."

"Bu da harika bir mazeret olur," diye belirttim.

Malachi volta atmaya devam eder. "Ama insanları telefonda zorlayamayız."

"FaceTime ile bile mi?"

"Hayır." Tarian'ın kuzeni başını sallıyor. "Elektronikler gücümüzü bastırıyor."

Bu hem güven verici hem de sinir bozucu. "Aslında ben de sormak istiyordum, adamın zorlandığını nereden biliyorsun?"

Dorian, "Gecenin bir yarısı okul servisi kullanıyordu," diyor. "Birisi bunu yapması için ona para vermiş olabilir."

"Sabıka kaydı yoktu ve ölümü... Çarpmanın etkisiyle ölmedi." Ağzı inceliyor. "Kalbi patladı."

"İnsanlar her gün kalp yetmezliğinden ölüyor."

Malachi volta atmayı bıraktı. "Başarısız olmadı, *patladı*."

Tamam o zaman. Zorlama, öyle. Önceden zorlanmış olabilir mi diye soracaktım ama çiçekçiye gideceğimizi kim tahmin edebilirdi ki? "Biri Tarian'ın arabasını dinlemiş, sonra da bir arkadaşını destek almadan araziden ayrıldığı konusunda uyarmış olabilir mi? Bu da bir olasılık, değil mi?"

Malachi parmaklarını çıtlatır. "Dorian, Catalina'yı ara ve torununun eve gelip gelmediğini sor."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Korumanın ses tonu nazik olmanın sınırında, sanki pencereden dışarı fırlatılmak üzere olduğunu hissetmiş gibi. "Eğer Catalina da işin içindeyse, bu onların peşinde olduğumuzu anlamalarına neden olur."

Sessizlik. Gergin, ağır, her şeyi tüketen sessizlik odayı kaplıyor.

"Fablez ailesine kayıtlı tüm gemi, tren, araba ve uçakları araştırın. Ben Symeon'u bulmaya gidiyorum." Malachi kapıya doğru yönelir.

"Malachi, bir şey daha var," diye .

Arkasını dönüyor.

"Trenin içinde otururken, bir dizi harf ve rakam vardı: 'CVN-666'. Ne anlama geldiklerinden emin değilim. Belki birinin baş harfleri ve doğum yılı? Belki de kısaltılmış bir adres?"

Dorian kodu tabletine giriyor. Yarım saniye sonra boynunu dikleştirir. "Okuduğunun bu olduğuna emin misin?"

"Evet. Neden? Vuruldu mu?" Tabletinin ekranına bakmaya çalışıyorum ama ekran kararmış. Ya da belki sadece gözler görebiliyordur? Bekle, artık Atlantisli gözlerim yok mu?

"Bakmamız gereken Fablez filosu değil, Malachi." Dorian'ın dudaklarında çılgın bir gülümseme beliriyor. "CVN-666 bir uçak gemisi. Bir ABD uçak gemisi."

Delta bu yüzden rüyamdaydı! Yasmin'le evlendiği için değil, Tarian'ın bilinçaltında bana Fablez'ların orduyla aynı yatakta olduğunu anlatma şekli olduğu için.

Yeni bir şafağın pastel ışığı perdenin kenarlarından sızıyor. Ne kadar uygun.

Çarşafı bacaklarımın üzerinden atıyorum. "Gemiye nasıl bulacağız?" "Hiçbir şey yapmayacağız," diye tersliyor Malachi.

"Ama-"

"Calanthe, olduğun yerde kalmalısın. Sen sadece Tarian'la tek bağlantımız değilsin, aynı zamanda sana bir şey olursa kuzenim kellemini alır." Malachi'nin sesi yine yumuşak ama geri kalanı öyle değil. Geri kalanı gergin bir enerjiyle titreşiyor. "Dorian, taşıyıcının yerini öğren." Cep telefonunu kulağına götürür ve "Elle, neredesin?" diye bağırır. Sessizlik. "Acele et amına koyayım."

Dorian'la birlikte arama kurtarma çalışmalarını yönetirken bana bakıcılık yapması için mi onu geri çağırıyor, yoksa o da onlarla mı gidecek?

Tarian'ın Dorian'ın benimle kalması yönündeki talebi zihnimde dönüp duruyor. Onu bastırıyorum. Tüm tanrıların tanrısını bu kadar kolay alabildiklerine göre, tek başına küçük bir tanrıyı kaçırmak çocuk oyuncağı olacaktır. Dorian ve Malachi birlikte kalmalı.

Adamlar mutfak masasında düşmanca ele geçirme planları yaparken ben bir demlik kahve hazırlıyorum. Electra içeri girdiğinde fincanlarını boşaltıyorlardı.

daire, elmacık kemikleri altmış merdiveni koşarak çıkmış gibi kızarmış. Yoksa seksen mi? Ne kadar yukarıdayız?

"Ne kaçırdım?" Saç bağından kaçan bir tutamı kulağının arkasına itiyor.

Dorian ona bilgi verirken gözleri, birinin annemin muzlu ekmeğini koyduğu tabak kadar büyüyor. Bir dilim ısıyorum ama tadı midemi ekşitiyor ve gözlerimi yakıyor çünkü bana babamı hatırlatıyor. Tabağı itiyorum ve üzüntümden arınmak için bir bardak su içiyorum. Bir noktada bir şeyler yemem gerekecek ama doğrusu aç bile değilim. Şu anda tek olduğum şey kocaman bir stres topu.

Malachi başıyla ön kapıyı işaret eder ve Dorian ayağa kalkar.

Adamlar yanımdan geçip giderken Electra Dorian'ın elini tutup sıkıyor. "Onu güvende tut," diye mırıldanıyor, bu kez İngilizce.

Malachi'yi mi yoksa Tarian'ı mı kastediyor?

Ona hala diğer ikisine güvendiğim kadar güvenmesem de, bizim tarafımızda savaştığı sürece, ona şüpheyle yaklaşacağım.

Bizim tarafımız. Atlantislilerin tarafını tutacağım hiç aklıma gelmezdi. Ben de rüyamda bir Atlantisli göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Arada Tarian'ın mırıldandığı o yalvarışın yankısını duyuyorum: "*Beni bulun.*"

Deniyorum, Tarian.

Kapı kapanır ve Electra sürgülerken, yukarıda her kim varsa Malachi ve Dorian'a verdiğim bilgilerin doğru olması için dua ediyorum.

"Onları bir tuzağa sürüklemiyor olsan iyi edersin." Electra'nın güvensizliği acıtıyor.

Karşılıklı bir duygu yüzünden incinebilmemdeki ironi gözümünden kaçmıyor. "Onun bulunmasını ben de en az senin kadar istiyorum Electra. Hatta daha , çünkü onun rününü tenimden silmek istiyorum."

"Babasına verdiğini kaldıramadı." Kendine bir fincan kahve dolduruyor ve benim oturduğum masaya taşıyor. "Senin tenindeki kaldırabileceğini nereden çıkardın?"

Göğsüm karıncalanıyor... Ne olduğundan bile emin değilim. Huzursuzluk mu? Endişe mi? "Yani ya bir hafta dolduğunda öleceğim ya da hayatımın geri kalanında Tarian'ı mı hayal edeceğim?"

"Daha kötü kaderler
düşünebilirim." Nefesim
kesildi. "Ölmekten daha mı?"

"Hayır. Tarian Hadez'i hayal etmekten daha iyi." Sırıttıyor, bu da yanaklarımı ısıtıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ne düşünüyordun?"

Muzlu ekmeğe bakıyor, bir parça koparıyor ve ağzına atıyor. Çiğnemeyi bitirdikten sonra, "İçinde bulunduğun durumdan çok rahatsız olmaman dileğiyle," diyor.

"Bundan çok rahatsızım."

"Ateşli ve rahatsız. Aynı şey değil."

"Ben-ben-" ...nutkum tutuldu.

"Onun karanlık cazibesine karşı bağışıklık mı? O adamın cazibesine karşı bağışıklığı olan tek bir kadınla bile tanışmadım. Kendim dışında yani." Muzlu ekmekten bir parça daha koparıyor. "Annen yemek yapmayı iyi biliyor. Benimkinin hayatında hiç buzdolabı açtığını sanmıyorum. Aslında bu doğru değil. Her gün içine sakladığı şırıngaları almak için açardı."

"Şırıngalar mı?"

"Benim
kanımdan."

"Annen senin kanını mı topladı?"

Kekten bir ısırık alıyor ve ardından bir yudum kahve içiyor. "Annem insandı. Ben değildim."

"Yani senin *kanını* mı akıttı?" Dehşete düştüm. Onun adına *dehşete düştüm*.

"On yaşıma kadar haftada bir kez. Karaborsada satarak iyi para kazanırdı. Kendine enjekte etmediği zamanlarda yani."

"Bu onu hasta etmedi mi?"

"Öyle oldu ama görünüşe göre çektiği acıya değdi."

"Baban onun senin kanını akıtmasına engel olmadı mı? *Dorian* onu durdurmadı mı?"

"Serranlar benim üvey ailem. Gerçek babam ben doğmadan önce çekip gitmiş." Sanki işlevsiz çocukluğunu anlatmanın ortasında değilmiş gibi pastasından bir ısırık daha alıyor. "Adam hakkında bildiğim tek şey Atlantisli olduğu -çünkü *kanı büyü*- ve insan annem *kanımın* mucizevi özelliklerini bildiği için çok dikkatsiz olduğu."

Oval yüzünü, uzun kirpikli heterokrom gözlerini inceliyorum; renkleri kadar yoğunluklarıyla da dengesizleştiriyorlar. "On yaşındayken durduğunu söylemiştin. Sonra ne oldu?"

"Konsey, Atlantis kanının yasadışı kullanımını engellemeye çalışıyordu. Malachi Kuzey Amerika'dan sorumluydu çünkü orası Hadez bölgesiydi."

Aileyi krallar gibi gösteriyor.

"Annemi buldu, bu da onu bana getirdi. Beni alıp götürdü. Beni evine getirdi ve bir daha asla istismara uğramayayım diye güçlerimi nasıl kullanacağımı öğretti." Pastadan bir parça daha koparıyor ama bu sefer yemiyor, sadece kırıntılara indirgeyerek onunla oynuyor. "Babamı bulmaya çalıştı ama ya adam bulunmak istemedi ya da beni kendi babası olarak kabul istemedi. Ya da öldü. Uzun lafın kısası, Saul yetişkin oğlunun bir sokak çocuğunu sahiplenmesinden hoşnut değildi, bu yüzden Malachi'nin bana daha uygun bir yaşam alanı bulması için ısrar etti. Ines'le yaşamam gerekiyordu" - boynunu kesiyormuş gibi yapıyor- "ama o on yaşında bir çocukla yaşamak istemedi, ben de Dorian'ın ailesinin yanına gittim."

Bu, sahip olduğum tüm kalp tellerine dokundu. Ayrıca Malachi'ye olan bağlılığı, Dorian'a benzememesi ve Ines'e olan antipatisi de açıklığa kavuşmuş oldu. "İnsanların kendilerine başkasının kanını enjekte ettiğine inanamıyorum."

Bana kapalı bir gülümseme fırlatıyor. "Günümüz vampirleri."

Bu kadar travma yaşamış birine göre çok soğukkanlı ve sakin. Derinlere mi gömdü yoksa üstesinden mi geldi? Ayrıca, onu işe aldığım da genç olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum ama *ne kadar* genç olduğunu şimdi fark ediyorum. Yirmi yaşında bile değil mi?

Dorian'ın onu Bloom's Blooms'ta gördüğü günkü şaşkınlığını hatırlayarak soruyorum: "Sanırım Malachi için tam zamanlı çalışmıyorsun?"

Duraksıyor. "Eğer baş belası ağabeyim beni üniversiteye gitmeye zorlamasaydı giderdim."

"Üniversite, yani sen...?" "On dokuz."

"Ne okuyorsun?"

İşaret parmağıyla başparmağını birbirine sürüyor, parçalanmış kek parçasına kırıntılar bulaştırdıktan sonra ikisini de ağzına götürüp kalıntıları emiyor. "Petroloji ve mineraloji."

"Kendi Atlantis madenini laboratuvarında yetiştirmeyi mi planlıyorsun?" Homurdanıyor. "Hayal edebiliyor musun?"

"Sanırım orayı ziyaret ettiniz?" "Ziyaret ettim."

"Ve?" masaya dayıyorum ve parmaklarımı çenemin altında birleştiriyorum. "Sosyal medyada dolaşan yapay zeka fotoğraflarına benziyor mu?"

"Daha da nefes kesici. Benim naçizane fikrime göre, dünyanın diğer tüm harikalarını utandırıyor. Mağara gibi, Tarian'ın düştüğü yerde bir ılık kuyusu var. Ve fosforlu. Ve duvarlar uğulduyor."

"Tarian bana Symeon'un kız arkadaşlarından birini öldürdüğünü söyledi."

"Bir mi? Daha çok üç. Ve sık kafalı her seferinde kardeşini suçladı. Ona Atlantislilerin zulüm görmesinin ve onlardan nefret edilmesinin sebebinin çok klişe olmamız olduğunu ve daha fazla insanı *dinimize döndürmemiz* gerektiğini söyledi." "Din değıştirmek" ve "din" kelimelerini tırnak içine alıyor.

"Kardeşler arasında ne oldu da böyle bir ayrılık yaşandı?"

"Barak oldu." İç çekiyor. "Tarian'ı kayırdı. Bunu kastettiğini sanmıyorum ama gerçek şu ki, öyle yaptı. Onun ölümünün onları yakınlaştıracığını umuyordum."

Olup olmadığını sormama gerek yok çünkü olmadığını biliyorum. "Tarian'ın *yokluğunu* nasıl karşılıyor?"

"Görünüşe göre şekilde... ." "Ne demek istiyorsun?"

"Telefonuna cevap vermiyor. Saul dün onu aklını kaçırmış halde bulunduğunu söyledi."

Tarian gittiğı için mi yoksa Yasmin onu terk ettiğı için mi? Onu terk mi etti? Sallanan yığının için bir soru daha. Acısının kaynağının bir kız değil de Tarian olmasını umuyorum.

Tabii...

Tabii Symeon'un içini kemiren ısırap değil de suçluluk duygusu değilse. Bir kardeş diğerini mahkum etmiş olabilir mi?

T Güneş doğuyor ve batıyor, Dorian ya da Malachi'den hiç haber yok. Aldığımız tek şey, Electra'nın, sanatla uğraşmanın çok önemli olduğunu açıkladıktan sonra keçeli kalemler, mandala boyama kitapları ve origami için verdiği büyük bir sipariş.

ve el sanatları annemi rahatlatır.

"Dün gece onu eve götürdükten sonra Bryn'e ne söyledin?" Tayland yemeklerini tekrar ısıtırken sordum.

Electra bugün erken saatlerde diğer eşyalarla birlikte gelen ciltsiz kitabı indiriyor. Kutudaki kabarık romantizmi gördüğümde, bunu annem için seçtiğinden emindim, ama görünüşe göre romantizm Electra Serran'ın en sevdiği şey. Deri giyen, silah taşıyan Atlantisli'nin buluşmalardan hoşlandığını kim tahmin edebilirdi ki? Kesinlikle ben değil, onun benim gibi bir gerilim sever olduğunu düşünen ben.

İçgüdülerim açıkça bayağı.

"Ona annenizi Hadezeler tarafından tavsiye edilen tanınmış bir nöroloğa götürdüğünüzü söyledim."

Başımı sallıyorum. "Güzel." En azından Bryn bana ulaşmaya çalıştığında telefonu hemen açmazsam çok endişelenmez. Parlayan pirinç erişteleri mikrodalgada dönerken, "Sence güvende mi?" diye soruyorum.

"Neden olmasın ki? O bir hedef değil."

"Ama o bana yakın. Ve Delta Lynch onun babası." Onu rüyasında görmek sembolik olabilirdi ama gerçek şu ki o oradaydı ve Tarian onu bir şekilde tanıyordu.

"Delta Lynch?"

"Amerikan Ordusu'nda keskin nişancı."

"Babası ordu için mi alışıyor? Sen ciddi misin?" Kitabını bir çırpıda kapattı. "Malachi'ye söyledin mi?"

"I..." Beynimi zorladım. "Hatırlamıyorum." Electra'nın mucize sa kremi sayesinde süper yumuşak olan saçlarımla oynuyorum. "Kahretsin. Hatırladım mı?" Sesimi alaltıyorum ki Bayan Fiona ve annem beni oturma odasında bangır bangır çalan *Dirty Dancing'den* duyma riskine girmesin. "Bunun önemli olduğunu mu düşünüyorsun? Ordunun işin içinde olduğunu zaten biliyoruz. Ayrıca, ağabeyinin Bryn'in soy ağacından haberdar olduğunu sanıyorum. iek teslimatı için geldiğimde benim hakkımda her şeyi biliyordu. Kardeşin Bryn'in geçmişini araştırmıştır, değil mi?"

Electra at kuyruğunu sıkılaştırıyor, sonra da telefonunun dokunuyor. "Muhtemelen haklısın."

şifreli bir sohbet açıyor ve bir mesaj yazıyor. Sanırım Dorian'ı, Bryn'in Atlantislileri seven ya da sevmeyen biriyle akraba olduğu gerçeğinden haberdar olmaması ihtimaline karşı uyarmak için. Bryn'in *tüm Atlantislileri* ABD ordusu tanrılardan nefret eder. Belki de onların gücünü ve yıkımını arzulamayan birkaç kişiden biridir.

"Haber var mı?"

İ çekerek, "Hayır." dedi.

"Haber yok mu, iyi haber mi?" Girişimde bulundum.

Dudaklarını büzüyor ve bütün gün ısıttığı ada taburesinden kalkıyor.

"Haber yok, haber yok."

"Yalnız değiller Electra. Konsey destek gönderdi."

"Evet."

Hatırlatmalarım onu rahatlatmaya yetmiyor.

Bir kase erişteyi mikrodalgadan çıkartıp etli bir tabağa koyarken, "Rünün nerede?" diye soruyor.

Beyaz atletimin arkasını kaldırıp bütün gün ısınmayan kelimeyi ortaya çıkartıyorum. Buna sevinmeliyim çünkü bu Tarian'ın uyanık olduğu anlamına geliyor ve eğer uyanıksa, vücudunun onu esir alanların vücuduna pompaladığı şeyle savaşıyor olma ihtimali yüksek, ama endişe pozitifliğimi bozuyor.

"Nasıl alışıyor? Hayalinizdeki bağlantı?"

Yapışkan kumaşı tekrar aşağı çekiyorum. "Eğer o rüya görürse, rün ısınır ve beni onun bilinçaltına taşır. Ben rüya görürsem, onu kendi bilinaltıma taşırım. Rüya gören rüyadan sorumludur, eğer bu mantıklı geliyorsa."

"Rüyanda ne yapıyorsun?"

Mikrodalgaya doğru dönüyorum. "Çoğunlukla konuşuyoruz." "Ne hakkında?"

"Kaçırılmasıyla ilgili. Dün gece bana ilk kez işe yarar bir şey gösterdi. *Umarım işe yarar,*" diye ekliyorum nefesimin altında. "Keşke haber almak için Malachi ve Dorian'ı arayabilseydik."

"Şebekenin dışındalar."

Mikrodalgaın içindeki küçük tabakla aynı anda dönüyorum. "Biliyorum. Tarian'a ulaşabilirim."

"İstediğin zaman uyuyabiliyor musun?"

Dudağımı çiğniyorum. "Genelde değil ama belki bir ya da iki uyku hapi alabilirim."

"Elimizde olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, kaçışın ortasında olması ihtimaline karşı dikkatini dağıtmamak en iyisi olabilir. Elbette kardeşim onu taşıyabilir ama bu hepsini yavaşlatır."

Bunu düşünmemiştim bile.

Çatırdayan bir sinir yumağı olsam da uykuya dalmamak için kafeini yüksek bir sinir yumağı olmayı tercih ediyorum ve kahve makinesine yöneliyorum. "Bir fincan ister misin?"

"Elbette."

Telefonu adada titriyor. Zıplıyorum ve makinenin içine yerleştirmek üzere olduğum kahve kapsülü parmaklarımdan kayarak ayaklarımın dibine düşüyor.

Electra Kaşlarını çatıyor, hangi jostles benim Vahşi sinirler bazı
Daha fazla. "Bu

Symeon."

"Belki haberleri vardır?"

Kaşları tam olarak ikna olmamış gibi düşük kalıyor. Sonunda aramayı kabul etmeden önce telefon iki kez daha titriyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bay Hadez?"

Gözleri benimkilere kayıyor.

Gözlerinin etrafındaki beyaz deniz genişlediğinde, artan nabzım yüzünden dilim zonklamaya başlıyor. "Ne? Ne oluyor?"

Hiçbir şey söylemiyor, ne bana ne de Symeon'a.

"Electra?" Sırtımdaki rün ısınmaya başlıyor. Ya da belki de her yerim o kadar soğuk ki sıcak geliyordur.

Başım dönüyor, sallanıyorum ve bir çekmece kulpunu tutmama rağmen dik durmayı başaramıyorum. Nefes nefese uyanmadan önce duyduğum son şey çatal bıçak sesiydi...

Birinin yatağında.

OceanofPDF.com

A Büyük elim göbeğimde, atletimin ince beyaz kumaşının üzerinde duruyor. O eli, rünlerle süslü bir ön kola doğru takip ediyorum.
Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Kelimenin tam anlamıyla.

Benim gibi değil. Tarian benim ona ait olduğuma inanabilir, ama benim böyle bir hayalim yok. O adam Atlantis'e ve Atlantislilere ait. Bana değil.

Gülünç derecede uzun kirpikleri yüksek elmacık kemiklerine doğru yayılmış ve saçlarının bir kısmı sanatsal bir şekilde alnına dökülmüş. Bana hata yaptığımı söyleyip bileğimi kırdıktan sonra beni yatağına yatırması oldukça ileri bir davranıştı.

O uyurken, gözlerim omurgasını çevreleyen kıvrımlarda, yarasa kanatları çıkabilecekmiş gibi duran kürek kemiklerinin keskin kenarlarında, kısa ve çok dar siyah bir külotun içine hapsolmuş kıcının küreciklerinde, kaslı kalçalarını ve bacaklarını kaplayan koyu renkli kıllarda geziniyor. Belli ki Tarian'ın tek kötü alışkanlığı viski ve hızlı arabalar. Ve muhtemelen silahlar, gerçi biri *silahken* kimin silaha ihtiyacı olur ki?

Onu biraz daha incelemeye karar verdiğimde uyandırmak üzereydim. Vücudunu değil, dikkatinizi çekerim. Kapitone kas ve erkek derisinden oluşan oyun alanında bir tur atmak yeterliydi. Bu erkeği kornealarımına daha fazla kazımama kesinlikle gerek yok, yoksa sonunda Bay Hatalı Değilsin'le karşılaştığımda tek göreceğim o olacak.

Bu kez dikkatim tamamen ensesinden başlayıp kollarından aşağı inmeden önce keskin omuzlarının üzerinden kıvrılan karalanmış cümleye odaklanmış durumda. Sessiz harfler ve noktalı sesli harfler dizisi sağ omzunun eğiminde, sonra bir kez daha, yazının kolunun iç kısmına doğru kıvrıldığı pazusunun üstünde parçalanıyor.

Belki de ikinci molayı hayal ediyordum. O kıpırdandığında boynumu eğmeye başlıyorum. Uyanmak üzere olduğunu düşünüyorum ama yanılıyorum. Mutlu bir şekilde hareketsiz kalıyor, yüzüstü yatıyor, kalın kolları beni sarıyor.

Bunların ona büyümlü bir kaya tarafından verildiğini düşünmek ne kadar garip. Büyünün gerçekten var olması ne kadar garip. Bunu hiç normal bulacak mıyım? Muhtemelen buna ihtiyacım olmayacak çünkü en iyi ihtimalle Tarian tüm anılarımla birlikte onun rûnünü de ele geçirir; en kötü ihtimalle de beni yeraltı dünyasına gönderir.

Tamamen çevreme odaklanarak hüzünlü düşüncelerden sıyrılıyorum - çerçeveli haritalarla süslü lacivert duvarlar, beyaz ahşap kirişler, bronz ve cam aydınlatma armatürleri, beyaz çizgilerden oluşan ince desenli lacivert bir halı ve dev bir pencereyi çevreleyen uyumlu perdeler. Ötedeki ay ışığının aydınlattığı su kütlesi herhangi bir su kütlesi olabilir, ama bunun onun Vineyard'daki evinin manzarası hissediyorum. Burası onun sığınağı olduğu için mi yoksa kaçırılmasıyla bir şekilde bağlantılı olduğu için mi sürekli buraya dönüyor?

Electra'nın yüz ifadesini hatırladığımda nabzım duracak gibi oluyor. Ya Tarian Atlantis'e giden askeri bir gemide değilse? Ya kendi evinde ev hapsindeyse?

"Tarian?" Sesim, buruşuk lacivert çarşaflarının üzerinde yattığımız yere hava püskürten ahşap tavan vantilatörünün tembel vızıltısıyla yarışıyor. "Tarian?" Birincisi onu uyandırmak, ikincisi de beni tutuşunu kırmak için kolunu hafifçe itiyorum.

Mırıldanıyor. Kaldırmak yerine, parmakları belime doğru kayıyor ve o.

"Tarian, kalk." Kolunu tekrar ittim.

Sonunda ağır bedenini kaydırdı, ama benimkini de yanına aldı ve sonunda yüzüm ona dönüktü.

"Seni buldum." Uykuda sertleşen tınısı çıplak kollarımda ürpertiler yaratıyor; parmaklarının nasırlı uçları kaburgalarımın kenarını okşamaya başladığında bu ürpertiler daha da şiddetleniyor.

"Kayıp olan ben değilim. Ayrıca, bu bir saklambaç oyunu değil." Kolunu dürtüyorum. Başparmağının ve diğer parmaklarının altından çıkma konusunda hiçbir ilerleme kaydedemedim.

"Seni kaybettim, Calamity. O sirk çadırından çıktım ve sen gitmiştin."

"Hayır. Hâlâ o çöplük gibi rüyanın içindeydim. Bu arada daha da kötüleşti. Bileğimi kırdım, sonra da Bryn, babası ve Yasmin'le birlikte tuhaf bir lokanta treninde oturmak zorunda kaldım."

Bakışları aralanıyor ve yıpranmış kot şortumdan dışarı fırlayan bacaklarıma yöneliyor.

"Kemiklerimi kırmak istemedin, değil mi?"

Dikkati tekrar yüzüme yöneliyor. "Bunu nasıl önerebilirsin?"

"Çünkü bu *senin* rüyanda oldu."

Gözleri simsiyah oluyor ve nefes verişsi sertleşerek burnumun ucuna çarpıyor. "O soyunma odasından çıktığında ortadan kayboldun. Öylece yok oldun. Labirente kaybolduğunu sanmıştım ama saatlerce labirentin içinde debelendikten sonra evde birinin seni uyandırdığını düşündüm."

"Öyle bir şans yok."

Parmakları belimi sıkıca sarıyor.

"Kaburgalarım çelikten değil, He-Man."

Kaşları eğik. "Ne?"

Elini başımla işaret ediyorum. "Tutuşun. Bu"-kafa *karıştırıcı*-"rahatsız edici."

"Kahretsin." Tarian avucunu bedenimden çekip alıyor, sonra sırt üstü yere yığılıyor, gövdesindeki her kas momentumdan dolayı dalgalanıyor. "Az önce sana dokunduğumda..." Ön koluna bakıyor. Omzunda ve pazısında olduğu gibi, sihirli ayette de bir boşluk var. "Seni yine sokmadım, değil mi?"

"Hayır." Tam ona bunun gerçekten bu alemde gerçekleşebileceğini düşünüp düşünmediğini soracaktım ki, *gerçekten* bileğimi kırdığımı hatırladım. Sanırım her şey mümkün.

"Hâlâ kırık mı?"

Kolundan başka tarafa bakıyorum.

"Ne?" "Bileğin mi? Hâlâ kırık mı?"

"Hayır. Malachi tamir etti."

Çenesi, öfkesini kontrol altına almak için çok uğraşıyormuş gibi patlıyor. Kuzeni kemiğimi düzeltmek için enerji ve büyü harcadığı için kızgın mı? "Ben olsam

seni asla kasten incitmedim, Calamity."

Ah, demek külotunu büken şey buymuş.

Yatak tekrar eğiliyor.

"Umarım bunu biliyorsundur." Tarian'ın bakışları o kadar yoğun ki etimi deliyor ve kanıma garip şeyler yapıyor.

Hata. Hata. Hata. Kullandığı kelime şakaklarımın arasında bir araba alarmı gibi çalışıyor.

"Bana güveniyorsun, değil mi?" diye tekrarlarlarken bakışlarımı sallanan adem elmasına indiriyorum.

"Bulunmak istediğinize inanıyorum." "Ben bunu sormadım."

"Benim güvenime ihtiyacın yok. Tek ihtiyacın olan benim işbirliğim." Yataktan kalkıp, yeni Atlantisli arkadaşım ve onun mucize saç kremi sayesinde hâlâ olağanüstü esneklikte olan saçlarımı parmaklarımla tarıyorum.

Mutfakta yere düştüğümde Electra'nın kafayı yiyip yemediğini merak ediyorum. Ama en önemlisi, Symeon'un göz kapaklarını patlatacak ne söylediğini merak ediyorum.

"Yanılıyorsun." Tarian'ın öfkesi havayı olgunlaştırıyor.

"Tamam." Haritalardan birine doğru yürüyorum. "Umarım beni kırmak istememişsindir-" Nefesim kesiliyor, çünkü mürekkeple çizilmiş harita bir harita, ama kara parçaları ve okyanuslar değil.

Arkamı döndüğümde Tarian'ın öfkeli bir yırtıcı gibi bana doğru geldiğini görüyorum. Geri çekiliyorum, aniden kemiklerime karşı niyetinden o kadar da emin değilim. Ya rüya-Tarian kendini kontrol edemiyorsa? Vücudumun verdiği tepki onu olduğu yerde durduruyor ve vücudundaki her bir sivri çizgiyi geriyor, ki bu çizgilerden çok sayıda var.

Gerilim dolu bir dakikanın ardından aramızdaki boşluğu doldurmaya çalışmadığında rahatlıyor ve yeniden odaklanıyorum. "Bu uçak gemisi senin için neden önemli?"

Kaşlarının arasında bir oluk oluşuyor. "Ne uçak gemisi?"

Planı çevreleyen camı yumrukluyorum. "Bu. CVN-666."

Arkamı döndüğümde bir adım daha yaklaştığını ve benden kıl payı uzakta durduğunu görüyorum. Bu ifadeyi şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Ta ki göbeğine kadar inen siyah saç üçgeni çıplak koluma değip tüylerimi diken diken edene kadar.

Etimi daha fazla karıştıramadan kenara çekiliyorum. "Yani?" Uzun kirpikli bakışları tek boyutlu gemi tasarımına takılıyor.

"Orada mısın?"

"Nerede olduğumu bilmiyorum çünkü bir türlü uyanamıyorum." Rünleri parlıyor, düşmüş bir melek gibi vücudunun üst kısmını ışıkla yaldızlıyor.

Belki madene düşen çocuk biraz melek gibiydi, tıpkı çocukların masumiyetleri sayesinde çoğu zaman olduğu gibi, ama yerdeki o çukurdan çıkan adam tamamen acımasız bir şeytandı. Uyandığında dünyanın üzerine cehennemi salacak biri.

"Son rüyada, 'CVN-666' trenin tavanına sıvanmıştı, bu yüzden senin için bir önemi olmalı. Bir ipucu olmalı."

Çenesini bir sinir kaplıyor. "Symeon çocukken askeri gemilere takıntılıydı, ben de bir uçak gemisi turu düzenledim. Bu gemiye denk geldi. Eve döndüğümüzde tabletine *bunu* çizdi. Hepsi hafızasından." Camın arkasındaki tasarıma başıyla işaret ediyor. "Bastırdım ve çerçevelettirdim. Babam *Amapola*'yı satın aldığı anda Symeon hiç etkilenmedi ve onun yerine bir savaş gemisi alması gerektiğini söyledi." Ses tonu yumuşadı ama başka bir şey yok. "Ayrıca bir gün bunun kadar büyük özel bir gemi inşa edeceğini ve içinde yaşayacağını söyledi. Onun hayali buydu. Su üzerinde yaşamak ve yaratmak, yaratmak, yaratmak."

Ya yaratmıyorsa, kanıyorsa, kanıyorsa, kanıyorsa? Symeon'un Tarian'ın son rüyasındaki kırık ifadesi omuzlarıma bir tuğla yükü suçluluk yüklüyor. Neden onun kötü niyetli olduğundan şüphelenmekte bu kadar acele ediyorum? Kardeşlerin birbiriyle sorunu olduğu için mi? Tarian'la akraba olduğu ve çoğu suçun bir aile üyesi tarafından işlendiği için mi?

Cinayetlerin çoğu, diye düzeltiyor zihnim. *Kaçırılmalar değil*. Kaçırılma istatistikleri hakkında en ufak bir fikrim yok.

"Ben buraya nakledilmeden önce kardeşin Electra'yı aradı," derken buluyorum kendimi.

Tarian gece yarısı bakışlarıyla beni iğneliyor. "O mi?"

"Bilmiyorum."

"Ne dedi?"

"Öğrenmeden beni oradan kaçırdın." Electra'nın şaşkın ifadesini ona söylemekte tereddüt ediyorum ama ya yüzünü yanlış okursam? Eğer öyle değilse kardeşinin de bu işin içinde olduğunu düşünmesini istemiyorum. Ayrıca, Tarian'ın rüyasında karşılaştığım adam düşünceli ve üzgündü, suçlu ve zalim değil. Öte yandan, rüyadaki Symeon'a vuran ışık tamamen Tarian tarafından tasarlanmıştı.

"Benden ne saklıyorsun, Calamity?"

Suçlaması karşısında sıçradım. "Hiçbir şey."

Gözlerine güneş ışığı vurmasa da gözleri ışıldıyor. "Bana aklında ne olduğunu söyle."

Kollarımı kavuşturup çenemi kaldırıyorum. "Cidden beni zorlamaya mı çalışıyorsun?"

O kıskanılacak kirpiklerinin bir hareketiyle parıltıyı söndürüyor. "Ben... Evet." Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Özür dilerim ama... ama kardeşimin bu işe karıştığını düşünüyorsanız bana söylemelisiniz."

Dudaklarımı birleştiriyorum. "Dorian ve Malachi şimdiye kadar uçak gemisine ulaşmış olmalıydılar, biz de-"

"Dorian mı? Seni terk mi etti?" Öfkesi o kadar yoğun ki sanırım boğulabilirim.

"Electra geride kaldı."

"Electra Dorian değil. Electra bir çocuk!"

"O bir çocuk değil, Tarian. Ayrıca, o bir Atlantisli."

"Senden Dorian'ı yanında tutmanı istemiştim!" Öfkesi zaten sert olan yüz hatlarını daha da keskinleştiriyor.

"Bana bağırmayı keser misin? Senin için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım, tamam mı?" Ellerimi kalçalarımın üzerine koyup omuzlarımı dikleştiriyorum. "Tehlikede olan sensin, ben *değil*. Senin ona, onun da *sana* ihtiyacı var. Malachi'nin de öyle. Tüm insanların da öyle."

Plandan uzaklaşıyor, geniş vücudu benimkinin üzerine bir gölge düşürüyor. "Eğer sana bir şey olursa, Calamity-"

"Dış dünya ile iletişim aracınızı kaybediyorsunuz. Farkındayım." Tamamen yapmacık bir gülümseme yaratıyorum. Ne de olsa kim birinin aleti olmaktan mutluluk duyar ki? Sanırım kendimi bir silah olarak düşünebilirim, bu da özgüvenim için çok daha iyi olur.

"Bu değil-" Duraklıyor. "Sen-" Parmaklarını başının üstündeki kuzguni dağınıklığa geçiriyor ve hırlıyor.

Keşke onu işkence gören bir tanrı yerine dengesiz bir bilim adamı gibi gösterebilseydi. *Ugh*. Boston'daki onca erkek varken, neden en sinir bozucu olanına aşık olmak zorundaydım ki?

"Sen bir amaç için araç değilsin. Sen benim kurtuluşumsun, Calamity."

"Birinin kurtuluşu olmak için, biraz kurtarıcılık yapmak gerekir. Ve evet, aktif olarak seni bulmaya çalışıyorum ama şu an itibarıyla hâlâ kayıpsın. Dorian ve Malachi seninle değilse tabii?"

"Beni bulsalardı uyanık olurdum."

"Son rüyanızda Bryn'in babasını da gördünüz. Sence o da bu işin içinde olabilir mi?"

"Bryn'in babası kim?"

Şaşkınlıkla başımı geriye attım. Adamı tasvir ettiği ayrıntı düzeyini göz önünde bulundurduğumda, Tarian'ın onunla tanıştığından, hem de birden fazla kez tanıştığından emindim. "Adı Delta Lynch. *Çavuş* Delta Lynch."

Tarian ölümcül bir şekilde hareketsiz kalır.

"Onu tanıyorsun," diye mırıldandım.

"Çavuş Lynch Bryn'in babası mı?"

"Evet. Eğer onunla Bryn aracılığıyla tanışmadıysan, seni kim tanıştırdı?"

Parmaklarını çıtlattı ve çenesini patlattı. "Kardeşim."

OceanofPDF.com

E Symeon'un bu işe karıştığına dair şüphelerim olsa da, tüm yollar ona çıkıyor gibi görünüyor.

"Bir keskin nişancı ile bir Atlantisliyi bir araya getiren nedir?" Neden fısıldama ihtiyacı hissettiğimden emin değilim. Sanki bu alemde kimse kulak misafiri olamazmış gibi. En azından gerçek biri.

"Kan." Tarian'ın bakışları sanki zamanda geriye gitmiş gibi odaksızlaşıyor. "Birkaç ay önce South End'deki bir kulüp sahibinden bir telefon aldım. Kardeşimin elinde olduğunu söyledi. Onu fidye için tuttuğunu söylediğini sandım ama kısa süre sonra ücret istemediğini anladım. Sadece polislerle ve ailemle başını belaya sokmaktan kaçınmak istiyordu.

"Her neyse, kardeşimi çöpü atarken bulmuş. Dorian ve ben geldiğimizde Symeon hâlâ kendine gelmemişti. Çürükler ve delik deşik olmuştu. Sahibi Symeon'un aşırı dozdan öldüğünü düşündü ve onu öldürmemem için bana yalvardı. Symeon'un kiminle buluştuğunu söylerse öldürmeyeceğime söz verdim. Dorian'ın zorlama kullanmasına rağmen bir şey söylemedi, bu da bizi barın kamera kayıtlarını istemeye yöneltti."

"Dur tahmin edeyim. Buluştuğu adam Delta Lynch miydi?"

"Buluştuğu adam bir beyzbol şapkası ve siyah bir kapüşon giyiyordu. Kameraya bir kez bile bakmadı. Belli ki nerede olduğunu tam olarak biliyordu. Kardeşim ona sıradan bir spor çantası verdi ve arkadaşı da ona iki şişe uzattı. Onu bulduğumuzda Sym'in üzerinde olmadıkları için, atlamasının sebebinin bu olduğunu düşünüyoruz."

"Sence orada ne vardı?"

"Uyuşturucu." Tarian'ın yanıtındaki tereddüt eksikliği, bunun bir varsayım değil, kesin bir gerçek olduğunu düşünmeme neden oluyor. "En kötü yaralarını iyileştirdikten ve Sym nihayet kendine geldikten sonra, güçlü bir şeyler aldığını doğruladı."

Gözlerim açıldı. "Symeon kanını uyuşturucuyla mı takas etti? Hepiniz çok zengin değil misiniz? Parasını nakit olarak ödeyemez miydi?"

Tarian bana jilet kadar ince bir gülümseme sunuyor. "Uyuşturucu alışkanlığı yüzünden babam Sym'i sıkı bir tasma altında tutuyordu. Şimdi o öldüğüne göre" -ağır bir yutkunmayla boğazını zorluyor- "koruyucu rolü bana düştü."

Kalbim gümbür gümbür atıyor, vücuduma o kadar çok kan pompalıyor ki nabzım şakaklarımda gümbür gümbür atıyor. Symeon'un sadece babasını öldürmek için değil, kardeşini ortadan kaldırmak için de bir nedeni vardı. "Tarian, sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

"Kardeşimin rehabilitasyona girmesi gereken tam bir aptal olduğunu düşünüyorsanız, evet."

"Kardeşinin aptallığı çoktan aştığını düşünüyorum. Onun bir katil olduğunu düşünüyorum ve senin yakalanman-"

"Kardeşim bir katil değil, Bayan Bloom."

Tarian mı kalın kafalı yoksa ben mi durumu trajik bir şekilde yanlış anladım?

"Babamı *ben* öldürdüm. *Ben öldürdüm*. Bunu daha kaç kez tekrarlamam gerekiyor?"

Bakışlarımı hırçın erkeğe dikiyorum, dilimin ucunda birkaç cevap birikiyor. Bizi hiçbir yere götürmeyeceği için itiraz etmeye bu kadar kararlı olduğu bir konuyu tartışmamaya karar vererek hepsini dizginliyorum.

"Konsey kardeşinin yan işi hakkında ne dedi?" Onun yerine ben sordum.

"Atlantisli kanı satmanın cezası ölümdür. Symeon'la farklılıklarımız olabilir ama o benim kardeşim." Bakışları benimkilerde sıkılaşıyor. "Anlaşıldı mı?"

"Eğer 'anladım' derken 'çeneni kapalı tut yoksa benim için kalıcı olarak kapatırsın' demek istiyorsan, evet, *anladım*." Kapıya bakıyorum. Sonumun nereye *varacağından* bu kadar korkmasaydım, bu yatak odasından dışarı çıkar ve kalın kafalı erkeği kendi haline bırakırdım.

"Symeon çıkmak istedi. Onu dışarı çıkardım ve Çavuş Lynch'le bu şekilde tanıştık." Bir süre sessizlik oldu. "Kardeşim kötü bir çocuk değildir."

Beni mi yoksa kendini mi ikna etmeye çalışıyor? "Neden Bryn'in babasını yaptıkları alışverişi unutmaya zorlamadı?"

"İnsanların sisteminde bizim kanımız olduğunda, zorlamalara karşı dirençli hale gelirler."

"Delta Lynch'in Atlantisli kanı kullandığını mı söylüyorsunuz?"

"Evet."

Bryn'in babasının en seçkin erkek örneği olduğunu düşünmüyordum - sonuçta kızını yetiştirmeye bile çalışmadı - ama aynı zamanda performans artırıcı sıvılarla kendini vuracak bir tip olduğunu da hayal etmemiştim.

"Malachi, Symeon'un kanını test etmesine izin verdiğinden bahsetti." Kardeşini işaret eden neon okları görebiliyor mu? Çünkü tek görebildiğim onlar.

"Bir damla. Bu konuyu açmanın bir nedeni var mı?"

Evet. Lanet gözlerini açmak için! "Onunla tam olarak ne yaptı?"

"Sorunuz buysa, kendi üzerinde kullanmadı. Bir fare üzerinde test etti."

"Ve sen bunu kesin olarak biliyorsun?"

Burun delikleri kızgınlıkla parlıyor. "Ben kardeşime güveniyorum." Ağrıyan yeri ovmaya devam ediyorum. "kimse var mıydı?" "Laboratuvar teknisyenleri."

Ya şişeyi daha sonraki bir tarihte kullanmak için sakladıysa? Dört gün önceki bir tarih gibi mi? "Neden gitmedin?"

"Önemli bir anlaşmayı müzakere ediyordum."

"Erteleyemeyeceğin bir anlaşma mı?"

"İşin içinde çok fazla oyuncu var."

Belki yanılıyorum, ama Tarian deneyi gündemine uydurmaya bile çalışmamış gibi görünüyor. Yani, o Tarian Hadez. Ailesiyle iş yapmak isteyen herkes bu adama uyum sağlamak için geriye doğru eğilir. Bu da tabii ki katılmama nedenlerini merak etmeme yol açıyor. Tamamen ilgisizlik olamaz, değil mi? Gerçi kendi deneylerini yaptığı için ne olacağını zaten biliyor olabilirdi.

"Beni rüyalarından göndermenin bir yolunu bulmuş olma ihtimalin var mı?" Electra'ya dönüp Symeon'un ne söylemek istediğini duymak için can atıyorum.

Döşeme tahtaları gıcırıyor, sonra menteşeler inliyor. Tarian belimi bağlayıp beni itiyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onu susturmaya çalışıyorum.

Kendime bu aleme yeni giren kişinin gerçek olmadığını hatırlatıyorum. Ama sonra bileğimi kırıdığımdeki şiddetli acıyı hatırlıyorum.

Gergin etten, kaynayan kaslardan ve parlayan r nlerden oluşan kalkanımın ötesinde duran her kimse gerçek olmayabilir, yine de *gerçek* acı verebilir. Ya o Symeon'sa? Ya tüm teorilerim Tarian'ın onu buraya getirmesine neden olduysa?

Tarian'ın kocaman omzunun üzerinden bakıyorum ki bir erkek sesi mırıldanıyor: "Merhaba oğlum."

OceanofPDF.com

B Arak Hadez. Tarian'ın yatak odasının girişinde duran kişi bu - ya da bu oda her kime aitse. Belki de gerçek bir oda bile değildir.

Tarian'ın arkasından sürünerek çıkıyorum ve merhum genitörünün koyu kahverengi gözleriyle karşılaşıyorum. Tıpkı Tarian gibi onlar da irislerini siyaha boyayacak kadar kalın kirpiklerle çevrili. En büyük oğluna miras bıraktığı bir başka şey de boyu; her iki adamın da omuzları geniş, belleri dar. Barak'ın saçları bu kadar kırışmış olmasaydı, Tarian'ın ikizi sanılabilirdi.

"Saul bana hayatında özel biri olduğunu söyledi. Zamanı gelmişti, sence de öyle değil mi?"

Barak'ın hayaleti gülümsediğinde tüylerim diken diken oluyor. "Bizi tanıştırmayacak mısın?"

Yanımda donmuş gibi duran Tarian'a bakıyorum, çenesi leylak saplarını kesebilecek kadar keskin. Hareket eden tek yeri, yutkundukça yuvarlanan adem elması.

"Tarian?" Eline dokunuyorum. Parmakları sert ve soğuk.

Kendimi yönsüz ve senaryosuz bir şekilde kameranın önüne itilmiş bir oyuncu gibi hissediyorum. Ne yapacağım? Fantezi ziyaretçimize kendimi mi tanıtayım?

Dudağımı kemirerek, tam da bunu yapmaya karar verdim. Kapıya doğru ilerledim ve elimi uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum Bay Hadez. Ben Calanthe Bloom." Barak parmaklarımı sıkmakta tereddüt etmedi. Ancak elimi sıkmak yerine ağzına götürüyor ve buzgibi dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor.

"Calanthe. Yanılmıyorsam bir çiçek cinsi mi?" "Bir orkide."

"Eşimin adı da bir çiçekten geliyor. Amapola. Senin dilinde haşhaş."

İkisinin de artık bu dünyada olmadığını hatırlayana kadar şimdiki zaman kullanması beni sarsıyor. Ya gerçekten ölümden sonra bir hayat varsa ve birbirlerini yeniden bulmuşlarsa? Kendi merhum babamı düşündüğümde gözlerim doluyor. Birden keşke bu rüyadan ben sorumlu olsaydım diyorum, böylece onu da dahil edebilir, ona bir kez daha dokunabilirdim.

Barak gülümseyerek elimi bıraktı. "Umarım akşam yemeğinde bize katılırsın." Pazusundaki bir noktayı kaşıyor.

"Akşam yemeği mi?" Mırıldanıyorum. Tüm göz kırpmalarım ve yutkunmalarım rağmen, kaybımın acısı dikenlerini kalbime batırdı.

"Amapola ve Saul gerçek bir ziyafet hazırladı." Hâlâ kolunu parmaklıyor.

"Saul aşçı mı?"

"Evet. Oğullarından biri tarif kitaplarına ilgi duyduğunda annem çok sevinmişti." Dudaklarında çarpık bir gülümseme beliriyor. "Amapola o kadar şanslı değildi. Ne Tarian ne de Symeon ocak başında vakit geçirmeye ilgi gösterdi."

Boğazıma yeni bir keder yumağı yerleşiyor. Bu kez üzüntüm Tarian için, annesini çok erken kaybettiği için ondan hiçbir şey öğrenemeyen çocuk için.

"Kapıyı kapat," diye emrediyor Tarian, sesi alçak ama bir şekilde yankılanıyor.

Omzumun üzerinden ona baktım. Onu babasına sertçe bakarken buldum. "Pekâlâ." Arkamı döndüğümde Barak'ın yüzündeki tüm neşe kaybolmuştu. Bunların hepsi hayal ürünü olsa da, acısını azaltmaya çalışmaktan kendimi alamıyorum. "Bir dakika içinde aşağıda olacağız Bay Hadez. Tarian kıyafetlerini giyer giymez."

Barak'ın gözleri yumuşar ve geri . "Bekliyor olacağız."

Kapı kapanır kapanmaz Tarian sert bir "Siktir" çekti.

Döndüğümde onu saç diplerini tutarken buluyorum. Çekiştirirken dizlerinin üzerine çöküyor ve kamburlaşarak anlayamadığım kelimeler fısıldıyor. Kalbim onun için kırılıyor. Şimdiki zamanın var olmayan bir versiyonunu gösteren bu rüyası için.

Yere yığıldığı yere doğru ilerliyorum ve önünde diz çöküyorum. Saçlarını serbest bırakıyor ve avuç içleri kalçalarını tokatlamadan önce acı içindeki yüzünü sıyrıyor. Bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Tarian'ın bu kırık versiyonuyla ne yapacağımdan emin değilim. Onunla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim. Onu nasıl düzelteceğimden emin değilim.

Yatak odasına girmesine izin verdiğim karanlığı uzaklaştırmak istercesine başını aniden sallıyor. Karmakarışık saçlarını tedirgin ediyor ve siyah bir tutamı alnına doğru savuruyor. Topuklarımın üzerinde oturup kalbi kabuk bağlayana kadar ona sessiz arkadaşlığımı sunmayı düşünüyorum ama gözlerindeki parıltı boğazının titremesiyle birleşince eğilip kollarımı ona doluyorum.

Yanağımı köprücük kemiğinin çukuruna yasladığımda titriyor. Rünlerinin bulaşabileceğini ya da acımamı istemediğini sert bir şekilde hatırlatarak beni itmesini bekliyorum ama kıpırdamıyor ve hırlamıyor. Nefesleri kesik kesik, nabızı paramparça, omuzları çökük ve teni nemli. Rünleri bile soğumuş ve kararmış.

Onu tutmama izin veriyor. Ve sonra beni geri tutuyor. İki koluyla beni kavıyor ve dizlerini açarak bedenimi daha yakına yerleştiriyor.

"Bundan nefret ediyorum." Sözleri kafa derimi hem ısıtıyor hem de buz gibi yapıyor.

Kucaklamamı kastettiğini sanmıyorum, aksi takdirde karşılık vermezdi, ama ayrıntı vermediği için "Kucaklamamı mı?" diye soruyorum.

"Hayır, Calamity." Cevabını vurgulamak istercesine kollarını sıkıyor. "Zihnimin uydurduğu fantezi dünyalarında yaşamaya maruz kalmaktan nefret ediyorum. Olanlar üzerinde hiçbir kontrolüm olmamasından nefret ediyorum. Kaybettiğim her şeyin ve herkesin sürekli hatırlatılmasından nefret ediyorum." Yavaşça nefes alıyor, sonra daha da yavaş nefes veriyor. "Ailemi. Özgürlüğümü. Özgür iradem." Bir nefes daha saçlarımı dalgalandırıyor. "Ama esas olarak, seni bu işe bulaştırdığım için nefret ediyorum. Seni buna sürüklemeye devam ettiğim için. Seni buna sürüklemekten nasıl *vazgeçeceğimi* bulamadığım için."

İç çekiyorum. "İster inanın ister inanmayın, nefret etmiyorum. Son rüyanın bitiş şeklini *sevmemiş* olabilirim, ama sonuçta bu bağlantı belli bir katman ekliyor..." Sadece bir erkek olmayan ve tahmin edilenden çok daha az aşağılık bir adamla rüya gibi bir randevunun tüm tuhaflığını doğru şekilde kapsayacak bir kelime bulmak için zihnimi karıştırıyorum. Buldum, "...günlük varlığıma *entrika*."

Bir dakika süren sessizlikten sonra sessizce "Teşekkür " dedi.

"Deliliğinin tadını çıkardığın için mi?"

Ağzının kıvrımlarını kafa derimde hissediyorum. "*Deliliğime* katlandığın için.

Beni hor görmediğin için."

"Bence sen ve ben, arkadaşlık için gerçek bir şansımız var."

Kalbimin bir köşesinde buna *gerçekten* inanıyorum, ama sonra on yıl önce babamla bir çiçek koşusu sırasında dinlediğim bir lise saldırısı podcast'ini hatırlıyorum. Hayatta kalanlar tetikçiyi yakalamak için bir araya gelmelerine ve yıllar sonra röportajlar için yeniden bir araya gelmelerine rağmen, hiçbiri iletişim halinde kalmadı.

Babama bunun nedenini sormuştum ve o da iç çekerek, insanların ortak travmalardan sonra genellikle uzaklaştıklarını, çünkü birbirlerinin yanında olmanın onlara katlandıkları şeyleri çok keskin bir şekilde hatırlattığını söylemişti.

Eğer kendimizi ortak rüyalarımızdan ayırmayı başarırsak Tarian ve bana da aynı şey mi olacak? Ona sonsuza dek en kötü kabusunu hatırlatacağım için beni hayatından kovacak mı?

Başparmağı dudağımı dişlerimden kurtarana kadar dudağıma işkence ettiğimi fark etmiyorum; tıpkı beni serbest bıraktığını fark etmediğim gibi. Arkama yaslanıp ellerimi kucığımda birleştiriyorum, sonra da sıkıyorum.

"Düşünceleriniz için bir peni?" Tınısı tenime işliyor ve kalıcı kokusu ve sıcaklığının yanına yerleşiyor.

Ağzımı kapatan başparmağım şimdi de alnını kesen siyah saç telini tutup gözlerinden uzaklaştırıyor. Yüz ifadesi yumuşak, bu adamın tek yumuşak yanı bu. Bakışlarımı ellerime yöneltmeme rağmen, bakışlarım kalçalarım boyunca dizlerimi dürtecek şekilde sertleşen çıkıntıya doğru ilerliyor.

Başka tarafa bak.

Bak. Uzakta.

Ugh. Gerçekten biriyle yatmam lazım. Gözlerimi kapatıp yutkunuyorum, ağzım birden alçı gibi kurudu. "Düşüncelerimin fiyatı bir peniden çok daha fazla, Hades." Gülümsemeye çalışıyorum ama gerekli dudak kıvrımını toplayamayacak kadar telaşlıyım.

"Sıkı pazarlık yapıyorsun."

Bu sefer gülümsüyorum. Yine de gözlerimi açmıyorum, anatomisinin siyah külotunun zar zor kapattığı kısmına geri döneceklerinden çok endişeliyim. Bunu düşünmek bile yanaklarımı ısıtıyor ve bacaklarıma tırmanıyor. Tarian'ı alır almaz ve elime telefonumu alır almaz bir sürü kaydırma yapacağım.

İki avuç içim kalçalarıma inip beni lacivert halıya sabitlediğinde geriye doğru ilerlemeye başlıyorum. Gözlerim açılıyor ve bir anda

tendonlar ve damarlar Tarian'ın iri ellerinin üst kısımlarında şişkinleşiyordu.

"Düşünceleriniz için size yüz bin dolar veririm." Sesi kalınlaştı mı? Bu mümkün mü? "Bunun için iyi olduğumu biliyorsun, Calamity."

Sonunda bakışlarımı onunkilere dikiyorum. Gözbebeği ve iris arasında neredeyse hiç sınır olmamasına rağmen, siyah noktaların nasıl genişlediğini ve koyu, koyu kahverengiyi nasıl ele geçirdiğini kaçırmıyorum. "Okullardaki silahlı saldırıları düşünüyordum."

"*Huh.*" Elleri bacaklarımın daha yukarısına tırmanmasa da, başparmakları uyluklarımın iç kısmına basmaya başlıyor ve eğer bu beni her yerimden ısıtmıyorsa, tanrım. "İşe yarıyor mu?"

"Çalışıyor musun?" Sesim titriyor. Ne çalışıyor? Neye çalışmak? Sorusunu anlamaya çalışıyorum ama o parmaklar dikkatimi fazlasıyla dağıtıyor.

Dizlerimi çeğiştirirken ağzının bir köşesi kıvrılıyor. "Çekiciliğini engellemeye çalışıyorum."

Kendini beğenmiş sırtışına, sonra da kalçalarının arasında sertleşip kemiğe dönüşen ete bakakalıyorum. "Bu değildi-" Başparmakları okşamalarına devam ettiğinde, kısıtlamamın ince patinasını ovuşturmasını önlemek için bileklerini kelepçeliyorum. "*Başka bir* hata yapmadan dur."

Bu onun saldırısını durdurur.

"Şu anda kayıptan başka bir şey hissetmek istemeni anlıyorum ama bunun için beni kullanamazsın." Avuçlarını iltihaplı tenimden uzaklaştırdım. "Okul saldırılarına gelince, onları *sakinleşmek* için düşünmüyordum. Onları kalıcı bir yoldaşlık olasılığı açısından düşünüyordum. Ortak travmanın bizi bir araya getirmek yerine nasıl ayıracağını düşünüyordum, çünkü hayatınızdaki en kederli zamanın hatırlatıcısına her zaman bakmadığınızda devam etmek daha kolaydır."

Doğruluyor ve göz ucuyla kendini yeniden ayarladığını görüyorum. "Yine de babanın fotoğraflarını saklamışsın. Ölümü travmatik değil miydi?"

"Onun ölümünün ne olduğunu anlamıyorum-"

"Babamın annemin fotoğraflarını sakladığı gibi siz de onun fotoğraflarını saklamışsınız. *Hayatına devam etmek* için hatıralarını yok eden biri değilsin."

"Haklısın. Ben . Ama öylesin, Tarian."

Kaşları gözlerinin üzerinden aşağı kayarak ifadesini daha da karanlıklaştırıyor. "Her ne kadar dostluğun bir süre daha devam etmeyeceğini kabul etsem de

gerekçelerinize katılmıyorum."

"Gerekçenizi paylaşın."

"Senin gibi biriyle asla arkadaş olamam."

Çenem kapanmadan önce gevşiyor. "Benim gibi mi?" Saul'un atılışı *ihtiyacı olan insanlar* yorumu yeniden ortaya çıkıyor. Tarian beni böyle mi algılıyor?

"Evet, senin gibi. Becermek için can attığım bir kadın." Şiddet ve gözdağı gülümsemesini şekillendiriyor. "Dizlerinizin üzerinden kalkmalısınız Bayan Bloom, çünkü bastırılmış *çok fazla* hayal kırıklığım var."

Acımasız dürüstlüğünün etkisinden kurtulduktan sonra tatlı tatlı gülümsüyorum. "Ve *çok fazla* dişim var."

Gözleri şehvetten simsiyah, tehdidim karşısında hiçbiri dağılmıyor. Aksine, benim küçük geri dönüşüm hem ciğerlerini hem de sikini şişiriyor gibi görünüyor.

Ayağa kalkarken, "Beni bir kuklayla karıştırma, Tarian. Bu rüyalandaki diğer herkes gerçek olmayabilir ama ben gerçeğim. Bir saniye önce *hata* diye bağırıp, bir saniye sonra *bana üfleyemezsin*."

Çenesi titriyor.

Zihninin kapılarının ardında yatanları keşfetme arzum sıfır olsa da, bu odada bir saniye daha kalmaya dayanamıyorum. Ve Tarian'a güvenmediğim için değil, kararlılığımı çözmenin bir yolunu bulup egomu tutan hassas ipliği çekmeyeceğine güvenmediğim için.

Omurgama çelik enjekte ediyorum ve kapıya doğru geri dönüyorum. Kapı kolu kaygan ellerimde dönerken, yeni bir boyuta girmeye hazırlanıyorum ama Tarian'ın bu rüya döngüsüyle işi bitmemiş belli ki.

Birden tam arkamda beliriyor, kapıyı aralıyor, ailesinin *Son Akşam Yemeği* versiyonunu seyrederken sert nefesi başımın arkasına vuruyor.

I Kapıyı kapatıp tekrar açtığımda Hadezeler hala orada, sekiz kişilik yuvarlak masanın etrafında toplanmış ama sadece altı kişi mi olacaklar?

Tarian bana doğru bastırmasa da, kalbinin ateşli titreşimlerini omurgamda hissedebiliyorum. Dürüst olmak gerekirse, kalbinin hâlâ nasıl çalıştığından bile tam olarak emin değilim; babamın yanında olsaydım benimki de dururdu.

Dudağımı dişlerimin arasında kaydırıyorum ve iki seçeneğimizi düşünüyorum: kapıyı kapatmak ya da dışarı çıkmak. Aslında... "Yatak odasında kalıp kapıyı arkamdan kapatmaya ne dersin?"

"Ve seni sapkın zihnimle tekrar tek başına yüzleşmeye mi bırakayım? Hayır."

Birinin kişiliği beni hiç bu kadar etkilememiştir. "İyi olacak "

Kendisine düğmeli bir gömlek, gri yün pantolon ve siyah elbise ayakkabıları sihirlediğini fark ediyorum. Neredeyse bana bir ayakkabı dokumasını isteyeceğim ama ya bana daha sonra Macrazy'ye miras bıraktığı kristalize, etrafı saran sandaletleri tekrar verirse? Gururum beni yalınayak bırakıyor.

"Siz ikiniz gelin." Uzun kuzguni saçları ve safir gözleri olan bir kadın yanındaki koltuğa vuruyor. "Yemek soğuyor."

Hiç tanışmamış olmamıza rağmen, onun Amapola olduğunu hemen anlıyorum, Tarian ona benzediği için değil - çünkü benzemiyor - ama anne ve oğul arasında doğuştan gelen bir benzerlik var. Onlar

Aynı sanat modelinin iki farklı ressam tarafından resmedilmesi gibi - biri zarif fırça darbeleri ve hafif ışıkla, diğeri ise daha keskin vuruşlar ve dramatik aydınlatma ile hazırlanmış.

Masada ikinci bir kadın oturuyor. Gözleri mavi yerine yeşil ve saçları neredeyse beyaz görünecek kadar soluk bir sarı tonunda olsa da Malachi'nin annesi olduğunu tahmin ediyorum. Renkleri bir yana, anne ve oğul köşeli ağızları, düz burunları ve gözlerinin üzerinde düşük duran belirgin kaşlarıyla birbirlerine benziyorlar.

Bryn'in bana ona ne olduğunu söylediğini hatırlamaya çalışıyorum. Hafızamın örümcek ağlarını tararken, nasırlı parmaklar benimkilere dolanıyor. Tarian'a göz kırpyorum ama bana ya da birleşmiş ellerimize bakmıyor. Ailesinin diğer üyelerine bakıyor.

Seni tuhaf, değişken adam. Başımı hafifçe sallıyorum ve dayanışma içinde avuçlarımızı birbirine kenetliyorum. O ve ben asla arkadaş olamayabiliriz ama şu anda onun sahip olduğu tek şey benim.

İlk adımı atmasını bekliyorum. Atınca kapı kolunu bırakıp onu takip ediyorum.

Barak, Malaki ve Saul arasındaki boş koltuğu işaret eder. "Calanthe, kardeşim ve yeğenimin arasına oturacaksın."

Tarian'ın eli benimkinin etrafında sıkışıyor. "Hayır." Barak'ın az önce bana önerdiği koltuğu başıyla işaret ediyor. "O benim yanıma oturacak. Sym, çekil."

Symeon tepki vermiyor, yemek tabağındaki konik mumluk etrafında biriken siyah balmumuna çok fazla takılmış durumda. Uzun parmağını erimiş balmumunda gezdirirken, ezberlemeye değer bir şey çizip çizmediğini, Malachi ve Dorian eve eli boş dönerse kullanabileceğim bir ipucu olup olmadığını görmek için gözlerimi kısıyorum.

Keşke Tarian beni bir dakika sonra bu rüyanın içine çekseydi, Symeon'un söyleyeceklerini duyabilirdim. Belki de Tarian'ı yakalamıştır ve şartlarını bildirmek için aramıştır?

"Onun yeri şurası, tatlım." Amapola'nın sesi aynı anda hem yumuşak hem de kabadır, tıpkı uyuşuk bir esintide sallanan keten çarşaflar gibi.

Parmaklarımı Tarian'inkilerden kurtarmaya çalışıyorum ama mırıldanarak "Hayır" diyor.

"Bu sadece bir rüya-"

"Malachi'nin yanında oturmayacaksın." Konuşurken dişleri birbirinden ayrılmıyor bile. "Benim yanımda oturuyorsun. Siktiğimin hikayesinin sonu. Sym, !" Kardeşinin sandalyesinin arkasını kavradı ve çekti, ama

tıpkı kardeşi gibi, balmumunu oyduğu eli dışında kımıldamıyor.

Tarian homurdanarak Symeon'un sandalyesini itip kakarken bakışlarım masanın etrafında dönüyor, herkesin tabağında bir mumluk olduğunu fark ettiğimde tenim çakıllanıyor. Symeon'unkinin aksine Malachi'nin mumu ısıt ısıt yanıyor. Saul'ununki de öyle. Aralarındaki tabaktaki mum da öyle. Diğer herkesinki sıvılaşmış. Aslında, Tarian'ın tabağındakinin sadece yarısı erimiş.

Daha derin bir ürperti kemiklerime sızıyor.

"Tarian?" "Ne?" diye tersliyor.

Kötü ruh halinin sebebi ben olmadığım için alınmadım. "Mumlar, sence neyi temsil ediyorlar?" Geniş kenarlı sekiz altın tabağı işaret ediyorum.

Başını çevirdiğinde kaşlarının arasındaki pürüzsüz deride bir çatıklık belirliyor. Elimi biraz daha sıktı ve geri çekildi. Yani, deniyor. Avuç içi Symeon'un sandalyesinin arka basamaklarına yapışmış durumda. İngilizce ve Atlantisçe karışımı bir dizi kelime sarf ediyor, sonra pazusunu esnetiyor ve ağırlığını topuklarına veriyor.

"Sıkıştım. Sıkıştım amına koyayım." Ön kolunu kavramak için parmaklarımı serbest bırakıyor. Sihrini çağırıyor olmalı çünkü gömleğinin kolları parlıyor.

"Belki Malachi ve Saul'un arasındaki koltuğa oturursam, kilidini açar-"

"Kımıldama. Ve o masadaki hiçbir şeye dokunma!" Çılgınca sesi beni sıçrattı. "Ve kimseye de dokunma." Malachi'ye baktı. "Lanet olsun. Yatak odasında kalmalıydık."

Taze suçluluk duygusu içimi kemirirken, bizi buraya getiren kapıya bir göz atıyorum ama kapının yerinde olmadığını görüyorum. Tarian'ın zaten yeterince öfkeli olduğunu hissederek bu keşfi kendime saklamaya karar veriyorum.

Oğlu kurtulmak için çırpınırken, Barak karısının uzun saçlarını yumruklayıp boynundan çıkarıyor, sonra başını eğip etin yumuşak eğimine bir öpücük konduruyor. Bu hareket o kadar tatlı ki, rünlerin yokluğunu hemen etmiyorum. Barak'ın çıplak boynuna bakıyorum. Dikkatimi Symeon'un çıplak boynuna veriyorum.

Masanın etrafından dolanıyorum, nefesim ciğerlerime dolup boşalıyor.

"Ne?" Tarian kolunu o kadar sert çekerken havlamaya başladı ki omzunun çıkmasından ya da bir kemiğinin kırılmasından endişe ediyorum.

"Rünler. Malachi ve Saul'da var ama başka kimsede yok, Tarian." Bunun bir anlamı olmalı, ama- Kalbim hareketsiz duruyor. "Malachi'nin annesi Atlantisli mi?"

"Evet. Öyleydi."

Öyleydi.

Kanım dışarı sızıyor ve ayaklarımın etrafında birikiyor gibi hissediyorum. Dikkatimi tekrar Tarian'a yöneltiyorum ama gözlerim Symeon'a takılıyor, parmağı hâlâ yapışkan pisliğin içinde kayıtsızca dönüyor.

" ok hoş bir  eysin, değil mi?" Saul'un oğluyla paylaştığı kristal mavisi gözler, mumun üstündeki alev gibi parılıyor. "Onu tutuyor musun, Tarian?"

"Sakin ona dokunma!" Tarian'ın telaşı sesi içime i liyor ve bedenimin sarsılmasına neden oluyor.

Saul kıkırdar. "Kendim için sormuyordum, yeğenim. Kadınlarımın çok yeşil olmasını sevmediğimi biliyorsun." Malachi'yi işaret ediyor. "Oğlum için soruyordum."

Tarian omuzlarını dikle tiriyor, artık Sym'in sandalyesinden kurtulmaya  alı mıyor. "Calanthe oğlunla ilgilenmiyor, Saul."

G r n  e göre, Tarian bu çok güçlü hissediyor. Kabul ediyorum, Malachi'ye karşı bir ilgim *yok*. İlgilendiğim şey kendi adıma konuşmak. Yine de, Tarian'ın şu anda kendinde olmadığını anlıyorum, bu yüzden bunu belirtmek yarardan çok zarar getirir.

İ  çekerek ona "Bu gerçek değil, Tarian" diye hatırlatıyorum.

Vücudundaki rünler o kadar parlıyor ki, henüz s nmemi  dört mumu bile gölgede bırakıyor. " ok gerçekçi hissettiriyor."

"Huh." Saul ba ını yana eğiyor, gümüş saçları ölen karısının boynuna dolanmış platin elmas zincir gibi parlıyor. "Birini tutacağın günü göreceğimi hiç d   nmemiştim, evlat."

Tarian amcasına ters ters bakar. "Buraya geri gelebilir misin Calanthe?" Gergin bir bekleyi ten sonra sert bir sesle "Lütfen" diye ekliyor.

Her ne kadar tüm bu sahne beni çok garipsemiş olsa da, emrini bir *lütfen* ile yumu atmasını çok tatlı buluyorum.

Tam ona doğru yola çıkarken, Malachi bileğimi yakaladı ve çekti. Topuklarımı yere vuramadan kucağına yuvarlanıyorum. Tarian kükrüyor ve kan donduran ses siyah cam masaya çarparak tabakları tıkırdatıyor ve titreyen dört fitili alevlendiriyor. G ğ    yle titiz bir pantolonla kalkıyor ki gömleğinin düğmelerinden biri patlıyor.

"Eğer bu kızı gerçekten önemsiyorsan, onu Malachi'ye bırakırsın." Saul, hırlayan şeytanla kıyaslandığında melek gibi görünen oğluna başıyla selam veriyor. "Ne de olsa onun yanında senin yanında olacağından daha güvende."

"Malachi ile birlikte olmak istememem dışında. Alınma Mal." Kendimi kuzenimden uzaklaştırmak için vücudumu öne doğru itiyorum ama sıkışıp kalıyorum, beni tuttuğu için değil. Kıçım onun kalçalarına yapışmış durumda, tıpkı Tarian'ın elinin kardeşinin sandalyesine yapıştığı gibi.

"Calanthe, lütfen. Bana geri dön."

"Deniyorum." Bir elimle masanın soğuk kenarını kavıyorum. Diğer elimle de Malachi'nin göğsüne bastırıyorum.

"Gerçekten mi?"

"Hayır, ona kucak dansı yapıyorum. O an bunu gerektiriyordu," diye kestirip atıyorum. "Biraz yardım eder misin, Malachi?"

Ama Malachi bana yardım etmiyor. Parmaklarını saçlarımda ve kollarımda gezdirerek Tarian'ı kışkırtmaya devam ediyor. Tarian'ın kuzeninin bana ilgi duyduğunu hayal etmekten vazgeçmesini *gerçekten* çok isterdim.

Malachi'nin göğsünü tekrar itiyorum ama yine başarısız oluyorum. "Gerçek hayatta kuzenin benimle ilgilenmiyor, Tarian."

Burun delikleri açıldı.

"Cidden, değil." Beni aşağıda tutan pantolonu kesmek için masada bir bıçak arıyorum. "Burada yetkili sensin. Bunu ona sen yaptırıyorsun. *Sen.*" Bir kaşık buluyorum.

Aslında, on kaşık buldum.

Yirmi.

Demitasse'den kepçeye kadar her boyutta ve tarzda masada görünmeye devam ediyorlar.

Aniden şakaklarımın arasında bir şarkı çınıyor-Alanis Morrisette'in "Ironie" şarkısı.

Uygun. "Bir bıçak ya da daha iyisi bir makas bulma şansınız var mı?"

Şarkı daha da yükseliyor ve kaçma girişimimi bir anlığına durduruyor çünkü beni başka bir masaya, başka bir zamana götürüyor. Annemin krepleri çevirirken Alexa'dan müziği daha yüksek sesle çalmasını istemesine. Babamın beyaz bir gülün sapını koparıp peçetenin içine sıkıştırmasına. Her Pazar, beyaz bir gül, ölüleri uyandıracak kadar yüksek sesli müzik ve bir kahvaltı ziyafeti alırdım.

Tanrım, gürültüyü

özledim. Şarkı

söylemeyi.

Gülüşmeler.

Beyaz gül tam çiçek açmış.

Tavada kızartılmış hamur ve sıcak şurup kokusu.

Alanis'in çakıllı sesi daha da yükseliyor, sanki annem burada, Alexa'nın ses kadranını çeviriyor. Tarian'ın bana anlatmaya çalıştığı her şeyi bastırıyor.

Kulaklarımı gösteriyorum. "Müzikten seni

duyamıyorum!" Ağzını açtığını görüyorum, *ne müziği* lan?

Avuçlarımı kulaklarıma bastırıyorum ve bu sesi

bastırıyor. Eğer kafamın içinde çalmıyorsa, nasıl oluyor da Tarian-

Gri ve beyaz noktalar görüşümün kenarlarını kırıştırıyor, Tarian'ın, Symeon'un, balmumu dolu tabakların görüntüsünü parçalıyor. Göz kırpiyorum. Kirpiklerim yukarı kalktığında, Serran'ların dairesindeki ödünç yatağında, keskin bir güneş ışığı örtüsünün altında yatıyorum.

O kadar ani doğruluyorum ki ellerim kulaklarımdan kayıyor ve Alanis'in sesi anneminkiyle birlikte kulak zarımı yumrukluyor.

Geri dönmeyi başardım!

Tarian'ın bilincinden çıkmayı başardım!

Endişe, yapraksız bir sap gibi çıplak kalana kadar rahatlamamı engelliyor. Tarian'ı zihninin karanlık entrikalarına terk ettiğim için nefret ediyorum. Geri dönmeyi düşünüyorum ama dönmek onu özgür kılmayacak. Kurtaracak olan şey, topladığım tüm ipuçlarını bu konuda gerçekten bir şeyler yapabilecek insanlarla paylaşmak.

Yatak odasından koşarak çıkıyorum, Bayan Fiona ve annemin televizyon ekranında "Ironic" şarkısının sözlerine eşlik ettiklerini gördüğümde kendi ayaklarıma takılıyorum.

Annem sırtıyor. "Fi, sanırım kızımı uyandırdık."

"Muhtemelen ölüleri uyandırdık, Lisa." Bayan Fiona gülümsüyor ve bu gülümseme tüm yüzünü kaplıyor. "Üzgünüm, Callie."

Benim kızım. Benim . Benim .

Burada kalıp onun berraklığını içime çekmek, beni tanımayacağı tüm anlar için saklamak istiyorum ama Tarian'ın bana, benim de Electra'ya ihtiyacım var. "Hemşiren nerede anne?"

"Tam burada." Electra gözlerindeki uykuyu silerek oturma alanının karşısındaki odadan fırladı.

Ona doğru ok atıyorum, dirseğinden tutuyorum ve geldiği yoldan geri götürüyorum.

Bayan Fiona ve annem yeni bir karaoke şarkısı mırıldanıyor olsalar da, konuşmamızı gizli tutmak için kapıyı tekmeliyorum. "Bu Symeon. Symeon yaptı!"

Electra tam olarak uyanmamış olmalı çünkü göz kırıyor. Tekrar tekrar.

"Uyandın mı?"

Ne?"

"Tarian'ı kaçırdı."

İç geçiriyor, sonra uyumuş olmalı ki atkuyruğunu sıkıyor, çünkü saçlarının yarısı dışarı sarkıyor. "Belki."

"Bu konuda 'belki' diye bir şey yok. O da işin içinde!"

Electra gözlerini kapatır ve gözyaşları fişkirir. Titreyen parmaklarıyla onları kovalar.

Kalbim omurgama doğru fırlıyor ve orada sabitleniyor. "Ne?"

Neden ağlıyorsun? Ne oldu?"

Boğazı bir yutkunmaya daha dayanamıyor. "O öldü, Calanthe."

Sanki biri damarlarımdaki kanı iten pompanın düğmesine basmış gibi tüm organlarım soğuyor. Altındaki kasların hâlâ attığından emin olmak için göğsümü yokluyorum ve atıyor olsa da, hızlı gümbürtüler Electra'nın haberinin ürpertisini uzaklaştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Ben... Ben onun ölemeyeceğini düşünmüştüm."

"Rünlerimizi kaybettiğimizde, ölümsüzlüğümüzü de kaybederiz."

Planları Tarian'ı kurutmak değildi! Büyüsünü elinden almaktı! Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Atlantislileri hayal kırıklığına uğrattım.

Madeni ve tanrıçasını hayal kırıklığına uğrattım.

I. Başarısız.

TW

T6WI6N

I Malachi'nin kucağında birkaç saniye önce Calanthe'nin oturduğu boş alana hançer gibi bakıyorum. O kadar kızgınım ki o güzel çenesine bir yumruk atabilirim. Gerçek dünyada onunla birlikte olduğunu düşünmek.

Tabii benimle değilse?

Başımı sallıyorum, aptalca iyimserliğimi bir kenara bırakıyorum. Eğer beni dışarı çıkarmış olsaydı, uyanık olurdum, çünkü vücudumu ve zihnimi felç eden kimyasal ya da silah her neyse onu sistemimden temizlemenin bir yolunu bulurdu.

Cildim lastik ve taş gibi hissediyor. Kalbim de öyle. Özgür olmak için neler . Calanthe'nin beni bir kurban yerine bir erkek olarak tanıması için neler vermezdim.

Eskiden Calanthe'nin rününü taşıyan deri parçası karıncalanıyor. Keşke onu ortaya çıkarmak için okşayabilseydim, ama işler böyle yürümüyor. Onu bana getirmek için, onu düşünmeliyim. Onu gözümde canlandırmalıyım. Ona sarılmak istemeliyim. Onunla birlikte olmak istemeliyim.

Özgürlüğümün yanında, tek istediğim o.

Karıncalanma yanmaya dönüştüğünde, gözlerimi kapatıp son yönetim kurulu toplantım sırasında üzerinde çalıştığım hesap tablosuna konsantre oluyorum. Bencil arzumu söndürene kadar sonsuz sayı satırlarını hayal ediyorum. Onu işkence gören zihnime geri taşımayı reddediyorum. Kuzenime sarılışını izlemeyi reddediyorum - onu oraya tüneyen pislik ben olsam bile.

"Bırakabilirsin, Tarian." Symeon'un sesi göz kapaklarımı aralıyor.

Hâlâ sandalyesine bağılıyım. Yaşadığım ikilemi neredeyse unutmuştum. Ama aniden unuttum çünkü başka bir şey benim çıkmazımın önüne geçti - ailemin geri kalanı gitmişti. Yemek masası gitmişti. Çatı gitti. Zemin gitti. Vineyard'daki evimin duvarları gitti. Geriye sadece küçük kardeşim kaldı, sandalyesine yığılmış, boynu o kadar geriye doğru bükülmüş ki, kalkık yüzünü doğrudan görebiliyorum.

Bir nefes çekiyorum ve parmaklarımı arkalığından çekiyorum. "Gözlerinin nesi var senin?"

Dönüyor, daha doğrusu sandalyesi dönüyor, sanki dönen bir podiyum ekranına dayanmış gibi. "Bilmen gerekir, Tarian."

"Bilmem mi gerekiyor?" Boğazım sıkılıyor, kurtulmakla tehdit eden dehşet dolu hırıltıyı geri püskürtüyorum. "Neden? Bu benim rüyam olduğu için mi?"

"Hayır." Symeon'un ağarmış gözleri üzerimde dönüyor. "Çünkü beni bu hale sen getirdin."

Burnumun kemerini sıkarak kendimi bu zaman ve mekândan uzaklaştırmaya çalışıyorum. *Hepsi senin kafanda. Hepsi senin lanet kafanda.*

"Bana bile, değil mi?"

Annemle babamın hayaletleri ortaya çıktığında bu kâbusun zirvesine ulaştığımı düşünmüştüm ama sonra Malachi Calanthe'yi kucağına aldı. O gerçek olduğu ve annemle babam gerçek olmadığı için, bu kısım bana çok daha kötü gelmişti. Ama yine yanılmışım. *Bu* -ağabeyimin görmeyen gözleri- bu kâbusun en üst noktası, daha doğrusu en berbat noktasıydı.

"Gerçek değil," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Maalesef öyle, kardeşim. Sen zehirsin. Dokunduğun her şey soluyor. Babama ne yaptığına bir bak."

Kendimi kaybettim ve yumruğumu çenesine indirdim. Kardeşimin kafası yana kaydı, düştü. Az önce yumrukladığım şeyin Symeon değil, bilinçaltım olduğuna dair kendimi rahatlatıyorum. Parmak eklemlerimi ovuşturuyorum, boynunun düzelmesini ve sahte ağzından gerçek suçluluğumu kusmasını bekliyorum ama dudakları kıpırdamıyor. Sessizlik zihnimi Yasmin'in milyon dolarlık doğum günü kutlamasının ertesi sabahındaki son hararetli etkileşimimize geri götürüyor.

O partiye on dakikamı ayırdım. Bu sürenin dokuzunu Atlantisli dalkavuklar geçidine uğrayarak, birini de Yasmin'i köşeye sıkıştırıp *kibarca* kardeşimi ağzından kurtarmasını isteyerek geçirdim.

Ertesi gün, Symeon bana yeni bir laf sokmak için ofisime uğradı. İşime burnunu sokmamdan şikâyet ederken bana saygısız

Piç kurusu, Yasmin'in kardeşim olmayan bir adamla sarmaş dolaş olduğu fotoğrafın üzerine kaymışım. Sym iki avucunu da masamın üzerine koymuş ve eğilmişti. Ama resme bakmak için değil, ona bir bakış bile atmamıştı; yüzüme tükürmek için eğilmişti: *"Her şeyi ve herkesi mahvettiğin gibi bunu da mahvetmeden önce hayatımdan uzak dur."*

O gün ne sesimi ne de yumruğumu kaldırmıştım; sadece ofis koltuğuma yaslanmış ve onun kızaran tenini ve ateşli bakışlarını gayretli patlamalara alışkın bir adamın sakinliğiyle gözlemlemiştim.

"Biliyor musun, eskiden sihri kiskanırdım, ama şimdi... Şimdi sana acıyorum, çünkü tek yaptığı seni mutsuz etmek."

Tam bir dakika boyunca ona kız arkadaşının bana teklifte bulunduğunu söylemeyi düşündüm, hem de sadece onunla birlikte olmadan önce değil, ondan sonra iki kez daha. Bir insanla olan ilişkisini görmezden gelebilirdi ama bana olan ilgisini? Bu onun egosunu yerle bir ederdi.

Her zaman var olan güvensizliğini iğnelememeyi tercih ederek, *"Electra'ya çıkma teklif etmelisin. Çok tatlı biri."*

Çirkin bir kahkaha attı. *"Bu uygun olmaz mıydı? Senin emrinde olduğu için beni onun aracılığıyla kontrol edebilirsin."*

Electra'yı önermemin tek nedeni iyi bir kız olmasıydı.

"Malachi'ye bu kadar takıntılı olması utanç verici, değil mi?"

"Başka birini bul Sym. Yasmin seninle doğru sebepler için birlikte değil."

"Belki de onunla doğru sebepler için birlikte değilimdir. Bunu hiç düşündün mü?"

Kardeşimin bir ajandası olabileceğini düşünmemiştim ama sanırım bir Fablez'la çıkmanın avantajları vardı, zenginlikleri ve onu sıkı bir tasma altında tutmam gibi. Yasmin'e ne kadar borcu olduğunu sormadan gitmişti, onu o sefilin borcundan uzak tutmaya niyetliydi. Daha da önemlisi, onun için yaptığım her şeyin sevgiden kaynaklandığını açıklayamadan gitmişti, çünkü canavarlar bile sevebilir.

Calanthe'nin yüzü göz kapaklarımın arkasına vuruyor ve benim alev alev yanıyor. Sadece rünlerimin arasındaki boş et değil, tüm benliğim. O kadın için bu kadar şiddetli yanmaktan nefret ediyorum, çünkü Symeon'un da belirttiği gibi, ben yıkıcıyım.

Ben zehirliyorum.

Zehirden de beter, çünkü zehirli büyümün panzehiri yok. Sakat bırakıyorum ve öldürüyorum ve öldürmek beni vicdan azabıyla sakat bıraksa da, katlanmak zorundayım.

"Babama bulaştırdığım güne pişman olduğumu düşünmüyor musun, Sym?" Önümdeki halüsinasyona mırıldanıyorum. "Onu geri almak için sahip olduğum her şeyden vazgeçebilirim. Her kuruşumu. Her rünü. Ciğerlerimdeki her nefesi ve soğuk, acımasız kalbimin her atışını."

Symeon'un asıl yeminime meydan okumasını bekliyorum, ama o sessizliğini koruyor ve sessizliği beni herhangi bir bağırıştan çok daha fazla rahatsız ediyor.

"Sym?" Önünde çömeliyorum.

Başı hala sarkık, imkansız bir açıyla asılı, mermer gözleri geniş ve kırpışmıyor.

Nabzım tekliyor. Omuzlarına yapışıp onu sarsıyorum. "Sym!"

Kardeşim uyanmıyor, ben de uyanmıyorum.

OceanofPDF.com

D^{ead.} Bunu kabullenemiyorum. Az önce Tarian'la birlikteydim. Ölmüş olamaz.

Bu da başka bir rüya olmalı.

Kendimi çimdikliyorum. Cimciklediğim yer acıyor. Rüya değil.

Tarian öldü. Onu kurtaramadım.

Çılgılığımın çatı katını sarsmasını ve annemi telaşlandırmasını önlemek için parmak eklemlerimi ısırıyorum.

Bana ihtiyacı vardı ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım.

Keşke Malachi'yi rüya rünü ile soksaydı. Kuzeni onu kurtarırdı, çünkü benim aksime, Malachi zayıf bir ölümlü değil.

Electra'nın telefonu yapılmamış yatağın ayak ucunda titreşiyor. Telefonu almak için topuğunun üzerinde dönerken, bakışlarım ensesine takılıyor.

Dişlerimi yumruğumdan çekip nefes nefese kaldım, "Eğer öldüyse, rünlerin nasıl hâlâ sende? Gaea onları saklamana izin mi verdi?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Rünlerimle onun ölümü arasında bir bağlantı göremiyorum."

"Aradaki bağlantı o -sanırım-" Saçma sapan miktarda oksijen yüklenmiş gibi hissettiren bir nefes çekiyorum. "*Symeon demek istedin!*" Sıvılaşmış mumunu, bir tabak dolusu siyah balmumunu görüyorum. Tarian yaşıyor ama kardeşi yaşamıyor. "Ama... seni aradı, değil mi?"

"Symeon değildi, Callie."

Callie. İlk defa benim lakabımı kullanıyor. Böyle bir zamanda bunun garip bir şey olduğunun farkındayım ama zihin böyle çalışmıyor mu? Trajedi karşısında saçma şeylere bağlanmak?

Symeon'a yer açmak için başımı hafifçe sallıyorum.

Symeon, kim gitti.

Oh, Tarian. Nasıl harap olacak.

"Sym'in cesedini Nantucket kıyılarında bulan balıkçıydı." Çatık kaşlarım ona "Arayan kişi." diye ekletti.

"Symeon boğuldu mu? Ben..." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıyorum. Titredikten sonra parmaklarım kaskatı kesildi. "Atlantislilerin sadece başka bir Atlantislinin elinde ölebileceğini sanıyordum?"

"O boğularak ölmedi. Cesedi bir cankurtaran salında, Barak'ınki gibi kanı akmış halde bulundu."

Midem bulanıyor. "Gerçeğe çok yaklaştığı için mi?"

"Çünkü Tarian'a çok yaklaştı." Electra'nın cevabını neredeyse kaçırıyorum, çünkü sesi çok kısık ve dikkati tamamen telefonuna odaklanmış durumda.

Ines ismini duyduğumda bir adım geri çekildim. Electra'nın Atlantisli arkadaşına güvenmediğini sanıyordum. Ona yazarak ne yapıyor? Ve evet, Dorian'ın Ines'in bu işe karıştığını düşünmediğinin farkındayım ama Tarian'ın koruması da Saul'a güveniyor...

Electra telefonunu dar kotunun arka cebine sokar. Silahını almak için ellerini serbest mi bıraktı? Uyku açlığı çeken zihnim, adrenalinimi yükselten milyonlarca olasılıkla çıtırdayan vahşi bir yer haline geliyor.

Eğreti bir silah bulmak için odayı tarıyorum ama mobilyaların hepsi yerleşik ve asılacak çerçeveli resim, fırlatılacak kitap yok. Dün okuduğu ciltsiz kitap bile yok. Bakışlarım yatağın yanına takılı beyaz bir şarj kablosuna takılıyor. Bana kurşun yedirmeden önce onu prizden çıkarabilir miyim?

Ona doğru sürünmeye başlarken, gözlerimi henüz çıkmamış olan elleriyle aynı hizada tutuyorum. "Symeon Tarian'ı buldu mu?" Bana mı öyle geliyor yoksa aşırı heyecanlı bir çocuğun elinde tuttuğu lastik ördek gibi ciyaklıyor muyum?

"Evet." Elleri yeniden ortaya çıkıyor.

Geriye doğru irkiliyorum ve kuyruk sokumumu şık kitap rafına çarparak hem omurlarımı hem de onun kaşlarını sarsıyorum.

"Callie? Neyin ?" Elleri boş.

Parmaklarının ucunda güç olduğunu hatırlayana kadar rahatlamaya başladım. Beni bu yüksek binadan uçurmak için kullanabileceği bir güç. Rafi kavıyorum, tırnaklarım koyu renkli ahşabı kazıyor. "Tarian bulundu mu?" Ses tonumu eşit tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Hayır."

Şaşkınlığım daha da artıyor.

"Neyin var senin? Hayalet görmüş gibisin."

Eğer hamle yaparsam, kordonu yakalayabilirdim ama bu beni tam pencerenin önüne koyardı.

Electra bana doğru bir adım attı. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, kendimi komodine doğru fırlatıyorum ve kordonu yakalıyorum, sonra düzeliyorum, sanki sihirli bir kementmiş gibi tutuyorum.

Siyah kaşlarından biri yukarı kalkıyor. "Bir şey şarj etmeyi mi planlıyorsun?"

Evet, sen. Eğer biraz daha yaklaşırsan.

"Elinizde benim bilmediğim bir telefon mu var? Eğer öyleyse, onu devre dışı bırakabilmem için teslim etmeniz gerekiyor. Tabii bir dahaki sefere okyanustan çıkarılmak istemiyorsan?"

Gözlerim

seğiriyor.

"Callie?"

Bana öyle deme, diye bağırarak istiyorum ama onun yerine, "Ines'e güvenmediğini sanıyordum?" diyorum.

"Bilmiyorum."

"O zaman neden onunla mesajlaşıyordun?"

"Ah." Çarpık bir gülümseme ağzının bir köşesini yukarı kaldırdı. "Bu kablo gizli bir telefon için değil, değil mi?"

Avucunu kaldırıyor ve kendimi yatağın üzerine atıyorum, sonra diğer taraftan yuvarlanıp yere çarpıyorum. Tekrar ayağa sıçırıyorum, derme çatma silahımla boynunu parçalamak üzereyken aramıza görünmez bir duvar iniyor.

"Her şeyden önce, sakın . Ben senin tarafındayım, mı?"

Nabzım öyle bir atıyor ki metal tadı alıyorum.

"İkinci olarak, Ines'e mesaj atıyordum çünkü Saul anma törenine katılmanı istiyordu. Ben de 'Teşekkürler ama hayır' dedim. Malachi ve Dorian seni gözlerden uzak tutmam için bana bağışladıkları için değil, seni yem olarak kullanmanın boktan bir fikir olduğunu düşündüğüm için. Symeon kardeşini bulmayı başardıysa, biz de bulabiliriz."

tüm adrenalin boşalıyor. "Bununla başlayabilirdin." "Çok hızlı sonuçlara varıyorsun."

Kabloyu yatağın üzerine atıyorum, sonra da yanındaki şiltenin üzerine uzanıyorum. "Malachi ve Dorian döndüler mi?"

"İsveç'ten yeni gelen Saul ve Catalina Fablez ile birlikte Vineyard'dalar." Bakışları pencereye, yelkenli tekneler ve güneş ışığıyla bezenmiş nehir parçasına gidiyor.

"Symeon'un Nantucket açıklarında bulunduğunu söylemişsiniz." Tüylerim diken diken oldu. Tarian'ın arka planının duygusal bir bağdan kaynaklandığını düşünmüştüm ama şimdi bunun öneminin daha doğrudan olduğunu fark ettim. "Bu Tarian'ın da orada olduğu anlamına mı geliyor?"

"O uçak gemisinde değil." Dişlerinin arasında bir sırıtış gizliyor. "Dorian ve Malachi o ziyarette çok eğlendiler. Delta Lynch'in kısa süre önce emekli olduğunu öğrendiler, yani bu işe karıştıysa bile ordu adına değil."

Burnumu kırıştırdım. "Onları oraya boşuna göndermedim."

"Biliyorum. *Onlar* da biliyor." Sırıtış serbest kalıyor. "Tarian'a gelince, adanın etrafını sardık, eğer hâlâ oradaysa onu bulacağız."

İşaret parmağımı dudaklarımın arasından geçirip bir tırnağımı kemirirken, tren vagonunda sigara içen kızıl saçlı kadını ve Delta'nın resminin yanındaki o korkunç pastanın içine yerleştirilmiş kuklasını hatırlıyorum. "Catalina Fablez erkek arkadaşının ölümü nedeniyle torununa destek vermek için mi burada?"

"Hayır, Saul'a. Yasmin kayıp. İsveç'e hiç dönemedi."

Nabzım Tarian'ın sallanan treni gibi hızlanıyor. "Symeon'u o öldürmüş olabilir mi?"

Electra başını sallıyor. "Hayır."

Belki de Atlantisli kanı almak ölümlülere daha küçük bir tanrının hayatına son verme gücü veriyordur. "Delta Lynch?"

"Hayır, Callie. Tarian kardeşini öldürdü."

I Electra'nın iddiasını anlamlandırmaya çalıştım ama bir türlü anlamlandıramadım. Daha önce Tarian'a şüphelerimden, daha doğrusu *kanaatlerimden* bahsettiğimde, küçük kardeşini canla başla savunmuştu. "Emin misin?"

Symeon bu işe karıştığı için cezalandırılmayı hak etmiş olsa da, Tarian'ın onu öldürecek kadar ileri gitmesi beni şok etti. Öfke ve hayal kırıklığıyla körleşmiş olsam bile, rüya arkadaşımın kardeşinin hayatını söndürdüğünü hayal edemiyorum. İyi tarafından bakarsak, Tarian henüz özgürlüğüne kavuşmamış olsa da sonunda uyandı.

Electra telefonunu cebinden çıkarıp ekrana dokunuyor, ardından bir resmi sıkıştırarak büyütüyor. "İşte."

Mermer levhaya kaşlarımı çatıyorum, sonra üzerindeki sembolü çözdüğümde nefesim kesiliyor - bir daire içine alınmış bir "X". Bunun bir mezar taşı değil, kansız bir deri olduğunu anladığımda avucumu ağzıma kapatıyorum.

"Ines bana bu resmi daha önce gönderdi." Cesedin tamamı görünene kadar resmin boyutunu küçültüyor ve Tanrım, hasta olacağım.

Karnım artık kaburgalarımı tırmalıyormuş gibi hissetmeyene kadar beyaz cilalı ayak tırnaklarımı inceliyorum. "Malachi o rünün sadece büyüü geri çektiğini söyledi."

"Hepimiz buna inanmak istedik." Burnunu çekiyor. "Yanılmışız. Tarian haklıydı."

Derinlere dalmak üzere olan bir yüzücü gibi uzun ve kademeli bir şekilde hava alıyor.

Symeon için mi yoksa Barak için mi ağlıyor?

"Kendini *asla* affetmeyecek. Muhtemelen hayatı boyunca başka bir insana da dokunamayacak. Ne kadar yalnız olacağını hayal edebiliyor musun? Dokunaklı bir tip olduğundan değil, ama yine de..." Electra yanımdaki yatağa uzanıyor ve başını elleriyle kavırıyor. "En azından sana sahip."

"Um, ne?"

Avuçlarını indiriyor ve bana ıslak gözlerini parlatan bir gülümseme fırlatıyor. "Zaten onun rünlerinden birini taşıyorsun, bu yüzden seni öldürmekten korkmadan sana dokunabilir."

"Bu kesin bir şey değil."

Bana yan gözle bakıyor.

"Ne? Öyle değil. Ama daha önemlisi, o adam tarafından dokunulmak *istediğimi* sana düşündüren nedir?"

Gülümsemesi yoğunlaşıyor ve kederini yüz hatlarından siliyor. Eğlencesi benim zararına olsa da, ona bir soluk aldırıldığı için memnunum. Birkaç kalp atışı daha eğlenmesine izin veriyorum. Ben de *kendime* izin veriyorum.

Ama sonra iç çekiyorum ve yeniden odaklanıyorum. "Tarian'ın vücudunda iki kez *geri çekilme* kelimesi var mıydı?"

Gözlerini kırptırıyor. "Ne?"

"Şiirinde iki tane mi vardı?" Kara kaşları hala burnuna doğru eğik olduğu için ekliyorum, "Babasını soktuktan sonra kelime bir daha geri dönmedi, değil mi?"

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Dorian kelimenin sonunda Barak'ın derisinden sıyrılıp Tarian'inkine döndüğünü ve böylece kendini koruyabildiğini düşünüyor. Ines kontrol etmek için cesedi mezardan çıkarmayı önerdi." Titriyor. "Saul neyse ki bu fikri kapattı."

Birden Barak'ın tekrar Tarian'ın yatak odasının eşiğinde durduğunu hayal ediyorum. Onun hayaletiyle karşılaşmam ne kadar tuhaftı. Kabul, oğlunun hayal gücünün bir ürünüydü ama yine de... Çok gerçekçi görünüyor ve geliyordu.

"*Kendini koru*," diye

mırıldandım. "Ne?"

"Rünün 'kendini koruyabilmesi' için geri döndüğünü söylemiştin." "Evet. Ve?"

"Barak Tarian'ı severdi, değil mi?"

"Tarian'la arasındaki bağ inanılmaz derecede özeldi." "O zaman Tarian nasıl oldu da Barak'ı ölüm için işaretledi?" "Bu bir kazaydı."

Buklelerimden birini parmağıma doluyorum. "Her şeyin nasıl işlediğini benden daha iyi bildiğine eminim ama ya bu bir kaza değilse? Ya Tarian'ın büyü, kendisinin bile fark etmediği bir tehlikeyi savuşturmak için derisini soyuyorsa? Ya beni *uyku* kelimesiyle işaretlediye, böylece dış dünyayla iletişim kurmanın bir yolunu bulduysa, çünkü bir şekilde tehlikede olduğunu ve büyü bir kanala ihtiyaç duyacağını hissettiyse? Bu mantıklı mı?"

Kaslarını canlandırmak istercesine avuçlarını uyluklarının üzerinde gezdiriyor. "Ne demek istediğini anlıyorum ama Barak oğlunu çok severdi Callie. Onun kötü olmasını *asla* istemezdi."

"Belki Tarian'ın büyüünün kötü olmasını dilemiştir. Ya da ne bileyim, maden hakkında ileri geri konuşmuştur?"

"*Konuştun* mu?" Dudaklarını büzmeden önce gülümsüyor. Bir süre sonra, "Barak'ın birden fazla kez rünlerimizden *lanetli* diye bahsettiğini hatırlıyorum," diyor.

"Tıpkı Tarian gibi." Bana attığı bakış "Ne?" diye sormama neden oluyor.

"Bu sadece garip senin onu bu kadar iyi tanıman . Çoğu insan tanımaz.

Özellikle..." Havada beni çevreleyen bir daire çiziyor. "Sadece ölümlüler mi?" Tedarik ediyorum.

"Evet."

Bir an için birbirimize gülümsüyoruz ama sonra gerçeklik beni kıcımdan ısıtıyor. "Barak sokulduktan bir hafta sonra öldü." Benzer bir kaderi *beklediğim* için zaman çizelgesini çok iyi biliyorum. Tanrım, umarım Tarian büyüünün beni kandan arındırdığı konusunda yanılıyordur. "Nasıl olur da Symeon'un bir haftası olmaz?"

"Belki şimdi daha hızlı çalışıyordur?" "Ben hâlâ hayattayım."

Gözlerini deviriyor. "Rünün *uyku* diyor."

"Uykumda ölebilirim."

Bana bir kez daha göz kırptıyor.

"Bileğimi kırdım, o yüzden yapabilirim."

Gözbebekleri bu sefer sabit kalıyor.

Neden bu düşünceyi tekrar tekrar aklıma getirmek zorundayım? Neden bu düşünceden sonsuza dek kurtulamıyorum?

Yatağa uzanıp davul şeklindeki tavan lambasına bakıyorum. "Paylaştığımız son rüyada Barak'la tanıştım. Amapola ile de tanıştım. Yürek parçalayıcıydı."

Electra avuçlarını yatak örtüsüne dayıyor ve vücudunun üst kısmını bana bakacak şekilde büküyor. Omurgası sanki iskeleti benimki kadar sertmiş gibi fırlıyor.

"Malachi'nin annesiyle de tanıştım. Ona çok benziyordu." "Nora çok güzeldi."

"Ona ne oldu?"

"Malachi gençken başka bir adamla tanıştı." Electra'nın gözleri yaşla ya da öfkeyle değil ama anımsamakla parlıyor. "Adam insandı. Onu insanüstü yapmaya çalıştı. Barak'a Tarian'ı ödünç vermesi için yalvardı ama Barak reddetti. Kısmen madenin keşfini takip eden haftadan beri kimse yeni bir tanrıya dönüştürülmediği için, kısmen de kardeşini terk ettiği için Nora'ya kızgın olduğu için. Uzun lafın kısası, Nora yeni sevgilisine kanına erişim izni verdi. Konsey bunu öğrendi ve Nora cezalandırıldı."

Cezanın ölüm olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ve sonra başka bir şey hatırlıyorum: Bryn'in versiyonu - ölümcül bir kazayla sonuçlanan bir paparazzi kovalamacası. Her iki şekilde de sonuç çok üzücü. Malachi annesini, Nora da hayatını kaybetti.

"Joslyn hakkında ne düşünüyorsun?" Electra'nın sorusu beni şaşırttı.

"Ondan hoşlanmıyorum. Boktan bir anne ve boktan bir insan. Ve evet, çok güzel ama Saul'un onunla neden evlendiğini gerçekten anlamıyorum."

"Çünkü o hamile."

O kadar ani doğruluyorum ki başım dönüyor. "Joslyn? Ama o... O..." Hızlı bir hesap yapıyorum ve kırk üç yaşında olduğunu fark ediyorum - yumurtalıkları en tazesini olmayabilir ama son kullanma tarihleri de pek geçmemiş. "Bu yaygın olarak biliniyor mu?"

Bryn biliyor mu? Bilseydi bana söylemez miydi? Birbirimize her şeyi anlatırız. Ya da eskiden öyleydik.

"Dorian jinekoloğuna çok fazla ziyarette bulunduğunu söylüyor, eğer bu bir bebek değilse, o zaman ciddi bir zührevi enfeksiyon."

Buna gülümseyemiyorum bile. "Bryn biliyor olabilir. Ya da ." Electra omuz silkiyor. "Eninde sonunda göstermeye başlayacaktır."

"Malachi biliyor mu?"

"Bu konuyu onunla konuşmadım ve muhtemelen de konuşmayacağım. Aile onun için hassas bir konu. Tek bildiğim düğün konusunda mutlu olmadığı."

"Eminim. Annem yeniden evlenirse bundan nefret ederim." Onun durumu yüzünden bu düşüncenin aklımdan bile geçmediğini fark ettim.

Yaşı düşünüldüğünde, Tarian beynini onarmayı başarır, annem kesinlikle yeniden biriyle çıkacaktır. Annemin elini tuttuğunu hayal ettikçe içimi bir korku kaplıyor.

Babam olmayan bir adamın elini. Bu çok bencilce. Her ne kadar nefret etsem de, annem sevmeyi ve yeniden sevlmeyi hak ediyor.

Kapının çalınmasıyla kendime geldim. Parmak eklemlerimin tahtaya vuruşundan hiç bu kadar memnun olmamıştım.

"Hemşire Electra? Callie?" Bayan Fiona'nın sinirli ses tonu rahatlamamı engelliyor.

Yataktan fırladım ve kapıyı açtım. "Ne oldu Bayan Fiona?" "Tanrıya şükür. Hepiniz kalkıp gittiniz sandım."

"Hayır. Biz buradayız." Miley Cyrus'un "Flowers" şarkısının karaoke versiyonunu çalan televizyona bakarken ona güven verici bir gülümseme atıyorum. "Her şey yolunda mı?"

Kordonuyla oynuyor ve sinirlerim, evde olmadığımız için ihtiyacı bile olmayan anahtarlar kadar yüksek sesle yankılanıyor. Onların ağırlığı ona güven veriyor olmalı. Anaokuluna başladığımda, babamın masal anlatırken kullandığı parmak kuklalarından biri, dükkandan aşırduğım bir çiçek ya da annemin yemek kitaplarından birinden aşırduğım neon yapışkanlı bir etiket gibi evden bir nesne getirmeden asla çıkamazdım.

"Banyodaydım ve şey"-anahtarlarını çırpıyor, ellerindeki damarlar güneş lekeli cildine doğru geriliyor-"bağırsaklarım bana sorun çıkarıyor, bu yüzden biraz zaman aldı ve dışarı çıktığımda Lisa artık şarkı söylemiyordu ve ön kapı aralıktı. Bu yüzden hepinizin gittiğini düşündüm."

"Kahretsin," diye fısıldıyor Electra, kollarımdaki tüm ince tüylerin diken diken olmasına neden olarak. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin, alarmı sıfırlamayı unutmuş olmalıyım."

"Alarm mı?"

"Daire kapısında."

durdu. "Bayan Fiona, annem nerede?" "Burada olmasını umuyordum. Sizinle birlikte."

T7

C6L6NTHE

"M om?" Bağıyorum.

Annemin sesinin Miley Cyrus'un sesinin önüne geçmesini istiyorum ama kulak zarımı patlatan tek şey gürleyen nabzım oluyor.

"Lisa?!" Bayan Fiona'nın yanından koşarak geçtim ve oturma odasını boydan boya geçtim.

Electra bir büyü ağı kurmuş olmalı, çünkü hiçbir şeye çarpmıyorum ve o hiçbir şey beni kanepeye itiyor. Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Electra'nın büyüü beni bırakmıyor.

"Bırak beni Electra!" diye hırladım. Bayan Fiona'nın, yanımda bile durmayan birinden beni kanepeden kurtarmasını istediğim için birkaç ceviz eksik olduğumu düşünmesi umurumda değil.

"Hayır." Bayan Fiona'ya dönüyor, tuhaf renkli gözleri parlıyor ve ona anlamadığım bir şey söylüyor.

Bir saniye sonra komşum dönüp yatak odasına doğru ilerliyor, uzun leylak rengi saç örgüsü bir saat sarkacı gibi sallanıyor.

Kapısı kapanır kapanmaz çılgık atıyorum, "Annem , Electra! Sokakta telefonsuz ve cüzdansız! Gidip onu bulmalıyım." "Buradan ayrılmayacaksın."

"Dışarıda tek başına!" Bunu söylediğim anda yüzümdeki kan çekiliyor, çünkü ya değilse? Ya biri onu kaçırdıysa?

Bu düşünceye ses veriyor olmalıyım çünkü Electra aniden önümde çömelmiş, telefon ekranı yüzümün önünde duruyor. "Onu kimse almadı. Bak."

Elbette, annemin binadan tek başına çıkarken çekilmiş görüntüsü. Gözlerimi kısarak ekrana bakıyorum, çıplak ayaklarını fark ettiğimde kalbime kramp giriyor. Ayakkabılarını nasıl unutabilir?

Gözlerimi uzunca bir süre kapatıp kimsenin onu kaçırmadığına ve öğlen olduğuna odaklanıyorum. Hâlâ yalnız ve yalınayak olmasından nefret ediyorum ama en azından silah zoruyla gitmeye zorlanmadı.

"Bir polis arkadaşımı arayacağım, tamam mı?"

Avuç içlerimi koltuk minderine bastırıyorum ama hiçbir güç elde edemiyorum. "Electra, lütfen beni serbest bırak."

"Onu takip etmeyeceğine yemin edene kadar olmaz." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Koltuk minderini yumrukladım. "Callie, ben ciddiylim. Buradan kaçıp gitmen annene yardımcı olmayacak."

"Benim burada kalmamın da ona bir faydası olmayacak," diye karşılık veriyorum. "Ama Tarian'a yardımı olur."

"Şu anda Tarian umurumda değil."

"Biliyorum, ama adrenalinin etkisi geçtiğinde bunu yapacaksın, çünkü sen iyi kalpli ve iyi bir insansın."

Parmaklarıma kramp giriyor, kırımın altındaki lüks kadife çukurlaşıyor. Yatak odasının kapısını kapattığım için kendime kızıyorum. Annem ve Bayan Fiona o kadar yüksek sesle şarkı söylüyorlardı ki, konuşmamızın tek kelimesini bile duyamazlardı.

Electra ensesini ovuşturuyor, telefonu çoktan kulağına dayanmış. Mutfağın içinde kaybolmadan önce önce kardeşinin, sonra da Symeon'un adını bir dizi yabancı kelimenin arasında yakalıyorum. Bir kapının kapanma sesini ve ardından güvenlik sisteminin bip sesini duyuyorum. Hayatımda hiç klostrofobik olmamıştım ama birden kendimi korunaklı bir tanık yerine bir mahkum gibi hissettim.

"Annenizin eşkali polis telsizinden yayınlanmayacak..." Electra, *Tarian'ın kayboluşuna karışmış birinin dinleme ihtimaline karşı*, bariz olanı etiketlemeden cümlesini askıda bırakır.

Akıl sağlığını övemeyecek kadar perişan haldeyim.

"Özür dilerim, Callie. Dorian aradığında yiyecekleri getiriyordum ve-" Parmaklarıyla saç tellerini taramadan önce saç bağına koparıyor ve yeniden bağlıyor. "Ve yolumdan saptım."

Büyüsünün baskısı nihayet tenimde kayboluyor ve bir barajın kalkması gibi, içimi kemiren endişeler ve bulanık düşüncelerden oluşan büyük bir fişkırmayı serbest bırakıyor. "Beni neden götürmediler?"

"Ne zaman? Kim?"

"Kaza gecesı. Neden onu kaçıranlar beni de götürmedi? Neden beni öldürmediler?" Annemin öldüğünü fark ettiğimde derimin altına işleyen ürperti yayıldı.

"Çünkü sen bir tehdit değildin. Tarian'ın rünlerinden birini taşıdığını bilselerdi... İkinizin bağlantılı olduğunu bilselerdi..."

Yine cümlelerini yarım bırakıyor, ama yine ikisinin de nasıl bittiğini biliyorum. "Beni ortadan kaldırırlardı."

"Ya da..." Babamın derin düşüncelere daldığında yaptığı gibi dilini ağzının köşesine sıkıştırıyor.

"Yoksa?"

"Sokaktaki tüm kameralar kapalı olduğu için bu tamamen spekülasyon..."

"Uygun."

"-ama sanırım Bryn'in babasıyla tanıştınız?"

Tüylerim diken diken oluyor ama bu kez ürpererek değil, farkındalıkla. "Sence Tarian'ı vuran, sonra da onu enkazdan çıkaran Çavuş Lynch miydi?" Ayağa kalktım. "Sence bu yüzden mi hâlâ hayattayım?"

"Hayır. Hâlâ hayattasın çünkü Tarian seni korudu."

Electra bunu sanki unutabilirmişim gibi söylüyor. Onun fedakarlığının farkındayım. Beni annemin peşinden gitmekten alıkoyan da bu farkındalık, Electra'nın insani güvenlik sistemi ve insanlık dışı güçleri değil.

"Ama evet, eğer Lynch işin içindeyse, kızının en iyi arkadaşı olduğun için kafana bir kurşun sıkmadığını düşünüyorum."

Tarian'ın beyaz gömleğinin üzerine yayılan kıpkırmızı lekeyi hatırlayınca midem bulanıyor. Bacaklarımı göğsümde topluyorum, nemli alnımı diz kapaklarıma bastırıyorum ve annemi güvende tutmak için bütün bir ulusa büyü veren ilahiyata dua ediyorum.

Ve sonra Tarian'ı da güvende tutması için aynı ilahiyata dua ediyorum.

İki saat sonra kapıcı Electra'yı arayıp çatı katına çıkmak isteyen iki kadının - Lisa Bloom ve Bryn Fielding- geldiğini haber verdiğinde dualarımdan biri kabul olur.

Rahatlama şokla savaşıyor. "Bryn'in burayla ilgili hafızasını temizlediğini sanıyordum?"

"Ben yaptım."

"O zaman nasıl burada?"

Electra, kapıcıya onları yukarı göndermesini söylemeden hemen önce, "Sanırım annen tazeledi," diyor.

Telefonundaki bir uygulamayla alarmı devre dışı bırakırken, "Bryn'i buraya Delta'nın gönderdiğini düşünmüyorsun, değil mi?" diye soruyorum.

Electra sanki rünleri onu rahatsız ediyormuş gibi ensesini ovuşturuyor. "Eğer yaptıysa, bu bizim lehimize olacaktır."

"Nasıl?"

Gülümsüyor. "Kızının en iyi arkadaşını bağışlayacak kadar önemsiyorsa, kızını tehlikeden uzak tutmak için ne kadar ileri gideceğini hayal edebiliyor musun?"

Endişem, annemi güvenli bir yere, arkadaşımı da tehlikeye taşıyan asansörle aynı anda yukarı doğru tırmanıyor. "Ona zarar vermek yok, fiziksel ya da başka türlü."

Bakışlarını metal asansör kapılarına sabitleyen Electra, "Ben bir canavar değilim," diye mırıldanıyor.

"Sen bir planı ve kini olan bir Atlantislisin. Bu tüm canavarlardan daha haince."

"Arkadaşına zarar vermeyeceğim. Yemin ederim."

Ona güvenmeyi çok isterdim ama son zamanlardaki yol arkadaşlığımız, yanımdaki acımasız katilin Tarian'ı bulmak için Atlantisli arkadaşını feda ettiğini hiçbir şekilde unutturmadı. Electra'yı Bryn'i feda etmekten alıkoyabilecek tek şey bir güvenli evin eşiğinde aceleyle verilmiş bir söz değil; bir insan olacak.

Ben.

"H sadece Coco Chanel, burası..." Bryn çatı katına girerken dönüyor, kolundaki bilezikler modern mutfığa öğle güneşinin parçalarını saçıyor. "Ben *kelimenin tam anlamıyla* ateşe verirdim benim

"Eğer sigortam beni böyle bir yere yerleştirirse, bir apartman dairesi."

Annem kaşlarını çattı. "Kundakçılık ağır bir suç tatlım, yani evini kasten ateşe verirsen sigortan sana kaldırıma koyman için bir minder bile vermez. Neden yangınları ve sigortaları tartışıyoruz ki?"

Bryn dönmeyi bırakıyor, yangının annemin aklından çıktığını fark edince bakışları benimkine yöneliyor. Bir dahaki sefere annemin aklından çıkmamak için dua *ediyorum* çünkü onu tekrar kaybetmeye hazır değilim. Kolumu beline doluyorum ve başımı omzuna yaslıyorum, gözlerim hala rahatlamaktan buğulanıyor.

Asansörden sağ salım ve Bryn'in birçok moda sponsorundan birinin hediyesi olan bir çift tasarım espadrille çıktığında, göğüs kafesim sanki tüm kıvrımlı kemikleri bir arada tutan sicim koparılmış gibi gevşemişti.

"Sebebi yok." Bryn dudağını yalıyor. "Nick'in gerçekten harika bir zevki var."

Annemin dudaklarını saran gülümseme yıkıcıdır. Keşke daha sık gülümseyebilse. Babam hayattayken gülümserdi. Yine de hayattaki tek işinin kızlarını mutlu etmek olduğunu iddia ederdi.

"Buraya dönebildiğine sevindim anne," diye mırıldanıyorum.

Belime kadar inen kestane rengi buklelerime dokunuyor. Bir zamanlar o da saçlarını bu kadar uzatırdı. Hatırlıyor mu?

"Gözden kaçırmak oldukça zor, tatlım. Bryn'in de belirttiği gibi, Hadeztown'daki en yüksek bina."

Boston'a *Hadeztown* dediği için değil, Bryn bunu söyleyemediği için kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Tabii...

Annemin dikkati şehre yöneldiği anda Bryn bir parmağını şakağına götürüp hafifçe vuruyor, sonra yüzünü buruşturuyor. Yıllara dayanan *arkadaşlığımız* sayesinde, yüksek sesle söylemediği tüm kelimeleri anlıyorum: *annem binadan bahsetti, sonra unuttu.*

"Baban..." Annem başını hafifçe sallar. "Yemin ederim. Vertigo hastası olduğunu iddia ediyor ama böyle bir yer satın alıyor."

Gerçek. Büyük Kanyon'da bir aile tatili sırasında, annem ve ben ne zaman bir tepeye çok yakın dursak zavallı babam kurdeşen döküyordu.

"İçecek bir şey ister misiniz, Bayan Fielding?" Electra'nın sesi hoşnutsuzlukla çatırdıyor.

Electra'nın geri kalanı adanın arkasında saklı olduğu için Bryn onu baştan aşağı inceliyor. "Peki ya sen?"

Electra'nın arkadaşımın zihnini silmek zorunda kalmasını anlıyorum, ama gerçekten de bu kadar zorlamak zorunda mıydı?

"Ben" -Electra gözlerini pencereden Charles'ın beyaz örtülü yüzeyine bakan anneme doğru çevirdi- "hizmetçiyim."

"Anladım." Bryn mutfaktaki bar taburelerinden birine çöküyor ve telefonunu önündeki adaya koyuyor. "Biraz çay iyi olurdu. Rüzgar yüzünden hava aldatıcı bir şekilde serin."

Bakışlarım pencereye, günlerce kapalı kaldıktan sonra yanaklarımı yalamasını çok istediğim serin havaya doğru kayıyor olsa da Electra'nın oklarının doğrudan Bryn'in telefonuna yöneldiğini gözden kaçırmıyorum. Cihaz aniden adadan kayıyor ve Bryn'in koltuğundan sıçrayıp bir denizci gibi küfretmesine neden olan yüksek bir gümbürtüyle yere çarpıyor.

"Lisa, bu sabah yeni yemek kitapları aldım." Electra sanki az önce arkadaşımın bin dolarlık telefonunu zihniyle paramparça etmemiş gibi başıyla oturma odasını işaret ediyor. "Calanthe denemek için yeni tarifler aradığını söyledi."

"Öyle yaptı, değil mi? Her zaman çok dikkatliydi." Annem alnıma bir öpücük bıraktı.

Electra'dan el işi kitapları istediğimde onlardan bahsetmiştim ama pakette olmadıkları için unuttuğunu düşünmüştüm.

"Gidip birlikte okuyalım mı Callie? Haftanın yemeklerini planlamama yardım edebilirsin."

Belini bıraktım. "Elbette, ama Bryn'e yetişmem için bana bir saniye ver, tamam mı?"

"Acele etme. Ve Bryn, tatlım, bıraktığın için çok teşekkürler." "Her zaman, Lisa." Bryn bir gülümseme yapıştırır.

Electra annemi mutfaktan çıkardıktan sonra arkadaşşıma doğru ilerliyorum. "Hâlâ çalışıyor mu?"

"Ekran o kadar paramparça ki hiçbir fikrim yok. *Ugh. Yeni* aldığımı düşününce." "Moda sponsorlarınızdan birinin hediyesi miydi?"

"Keşke. Ama göz kamaştırıcı kılıf öyleydi." Çatırdayan telefonu deri ve mücevherlerle kaplı kılıfından çıkarıyor sanki suçluymuş gibi adaya fırlatıyor. "Hesabıma erişebildiğim o kutudan çıkarma videosunu kaldıracağım. Ne kadar boktan bir kalite. El çantası tasarımcıları el çantası yapmaya devam etmeli."

"Belki sigortanız yenisini verir?"

"Sigortam berbat." Kapitone çantasını açıyor ve paramparça olmuş cihazını, muhtemelen kozmetik reklamcılığına başladığından beri kendisine hediye edilen bir parfüm numunesi olan, sıradan kahverengi bir şişenin üzerine bırakıyor. "Annenin yeni hemşiresi. Çok yoğun."

"Annem konusunda çok stresliydi." "Ayrıca Atlantisli mi?"

Çantasına öyle hızlı bakıyorum ki boynum çatlıyor. "Ne?"

Ensesine vuruyor. "Dövmesi var."

Ayağa kalkıp elektrikli su ısıtıcısının yanına gidiyorum. "Bir sürü insanda bu dövme var." Su ısıtıcısını dolduruyorum, sonra tabanına yerleştirip çalıştırıyorum.

"Orrr"-Bryn lafi uzatıyor-"o . Ona sordun, değil mi?"

"O yaptı." Electra geri döndü, her zamanki gibi sinsi. "Aslında Malachi'nin bir arkadaşşıyım. Beni tavsiye eden oydu. Ailesini iyi tanıdığınızı duydum."

Bryn cevap vermeden önce tam bir dakika onu izliyor, "Annem Saul'la evleniyor, ama eğer Malachi'nin arkadaşşıysan" -arkadaş kelimesinin üzerinde kullandığı sıkı vurguyu *kaçırmıyorum*- "o zaman bunu zaten biliyor olmalısın."

Electra hiç vakit kaybetmeden, "Onların birlikteliği hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorar.

"Annem adına mutluyum. Saul gerçekten nazik bir adam."

Onun iyiliğine hâlâ tam olarak inanmış değilim ama belki de müstakbel üvey babası hakkındaki izlenimim, Tarian'ı kaçıranları cezbetmek için beni yem olarak kullanmaya can attığı gerçeğiyle renkleniyordur.

"Baban onun adına mutlu mu?" Electra'nın açık sözlülüğü Bryn'ın doğrulmasına ve bana "*Yeni hemşire çok meraklı*" anlamına gelen bir bakış atmasına neden oluyor.

"Sanırım öyle. Bilmiyorum. Aylardır onunla konuşmadım."

Atlantisli'nin gözleri parlamaya başlar. "Delta Lynch ile en son ne zaman temas kurdun Bryn Fielding?"

"Noel'de görüntülü konuştuk." Hiç tereddüt yok. Yine de, dürtüler insanlardan gerçeği çekip alır, bu yüzden Bryn istese bile tereddüt edemezdi.

İçimden akan nefes, çaydanlıktan fişkırان buhar kadar yoğun. Açıkçası arkadaşımın babasının şeytani entrikalarına ortak olduğunu düşünmüyordum ama yine de bunu teyit ettiğim için rahatladım.

"Calanthe'nin annesi seni nasıl buldu?" Electra'nın gözlerinin ışıltısı Bryn'i trans halinde tutuyor.

"Bloom's Blooms'un karşısındaki bara gitti ve Logan'a Callie'görüş görmediğini sordu. Logan onun ayakkabısız ve tedirgin olduğunu fark edince yalan söyleyip benimle olduğunu söylemiş. Onu oturttu ve sonra beni aradı.

Hemen oraya koştum. Otostopla Boston'a dönmüş gerçekten endişeliydim, çünkü son duyduğuma göre Callie onu bir nöroloğu ziyaret etmesi için eyalet dışına götürmüştü. Lisa Boston'dan ayrılmadıklarını söylemişti ama belki de

unutmuştur?" "Lisa'nın kafası karışık, Bryn. Calanthe ile birlikte eyalet dışındaydı ama

dün gece geç saatlerde döndü. Nörolog ona yardımcı olamadı."

Tanrım, bundan çok nefret ediyorum. Keşke Bryn'e gerçeği söyleyebilseydim. Ama eğer babası gerçekten bu işin içindeyse.

"Ne tür bir çay istersiniz, Bayan Fielding?"

Arkadaşım şaşkınlıktan gözlerini kırptırıyor. "Lapsang Souchong." "Peki ya senin için Callie?"

Zorlama seansının bittiğine sevinerek derin bir nefes alıyorum. "Aynısı."

Electra çekmecedeki çay kutularını karıştırırken ben de adanın etrafında Bryn'e doğru dönüyorum.

Yanına oturduğumda "Callie?" tısladı. "Ne?"

"Sadece yeni hemşirenin senin takma adını kullanmasına şaşırdım, hepsi bu."

"Yangından beri birlikte çok zaman geçiriyoruz."

Başını sallıyor. "Blooms'ta bir çalışma ekibi görmedim ama çok hırpalanmış görünmüyor. Eve ne zaman gidebileceğini biliyor musun?"

"Hayır."

Kaşlarını sallıyor. "İçin Tarian'ı aramalısın." "Um. Evet."

"Ondan haber aldınız mı?"

"Aramadı, hayır."

Doğruyu söylediğime ikna olmamış gibi bakışlarını tutuyor. "Beni neden arasın ki?"

"Symeon yüzünden."

"Symeon'un nesi var?" Electra'nın her kelimemizi dikkatle dinlediğini, süzgeçteki gevşek yapraklı çayı ne kadar yavaş ve sessizce kaşıklamasından anlayabiliyorum.

"Sorun nedir?" Bryn'in kafası geriye gider. "Az önce öldü! Duymuşsundur diye düşündüm. Bütün haberlerde var." Hadezelerin onun ölümünü cehalet yüzünden gizli tutmamasına şaşırmanın yanı sıra yorumluyor. "Anneme göre aşırı dozdan yatının güvertesinden düşmüş."

"Ve kimse fark etmedi mi? Yatında personel yok muydu? Yasmin neredeydi?" bir sürü soru yönelttiğimin ama duyduklarını toparlamaya çalışıyorum.

"Çalışanlarına bir ay izin verdi."

Symeon'un sadece suç ortağı değil, aynı zamanda kaçırma olayının önceden planlanmış fark ettiğimde kalbim hızlanıyor. "Yazın zirvesinde bir ay izin mi?"

Electra'nın gözleri boğazının dibindeki damar kadar sert bir şekilde seğiriyor. Symeon zaten ölmemiş olsaydı, onu kendisinin öldüreceğine inanıyorum.

Bryn omuz silkiyor. "Muhtemelen Avrupa'ya ya da başka bir yere seyahat etmeyi planlıyordu." "Yani personeline bir ay izin verdi ve sonra teknesiyle batırdı mı?"

"Batırmak mı?" Bryn tekrarlıyor. "Haberleri görmediğini sanıyordum..."

Saçmalık.

Vardığım sonuç için makul bir neden söyleyemeden Electra'nın gözleri güzel ve parlak bir şekilde parlıyor. "Calanthe'ye Symeon'un yatını tek başına denize indirdiğini ve bir kayalığa çarptığını söylemişsin, Bryn."

Bryn gözlerini kırıştırıyor, sonra elini kaldırıp şakağını ovuşturuyor. "Saul tekneyi taratıyor. Uyuşturucu kullanmayı hiç düşünmedim ama bundan sonra

kesinlikle asla olmayacak."

"Umalım da gemide başka kimse olmasın," diyor Electra, her ne kadar ses tonunda gemide başka birinin olabileceğine dair bir heves olsa da. *Birçok* kişi.

Birden Tarian'ı okyanusun dibine zincirlenmiş, cansız bir halde hayal ediyorum. Böyle bir görüntüyü aklıma getirdiği için beynimi azarlıyorum ve kendime Atlantislilerin, özellikle de Tarian'ın boğularak ölemeyeceğini hatırlatıyorum. Ya onu kaçırınlar köpekbalıklarına yem olarak bıraktıysa? O sularda çok fazla Büyük Beyaz var. Biri saldırırsa ne olur? Hayvan dişleri onun Atlantisli etine saplanabilir mi? Bir köpekbalığı onu bir Atlantisli için bile erişilemeyecek kadar derin bir çukura yüzdürebilir mi?

Beni ona götürmesi için rünümün parlamasını istiyorum ama damgam soğuk kalıyor. Elimin atletimin kumaşının altına sokuyorum ve onun büyüyle yazılmış deri bölgesini parmaklıyorum.

"Sırtına ne oldu?" Bryn soruyor. "Oh.

Um. Kaşınıyor."

"Woo-woo mürekkebine karşı alerjik bir reaksiyon olabilir. Adam ne kullanmıştı? Kına mı?"

Ben yeni yalan uyduramadan Electra, "Tarian teknede değildi Callie," dedi. Telefonundaki bir mesajı okuduğunu görene kadar beni rahatlatmaya çalıştığını düşünüyordum.

Eğer Tarian okyanusun dibinde değilse, zaman nerede?

OceanofPDF.com

I Keşke Malachi'yi uçak gemisi yerine *Amapola*'ya gönderseydim.
Keşke Tarian'ın rüyalarında sürekli *o* tekneyi görmesinin nedenini anlayabilseydim.

Kendime öfkelenerek parmaklarımı yumrukladım ve kucağıma sıkıştırdım. Tarian bana tüm bu ipuçlarını verdi ve ben onlarla ne yaptım? Her birini yanlış yorumladım. Ben kesinlikle en *kötü* dedektifim.

Bryn, " ya," diyor.

Ahh. Bekle... Bunların hiçbirini yüksek sesle , değil mi?

Bryn gözlerini Electra'ya dikeyor. "Tarian orada olsaydı, kardeşini kurtarırdı."

"*Amapola*'da Symeon'dan başka kimse var mıydı?" diye sordum. Bryn üzgün bir sesle, "Hayır," dedi.

Onay için Electra'ya yan gözle bakıyorum. Başını salladığında, rahatlamış mı yoksa endişeli mi hissedeceğime karar veremiyorum.

Bryn bana doğru dönüyor, çapraz dizleri sandalyemin kenarına çarpıyor. "Um, yatın adını nereden biliyorsun?"

Ateş et. Şortumun yıpranmış paçasındaki bir iplikle oynuyorum. "Tarian bahsetmişti."

"Yani onunla konuşuyordun?" Bryn gülümsüyor. "Tabii ki konuştunuz. Dur tahmin edeyim. Burayı size sigorta şirketi değil, *o* ödünç verdi. Haksız mıyım?"

İpliği işaret parmağımla başparmağım arasında yuvarlıyorum. "Beni yakaladın."

Bryn'in sırtışı o kadar geniş ki, şekerleme ve gazozdan zengin, ev yapımı ve dengeli yemeklerden fakir bir çocukluk diyeti yüzünden yaptırmak zorunda kaldığı dolguları görebiliyorum.

"Yasmin yıkılmış olmalı." Electra'nın konuyu değiştirmesi o kadar acımasızca ki Bryn'in ağzının kapanmasına ve göğsünün melankolik bir iç çekişle kalkmasına neden oluyor.

"Biliyorum, değil mi? Onu daha önce aramaya çalıştım ama telefonunu kapattı. Malachi'yi de aramaya çalıştım ama sesli mesajını aldım. Sanırım cenaze herkesi meşgul ediyor."

Electra lavabonun üzerindeki dolaba doğru dönüp iki fincan çıkarırken, "Sence Yasmin cenazede olacak mı?" diye soruyorum.

Bryn çilek sarısı bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Erkek arkadaşı yeni öldü, Callie. Tabii ki orada olacak. Muhtemelen çoktan gelmiştir bile. Gelmemesi çok zevksiz olurdu, sence de öyle değil mi?"

Yasmin hakkında pek çok şey düşünüyorum ama bunların hiçbirini Bryn ile paylaşamam.

"Cenazeye gerçekten benimle gelmelisin. Eminim Tarian bunu takdir edecektir."

Tarian'ın orada olmaması dışında. Tabii... Tabii başaramazsa?

Electra kupaları *büyük* bir iştahla tezgâhın üzerine koyuyor. Gerçekten sağlam bir malzemeden yapılmış olmalılar çünkü kırılmıyorlar. "Hâlâ Lisa'ya alışmaya çalışıyorum, bu yüzden Callie'nin burada kalması en iyisi."

İki kupa daha almak için döndüğünde Bryn mırıldanıyor: "Bana mı öyle geliyor yoksa tamamen beceriksiz mi?"

"O genç," diye fısıldıyorum.

"Sen de öylesin."

"Evet, ama bir süredir anneme ben bakıyorum. Electra hemşirelik okulundan yeni mezun oldu."

"Onun hemşire olduğundan emin misin?" Bryn tışlıyor. "Malachi öyle dedi."

Malachi Bryn'in gözünde yanlış bir şey söyleyemeyeceği ya da yapamayacağı için bu onun sorgulamasını susturur.

"Üzüm Bağına nasıl gidiyorsunuz Bayan Fielding?" Electra'nın sözleri neşeli olsa da, ses tonu kesinlikle öyle değil.

"Helikopterle. Saul'un." Bryn dirseğini taş adaya dayadı ve çenesini yumruğuna dayadı. "Düşündüm de, eğer ailenin bu kadar iyi bir *dostuysan* cenazeye katılman gerekmez miydi?"

Electra fincanlara çay dolduruyor, sonra iki tanesini adanın öbür ucundan bize doğru kaydırıyor. "alışıyorum."

"Eminim Callie kendi annesini birkaç saat idare edebilir. Ne de olsa iki yıldır onunla tek başına ilgileniyor." Bryn bardağını avuçlayıp ağzına götürüyor ama bir yudum almıyor. Sadece üflüyor, suyu birkaç dereceye indiriyor ve bu sırada çenesine ve yanaklarına buhar banyosu yaptırıyor.

"Symeon ve ben çok yakın değildik. Ama kardeşim gidiyor. Yakında gelir. Sizi helikopter pistine götürebilir."

"Bu harika olur. Mackenzie ve benim yarın sabah umamız gerekiyordu ama Saul bu gece gelmemizi istedi." Bryn yine ayına üflüyor. "Görünüşe göre annem Sym'in çok zlmş. Bu kesinlikle korkunç - beni yanlış anlamayın - ama onu çok az tanıyordu."

"Hamile olmak insanların duygularını artırır." Electra bunu her zamanki varolmayan nezaketiyle araya sıkıştırıyor.

Bryn tükürükler saçıyor, sonra da ağzındaki aydan kusuyor. "Ne?" diye mırıldanıyor sert öksürükler arasında. "Hamile misin? *Anne* mi?"

"Sence Saul neden evliliği önerdi?" Electra devam ediyor.

Bryn bardağını yere vuruyor ve sıcak su bardağın ağzından taşıyor. Cildine çarparak anında kızarmasına neden oluyor. "nk onun sikini ve egosunu tam olarak okşadı." Elini firfırlı siyah şortuna sildi. "*Hamile* mi? Emin misin?" Bryn benden Electra'ya bakıyor. "Bunu sana Malachi mi söyledi?"

"Hayır. Atlantis'teki dedikodulardan duydum. Malachi'nin bildiğini sanmıyorum, bu yüzden lütfen Saul açıklayana kadar bundan bahsetmeyin." Electra, Bryn'in elini başıyla işaret eder. "Biraz buz ister misin?"

"Saul ve Symeon'un tartıştığı hamilelik bu olmalı!"

Atlantisli hainden bahsedilince Electra'nın gözbebekleri neredeyse yarılr. "Ne zaman?"

"Yaklaşık bir ay önce. *Yasmin* hakkında konuştuklarını sanıyordum." st üste binmiş bileziklerini yeniden düzenliyor. "*Annemin* ocuğu hakkında konuştuklarına inanamıyorum. Yani, bir varis ya da mirasçı doğurmak annemin işine geliyor ama vay be. Onu bu şekilde tuzağa düşürdüğünü fark etmemiştim."

"Kendini nasıl Symeon ve Saul'un sohbetinin bir parçası olarak buldun?" Electra *birçok* sorumdan birini dile getiriyor.

"Mackenzie tuvaleti işgal ediyordu, ben de gidip Saul'un ofisindeki tuvaleti kullandım." Yanağının içini ısırırken yanağı gamzeleniyor. "Kulak misafiri olmak istememiştim."

Beynim bir sürü yeni sekme açılmış, aşırı ısınan bir bilgisayar gibi hissediyor. "Symeon ve Saul'un bu kadar yakın olduklarını fark etmemiştim." Sesim aldatıcı bir şekilde sakın çıkıyor.

"Birlikte parti yapıyorlar. Ya da eskiden öyleydi. Aslında annem önce Symeon'la tanıştı. Onu Saul'la tanıştıran oydu."

Ortaya çıkan sessizlik o kadar büyük ki, annemin diğer odada yemek kitabını karıştırırken çıkardığı mırıltıyı duyabiliyorum.

Symeon ve Saul partiden fazlasını yapacak kadar yakın olabilirler miydi? Tarian'ı tuzağa düşürmek için birlikte çalışmış olabilirler miydi? "Hamilelik hakkında ne diyorlardı?"

"Symeon Saul'a onun olmadığını söylüyordu." Bryn'in kaşları çatılır. "Hayır, bekle. Şimdi düşündüm de, bunu yanlış duymuş olmalıyım, çünkü bu Sym'in annemle yattığı anlamına gelir... ve-" Tabakları unutun, arkadaşımın gözleri yemek tabakları gibi yuvarlaklaştı. "Aman Tanrım, sence annem Symeon'la yatmış mıdır?"

Kalbim bir kaburgamdan diğerine sıçırıyor. "Bu onun neden bu kadar perişan olduğunu açıklar."

"Yine de Saul'un onunla neden evlendiğini açıklamıyor." Electra'nın mantığı zihnimi başka bir kuyruk dönüşüne gönderiyor.

"Belki de annemi gerçekten önemsiyordur?" Bryn bile ikna olmuş gibi görünmüyor. "Belki de gerçekten bir bebek istiyordur ama yüzücüleri iyi değildir?"

Bu iki teori de bana mantıklı gelmiyor. Benim kitabıma göre, Saul gibi bir adamın pompalı tüfekte evlenmeyi kabul etmesinin tek nedeni: A, bebek gerçekten onun ya da B, şantaja uğruyor. Eğer , bunu yakında öğreneceğiz. Sonuçta, Symeon öldüğüne göre, Saul'un sözünü tutmasına gerek yok.

Tabii ona şantaj yapan Symeon değilse. Ya Bryn'in babasıysa? Ya da Yasmin?

Bryn aniden dümdüz oldu. Electra'nın tüm bu konuşmayı unutması için onu zorladığını varsayıyorum, ama o cep telefonuna konsantre olmuş durumda.

"Sizce Saul kıskandığı için mi kendi yeğenini öldürttü?" Bryn mırıldanıyor.

"Hayır." Electra'nın tereddüt etmemesi arkadaşımı rahatlatmıştı.

"Bebeğin gerçekten Symeon'dan olduğunu hayal edebiliyor musun?" Bryn bardağını avuçluyor. "Bu ne kadar berbat olurdu?"

Bir ile *uykumda* bir *adamla buluşuyorum* arasında bir ölçekte, ben buna iki verirdim.

"Hemen döneceğim." Electra elinde telefonla mutfaktan çıkar.

Sanırım kardeşini arayacak ya da mesaj atacak. Ya da Ines'e, sanırım. İkincisi Saul için çalıştığından Joslyn'in kimin çocuğunu taşıdığını biliyor olabilir.

"Bir şeyler balık kokuyor." Bryn'in sözleri çayının kahverengimsi yüzeyinde dalgalanmalar yaratıyor.

Benimkini kokladım. "Dumanlı. Balık gibi değil."

Homurdanıyor. "Bebek babası fiyaskosundan bahsediyordum."

Ah.

"Bir daha düşündüm de, anma törenine gitmeyeceğim." "Bence bu iyi bir fikir."

"Git asansörü çağır." Oturduğu yerden kalktı. "Ben gidip Lisa'yı getireyim." "Ne?"

"O aileye güvenmemekte haklıydın." "Bryn, bekle-"

Ama arkadaşım beklemiyor. Doğruca oturma odasına yürüdü. Saul'un ne kadar tehlikeli bir varlık olduğunu nihayet görebildiği için ne kadar memnun olsam da, zamanlaması bundan daha kötü olamazdı. Taburemden fırlayıp peşinden koşuyorum çünkü gidemem. Özellikle de şimdi.

"Biraz keke ne dersin?" soruyor anneme. Annem yemek kitabını yavaşça kapatıyor.

"Pasta henüz hazır değil, Bryn!" Ben böğürüyorum.

"Pasta hazırlanmalı." Bana anlamlı bir bakış fırlattı.

Annem kanepede geriye doğru büzülüyor, bakışları Bryn'den bana atlıyor ve cumbanın yanında durup sessizce telefonuyla konuşan Electra'ya takılıyor. "Kimsin sen? Neredeyim ben?"

"Yeni evinizdesiniz Bayan Bloom."

Electra telefonunu cebine geri sokarken, Bryn derinden gelen sesle arkasını döner.

"Mal?" Bryn'in ifadesi şoktan dehşete ve ihanete dönüşür. "Vineyard'da olduğunu sanıyordum."

"Daha yeni döndüm." Her iki elini de ceketinin ceplerine soktu.

Gıcır gıcır bir pantolon. Beyaz gömleği de kırıksız.

Duş almaya ve üstünü değiştirmeye vakti vardı ama belli ki uyumaya değil. Yüzümü buruşturuyorum çünkü bunun suçlusu benmişim gibi hissediyorum. Onu aptalca bir işe göndermemiş olsaydım, belki de rahatlayabilirdi.

"Beni almaya mı geldin?" Bryn soruyor.

"Hayır. Arkadaşım Calanthe'yi ziyarete geldim." Sanırım bunu annemi sakinleştireceğini umarak söylüyor. Annemin şu anda benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ettiğini sanmıyorum.

"Arkadaşın mı?"

Keşke bunu bu kadar büyütmeseydi, çünkü bir, bu çok saçma ve iki, annemi tedirgin ediyor. "Bryn, lütfen."

Ağzı büzüştü.

Dur, anneme başımı sallayarak söylüyorum.

Kanepeye doğru ilerliyorum ve önünde çömeliyorum, ellerim onunkilere dokunmak için can atıyor. Bana bakıyor, ince parmakları kazağındaki yün saçakla oynuyor. Onun gözünde bir yabancı olmak başka bir şey, korkulacak biri olmak başka bir şey.

"Merhaba Lisa. Ben Calanthe. Çiçekçide Nick ve seninle birlikte çalışıyorum."

Annem bön bön bakıyor ve sonra ağzını açıp kalbimi parçalayan iki hece söylüyor: "Nick kim?"

Topuklarımın üzerine çöktüm. Babamı unutmuş olamaz. Unutmuş olamaz. O onun tek değişmeziydi. Onun tek gerçek her şeyiydi.

"Nick senin kocan." *En büyük aşkın.* Havayı içime çekip ayağa kalkmaya çalışıyorum. "İlaçları!" Tarian'la olan şeyden sonra ona vermeyi unutmuşum. "Haplarına ihtiyacı var."

İnsan yapımı hiçbir şey onu iyileştiremese de, reçeteli ilaçlar bilişsel gerileme hızını yavaşlatıyor.

"Hangi haplar, Callie?" Electra nazikçe sorar. "Sen hemşire değil misin?" Bryn tersler.

"Bryn. Şimdi olmaz." Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, nabzım o kadar sert atıyor ki parmaklarım titriyor. "İlaç şişeleri evde. Ocağın üstündeki rafta. Çiçeklerle boyanmış bir kutunun içinde."

Avuç içi büyüklüğündeki seramik sandık Bayan Fiona'nın mücevherlerimi saklamak için hediyesiydi. Son bir buçuk yıldır mücevherler yerine reçeteli ilaçlar saklanıyor.

Bayan Fiona nerede? Yatak odasının kapısının kapalı olması uyuduğunu düşündürüyor.

"Dükkâna uğrayacağım." Malachi bir elini dağınık sarı saçlarında gezdiriyor. "Bryn, bana eşlik eder misin?"

Bryn, doldurduğu ve fiziksel tanımlama gerektiren her formda göz rengini kehribar olarak not ediyor. Daha önce hiç bu kadar doğru uygulanmamıştı. Bryn'in bakışları fosilleşmiş ağaç reçinesi kadar sert ve soğuk.

"Elbette." Hayatında ilk kez, aşık olduğu kişiyi takip etmeye hevesli görünmüyor. Yine de Hadez grubuna duyduğu körü körüne hayranlık bir darbe aldı.

"Ne hapı?" Annemin sesi sinirden titriyor. "Siz kimsiniz?"

"Electra, onu sakinleştirmeye çalışabilir misin?" Mırıldanıyorum.

Annem koltuğun derinliklerine gömülüyor. "*Kimi* sakinleştireyim?"

"Bryn?" Malachi kapıya doğru başını sallıyor ama Electra odayı geçip bize doğru gelirken arkadaşım kıpırdamıyor.

"Güvendesin, Lisa." Electra'nın gözleri annemin fırtınasında bir deniz fenerine dönüşüyor, ikiz ışınlar onu güvenli kıyılara doğru yönlendiriyor. "Sen de Calanthe ile film izlemek üzereydin."

"Calanthe?" Annem artık kanepeye pençe atmıyor. Hayır. Artık pençelediği benim kalbim.

"duran kız." Electra bana başını salladı. "O Calanthe. Calanthe'yi seviyorsun."

"Calanthe'yi seviyorum," diye tekrarlıyor annem robot gibi, gözleri o kadar geniş ki fındık irisleri beyaz bir denizde yüzüyor.

"Onu hipnotize mi ediyor?" Bryn'in Malachi'ye tısladığını duyuyorum. " gibi bir şey. Gel hadi. Gidip ilacını getirelim."

Bryn ona güvenmeye karar vermiş olmalı çünkü bir süre sonra ön kapı hızla kapanır.

Bitkin bir halde koltuğa gömüldüm.

Electra televizyonu açtığında sorar: "Peki ne Lisa? Bir film mi yoksa Yemek Ağı mı?"

Electra konuşmayı keser çünkü Tarian'ın Vineyard'daki evinin havadan çekilmiş görüntülerini gösteren bir kanala inmiştir, bu sırada iki haber spikeri en genç Hadez'in trajik ölümü hakkında konuşmaktadır.

"...ve babasının ölümünden sadece beş ay sonra. Yemin ederim Lillian, bu aile Kennedy'ler gibi lanetli olabilir." Gök mavisi kravatlı ve siyah saçlı bir erkek sunucu parmaklarını bir yığın kâğıdın üzerinde gezdiriyor.

"Bazı insanlar Tarian Hadez'in henüz Bağ'a gelmediğini söylüyor, oysa ailesinin geri kalanı ve birçok arkadaşı çoktan orada toplanmış durumda." Lillian olması gereken sarışın, Elvis'e benzeyen adamın V şeklindeki masasının karşısında oturuyor. "Hiç gelmeyebileceğine dair söylentiler var."

"Her zaman o aile hakkında konuşuluyor, değil mi?"

"Doğru, ancak aileye yakın kaynaklara göre, kardeşlerin arası özellikle Tarian'ın babalarının koyduğu vesayeti devralmasından sonra pek iyi değildi."

"Şu zavallı aile," diye fısıldıyor annem, Tarian'ın arazisine akın eden güneş gözlüklü yas tutanları izlerken.

Sesi Electra'yı ürkütüyor ve sonunda Netflix'e tıklayarak bizim kasvetli lastik seyirciliğimize bir son veriyor.

Bir film seçtiğinde ve annem tüm dikkatini ona verdiğinde, fısıldıyorum, "Sence Symeon kardeşini bir koruyucuya sahip olmaktan kurtulmak için mi kaçırdı? Sym, Tarian'ı yakalamasına yardım etmesi karşılığında Lynch'e A sınıfı kan sözü vermiş olabilir."

Electra kanepenin koluna tünemiş, vücudu o kadar sıkı sarılmış ki neredeyse hazır görünüyor. "Muhtemelen, peki ya Yasmin? Onun bu anlaşılmadan çıkarı ne olacaktı? Neden bu işe bulaşmış olabilir?" Ona düğün pastası süslerinden bahsetmek üzereydim ki, "*Kahretsin*" diye mırıldandı.

"Ne?"

"Dorian bana Sym'le takılmadan önce Tarian'la birlikte olmaya çalıştığını söyledi. Ya onu reddettiği için kaçırdıysa? Ya da daha kötüsü, ya onu Stockholm Sendromu geliştireceği umuduyla kaçırdıysa?"

"Ne oluyor lan?" Ünlemim annemi ürküttü. "Özür dilerim."

Electra'yı kanepenin kolundan çekip pencereye, annemin duyamayacağı bir yere götürüyorum.

Öfkemi dizginlemeye çalışarak mırıldanıyorum: "Bilinçsiz insanların Stockholm Sendromu geliştirememesi dışında."

"Belki artık bilinci yerinde değildir. Ya da belki de öyledir ve *onu kurtarmayı* planlıyordur." Electra tırnak işareti ekliyor.

Daha önce kırmızı görmüştüm; şimdi simsiyah görüyorum. "Tarian'ın rüyasında Lynch'le evlenmek üzereydi," diye hırlıyorum.

"Ne?"

"O kısmı aktarmayı unuttum mu?"

"Evet. Ve eğer bu gerçekse, Symeon ve Lynch'in bir ekip olduğunu varsaydığımız için oyunun kurallarını değiştirir, ama ya başından beri Yasmin ve Lynch'se? Dorian Sym'i aldattığını söyledi. Ya Delta'yla yaptıysa? Ya Symeon'u Tarian'a yaklaşmak için kullanıyorsa?" Gözleri heyecanla parlıyor. "Ya Symeon onların ilişkisini öğrendiyse ve kardeşini serbest bırakmaya karar verdiyse ve -ne bileyim- Yasmin onu Tarian'ın bedenine soktuysa ve büyüğü Symeon'un niyetini yanlış yorumlayıp Barak'ı işaretlediği gibi onu da işaretlediyse?"

Bunu kafamda canlandırmaya çalışıyorum ve tamamen çirkin olmasa da, bir şeyler yerine oturmuyor. "Eğer bir değil *iki* masum Atlantislinin rünlerini geri çektiyse, bu tanrıçanızın gerçekten kötü bir karakter yargıcı olduğu anlamına gelir."

Electra tıslıyor, muhtemelen Gaea'nın aceleciliği hakkındaki küçük yorumumun rünümü bir "X" e dönüştüreceğinden endişeleniyor. Endişelenmiyorum çünkü içgüdülerim bana Barak ve Symeon'un masum olmadığını söylüyor.

Kara tahtaya çakılmış bir çivi gibi, bir düşünce beynimin duvarlarını gıcırdatıyor. "Çocuklar Tarian'ın derisinde, biri onun büyüünü çalmaya kalkarsa rünlerin silineceğine dair bir ayetten bahsettiler. Ya Symeon ve Barak

İkisi de Tarian'ın kanını toplamaya çalıştı - nedenini sadece Gaea biliyor - ve *bu* yüzden mi rünlerini kaybettiler?"

Bu Electra'nın tıslamasına bir son verir. Şimdi nefesi kesiliyor. "Ve onların kanı..."

Burnumu kırıştırıyorum. Ve bunu. Yine de tüm kalbimle bunun sadece onların büyüsü olduğunu umuyorum. Aynı şekilde Tarian'ın uyanık olmamasını umuyorum. Symeon özünde iyi olmasa bile, onlar *hâlâ* kardeşti. Ruhunun ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum.

Belki de bu yüzden tekrar ortaya çıkmadı. Çünkü yas tutmak için uzakta kalmıştır. Teorim o kadar çok ilgi çekiyor ki beni pencereden yatak odama çekiyor. O kadar gerginim ki başımı yastığa koyduğumda uyuyabileceğimi sanmıyorum.

Yeterince eminim, yok. İ  çekerek oturma odasına dönüyorum, ama... ama burası bir oturma odası değil, alışveriş ilerle dolu dev bir alışveriş merkezi.

Topuklarımın üzerinde dönüp Tarian'ı bulmak için kalabalıkları avlarken Miley Cyrus elinde pembe bir gülle yanıma geliyor. "Erkek arkadaşın bu anahtarı sana vermemi söyledi."

Bir çiçekten anahtar olarak bahsetmesine o kadar şaşırdım ki Tarian'ın erkek arkadaşım olmadığını belirtme zahmetine girmedim. Ayrıca, ne fark eder ki? Karşımdaki popstar gerçek bile değil; o benim hayal  r n m-

Bekle, aslında bu daha kötü. Tarian benim erkek arkadaşım *değil*. Arkadaşım bile değil. O bir erkek tanıdık. *Erkek tanıdık*. G l  Miley'den alırken parmağımı sapına batırıyorum, bu da zihnimi kuruntularımdan uzaklaştırıp g l n varoluş nedenine geri döndürmekte işe yarıyor.

"Peki, hangi kapıyı açıyor?" Kanayan parmağımın ucunu emiyorum.

" i ek kanamadan önce onu bulmalısın."

Neden? Sonra ne olacak? Onu sonsuza dek kaybedecek miyim? R n m yok olur ve o da kayıp mı kalır? "Nerede o?"

Miley, hit şarkılarından birini mırıldanarak kalabalığa doğru ilerliyor.

Peşinden koştum. "Miley, bekle! Nerede o? Kapı neye benziyor?" Normal bir kapıya benzemesi mümkün değil, değil mi?

Çıplak ayak parmaklarıma soğuk bir şey sıçradı. Beyaz cilalı tırnaklarımda kan lekesi bulmayı umarak çiçeği itiyorum ama  zsu kırmızı değil, altın rengine. Bir başka sıvı metal damlası gövdeden dışarı fışkırıp soluk mermere çarptığında g l  uzatıyorum.

Tarian'ı bulmak için ne kadar zamanım var?

Bir damlacık daha düşüyor, g lden bir ta  yaprağı, benden de bir kalp atışı çalıyor.

Yaz güneşİ altında buzlu şeker gibi eriyen bu gülden daha fazla zamanım olması için dua edebilirim.

OceanofPDF.com

A Yeni bir altın damlası sapın kesik kenarına yapışıyor, şiştikçe titriyor. Serbest kalıp yere düştüğünde kalbim hızlanıyor ve damarlarımı adrenalinle ıslatıyor. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

"TARIAN!" Avazım çıktığı kadar bağırıyorum, bakışlarımı kanayan gül anahtarımın uzaklaştırma hızım yüzünden boynum çatlıyor.

Yüzler bana doğru dönüyor. Dudakları olmayan yüzler. Bu bir sonraki seviye. Sadece deliliğe doğru alçalmıyorum; baş aşağı dalıyorum ve uçuruma doğru tekmeliyorum.

"MILEY!" *Onun* bir ağzı olduğunu hatırlayarak çığlık atıyorum. "Tarian'ı nerede bulabilirim?"

Hiç cevap alamadım çünkü Miley de her hayalperestin ağzı gibi MIA.

Vitrinler boyunca hızlı adımlarla yürümeye başlıyorum, her birinin içinde abanoz saçlı ve çok yoğun bakışlı iri bir adam arıyorum, ama onun yerine sadece daha fazla ağızsız insan buluyorum. Çoğunlukla kadınlar. Aradığım tanrı devasa olduğu için bu aslında uygun bir durum. Alışveriş yapanların çoğunun neden kadın olduğunu kısa sürede anlıyorum - çünkü önünden geçtiğim her dükkânda ayakkabı satılıyor, hem de spor ayakkabı ya da kaydırak değil, tasarım topuklu ayakkabılar.

Dizime bir şey değdi ve sıçradım.

Bir taç yaprağı.

"Tarian!" Çığlık atıyorum, çünkü...neden olmasın? "TARIAN!"

Yukarı bakıyorum, buranın sıradan bir alışveriş merkezi değil, mağazalardan oluşan bir gökdelen olduğunu görünce midem bulanıyor. Düzinelerce kat, ciyaklayan martılarla dolu açık bir gökyüzüne doğru uzanıyor. Etrafımı saran insanların aksine, kuşların gagaları eksik değil. Konuşamamaları çok kötü. Aslında... Ya konuşabiliyorlarsa?

Soğuk ve yapışkan bir şey kalçamdan aşağı kayıyor ve dikkatimi deniz kuşlarından yaldızlı özsuyuyla beneklenmiş çıplak bacaklarıma çeviriyor.

Düşün. Düşün. Düşün, Callie. Bu senin hayalin. Düşün!

Bekle, bu benim rüyam mı? Ya Tarian'ın rüyasıysa?

Ayaklarıma bakıyorum. Bir kalp atışı sonra, yakındaki vitrinde duran kırmızı rügan stiletolar ayağımda beliriyor ve beni birkaç santim yukarı kaldırıyor. Bunun benim rüyam olduğundan nasıl şüphe ettim?

Topuklu ayakkabılar çarpıcı olsa da, onları spor ayakkabılarla değiştiriyorum. Bir başka taç yaprağı kanayan gövdeden kendini kurtarıyor ve düşüyor. *FML. Daha doğrusu, FMI: Hayal gücümü sikeyim.*

Ağzı olan ve koyu renk takım elbiseli bir adamı aramak için koşuyorum, bir fikir geldiğinde neredeyse kendi ayaklarıma takılıyorum. Tarian'ı Macrazy'nin tanıştığımız gün giydiği kıyafeti giyerken hayal ediyorum. Eğer fiziği ve dudakları denim ve basic tişörtlerden oluşan ağzısız kalabalıkta öne çıkmasına yardımcı olmuyorsa, o zaman neon-pembe bir pantolon takımı kesinlikle olacaktır.

"Tarian!" Sesim boğuk çıkıyor ama tüm katı dolaşp sadece ayakkabı butikleri bulurken onun adını haykırmaya devam ediyorum.

Yürüyen merdivenden yukarı fırlıyorum, motorlu merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum. En tepeye ulaştığımda, göz alabildiğine uzanan ayakkabı mağazalarını tarıyorum. Gülün bu butiklerden birinin kapısını açması mı gerekiyor? Bir kapı mı arıyorum yoksa bir vazo ya da bir-

Bakışlarım milyonlarca kat yükseğe fırlayan bir bitki sütununa kilitleniyor. Yeşil yapraklar pembe çiçeklerle bezenmiş ve... Bunlar sırlı çörekler mi? Gözlerimi kısıyorum. Evet, çörekler. Babamın bu unlu mamuller ve gül kombinasyonu hakkında söyleyeceği *çok şey* var.

Elimdekine bakıyorum, sonra tekrar sütuna bakıyorum. *Pembe*. Elimdeki gül sütundan koparılmış olmalı. Çiçek damlayıp bir başka değerli yaprağını daha kaybederken, bir an durup düşünüyorum. Bu benim psikosomatik yolculuğum. Kontrol bende.

Etrafımı saran dükkanlar kuşağını inceliyorum. Ayakkabılar, ayakkabılar ve *daha fazla* ayakkabı. Daha önce ayakkabı görmekten hiç nefret etmemiştim. Aslında bu doğru değil. Mackenzie'nin ayağındaki kristalize olanları görünce hiç memnun olmadım.

Ben oyalanıp hayıflanırken gül kanıyor ve iki yaprağını daha kaybediyor.
Düşün Callie, Macrazy'nin ayaklarını değil. Düşün!

Işıklar söner. Puf. Karanlıktan hiç korkmadım ama rüyamın karanlık olması şart mıydı? Tanrı'ya şükür ki açık gökyüzünde ışık tüneli-

Pilon! Gülüm oraya gitmeli. Ama nereye? Koparıldığı sapı mı bulmalıyım?

"Gülün nereye takılacağını göstermek için karanlıkta parlayan oklar bulma şansım var mı?"

Karanlığı aydınlatan uygun şifreler yok. Göklerden kuşlar inmiyor. Hiçbir ağızsız insan kırılmış bir sapı işaret etmez.

İki yüz metrelik direği inceliyorum. Geniş olmasına rağmen, tırmanılmadığı sürece lobi dışında herhangi bir kattan erişilebilecek kadar geniş değil, ancak tırmanmak için alt kata geri dönmem gerekecek.

Göz kapaklarımı kapatıp kendimi bu sahte dünyadan çıkarmak için tereddüt ediyorum ama Symeon'un derisine kazınmış sembol gözlerimi açık tutuyor. Tarian'ı bulmalıyım. Kendini kurtarmayı başarıp saklanıyor mu yoksa hâlâ tutsak mı bilmem gerek. Ne de olsa tüm bu rüyaların amacı beni delirtmek değil; onu kurtarmak.

Değil mi?

"Tarian!" Tiz çılgılığım alışveriş merkezindeki herkesi susturuyor ve yollarında durduruyor. "Eğer yardım edemeyecekseniz," diye homurdanıyorum, "o zaman siktirin gidin." Arızalı hologramlar gibi, insanların hepsi titreşerek yok oluyor.

Hah. Ortadan kaybolmaları bana güç veriyor. Gül hala kanıyor olabilir, yine de kararları *ben veririm*.

Gözlerimi gökyüzüne dikeyyorum ve kendimi İncil'deki bir peygamber gibi hissederek bağıríyorum: "Bana yolu göster!"

Yürüyen merdiven durur. Tekrar başladığında yön değıştiriyor. Hiç tereddüt etmeden biniyorum ve sonra direğe doğru yürüyorum, gülüm yaprak üstüne yaprak, özsu damlacık üstüne özsu damlacık saçıyor.

Daha çabuk ölüyor. Neden daha çabuk ölüyor? Yanlış yoldan gittiğim için mi? Doğru yoldan gittiğim için mi?

Olayı şöyle görmeye karar verdim: Symeon yaklaştığında öldü. Bu yüzden gülüm soluyor. Çünkü ben ısınyorum. Ayrıca, kendi akıl oyunumda kaybetmeyi kesinlikle reddediyorum.

Çiçeğimi direğe doğru tutuyorum. Altın damlıyor, ama...

Ama bu sefer gövdeden ayrılmıyor. Katılaşmadan önce bir asmaya ulaşana kadar bir örümcek ipliği gibi uzuyor. Ne zamandan beri tuttuğum nefesi bırakıyorum... Ne zaman olduğundan bile emin değilim.

Gövde sertleşip altına dönüşmeye başladığında, parmaklarımı Miley'nin anahtarından çekiyorum ve nefesimi tutarak metalin bir deri bir kemik kalmış çiçek başına tırmanıp onu da yaldızlamasını izliyorum.

"Şimdi ne olacak?"

Gülün ağırlığı listeye girmeye başlıyor ve devrilirken bir gıcırta tüm alışveriş merkezinde yankılanıyor ve kaburgalarım yayılıyor.

Kalbim ve başım birlikte çarpıyor, saplar kopuyor ve pılonda bir çatlak beliriyor. Geriye doğru tırmanıp taş zeminde bir çatlak olup olmadığını kontrol ediyorum ama bulduğum tek şey çörekler. Hışırdayan sarmaşıklardan daha fazla sırlı hamur halkası düşüyor ve serseri mayın gibi sinsi ayaklarımın etrafında yuvarlanıp havayı tatlandırıyor.

Direk kulak bir vınlamayla yarılr ve bir kapı açılır, yaldızlı gül tutamağı öğle ışığında parıldar.

Başardım!

Onu buldum!

Umarım.

Kapı çarparak kapanmadan önce ileri atıldım ve kapıyı araladım. Kasvetli bir bodruma inen merdivenler bekliyordum, ama tabii ki bulduğum şeyin yakınından bile geçmiyordu.

A Oyun alanı kaydırağı önümde spiral çizerek karanlığa değil, pamuk şekeri bulutlarıyla lekelenmiş bir gökyüzüne doğru iniyor. *Ugh.*

Şimdi ne olacak? Bu benim rüya-Tarian avımın ikinci aşaması mı? Yanlış kapıyı mı açtım?

"Tarian?" Seslenişim kararsız, sesim yorgunluktan titriyor.

"Calamity?"

Sesini duyunca gözlerim doluyor. Benim için seçtiği o aptal lakaptan.

Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve parmak uçlarımı göz kapaklarıma bastırıyorum. "Uyanık mısın?"

"Rüyayı paylaşıyorum."

"Şu anda demek istemedim. Yani... Seni buraya taşımadan önce mi?"

Cevabı sorumdan o kadar uzun süre sonra geldi ki, duymamış olabileceğini düşünüyorum. "Hayır."

Derin bir çelişki içindeyim, onun için hem rahatladım hem de üzüldüm. Electra'nın düşündüğü gibi mi oldu? Yasmin Symeon'u Tarian'ın üzerine mi itti? Yoksa Symeon kardeşine ona zarar vermek için mi dokundu? Onu esir alan diğer kişiler yüzerken bulunacak mı-

Kutsal Hades! Bir adım geriye sendeledim. Yüzlerce metre altımda, karıncaların istila ettiği solgun bir kıyıya karşı bir okyanus köpürüyor. Gözlerimi kısıyorum. Karıncalar değil, insanlar.

"Bu konuşmaya yüz yüze devam edebilir miyiz?" Tarian'ın sesi kulak zarımı patlatıyor ve dikkatimi aşağıda dolaşan insanlardan koparıyor.

"Neyin üzerinde duruyorsun?"

"Bu *senin* rüyan değil mi?"

"Çünkü rüyalarında olan her şeyi *biliyorsun*, Hades?"

Duyabileceğim bir şey mırıldanmadan önce duyamadığım bir şey mırıldanıyor. "Bir hamak."

"*Büyük* bir hamak mı?" Omzumun üzerinden bakıyorum, sadece sert beton bulduğumda ofluyorum. Sanırım tek çıkış yolu aşağı.

"Seni yakalayacağım."

Harika.

Iskalama ihtimaline karşı, bir paraşütle atlama paketi çağırıyorum. Erkeğin tanıdık çatık kaşlı yüzü, tanıdık sıcak pembe kıyafetiyle birlikte belirmeden önce bir, iki, üç kez spiral çiziyorum.

Kollarını bana doluyor ve hızım bizi devirse de gün batımına doğru uçmuyoruz. Tarian'ın kıyafeti ve üzerine yayıldığımız ağın genişliğiyle birleşen rahatlığım ciğerlerimden bir kahkaha baloncuğu çıkarıyor. Hırıltılı bir ses çıkarıyor, bu da eğlencemi daha da artırıyor.

Başımı göğsünden kaldırıyorum, sonra saçlarımı omzumun arkasına atıp ona uzun uzun bakıyorum - paha biçilemez. "Daha sık pembe giymelisin. Seni gerçekten ortaya çıkarıyor-"

"Suratsızlık mı?"

I sürgün benim sırt çantası ama değil benim Sırt.

"I oldu gidiyor için "Ten rengini söyle."

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor, ama yumuşayan tek şey bu. Aksine, beni tutuşu daha da sertleşiyor.

Bir avucumu ceketin pembe yakalarının arasından görünen çıplak göğüs dilimine bastırıyorum. "Bırakabilirsin, biliyor musun?"

"Biliyorum." Yine de devam ediyor.

Sonunda bir arkadaşının olmasından memnun olduğunu tahmin ediyorum. "Artık bana daha fazla rün dövmesi yapmaktan endişe etmiyor musun?"

"Endişelenmeliyim, değil mi?" İsteksiz bir iç çekişle bedenimi onunkinden ayırıyor.

Gergin ipin üzerine bağdaş kurup oturuyorum. "*Hamak* dediğinizde, iki palmiye ağacı arasına gerilmiş bir tür *hamak* hayal etmiştim. "Değil" -Hamağı işaret ediyorum

pembe ve kırmızı kadife yastıklarla dolu dev bir ağ-"*bu*". Yani, süslü yastıklarımız bile var."

Sırıtarak bir tanesini kapıyor ve başının arkasına koyuyor. "Başka bir kıyafet alma şansım var mı? Kasık bölgemdeki tüm hissi resmen kaybettim."

Bakışlarını oraya, onun alt bölgelerine gözle görülür bir şekilde giren dikişe kayıyor. "Pantolonunu çıkarmalıydın."

"Ve gökyüzündeki oyun alanınızda çırılçıplak, benim için sakladığınız şeyden habersiz mi durdum?"

Merhametli hissederek pantolon takımını çıkarıp yerine gamzelerini derinleştiren bir kıyafet giyiyorum. "Daha iyi mi?"

Tarian başını kaldırıp yeni eşyalarını inceliyor, sonra tek kaşını bana doğru kaldırıyor. "İlginç."

Bir kolunu büküp kadife yastıkla karmakarışık saçları arasına yerleştirirken pazuları şişiyor ve boynumun kenarından aşağıya doğru süzüldüğünü hissettiğim keyifli bir iç geçiriyor.

Kirpikleri aşağı doğru iniyor. "Hatırlat da mayo alayım, ama düz renk olsun. Ben pek leopar desenli erkeklerden değilim."

Atlantisliyi kızdırmak ve beni eğlendirmek için yapılan şey geri tepti. O eğleniyor ve ben... Ben... Aleti şişiyor ve zonkluyor mu? Siktir, kesinlikle öyle. Neyse ki gözleri hâlâ kapalı, o yüzden benim şaşkın bakışlarımı fark etmiyor.

Yutkunuyorum ama bu içime yayılan ateşi söndürmeye yetmiyor. "Electra'ya onları alışveriş sepetine eklemesini söyleyeceğim."

Tarian bir kapağı açıyor. "Electra?"

Omuz silkiyorum ama omuz spazmı gibi geliyor. "Sanırım sana Joslyn ve Saul'un düğününü hatırlatabilirim. Saul senin amcan, Bryn de benim en iyi arkadaşım olduğu için ikimizin de düğüne katılmasını bekliyorum."

Düğünden bahsedilince Tarian'ın dudakları kasılıyor. "O zamana kadar benden kaçmayı mı planlıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Öyle değil mi-" Alt dudağımı yalıyorum. "Takılmak için bir nedenimiz olmayacak."

"Benim sihrimi taşıdığın sürece, seninle takılmak için bir sürü nedenimiz var." Kulağa bir uyarı gibi geliyor.

"Konuşmayacağım. Sana zaten söyledim." Ağzının çizgisi yukarı doğru kıvrılıyor ve nabzımı hizadan çıkarıyor. "Umarım beni malikânelerinden birine kilitlemeyi planlamıyorsundur."

Gülümsemesi sıklaşıyor, gözünü kapatıyor.

"Ben ciddiym,
Tarian." "Öyle
görünüyorsun."

Dişlerimi sıkarak bakışlarımı onun kendini beğenmiş yüzünden kaçırıyorum. Alışveriş merkezi ya da batan güneş gibi güvenli bir yere inmek yerine, dikkatim kalçalarının arasındaki gülünç çıkıntıya takılıyor.

Bakmayı kes, beynim emrediyor ama gözlerim dinliyor mu? Hayır, dinlemiyor. İsyan ediyorlar. Tayt geriliyor, geriliyor ve sonra bel bandı kalkmaya başlıyor ve... bu...?

Mırıldanıyor. "Bir daha düşündüm de, birkaç hayvan baskısı stoklayabilirim."

Dikkatimi yüzüne veriyorum, göz kapaklarının hâlâ kapalı olması için dua ediyorum ama göz kapakları yarıya inmiş, dudakları da yarı gülümsüyor.

Rüzgârda savrulan buklelerimi yakalayıp omzumun üzerinden geri atıyorum, sonra da ısınan tenimden uzak tutmak için örüyorum.

"Sende küçük bir salya var"-Tarian ağzının köşesine dokunuyor
-"Tam...burada."

Tam ağzımı yummak üzereydim ki adamın sırtışı şeytani bir sırtışa dönüştü ve akıl sağlığımı bir eğlence gezisi için ödünç aldığını fark ettim.

Vücut sıcaklığım iki yüz derecenin üzerinde seyrederken, "Kaç yaşındasın sen?" diye homurdanıyorum.

"Otuz üç."

"Bu bir deyim."

"Farkındayım. Sadece kendime hatırlatıyorum." "Yaşınızı sık sık unuttuğunuz için mi?"

"Seviyorum." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Symeon madenin kanımdan daha fazlasıyla oynadığını söylüyor. Beni 'gerçek bir fosile' dönüştürdüğünü iddia ediyor."

Tarian'ın kullandığı fiil kipi beni o kadar derinden sarsıyor ki parmaklarım saçlarımdan kayıyor. Symeon'un öldüğü gerçeğini kornealarımın göstermesinden endişe ederek yutkunuyorum ve dikkatimi ayaklarıma veriyorum.

"Bu bağlantıyı sen seçmemiş olsan da, Calamity, buluşmalarımız her zaman eğlence ve oyundan ibaret olmasa da, seninle vakit geçirmek bana bu acımasız dünyada hala eğlenilebileceğini hatırlattı."

Ne tür bir eğlenceyi kastettiğini merak ediyorum: gökyüzü salonunda takılmak mı, yoksa hormonlu bir genç kız gibi kızarmamı izlemek mi?

Kör tırnaklar bileğime değdiğinde, "Bana dokunmamalısın" diye nefes nefese kalıyorum.

"Biliyorum." Yine de dokunmaya devam ediyor. Okşamaya devam ediyor.
"Benim sihrim bu boyutta çalışmıyor."

"Ne istiyorsun?"

"Rünlerim hiçbir yere gitmiyor."

Ağın kenarına doğru sürünmeliyim. Aramıza biraz mesafe koymalıyım. Rünlerinden biriyle daha sokulmaktan korktuğum için değil, çünkü korkmuyorum - sonuçta ne adama ne de büyüüne zarar gelmesini istemiyorum.

Yine de sürünmüyorum. Bir erkeğin elini vücudumda hissetmenin tadını çıkararak onun yanında dikiliyorum. Tarian'ın elinin.

Sana hata dedi. Bu düşünce, her zamanki gibi, ayıltıcıdır.

"Senin elin de bir yere gitmiyor." Ona, dokunuşundan, varlığından, özünden ne kadar etkilendiğimi fark etmesini engelleyecek bir bakış fırlatıyorum. "Sonuçta, bu bir *hata* olur."

Bana daha fazla ulaşmak için yan dönerken gözleri karanlık bir şekilde parlıyor. Parmakları baldırlarımda gezinirken endişelenmemem gerekse de bacaklarıma en son ne zaman ağda yaptığımı hatırlamaya çalışıyorum.

Bu saçma düşünceden sıyrılıyorum ve bacaklarımı yana kaydırıyorum. "Hâlâ eğlenilebilir ama benim duygularımla değil Tarian. Yalnız ve sıkılmış olabilirsin ama bu benimle oynamak için bir neden değil."

Geriye doğru eğilirken, her rün kaslarının şiddetli kabarışının üzerinde dalgalanıyor ve batıyor. an klitorisimi , çünkü Tarian'ın yanında kafamın rahat olması gerek. Ve hayır, kendimi inletirken onun parmaklarını hayal etmeyeceğim. Yüzünü hayal etmeyeceğim. Ağzını kesinlikle hayal etmeyeceğim.

İç çamaşırım nemleniyor. Kuru bir tanga ile değiştiriyorum. Bu arada kot pantolonumu ve beyaz atletimi de mini pizzalarla süslenmiş ekstra geniş ve ekstra itici patates kahverengisi flanel pijamalarla değiştiriyorum.

Yeni kıyafetimin etkisini gözlemllemek için Tarian'ın Speedo'sunu inceliyorum. Şişmiş ucunun hâlâ bel kemeri ile karnı arasına sıkışmış olduğunu ve mutlu izinin üzerine precum sızdırdığını fark ettiğimde alay ediyorum. Bu adam nasıl hâlâ sert olabilir? Bu tamamen anormal.

Bol kollarımı yukarı itiyorum ama kumaş o kadar ağır ki parmaklarımdan etrafına geri çöküyor. Gece havasının aşırı ısınmış göğsümü yalamasına izin vermek için birkaç düğmeyi açmayı düşünüyorum ama bu pazen zırhımın amacına aykırı olurdu.

"Sırtımdaki kelime, daha önce neredeydi?" Ses tonum en yeni giysimin kasıklarının aksine kaba ve kuru.

"Şirin gecelikler."

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, içimin beni sadece kullanıp atacak bir adama tepki vermemesini istiyorum. Ya da beni hapsedecek. Ya da öldürecek.

Sağ kolunu damar tarafı yukarı bakacak şekilde çeviriyor ve boş bir alanı işaret ediyor. "Ön kolumda."

"Ya babaninki?"

Boş alanı göstermek için sağ omzunu döndürüyor ve onu görmeme rağmen başka bir kırılma daha görüyorum. Başka bir eksik kelime. Tam da büyüünün pazusunun etrafından dolanıp kolunun iç kısmına döküldüğü yerde.

Symeon'un işareti eskiden orada ?

OceanofPDF.com

I İlk boşluğun önündeki kelimeleri düşünürken yanağımın içini çiğniyorum "*Maktos da* ne demek?"
"Seninki."

"Peki ya ondan sonraki kelime?"

"Daha kesin olmanız gerekecek. *Maktos da* uyanış büyümden beş kez yazılıdır. İlk sıra babamı öldüren kelimeye *götürüyor-itfir*." Yavaşça mırıldanıyor, "*Geri çekilmek senin elinde*."

Ciddi tonu tenime çakıl taşları döküyor. "Ve *yamtelok*?" "Sahip olmak."

Okumaya devam ediyorum, bakışlarım *maktos da'nın* üzerinden onu takip eden kelimeye atlıyor. "*Amalar*?"

"Taşıyın."

"Peki ya sonraki?" *Eksik olan*. Belki, sadece belki, *itfir*'in palindromu olur?

"*Samntalik-wield*."

İşte benim hipotezim. Topladığım her şeyi bir araya getirirken yanağımın içini çiğniyorum: bilinçsiz Tarian kardeşini bir sembole dönüşen bir rünle sokmuş. Tabii rünü *kullanması* için başka birine vermediyse ve kardeşinin derisindeki yazı, Tarian'ın kendi kardeşini öldürdüğüne hepimizi inandırmak için tutsakları tarafından taklit edilmediyse?

"Calanthe?"

"Öyle mi?" Boş deri parçasına bakmaya devam ediyorum, teorim üzerinde durmaya devam ediyorum, bir ampul anı umuduyla ipuçlarını örmeye devam ediyorum.

"Dikkatini çeken ne?" Pazusunu incelediğinde yüzündeki kan çekiliyor. "Nerenden? Seni nereden soktum?"

Vücudumun rune'unun hedefi olmadığına dair rahatlatamadan, ağı iterek ayağa kalktı.

"Nerede?" diye bağıyor.

İplere tutunuyorum. "Hiçbir yere."

"Rün öylece buharlaşıp yok olmadı!"

Keşke Tarian'ın bilinçaltına girebilseydim ve uyuyan zihninin kaydetmiş olabileceği her şeyi . "Beni sokmadı."

"Kanıtla."

"Nasıl?"

"Kıyafetlerini çıkar." "Hayır."

"Calanthe, bu seni soymak için kullandığım adi bir yöntem değil. Ben sadece-" "Anlıyorum. Cevabım hala hayır."

"Calanthe," diye

hırılıyor. "Güven. Bana güven."

Gözleri seğiriyor. "Eğer seni sokmadıysam, o zaman rune *wield*'ı kime verdim?"

Symeon. Muhtemelen. "Belki de seni esir alanlardan birine."

Tarian elini günbatımında sarı sarı parlayan saçlarının arasından geçiriyor. "Eğer yaptıysam, hepimizin sonunu getirmişim demektir."

"Şart değil."

Homurdanıyor. "*Kullanmak* kelimesinin anlamını biliyor musunuz, Bayan Bloom?" Orta parmağını kaldırarak cevap veriyorum. Bir süre sessiz sonra, "Kızgın olmanı anlıyorum ama bu sana küçümseyici bir pislik olma hakkını vermez. Kayıp rune'unuza gelince, belki de bir sembolüne ya da benimki gibi başka bir kelimeye dönüştürün."

"Yani ya birini öldürdüm ya da beni esir alanlardan biriyle rüyalarımı paylaşmak üzereyim? Umarım Bryn'in babası değil de Yasmin'dir."

Onun yorumu kalbimi yerinden oynattı. "Neden? Özgürlüğe giden yolda *baştan* çıkarabilesin diye mi?"

Ağzında bir sırıtış hayaleti belirliyor. "Bu seni rahatsız eder mi?"

Öfkemi yatıştırmaya çalışıyorum ama öfkem kabararak dışarı çıkıyor. "Bu kardeşini rahatsız edebilir." Ölüyü kalkan olarak kullanmak alçaklıktır. "Sonra tekrar

Tren rüyanda anladığım kadarıyla onu Çavuş Lynch'le paylaşıyor, o yüzden belki de umurunda olmaz." Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve yanaklarımı emiyorum, diş minesini çatlatmadan önce çene kemiğimi gevşetmeye çalışıyorum.

"Peki ya sen? Umurunda mı?"

"Hayır. Tanıştığımız gün söylediğim gibi, 'Sen bilirsin, Hades.'" Ses tonum ısırgan otu kadar dikenli.

Her ne kadar erkeğin yüzündeki eğlenceyi yok edemese de, havayı kaplayan gerginliğin bir kısmını azaltıyor. En azından onun etrafındaki havayı. Hâlâ rahatlayamayacak kadar sinirliyim. Ayrıca, ya Yasmin'i hayal etmeye başlarsa?

"Calamity Darling, senden daha çok hayalini kurmak istediğim başka bir kadın yok."

Ona yan gözle bakıyorum. "Bu konuda gerçek bir seçeneğiniz olmadığına kolay bir açıklama. Ayrıca, *sevgilim*?"

Bana hediye ettiği gülümseme göz kamaştıracak kadar beyaz. "kalıcı." "Umalım da akılda kalmasın," diye homurdanıyorum.

İç çekiyor. "Bana neden kızgın olduğunu öğrenebilir miyim?"

"Kızgın değilim. Sadece bana duygusal kırbaçlama yaşıyorsun. Bir saniye önce viskiyi yalıyorsun, sonra Mackenzie'yi bana verdiği kristalize topuklu ayakkabılara sokuyorsun, sonra *hata diye* bağırırken bana dokunuyorsun ve şimdi de Yasmin'i işin içine katarak beni kızdırmaya çalışıyorsun."

Söylediklerim gülümsemesini yok etti. "Sana dokunmak bir hataydı ama *bu benim* hatamdı, senin değil. Yasmin'e karşı beslediğim tek duygu derin bir nefret. Ayakkabılara gelince, neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sirk rüyasında Mackenzie şu saran sandaletleri giyiyordu-"

Kaşlarının arasında bir çukur belirir.

"Boş ver. Önemli değil."

"Senin için önemli, o yüzden benim için de önemli. Bana şu rahatsız edici ayakkabıdan bahset."

Yanlış mı hatırlıyorum? Ya simli taytlar ve kristal süslemeli ayakkabılar giyiyorsa ve zihnim görmek istediğini gördüyse? Ya da daha doğrusu, görmek istemediğini?

"Konuş benimle."

Ellerimi önce yüzümde, sonra saçlarımda gezdiriyorum. "Yani Yasmin'den hoşlanmıyorsun çünkü seni rehin tutuyor olabilir ya da ondan hiç hoşlanmadın?"

"Bana Mackenzie ve ayakkabılardan bahset."

"Hayır."

"Calanthe."

"O benim olmadığım her şey, tamam mı? Benim sahip olmadığım her şeye sahip. "Ayakkabılarımın onda olmasını istemedim."

Uzun bir nefes veriyor. "Özgür kaldığımda, hayattaki tek amacı senin için ayakkabı üretmek olacak bir tasarımcı tutacağım. Asla tek bir çiftten fazlasını üretmeyecek ve o çift sadece senin ayaklarını süsleyecek ve onlarla işin bittiğinde onları yakacağız, böylece asla başka birinin dolabına giremeyecekler."

Göğsüm yanıyor. Göz kapaklarım da. "Ayakkabı yakmak suç olur."

Melodramatik bir iç çekiş salıveriyor. "O zaman sana keyif vermeyi bırakan tüm çiftleri saklamak için zindanımın içine raflar eklemem gerekecek."

Kalbimi garip bir acı kaplıyor, ateşli bir melankoli ve imkansız bir sevginin karışımı. Travertene olan düşkünlüğüm dışında babamla hiçbir ortak yanı olmayan bir adam, nasıl olur da beni onun hakkında böylesine keskin düşüncelere sevk eder?

Göğüs kemiğimi yoğuruyorum. "Saçmalıyorsun."

Yüz ifadesi yumuşak. O kadar yumuşak ki ağlamak istiyorum. Adet döneminde olmalıyım. Bulabildiğim tek açıklama bu. Yoksa neden zindanlar ve ayakkabılar hakkında konuşurken ağlayacakmışım gibi hissedeyim ki? Öte yandan, son derece yorgun ve açım; acınası halimin sorumlusu da pekâlâ bu karışım olabilir. Bir yan not olarak, bu durum pijamalarımı kaplayan pizzaları ve direğin üzerindeki çörekleri açıklıyor.

"İsteyeceksin, raf değil." Kalbimin üzerindeki deriye masaj yapmaya devam ediyorum, dağınık atışları hafifletmeye çalışıyorum. "Bilirsin, kan sıçraması yüzünden."

Tarian'ın nazik gülümsemesi göz kamaştırıcı bir kıvrıma dönüşüyor. "Sağlam nokta, Bayan Bloom."

Rüzgâr siyah saçlarını karıştırıyor, baharat ve tuzlu su kokusunu bana doğru fırlatıyor. Üzerinde oturduğumuz için mi okyanus gibi kokuyor yoksa gerçek bedeninin bulunduğu yer orası olduğu için mi?

Uyanmadığı için nerede olduğunu sormak boşuna olurdu, bu yüzden onun yerine "Gerçekten evinizde bir zindan var mı?" diye soruyorum.

Kışkırtıcı bir kaşını kaldırıyor. "Bunu öğrenmek için evimi keşfetmeniz gerekecek."

"Keşfetmek, ha? Ben de rün beni ele geçirene kadar bir kuleye kapatılacağımı sanıyordum."

Azı dişleri gıcırıyor. "Rün seni almayacak."

Parmağımı bu ham sinire bastırdığım için pişmanım. Bir kez olsun belirsiz geleceğimi gündeme getirmek istememiştim.

"Yasmin," diyorum sonunda. "Onun hayranı olmadığını söylemiştin. Özel bir nedeni var mı?"

"Kadın Boston'a bir gündemle geldi, ailem üzerinde bir tasarımla."

Senin üzerinde, sanırım, ama dilimi ısırđım. Bir kıskançlık patlaması yeterliydi. "Symeon'la doğru sebepler için birlikte değil."

Symeon'la birlikte değil.

"Sanırım onun hesabına para aktarıyor. Ama karşılığında ona ne verdiğinden tam olarak emin değilim." Gözlerini gökyüzü ve denizi ayıran sıvı altın çizgisine dikeyyor. "Muhtemelen onun kanı?"

Ya da seninkini.

"Bununla ilgilenmeyi aylardır erteliyorum. Uyanır uyanmaz, aralarındaki ilişkinin temeline ineceğim."

"Sana erişmesine izin verdi," diye mırıldanıyorum. Tarian'ın bakışları ufuktan uzaklaşıyor.

Omuz silkiyorum. "Elbette anlık kaçırılmalar olabilir ama bu büyüklükte bir kaçırılma -*seni yakalamak*- planlama gerektirir."

"Kardeşim ve Yasmin'in beni tuzağa düşürmek için aylarca çıkıyormuş gibi yaptıklarını mı söylüyorsunuz?"

Bakışlarını tutuyorum ve cevabımı sözsüz olarak iletiyorum.

"Seni hayatta tutmak için gücümü kullanacağımı nereden bildiler?" "Şans mı?"

"Ben şansa inanmam."

"Belki de o gece bunun olmasını planlamışlardı ve ben de rahatlıkla *orada* bulunuyordum."

"Ön camıma gül fırlattığın gece kardeşim de benimle arabadaydı. Göğüslerin hakkında yorum yaptı ve ben de boğazına atladım. Genelde hiç tepki vermem." Tarian şakaklarını yoğuruyor. "Sonra senin dükkânının adına baktı ve Bryn ile bağlantı kurdu. *Hay sikeyim*. Mackenzie'yi seni işe almaya zorlamış olmalı."

"Zamanında varmış olsaydım, yollarımız kesişmezdi."

"Yaparlardı. Eve daha erken dönmem gerekiyordu ama laboratuvarda yetiştirdiği Atlantis elmaslarının patentini almak için Vic'le oturup konuşmak istedi. Toplantıyı uzatıp durdu. Sonra bir noktada ayağa kalktı, mücevherlerini aldı ve bana bir partiye ev sahipliği yaptığımı, bu yüzden eve gitmem gerektiğini hatırlattı."

Gözleri donuklaşıyor ve acaba avukatı ve kardeşiyle yaptığı toplantıya geri mi döndü, yoksa gerçek dünyada bedenine bir şeyler mi oluyor diye merak ediyorum. Varlığı yok olmadığında, dudakları yüzünü buruşturmadığında, ciğerlerimdeki basınç azalıyor.

"Tuzağına düşmekle , balıklama atladım."

"Teknik olarak, kafa üstü koşan bendim." Esprilerim onun kasvetli havasını dağıtmayınca iç geçiriyorum. "Tarian, eğer tüm bunların arkasındaki beyin gerçekten kardeşinse, sana büyüünü uçucu hale getirecek bir ilaç vermiş olabilir mi?"

Şakağında bir damar çatlar. "Bu mümkün." Ne kadar korkunç olursa olsun, Symeon'un öldüğüne birden sevindim.

"Son rüyamızda Symeon'un Electra'yı aradığını söylemiştin." Tarian'ın hafızası neden bu kadar keskin olmak zorunda? "Neden aradı?"

Gerçeği itiraf etme fikriyle oynuyorum ama zaten babasına karşı büyük bir suçluluk duyuyor. Symeon kaderini hak etmiş olsa bile, Tarian'ın kalbi kaçınılmaz olarak bu haberle çarpacaktır.

ya Sym'in hayatına son vermediyse? Bu seçeneği göz ardı etmeyi reddediyorum.

Bu ısrarcı şüphe itirafı dilimden düşürmüyor. "Kardeşim ne dedi, Calanthe?"

"Arama, teknesinin battığını bildirmek içindi." *İşte. Yalan değil.* "Arayan Amapola bir kayalığa çarptı-"

"Ne sikime kardeşimi çıplak hayal ediyorsun?" Tarian'ın hırıltısı kalp atışlarımı birbirine çarptırıyor.

"Ne?"

Kolunu aşağıdaki mürekkepli dalgalara ve köpükler içindeki çıplak bedene doğru uzatıyor.

"Kıyafetleri olmadan neye benzediğini nereden biliyorsun? Senin önünde soyundu mu?"

Alnım kırıışmadan önce kayganlaşıyor, çünkü... Ölü kısmı fark etmedi mi?

"Eğer öyleyse, bana yardım et, Gaea," diye hırladı. "Onu öldüreceğim."

Sanki onun ruh halini yansıtırcasına, gökyüzü gürlüyor, sonra aydınlanıyor, ama fırtınayla değil, havai fişeklerle. Pembe, yeşil ve sarı közler başımızın üzerinde dönüyor, renkli cicili bicili bir buket. Zihnim bu gösteriyi Tarian'ın dikkatini dağıtmak için mi-

Omurgam hizaya geldi. "Alışveriş merkezi nerede? Ve kaydırak?"

Tarian'ın yüz ifadesi gevşediğinde, onun da ortadan kaybolduklarını yeni fark ettiğini anlıyorum.

Garip bir şekilde, ağımızın bağlı olmayan tarafları rüzgârda koparak su üstünde kalıyoruz. Pazar sabahları babamla çok fazla *Alaaddin* izlediğim için başıma gelen bu. Büyük mavi bir cin ortaya çıkıp bana üç dilek hakkı mı verecek? Bu ne kadar uygun olurdu? Tam olarak ne isteyeceğimi biliyorum. Annemin beyninin iyileşmesini. Babamın hayatta olmasını. Tarian'ın özgür olması.

Başka bir patlama gökyüzünde parlıyor. O kadar parlak ki sahili rengarenk boyuyor.

Sahil bize doğru kabarıyor. Yoksa biz mi ona doğru süzülüyoruz? Her ne oluyorsa, bu iyi değil, çünkü yaklaştıkça Symeon'un ölüm katılığı daha da belirginleşiyor.

En genç Hadez'in kaderini Tarian'dan sonsuza dek saklayamayacağımı biliyorum ama bir süre daha saklayabilirim. *Lütfen, lütfen, haberi veren kişi olmama izin verme*, Atlantis tanrıçasına yalvarıyorum. *Uyanana kadar adamı kalp acısından ve suçluluk duygusundan korumama izin ver. Lütfen.*

"Calanthe!" Tarian ayağa fırlıyor, tenindeki yazılar tepesindeki ışıltılı püskürtüler kadar akkor, vahşi bakışları kadar akkor. "Uyan! Uyanmak zorundasın!"

Yüzü bembeyaz ve o kadar çok terlemiş ki, babam gibi hareket hastalığından ya da vertigodan muzdarip olduğunu sanıyorum ama yanılıyorum. Onun ıstırabını tetikleyen şey dikey hızımız değil.

Hayır, çökmekte olan aracımız için tedirgin.

4W

T6WI6N

I Sahrini damarlarıma akıtan Gaea'yı çağırarak, düşüşümüzü bir güç alanıyla tamponlaması ya da en azından çarpma anında kemiklerimizin parçalanmasını engellemesi için ona yalvardım.

Malachi gerçek dünyada Calanthe'yi iyileştirebiliyor olabilir, ama onun acı çekmesi fikri bile ruhumu yaralıyor ve ellerinin bedeninde olması fikri bile içimi öfkeyle dolduruyor.

"Haydi, lanet olsun!" diye mırıldanıyorum. Rünlerim giderek daha sıcak ve parlak hale gelse de, bir hava akımını şekillendirmek için sihirlerini kullanamıyorum. "Calanthe!" Onun adı boğazımdan, rünlerin derimi yırttığı kadar acı verici bir şekilde yırtılıyor.

Şey, ikisi.

Üçüncünün kalktığını hissetmedim.

Üçte birini kaybettiğime inanamıyorum.

Başka bir piroteknik cihaz patlıyor, kıvılcımlar saçarak hamağımızı tokatlıyor ve yeni ateşleri tutuşturuyor. Calanthe'nin eklemleri iplerin etrafında solgunlaşıyor ve göz kapakları sıkılarak şakaklarındaki hassas deriyi sıkıştırıyor.

Ateş yüzen paletimizi küçültürken, önünde dizlerimin üzerine çöküyorum ve yüzünün iki yanını kavırıyorum. "Bu sadece bir rüya, sevgilim. Ölmüyoruz. Bu sadece bir rüya."

Kirpikleri kalkıyor, gözbebekleri burnundaki çillerden ancak daha büyük görünüyor. Düşmekten korkuyor mu? Dokunuşumdan korkuyor mu? İzin vermeye çalışıyorum

ama yapamıyorum, herhangi bir büyü yüzünden değil, onun ıstırabı beni hem sağduyudan hem de iradede yoksun bıraktığı için.

"Uyan" diye tekrarlariken başparmağımın ucuyla keskin çenesinin kenarını izliyorum.

Bir ürperti vücudunu rahatsız ediyor, benimkini de rahatsız ediyor. Yüreğim fırtınalar kopararak, yerin yakınlığını ve yangının ilerleyişini değerlendirmek için geri çekiliyorum. İkisi de çok yakın.

Bir kez daha ilahi bir müdahale için pazarlık etmeye çalışıyorum ama Gaea sağır edici bir sessizlik içinde. Beni terk etti. *Bizi* terk etti. Calanthe'yi benim kasvetli dünyama yerleştirmek, onu benim çürümüş gerçekliğimin içine sokmak ne büyük bir kötülük. Onun çektiği acı, Babamın hayatını söndürdüğüm için benim cezam mı, yoksa bu, *Kutsal Oğul*'un hala buna layık olup olmadığını değerlendirmek için kötü bir deneme mi?

Tabii...

Tabii bunun benimle değil de madenle bir ilgisi yoksa? Ona bir şey olmuş olabilir mi? Biri onunla oynamış olabilir mi? Yok etmeye çalışmış olabilir mi? Taşlarından büyü çekmiş olabilir mi?

Bu son düşüncüyü zihnimde evirip çevirirken, kokuşmuş, bunaltıcı hava ciğerlerimi buruşturuyor ve omzuma bastırdığım ıslak bir öksürüğe neden oluyor. Eğer biri madene müdahale ettiyse, bu katatonik durumumdan çıkamayışımı açıklayabilir. Ayrıca rünlerimin neden sağımdan solumdan sızdığını da açıklar. Düşerken ayetimdeki en yeni boşluk kaşınıyor ve bana saldırganlarımdan birine kullanma gücü vermiş olabileceğimi hatırlatıyor, ama neyi kullanmak için? Kanımı mı? *Hay sikeyim*. Bu olmasa iyi olur.

"Bizi bağışla, ben de ona söyleyeyim. Lütfen, Gaea." Calanthe'nin titrek yakarışı aklımı başımdan aldı.

Yer yaklaşıyor, üzerindeki insanlar birkaç tanıdık yüzü seçebilmem için yeterince büyük. Bakışlarım iki kişiye takılıyor: Saul ve Joslyn. Düşüşümüz hem kaçınılmaz hem de keyifliymiş gibi, ateşli düşüşümüzü acıma ve kayıtsızlık karışımı bir duyguyla izliyorlar. Bunun Calanthe'nin rüyası ve dolayısıyla onun görüşlerinin bir yansıması olduğunun farkındayım ama yine de Joslyn'in Saul'un siyah takım elbisesine ve taşıdıkları çiçek çelengine çarpan koyu saten elbisesi tüylerimi diken diken ediyor.

Calanthe'nin yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Ölmüyoruz."

Gözleri hâlâ kapalı ve etrafımızdaki herkes hâlâ cenaze töreni için giyinmiş.

"Beni duydun mu? Bu bizim cenazemiz değil."

Boğazı sığ bir yutkunmanın üzerinde hareket ediyor. "Biliyorum." Titrek bir nefes alıyor ve sonunda gözlerini açıyor. Okyanus gibi parlıyorlar. Alevler gibi . "Çok üzgünüm, Tarian."

"gerektirecek bir şey yok."

". Bu oluyor çünkü... çünkü-" Ağzını yalıyor. "İndiğimizde bana anlat, tamam mı?"

"Ya biz-"

"Calamity." Parmaklarımı saçlarına daha çok gömüyor, başparmaklarımı tenine daha sert bastırıyorum. "Biz ölmüyoruz. Ölmüyoruz."

"Ama bir oluk yaratamıyorum. Denedim. Aynı şekilde ben de uyanamıyorum." "Paraşüte ihtiyacın yok. Beni yakaladın." Dua ediyorum ki

daha fazla rün, ayağa kalkıyorum ve elimi uzatıyorum. "Şimdi ağı bırak."

Gözbebeklerini büyüten tereddüt ve korku kalbine bir yumruk gibi iniyor. Kabuslarının mimarına onu kurtarması için neden güvensin ki? Yine de parmakları serbest kalıyor ve ayağa kalkıyor, gözleri ıslık ıslık ve saçları dağılmamış. Onu aşağıda tutan korku gitmiştir. Onun yerini hayatta kalma, bu kaderle savaşma, bu cehenneme katlanma kararlılığı alır.

Bir kalp atışımı ona hayranlıkla bakarak, diğerini ise onu arzulayarak geçiriyorum. Sonra hemen harekete geçip onu kucağıma alıyorum. Kollarını boynuma doladı ve başını göğsüme yasladı.

Kalbini sarsan paniği, yumruk yaptığı ellerinin çukurunu, her bir boğumun ucunu hissederek onu kendime bastırıyorum. "Bu dünyanın gerçek olmadığını unutma."

"Ama öyleyiz." Mırıltılı mırıltısı yayılıyor, adem elmamı sıkıyor ve acımasız itişini kızdırıyor.

Birden vücudunun kollarımdan koparıldığını hayal ettim. Boynu kırılıyor. Derisi yırtılıyor. Kanı fişkırıyor. Ya rünümü onun teninde parlarken yakaladığım gece korktuğum son buysa? Ya büyüümün onu öldürdüğü an buysa?

Hayır. Kollarımda ölmeyecek. Bu gece değil. Herhangi bir gece değil.

Kuma, onunla aramızda kalan mesafeye odaklanıyorum. Yeterince yaklaştığımızı tahmin ettiğimde, ateşin içine doğru ilerliyorum, düşerken kendimi onun etrafında kıvırıyorum. Ayaklarım yanıyor - yol boyunca birkaç alev aldıklarını hayal ediyorum. Özellikle de sahil manzarası önce aydınlanıp sonra karararak yepyeni bir rüya manzarasına dönüştüğünde, umursamaya zahmet edemiyorum.

Kumsuz ve ateşsiz, yas tutanların sempati çelenklerini tutmadığı ve çıplak kardeşlerin dalgalarda sıçramadığı bir yer.

OceanofPDF.com

Tarian yalpalayıp öne doğru savrulurken mavi bir çizgiye küfrediyor ve bizi-
İçine.

Omzunun üzerinden bakmak için yüzümü göğsünden sıyrıyorum, çünkü kum hiç bu kadar yay gibi olmamıştı. Belki de rüya kumu öyledir?

Ah. Rünleri binlerce ayın ışığıyla yanıyor olsa da, üzerimizde sallanan çiçekli kumaş abajurdaki renk değiştiren ampul de .

Bir iniltiyle başımı geriye attım. Sadece hayatta değiliz, aynı zamanda artık sahilde de değiliz. Dört katı duvarla çevrili olmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştım - bu duvarlar pembe güller ve erkek müzik grubu posterleriyle kaplı olsa bile.

Zihnimin önüme tatsız bir şey atması muhtemelen birkaç dakika sürer. Ne de olsa Tarian'la tanıştığımdan beri güzel, huzurlu, sıkıcı bir uyku çekmedim. Her şeye rağmen, en son bulunduğumuz yer için hâlâ minnettarım.

Nefesinin altında bir dizi Atlantisli küfür mırıldanan Tarian, kollarını arkamdan çekip kaslı vücudunu benimkinden ayırıyor ve beşikten büyük kız yatağına geçtiğimden beri yatağımı süsleyen orkide desenli yorganın mükemmel kopyasının üzerine uzanıyor.

Kabul etmek gerekir ki, yarısı pudra moru yatak başlığına yaslanmış olsa da, ayakları yanlardan sarkan, üzerine uzanmış böylesine etkileyici bir erkek numunesi ile bir yetişkin için uygun görünmüyor.

Tarian çocukluğumun sığınağının mükemmel kopyasını bir olay yeri inceleme uzmanı titizliğiyle inceliyor. "Eski yatak odası mı?"

"Şu anki yatak odası." Duvar kağıdını söküp duvarlarımı mantıklı, yetişkinlere uygun bir renge boyama fikriyle oynadım ama değişikliğin annemi şaşırtacağından endişelendim.

"One Direction. Hayranı mısın?"

"Diehard." Yüzünü hafifçe buruşturduğunda ağzımda bir gülümseme belirliyor. "Çalma listene giremediler mi?"

Bana öyle bir bakış atıyor ki, bir kahkaha atıyorum ve ardından ağrıyan ciğerlerimden bir öksürük geliyor - lanet olası rüya dumanları. Sırıtişıma karşılık vermese de gözleri yüzümde yumuşacık. Yumuşak ve ayıltıcı.

Adamın aklı başından gitmiş gibi görünüyor ve ben burada onunla dalga geçiyorum. Tam özür dileyecektim ki komodininin üzerindeki çerçeveli resmi kaldırdı. Annemle babamın Bloom's Blooms'un açıldığı gün cam cephesine karşı dururken çekilmiş bir fotoğrafı. Annem kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş ve göz kamaştırıcı bir sırıtış takınmış. Babam da gülümsüyor ama annemin aksine kameraya bakmıyor; anneme bakıyor.

"Babana benziyorsun." Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Ne?"

"Babam bir Viking'e benziyor."

"Ve?"

"Ben de anneme çekmişim."

"Uzun boylu ve keten saçlı olmayabilirsin, ama seni temin ederim ki, herhangi bir Viking kadar korkunç ve vahşisin."

"Saçmalıyorsun, Hades. Dünya gezegenindeki *en az* korkutucu insanım ve tam bir korkağım." Symeon'un cesedi gözlerimin önünden geçiyor. Onu göz kırparak uzaklaştırıyorum, bu da ne demek istediğimi kanıtlıyor.

"Bir korkak bana karşı çıkmaz ama sen çıkıyorsun." Yatakta doğruluyor, bu da karnının esnemesine neden oluyor ve vay canına. Yumurtalıklarımın dışarı fırlamasını ve onu fiziksel izolasyondan kurtarmak için gönüllü olduklarını haykırmalarını engellemek için bacak bacak üstüne atmam gerekiyor.

"Çünkü etkileşimlerimiz gerçek değil."

Çerçeveyi komodinime geri koyuyor. "Manzara ve insanlar gerçek olmayabilir, ama aramızdaki her kelime, her bakış" - bakışları sergilediğim küçük tenimin üzerinde geziniyor, uzaklara yayılan bir ısı izi yaratıyor

"her dokunuş" -avucunu karnımın üzerinde gezdiriyor, yere bırakmadan önce bir kalp atışı kadar tereddüt ediyor- "bunların *hepsi* gerçek."

Yumurtalıklarım iç çekerek avucuna yaklaşmak için birbirlerini dirsekliyorlar. Tarian'a direnme konusunda bu kadar zayıf olmaktan gerçekten ama gerçekten nefret ediyorum. Ayrıca, basit, lokal bir dokunuş nasıl olur da bu kadar çok yerimi karıncalandırabilir? Büyülü bir varlık olduğu için mi? Bizi bağlayan bağlar öyle olduğu için mi? Yoksa uzun süreli kuraklık dönemim yüzünden onun huzurunda kendi kendime mi yanıyorum?

Başka bir adamın ellerini vücudumun üzerinde hayal etmeye çalışıyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Neden benim yatağıma düştüğümüzü biliyorum."

"Anlat," diye mırıldanıyor.

"Karşılıklı çekiciliğimizi sistemlerimizden atmak için buradayız." Tarian ürkütücü bir şekilde durgunlaşır.

"Çünkü aramızdaki bu şey odaklanmamızı bozuyor." Tarian henüz konuşmadığı için, "Ön hazırlıklarla uğraşmamıza bile gerek yok," diye ekliyorum.

Hava yaklaşan bir fırtınanın elektriğiyle olgunlaşıyor. Tavanımda çatallanan bir şimşek, penceremde uluyan bir gök gürültüsü ve sıvaları çatlatıp odamı sular altında bırakacak bir yağmur bekliyorum ama korkunç bir fırtına çıkmıyor.

"Rünleri uykumda aktarabilirim, Calanthe." Tarian'ın sözleri de ses tonu kadar ölçülü. "Bildiğimiz kadarıyla, bu âlemde de kanımdan sızabilirler."

Ah, evet. Ortak özlemimizin yakıcı rüzgârına karşı tedbiri elden bırakmayacağını hissetmiştim. "Rünleriniz kendilerini yeniden şekillendirebilir. Zaten bir tane taşıdığımıza göre, sihriniz omurgamdakini istediği gibi değiştirebilecekken neden benim üzerimde bir tane daha harcasın anlamıyorum."

Tekrar sessizliğe gömülüyor.

"Eğer ikna olmadıysan-"

"Bana kendin hakkında kimsenin bilmediği bir şey söyle." "Ne? Neden?"

"Çünkü seni tanımak istiyorum."

"Az önce sana tüm o ilk sıkıcılığını atlayıp doğrudan dördüncü aşamaya geçmen için ücretsiz bir geçiş izni verdim."

"Seninle hiçbir şeyi *atlamak* istemiyorum." Serçe parmağı pijamamın kumaşını sıyırmaya başlıyor, kahverengi fanılanın üzerinde minik kavisler çiziyor. "Özellikle de ön hazırlıkları. Şimdi bana sırlarından birini ver."

Yanaklarım kızardı. "Aklı başında, *bekâr* her erkek teklifimi kabul eder."

"Ne zaman aklı başında olduğumu iddia ettim ki?"

Sabit okşaması tenimde hafif bir alevlenme yaratıyor. Hem yukarıya hem aşağıya yayılan bir alev. Çekirdeğime ve kaburgalarımın altına sızıyor. Kalbimi güçlendiriyor, daha sert, daha hızlı, daha parlak çarpmasını sağlıyor.

"Bryn'den sakladığım sırlarım yok." Bir tane var ama Tarian'ın, hokey oyuncusu eski sevgilisinin sosyal derslerden sonra beni köşeye sıkıştırıp onu ne kadar zorladığımı anlattıktan sonra elimi kasıklarına götürerek bana göstermeye çalıştığı zamanı duymaktan hoşlanacağından şüpheliyim.

Tiksintiden donup kaldıktan sonra, elimi testislerine götürüp eşofmanının kumaşı üzerinden ezdim ve bana ya da Bryn'e elini sürerse, madalyalı bir keskin nişancı olan Lynch Baba'yı arayacağımı tısladım. Çavuşun tüfeklerdeki ustalığını duymuş olmalıydı çünkü o gece onunla ilişkisini kesti ve bir daha bana yaklaşmadı.

Tarian iç çeker. "Peki." Serçe tırnağı pizza şeklindeki düğmelerimden birine çarpıyor. "O zaman öleceğimizi düşündüğünde söylemek istediğin her neyse söyle bana."

Sır bu.

Hayatımı daha uzun süre paylaşamayacak birine anlatacak mükemmel hikâyeyi bulana kadar anılarımı karıştırıyorum. Zihnim aceleyle ekliyor: *Öldüğüm için değil, onu kurtardığım ve yollarımızı ayırdığımız için.* Omurgam bunun mümkün olmayabileceğini hatırlatmak istercesine diken diken oluyor ama akıl akıldan üstündür. Uygunsuz büyülu bağlantımız üzerinde daha fazla durmadan önce kendimi küçümseyen hikayeme devam ediyorum.

"Üniversitedeyken kendime Brezilya ağdası yapmaya karar verdim." Sanırım bunun ne olduğunu biliyordur. Eğer bilmiyorsa, hikayemin geri kalanı boşlukları dolduracaktır. "Para biriktirmeye çalışıyordum ama ister inanın ister inanmayın, yabancıların önünde bacaklarımı açmak beni deli gibi rahatsız ediyordu. Her neyse, etiketteki talimatları yanlış okudum ve ağdayı mikrodalgada çok uzun süre tuttum. Üzerine sürdüğümde çılgılık attım ve bayıldım."

Ayağımın masamdan nasıl kaydığını ve fırlayan masa sandalyeme nasıl çarptığını hatırlarken yüzümü buruşturuyorum.

"Her neyse, uyandığımda yurt odamdaki halının üzerine yayılmıştım ve balmumu sertleşmişti. O lanet şeyi soymak neredeyse bir saatimi aldı. Tüm süreç boyunca terledim ve neredeyse ikinci kez bayılıyordum. Uzun lafın kısıası, bir deri tabakası kaybettim, neredeyse bir ay boyunca oturma yeteneğimi kaybettim ve

Nöbetçi sevimli doktora kafamda bir şişlik ve labiada bir yanığa yol açan olayları anlatmak zorunda kaldığımda oldukça etkileyici bir asalet gösterdim. Yaralanmaya hakaret eklemek için, merhem yazmadan önce hasara bir göz atmakta ısrar etti. Pastanın üstündeki kiraz mı? Artık doğum lekesi diye yutturmaya çalıştığım, kalıcı olarak renk değiştirmiş bir deri parçam var."

Tarian'ın homurdanmasını, hatta kahkaha atmasını bekliyorum, ama o taş suratlı ve hüzünlü bir sessizliğe büründü.

Ampul onun sert yüz hatlarını önce yeşile, sonra pembeye, sonra da turuncuya boyarken kaşlarım çatılıyor. "Bu senin erkeksi hassasiyetlerin için çok mu fazla oldu?"

Çenesi mükemmel bir dik açı oluşturuyor. "Bunu kime doğum lekesi diye yutturuyorsun?"

Huysuzluğu karşısında irkildim. Onu iğrendirdiğimi sanmıştım ama koca adamdan yayılan duygu bu değildi. Hayır, adamın sesi kızgın geliyor.

"Jinekoloğum, eski erkek arkadaşlarım ve şimdi o bölgeye lazer yapan bayan." Bir daha asla oraya sıcak ağda sürülmeyecek. Bir profesyonel tarafından bile.

Serçe parmağı gömleğimin yakasının altına giriyor. Tenimle buluştuğu yerde tüylerim diken diken oluyor. Bir parmağını daha fanılanın altına kaydırıyor, sonra bir üçüncüsünü ve bir dördüncüsünü. Sadece başparmağı üstte kalıyor.

"Bu çok fazla insan demek." Tınısı da bakışı kadar sert Ben.

çekildim. "Bu altı kişi eder! Benim numaram senin numaran değil. endişe." Başımı sallıyorum. "Tam bir sürüngen gibi tepki vereceğini bilseydim, sana yapay üzümlerden nefret edişimin hikayesini anlatırdım. Aslında sana *hiçbir* hikâye anlatmazdım. Cidden" -başımı bir kez daha salladım- "*sen* kim oluyorsun da *beni* yargılıyorsun?"

Burun delikleri açıldı.

Elini sopayla uzaklaştırıyorum. Bu da işe yaramayınca bileğini kavrayıp çekiyorum. "Seninle yatma konusunda fikrimi değiştirdim."

Parmaklarını gömleğimin altından çıkarmayı başarıyorum, çünkü hiç direnç göstermiyor. Yine de kolunu uzaklaştırmaya çalıştığımda, elini karnıma yaslıyor ve uyluklarımın kesiştiği yere doğru kaydırıyor.

Avucunun topuğu kasık kemiğime çarptığında ve orta parmağı pijama altımın dikişine doğru açıldığında nefesim ciğerlerimde sıkışıyor.

"Yaralı amcığına göz atan herkesi zihinsel olarak seçmeye hakkım olmadığını biliyorum" -elini üzerime bastırarak ağzımdan irkilmiş bir nefes çıkmasına neden oluyor- "ama Gaea yollarımız kesişirse onların zihinlerini ve gözlerini korur."

Onun saldırganlığı seksi olmamalı. Ama olsun, beni tam kızsızal yerimden vuruyor.

"Ve birkaç şeyi daha açıklığa kavuşturalım. Seni yattığın erkek sayısı için asla yargılamam ama bundan her zaman nefret edeceğim. *Onlardan* nefret ediyorum" -üst bedenini benimkinin üzerinde kıvrıyor- "çünkü *bana* ait bir şeyi almışlar gibi hissediyorum."

Mırıldanıyorum. Evet, *mırıldanıyorum*. Çok kolay manipüle ediliyorum. "Bu şekilde hissetmene neden olan rün."

"Hayır." Tarian orta parmağını pijamamın altına sokarak dikiş yerini kıvrımlarıma sıkıştırıyor. "O gülü arabama fırlattığın anda seni istedim."

Sert tını ve muhteşem basıncın birleşimi beni miyavlatıyor.

"Bu seni korkutuyor mu?"

Beni korkutan tek şey aklının başına gelmesi ve benim önemsiz bir insan olduğumu hatırlaması.

"Bana durmamı söyle, ben de itaat edeyim Calamity. Ve sana bir daha asla dokunmayacağım, bu beni öldürse bile."

Derin derin yutkunmama rağmen sesim cızırtılı çıkıyor. "Korkmuyorum."

Yalan. Beni çiğneyip tüküreceğinden korkuyorum. Ona sahip olduğumda, gelecekteki hiçbir sevgiliden tatmin olmayacağımdan. Amacıma hizmet ettikten sonra sırtımdaki kelimenin değişeceğinden.

Bu itirafları kilitleyip anahtarı atıyorum çünkü Tarian'ın elleri bedenimdeyken ölmeyi, onun dokunuşunu hiç bilmeden var olmaya tercih ederim.

"Siktirip gideyim mi" -orta parmağını kıvrıp ucunu klitorisime doğru götürüyor, sonra geri indiriyor- "yoksa seni sikeyim mi?"

Yeni havai fişekler patlıyor, bu sefer kafamın içinde. Neon havayı aydınlatıyorlar ve mantıklı düşünme yeteneğimi bulandırıyorlar.

"Ne , Calanthe sevgilim?" "Becer

beni," diye nefes alıyorum.

OceanofPDF.com

T Tarian'ın gözlerini ateşleyen çapkın parıltı, ayaklarının dibinde birikmeden önce kalbimin binlerce kez atmasına neden oluyor.

"İyi," diye homurdandı, "çünkü yara izini görmeseydim fevkalade hayal kırıklığına uğrardım."

Keskin bir nefes ciğerlerime doluyor.

"Bu kıyafetleri yok etmeye ne dersin?"

Bu doğru. Bu güce sahip olduğumu unutmuşum. Ancak onları yok etmek yerine, Atlantislinin çıplak teninden daha çok hoşuna gideceğini hissettiğim bir şeyle değiştiriyorum.

Yeterince eminim, adamın parmağı ahlaksız etime saldırmaya devam ediyor ve gözleri şehvetle kararıyor. Renk değiştiren ampulümün ışığı bile içeri girmeyi başaramıyor.

"Daha başlamadan beni bitirmeye mi çalışıyorsun?" Tarian'ın ağır nefesi göz kapaklarımın üzerinden geçerek kirpiklerimi aşağı indiriyor.

Bakışları sihirli bir şekilde üzerime geçirdiğim dantel ve kadife iç çamaşırını yutarken gülümsüyorum; ön tarafımı stratejik olarak yerleştirilmiş kadife şeritlerle bağlayan bir tanga zıbın. Düz kurdele göğüs kafesimin üzerinden geçiyor, sonra göğüs uçlarımın üzerinden geçerek boynuma bir fiyonkla bağlanıyor. Yıllar önce bir iç çamaşırı mağazasında görmüştüm ve satın almaya niyetliydim, ancak fiyat etiketi beni sanki tüylü örümcekler istila etmiş gibi butikten kaçırttı.

Tarian önce dantelleri okşuyor, sonra avucunu çıplak kalçamın üzerinde gezdiriyor, sonra da daha yukarılara, karnımın çarpıntısına uyum sağlayan kurdelelerin üzerinde gezdiriyor. Göğüslerime ulaştığında saçlarımdan bir tutam koparıyor, sonra bir kez olsun herhangi bir bant ya da telle çevrelenmemiş tenimin izini sürüyor. Yavaş ve titiz arayışı yukarı doğru dalgalanıyor, meme uçlarımı gergin şeridi oymakla tehdit eden noktalar haline getiriyor.

Çakıl taşlı areolalarımı miniciklarken burnunu şakağıma bastırıyor, sonra ağzı kulağımla aynı hizaya gelene kadar ucunu yanağımda gezdiriyor. "Eğer yakın zamanda biri seni uyandırırsa, onu öldürürüm."

Önce onları öldürürdüm.

Yavaşça, muhteşem ön kollarının üzerinde yükseliyor, sonra bir bacağını benimkinin üzerine atıp yuvarlanıyor. Dizleri uyluklarımdan iki yanına iniyor, hem yatağı hem de nabzımı sarsıyor. Onu önce gözlerimle, sonra ellerimle inceliyorum. Parmak uçlarımı her sivri kemiğin, her yuvarlak kasın, her gergin tendonun üzerinde gezdiriyorum. Göbeğinin etrafından dolaşıp kalınlaşan kıl izlerini takip ederek leopar tayttan görünen parlak, şişmiş uca doğru ilerliyorum.

Küçük, dar yarığı sıyırdığımda iri vücudu titriyor ve bir damla nem tenimi ıslatıyor. Onu tatmak için ıslak parmağımla dudaklarıma götürürken bakışlarını avlıyorum.

Dökülen mürekkep gibi, gözbebekleri büyüyor ve gözbebeklerinin içine çekiliyor. "Sana bir uyarı" -yaka kemiğimin çukuruna bir öpücük kondururken pazularındaki rünler parıldıyor- "Canavarı uyandırdın Calamity Darling ve canavarlar yutarken her zaman nazik olmazlar."

" gitsin, Canavar."

Tarian'ın ağzı sol göğsümde kıvrılıyor, kadifeyi ve danteli dişleriyle meme ucumdan koparmadan önce küçük bir çilin üzerinde duruyor. Serbest kaldığında tomurcuğu ağzına alıp emiyor.

Omurgam yatağın üzerinde yükseliyor ve kirpiklerim titreyerek kapanıyor. Biri ağzını vücuduma değdirmeyeli *gerçekten* uzun zaman olmuştu. Tarian'ın herhangi biri olmadığından bahsetmiyorum bile. O... O...

Islak meme ucumu diliyle kirpikledikten sonra döndürüyor ve yeniden emiyor.

"Canavarım." Göz kapaklarımdan arkasında yıldızlar tutuşuyor ve yavaş, acı dolu bir inilti dişlerimin arasından süzülüyor.

Sığ bir patlamayla beni bırakıyor, sonra dizlerinin üzerine yükseliyor. "İşte sevgilim. *Seninkini*. Şimdi iyi bir kız ol ve kumaşı

dolgun dudaklarını benim için kenara çek." Tek yaptığım ona göz kırpmak olunca sırtıyor ve elimi güneye doğru çekiyor. "Tanganız, lütfen."

Islanmış kumaşı onun için kenara çekerken titriyorum.

Avuçlarını kalçalarımın üzerinde yumuşatıyor ve daha da ayırıyor.

Bir parmağını yara izime götürüp kıvrımlı kenarlarında gezdirmeden önce boğazı bir, iki kez eğiliyor. "Şeytanın bir gün inci gibi kapıların önünde diz çökeceği kimin aklına gelirdi?" - nasırlı parmağının ucunu soluk tenimin üzerinde gezdiriyor - "ve içeri girmeyi talep edeceği?"

Şu anda akıl sağlığım yerinde olmasa da, sözleri kulaklarımda çınlıyor ve kalp çarpıntısına neden oluyor, ardından da bir göz kırpma geliyor. Vücudumun kutsal geçidine konsantre olduğu için fark edemediği bir şey. Kukum ve ben son derece gururlanmış olsak da, ben ne bir meleğim ne de-

Oh.

Oh...

Tarian'ın parmağı yara izimin üzerinden geçti ve o küçük, büyülü tomurcuğun üzerine kondu; doğru ve yeterince uzun bir fiske vurulduğunda bir zihni düşüncelerden ve vücudu sıvı ısıdan arındırabilen tomurcuk. Mantıksız bir şekilde, Tarian'ın durumunda yeterince uzun sürenin beş saniye kadar olabileceğini düşünüyorum.

Sadece iki-iki hedefli vuruştan sonra klitorisimi terk ettiğinde inliyorum. Parmağı kıvrımlarımda gezinirken yüzündeki ifade muzipçe parlıyor. Orgazm olmak için ne kadar çaresiz olduğumu biliyor, bu yüzden benden saklıyor. *Göt.* Parmağını merkezime soktuğunda, isim takmaktan vazgeçiyorum ve zevkin keskin, kör edici sarsıntısının tadını çıkarıyorum.

"Vay, vay, ne kadar da , Calamity Darling."

"Gerçekten uzun zaman oldu," diye boğuluyorum.

"Zaman."

Parmağını yavaşça pompalıyor, sonra bir tane daha ekliyor ve...

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Gah.

İnliyorum ama acıdan değil. Tamam, küçük, minicik bir rahatsızlık var, ama çok daha büyük bir zevk kısmı var.

"Seni sikime almak için sabırsızlanıyorum" dediğinde kreşendoya yükselen bir kreşendo.

"Sikine binmek için sabırsızlanıyorum" diye inliyorum.

Yüz hatlarında çığ, erkeksi bir memnuniyet ifadesi beliriyor.

Common'da gibi nefes nefese, "Hazırım" diye mırıldanıyorum.

"Hayır. Benim için hazır olmaktan çok *çok* uzaktasın."

"Porno yıldızı sikin var diye mi?"

Homurdanıyor. "Çünkü yüzüme defalarca boşalmadın."

Verdiği cevap karşısında ağzım açık kaldı. Bazı erkeklerin oral seks yapmaktan hoşlandığını biliyorum.

-Cinsel olarak çok aktif olan en iyi arkadaşım bunu doğruladı ama bu tek boynuzlu atlardan birini bulacağımı hiç hayal etmemiştim.

Benimle uğraşırken vücudunu yatağın üzerinde alçaltıyor, sonra bir ön kolunu kalçam boyunca indiriyor ve kalçamı kavırıyor. Onu izlemek için başımı yataktan kaldırıyorum. Aptalca ama bunu yapmaya hevesli olduğunu görsel olarak teyit etmek istiyorum.

"Neden bana karşı bu kadar gerginsin?"

Dudağımı ısıyorum. "Emin misin?"

"*Bunu* yapmak istediğimi mi?" Beni parmaklamaya devam etmeden önce girişten klitorise kadar yalıyor.

"Evet?"

"Eski sevgilinin seni hak etmeyen bencil bir pislik olduğunu zaten anlamamış mıydık?" Dilinin düz kısmını tekrar üzerimde gezdiriyor ve yemin ederim bir bebek melekler korosunun şarkı söylediğini duyuyorum.

Yetişkin olanları da.

Çok fazla şarkı var. Biraz akortsuz ama melodi yine de büyüleyici.

"Bölmek yok dedim Calamity," diye hırlıyor Tarian ıslak etime karşı.

"Onlara siktirip gitmelerini söyle."

"Hmm. Ne? Melekler mi?"

"*Melekler* mi?" Parmağını içime sokuyor ve ciğerlerimden boğuk bir çığlık yükseliyor. "Melekler kapını mı çalıyor?"

"Ne?"

"Senin kapın. Orada kim varsa defet." Yavaşça yaladıktan sonra alçak sesle, "Lütfen," diye ekliyor, bu da aklımı başıma getirmek için hiçbir işe yaramıyor. Aksine, zihnim biraz daha yıpranıyor.

"Dur. Konsantre olamıyorum. Ne-"

Kapıma hızla vurulan üç kapı sesi zihnimi kaplayan bulanıklığı dağıtıyor. Israrlı bir başka vuruş yatak odasında yankılandığında Tarian homurdanıyor.

Dudaklarımı büzüyorum çünkü bu benim seksi rüyalarımın çok tipik bir örneği. Çok heyecanlanıyorum ve sonra *puf*, alarmım çalıyor ya da zihnim "*Kes*" diye bağıyor ve uçağa yetişmem gereken ama valizimi almayı unuttuğum ve havaalanına gitmek için bir kaplumbağaya binmem gereken bir bölüme dalıyor, ki bu da doğal olarak binlerce mil uzakta.

"Callie, bebeğim?" diye sesleniyor annem.

Kırmızı dantel parçası çarpık parmağımdan kayıyor. Bunun gerçek olmadığını ve annemin aslında orada olmadığını bilmeme rağmen yutkunuyorum, nabzım hızlanıyor. Biri gülüyor; başka biri şarkı söylüyor. Birileri korusu.

Tarian topuklarının üzerinde geriye yaslanıyor, abanoz saçları güçlü alnının üzerinde kayıyor.

"Baban ilahicileri dükkânın içine soktu. Umarım müşteri çeker. Onlara gerçekten ihtiyacımız var, yoksa bu yıl yine el yapımı hediyeler olacak. Her neyse, çok güzel. Gelin. Çok şey kaçırıyorsun."

Nefesim kaburgalarıma çarparak kesiliyor. Bunun bir hayal ürünü olduğunun farkındayım ama yine de o kadar hoyratça doğruluyorum ki neredeyse yataktan düşecektim.

Tarian çatık kaşlarının altından beni izliyor. "Ailenizin maddi durumu ne kadar kötü?"

Ona göz kırpyorum. "Önemli değil. Babam burada." "Ne kadar kötü?"

"Şimdi olmaz, Tarian."

Sorgulama çizgisini sürdüreceğini düşünüyorum ama şaşırtıcı bir şekilde, "Giyinsek iyi olur, yoksa ailen beni mayo zevki olmayan bir havuz çocuğu sanacak" diyor.

"Havuzumuz yok." Onları göndermediğim için üzgünüm ya da anlayışınız için teşekkür ederim yerine neden bunu söylemeyi seçtiğimden emin değilim.

Üzerime eğiliyor ve kafatasımın arkasına ulaşana kadar parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Kafamı kavrayarak alnımızı birbirine yaklaştırıyor. "Herhangi bir noktada çok fazla gelirse, bana haber ver, onları kovmanın bir yolunu bulacağım, tamam mı?" Ve sonra elmacık kemiğime en tatlı, en yumuşak öpücüğünü konduruyor, kaburgalarımın arasındaki taşı damarlarıma dolana kadar sıvılaştırıyor.

Tarian bu rüyalarda fail iddia ediyor, ama ya yanılıyorsa?
Ya yaptığı ve söylediği her şeyi kontrol edersem?

Bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "İyi misin?"

Bir yabancıya, rüyalarım giren bir adama aşık oluyorum ve ölü babamı görmek , yani hayır, iyi değilim. İyi olmaktan çok uzağım.

"Evet. İyi." Sahte gülümsemem canlılıktan yoksun olmalı, çünkü Tarian'ın gözleri endişeyle parlıyor.

Empatik, koruyucu, kıskanç, kaslı, kocaman penisli, beni boşaltmaya takıntılı gibi tüm özelliklerini toplayıp onun gerçek olmadığı sonucuna vardığımda boğazımdaki pürüzlü top genişliyor.

Evet, onunla tanıştığımdan beri var olduğunun farkındayım, ama gerçek-Tarian'ın rüya-Tarian'a benzemesi mümkün değil. İşte bu yüzden onu bulamadık! Çünkü bacaklarımın arasında diz çökmüş, alnı hâlâ benimkine değen adam zihnimin sihirli bir numarası. Gerçek-Tarian'ın suretinde yarattığım ama aslında o olmayan bir karakter, çünkü rüya paylaşımı Atlantisli bir güç değil. Bu sadece *benim gücüm*.

Üzerimize bir şeyler giymeden önce kabaran hayal kırıklığımlı geri itiyorum, sonra kendimi Tarian'dan kurtarıyorum ve ayağı kalkıyorum.

Büyülü işkence, işte bu rüyalar. Sonunda kanımı çekmeyebilirler ama akıl sağlığımlı çekecekler. Bu gerçekleşene kadar sadece zaman meselesi.

Tarian elini uzatıyor. O kadar uzun süre bakıyorum ki kaşları çatılıyor.

"İstemiyorsan bu odadan çıkmak zorunda değiliz."

Babamı görmek istemem dışında. Gerçek olmasa bile ona sarılmak istiyorum.

Parmaklarımı Tarian'ın kılere geçirip beni kapıya doğru çekmesine izin veriyorum. Kapı oturma odası yerine dükkâna doğru açıldığında gözümü kırpmıyorum. *Hayal ürünü. Hepsi hayal ürünü.*

"Bu kim?" diye soruyor annemin rüya klonu, Rudolph'un burnunun ucundaki ampul etrafındaki ipliğı kızartıyor.

Birlikte geçirdikleri ilk Noel'de babamın ona hediye ettiğı kazağı bakarken, "O benim hayallerimin erkeğı" diyorum.

Tarian'ın güzel yüzüne bakıyorum, onun bu fantezilerden daha fazlasında var olmasını diliyorum, ama büyük ihtimalle benim yarattığım bu versiyon Atlantisli mafya babasının gerçek versiyonuna hiç benzemiyor.

Büyük ihtimalle gerçek versiyonu uyku rune'u olan kızı hatırlamayacaktır.

"Nick'im."

"Bu bir Noel ifadesi mi?" Beni kırmızı ve beyaz çiçeklerle dolu bir dükkana götürürken Calanthe'nin kulağına fısıldıyorum, peri ışıkları kar taneleri gibi şekillendirilmiş, bir ağacı parıldayan cicili bicili, gürültülü

Noel şarkıları ve Noel elfi gibi giyinmiş çok uzun boylu bir adam. "Bu bir Noel ifadesi mi?"

"Nick yorumun?"

"Nick babamın adı. O mükemmel bir adam. O annemin her şeyiydi."

Yürümeyi bırakıyorum, Calanthe'yi öyle ani bir duruşa getiriyorum ki vücudu bana doğru dönüyor. "Bana mükemmel mi diyorsunuz, Bayan Bloom?" Ela gözleri yüzümde geziniyor. "Maalesef." "Maalesef mi? Neden maalesef?"

"Çünkü sen gerçek değilsin."

"Ben gerçeğim."

Dudaklarını birleştirirken gamzeleri yanaklarına doğru kıvrılıyor.

Elini yüzüme doğru kaldırıyorum ve bana dokunması için onu zorluyorum. "Ben gerçeğim." "Yani-"

O bana ne demek istediğini söyleyemeden, ancak gürleyen bir neşeli olarak tanımlanabilecek bir ses yanımızda çınladı, "Duyduğuma göre önemli biriyle buluşacaktım?"

Elf adam yanımızda duruyor, yanakları Calanthe'nin giydiği boğazlı kazak kadar renkli. Eli yüzümden kayıyor,

ve dönüyor.

"Baba," diye nefes alıyor, kirpikleri duygusallıkla topaklanıyor.

Calanthe'nin annesinin kızı olduğu konusunda hiçbir şüphe yokken, uzun boylu, sırttan sarışınla olan benzerliği resimdekinden daha da belirgin. Gözlerinin badem şekli ve jilet gibi keskin çene hatlarında, aynı gamzelerinde ve başlarının gururlu eğiminde, kare omuzlarında ve kıvrak figürlerinde.

Ona o kadar büyük bir sevgiyle, o kadar büyük bir hayranlıkla bakıyor ki, parmaklarını iki yanımada birleştirip, damarlarında hala onu diriltmek için çağırabileceğim bir kan olmasını diliyorum, çünkü kan olmadan ölüyü diriltmek mümkün değildir.

"Bu gözyaşlarının sebebi ne, tatlı bezelyem?" Nick'in açık kahverengi kaşlarından biri havaya kalktı.

Yakın zamanda kendi babamı rüyamda gördüğüm için, bu adamın Calanthe'nin hayal gücünün bir ürünü olduğunun farkındayım ama aynı zamanda yansıttığı sevginin gerçek olduğunun da farkındayım. Bu sevgiyi Calanthe her zaman kalbinde taşıyacak.

"Seni gördüğüme sevindim," diye mırıldanıyor.

"Öyle görünüyorsun." Nick homurdanarak başını sallıyor, bu da kambur elf şapkasının zilini hareketlendiriyor. "Öyle değil mi?"

Başparmağımla belini okşuyorum, bunun onu yatıştırmaya yardımcı olacağını umuyorum. "Sonunda Calanthe'nin erkeksi mükemmellik ölçütüyle tanışmak çok güzel."

Nick'in gamzeleri daha da derinleşir. "Gördüğüm kadarıyla bunu bilgilendirmişsin."

Bu mu?

Calanthe mırıldanıyor, "Eski sevgililerim o kadar da kötü değildi."

Nick homurdanıyor. "Geçici olarak arkadaş canlısıydılar ve küçük kızımı hak ettiği şekilde takdir etmediler."

"Sana göre hiç kimse yeterince iyi olamazdı baba." Kırmızıya çalan dudakları kelimelerin üzerinde zar zor kıpırdıyor ama ben bir şekilde onları Noel şarkıcısı için tuhaf bir seçim olan "Killing Me Softly "nin yorumundan duyuyorum.

Bu sözler babasının da kulağına gitmiş olmalı ki, "Bu geçmiş zaman da neyin nesi?" diye soruyor.

Calanthe'nin içine çektiği nefes hem hızlı hem de titrektir. "Müzik dikkatimi dağıttı. Özür dilerim."

Nick, sanki cümleyi şimdiki zamanda tekrarlamasını bekliyormuş gibi uzun bir süre kızını inceler. , sonunda

sessizliği bozar. "Erkek arkadaşının adını öğrenebilir miyim?" "O değil-" Calanthe dudağını ısırır.

Nick başını eğiyor. "Değil...?"

O güzel ağzına işkence etmeye devam ediyor. Bana erkek arkadaşım demekten nefret ettiğine inanıyorum, ama bana baktığında, ifadesi sıkıntıyla değil, kederle örtülü.

"Değil..." diye tekrar deniyor ama yine cümlesini bitiremiyor. Zihnimi beni hoşnut etmeyen tüm sonları ateşlerken içim çalkalanıyor.

"Calanthe'nin söylemeye çalıştığı şey benim onun erkek arkadaşı olmadığım, Bay Bloom. Ben onun nişanlıyım. Benim adım da Tarian Hadez. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Calanthe'nin ağzı açık kalır.

"Siz ikiniz yeni tanışmadınız mı?" Nick çimen yeşili gözlerini önce bana, sonra kızına dikeyor.

Göz kapakları spazm geçiriyor. Hatta tüm yüzü. Manik seğıirmesi, minik şeker kamışı küpelerinin, bağlanmamış saçlarının koyu kütlesinde oynamasına neden oluyor.

"İnsan ruh eşini bulduğunda, beklemez. Bu doğru değil mi, Bay Bloom?"

Ruh eş kelimesi bakışlarındaki şüpheyi en az zorlama kadar etkili bir şekilde gideriyor. "Sanırım haklısın."

"mi dersin?" Göz kapakları hâlâ seğıiriyor olsa da Calanthe'nin ses tonu yumuşak. "Anneme evlenme teklif etmeden önce tam bir ay bile beklemedin."

"Ama *o*, tatlı bezelye, beni *iki* yıl boyunca cevabını bekletti." Her ne kadar kızının benimle evlenme kararını yüksek sesle sorgulamasa da, havaya karışıyor.

"Hayat bazı şeyleri beklemek için çok kısa baba." Bana bakıyor, mücevher gözleri beni o kadar derinlerine çekiyor ki, gerçeklik ve maskaralık arasındaki çizgi dalgalanmaya ve solmaya başlıyor.

Ne kadar tehlikeli.

"Peki o zaman." Nick elini uzattı. "Aileye hoş geldin, Tarian."

Sert olmasına rağmen, teni ölümün iğrenç soğuşunu yayıyor. Tokalaşma biter bitmez, avuç içimi gizlice siyah pantolonumun paçasına sürtüyorum ve Calanthe'yi daha da yakınımaya çekiyorum, onun sıcaklığını ve canlılığını arzuluyorum.

Nick avuçlarını birbirine sürtüyor ve sanırım avuçlarının hissinden kurtulmaya çalışıyor.

"Grandpadom'a bir adım daha yaklaştım." diyene kadar.

Calanthe'den en sessiz, en yürek parçalayıcı inilti yükselir.

Onu daha da yakına çekiyorum. Kırmızı ve beyaz çizgili topuklu ayakkabıları yeşil karo zeminde tıkırdarken bana doğru yaklaşıyor ve ıslak yanağını omzuma yaslıyor. Başka bir rünün tenimden kalkıp onu sokmasından korkmayı tamamen bıraktım mı? Hayır. Ama o kadar bencil, o kadar kandırılmış, o kadar muhtacım ki, büyümün ona zaten verdiğinden daha fazla zarar vermeyeceğine kendimi ikna ettim.

"Bu gözyaşlarının sebebi ne, tatlı bezelyem?"

"Duygusal bir gün geçirdim baba."

"Eminim." Şefkatli bakışlarını kızına çevirmeden önce bana nazik bir gülümseme fırlatıyor. "Annene söyledin mi?"

Calanthe başını sallayınca adam dükkânı tarar ve mor saçlı bir ihtiyar tarafından yönetilen bir içecek çeşmesine doğru giden karısını aramaya başlar.

"Benimle sadece bir amaç için araç olduğum konusunda dalga geçerdi." Calanthe'nin sözleri yumuşak ama göğsüme kurşun gibi saplanıyor. "Ve bu amaç büyükbaba olmaktı."

Bir elimi beline koyarken, diğer elimi yanaklarındaki gözyaşlarını silmek için kaldırıyorum. Onun üzüntüsünü anlasam da, babamın büyük üzüntüsüne rağmen bir aile kurmayı hiç düşünmediğimden, onu hiçbir zaman torunlarıyla çevrili olarak hayal etmediğimden, bu benim için garip bir şekilde daha kolay.

İç çekiyor. "Nişanımızı satmak için bir yüzük yapsam iyi olacak." Yan tarafını çimdikliyorum. "Heyecanınıza hakim olun, Hadez Hanım."

"kafamın muayene edilmesi gerekecek. *Bayan Hadez?*

Vay canına. Ona söylersem Bryn bayram eder. Ama söylemeyeceğim." Nick karısına el , "Yüzüğü görelim." diye mırıldandım.

Kalp şeklinde minik bir elmasla parıldayan sol elini uzatıyor.

"Hoş, ama sana vereceğim elmasın çok daha büyük olacağının farkında mısın?"

"Eminim." Başını sertçe sallar. "Hayır, bahse girmiyorum. Bahse girmeyi *bırakmalıyım*, yoksa gerçekten nişanlandığım gün büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağım."

"Neden?"

"Çünkü Tarian, müstakbel nişanlım *gerçek* boyutlarda banka hesabı olan *gerçek* bir adam olacak, süper güçleri ve saçma bir penisi olan bir gazilyoner değil."

Bu kadın üzerindeki tek iddiamın büyüğü bir iddia olduğunun ve evliliğin hiçbir zaman arzuladığım bir şey olmadığına farkındayım, ancak onu başka bir erkekle hayal etmekten hiç hoşlanmıyorum.

"Penisimi gülünç mü buluyorsun?" Mantıksız kıskançlığım yerine *buna* odaklanmayı tercih ederek soruyorum.

Sanki sorum da aletim kadar saçmaymış gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Gülünç derecede iyi mi kötü mü?"

"Kötü. *Belli ki*. Bunun bir kıza ne tür beklentiler verdiğinin farkında mısın? Gelecekteki erkek arkadaşlarım boksörlerini çıkardığında ne kadar etkilenmeyeceğimin farkında mısın?"

Parmaklarım kaburgalarına gereğinden biraz daha sert giriyor. "Şanslısın ki, benimki etrafta olduğu sürece başka sikler aramaya gerek kalmayacak."

Boynunu eğiyor, duyguları pürüzsüz kaşlarını çiziyor ve göz bebeklerini rahatsız ediyor. "Oh, Tarian. Keşke sen-"

"Siz iki aşk kuşunu kutsamadan önce," diyor Nick, o cümlesini tamamlayamadan araya girerek. Sonunu duymak için can attığım bir cümle. "Size sormam gereken *çok* önemli bir soru var."

Keşke *ne* olsaydım? *Romantik* mi? *Ciddi*?

"Tarian'ın mizah anlayışı var mı, tatlı bezelyem?"

Calanthe'nin ıslak gözleri köşedeki göz kamaştırıcı kozalak gibi yeşil ve altın rengi parılıyor. "Ona verdiğim her şeye sahip, baba."

Şifreli cevabı içimi titretiyor.

Nick de en az benim kadar şaşkın görünüyor, kaşlarını çatmış ve dudaklarını büzmüş. "Tatlım, Fiona ile yumurta likörüne mi vuruldun?"

Calanthe sertleşir. "Ne?"

"Az önce söylediklerinin hiçbir anlamı yok. Değil mi Tarian?"

İç çekti. "Bunun ikiniz için de bir anlam ifade beklemiyorum."

"*Eggnog*," diye öksürüyor Nick yumruğunun içine, tam da karısı muhalebbili içeceklerle dolu bir kupayı ağzına götürürken. "İçkiden bahsedersen, içki ortaya çıkar."

"Şimdi de içki mi içiyorum?" Lisa kocasına bardağı uzatırken titriyor. O da kaşlarını sallıyor. "Lezzetli iyilikten uzun bir içki."

Teklifini geri çekiyor. "Bir daha düşündüm de, bu bende kalsın. *Belli ki* bu akşam payına düşeni almışsın."

Nick sırtıyor. "Elfler içki içmez, tatlım."

"Bu elf biliyor." Başparmağını kocasına doğru eğiyor, gülümsemesi sıcak, kestane rengi gözlerini çevreleyen deriyi kırıştırıyor. "Özellikle de eggnog. En sevdiği şeydir."

Calanthe burnunu çekiyor, bu illüzyon aklını karıştırıyor ve kalbini allak bullak ediyor.

Lisa eggnog'undan bir yudum alıyor, bakışları benden kızına kayıyor. "Acele etmemi gerektirecek kadar önemli olan neydi?"

"Küçük kızımız evleniyor."

Lisa ağzındaki lokmayı yutuyor ve ardından on saniye boyunca öksürmeye devam ediyor. "Evli misin?" diye hırıltıyla sorar. "Kesinlikle olmaz. Kızımız bir katille evlenemez."

"Anne!" Calanthe soluk soluğa. Nick geri çekilir.

"Katil mi?"

"Bay Hadez bir Atlantisli. *Atlantis*'ten. O insanların büyüğü var. Bunu herkes bilir. Kızımız dışında herkes." Lisa içeceğini yudumladıktan sonra üst dudağındaki beyaz köpüğü yalıyor. "Buna inanmayı neden reddettiğinden emin değilim, Callie."

En azından benim ölümcül yöntemlerimden bahsetmek Calanthe'nin gözyaşlarını kuruttu. "Tarian'ın kim olduğunu biliyorum anne. Neler yapabileceğini biliyorum."

"Bu da onu buraya, evimize getirmeyi daha da utanç verici kılıyor."

"Şimdi, şimdi, Lisa. Bizi katletmeyecek."

"Sen zaten ölü olduğun için seni katletmeyebilir ama-" "Ben neyim?"

"Öldün, tatlım. Sen öldün." Göğsüne vuruyor, kırmızı tırnakları kostümünün yeşil kadifesine çarpıyor.

"Nasıl?"

"Hayattan vazgeçtin. Bizden vazgeçtin."

"Bu doğru değil! Babam savaştı." Calanthe nefesinin altında şöyle mırıldanır: "Neden zahmet ediyorum ki? Sen gerçek değilsin. Bu konuşma gerçek değil."

"Şeytanlarımız uyukumuzda ortaya çıkar," diye mırıldanıyorum kulağının kabuğuna doğru. "Hepsi. Sadece senin yanında duran değil." Ruh halini hafifletme çabam boşa çıktı.

"Sanırım böylesi daha iyi." Nick'in gözleri canlılığını yitiriyor, sanki yanılsama azalıyor. "Kızımız için hastalıklı bir ebeveyn yeterli."

"Hastalıklı mı?" Lisa'nın tonu o kadar tiz ki, ilahicilerin bir ritmi kaçırmamasına neden oluyor. "*Bana* hastalıklı mı diyorsun?"

"Sende Alzheimer var, tatlım. Agresif tip. İlerleme hızına bakılırsa, kısa süre içinde sen de benim gibi ölmüş olacaksın."

Calanthe'nin dikkati babasına kayar, çenesi gevşer.

"Annen yaşayacak, Calamity. Ve iyileşecek. Yemin ederim." Ağzını okyanus rüzgârı, kır çiçekleri ve ben gibi kokan, yastığa dökülmüş saçlarına bastırıyorum. "Bu konuşma sadece zihninin bir oyunu. Benim sapkın büyümün bir oyunu."

Nick'in gözbebekleri yeşilden griye dönmüş, bu renk tonu tenine de yayılıyor. "Seni seviyorum, tatlı bezelyem. Koşulsuz ve sonsuza dek."

Calanthe'nin kaburgaları boğuk bir hıçkırıkla takırdıyor, o varoluşunu yitiriyor ve elf kostümü bir yığın halinde yere düşüyor, ayakkabılarının ucuna takılı küçük çanlar şıngırdıyor. Çığlığını bastırmak için avuçlarını ağzına kapatırken, onu kollarımın arasına alıyorum.

"Sadece bir yanılısama," diye mırıldanıyorum.

Lisa yeşil kumaş yığınını inceler. "Oh lütfen. Sanki umurundaymış gibi." Kupasını kaldırıyor ve yapışkan içeceğin bir kısmı ağzına gitse de, çoğu sivri çenesinden aşağı ve ren geyiği kazağının üzerine dökülüyor. "Kendi babasını ve kardeşini öldürebilen bir adamın bir yabancıнын ölümü hakkında endişeleri olamaz."

Calanthe'nin hıçkırıkları aniden durur.

"Hayatında gerçekten böyle bir adam mı istiyorsun Callie?" Elindeki fincanı vazolarla dolu bir masanın üzerine kaydırıyor, ardından yeşil ve kahverengi ipliklerin arasında tehlike ışıkları gibi parlayan kazağındaki ampulü ovuyor.

Rüyalarımıza yerleştirdiğimiz kişilerin hareketlerini ya da konuşmalarını kontrol edemeyebiliriz, ancak yine de kulak misafiri olduğumuz konuşmaları ya da içimizdeki endişeleri yansıtırlar. Ya Lisa Bloom beni pek sevmiyor ya da Calanthe, aksi yöndeki tüm sözlerine rağmen, benden gerçekten korkuyor.

Calanthe'nin yüzünü kucaklayıp kaldırıyorum. Dürüstlüğümü *görmesini*, *hissetmesini* istiyorum.

onu. "Symeon'u asla öldürmem. Beni esir alanlara yardım ve yataklık etmiş olsa bile." Bir yutkunmayla boğazı düğümlendi.

Lisa homurdanıyor. "Yakışıklı olanlara aldanmayın. Onlar her zaman en zalim olanlardır. Ve en tehlikelileri. Bir bakmışsın, seni gömüyor olacağım."

Calanthe'nin omurgasında bir ürperti belirir.

"Zalim ama sana *asla* zarar vermem Calamity. Yemin ederim."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor.

İlahiciler Bayan Bloom'un etrafında bir yay şeklinde toplanıyor ve daha önce hiç duymadığım ama içinde "yalancı" kelimesinin tekrarlandığı yeni bir şarkıya başlıyorlar.

"Gerçekten mi?" Şarkıcılara başımı sallıyorum. Calanthe kaşlarını çattığında, "Şarkı sözleri. Onlar benim şerefime mi?"

"Hayır." Bir yudum daha. "Bu sadece rastgele bir melodi." İddiasıyla çelişerek benden uzaklaşıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Yani annenin nefretinin bana karşı temkinli olmanla bir ilgisi yok mu?"

"Annem senden nefret etmiyor, Tarian." Başını sallarken kulak memelerindeki küçük şeker kamışları titriyor. "Ne zaman ailenizden söz açılrsa konuyu değiştirirdi. Hâlâ da öyle... hepsi oradayken." Burnunun köprüsünü sıkıyor. "Neden kendimi sana karşı haklı çıkarıyorum ki? Sen gerçek bile değilsin."

"Şunu söylemeyi keser *misin lütfen?*"

Gözbebekleri küçülmeden önce şişiyor, tıpkı çukurlaşmadan önce havayla şişen yanakları gibi. "Bana hırlama."

"O zaman beni iptal etmeyi bırak."

Homurdanıyor. "Sanki gerçek Tarian 'iptal' kelimesini kullanırmış gibi."

"İşte bu kadar! Herkesi dükkândan atın, ben de size gerçek olduğumu kanıtlayayım, hemen burada, hemen şimdi."

"Dur tahmin edeyim... beni duvara karşı becererek mi? Önümüzdeki bir saat boyunca klitorisimi dilleyerek, çünkü bunu yapmak için *ölüyorsun?*"

"Aslında öyleyim. Nasıl tahmin ettin?"

"Nasıl tahmin ettim?" Gözlerini tavana doğru kaldırıyor ve beşe kadar sayıyor. "*Tahmin* ettim çünkü söylediğin ve yaptığın her şeyi ben kontrol ediyorum."

Huh.

Yatak odasından dışarı adım attığımızdan beri söylediği tüm tuhaf yorumlar bir araya gelerek sonunda anladığım bir resim çiziyor: Calanthe Bloom benim hayal gücünün bir ürünü olduğuma içtenlikle inanıyor.

Gülümsemem olgunlaşıp sırtıtmaya dönüşüyor. "Bu doğru mu? O zaman söyleyin Bayan Bloom, bir sonraki hamlem ne olacak? Beni dizlerimin üzerinde mi hayal ediyorsunuz?"

Çilleri koyulaşüyor ve o boğucu tatlı kokusu derinleşiyor.

"Öylesin, değil mi?" Vücuduna doğru geri adım atıyorum ve avuçlarımı onun muhteşem kıkına koyuyorum. "Senin için ne kadar sert olduğumu hissedebiliyor musun, Calamity Darling?"

Nefesi kesiliyor. "Tabii ki sertleşiyorsun. Eğer hayali sevgilim sertleşmeseydi, bu beni dünyanın en beceriksiz hayalperesti yapardı.

her zaman."

"Nişanlıma hakaret etme," diye törpülüyorum boynuna karşı, ne kadar şiddetli titrediğinden zevk alarak.

"Fantezimin tanımadığım bir adamla nişanlanmak olduğuna inanamıyorum," diye mırıldanıyor. "Ve muhtemelen gerçek hayatta ödümü koparacak bir adamla."

Onun bu itirafı, onunla oynama isteğimi azaltıyor. İç çekerek bedenimi onunkinden uzaklaştırıyorum ve kestane rengi saçlarından uzun bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Tam kukla olmadığımı itiraf edecektim ki, "Siktir et. Gerçekten biriyle yatmam lazım. Gerçek dünyadaki seçeneksizliğimi düşünürsek, bu rüyadan en iyi şekilde faydalanabilirim."

Kırmızı, kıpkırmızı ağzından çıkan küçük hırıltı taşaklarını sıkıyor.

Topuklarının üzerinde dönüyor ve dükkânı bölen ahşap kafes perdeye doğru ilerliyor. "Gel."

"Önce sen."

Dondu

kaldı.

Ona ulaştığımda, yeşil, altın rengi ve gri, şişmiş gözbebeklerinin etrafında dalgalanıyor. Gözlerini kırıştırıyor, başını sallıyor, sonra hızlı yürüyüşüne devam ediyor. Görüş alanından çıkar çıkmaz dönüyor, elbisesinin eteğini tutuyor ve vücudundan yuvarlıyor.

Bu sefer donup kalan ben oluyorum çünkü hâlâ yakut kadife ve dantelden oluşan kıyafetini giymekle kalmıyor, bir de jartiyer kemeri ve yüksek beyaz çoraplar ekliyor. Aletim o kadar sert ve hızlı kabarıyor ki, bu sefer gerçekten üzerime oturan pantolon, o berbat neon takım elbise kadar uyumsuz hissettirmeye başlıyor.

"Fermuarını indir," diye emrediyor.

Sözlerinin aletimden beynime ulaşması bir saniye sürüyor. İndiklerinde, bir kaşımı kaldırıyorum. Hiçbir zaman otoriter partnerlerden hoşlanmadım ama alingan, tatlı Calanthe beni yolumu değiştirmeye teşvik edebilir.

Kaydırıcıyı ama çekmiyorum. "Lütfen de, sevgilim."

Bıkkın bir iç çekiş salıveriyor. "Lütfen, Bay Hadez."

Bu küçük oyunu uzatmak istiyorum ama onun kırılğanlığından yararlanmaya da elim varmıyor. Onu gerçek olduğuma ikna etmenin tek yolunun anlatının kontrolünü yeniden ele geçirmek olduğunu hissederek, "Aslında. Parmağını amına sok, ben de fermuarımı açayım."

Havasızlıktan boğuluyor. "Ne-ne?"

"Kendini parmakla." Koyu bir gülümsemeyle en sevdiği kelimeyi ekliyorum, "Lütfen."

Kaşları çatık, tangasını kenara itiyor ve bir parmağını dar, muhteşem vücuduna sokuyor. "Tamam. Bitti." Parmağını çekerken başıyla kasıklarımı işaret ediyor. "Sıra sende."

"Henüz değil." Bileğini nazıkçe çeviriyorum, parmağını ağzıma götürüyorum ve emiyorum.

Az önce yaptığım şeye inanamıyormuş gibi kirpiklerini kırıştırıyor.

Onu iyice temizledikten sonra elini pantolonuma doğru indiriyorum. "Kaydırarak çıkar beni."

"BEN... BEN..."

"Bu benim karakterim için yazdığınız repliklerden biri değil mi?" Gözbebekleri nabızı gibi zonkluyor.

"Ne oldu?"

Kısa bir çekti. "Bu hiç mantıklı değil." "Ne mantıklı değil? İyi bir köle olmadığımı mı?"

Elini bel kemerimden çekerken parmakları titriyor ve avucunun içine kıvrılıyor.

"Boyun eğmek benim doğamda yok, Calamity."

"Şey, parmağımı amıma sokmak *benim* doğamda yok, bu yüzden neden benden bunu yapmamı istediğinizi anlamıyorum."

İç çektim. "Beni bir şey sormaya *zorlamadın*."

Şoktan sonra öfke geliyor. "Sen *benim* rüyamdasın."

"Evet, ama ben gibi akılsız bir oyuncu değilim." "Bu mümkün değil."

Yüce Gaea, kadın inatçı olabiliyor. "Gerçekliğim neden bu kadar olanaksız görünüyor?"

Gözleri parlıyor. "Çünkü bana söylediğin cümleleri sadece ucuz romanlardaki erkekler söyler. Genellikle kadınlar *tarafından yazılan* satırlar. *Gerçek* bir erkek bunların hiçbirini söylemez. Hiçbir gerçek erkek bir kadını yalamak için saatlerini harcamak istemez, aynı şekilde hiçbir gerçek erkek benim yaralı labialarıma bakıp -düzeltiyorum- '*Hedef inci kapılar, kilitli değil*' diye düşünmez."

"Kırılısam mı, eğlensem mi bilemiyorum." "Gördün mü? Tepkin bile erkekçe değil."

Onun öfkelenmesini izliyorum, çünkü evet, benim kızım öfkeleniyor. "Pekâlâ. Bir sonraki hamlemi düşün ama yüksek sesle söyleme."

"Neden?"

"Böylece sana beni kontrol edemediğini gösterebilirim."

Kalbi o kadar hızlı atıyor ki, nefes kesici göğüslerini sarsıyor.

"Hazır mısın?"

Gözlerimin içine bakıyor. "Hazır."

Çömeliyorum.

İç çekiyor. "Biliyordum."

Elbisesini alıp ayağa kalkıyorum, sonra da ters çeviriyorum. Kaşlarının arasındaki sık çatıklık bana *bunu* beklemediğini söylüyor.

"Kollar yukarı." İstedğim son şey onu tekrar olsa da, sadece annesi hala bu rüyanın bir parçası değil, aynı zamanda yanaklarındaki gözyaşları da henüz kurumadı.

Kollarını yavaşça çözüp kaldırırken yumuşak teni çakıl taşlarıyla kaplı.

Bu rüyada ona son kez dokunuyor olabileceğimi hissederek kıvrımlarını gizlemekte acele etmiyorum. "Bir kadını giydirmenin, soymak kadar tahrik edici olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Nefesi kesik kesik ve çenemi ısırıyor.

"Lanet olsun. Gerçekten testislerim eksik gibi görünüyor, değil mi?"

"Gerçek olduğuna inanamıyorum." Yanakları elbisesiyle aynı tonda yanıyor.

Parmak eklemimi kızarmış çenesinin altına sokuyorum. "Senin bu mükemmel erkeğin hayal gücünün bir ürünü değil."

Yüzünü buruşturuyor. "Söylediğim tüm o şeyler..."

"Zamanın geri kalanında kalbimde ve aletimde kirasız yaşayacak." Berbat cümlem kızarmasını engelleyemedi, ben de çenesini daha yukarı kaldırdım. "Kendine güvenini ve dürüstlüğünü çok sevdim ve tek umudum bana gerçek dünyada ikisini de göstermekten çekinmemen."

Yutkunuyor.

"Aramızda hiçbir sahtekârlık ya da numara istemiyorum." Alev alev yanan çene çizgisini okşuyorum, dokunuşumun endişesini yatıştırmasını diliyorum. "Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye soluk soluğa konuşuyor, sanki bu kelime derinlerde bir yerde saklıymış da sarsılması gerekiyormuş gibi.

Yorgun bir nefes veriyorum. "Buradan çıkmaya ne dersin?" "Nasıl? Yatak odamın kapısı yok."

"Dükkânın girişi. Belki bizi bir yere götürür-" Dişlerimi gıcırdatıyorum ve Calanthe'den uzaklaşıyorum.

"Ne oluyor?" Bana doğru uzanıyor ama ben geri çekiliyorum, zehirli büyüm ona zarar vermek üzere diye panikliyorum.

"Rünlerim." Bedenimi ahşap perdeye yaslarken alnımdan terler boşanıyor.
"Bir sorun var."

Sağ pazum bıçakla oyulmuş gibi hissediyorum. Elbise gömleğimin yakasını kavrayıp açıyorum. Beyaz düğmeler yeşil fayanslara çarparken, kumaşı omzumdan itiyorum.

Bir şeyler *fevkalade* yanlış.

OceanofPDF.com

MTarian'ın kolundan damlayan kana bakarken kalbim birkaç kez hızlı hızlı atıyor. *Mavi* kan. "Kendini mi kestin?"

"Hayır." Tarian'ın ağzı düzleşir. "Ama... Kanı hayal mi ediyorum?"

"Hayır." Koyu renk gözleri sonunda benimkilere dikildi. "Kanıyorum ama eskiden bir rünün olduğu deri bölgesinden kanıyorum. Kaybettiğim." Dişlerini o kadar sıkıştırmış ki sanki çimentoyla kapanmış gibi görünüyorlar ama yine de "Uykumda" kelimesi ağzından çıkmayı başarıyor.

Kahretsin.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Ellerimin titremesini engellemek için yaralı masanın kenarını kavıyorum. "Sence"-dudaklarımı yalıyorum-"gerçek hayatta kanaman var mı?"

"Bilmiyorum amına koyayım," diye homurdanıyor. "Peki benim kanım neden mavi?"

"Madende mavi elmaslar olduğu mi sembolik?" Suçluluk duygusu, ondan akan öfke gibi benden de akıyor. Bir çıkış yolu bulmak için dükkânı tarıyorum. Vicdanımı kemiren duygulardan kaçmak için herhangi bir şey.

Ona tam bir dürüstlük sözü verdiğimi düşünmek. Onun gerçek olduğunu düşünmek.

"Kasanın altında yara bandı var." Boğazım sanki biri kırık Noel süsleriyle doldurmuş gibi hissediyorum. "Yapabilirim-"

"Bir alçı kayıp rünümü düzeltmez." Gömleğini omuz silkerek geri giyiyor. "Bana bir ceket verebilir misin?"

"Ekstra kumaşın yardımcı olacağını mı düşünüyorsun?"

"Rahatsız edici lekeyi gizleyecek, bu da seni bayılmaktan kurtaracak. Seni yakalarım, çünkü duygusal kahraman anlatımdan çok fazla sapmak istemem, ama sana dokunmamayı tercih ederim."

Son sözleri kulak zarımda çınlıyor, suçluluk duygumdan daha sert. "Neden?"

"Neden ne?"

"Neden artık bana dokunmak istemiyorsun?"

Kaşları çatılıyor. "Çünkü derine başka bir rünün girmesi riskini almak istemiyorum."

Oh.

"Aklın oraya gitmedi, değil mi?" Bana eşit derecede kederli ve nazik bir gülümseme sunuyor. "Calamity, büyümde neyin yanlış olduğunu bulduğumda, ellerimin *onun* ve senin geri kalanının her yerinde olacağına bahse girebilirsin."

Sıcaklık beni sadece sarmakla kalmıyor, içten dışa doğru kavuruyor.

Gömleğini yeniden ayarlarken ve birkaç düğmesini iliklerken omuzlarını geriye çekiyor. "Durmam için bana yalvaracaksın."

"Asla."

Tarian'ın boyu bir karış uzamış gibi. İç çamaşırlarımın onun yanında hiç kurumadığını itiraf etsem acaba kaç metre daha uzar. Onu görmek bile kanımı nasıl kaynatıyor.

"Gerçek dünyada da aynı hissi vereceğini düşünüyor musun?" diye sordum. "Eğer ne aynı hissettirecekse?"

"Bu cazibe." "Hayır."

"Ah." Ellerim masanın kenarından kayıyor ve bakışlarımı kaçırarak tahtadaki bir çukura odaklanmayı tercih ediyorum.

Babamın cenazesinin olduğu gün öfkemi ve acımı dükkândan çıkardığımda, masanın üstüne sap kesicilerimi sapladığımda yaptığım. Onları parmaklarımdan çekip çıkaran Bryn'di; beni yere oturtan Bryn'di; kocaman çantasından küçük votka şişeleri çıkaran Bryn'di. Kaşlarımı kaldırdığımda, "*Sana bahsettiğim o seksi Fransız pilotla paylaştığım otel odasından aşırdım,*" dedi.

Bu sahte dükkâna dökülen onca detayın arasında, "*Neden bu göçük?*" diye merak ediyorum. Aslında neden burada olduğunu biliyorum. Neyin yas tutmaya değil neyin değmeyeceğini ve gerçek dünyada beni iyileştirecek arkadaşım olduğunu hatırlatmak için.

ezilmiş bir kalp. Birden keşke burada olsaydı dedim. Garip bir şekilde, sanırım onun sesini duyuyorum.

"Bence yüz kat daha güçlü hissettirecek."

Bakışlarım Tarian'a geri dönüyor. Daha güçlü mü? Bryn'in ayakkabılarını bitirdiği gibi ben de iç çamaşırlarımı bitiriyorum. Dürüst olmak gerekirse, vücudumun Tarian'inkine nasıl daha açık olabileceğini anlamıyorum. Adam beni daha boşaltmadı bile, yine de onu şimdiye kadar yaşadığım en iyi sevişme olarak taçlandırmakta tereddüt etmem.

Şehvetimin sisi arasından aniden bir düşünce süzülüyor. "Senin büyüünü taşıdığım sürece..."

O da bana bakıyor, kirpiklerinin altındaki gözleri anlaşılmasız derecede karanlık. Buna itiraz etmesini istiyorum ama etmiyor çünkü o da benim kadar iyi biliyor ki bu çekim beni sokmadan önce tomurcuklanmış olsa bile sonrasında çiçek açtı. Yine de, *bizimki* sadece birkaç dakika sürdü.

Gürültülü bir korna sesi ve ardından gelen ısrarlı çarpma sesleri beni kendime getiriyor. Tarian ahşap kafes perdeden uzaklaşıyor ve devasa gövdesini önüme park ederek etrafımda dönüyor. Bakır tadı alıyorum ama aynı zamanda kokusunu da alıyorum. Bu kokuyu Tarian'ın gömleğindeki kan lekesine bağlamam bir saniye sürüyor, burnumun birkaç santim ötesindeki lekeye.

"Callie, bebeğim, Bryn geldi," diye sesleniyor annem Patti Smith'in "Because the Night" şarkısını çalarken.

Kalp atış hızım yavaşlarken Tarian'ın arkasından kayıyorum. "Araba kornalarının bizi her zaman tetikleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Kordonlu boynundaki tendonlar titriyor. "Bir süreliğine, evet." "Keşke beni unutmaya zorlayabilseydin."

"Ben de bunu diliyorum, Calamity." Elini kırıksık saçlarının altında terden parlayan alnında gezdirirken bana sıkı bir gülümseme sunuyor.

"Bakın, Bryn bize bir alışverişçi getirmiş!" Annemin hevesli sesi beni Tarian'ın ve kafesli perdenin etrafından dolaştırıyor. "Son zamanlarda bunlardan pek yok."

Başka kime taşındım-

Annemin umutsuzca açmaya çalıştığı buzlu camlı kapının ardında Bryn ve "alışverişçiyi" görünce olduğum yerde duruyorum. Tarian'a yerinde kalmasını söylemek için topuklarımın üzerinde dönüyorum, ancak onu tam arkamda dururken buluyorum.

"Müşteriyi içeri almalısın bebeğim," diyor annem, kapıda olmayan bir kolu ararken. "Onun parasına ihtiyacımız var, yoksa dükkânı kapatmak zorunda kalacağız."

Kulaklarım o kadar aralıksız çınlamaya başlıyor ki artık ilahicileri duyamıyorum.

Yine de bir şekilde Tarian'ı duyuyorum. "Bu konu ikinci kez gündeme geliyor. Gerçek dünyada aile şirketiniz iflasın eşiğinde mi?"

Bryn'in müşterisi yerine buna odaklanmasına şaşırarak ona göz kırpıyorum.

"Malachi'den sana yüz bin dolar ya da ben dönene kadar ayakta kalman için ne kadar gerekiyorsa göndermesini iste."

Bakıyorum ve bakıyorum. Sonra kirpiklerimde taze gözyaşları . Bakışları benimkinden ayrıldığı an, teklifini geri çekecek.

Bu olmadan önce, cömertliği tiksintiye dönüşmeden önce, yüzünü avuçlarımın arasında kavriyorum, ayak parmaklarımın üzerine çıkıyorum ve ağzımı onunkine bastırıyorum. Bu öpücüğü beklemiyordu. Dudaklarının ne kadar sert durduğundan anlayabiliyorum. Yine de ısrar ediyorum, dilimi dudaklarının üzerinde gezdirerek onun o süslü mührünü kırmaya çalışıyorum.

Bryn'ı uzaklaştıracam.

Gürültünün kesilmesini istiyorum.

Uyanmak ve Tarian'ı en iyi arkadaşımın yanındaki adam yerine öpücüğümün anısıyla terk etmek için kendime söz veriyorum.

Tarian'ın elleri dirseklerime dolanıyor ve sonra geri çekilip beni kol mesafesinde tutuyor.

Çünkü gördü.

Çünkü o biliyor.

"Yapma." Nefesi sert kesik geliyor. "Rünlerim." O görmedi.

Bilmiyor.

"Rünlerin bana zarar vermez, Tarian." Dikkatini dağıtmak için elbisemi büyüyle çıkarmayı düşünüyorum ama sadece kaçınılmaz olanı ertelemiş olacağım. Son bir başarısız uyanma denemesinden sonra gözlerimi kapatıyorum ve çenemi boynuma gömüyorum.

Çarpma sesi çıtırtya dönüşür.

Elbette . Gerçek her zaman bir yolunu bulur. Hava titriyor.

"Ne sikime," diye ısırtıyor Tarian, "rüyanda sürekli kardeşimi çıplak görüyorsun? Cidden, Calanthe, neden?"

"Çok üzgünüm, Tarian."

"Onunla yattın mı?"

"Eww. Hayır!" Boynumu geriye atıyorum ve onun soğuk bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Bazı kadınlar bundan hoşlanıyor olabilir ama ben hoşlanmıyorum. Bu geceden sonra benimle hiçbir şey yapmak istemersen bile, asla aileden birinin peşinden gitmem. *Asla*."

"Peki ne için üzgünsün?"

"Kayıp rününle kimi soktuğunu saklamaya çalıştığım için özür dilerim!" Symeon'un çatırdayan camı yumruklaması, Bryn'in adımı haykırması ve annemin müşterilerimizi içeri almam için bana yalvarması üzerine bağıyorum.

Her şey durgunlaşır, ama karolarla bütünleşen Tarian kadar durgunlaşmaz. "Kardeşim mi?" Ses tonundaki kasvet beni ürpertiyor. "Kardeşimi mi soktum?"

Kollarımı dirseklerimden kavuşturup göğsüme bastırıyorum. "Görünüşe göre."

"*Görünüşe* göre de ne demek?" diye hırlıyor. "O lanet kelimeyi lanet göğsünde taşıyor!"

Kolunu mağaza vitrinine doğru uzatıyor. Bu psikosomatik suçluluk duygusuyla işim bitmiş olsa da omzumun üzerinden Symeon'un beyaz etine kazınmış, için için yanan yazıya bakıyorum. Kelime titriyor, küçülüyor - boy olarak değil ama en olarak. Harfler yer değiştiriyor, birbirinin içine geçerek iğrenç daire şeklindeki "X "i oluşturuyor. Gerçekte böyle mi dönüşmüştü, yoksa bu küçük gösteri benim sınırsız hayal gücümün bir lütfu muydu?

Zombi yumruğunu kaldırıyor. Pencereye vurmaya devam edeceğini sanıyorum ama yanılmışım. Symeon yarılmış ve siyah kanayan parmak eklemlerini düşünüyor, sonra bir parmağını yaraya daldırıyor ve buza harfler çizmeye başlıyor: "Y," "O," "U," "A," "R."

Bir "E" çizerken Tarian homurdanıyor, "Bana her şeyi anlat. *Hem de her şeyi*, Calanthe." Öfkesi, gerçek ismini kullanmasıyla birleşince kalbime bir yumruk gibi indi.

"Balıkçılar, *Amapola*'nın battığı yerden çok uzak olmayan Nantucket kıyılarında kan kaybından ölmüş cesedini buldular." Şeker kamışı stilettolarımın sivri uçları bir görünüp bir kayboluyor. "Electra bana onun adli tabip masasına yatırılmış bir resmini gösterdi." de, muhtemelen herhangi bir adli tabibe götürülmemiştir. "Rün çoktan bir sembole dönüşmüştü."

"Bir daha asla gerçeği benden saklamaya çalışma." Tarian yalvarışına güçlkle güç veriyor, ancak ben onu yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum.

Tek duyduğum bu. "Seni korumaya çalışıyordum."

"Beni *benden* koruyamazsın!" Bir elini saçlarının arasına sokuyor, göğsü artan nefeslerle pompalanıyor. "Kimse koruyamaz!"

Kirpiklerimden daha fazla gözyaşı akıyor. Bana kızgın olduğu için değil - kızmaya hakkı var - ama bir şekilde sonsuza dek acı çekmeye mahkum olduğuna gerçekten inandığı için.

"Ve bir daha asla beni gerçeklerden uzaklaştırmak için vücudunu kullanma." Gözyaşları süzülüyor. "Çok özür dilerim."

Tarian dudaklarını eziyor. Beni affedecek mi, yoksa ikimiz için de bu kadar mı? "Lütfen ağlamayı kes," diye mırıldanıyor.

Bu da beni daha çok ağlatıyor. Avuçlarımın topuklarını ağrıyan gözlerime

"Callie, kapı!" Bryn bağıyor.

Lütfen, lütfen bu kabustan kurtulmama izin verin. Lütfen.

"Siktir," diye mırıldanıyor Tarian.

Omurgamdaki rün yanıyor. Vücudumdaki tek ısı noktası orası. Geri kalan her yerim buz.

"Kim?" Tarian bağıyor. "Sıradaki kim, Sym?"

Symeon sözlerini bitirip kan damlayan tehdidinin altını çizirken yüzümü koluma siliyorum: SIRADA SEN VARSIN.

Beni mi kastediyor? Ağız açılır ve beyaz hava çıkar. Ama sadece hava değil, bir isim. Tekrar tekrar bağıyor.

"Neden Malachi'ye sesleniyor?"

Kaşlarımı çattım. "Bilmiyorum."

"Bu senin hayalin!"

"Farkındayım ama neden kuzeninin adını bağırdığını bilmiyorum!" Pazularımı tutmaya devam ediyorum. Tutuşumu gevşetmezsem, tırnaklarım kaşmiri kesip geçecek.

Sırada Malachi'nin olduğunu mu söylüyor? Korku ciğerlerime saplanıyor.

Tarian da aynı sonuca varmış olmalı çünkü teni Symeon'un ki kadar kansızlaştı. "Geri dön!"

Keşke ben- Dükkan kayboluyor. Nefesimi tutuyorum. Rüya manzaralarını mı değiştiriyoruz, yoksa uyanıyor muyum?

"Callie?" Bryn'in gözleri yüksek binadaki yatak odamın karanlığında parlıyor. "Gitmeliyiz," diye tıslıyor. "Şimdi."

Bacaklarıma dolanmış çarşafları yumruklayarak doğruluyorum. "Ne? Nereye?" Geri dönmeyi başardım. Geri dönmeyi başardım! "Neden?"

"Çünkü burası senin için güvenli değil," fısıldıyor. "Gel hadi."

Oda karanlığa gömülmüş olsa da, şakağını morartan ve göz kapağını şişiren çürüğü gözden kaçırmıyorum. "Aman Tanrım, ne oldu?"

Bir parmağını dudaklarına götürür. "Şşş." Parmağını indirdiğinde arkasında karmin rengi bir şerit bırakıyor. "Atlantislileri öldürmek zordur. İşe yaramamış olabilir."

"Öldürmek mi? Bu imkansız. Sadece Tarian-"

Çantasında gördüğüm küçük kahverengi şişeyi sallıyor. "Tarian'ın kanı sayesinde bu mümkün."

Kalbim o kadar çılgınca atıyor ki boğulacakmışım gibi hissediyorum. "Kimi öldürdün?"

"Electra."

Nefes alamıyorum. Ben-

"O her şeyin içindeydi, Callie."

Boğazım bir pipet genişliğine kadar daralıyor. Hayır, kürdan kadar. "Kardeşi babamı öldürdü."

Bir parça oksijen geri geliyor ve hırıltıyla nefes alıyorum. "Dorian onları buldu mu? Tarian'ı mı buldu?"

Bryn'in kafası geriye doğru kalkıyor ve üst dudağı yukarı doğru kıvrılıyor.

"Dorian. Öldürüldü."

Benim. Babam. Callie. *Birimizi* öldürdü."

"Baban Tarian'ı kaçırdı, Bryn."

Doğruldu, gözleri acı ve hayal kırıklığıyla parlıyordu. "Kimin tarafındasın lan sen?"

"Ben adaletin tarafındayım. Baban ve Yasmin Tarian'ı kaçırdı." Onların ikiye bölünmüşlüğüne dair elimdeki tek kanıt rüyalarımın kaynağına da, bu doğru geliyor.

"Ne zamandan beri Atlantislileri umursuyorsun? *Tarian'ı*?"

"Beni onlarla tanıştırdığından beri."

"Şimdi de benim suçum mu oldu?" Birlikte büyüdüğüm kızla o kadar çelişen uğursuz bir kahkaha atıyor ki, bunun başka bir rüya olabileceğinden şüphelenmeye başlıyorum. "Muhtemelen babasız olmam seni hastalıklı bir sevinçle dolduruyor. Senin bir baban yok, bu yüzden başka kimsenin de yok."

İç kısmını sıkmadan önce bir dakika boyunca ona baktım.

Bu gerçek değil. Gerçek değil.

Bryn homurdanıyor. "Oh, bu gerçek."

Teorimi yüksek sesle söylemediğim için kalbim küt küt atıyor. Kollarını önüne doğru kaldırdığında iç çekmeye başlıyorum. Ay ışığı odanın içinde tozlanıyor ve bir silah namlusuna takılıyor. Bana doğrultulmuş bir silah.

Yataktan fırladım, ayaklarım arşıfta düğümlendi. O kadar sert yere çarptım ki dişlerim takırdadı. "Silahı indir, Bee!"

"Kız kardeşim onları bana tercih edeceğini söyledi."

"Mackenzie mi?"

"O kardeş değil."

"Başka bir kız kardeşin daha mı var?"

"Özür dilerim Callie. Gerçekten ummuştum. Bizi seçeceğini ."

Yastığı yataktan koparıyorum ve tam ateş ettiği sırada Dream-Bryn'e doğru fırlatıyorum. Kurşunun nereye gittiğini bilmiyorum ama bana değil.

Ben ayağa kalkarken Bryn homurdanıyor ve kollarını düzeltiyor.

"Lütfen, Bryn. Yapma." O hayali olabilir ama gerçek dünyaya taşıdığım yaralar hayali değil. "*Lütfen!*"

Ateş ediyor ve vücudumu yana yatırmama rağmen kurşun kafatasımı delip geçiyor.

OceanofPDF.com

Pain görüşümü beyazlatıyor.
Kafatasım yanıyor. Omurgam da. Ama geri kalan her yerim buz gibi.
Sesleri dinliyorum ama sadece kanımın kulak zarımı patlattığını duyuyorum.
Sahte Bryn hala burada mı? Silahı hala bana doğrultulmuş mu?
Yüzüm yapış yapış ve ıslak. Göz kapaklarım örs gibi ağır. Kalbim ve kafa derim, hassas ve zonkluyor.
Uyanık kalmaya çalışıyorum ama başaramıyorum ve sürükleniyorum, bilincim gidip geliyor.

"CALLIE?"

Hava ciğerlerimi yakıyor, kafatasımı kabartıyor.

"Bu kadar kan nereden geldi?" *Electra*.

Kendimi dört ayak üzerine kaldırmaya çalışırken tırnaklarım püsküllü halıya takılıyor. "." Başımı sabit tutmak için avuçlarıyla destekliyor.

"Ciddiyim,

Callie, kımıldama. Yaranın yerini tespit etmem gerek." Electra'nın parmakları hassas bir noktayı okşarken gözlerim doluyor. "Kafanı neye çarptın?"

"Kurşun," diye

mırıldandım. "Ne?"

"Kurşun," diye tekrarlıyorum, küflü bozuk paralarla dolu bir bodrum gibi kokan pelüş halının içinde kaybolmaması için sesimi güçlendiriyorum.

"Bir merminin yatağında ne işi vardı?"

"Onun yatağında değildi." Dizler tıkırdıyor. "Rüyasındaydı. Seni kim vurdu, Callie?"

Birdenbire onlara söylemek istemedim. Tartışma benim hayal gücümün bir ürünü olsa bile, bu onların Bryn'e bakışını renklendirecek. "Maske takıyorlardı, o yüzden bilmiyorum."

Electra ve Malachi sessizler. Çok sessizler.

"Sihirli dikişlere ihtiyacım olacak mı doktor?" Sesime sahte bir neşe katıyorum.

Electra iç çeker. "Malachi, onu sabit tut." İri eller başımın iki yanına yerleşirken Electra mırıldanıyor: "Acıyabilir."

"Benim için sihirli uyuşturucu krem yok mu?"

Malachi'nin "Çabuk olacak" dediği sırada, "Korkarım hepsi bitti," diye cıvıldıyor.

Electra muhtemelen yarayı temizlemek için saç tellerimi çekiştiriyor, sonra da yarama ateş topu gibi bir şey fırlatıyor.

"Sen... kafatasıma... kaynak mı yapıyorsun?"

"Bir keresinde köprüden düşmüştüm." Electra'nın ses tonu o kadar konuşkan ki, bir an için dikkatimi onun onarımından uzaklaştırıyor. "Vücudumdaki her kemiği kırdım. *Ve* boğuldum. Hatırladın mı, Malachi?"

"İnsanın unutacağı türden bir şey değil." Sesi çakıllı ve karanlık bir duygusallıkla süslenmiş, bu da bana anının sadece ham değil, aynı zamanda tamamen hor görüldüğünü düşündürüyor.

"Her neyse, Dorian beni çıkardı ve sonra o ve Malachi kemiklerimi düzeltmek için işe koyuldular çünkü büyüm beni istedikleri kadar hızlı iyileştirmiyordu. Korkunçtu. Ines'le bir ay daha çalışmayı o ikisinin 'iyileştirme yöntemine' her gün tercih ederim."

"Ines'le mi çalıştın?" Hırıltıyla

konuşuyorum. "Dorian beni zorladı. Onun en iyisi olduğunu söyledi." "Öyle mi?"

"En iyi işkenceci."

"Elle," diye iç geçiriyor Malachi.

"Ne? Ines zor biri."

"Dorian ve ben seninle olamadık." Ben irkilince Malachi'nin dokunuşu yumuşuyor. "Onu bu kadar iyi bir öğretmen yapan da bu. Onunla eğitim aldım."

"Sen patronun çocuğuydun. Eğer sana zarar verseydi, işini kaybederdi."

"Yani bana yumuşak davrandığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, ama *senin* boynunu hiç kırmadı."

Malachi "Seninkini kırdı mı?" diye sormadan önce uzun bir duraklama oluyor. Bir uzun duraklama daha. "Unut gitsin."

Konuşmaları o kadar büyüleyici ki kurşun yaramı tamamen unutmuşum. Yine de aklım oraya gittiği anda, acı kafatasımı ağ gibi örüyor. "Bu yüzden mi onu... Kutsal Avcılar'a teslim ettin?"

"Electra, burada, başka hiç kimsenin tutamadığı kadar kin tutabilir.

Onu kızdırmaktan kaçının." Yutkunuyorum. "Anlaşıldı."

"Bu arada, insan nasıl düşer" - Electra'nın iyileştirici büyüü yayılırken dişlerimi gıcırdatıyorum - "köprüden?"

"İnsan kendini yanlış zamanda yanlış köprüde yanlış kalabalıkla bulduğunda."

Bu hikaye hakkında daha fazla şey duymak istiyorum ama acı o kadar büyüyor ki konuşma yeteneğimi kaybediyorum.

"Kendini savunmayı biliyor musun Callie?" diye soruyor.

"Biber gazım var." Bunaltıcı tenime hoş bir serinlik yayılıyor.

"Bizimle bağlarınızı koparmaya karar vermediğiniz sürece, eğitilmeniz gerekecek."

Onlarla bağlarımı asla koparmazdım. En azından isteyerek. "Teklif mi ediyorsun, yoksa Ines'i gerçekten iyi tanımak üzere olduğum konusunda beni uyarıyor musun?"

"Calanthe bizimle takılırsa, Elle, o zaman *bize* sahip olur. Tarian'a sahip olacak."

Kalbim acıyla güm güm attıktan sonra başka bir şeyle, umutla güm güm atıyor. "Doğru. Muhtemelen Dorian'ı *senin* üzerine salar." Electra kıs kıs gülerek

ayağa kalktı. "Bu tamamen harika olurdu çünkü onu *benim* göt."

Malachi'nin yardımıyla kendimi dizlerimin üzerine bastırıyorum. "Sizler çok fazlasınız."

Electra sırtıyor, bu da onun yaşını gösteriyor. Aynı zamanda mutlu da gösteriyor. Malachi'yi çaktırmadan onu süzerken yakalıyorum, kaşları sanki bir denklem çözüyormuş gibi kirpik çizgisine doğru ağırlaşıyor.

"Halını mahvettiğim için özür dilerim Electra."

"Halıyı unut. Sheesh." Ellerini yıkamak için banyomda kayboldu. "Zaten çok sıkıcı."

Öyle değil. Dorian'ın kız kardeşini sadece siyah giyerken görmüş olmama rağmen, onun bastırılmış bir pastel palet olduğunu hissediyorum.

"Yeni bir şey öğrendin mi?" Banyodan sızan hafif ışık huzmesi Malachi'nin irislerini çevreleyen patlamış damarları ortaya çıkarıyor.

Sırada sen varsın. Malachi'nin Tarian'a çarpacağını ve onun sihrini elinden alacağını söylüyor olabilir mi? Malachi o kadar iyi ki bu hiç mantıklı değil. Kahretsin... Tarian'ı esir alanların Malachi'nin peşine düşeceğini söylüyor olabilir mi?

"Ne? Size bir şey söyledi, değil mi? Lütfen bize anlat. Lütfen." Malachi'nin çaresizliği kalbimi sıkıştırıyor.

"Hâlâ uyanmadı." Saçımı geriye itmeye çalışıyorum ama karton gibi sert. "Demek ki sen haklıymışsın Electra." Bunu biraz daha yüksek sesle söylüyorum, ancak banyodan çıkıp ellerini gri bir havluya vururken buna gerek kalmıyor. "Symeon'u Tarian'ın bedeninin üzerine itmiş olmalılar. Ya da belki Symeon yanlışlıkla ona dokundu."

"Geri sar." Malachi'nin alnı bir ebegümeci yaprağı gibi kırışıyor. "Kim kimi itti?"

"Lynch ve Yasmin. Callie ve ben her şeyin arkasında onların olduğuna inanıyoruz. Symeon ile birlikte. Üçünün de sebebi var. Symeon her zaman kardeşini kıskanırdı. Yasmin Tarian'ı istedi ama Tarian onu reddetti. Ve muhtemelen Lynch ve Yasmin bir çift." Electra başıyla beni onaylıyor. "Callie rüyalarından birinde bir düğün pastası gördü. Kaçırılma olayının kökeninde kimin olduğundan tam olarak emin olmasak da, üçünün de işin içinde olduğuna inanıyoruz. Aynı şekilde Tarian'ın büyüünün kötü niyet sezdiğinde onu koruduğuna ve Sym'in bu yüzden kaybettiğine inanıyoruz." Electra ve benim bir *biz olmamız* hoşuma gitti. "Çünkü Tarian'ın kanını akıttı."

Ortaya çıkan sessizlik ritmini sadece banyodan gelen su sesi bozar. Electra musluğun hâlâ açık olduğunun farkında mı?

Tam işaret etmek üzereydim ki Malachi "Bu imkânsız" dedi. Musluğu tamamen unutuyorum ve topuklarımın üzerine oturuyorum. "Neden?"

"Çünkü büyüü onu koruyor *olsaydı*, amcamı öldürmezdi."

"Ya Barak Tarian'ın kanından biraz aldıysa, Mal?" Ben öneririm. "O asla-"

"Yanlışlıkla." Electra avuçlarını silebilmesi için el havlusunu ona doğru fırlatır.

"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini duyuyor musun, Elle?" Havluyu parmaklarının arasında gezdirirken dirseklerini büktüğü bacaklarının üzerinde dengeliyor.

"Tarian'ın neden rünleri sızdığını dair daha iyi bir fikriniz varsa," diyor, "o zaman elbette hepimiz dinliyoruz."

Bakışlarını Electra'ya diker, o da ona ters ters bakar.

Aralarındaki anlaşmazlıkları çözmek için büyü lü savaşa başvurmadan önce, "Tarian'ın büyü s ü ondan bağımsız hareket ediyor. Symeon'u öldürdüğünün farkında bile değildi." Dudağımı ısırıyorum ama hemen bırakıyorum çünkü tadı kan gibi geliyor. "Ondan saklamaya çalıştım ama vicdanım Symeon'u rüyalarımızın içine yerleştirmekten vazgeçmedi."

Dükkândan çıkmadan hemen önce Tarian'ın bana karşı ne kadar hayal kırıklığına uğramış ve kızgın olduğunu hayal ediyorum. Belki de Bryn tarafından vurulmak, gerçeğı saklamaya çalıştığım için beni cezalandırma yoluydu.

"Yani Sym'e *istemed en* rünlerinden birini mi verdi?" Malachi'nin dudakları o kadar gergin ki, solgun yüzünde soluk pembe bir çizgi oluşturuyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Evet." Ayağa kalkarken ekliyorum, "Ayrıca Tarian'ın derisini kaldıran kelime de *wield*."

Malachi kaşlarını çatıyor. "*Kullanmak* mı?"

"Rünleri kendilerini yeniden şekillendirebilir."

"Sırtındaki gibi..." Ayağa kalkarken boynunu kırıyor ama bu onun sert duruşunu gevşetmek için hiçbir şey yapmıyor. Aksine, vücudu daha önce olduğundan daha sert görünüyor. Kollarını kavuşturduğunda daha da sertleşiyor.

"Sırtındaki yazı değ iş ti mi?" Electra sorar.

Sıcaklık köprücük kemiğimi sızlatıyor. "Tam olarak değ il. Sadece Tarian'a diğerlerinize olduğundan daha farklı geliyor."

"Tarian'a ne yazıyor?"

"Musluğu kapatmayı unuttun, Electra."

"Sana banyo yaptırıyorum çünkü-" Burnunu kaş ıdı ve her yerimi iş aret etti. "Yani diyordun ki... sırtındaki rün?"

"Ben bir şey demiyordum."

"Ş imdi Tarian'a ne yazdığını bilmem

gerekiyor." Malachi'nin dudaklarında çarpık bir gülümseme belirir.

Gözlerimi iki yana sallayarak, "buna cüret etme," nefes veriyorum.

Electra'nın kulağına giderse, bunu yaşamama *asla* izin vermez. Zaten rüyalarım dan zevk aldığımı düşünüy or, ki almıyorum. Birden Tarian'ın kalçalarımın arasında diz çöktüğ ünü hayal ediy orum ve vücut ısım bir düzine kadar yükseliyor. , tamam. *Bazı* kısımlardan zevk alıyorum ama

Son fantezimiz nasıl sona erdiyse, yakın ya da uzak geleceğimde daha fazla seksi zaman olmayacağını düşünüyorum.

Electra, Malachi ile Atlantisçe konuşuyor. Her ne kadar bambaşka bir konudan bahsediyor olsa da, yüzündeki ışıltılı ifade bana konuşmasının konusunun ben olduğumu söylüyor. Banyoya doğru yürürken dudaklarımı kıvırır gibi yapıyorum.

"Yakında onu birinizden çıkaracağım!" Electra sesleniyor.

Elinden geleni yapacağından hiç şüphem yok. Banyo eşiğinde durup, "Bryn evine mi döndü yoksa burada mı?" diye soruyorum.

"O burada," diyor Malachi.

Odadaki atmosfer sıcaktan soğuğa o kadar hızlı geçiyor ki tüylerim diken diken oluyor.

" oluyor?"

Electra ellerini havada sallıyor. "Ses kalkanı," diye açıklıyor kaşlarımı kaldırdığımı fark ettiğinde. *Ne* kadar *zarif*. "Solma ihtimaline karşı yeniden uyguluyorum."

Bağırsaklarım çalkalanmaya başlıyor ve beynimle bağlantılı olmasa da rüyamın son bölümünün zihnimin ön saflarına geri dönmesine neden oluyor. Kurşunun sesini duyuyorum. Kafatasımdaki sıcaklığını hissediyorum.

"Sabit hattınızdan bir arama yapmaya çalıştı. Malachi mutfığa girdiğinde telefonu fırlattı, sonra da dirsek atmış gibi yaptı."

"Kimi aramaya çalıştı?"

Malachi, şu anda muhtemelen temiz olmalarına rağmen ellerini hâlâ havluya sürtüyor. "Emin değilim. Ona isterse benim cep telefonumu kullanabileceğini söyledim. Kimseyi aramaya çalışmadığı konusunda ısrar etti."

Kalbim uzuvlarıma o kadar çok kan gönderiyor ki dizlerim kilitleniyor ve her yerim karıncalanmaya başlıyor. "Sana gerçeği söylemesi için onu zorlamadın mı?"

"Yaptım. Hikayesi değişmedi."

Bunun nabzımı düzeltmesi gerekirdi ama düzeltmiyor. "O zaman bu seni neden rahatsız ediyor?"

Omuz silkiliyor. "Yalan söylüyormuş gibi hissettim."

"İnsanlar zorlandıklarında yalan söyleyemezler sanıyordum."

Electra, Bryn'in her an yatak odasına dalmasını bekliyormuş gibi kapıya bakıyor. "Eğer kanımızın bir kısmını

Sistemlerinde, yapabilirler. Ama etkisi geçiyor. Bu yüzden Malachi onu buraya geri getirdi."

"Yan etkileri olduğunu söylemiştiniz. Eğer eline geçerse" - burnumun kırıışmasına engel olamıyorum - "*kan*, ne tür yan etkileri olacak?"

"Kanlı burun en yaygın olanıdır. Bazen de morarma yapabilir. Eğer ilaç serbestçe verildiyse, herhangi bir yan etkisi olmayacaktır."

Göz kapaklarım Bryn'in silahının namlusunun parlaklığıyla aydınlandı. Bu bir önsezi miydi? Ya Tarian'ın rünü rüyalarımıza başka bir büyülü katman ekliyorsa? Başımı sallayarak bu çılgınca düşüncüyü bertaraf ediyorum. Bryn benim en iyi arkadaşım. Korkmuş bir şekilde uyanmış olabilirim ama çatışma, Bryn'in *diğer* kız kardeşi... bunlar gerçek değildi.

Yatak odası kayboluyor ve ben aniden Bryn, Yasmin ve Lynch'le birlikte tren vagonuna geri dönüyorum, o korkunç düğün pastasının önünde oturuyorum. Sonra annemle birlikte çatı katının mutfağında duruyorum ve *Bryn'in de belirttiği gibi, Hadeztown'daki en yüksek bina olduğunu* söylüyor. Bryn unutmaya zorlanmıştı ama yine de hatırlamıştı. Ya Tarian onu da suç ortağı olduğu için tren vagonuna eklediye?

O kardeş değil.

"Callie?" Electra elini yüzümün önünde çırpıyor.

Kanım kulak zarıma çarpıyor ve görüşüm pikselleşiyor. Kolumu dışarı fırlatıyorum, tırnaklarımı kapı çerçevesine çarparak onu tutmayı başarıyorum.

"Bayılmak üzere misin?" Electra'nın sesi metal bir borudan çıkıyormuş gibi geliyor.

Başımı sallıyorum.

"Uzanmaya ne dersin?" Elini belime doladı. "Ne olur ne olmaz..."

"Bu rün değil," diye . "O zaman ne?"

Çavuş artık kel olmasına rağmen, saçları eskiden alev kırmızısıydı. Gen sadece Bryn'in saçlarını renklendirirken, Yasmin'in saçlarına işlemiş. Parmaklarımı koyu renkli ahşabın etrafında sıkıyorum ama yine de düşüyormuşum gibi hissediyorum.

"Ne oldu Callie?" Malachi Electra'nın üzerinde yükseliyor ve Electra minyon değil.

Aralarındaki boy farkını neden şimdi fark ettiğimden emin değilim. Neden dikkatimi çekiyor ki? Çünkü ateşli beynim sağlam bir şey arıyor.

tutunmak için? Bu olmalı.

Yutkunuyorum. "Sanırım Yasmin Delta Lynch'in kızı." *En iyi arkadaşımın* da işin içinde olduğunu düşünüyorum ama bunu kendime saklıyorum.

OceanofPDF.com

I Oturma odasının penceresinden yeni bir şafakla grileşen ufka bakarken çay etiketini tekrar tekrar çeviriyorum. Umarım Bryn ve Yasmin'in akrababalığı konusunda yanılıyordumdur, tıpkı en yakın arkadaşımın Bunca zamandır babasına yardım ediyormuş.

Ama düşündükçe, Yasmin'in Symeon'u Delta ile aldatmadığına ve Bryn'in masum bir seyirci olmadığına daha çok ikna oluyorum.

Electra tavandan tabana pencerenin yanında bana katılıyor, bakışları Bryn'e ödünç verdiği yatak odasına kayıyor.

Kupayı iki elimle daire içine alıyorum. "Yasmin'in annesi ne dedi?"

"Malachi onu aramamaya karar verdi."

"Neden olmasın?" Boynumu büküyorum, bu da vücudumu büküyor ve çay bardağını yerinden oynatıyor.

Parlak siyah taytıma bulaşıyor. Genelde mat olanları tercih etsem de, kıyafet seçimim bu alanda biraz sınırlı. En azından çamaşır makinesi bip sesi çıkarıp çamaşırlarımın bittiğini haber verene kadar.

"Çünkü" -Electra'nın bakışları kapıya yöneldi- "onun da işin içinde olmasından endişeleniyor."

İçim gibi soğumuş olan kupayı elime alıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bir şeylerin peşindesin." Sütü güneş ışığı, yoğun bulut örtüsünü delerek Charles'ın huzursuz sularını ve uyuklu

Boston sokakları. "Malachi, DNA testi yapabilmemiz için Yasmin'e ait bir şey bulmaya çalışmak üzere Symeon'un evine gitti." Kahverengi gözleri şafağın sessizliğinde altın sarısı yanarken, mavi gözleri cam gibi parlıyor.

"Saul bilir miydi?"

"Olabilir. O konseyin bir parçası. Öte yandan, Nora Yasmin'in doğduğu sıralarda öldü. Annemle babamın ve Dorian'ın bana anlattığına göre, Nora öldükten sonra bir süre ortalıktan kaybolmuş, yani o da bizim kadar bilgisiz olabilir."

"Tamamen yanılıyor olabilirim."

"Ya da hedefin tam ortasında olabilirsin."

Electra beni iyileştirmiş olsa da, hayali bir sızı devam ediyor ve bana etimi parçalayan hayali kurşunu hatırlatıyor. Bana en iyi arkadaşımı sandığım kadar iyi tanımıyor olabileceğimi hatırlatıyor.

"Annemi ve Bayan Fiona'yı buradan götürmenizi istiyorum. Bizden."

Gözlerini gökyüzünden ayırmadan, "Birini tanıyorum. Hayatım pahasına güvendiğim biri. Annenin hayatı pahasına güvenebileceğim biri. Aralarındaki ilişki trajik bir şekilde sona erdiği için kardeşim onunla iletişime geçtiğim için beni öldürebilir ama Diego en iyisi."

"Ines'in en iyisi olduğunu sanıyordum."

Onunla alay ediyorum. Electra'nın yüzü yeniden buruştu.

"Peki Diego, neden bitti?" Bunu onun acısını dindirmek için soruyorum ama aynı zamanda annemi terk edilmiş bir eski sevgiliye emanet etmeden önce öğrenmem gereken önemli bir ayrıntı olduğunu düşündüğüm için soruyorum.

"Diego, Dorian'ın kendisiyle birlikte Teksas'a taşınmasını istedi ama kardeşim işini bırakmak istemedi."

"Peki Diego buraya taşınmadı mı?"

"Üç yıldır buradaydı."

"Atlantis'ten mi?"

"Eğer onları güvende tutmak istiyorsanız, en iyisi-" "Sadece emin olmak için sordum."

Electra Dorian'ın eski sevgilisini ararken ben de kanepeye doğru ilerleyip üzerine çöküyorum. Vücudum altı ton, sadece kalbim dört ton ağırlığında gibi hissediyorum. Ilık çayımı sehpanın üzerine yerleştiriyorum, sonra bacaklarımı altına kaydırıyorum ve pelüş arka yastıklara gömülüyorum.

Kumandayı çarpmış olmalıyım çünkü televizyon ekranı Tarian'ın bir resmiyle aydınlanıyor. Hayalimdeki sevgilinin çatık kaşlı ağzına ve ürpertici bakışlarına bakıyorum. Hayır.

Onun hakkında en kötüsünü düşündüğümü merak ediyorum. Verdiği titreşimler korkunç. Ve çekici. Ama çoğunlukla korkutucu.

Çok geçmeden onun resmi kayboluyor ve yerini bir başkası alıyor: Yasmin. Onu görünce irkiliyorum, sonra bakışlarımı ekranın altındaki başlığa çeviriyorum: *Hadez'in kız arkadaşı kayıp*. Parmaklarım sessiz düğmesine dokunup ayarı devre dışı bırakıyor ve muhabirin sesi hoparlörlerden bangır bangır yükseliyor. Tüm binayı ayağa kaldırmadığımı umarak sesi kısmak için ses düğmesine basıyorum.

Muhabir Yasmin'in portresinin yerine Symeon'la birlikte 'e bir milyon dolara mal olduğu anlaşılan sirk temalı bir doğum günü kutlaması sırasında çekilmiş bir fotoğrafını koyar. *Bu* Tarian'ın rüyalarından birini neden renklendirdiğini açıklıyor. Sadece partiye katılmakla kalmadı, aynı zamanda Yasmin'le de doğrudan bağlantılı. *"Aileye yakın kaynaklar ilaç varisinin battığında yattaydı."* Resmin yerini Martha's Vineyard'ı çevreleyen beyaz örtülü, tekne istilasına uğramış okyanusun havadan çekilmiş bir kaydı alıyor. *"Dün gece, Fablez ailesinin reisi tüm sosyal medya kanallarında bir video yayınladı ve torununun davasıyla ilgili bilgi için bir ödöl teklif etti."*

Daha dik oturuyorum. Yani Saul, Tarian'ın kayıp olduğunu açıklamadı ama Yasmin'in kayıp olduğunu mu açıkladı? Bu onun fikri miydi? Catalina'nın mı?

Tam adı zihnimde canlanırken, ekran kırkından bir gün bile fazla göstermeyen, kuzguni saçlı, yetmiş yaşındaki aile reisi Catalina Fablez'in görüntüsüyle doluyor. Ayrıca eve sağ salım dönmesi için dua ettiği torununa da zerre kadar benzemiyor.

"Bu video viral olduğundan beri yüzlerce kişi okyanusa açıldı. Şimdi Üzüm Bağı'na gidelim. Jacob, ortamın havası hakkında bize ne söyleyebilirsin? İnsanlar Yasmin Hassek'i canlı bulma konusunda umutlu mu?"

Catalina'nın kaydedilen yalvarışının yerini, ağır hizmet tipi yağmurluk giymiş bir adamın canlı yayını alıyor. *"Korkarım ki buradaki havanın pek de hevesli olmadığını söylemek zorundayım, üstelik bu havayı hesaba katmıyorum bile. Denizde kaybolmak için iyi bir zaman değil. Bir Atlantisli için değil. Hiç kimse için değil."*

"Kutsal Coco Chanel, Yasmin kayıp mı?"

Bryn yanımdaki kanepeye otururken ben de kanepeden bir adım atıyorum. Ben.

"Bu da mesajlarıma neden cevap vermediğini açıklıyor."

Arkadaşımla profiline bakıyorum, sonra onu geçip Electra'ya bakıyorum, telefonu hâlâ kulağında olmasına rağmen dikkati bizim üzerimizde. Bu hâlâ Diego'yu ikna etmeye çalıştığı anlamına mı geliyor, yoksa görevinin ayrıntılarını mı inceliyor?

"Annemi aramam gerek." Al renkli kaşkolu ve dantelli erkek şortunun üzerine eklediği havlu bornozun ceplerini yokluyor. "Telefonumun bozuk olduğunu unutup duruyorum." Kanepede dönüyor, bornoz çıplak bacaklarının etrafından ayrılıyor, kalçasındaki ve dış uyluğundaki büyük bir çürük ortaya çıkıyor. "Sence annenin hemşiresi telefonunu ödünç almama izin verir mi?"

"Pek olası değil. Bacağına ne oldu?"

Yontulmuş bir tırnağıyla çürüğü yokluyor. "Gece çarpmış olmalıyım. Belki de senin dairende annenin ilaçlarını almaya gittiğimde?" Alnı çatlıyor. "Bunu ben yaptım, değil mi? Rüya görmedim, değil mi?"

"Sen yaptın."

"Güzel. Kendimi kaybettiğimi sanıyordum." Burnunu kırıstırıyor. "Her şey olup biterken -düğün, yangından sonra buraya taşınmanız, Symeon'un ölüm-günlerin çok garip geçtiğini hissediyorum. Yeterince uyumuyor olmalıyım, çünkü zamanın yarısında sersemlemiş ve kafam karışmış halde dolaşıyorum."

Zorlamanın yan etkilerini anlatırken suçluluk duygusundan midem kasılıyor. Tabii sersemlemiş numarası yapmıyorsa?

"Lisa'ya ilaçlarını verdin mi?"

"Henüz değil." Kaburgalarım sıkıştı. Ya Bryn annemin haplarıyla oynadıysa?

Başımı hafifçe sallıyorum. Bryn, Tarian'ın yakalanmasına yardım etmiş olabilir ama anneme zarar vermek istemesi için hiçbir sebep yok. Tabii bana zarar vermeye çalışmıyorsa?

Avucumu karnıma bastırıyorum. Bryn'le bir keresinde fırında on dakika yerine bir saat pişirdiğimiz kurabiyeler kadar sert, çünkü en sevdiğimiz TV şovuna dalıp gitmiştik. "Evimdeyken EpiPen'imi bulmuş olma ihtimalin var mı?"

"EpiPen'in mi? Dorian sana bir tane almadı mı?"

Üç gece önce yemek yerken onunla bu konuyu konuştuğumu hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. Nasıl oluyor da hatırlıyor? Electra zihnini ziyaretten boşalttığında, Bryn'in burada geçirdiği süre boyunca yaptığı tüm konuşmalar da silinmemiş miydi?

"Callie, neden bana öyle bakıyorsun?" Bryn bornozunun yakalarını çekiştiriyor.

"Dorian neden bana EpiPen alsın ki?"

Göğsüne daha sıkı oturtmayı başarana kadar bornozuyla uğraşiyor.
"Çünkü o Tarian'ın sağ kolu ve sen de Tarian'ın... *arkadaşısın*."

"Ben değilim."

"Hun, nerede bir bak."

"Neredeyim ben?"

Sanki bir sırrı açıklayacakmış gibi sesini alçaltıyor. "Tarian Hadez'in yüksek binasında, işte orada." Bakışları tekrar Hadez'in cenaze töreninin yayınlandığı ekrana yöneliyor. "*Anma töreni ertelendi. Hava mi yoksa kardeşi henüz gelmediği için mi?*" diye okuyor. "Tarian henüz Vineyard'da değil mi?"

"Görünüşe göre değil."

Bakışları bana doğru dönüyor. "*Görünüşe göre mi? Seni aramadı mı?*"

Gerçekten beni arayabileceğini mi düşünüyor yoksa bu da rolünün bir parçası mı? "Aramızda bir şeyler olduğuna ikna olduğumu biliyorum ama annenin nişanından beri onu ne gördüm ne de konuştum."

Gözleri kürek olmasa da, neredeyse onları dürttüğünü, kazdığını hissedebiliyorum. "Keşke telefonum yanımda olsaydı. Annem bu muhabirlerin bilmediği bir şey biliyor olabilir."

"Yasmin hakkında mı?"

"Şey, evet. Aman Tanrım, sence işin içinde bir cinayet mi var?"

Bu sefer uzun ve derin bakan benim ve ben baktıkça Bryn'in bir şeyler sakladığına dair inancım daha da güçleniyor.

"Telefonunu ödünç alabilir miyim,

Callie?" "Telefonum yok."

"Odanızda mı?"

"Yangında yok oldu."

"? Ama bu geçen haftaydı. Henüz değiştirmediniz mi?" "O üç gün önceydi ve hayır, zamanım olmadı."

"Neden hemşireyi sana yeni bir tane alması için göndermiyorsun?" "Kimliğime ihtiyacı var, o da kül oldu."

"Yine de sana bir telefon ödünç verebilir, değil mi? Ya da belki Dorian sana bir kullan-at telefon bulabilir?"

"Dorian Tarian için çalışıyor. Benim için değil."

Bakışları kızgınlıkla kararıyor. "Belki Mal sana bir tane getirebilir?"

"Mal mı? Neden yapsın ki?" Kalbim öyle bir çarpıyor ki, babamın bir yıl dükkânda tasarlayıp sattığı orman yeşili kapüşonlu sweatshirt'ün üzerindeki beyaz Bloom's Blooms logosu titriyor. "Onu çok az tanıyorum. Muhtemelen anma töreni için Martha's Vineyard'da olduğundan bahsetmiyorum bile."

Gözbebekleri gerilir. "Doğru ya. Dur tahmin edeyim. Burada sabit hat yok mu?"

"Birini fişe takacak zamanları olmadı."

Ortaya çıkan sessizlik, rahat olamayacak kadar uzun sürüyor. "Birinin dünyadan kopmasının tek bir nedeni olabilir."

Bu bana silah çekip yalancı dediği an mı? Bornozunda tabanca şeklinde bir çıkıntı var mı diye kontrol ettim ama bulamadım. Belki de silahını erkek şortunun arkasına saklamıştır. Electra da aynı şeyi düşünmüş olmalı çünkü Bryn eğildiğinde Atlantisli avucunu kaldırıyor. Etrafımda bir tür hava kalkanı oluşturuyor olmalı çünkü yüzümü çevreleyen saç telleri kalkıp kopmaya başlıyor.

"Sanırım benden bir şey saklıyorsun, Callie. Tarian'la ilgili bir şey." Bryn'in sözleri yüksek sesle, net ve kafa karıştırıcı bir şekilde içeri giriyor. "Bence hepinizin dükkânı kasıp kavurduğunu iddia ettiğiniz o yangın olmadı."

Tüylerim diken diken oluyor ve kollarımın ekstra yumuşak yün astarına sürtünüyör.

"Bence o hemşire aslında hemşire değil." Hâlâ telefonda olan ya da öyleymiş gibi davranan Electra'ya yan gözle bakar.

"Neden" -boğazımı temizliyorum- "böyle söylüyorsun?"

"Atlantisçe konuşuyor." Bryn'in sesi artık o kadar kısık ki kulaklarıma zar zor ulaşıyor.

"Atlantisli ne zamandan beri hemşire olamıyor?"

Bryn'in göz bebekleri kâğıt üzerindeki su gibi yayıldı. "Doğaüstü bir varlık neden hemşire olmayı *seçer* ki?"

"Doğaüstü mü?" Bu kelime beni ürkütüp öksürttü.

"Süper güçlerin varlığına inanmayı reddettiğini biliyorum tatlım ama Atlantisli bir şeyler yapabiliyor."

Eğilip kupamı alıyorum, sonra da boğazımı sulandırmak için küçük yudumlar alıyorum. "Bir keresinde Yasmin'le kulübe gitmiştim"-Bryn bornozunun altına uzanıp

"ve parmaklarının bir hareketiyle bir kızı VIP podyumundan aşağı fırlattı."

Boğazımı yeniden tahriş eden çaydan bir yudum alınca öğürüyörüm. "Kız iyi miydi?" -hışıltıyla- "İyi miydi?"

"Ne yazık ki. Birinin masasına düştü." Bryn sanki dışarıda geçirdiği sıradan bir geceyi anlatıyormuş gibi omuz silkiyor. "Polisler geldi ve onu tutukladılar."

"Yasmin?"

"Hayır, kız. edin. O çılgın Kutsal Avcılardan biri olduğu ortaya çıktı."

"Bunu bana hiç söylemediğine inanamıyorum."

"Gerçekten mi?" İşaret parmağını çatı katında gezdiriyor. "Bana burada *gerçekten* ne yaptığını söylemeye ne dersin?"

"Kaza bir kaza değildi." Gerçeği ifşa etmeden gerçekleri en iyi nasıl aktarabileceğime karar çalışıyorum. "Tarian'ın arabası hedef alındı."

İrisleri büyür ve bozuk para gibi parlar.

"Onların hedefi olmasam da, Tarian ve Malachi suçlu taraf yakalanana kadar beni güvenli bir yerde tutmanın en iyisi karar verdiler."

İtirafımın Bryn'in içinden süzölüşünü izliyorum.

"Size söylemediğim için özür dilerim ama gizlilik yemini ettim."

Bryn akılsızca bornozunun kolunu yukarı itiyor ve yeniden sıralıyor.

"Kim?"

"Kim ne?"

"Kim peşinde-" Gözlerini kırptırıyor, parmakları bileziklerine karşı donuyor. "Kutsal Avcılar!" Sesini fazla yükseltmiş olabileceğini fark edince avucunu dudaklarına vuruyor.

Annemin ve Bayan Fiona'nın yatak odalarının kapılarını kontrol ediyorum ve ikisini de neyse ki kapalı buluyorum. Dikkatimi arkadaşına verdiğimde Electra'nın daralmış bakışlarıyla karşılaşıyorum. Nasıl bir oyun oynadığımı mı merak ediyor?

"Ona söylediğim için özür dilerim, Elle. Söylememem gerektiğini biliyorum ama Bryn ve benim birbirimizden sakladığımız bir şey yok. Değil mi Bee?"

"Sorduğun gerçeği biraz incitici buluyorum." Bryn başını sallıyor. "En azından, her şey anlam kazanmaya başlıyor-" Dikkati tekrar televizyona kaydđ. "Bunun Symeon'un ölümü ve Yasmin'in kaybolmasıyla bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Var." Cevap veren Electra.

Bryn başını yavaşça bir kez daha sallıyor. "Vay canına. Bu delilik."

Bip sesi geliyor. Sadece amaşır makinesi olduğunu fark edene kadar irkiliyorum. Kıyafetlerimi kurutucuya atmak için kalktım. Oturma odasına geri döndüğümde Bryn artık kanepede değildi ve televizyon da kapalıydı.

Electra karanlık ekrana kaşlarını çatıyor. "Sana kahvaltı hazırlıyor."

Mutfakta dolaplar şangırdıyor ve çatal bıçak sesleri yükseliyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Kahvaltı mı? Günün en önemli öğünü."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Bence çok fazla bilgi vermemeliyiz"-Electra kumandayı eline alıp birkaç düğmeye basıyor-"ama onun bu işe karıştığını da sanmıyorum."

Electra'nın inancımı doğruladığını duymak rahatlatıcı. "Bilginin onda kalmasına izin verebilir misin?"

Başını sallıyor, dikkati kumandaya

kaymış. "Diego geliyor mu?"

"Evet. Yola çıktı."

"Teşekkür ederim." Göz kapaklarım minnettarlık, rahatlama ve yorgunluktan diken diken oluyor. "Hey" -sesimi sadece bir fısıltıya indiriyorum- "geçen gün çantasında küçük kahverengi bir şişe fark ettim. Hâlâ orada mı diye kontrol eder misin?"

Bakışları kumandadan ayrılıp yüzüme çarpıyor ve aynı anda Boston'u sarsan bir gök gürültüsü ışıkları yok ediyor.

"Lanet televizyon kapanmadan önce kasırga kelimesini duydum." Düğmelere basmaya başladı. "Ugh."

Gökyüzünde çatallanan şimşekler bulutları ve Electra'nın siyah kargo pantolonunun arkasından çıkardığı telefonu yaldızlıyor.

"Cep telefonu çekmiyor." Telefonunu pantolonunun cebine geri sokuyor, sonra başıyla yatak odasını işaret ediyor. "Ben etrafı araştıracağım. Sen onu mutfakta tut."

Yağmur araba yıkar gibi cumbalı pencerelere vurmaya başladığında mutfağa doğru ilerliyorum.

"Anma törenini ertelemelerine sevindim, çünkü bugün Üzüm Bağı'na gitmeme imkân yoktu." Bryn iki kâseye Lucky Charms yığıyor. "Bir okul gecesinde aile boyu bir kutuyu mideye indirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

Renkli mısır gevreğinin üzerine süt sıçratırken kolundaki takılar çınlıyor. Bu kadar çok bileziğe nasıl dayanıyor bilmiyorum. Ben bir saate bile zor tahammül ediyorum.

"Hatırlıyorum." Çatal bıçak çekmecesinden iki kaşık çıkarırken gülümsüyorum. Şekeri o kadar fazla kaçırmıştık ki uykuya dalmamız saatler sürmüştü.

Annem mutlu değildi; babam ise hiperaktivitemizi histerik bulmuştu, özellikle de ertesi sabah halsiz kızılarımızı okula gitmemiz için gereğinden bir saat önce uyandırdığında.

"Yani Electra hemşire değil, öyle mi?"

Tam hayır demek üzereydim ki ön kapı bir gök gürültüsüyle açıldı. Havadan mı yoksa elektrik olmadığından mı bilmiyorum ama gıcırđıyorum, kaşıkları bırakıyorum ve avucumu çarpan göğsüme vuruyorum.

Yağmurdan kahverengiye dönmüş sarı bir yeleyi gördüğüm an bir nebze olsun sakinleşiyorum. Kapıyı kapattıktan sonra Malachi, kapının yanında duran ve dairenin geri kalanı kadar karanlık olan modern alarm panelini inceliyor.

"Elektrik yok." Tedirgin nabzım yüzünden dilim hâlâ titriyor.

Malachi'nin kaşları yeniden çatılır. "Evin alarmı hâlâ çalışıyor olmalı. Bağlantılı-"

"Cep telefonu çalışmıyor." Electra gözleri endişeyle parlayarak mutfığa girer.

Belki fırtınalar onu korkutuyordur? Şişeyi bulmadıysa ve- Bakışımı yakaladı ve başını salladı. Şişe yok mu, yoksa şişenin içinde rapor edilecek şüpheli bir şey yok mu?

Kaşıkları almak için çömeliyorum. "Asansör çalıştı mı?"

"Binada yedek bir jeneratör var." Malachi bir düğmeye basıyor ve mutfak ışııkla doluyor.

Fırtınaları sevmeme rağmen kaburgalarım gevşiyor ve nefesim kesiliyor. Electra ve Malachi de bir gerilim katmanından kurtulmuş gibidir.

Bryn süt kutusunu yere bırakıyor. "Durun... hepiniz bunun" -parmaklarını mutfakta çeviriyor- "Kutsal Avcıların olduğunu mu düşündünüz?"

Malachi'nin çenesi düşer. "Kutsal Avcılar mı?"

"Bryn'e Tarian ve benim kaza gecesi hedef alındığımızı söyledim ve bunun halkınızdan nefret eden o tarikat tarafından yapılmış olabileceğine inanıyor." Paylaştıklarımın bu kadar olduğunu göz kapaklarımı hafifçe kaydırarak anlatmaya çalışıyorum.

"Aslında faillerin maskesini düşürdük, Bryn." Kare şeklindeki mermer yemek masasına doğru ilerlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Ve?" diye soruyor ona. "Kim onlar?"

Bir sandalye çekti, sandalyenin ayakları sessizliği arduvaz üzerindeki tebeşir gibi parçaladı. "Kuzenime saldıranlar baban ve kız kardeşin."

Kız kardeşin.

Parmaklarım kaşıkları sıkıca kavrarken bakışlarım Bryn'inkilerde yoğunlaşıyor. Yasmin'in Bryn'in kız kardeşi olduğu konusunda haklıysam, bu Bryn'in zararsız olduğu konusunda yanlış olduğum anlamına mı geliyor?

OceanofPDF.com

T Bryn'in süt kutusuna vidaladığı kapak parmaklarından kayar ve yuvarlanarak Electra'nın savaş botlarına çarpar. "Babam mı? Calanthe'nin babam ve Mackenzie ile ne ilgisi var?"

Malachi dikkatini oturma odasını mutfaktan ayıran sürgülü kapıya vermeden önce gözlerim Malachi'ninkilerle bir anlığına buluşuyor.

"Mackenzie değil." İşaret parmağıyla bir hareket yaparak kapıyı kapatıyor.

Bryn'in nefesi kesilir, ama bu onun sihir kullanmasından mı yoksa başka bir kız kardeşi olduğu haberinden mi kaynaklanmaktadır?

"Oturmalısın." Malachi sanki bir ton ağırlığındaymış gibi yemek sandalyeye çöküyor, sonra Bryn için yanındaki sandalyeyi çekiyor.

Kıpırdamadan duruyor. "Başka bir kız kardeşim daha mı var?"

Malachi, James Dean *gibi* beyaz bir tişörtün üzerine giydiği lacivert süet bomberın fermuarını açıyor, sonra parmaklarını göğüs cebine sokup katlanmış bir kâğıt çıkarıyor ve masanın üzerinde düzeltiyor. Sağ üst köşede bir laboratuvarın logosu ve altında tanıdık bir kısaltma yer alıyor.

Bryn sonunda ona doğru yürür. Yine de oturmuyor. Sadece masadaki kâğıdı kapıp yüzüne götürüyor. Hızlıca bir göz gezdirdikten sonra tekrar yere bırakıyor. "Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Bunlar DNA sonuçları," diye yanıtlıyor Malachi.

"Kimin?" diye sorar.

"Senin."

"Benim mi?" Bryn ciyaklıyor. "Neden DNA'mı test ediyordunuz?"

"Çünkü Delta Lynch'in senden önce başka bir çocuğa babalık yapmış olabileceği dikkatimi çekti ve bunu doğrulamak istedim. Öyle olduğu ortaya çıktı-Yasmin."

"Yasmin benim kardeşim mi? Yasmin Hassek Fablez?" Gözleri en son annemle babamın bizi şeker fabrikasına götürüp şekerin rengârenk tatlılara nasıl dönüştüğünü izledikleri gün bu kadar büyümüştü. "Şu anda kayıp olan Yasmin mi?"

"Teknik olarak kayıp değil. Baban ve Tarian'la birlikte kaçak durumda." Malachi boynunu büküyor. "Biz sadece onun ülkeyi terk etme planlarını engellemek için 'kayıp' hikâyesini polisin kucağına bıraktık. Onu ne kadar çok kişi ararsa o kadar iyi."

Ülkeden ayrılmak... Birdenbire Bryn, Yasmin ve Delta'yla birlikte Atlantis'e giden o tren vagonuna geri döndüm. Tarian Delta ve Yasmin'i birbirine bağlayan bağları yanlış anlamıştı ama gidecekleri yeri değil.

"Dahası da var." Malachi parmaklarını mermer masa tablasına vuruyor.

Bryn'in teni terle parlatılmış beyaz ve kızılın alacalı bir tonu. Arkadaşımın daha fazlasını kaldıracabileceğinden emin değilim.

"Daha önce Symeon'un dairesinden Yasmin'in DNA'sını alırken, teyzem ve amcamın düğününden bir fotoğraf gördüm. Annem ve babam gelin ve damadın iki yanında duruyordu. Bundan bahsetmemin nedeni, yanından geçerken iki kez bakmış olmam. Başka birini gördüğümü sandım." Parmakları kıpırdamayı bırakıyor ve ciğerlerinden yavaş bir nefes çıkararak gergin bekleyişe katkıda bulunuyor. "Yasmin'i gördüğümü sandım."

Bir ürperti omurgamdan yukarı fırlıyor ve en uzak uzuvlarıma kadar yayılıyor. Kutsal melek, bunu mu söylüyor?

Malachi elini masaya vurmadan önce birkaç kez ağzını yokladı. "Ben de DNA testi yaptırdım. Annemin yirmi beş yıl önce birlikte kaçtığı insan senin babandı, Bryn." Buğulu gözleri mutfak penceresinin ötesindeki manzaraya gitmeden önce çıktının üzerinde geziniyor.

Electra'nın ağzı açık kalır ama hiç ses çıkmaz. Sadece hava.

Dün bana anlattığı her şey zihnimde dönüp duruyor: Nora'nın sevgilisine insanüstü güçler vermesi için Barak'a Tarian'ı ödünç vermesi için yalvarması; Barak'ın bunu reddetmesi; konseyin Nora'nın kanını bir ölümlüye verdiği için idam edilmesini oylaması.

"Atlantis'e gidiyorlar." Sesim şoktan o kadar soluk soluğa çıkıyor ki, kendi kulağımdan başka kimsenin kulağına gittiğinden yüzde yüz emin değilim.

"Yasmin bu yüzden Tarian'ı kaçırdı."

Bryn'in solgunluğu bornozuyla yarışıyor. "Yasmin kaçırıldı- Ama ben Kutsal Avcıların... Ben- ben- ben Tarian'ın seni güvende tuttuğunu sanıyordum?"

Dudağımı ısıyorum. "Tarian kaza gecesi arabada benimle birlikteydi." "O gece kaçırıldı. Baban ve Yasmin tarafından." Electra'nın bakışları Malachi'nin başının arkasına kilitlenmiş. "Symeon'un önemli bir rol oynadığına inanıyoruz, ancak bu rolün ne olduğundan yüzde yüz emin değiliz. henüz değildi."

Bryn'in boğazı yutkunmaktan titriyor. "Yasmin nişan partisindeydi. Symeon da öyle."

"Biliyoruz, ama yine de her şeyin içindeydiler, Bee." Kaşıkları tekrar düşürmeden önce mutfak tezgahının üzerine koyuyorum. "Bu arada, çiçek süslemeleri için kız kardeşinden beni tutmasını istedin mi?"

"Hayır. Neden?"

Yutkunuyorum. "Çünkü Mackenzie öyle dedi." Electra ve Bryn kaşlarını çatmış olsalar da onlara Tarian'ın teorisinden bahsetmiyorum. *Symeon, Symeon, Symeon, seni aşâğılık herif.*

"Lütfen biri babamın Tarian Hadez'i neden kaçırdığını açıklayabilir mi?" Bryn, Malachi'nin daha önce teklif ettiği sandalyenin arkasını sıkıca kavıyor, göğsü baş döndürücü bir hızla inip kalkıyor.

"Çünkü kuzenim, madenin doğaüstü yetenekleri sıradan ölümlülere aktarabildiği bir kanal." Malachi'nin sesi bir uçurumdan geliyor gibi. Madenin kendisinden.

Ona göz kırpmıyor, sonra Electra'ya göz kırpmıyor, en sonunda da bana. "Biliyordun!"

Bunca zamandır Atlantislilerin güçleri olduğunu biliyor muydun Callie?" Yüzümü buruşturuyorum.

Electra omuzlarını dikleştirir. "İnsanların sırlarımızı bilmesine izin yok, Bayan Fielding."

Bryn'in ağzı kötü bir ifadeye bürünüyor. "*Calanthe* insan değil mi?" Neredeyse yirmi yıl önce o konserde tanıştığımız günden beri tam adımı kullanmadı, bu yüzden acıtıyor.

"Calanthe'ye Tarian'ın rünlerinden birini ona aktardığı söylendi." Malachi'nin göz kapakları nihayet kalkıyor. "Bu onu bizim zorlamalarımıza karşı bağışık hale getirdi."

Bryn sessiz kalıyor.

Herhangi bir açıklama istememiş olsa da Malachi ona bir açıklama yaptı. "Zorlama, bir insanın zihninden düşünceleri yerleştirme veya yok etme yeteneğidir."

Boğazı düğümleniyor. "Peki ya rünler?" Meraklı görünmek için mi yoksa gerçekten bilmediği için mi soruyor?

Electra iki parmağını ensesine götürüyor ve derisine dokunuyor. "Sizin 'Atlantis dövmesi' dediğiniz şey. Mürekkep değil."

"Calanthe'de de bunlardan bir tane var mı?" Yine üçüncü şahıs.

"Evet." Electra yere düşen karton kapağı ellerine doğru havaya kaldırır.

Büyünün gerçek olduğunu bilmek bir şeydir, ama onu gözlemlemek, bu gerçekten başka bir şeydir.

"Sırtındaki garip kelime." Bryn ikiye ikiye bir araya getirirken bana bakmıyor. "Rün bu mu?"

"Evet." Electra süt kutusunun kapağını kapatır.

"Tarian'ın madene girip büyü aktarabilmesi için bilincinin yerinde olması mı gerekiyor?" Ben soruyorum.

"Böyle bir senaryo hiç gündeme ."

Bryn bakışlarıyla sırtımı öldürmeye devam ederken, beynimi gıdıklayan diğer soruyu soruyorum. "Eğer Yasmin ve Delta Atlantis'e yelken açmayı planlıyorlarsa, nasıl oluyor da tekne hâlâ Kuzey Amerika kıyılarında dolaşıyor?"

"Ya uçak gemisine yaptığımız geziyi duydular ve Atlantik'i geçen tekneleri kontrol edeceğimizi biliyorlardı ya da fırtınanın dinmesini bekliyorlardı." Malachi yağmurdan ıslanan mutfak penceresine doğru başını sallıyor. "*Amapola* sağlam bir yat olabilir ama uçak gemisini ziyaret ettiğimizde gördüğümüz dalgalara pek dayanamazdı."

"Büyüleriyle okyanusu dümdüz edemezler ?" diye sordum.

"Kasırga dalgaları değil. Sym ve Yasmin birlikte çalışsa *bile*. Aslında..." Malachi'nin sesi kesiliyor.

"Aslında, ne?" Diken üstündeyim.

"Tekneyi zorlu geçişe dayanacak şekilde sihirlendirmiş olabilirler."

"Symeon Boston'da fazladan bir gün daha kaldı. Bu yüzden karşıya geçemediler.

Hemen!" Electra'nın gözleri yapbozun tüm parçalarını bir araya getirmenin heyecanı ile parlıyor. "Çünkü Sym'in binmesini bekliyorlardı."

Her şeyin nasıl gözümde canlandırıyorum. "Böylece, gemiye bindi.

Tarian'a çarptı ya da çarptırıldı. Tekne neden battı?"

"Belki de vicdan azabı çekip kendi gemisini batırmıştır?" Electra öneriyor.

Şişmiş eti, göz kapaklarımı bir şimşek patlamasıyla aynı anda vuruyor. "Bir cesedin kanını akıtmak ne kadar sürer?"

"Birkaç dakika. Eğer Atlantisliysen." Malachi parmaklarını şıklatır.

Konuşmamız Bryn'in rengini yok etti. Ölüm halindeki Symeon kadar beyaz oldu, DNA sonuçlarının yer aldığı sayfa kadar beyaz.

Yine de . "Başka bir gemiye binmiş olmalılar."

"Ya da bir uçak." Electra cep telefonunu siyah pantolonunun cebinden çıkarır. "Dorian'a son iki gün içinde bölgeden ayrılan tüm uçuşları kontrol etmesini söyleyeceğim."

Malachi ona Atlantisçe bir şeyler söylüyor. Anladığım tek kelime "Atlantis". Çoktan orada olabilecekleri konusunda onu uyarıyor mu? Uyarılmış olmaları gerekmez miydi?

"Cep telefonu servisi geri geldi mi?" Ben soruyorum.

"Lanet olsun. Bunu unutmuşum." Telefonuna bir bakışta başını salladı.

Malachi alarm paneline başıyla işaret ediyor, sonra da Atlantisçe bir şeyler söyleyerek onun panele doğru adım atmasını sağlıyor. Tavan ışıkları parlarsa da karanlıkta kalan küçük dokunmatik ekrana parmağını sokuyor.

Malachi, sanki dengesi buna bağılıymış gibi hâlâ sandalyenin arkasına tutunmakta olan Bryn'i inceliyor.

Electra Malachi'yle yine Atlantis dilinde konuştuğunda, omurgamda bir ürperti beliriyor ve ensemdeki ince tüyler diken diken oluyor. "Neler oluyor?"

Malachi kâğıdı ceketinin cebine geri koyar ve ayağa kalkıp Electra'ya doğru yürür. Ana dillerinde bir başka sessiz konuşmadan sonra kapıyı açarlar. Electra sahanlıkta gözden kaybolur. Bir süre sonra içeri geri döner ve kapıyı sürgüler.

"Ne?" Sesim, siyah bir helikopter mor bulutları delip görüş alanımın dışına çıktığında daha da yoğunlaşan sinirlerle kıvranıyor.

Bryn'in nefesi kesildi. "Hepiniz bunu gördünüz mü?"

"Bizden biri." Hızlı bir yutkunma Electra'nın dar boğazını zorluyor.

Helikopteri mi kastediyor? Helikopteri kastediyor olmalı. Ve eğer O zaman neden paniklemiş gibi görünüyor ve ses çıkarıyor?

Electra bir elini havaya kaldırarak büyük mutfak kapısını açtı. "Callie, hadi gidip anneni ve Bayan Murphy'yi uyandıralım."

Nefesim kesiliyor, hızlı bir nefes verme şeklinde düşmeden önce titriyor. "Diego helikopterde miydi?"

"Hayır. Dorian."

"Dorian?" Dehşet eklemlerimi kaynaştırıyor ve kaslarımı sertleştiriyor. "Dorian neden burada?"

"Bizi binadan uçurmak için." Electra başıyla oturma odasını işaret ediyor ama ben bacaklarımı hareket ettiremiyorum.

"Biz mi?" Bryn soruyor.

"Evet." Malachi'nin kapıdan ne zaman uzaklaştığından emin değilim ama şimdi pencerenin yanında durmuş, fırtınanın yıkadığı aşağıdaki sokağı tarıyor. "Hepimiz gidiyoruz."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. *Hepimizin* bir güvenli evden ayrılmasının tek nedeni artık güvenli olmamasıdır.

"Bu fırtınada mı?" Bryn tiz sesle bağırıyor.

"Helikopteri en kötü hava koşullarından korumak için büyü kullanabiliriz." Malachi'nin çenesi kıpırdadı. Aşağıda endişe verici bir şey gördüğü için mi?

Bryn havayı içine çekiyor, dışarı atıyor, sonra uzun bir nefes daha çekiyor ve sonunda parmaklarını sandalyeden çözüp dirseklerinin etrafına kilitliyor. "Saldırı altında mıyız?"

"Laboratuvardan dönerken takip edildim, ben de plakaları araştırması için Dorian'ı aradım. Ya sahibinin kimliği onu rahatlatmadı ya da bize ulaşamadığı için endişelendi." Hissettiğim kadar midem bulanıyor olmalı, çünkü ekliyor, "İkincisi olduğundan eminim, Callie. Dorian anaç bir tavuktur."

Malachi'yi çok iyi tanımasam da, şu anda hiçbir şeyden emin olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum.

Görünüşe göre, Bryn de aynı zihniyete sahip çünkü "Babam olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diyor.

Derin gözleri yontulmuş akuamarinler gibi parlıyor.

Bir şekilde adamın onu konuşmayı kesmeye ve her şeyi unutmaya zorlamak üzere olduğunu anlamış olmalı, çünkü avuçlarını göz kapaklarının üzerine kapatıyor. "Aklımı karıştırmadan önce bana bir şey söyle. Neden babamın bu işin içinde olduğunu düşünüyorsun?"

Psikosomatik bağlantımı ortaya çıkarmak üzere mi? Her ne kadar en iyi arkadaşıma güvenmek istesem de, bu bizim kozumuz. Yakında oynayabilmemiz için dua ettiğim bir koz.

"Tahmin etmiyorum, Martha's Vineyard'daki bir marinada çekilmiş görüntüleri olduğu için *biliyorum*," diye blöf yapıyor. "*Amapola*'nın demirlediği aynı marina."

Yıldırım gökyüzünü yarıyor. Binaya çarpmış olmalı çünkü yedek jeneratörü patlatıyor ve zemini titretiyor. Tabii titreyen benim vücudum değilse.

Bryn'in elleri yüzünden kayıyor. "Babamla birlikte çekilmiş görüntüleri elinizdeyken Tarian neden hâlâ kayıp?"

Malachi, "Görüntüler bana müdahale etmek için çok geç verildi," diye yalan söylüyor.

Annem ve Bayan Fiona. Annem ve Bayan Fiona. Kaskatı kesilmiş bedenimi tezgahdan kaldırıp mutfaktan dışarı çıkarmaya çalışıyorum.

"Göster bana." Bryn kollarını kavuşturuyor, tutuşu o kadar gergin ki sivri tırnakları bornozunun havlu kumaşını oymaya hazır görünüyor.

"Dorian'ın telefonunda."

"Ne kadar da uygun."

Malachi onun zehirli ses tonuna bir kaşını kaldırıyor. "Affedersiniz?"

"Tek bildiğim, tüm bunları ailemin itibarını sarsmak ve babanın annemi terk etmesini sağlamak için uyduruyor olabileceğin."

Şok ayaklarımı eşiğe yapıştırıyor.

"Babamın anneni terk etmesi bana tam olarak ne kazandıracak, Bryn?"

"Hepimiz çöp olduğumuzu düşündüğünüz için Fielding'lerin değerli küçük klanınızın bir parçası olmamasını sağladınız."

"Ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrin yok." Malachi'nin sesi alçak ama yumuşak değil.

Mizahsız bir atıyor. "Oh, lütfen. Yüzünün her yerinde yazıyor. Bu şekilde düşünmeyen tek kişi Symeon'du."

"Kes şunu Bryn," diye . "Kindar olmanın kimseye faydası olmaz. Ne Tarian'a ne de annene."

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Belli ki kampını seçmişsin Callie. Yine de annem hakkında hep en kötüsünü düşünmüşsündür."

Aldatılmış ve kandırılmış hissetmesini anlıyorum, sadece Atlantisliler tarafından değil, benim tarafımdan da. Ne olursa olsun, Malachi onun kinini hak etmiyor.

"Bana tek bir şey söyle, neden *onu* kabul etmekte bu kadar acele ettin?" Durduğum yeri işaret ediyor, belli ki önümde gerçekleşen tren enkazından kendimi ayıramıyorum. "Çok parasız ve çaresiz olduğu ve Hadezeler de çok yüce gönüllü varlıklar olduğu için mi?"

Elinde silah yok ama sanki sözleriyle beni vurmuş gibi hissediyorum. Göğsümde hiçbir Atlantis büyüünün düzeltemeyeceği büyük bir delik varmış gibi hissediyorum.

"Bryn?" Malachi çenesini bir o yana bir bu yana kaydırıyor.

Dikkatini ona doğru çeker. Bu sefer, kendini onun dürtüsünden koruyacak kadar hızlı değil.

Gözleri mutfaktaki tek ışık kaynağı haline geldi. "Atlantis güçleri ve Calanthe'nin Tarian'ın rünlerinden birini taşıdığı hakkındaki her şeyi unutacaksın. Tarian'ın kaçırıldığını da unutacaksın. Symeon'un anma töreni için helikoptere bineceğimize ve Calanthe'nin Tarian onu istediği için geldiğine inanacaksın. Şimdi git giyin."

Bu listeye Bryn'in akrabaları gibi başka maddeler de eklemesini bekliyorum ama gözlerindeki insanlık dışı parıltı . Bunu Bryn'in zihninden silmeyi mi unuttu yoksa bunu halka açıklamayı planladığı için Bryn'in bu bilgiyi saklamasına izin mi veriyor?

Ön kapıdan gürültüler geliyor.

Bir adım havaya sıçırıyorum, ancak Dorian'ın sesini duyduğumda sakinleşiyorum, "Mal! Elle! Beni içeri al."

Malachi avuçlarını kot pantolonuna sürüyor, sonra bana doğru bir bakış bile atmadan yanımdan geçen Bryn'in yanından geçiyor. "Annen, Callie. Git getir onu." Malachi'nin ses tonu titremese ve omuzlarının çizgisi bükülme de, çenesini bir sinir kaplıyor.

"İyi olacak mısın?"

Dudaklarının arasında beyaz bir parıltı yakalıyorum. "Ben bir Atlantisliyim." "Tarian da öyleydi. *Öyle*. Tarian da *öyle*."

"İyi
olacağım."

Hala
oyalanıyorum

Malachi Atlantisçe bir şeyler söylüyor ve Dorian cevap veriyor. Anladığım kadarıyla kapının arkasındaki adamın kimliğini doğruluyordu. Atlantislilerin birbirlerinin kimliğine bürünmek için seslerini değiştirme yeteneğine sahip olduklarını düşünmezdim.

Malachi kapıyı açıyor. Bakışlarım Dorian'inkilerle çakışınca ciğerlerimde sıkışan hava dışarı çıkıyor ve sonunda yürüyüp gidiyorum. Annem odasından çıkıyor, Electra da onu takip ediyor.

"Özür dilerim." Dikkatini çekmeye çalışarak anneme doğru gidiyorum ama gözleri donuk.

Electra çoraplarıma başıyla işaret ediyor. "Ayakkabılar, Callie."

Yatak odama koşuyorum, sonra spor ayakkabılarımı rekor bir hızla giyiyorum. "Bayan Murphy," diye seslendiğini duydum Electra'nın. "Gitme zamanı."

Tuşlar şingirdiyor. "Geliyorum." Komşumuz kordonunun altından örgüsünü çıkarıyor, ardından pamuk şekeri hırkasının düğmelerini tamamlıyor.

"Hanımlar." Malachi kapının girişinde duruyor. "Lütfen Dorian'ı takip edin." Zombiler gibi, ayaklarını sürüyerek yanından geçip apartmandan çıkarlar.

"Onları hipnotize ettim, böylece sakın kalacaklar. Al bakalım." Bana naylon bir torba fırlattı. "Kurutucudaki tüm kıyafetlerini içine attım. Geri kalan her şeyi değiştireceğiz." Başka bir çanta taşıyor. Annemin ve Bayan Fiona'nın değilse, muhtemelen kendi eşyaları vardır.

O çok sakın, oysa ben titriyorum. "Toplanmak için zaman ayırdığına inanamıyorum."

Electra, "Asansörü elle kapattım," diyor. "Seksen beşinci kattayız."

"Yani peşimizde biri olduğunu mu düşünüyorsun?" "Merak etmeyin."

Açıkçası, sözleri tam da bunu tetikliyor. Ve paniğe. Düşme hayalimi keyifli bir karnaval gezintisi gibi hissettiren bir panik.

Malachi başını açık duran ön kapıya doğru çevirir. "Callie ile yukarı çık, Elle. Ben Bryn'i alacağım."

Adrenalin adımlarımı hızlandırıyor ve pırıl pırıl parlayan siyah helikopterin rotorları dönerek durduğu çatıya doğru uçuyorum. Ben kaygan çatıda koştururken Dorian Bayan Fiona'nın içeri girmesine yardım ediyor, ıslak rüzgâr yanaklarımı kırbaçlıyor ve saçlarımı ıslatıyor.

Dorian belimden yakalıyor ve beni karşılıklı iki sıra koltuğu olan büyük bir kabinin içine çekiyor. Sonra da kız kardeşini yukarı kaldırıyor. "Emniyet kemerlerini takın!"

Electra çantayı koltuğun altına itiyor, sonra Bayan Fiona'nın yanına çömeliyor. Annemin askısını ve kucak kemerini kavrayıp birbirine geçirmeden önce onu nasıl bağladığını izliyorum. Electra, Bayan Fiona'nın yüzünü paranteze alıyor ve komşumun göz kapaklarının çökmesine neden olan bir şey söylüyor. Sonra tavandaki küçük bir kancadan sarkan kulaklığı kapıyor ve Bayan Fiona'nın kulaklarına yerleştiriyor. Electra daha sonra anneme doğru dönüyor ve gözleri parlayarak Bayan Fiona'ya söylediklerini tekrarlıyor. Electra ikinci bir kulaklığı kulaklarına yerleştirirken annemin göz kapakları kapanıyor.

Kendini bağlarken, "Hedefimize ulaşana kadar dinlenecekler" diye açıklıyor.

Birdenbire sihrinin beni bayıltmasını diledim, çünkü bir parça daha soğuk hissetmek için her şeyimi verirdim.

Titreyen parmaklarımla kendi emniyet kemerimi kapıp boynuma geçiriyorum, sonra da kucak kemerini ona bağlıyorum.

Tekrar yukarı baktığımda, uçağın ön tarafındaki iki pilot koltuğundan birinde oturan, platin saçları, altın rengi havacı gözlükleri ve kolları dövmelele dolu -büyülü türden olmayan- moka tenli bir kadın görüyorum.

"Ines," diye homurdanıyor Electra, Bayan Fiona'nın yanındaki, sırtını Atlantisli arkadaşlarına dayadığı koltuğa otururken.

Nedense egzotik bir diyardan gelen dövmele bir savaşçı prenses yerine daha matron bir kadın bekliyordum.

"Mal nerede?" Dorian tokat gibi esen rüzgâra karşı bağırıyor. Electra, "Bryn'i almaya gitti," diye karşılık verir.

Kardeşler birbirlerine öyle bir bakıyorlar ki, içim kapüşonum kadar soğuk ve nemli. Electra yularını çözüyor.

"Sakın kıpırdama!" Parmağını ona uzatıyor, sonra da fırtınalı çatıda koşmaya başlıyor.

Göz kapaklarımla arkası Symeon'un uğursuz uyarısıyla parlıyor: SIRADA SEN VARSIN. sıkıyor, hararetle davul seslerini durdurmaya çalışıyorum. Peki ya

Lynch insanları Malachi'yi ülkeden için koz olarak kullanmak üzere almaya mı zorladı? Ya Bryn'e güvenmekle hata ettiysek? Ya zorlamadan etkilenmiş gibi yaptıysa? Ya bunun Lynch'le ilgisi yoksa? Ya Kutsal Avcılar Atlantisli kanı peşindeyse?

Dorian kapıya ulaştığında kapı açıldı. Malachi, Bryn'i bir itfaiyecinin kucağında taşıyarak dışarı fırladığında nefesim kesiliyor. O helikoptere doğru koşarken Dorian bileğinin bir hareketiyle kapıyı kapatıyor ve işaret parmağıyla kapının metal çerçevesini çiziyor. Sihirle mi kaynak yapıyor? Bubi tuzağı mı kuruyor? Her ne yapıyorsa, çok uzun sürüyor.

Malachi Bryn'i Electra'nın yanındaki iki koltuğa yatırdıktan sonra benim yanımdaki koltuğa atlıyor. Arkadaşımın göz kapakları kapalı olsa da göğsü inip kalkıyor.

"Ne oldu?" Bağıriyorum, vücudunda yara var mı diye bakıyorum.

Fırfırlı siyah şortundan görünen çürük dışında, zarar görmemiş görünüyor.

"Onu banyoda yerde baygın buldum," diye bağıriyor Malachi. "Ayağı kaymış ve bayılmış olmalı."

Eğer öyle olsaydı kafasında bir çürük olmaz mıydı? Ya da bilmiyorum... bir şey? Tam bunu düşünürken burnundan bir damla kan akıyor. Kalbim duruyor ve Electra'ya bakıyorum ama o kardeşine bakıyor, ona kıcını kaldırması için bağıriyor, bir yandan da dikkati dağılmış bir şekilde Bryn'i dik tutuyor ve kayışa bağlıyor.

Dorian, Ines helikopteri yukarı doğru kaldırırken dönüp koşmaya başlar. Ne oluyor lan! Ciğerlerim irtifa değişimi sırasında bir su şişesi gibi buruşuyor, azalan hava stokumu eziyor. Neden havalanıyor?

"Bekle!" kemerim gövdeyi kesiyormuş gibi hissediyorum.

"Dorian!" Ines bir kolu çekmeye devam ediyor.

Helikopter yükselmeye devam ediyor.

Dorian hamle yapar ve insanlık dışı bir şekilde yükselir. Malachi'nin uzanmış koluna vurur, ardından çatıdan bir duman bulutu yükselirken dev helikopterin içine yuvarlanır.

Bunun Dorian'ın işi olabileceğini düşünüyorum, ta ki taktik teçhizat giymiş insanların dumanın içinden sanki bu maddeden yapılmış gibi çıktıklarını görene kadar.

El helikopter motorunun uğultusu ve gökyüzünün hırıltısı arasında patlamayı duyamamış olsam da, pusuya düşürüldüğümüzü fark etmemle eş zamanlı olarak şakaklarımın arasında bir şekilde zonkluyor.

Midem kasılıyor, sonra kalkıyor ve bir köpeğin kuyruğu gibi sallanıyor - sola, sağa, sola, sağa. Aynı anda avucumu ağzıma kapatıp yumruğumu karnıma bastırarak içimi saran taşıt tutmasını yatıştırmaya çalışıyorum.

Dorian kabinde dolaşabilecek kadar doğrulur, koltuk sıralarının arasından geçerek yardımcı pilot koltuğuna oturur, siyah tişörtü geniş, pompalı göğsüne yapışmıştır. Ellerini yüzünde gezdiriyor, bir çift kulaklık takıyor, sonra avuçlarını bir barın üstünü siler gibi dairesel hareketlerle sallıyor.

Dışarıdaki fırtına şiddetlense de helikopter sabit duruyor. Hayatım boyunca sihri hiç bu kadar çok sevmemiştim. Sallanma tamamen durduğunda başım arkaya yatıyor.

Electra sonunda Bryn'in burnunun kanadığını fark etmiş olmalı, çünkü Malachi ona bakarken yüzüne bir mendil yapıştırmış, yüz ifadesi öylesine öfkeyle dolu ki kapıyı kaydırarak açmaya ve arkadaşımı helikopterden atmaya hazır görünüyor.

O insanları kapımıza Bryn mi getirdi? "Peşimizde kim vardı?"

Electra öne doğru eğiliyor, tavandan bir kulaklık çıkartıp bana fırlatıyor, sonra da kendisi için bir çift daha alıyor. Sesi aniden çatırdıyor

kulak zarlarıma karşı. "Sanırım Bryn'in Atlantisli kanı kullandığı konusunda haklıydın."

Mikrofonu ağızımın önüne yerleştiriyorum. "Banyoda düştü. Belki burnunu çarpmıştır?" Bunu önerirken, yüzünde bir morluk olmadan bu senaryonun ne kadar olasılık dışı olduğunu fark ediyorum.

"Sana söylediklerinden sonra" -Malachi'nin acımasız bakışları yüzümde geziniyor- "hâlâ onu savunmaya geçmene şaşırdım."

Electra arkasına yaslanır. "Sana ne söyledi?"

İç çekerek, "Doğru olmayan bir şey yok" diye mırıldandım. Beş , tıpkı çaresiz *olduğum* gibi ve sadece dükkanımızın yavaş yavaş çöküşüne değil, aynı zamanda ve özellikle annemin kötüleşmesine de bir çözüm bulmaya çalışıyorum - "Annemin hapları!"

"Buradalar." Electra botuyla koltuğunun altındaki çantaya vuruyor.

İçimdeki acıyı rahatlama bastırıyor. "Peki kimdi o insanlar?" Dorian'ın sesi kulaklığımı canlandırıyor. "Kutsal Avcılar."

*Diğer Atlantisli*ler değil. Bu iyi bir şey. Değil mi? Dokunun kanla dolduğunu düşünüyorum. Hepsi Bryn'in mi yoksa başka birinin mi?

Kapüşonumun kolunun altından bu sabah bileğime doladığım saç bağına uzanıyorum, sonra yaylı kütleyi tutmaya çalışıyorum. "Kimin peşindeydiler?"

"Malachi." Tanıdık olmayan ses bakışlarımı helikopteri uçuran örgülü, dövme kadına çeviriyor. "Tarian'ın kuzenini yakalamayı başaran gruba büyük bir ödeme yapılacağına dair bazı şifreli konuşmalar yakaladık." Bir süre sonra ekliyor: "En azından o delilerin arasında kalmam boşuna değildi Elle."

"Her zaman, Ines," diye cıvıldıyor Electra. "Her zaman."

Electra'nın gözleri huzursuzluk saçmasaydı gülümseyebilirdim. "Neden seni hedef aldıklarını düşünüyorsun, Mal?"

Omuz silkiyor. "Belki de Yasmin'in kayıp ilanı için benden intikam alma yoluydu."

Symeon'un uyarısı şakaklarımın arasında bir kez daha yankılanıyor ve polar kapüşonumun bana verdiği azıcık sıcaklığı da yok ediyor. "Dikkatli olmalısın."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ben bir Atlantisliyim," diye tekrarlıyor, sanki apartmandan çılgınca çıkarken aklımdan çıkmış gibi.

Electra, "Bu sizi kaçırılmaya ve işkence görmeye karşı bağışık hale getirmiyor," diye homurdandı. "Ya da aptallığa karşı."

Malachi'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı.

"Electra Serran," diye tısladı Dorian.

Gözlerini deviriyor, sonra bir elini deri ceketinin içine sokup telefonunu çıkarıyor.

O yazarken ben de "Yine mi çalışıyor?" diye soruyorum.

"Evet. Jammerlar yerleştirildi." O şeyi cebine geri koyar. "Ines, Marion Kulesi'nin tepesine in."

"Neden?" Ines'in sesi kulaklığın içinden çatırdıyor.

"Çünkü Callie'nin annesi ve komşusu için başka ayarlamalar yaptım."

Malachi, "Bağ'da güvende olacaklar," diyor.

"Bizden uzakta daha güvende olurlar, Mal." Özellikle de babasına güvenmediğim için.

Yanağı, sanki içini ısıtıyormuş gibi çukurlaşıyor. "Marion Kulesi'nde ne var?"

"Diego'nun dairesi." Electra telefonunu saklıyor. "Ve birkaç saat içinde, Diego."

Dorian'ın koltuğunda dönme hızı baş döndürücüdür. Helikopter savruluyor ve sallanıyor. Malachi avuçlarını gökyüzüne doğru açarak havada asılı duran ölüm tuzağını sabitler.

"Ona ne kadar güvendiğimi ve çoğu insana ne kadar az güvendiğimi biliyorsun." Bunu o kadar sohbet edercesine söylüyor ki, Dorian'ın şakağındaki damarların nasıl şiştiğinin farkında olmadığı düşünülebilir.

Dudakları seğiriyor. Dorian'ınki de. Ama Electra'nın dudaklarındaki gülümsemeyi ısırdığı yerde, Dorian eğlenmiş görünmüyor.

Malachi'ye bakıyorum, dudaklarının kıvrımını yok ediyor. Dorian ona kısa bir kaş çatıyor, sonra dikkatini Electra'ya çeviriyor ve biz başka bir çatıya inene kadar ona dik dik bakıyor. Gökyüzünü yaran şimşek güneş gözlüklerinin camlarına, gök gürültüsü ise çenesinin açısına yansıyor.

"Kasırmanın en şiddetlisinin yaklaşık iki saat içinde vurması bekleniyor," diye anons ediyor Ines kulaklıklı dahili telefondan. "O saatten önce Martha's Vineyard'da olmak istiyorum."

Yoğun bulutlara ve yağmur iplerine göz kırpmıyor, durumun nasıl daha da kötüleşebileceğini merak ediyorum.

Electra çoktan çözüldü. Malachi de. Onlar Bayan Fiona ve annemin giysileriyle uğraşırken ben de kendi giysilerimi çıkarıyorum.

Dorian omuzlarını koridora doğru uzatıyor, sonra annemi büyük bir özenle kaldırıyor. "Onu ben alırım. Sen burada Ines ve Bryn'le kal, Elle."

Electra onun ateşli bakışlarıyla karşılaşmak için boynunu büker. "Diego'ya onu bekleyeceğimi söyledim-"

"Üzüm bağına gidiyorsun," diye .

Ona bir gülümseme atar ve helikopterden inerken Atlantisçe bir şeyler homurdanmasına neden olur. Malachi uyuyan Bayan Fiona'yı kollarına alıyor ve dışarı taşıyor. Ben de arkalarından atlıyorum, at kuyruğum yanaklarımı kamçılıyor.

"Callie?" Electra seslenir.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Sadece veda etmek istiyorum."

"Al bunu." Koltuğunun altına sakladığı siyah naylon spor çantasını sallıyor. "Haplar fermuarlı cepte. Dorian'a onları araması için mesaj attım."

"Hatırladığın için teşekkür ederim." Başını sallıyor. "Acele et."

Koşmaya başladım ama duraksadım. Sonra ellerimi ağzıma götürüp bağıriyorum: "Döndüğümüzde Ines ve Bryn hâlâ burada olacak, değil mi?"

"Olsalar iyi olur." Malachi beni beklemek için durmuş olmalı çünkü Electra'ya anlamlı bir bakış attı.

DORIAN başparmağını biyometrik kilide bastırır. Kapı açıldığında neredeyse şaşırmış görünüyor.

Diego'yla ilişkisi sona ermiş olabilir, ama eski sevgilisi paylaştıkları eve erişimini iptal , belli ki çok fazla kırgınlık yaşanmamış. Öte yandan Diego artık Boston'da yaşamıyor, belki de Dorian'ın parmak izini silmeyi düşünmemiştir?

Solda mutfak ve sağda oturma odasına açılan geniş bir fuayeden içeri giriyoruz. Çatı katından daha sade olsa da Diego'nun onuncu kattaki dairesi yine de nefes kesici. Malachi ve Dorian iki kadını da kanepeye yatırıyor ve sonra Malachi kulaklarına bir şeyler mırıldanıyor.

Doğruldu ve etrafına işaretler yaptı. "İnşaat şirketi işleri bitirene kadar taşınabileceğinizi konuştuğumuz daire burası.

dükkanı tamir ediyorum."

Tek renkli şehir manzaralarıyla kaplı lacivert duvarlara defalarca yutkunan Dorian için kalbim acıyor. Buraya en son geldiği zamanı hayal ettiğini hayal edebiliyorum.

"Çok güzel." Annem göz kırpmıyor. "Ve harika titreşimleri var. Ne düşünüyorsun, bebeğim?"

Çantayı gümüş halının üzerine bırakırken dudaklarıma bir gülümseme sıkıştırıyorum. "Çok beğendim anne."

"Vay canına, bu fırtına." Bayan Fiona, Eski Liman'a bakan pencereye doğru ilerliyor. "Aşağıdaki caddeyi su basmış."

Malachi ona "Bu üçüncü kategori bir kasırga," diyor.

"Kasırga mı?" Bayan Fiona dönüyor, anahtarları geniş göğsünde zıplıyor. "Boston'da mı?"

Malachi ona nazik bir gülümseme atıyor. "İlk değil, Bayan Murphy."

Ona bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Adın ne demiştin oğlum?" "Malachi Hadez."

"Hadez mi? Hadez grubundan mı?"

"Evet."

"Kaybınız için üzgünüm. İnsanların zamanından önce ölmesi çok üzücü." Gözleri anneme kayıyor.

Bu trajik konu annemin kanepenin kenarına kaymasına ve en sevdiği kemerli kazağının püskülleriyle oynamasına neden oluyor.

"Ailemi görmeye gitmem gerekiyor ama Dorian yerleşmenize yardımcı olmak için sizinle kalacak. İhtiyacınız olan her şeyi o sizin için temin edecek." Malachi bana doğru geri çekilirken hafifçe gülümsüyor ve mırıldanıyor, "Gitmeliyiz."

Annemin alnı kırışıyor. "Baban nerede, Callie?"

Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum: "Bir siparişi yerine getirmek."

Annem yüzünü buruşturuyor. "Bu havada mı?"

"Bir düğün için."

Yüz ifadesi yumuşar. "Ah. Bu daha mantıklı."

Malachi'nin kaşları çatılınca annem şöyle açıklıyor: "Nick'le evlendiğimiz gün Boston'da büyük bir fırtına çıktı. Her şeyi iptal etmek istedim ama kocam bunun büyük bir alamet olduğuna beni ikna etti. Dedi ki-"

"Islak bir düğüm asla çözülemez," diye mırıldanıyorum.

Annemin evlilik yüzüğünün içine bu sözü kazımişti.

Bunu da hatırlıyor olmalı çünkü sol eline kaşlarını çatarak bakıyor. "Yüzüklerimi ne yaptım ben?"

"Babam onları cilalamaya götürdü." Bunu ağzımdan kaçırıyorum, böylece gerçekte nerede oldukları üzerinde durmuyor - dolabının içindeki duvara cıvatalanmış küçük kasa.

Göğsüne masaj yapıyor. "Hazır olup olmadıklarını kontrol etmek için Lucas'ı arayabilir misin?

Onları gerçekten geri istiyorum."

Eski sevgilimi aklımdan çıkarmasını umuyorum ama sadece onu hatırlamakla kalmıyor, babasının kuyumcu olduğunu da hatırlıyor.

"Onu arayacağım." Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum.

Lucas beni o kadar hızlı değiştirdi ki diğer kızın onun yan parçası olduğuna yarı yarıya ikna oldum. Yine de araştırmadım. Babamın ölümü ve piç eski sevgilimin beni terk etmesiyle kalbim daha fazla acıya dayanamayacak kadar hırpalanmıştı. Sonra haftalar ayları kovaladı, ben de umursamayı bıraktım.

"Neyse anne, gitmem gerek."

"Gitmek mi? Nereye?"

"Bryn ve Malachi ile bir hafta sonu gezisinde." Kahretsin. Hafta sonu bile değil mi?

Kaşlarını çatıyor. "Bu havada mı?"

"Newport'a gidiyoruz." Yalan söylemenin acı tadından nefret ederek dudaklarımı yalıyorum.

"Bence hiçbir yere araba ile gitmemelisin." "Babam sorun olmadığını söyledi."

Göz kırpmıyor. Bir kere. İki kez. Ve sonra kirpiklerini kırıştırdı. "Bu hiç komik değil, Callie." Sesi titriyor. "Neden böyle bir şey söyledin?"

Gözyaşları damladığında, korku beni ele geçiriyor. Babamın var olmadığı şimdi ve buraya geri döndü.

"Bunu neden söylediğimi bilmiyorum." Boğazımda bir yumru oluştu. "Çok özür dilerim."

Bayan Fiona'nın nazik gözleri acıma duygusuyla parlıyor. "Hey, Lisa, hadi gidip mutfağa bakalım. Canım bir şeyler yemek istiyor." Antreye doğru ilerliyor, ama durup annemin de gelmesini bekliyor.

Annemin akli bugün pek çok kez karışmış olsa da, onu gözlerinde yaşlarla bırakmak istemiyorum. Benim sebep olduğum gözyaşları.

"Malachi?" Mırıldanıyorum.

Benim fazladan bir kelime eklememe gerek kalmadan ne istediğimi anlıyor. Sırtının Bayan Fiona'ya dönük olduğundan emin olduktan sonra mırıldanıyor: "Lisa Bloom, kocanın öldüğünü unutacaksın." Malachi o kadar yakınımda duruyor ki vücudunun sıcaklığı donmuş tenimi kavuruyor. "Ayrıca bizim için de endişelenmeyeceksin.

Çünkü ben Calanthe'nin iyi bir arkadaşıyım ve kızınızın başına kötü bir şey gelmesine asla izin vermem."

Annemin elleri yüzünden ayrılıp benimkilere yapışıyor. "Dikkatli sür ve otele varır varmaz beni ara."

"Sarılacağım." Anneme sarılıyorum ve hızlıca "Seni çok seviyorum" diye fısıldıyorum.

"Seni daha çok seviyorum. Her zaman daha fazla."

Asansöre geri dönerken Malachi, "Onun peşinden gelmeyecekler, Callie. Güvende olacak."

"Biliyorum. Sadece bir insanı tekrar görmeden önce ne zaman geçeceğini bilmeden veda etmekten hoşlanmıyorum."

Malachi arkasını aynalı panele yaslıyor. "Tarian son rüyanda Yasmin ve Bryn'in akrabaları dışında başka nelerden bahsetti?"

"Bir alışveriş merkezinde başladı..." Asansör yükselirken, Miley Cyrus'un arkasında bulacağım kapının kilidini açmam için bana nasıl kanayan bir gül verdiğini hatırlıyorum- "Saul ve Joslyn Üzüm Bağı'nda."

Bu bir soru değil, yine de Malachi başını sallıyor.

Kalbim hızlanmaya başlıyor çünkü birden, rüyamda da olsa, Tarian'ın bana onun nerede tutulduğunu gösterdiğini düşünüyorum. "Hâlâ orada, Mal!"

"Hâlâ nerede?"

"Martha's Vineyard civarında." Gümüş boyaya batırılmış bir fırça gibi, vardığım sonuç Malachi'nin gözlerine parlaklık katıyor, maviyi aydınlatıyor ve beyazı parlatıyor.

Sahte umutlar satmadığım için tüm gücümle dua ediyorum. "Ines'e güveniyor musun?"

"İstiyorum."

"Babana güveniyor musun?" Sessizlik.

Adamın kendisine değil de onun için çalışan birine güvenmesi ilginç. Sonra tekrar, adam Joslyn ile evleniyor. Bunun baba ve oğul arasında bir gerginlik yarattığına şüphem yok.

"Ines'e rünümün bana ne yapmamı sağladığını söyledin mi?"

"Hayır. Ama Tarian ve dolayısıyla bizim için neden bu kadar önemli olduğunu anlaması için ona bir tane taktığını söyledim."

"Başka kimseye söyledin mi?" Atlantislilerle dolu bir adaya gitmeden önce bunu bilmek önemli görünüyor.

"Hayır."

"Yani baban-"

"Bilmiyor."

"Ines'in ona bir şey söylemediğinden emin misiniz?"

İç çekiyor. "Electra'nın Ines'i bir canavara dönüştürmüş olabileceğini biliyorum, çünkü onu öyle görüyor, ama öyle değil Callie. Ines hatırlamak istemediğim kadar çok kez kışımı kurtardı. Dorian Tarian'a ne kadar sadıksa o da bana o kadar sadık."

"O aynı zamanda babana da sadık."

"Öyle. Bu yüzden ona rününüzün size ne yapmanıza izin verdiğini söylemedim."

Asansör zil çalarak çatı katına doğru açılıyor. "Hazır mısın?" Malachi soruyor.

Bir kasırganın içine uçmak için mi? Logan'ın da dediği gibi, *bisiklete binmiş bir alabalık kadar hazırım*. Ama Tarian'ı kurtarmak için? Çok hazırım.

Sorusu retorik olmalıydı çünkü çatı kapısını bir büyü patlamasıyla açtı. Yağmur açıklıktan içeri dalıyor ve bedenlerimizi kamçılıyor. Malachi bizi hızlıca hava şartlarından koruyor ama fırtınanın ısırlığı ve soğuğu yüzümde kalıyor. Nüfuz ediyor.

Helikoptere doğru çılgınca koşuşturmamızı aniden durduruyorum ve boynumu büküp gözümü kısarak gökyüzüne bakıyorum. "Mal?"

Duraklıyor.

"Sizce maden, bu fırtınayı

Amapola'yı okyanus ötesine yelken açmaktan mı?"

Gözleri parlıyor, şimşek gibi. "Ya maden ya da Tarian, ama evet. İkisinde de bu güç var." Büyülü kalkanını düşürmüş olmalı çünkü fırtına at kuyruğunu yakalıyor ve kıyafetlerimi ıslatıyor.

Yine de titremiyorum, tıpkı gök gürültüsü çatırdayıp çatıyı titrettiğinde zıplamadığım gibi, çünkü bu muhteşem, güçlü hava sistemi bana zarar vermeyecek, beni *ona* taşıyacak.

Tarian'ı düşündükçe, rünüm karıncalanmaya başlıyor. Onun çekimine karşı koyabilirdim, ama neden yapayım ki? Son rüyamızın nasıl bittiği önemli değil, önemli olan tek şey bu yeni rüyanın nasıl başlayacağı.

5W

C6L6NTHE

W Göz kapaklarım açıldığında, yirmi kişinin rahatça sığabileceği oval bir masanın bir ucunda oturan erkek dışında boş olan dikdörtgen bir toplantı odasında duruyorum. Aşağı bakıyorum ve etekli bir takım elbise giydiğimi fark ediyorum.

sahip olduğum hiçbir şeye benzemiyor, öte yandan patentli stilettolar sahip olduğum bir şeye çok benziyor.

"Malachi nasıl?" Tarian'ın sesi o kadar kısık ki, hoyratça başımı kaldırıp bakıyorum.

Kalın bir klasörü karıştırıyor.

"O iyi." Ona pusudan bahsetmek istiyorum ama neden çözülmüş bir durum için onu endişelendireyim ki? Şansım yaver giderse, Kutsal Avcılar bu rüyaya saldıracak ve Malachi'yi gözlerimizin önünde yakalamaya çalışacaklar.

Tarian bir sayfa daha çeviriyor, sonra bir sayfa daha. Acaba belirli bir dosyayı mı arıyor, yoksa bakışlarımından kaçmaya mı çalışıyor? Beni rüyasına soktuysa bana hâlâ kızgın olamaz, değil mi?

Çevir. Çevir. Flip. "Sihrimle başka birini öldürdüm mü?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Bildiğim... yani kuvvetle tahmin ettiğim şey" - topuğumun üzerinde dönüp uzun odada bir pencere arıyorum ama duvarlar tamamen siyah ipekle kaplı- "Martha's Vineyard'da olduğun." Arkamı döndüğümde parmakları bir sayfayı kırıstırıyordu. "O dosyada işe yarar bir şey var mı?"

"Hayır." Göz gezdirmeye devam ediyor.

İç çekiyorum. "Eğer orada işe yarar bir şey yoksa, en azından bana bakar mısın?"

O yapmaz.

Onu kandırđımı anlıyorum ama kötü bir niyetle yapmadım. "Uyanırdım ama bunun seni bulmama yardımcı olmayacağını ikimiz de biliyoruz."

"Biz" mi? Son baktığımda *biz* diye bir şey yoktu. Bir *sen varsın* ve bir de *ben varım*." Deri ofis koltuğuna yaslanıyor, dirseklerini kolçaklara koyuyor ve büyük bir elini göğsünün önünde diğ erinin üzerine kıvırıyor. Parmak eklemlerinin çatırtısı garip şekilli odada yankılanıyor. "Ne de olsa takım oyuncularını birbirlerinden sır saklamazlar. Bir girişimin başarıya ulaşması için *her şeyin* ortaya dökülmesi gerekir."

"Seni suçluluk duygusundan ve kalp acısından kurtarmaya çalışıyordum." Ağzımın kenarından hava üflüyorum. Beni gördüğüne Macrazy'nin kaktüs yüküml e geldiğim gün olduğu kadar heyecanlanmış görünen biri için, görünüşüme büyük özen gösteriyordu.

Tabii sekreterleri böyle giyinmiyorsa? Kıskanmak için bir nedenim yok ama bluzumun şeffaflığı ile kalçalarımın inceliğı bir anda beni sinirlendiriyor. Porno yıldızları ofis skeçlerinde daha şık kıyafetler giyerler.

"Sorun mu var?" Kendini dev masadan uzaklaşt ırıyor ve bir bacağı nı diğ erinin üzerine atıyor.

"Sizin için çalışan kadınlar kıyafetlerini kendileri mi seçiyor yoksa siz mi onları giydiriyorsunuz?"

"Onlar kendi gardıroplarının efendileridir."

Eteğimin paçasını sıkıştırıp kaldırıyorum ve çoraplarımı tutan silikon bantları ortaya çıkarıyorum. "Hepsi yüksek sınıf fahişeler gibi mi giyinmiş geliyor?" Koyu renk gözlerinin bacaklarımı yaladığını fark edince eteğimi serbest bırakıyorum. "Sanırım bu onlara daha iyi prim getiriyor."

"Ayakkabıları beğ endin mi?" Tınısı sert olduğu kadar göz okşaması da nazik.

Göğüs uçlarıma ulaşt ığında kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İyiler."

"Onları nasıl daha iyi yapabilirim?"

"Değ işken bir pislik olmayarak."

Ağzının sert çizgisini bir gülümseme kırıyor.

"Kaç tane işyeri anlaşmazlığı davasını ortadan kaldırmaya zorladınız?"

"Sıfır."

"Doğru. Burada çalışan kadınlar muhtemelen size hizmet etmek için dizlerinin üzerine çöküyorlardır."

Dudaklarının kıvrımı sertleşiyor. "Kimsenin bana karşı dava açmamasının nedeni, ellerimin ve gözlerimin öldürmeye niyetli olmadığım cesetlerin üzerinden hiç ayrılmamasıyla ilgili."

Kalbim küt küt atıyor. "sikip sonra da öldürüyor musun?"

Homurdanıyor. "Yemek yediğim yere sıçmam Calanthe ve zarar vermek dışında insanlara dokunmayı alışkanlık haline getirmem. Ofis kıyafetlerine gelince, eğer çalışanlarımdan biri senin kıyafetine benzer bir şey giyerek gelseydi, anında kovulurdu. Profesyonellik eksikliğine tahammülüm yok."

"Yine de , *bunu* giyiyorum."

"Benim için çalışmıyorsun, Calanthe."

"Görünüşe göre ben de seninle çalışmıyorum."

Hatırlatma, yüz hatlarını parlatan şehveti silip süpürüyor.

"Bu gerçekten utanç verici. Eminim öğrendiğim her şeyi duymak hoşunuza giderdi."

Çenesini eğiyor, bu da elmacık kemiklerinin altındaki çukurları koyulaştırıyor. "Anlat bana."

"Neden? Biz bir takım değiliz, Hades."

Homurdanıyor ve sandalyesinden fırlıyor, sonra da bana doğru sinsice yaklaşıyor.

O yaklaştıkça çenemi kaldırarak yerimde duruyorum. "Ne yaptığını biliyorum ve işe yaramayacak."

"Ne yapıyorum ben?"

"Müthiş sırrımı açıklamam için beni korkutmaya çalışıyorsun."

Gülümsemesi geri geldi, ama bu sefer sadece dişleri var. Takım elbisesinin ceketini kapalı tutan düğmeyi açıyor. "*Müthiş sırrını* öğrenmeyi planlıyorum ama korkutarak değil. Dudaklarından nazikçe koparmayı planlıyorum."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, boğazımın içinde attığını hissediyorum. "Dudaklarım bir cin lambası değil, Bay Hadez." Sesimi ne kadar güçlendirmeye çalışsam da, gülünç derecede havalı çıkıyor.

"Hangi dudaklardan bahsediyoruz?" Avuç içi ensemden başlayıp omurgamdan aşağıya doğru iniyor.

Geri çekilmeliyim. Toplantı masasını bedenlerimizin arasına koy.

"Çünkü bunları net bir şekilde hatırlıyorum" -eteğin altından kık yanaklarımdan birini avuçluyor, parmak uçları kıvrımlarıma giriyor- "okşandığında birçok sırrı açığa çıkarıyor."

"Sen gerçek bir piçsin. Vücudumu kullandığım için bana bağıırıyorsun ama yaptığın şey tam olarak bu."

"Ama vücudunu bir gerçeği saklamak için kullanmıyorum. Bir gerçeği ifşa etmek için kullanıyorum."

"Yani bu kabul edilebilir mi?" Etrafımda uzanıp bileğini kavriyorum, sonra da fırlatıp atıyorum. "Sana ne öğrendiğimi anlatacağım ama bana dokunma."

Dudakları düzleşti.

"Yasmin ve Delta çıkmıyor."

İsimleri bir kova buzlu su gibi, aramızda çatırdayan sıcaklığı soğutuyor.

"Akrabalar - baba ve kızı." Göz bebekleri

küçüldü. "Ne?"

"Dahası da var. Yasmin de Malachi ile akraba. Onun üvey kız kardeşi. Nora Hadez'in birlikte kaçtığı adam Bryn'in babasıydı. Seni bu yüzden kaçırdıklarına inanıyoruz. Nora'nın ölmeden önce başarmaya çalıştığı şeyi bitirmek için. Lynch'e mühür vermek." Devam etmeden önce kelimelerimin yerine oturması için ona kadar sayıyorum. "Görünüşe göre, yirmi yıl önce seni kullanmak istemiş ama Barak onu ekmiş ve sonra da Lynch'e kanını verdiği için onu konseye ihbar etmiş."

Tarian'ın bakışları hâlâ benimkilere sabitlenmiş olsa da, birdenbire kilometrelerce uzaklaştı.

"Belki de oturmalısın?" Tepki vermeyince sandalyelerden birini çevirip onu sandalyeye yönlendiriyorum.

Ağır bir şekilde yere çöktü. Belimden tutup beni kucağına çekerken dudaklarımdan kısa bir çığlık çıkıyor. Yukarı doğru bastırmaya çalışıyorum ama kolu bir mengene gibi sıkıyor. Alnını buruşturan çaresizlik ifadesi karşısında bedenimi onunkinden kurtarmaya çalışmaktan vazgeçiyorum. Sanırım beni tuttuğunun farkında bile değil.

İç çekerek, "En azından *kim ve neden* olduğunu biliyoruz. Şimdi *tam olarak nerede* olduğunu tespit etmeliyiz. Bir şey duymuş olma ihtimaliniz var mı?"

Dalgin bakışları yanağını okşamama neden oluyor.

"Tarian?" Şaşkınlığı geçip göz kırptığında sorumu tekrarlıyorum.

"Çok sessizdi." Parmaklarını kalçama koyuyor, beni ona sabitliyor.

-Daha doğrusu kendini bana demirlemişti. "Yasmin'in Nora ve Lynch'in kızı olduğundan emin misin?"

"Evet. Malachi DNA testi yaptı."

Sandalyede arkasına yaslanır. "Bu bir şok olmalı." "Öyle de diyebilirsin."

"Saul biliyor mu?"

"Emin değiliz. Belki baban söylemiştir? Belki Catalina söylemiştir? O biliyor olmalı, değil mi? Ne de olsa kızı Yasmin'i kendi çocuğu gibi büyüttü."

Yavaşça nefes alıyor, sonra daha da yavaş nefes veriyor. "Aslında bilmemeli, yoksa onu görmekten nefret ederdi."

"Nora'ya benziyor ve Nora'yı severdi."

"Onu terk edene kadar sevdi. Sonra da onu aşağıladı. Cenazesine bile katılmadı."

Eteğimin o kadar yukarı çıkmış etek ucunu tutuyorum ki, kalçalarımın silikon bandı tamamen ortaya çıkıyor. "Muhtemelen çok acımıştır."

Eli benimkinin yanından geçip etekle çorap arasındaki çıplak tene yerleşiyor.

"Tarian," diye iç

geçirdim. "Ne?"

"Bana dokunmamalısın."

Çenemi kavradı. "Sana saldırdığım için özür dilerim." Burun delikleri açıldı ve gözlerini kırptırdı.

Gözyaşları yanaklarının sarp kayalıklarından aşağı süzülme de, geniş göğsünün içinde kabardıklarını ve sallanan boğazını kayganlaştırdıklarını hissedebiliyorum.

"Çocukken babama-" Sesi kesiliyor ve kirpikleri aşağı doğru iniyor. "Ona Symeon'un en sevdiğim oyuncağım olduğunu söyledim. Onu doldurulmuş bir hayvan gibi kucakladım. Onu her yere taşırdım çünkü emeklerken dizlerini zedelemesinden korkardım." Derin bir nefes alıyor. "Arkasında sepeti olan bir üç tekerlekli bisikletim vardı. Onu içine koyar ve bahçemizde pedal çevirirdim, zıplasın diye tüm ağaç köklerinin üzerinden geçmeye dikkat ederdim. Nasıl da gülerdi."

Symeon'u çok az tanımama rağmen, keder beni kaburgalarımın vurdu. Kumaş panellerden biri bir ekran gibi parlayıp, yürek parçalayıcı derecede hassas ev videolarından oluşan bir makara göstermeye başladığında daha da kötüleşiyor. Symeon ve Tarian yetişkinler olarak birbirlerine düşmüş olabilirler ama çocukken birbirlerinden hiç ayrılmıyorlardı.

Tatlı bir kıkırdama patlayıp odanın içinde yankılandığında Tarian'ın parmakları kalçamda titriyor. Ona doğru kıvrılıyorum, başımı gergin boynunun kıvrımlarına sokuyorum ve kolumu gömleğiyle ceketinin arasından geçiriyorum. Dünyanın Tarian'ı korkutucu bir canavar olarak algıladığını düşünmek. Ona baktığımda tek gördüğüm güzel, kanayan bir kalp.

Gençliğinin görüntüleri hâlâ üzerimizde ışıldıyor olsa da, artık ekranı değil beni izliyor. "Ben bir canavarım."

"Canavarlar ruhsuz ve kalpsizdir, ama sen, Tarian Hadez, hem bir ruha hem de bir kalbe sahipsin."

Gözbebekleri şişmeden önce küçülür. "Babamı ve kardeşimi öldürdüm."

Öfke göğsümden fışkırıyor. "Büyülerini geri çektiniz. Onları senin öldürdüğünü."

"Büyüleri onları ölümsüz kıldı." Gözleri göbeğime düşüyor.

Rünümü mü düşünüyor? Öyle olmalı çünkü beni çağırdığı zamanki gibi yanmaya başlıyor.

"Belki de beni aramayı bırakmalısın, Calanthe. Belki de dünyadan uzakta kilitli kalsam daha iyi olur."

Göğüs kafesine bir şaplak attım. "Bencil olma."

Ürküyor. "Masumları katletmeyi durdurma arzum beni nasıl bencil yapıyor?"

"İnsanlar seni önemsiyor, seni koca sersem. *Ben önemsiyorum*, nedenini sadece Tanrı bilir. Sakın bunun marka yüzünden olduğunu söyleme, çünkü senin sihrin *her zaman* orada ve sen *her zaman* sevgiye ilham vermiyorsun."

Yüzünün gergin düzlemlerinde şok dalgaları.

Saçmalık. "Yani, *sevgi*." Yanaklarım ısınırken bakışlarımı kaçırıyorum.

Parmakları uyluğumun silikon bandını çevreleyen teni okşamaya başlıyor.

"Başka neye ilham veriyorum? "Sevgi dışında" -duraklıyor- "sevgi mi?"

"Şehvet. Çoğunlukla."

Bu onun yakışıklı yüzündeki öfkeyi süngerleştirir.

"Tahriş. Sık sık. Şiddet. Bazen." *Acıma* kelimesinin erkeğin akıldan çıkmayan ışıltısını bozmasını ve köreltmesini yasaklıyorum.

"Başka bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum. O da

başını eğiyor. "Neye ilham

veriyorum?" diye soruyorum.

Elini çeneme doğru kaldırıyor ve öyle bir saygıyla kavırıyor ki nabzım raydan çıkma tehlikesi geçiriyor. "Kalbimin atmasına ilham veriyorsun, Calamity Darling." Ağzımın dış hatlarını çiziyor. "Atmaya devam etmek için."

Tüm bu değerli ritimleri yakalamak için avucumu göğsüne, yanağımı uzun parmaklarına ve ağzımı onunkine bastırıyorum.

I Calanthe'nin narin çenesinde dolaştırıyor, bu kadının sevgisini ve affediciliğini hak edecek ne yapmış olabileceğimi merak ediyorum. İkisini de hak etmiyorum. Hiçbir şeyi hak etmiyorum. Yine de alıyorum ve alıyorum.

Nabzının vahşi ivmesi derimin altına sızıp kanımın içinde birikene kadar.

O gömleğimi yumruklarken, ben dudaklarının, dişlerinin ve dilinin şeklini ezberlemeye çalışıyorum. Calanthe Bloom'a duyduğum açlığı hiç kimseye duymamıştım. Bu zayıflatıcı, büyüleyici, dehşet verici, her şeyi tüketen bir şey. Onu daha da yakınlaştırıyorum ama hâlâ yeterince yakın değil.

Aletim kabarıyor, onun yumuşak tenini ve tatlı sıcaklığını en az geri kalan her şeyim kadar şiddetle arzuluyorum. Parmaklarımı teninin kadifesinde gezdiriyorum, saçlarının ipeğine sokuyorum, sonra dudaklarını aralayıp dilimi onunkine değdiriyorum. Aklının başına gelmesini, benden uzaklaşmasını, geri çekilmesini bekliyorum ama cesur kadın ceketimin yakalarını yumrukluyor ve benimle eşleşiyor, susuzluğumu körüklüyor, açlığımı körüklüyor.

Dudağını ısıriyorum, sonra parmaklarımı kafatasına doğru açıyorum ve ciğerlerimdeki her nefes onunkiyle birleşene kadar başını daha da yaklaştırıyorum. Nefes nefese kaldığında, hırpalanmış ağzına acıyor ve dişlerimi boğazından aşağı, boynunun dibindeki nabız noktasına kadar sıırıyorum. Dudaklarımı güneş ışığı gibi kokan, çarpan tenine bastırdığımda omuzlarımı tutuyor.

Ben onun tenini morartan bir öpücükle harap ederken, boğazı derin yutkunmalarla çalışıyor; içimdeki sahiplenici erkek, onun

Gerçeklik. Calanthe Bloom'un bana ait olduğunu tüm dünyanın görmesini istiyorum. Titriyor ve saçları alevlenen burun deliklerimi gıdıklıyor, parlak kokusunu varlığımın en karanlık girintilerine itiyor.

Haksızlık ettiğim yeri yalıyorum, sonra burnumu boynundan kulağına doğru sürüklüyorum ve "Bunu yapmamalıydın Calamity" diye sertçe uyararak lobunu ısıtıyorum.

Kalbi küt küt atıyor ve gözleri toplantı odamda geziniyor. Benden tek kaçış yolunun uyanmak olduğunun farkında değil mi? Pek de kaçış sayılmaz, çünkü ortadan kaybolduğu anda onu geri getireceğim.

"Ne yapmamalıydım? Seni öpmemeli miydin? İkimiz de rızası olan yetişkinleriz, değil mi?" Sevimli küstahlığıyla birleşen boğuk sesi ağzımı yamulttu.

Doğrulurken saçlarını avuçluyorum. Belirsizlik gözbebeklerini genişletiyor ve ıslak dudaklarını titretiyor. Dilimi tekrar dudaklarının arasından geçirmek için. Adımın etrafında gerildiklerini duymak için. Göğsümden aşağı kaymalarını ve ağlayan sikimin etrafını sarmalarını izlemek için. Onları öpücüklerimle değil, dölleriyle kurutmak için.

Başparmağımla kulağının kıvrımını takip ederek bir ürperti daha yaratıyorum. "Pandora efsanesini hiç duymadın mı?"

Tedirgin bakışları tekrar benimkilere çarpıyor; sabit ve tereddütsüz. "Kim yapmadı ki?"

"O efsanevi kutuyu açtığında ne oldu?" "Kıyamet koptu."

"Doğru."

Başını geriye atıyor ya da atmaya çalışıyor. Kilitlerini kavrayışım ona fazla hareket alanı bırakmayacak kadar cezalandırıcı. "Seni öptüğüm için cehennemi serbest bırakmak üzere olduğunu mu söylüyorsun, Hades?"

"Kapalı kalması daha güvenli olan bir kutuyu açtığınızı söylüyorum."

Calanthe Bloom kaşlarını çatıyor, belli ki etimin altında gizlenen çürümeden etkilenmemiş. Benim kötülüğümü ilk elden tecrübe ettiğini düşünürsek ironik. "Kutu ağzın için bir örtmece mi?"

Karanlık bir gülümsemenin üzerine feribotla geçiyorum. "Dudaklarını tatmama izin vermemeliydin." "Hangilerini?"

Zevkim derinleşiyor. Susuzluğum da. Önce gözlerimle, sonra parmaklarımla köprücük kemiğinin izini sürüyorum. Parmak boğumlarım, boğazının ortasına kadar gitmeden önce o muhteşem çukurda dinlenmeye geliyor, her canlı

Yut. Onu toplantı masasına yatırıp her santiminde ziyafet çekmek istiyorum ama başka bir öpücükle morartmadan önce ağzını yalamakla yetiniyorum.

Nefes nefese kaldığını hissettiğimde geri çekiliyorum. "Bundan bu kadar keyif alacağımı düşünmemiştim."

"Ruhumla oynamak mı? Ben de Yeraltı Tanrısı'nın en sevdiği eğlencenin bu olduğunu sanıyordum."

"Öpüşme eylemi." Köprücük kemiğinin narin kenarını okşadıktan sonra kabarık göğüslerinin üzerinde geziniyorum.

"Geçmişteki ortaklarınız ne kadar deneyimsizdi?"

"Geçmişteki partnerlerimin anatomimin öpmesine izin verilen tek kısmı sikimdi, tatlım."

Burnunu kırıstırıyor.

"Öpüşmek beklentilere yol açar." At kuyruğundan kaçan bir tutam saçını yakalayıp parmaklarımın arasında gezdiriyorum. Birlikte olduğum çoğu kadının aksine, Calanthe'nin bukleleri kimyasallar yüzünden kırılğan değil, esnek ve canlı. Buklelerinin karnımın üzerinde kaydığını, göbeğimin altındaki kaba saçlara dolandığını, uyluğumun üzerinde kaydığını hayal ediyorum. "Sikişmenin aksine."

Saçlarını bıraktığımda Calanthe keskin bir nefes alıyor, maun ışıltısına hayranlıkla bakıyor. "Sözler beklentilere yol açar. Öpüşmek sadece sekse yol açar."

Serçe parmağım dantel ve ipeğe vuran dik meme ucuna çarpıyor. "Beni bu yüzden mi öptün Calamity?"

Gülümsemem keskinleştğinde nefes alıp vermesi yavaşlıyor. "Geçen sefer beni ortada bıraktın."

"Gerçek bir suç." Elimini kalçasının üzerinde gezdirerek, seçtiğim için sütyeni gibi soluk pembe olduğunu bildiğim dantel külotunun taraklı kenarını izliyorum. "Şu andan itibaren sadece sıırılsıklam ve memnun."

Titriyor, sonra en alçak... en sıcak... en nemli noktasına giden yolda üçgenin kenarlarını kızdırırken tekrar titriyor.

"Aslında." çırpıyor. "İhtiyacım var-" "Gelmek için. Bolca."

"Hayır. Yani" -ciğerlerinden hırıltılı bir nefes çıkar- "evet."

Altın vuruş yapıyorum ve gözbebekleri sonbahar irislerine akıyor, geride sadece ince renk halkaları kalıyor.

"Tarian." Adımı söylerken boğuluyor. "Şimdi olmaz."

Klitorisinin etrafında dönmeyi bırakıyorum ama parmağımı yerinde tutuyorum. "Neden?" "Çünkü Malachi'nin kulağına inlemeye başlamamayı tercih ederim."

Adı tenime sızıyor, zehirli rünlerimi ısıtıyor. "Ağzının onun lanet kulağının yanında ne işi var?"

"Ağzım onun kulağının yanında değil. Sanırım. Bizi Vineyard'daki evinize götürecek olan helikopterde onun yanında oturduğumu varsayıyorum." Gözleri, Malachi'ye olan yakınlığını aklımdan çıkarmaya zorlayacakmış gibi parıldıyor ama zorlama yeteneğine sahip değil.

Çok geçmeden dikkatimi vermeyi bıraktığım ekranı yansıttıklarını fark ediyorum. "Malachi'den daha fazla güvendiğim kimse olmamasına rağmen, onunla birlikte olmandan nefret ediyorum. Aynı havayı paylaşıyor olmanızdan nefret ediyorum." Kıskançlık parmağımı dantelin altından onun sıcaklığının derinliklerine doğru itiyor.

Nefesi kesiliyor.

Çenesinin altını öpüyorum. "İnle, sevgilim. Senin kime ait olduğunu bilmesini istiyorum."

"Tarian-"

Muhtemelen isimimden sonra bir yönerge eklemek istediğini anlıyorum ama yine de "Doğru. *Ben*." Boynunun sallanan sütununu öpüyorum "Şimdi söyle bana, neden Vineyard'daki evime gidiyorsun?"

"Elin. Düşünemiyorum."

Saten gibi tenine bir öpücük daha konduruyorum. "Düşünmene gerek yok. Sadece konuşmaya... ve hissetmeye." Orta parmağımı onun dar kanalında gezdiriyorum. "Neden benim evime gidiyorsun?"

Duvarları sıkıştı. Boğazı da. Yine de mırıldanmayı başarıyor, "Çünkü Serranların şehirdeki çatı katı yapıldı. Dorian daha güvende olacağımızı düşündü.

-Adada."

Öfke kaslarımı sıkılaştırıyor ve parmağımı sabitliyor. "Yapılmış mı? Kim tarafından?"

"Kutsal Avcılar adına. Sen beni parmaklarken bu konuda sohbet ettiğimize inanamıyorum."

"Biri sana zarar verdi mi?"

"Malachi'nin peşindeydiler. Benim değil." Yanağıma dokunuyor. "Kimse bana zarar vermedi, Tarian. Ben güvendeyim."

O güvende olmaktan çok uzak.

Gözlerimi kapatıp elimi çekiyorum, sonra sandalyede arkama yaslanıp saçlarımı çekiyorum.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

"Seni benim dünyamdan uzaklaştırmak için mi?"

"Bunun için çok
geç." "Öyle mi?"

Avuç içleriyle yüzümü çerçevesiyor. "Gözlerini aç."

Kimseye itaat etmiyorum ama o göz kapaklarımı açtırıyor. "Başka
tarafa bakma."

Gözlerimi kısıyorum.

Kalçalarımдан kayıyor ve diz çöküyor, sonra bacaklarımı iyice bastırıyor.

"Pantolonunu büyüyle çıkar."

Homurdanıyorum. "Sikeyim hayır."

Topuklarının üzerine oturmuş, surat asıyor. "Gerçekten oral seksi geri mi
çeviriyorsun?"

Öne eğildim ve onu tekrar kucağıma aldım. "Elime boşal, ben de beni
emmene izin vereyim."

"Bir helikopterde seyircilerle birlikte oturmuyorsunuz."

"Belki de öyleyimdir." Parmak eklemlerimi kırıyorum. "Bunun beni
istediğimi yapmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim. Zaten benden
yeterince şey aldılar."

Bir iç çekiş onun somurtmasını yumuşatır. "Peki. Gelmemi sağla."

Tek kaşımı kaldırıp homurdanıyorum. "Tekrar sor. Bu sefer coşkuyla."

Elimi tutuyor ve eteğinin altına götürüyor. "Bu nasıl bir coşku?"

"Daha iyi. Şimdi bacaklarını aç."

İtaat ediyor ve tüm elimi ıslak dantelin altına kaydırıyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum onu kucaklarken. Tuttuğum şeyin
onun kalbi olmadığını farkındayım ama yine de aynı derecede değerli.

"Ne için?"

"Karanlığımı aydınlattığın için. Vücudunla bana güvendiğin için." Bir
elimle kalçasını kavrarırken diğer elimle kıvrımlarını tıngırdatıyorum.

Bir inilti boğazını titretiyor. Eğiliyorum ve sesi yakalamak için ağzımı
onunkine bastırıyorum. Ve sonra, mükemmel bir eşzamanlılıkla, dilimi bir çift
dudaktan, parmağımı da diğerinden geçiriyorum. Kalçaları ön kolumun
etrafında sıkıştı. Onları birbirinden ayırıyorum, yarı yarıya parmağımı aletimle
değiştirebilmeyi diliyorum.

Bir gün yapacağım.

Bir gün onu çıplak bırakıp içini ama bugün değil.

Açgözlü küçük klitorisi için sürtünme arayışıyla kendini avucuma
sürtüyor. Parmağımı kıvrıyorum ve elimin topuğunu daha aşağıya, tam onun

istiyor.

Eli kasıklarımın üzerine düşüyor. Yanlışlıkla olduğunu düşünüyorum, ta ki beni kumaşın üzerinde şekillendirip kabarık uzunluğuma masaj yapana kadar. Nefesimi tutmaya çalışırken burun deliklerim alevleniyor, ama beni tekrar okşuyor ve ciğerlerim boşalıyor.

Lanet olsun. Ergenliğe yeni girmişim ve yumruğumu keşfetmişim gibi hissediyorum.

Kalçaları daha hızlı, daha sert dönüyor ve sonra durgunlaşıyor, nefesini içine çekiyor ve elime karşı parçalanıyor, dilimde boğuluyor ve parmağımı sağlıyor.

Daha doğrusu, onu sağıyorum. Orgazmı tenimi ıslatıyor, zevki bal gibi yoğun ve yapışkan.

Düzensiz nefeslerle titreyen dudaklarını ısıyorum. "İşte iyi bir kız."

Titriyor.

"Güzel vücudundan daha kaç orgazm çıkarabileceğimi görelim mi?"

Kirpikleri havaya kalkıyor ve beni neredeyse acımasız bir bakışla süzüyor.

"Bir anlaşma yapmıştık. Bir orgazm benim için, bir orgazm senin için."

Onunla oynamaya başladım. "Sadece bir tane daha." "Tarian..."

"Hızlı bir tane." Parmağımı yarığından klitorisine kadar izliyorum ve etrafında dönüyorum. Etrafında üç kez döndüm ve patladı. Islaklığını topluyorum ve şişmiş amını boyuyorum. Tekrar klitorisinden başlıyorum, burnumu boğazının eğiminde gezdiriyorum, tatlı, tatlı kokusunu içime çekiyorum.

"Adil oynamıyorsun." "Hiç .

Asla da oynamayacağım."

Avucumun içinde bir kez daha paramparça oluyor.

Kalça kemiğini okşuyorum ve nabız noktasını emiyorum, ondan izin verdiği kadar zevk alıyorum, çünkü adımı her söylediğinde, avucumu her yaladığında, elimden alınan kontrolü geri kazanıyorum.

"Pantolon. Çıkar," diye soluk soluğa bağılıyor, pantolonumdaki kanca ve çubuk bağlantılarıyla mücadele ediyor. "Şimdi."

Elbiselerimi büyüyle uzaklaştırıyorum. Hazır başlamışken onunkileri de. İç çamaşırları, taytları ve ayakkabıları hariç. Onları da giydiriyorum. Vücuduna bakıyor ve bir kaşını eğiyor. Sandalyemde rahatlayıp kalçalarımı iyice açarken ben de kendi kaşımı geriye doğru eğiyorum.

Dizlerinin üzerine çöküyor, sonra parmaklarını kalçalarımın dolaştırıyor. Beni en iyi nasıl idare edeceğini anlamaya çalışıyormuş gibi sert uzunluğuma bakıyor. Ben

Onun beni izleyişini izlerken sikim sızıyor. Dili dışarı fırlıyor ve taşaklarıma temas etmeden önce tuzlu damlacıkları topluyor.

Dilini üzerime bastırıp uzunluğumu yalarken ciğerlerim sıkışıyor. "Fuuuck." Göğsümü ovuyorum, kaygan parmaklarım kalbimin üzerindeki koyu renkli tüyleri onun kokusuyla boyuyor.

Koku yukarıya doğru süzülüyor ve daha o benim dolgun ucuma ulaşmadan boşalacağımı düşünüyorum. Ama sonra ağzı tam orada, dudakları üzerimde uzanıyor, sıcak ve yumuşak, avuçları çuvalımı kavlıyor ve mücevherli gözleri sanki bir şeye değermişim gibi bana bakıyor.

Dilini ucundan köküne kadar üzerimde dolaştırıyor, omurgam boyunca ısıyı tutuşturuyor. Bir eğilip bacaklarımı daha da açıyorum. Ağzı sikime uyacak şekilde özel olarak tasarlandığı için büyümün etine işlemediğinin , ama sikimi kendine yedirirken öyle hissetmiyorsa ne olayım.

Calanthe beni boğazının sonuna kadar götürüyor ve yarımı içine almayı başarıyor. Tıkandığında parmaklarımı saçlarının arasından geçirip nazikçe çekiyorum. Bu his ne kadar enfes olursa olsun, onun boğulmasını istemiyorum.

Tatlı bir hırıltıyla, onu kurtardığım santimi geri emiyor, boğazı etrafımda o kadar sert kenetleniyor ki taşaklarım geriliyor ve omurgam kollarımdaki rünler kadar ısınıyor. Anlaşıldı. Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırmaya devam etsem de tekrar müdahale etmiyorum. O ritmini kurarken ben sadece uzun saç tellerini okşuyorum.

Elleri sığamadığı yerlerimi sıkıldığında, kıvılcımlar kan akışıma karışıyor.

"Calamity," diye mırıldandım. "Boşalacağım." Oluşum o kadar yoğun ki görüşüm bembeyaz oluyor. "Calamity." Dudaklarını aletimden ayırması için son bir uyarı olarak adını homurdanıyorum ama dudakları daha sıkı kenetleniyor ve yutkunuyor.

Ve yutar.

Ve yutar.

Daha önce hiç bu kadar çok boşalmamıştım.

Tam bir dakika sonra, zevk iplikleri hâlâ içimden fışkırıyor. Ağzıyla bağlantısını kestiği için, çenesine takılıp damlıyorlar ve bu sikimi biraz daha ağlatmazsa lanet olsun.

Diliyle kaydırmayı başaramadığı yerleri parmaklarımla temizliyorum. "Az önce ne yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum."

"Pandora'nın kutusunu biraz daha mı açtın? Ağırılığımca sperm mi içtim?"

Tükenmiş aletim nihayet baygınlaştığında öne doğru eğilip yanaklarını okşuyorum. "Az önce beni kendinin olarak damgaladın."

"Lütfen. Komadan çıkar çıkmaz, fitilini batıracak başka bir iyiliksever bulacaksın ve-"

"Kapa çeneni, sevgilim."

Gözleri şoktan kocaman oldu.

Onu kucağıma alıyorum, sonra parmaklarımı kışının üzerinde gezdirerek kendime doğru çekiyorum. "Benim için asla başka biri olmayacak. Bunu daha önce de hissetmiştim ama şimdi bu bir duygudan çok daha fazlası, bir inanç. Kendini içimde o kadar derine gömdün ki ruhunun parçaları benimkiyle birleşti." Omurgasındaki her harfin izini sürüyorum, ona varlıklarını ve anlamlarını hatırlatıyorum. "Benimle kalmak zorunda olduğunu söylemiyorum - bir pislik olabilirim ama bu seçimi asla senden almam - ama geri dönülmez bir şekilde ve tamamen senin olduğumu söylüyorum."

Nabızı dört nala atıyor. "Bir gün uyanacaksın-" "Ve

bu yemini yüksek sesle söyleyeceksin."

Kirpikleri düşüyor, çilli yanaklarının tozunu alıyor. "Lütfen, yapma." "Neyi yapmayayım?"

"Bana söz verme. Kendine gelene kadar olmaz."

Uzun bir kıvrımı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Pekâlâ. Yine de bana bir söz verebilir misin? Beni bekleyeceğine söz verebilir misin?"

Gözbebekleri orman yangını fonunun içinde küçüldüğünde, isteğimin haksızlığını fark ediyorum. Ya hiç uyanmazsam?

Işıklı ekrana doğru bakıyorum ve boğazımı temizliyorum. "Makul bir süre için . Senden asla hayatını askıya almanı istemem-"

Avuç içleri yüzümün iki yanına geliyor ve bakışlarımı en büyük korkumdan uzaklaştırıyor. En kötü ikinci korkum -kucağımdaki kızın başına bir şey gelmesi- beni ilk ve en çok rahatsız eden şey haline geldi. Bir tabutun içine kapatılmak ve toprağın derinliklerine gömülmek, ikinci sırada.

"Tarian Hadez"-ince başparmakları elmacık kemiklerimi şekillendiriyor-"Seni bekleyeceğim."

Umut, ani moralsizlik atağımı geri püskürtüyor ve yüzümü çeviriyorum. Bu sefer bakışlarından kaçmak için değil, avucunun ortasını öpmek için. "Tekrar söyle. Tekrar duymam gerek."

"Bekleyeceğim-" Vücudunun ağırlığı gibi, sesi de buharlaşıyor.

Sandalyemi geriye iterek hırlıyorum ve onu geri getirmesi için madene bağıyorum. Gaea beni hoş görmeyince, bağımızı etkinleştirmek için bizi birbirimize bağlayan rune'u çağırıyorum ama büyülü yazıyı taşıyan deri parçası eskiden olduğu gibi kaşınmıyor.

Siktir!

Ellerimi yüzüme sürüyorum, kokusunu derinlere fırlatıyorum. Beni sakinleştirmek yerine sıkıntımı artırıyor çünkü başka bir kokuyla -vernikli meşe ve metalik yapıştırıcı- birleşmiş. İkinci bir nefes çekiyorum, aynı odunsu, kimyasal aromayla karşılaşınca alnım inliyor.

Soğuk damarlarımı sarıyor. Uçan bir güvercin tarafından kesilmiş bir isim -Madar'ın- ve altında, kaburgalarımı kafesledikleri tüm yumuşak dokuya cıvatalayan iki küçük kelimeyi yakalamak için tam zamanında bakışlarımı kumaş film ekranına geri çarpıyorum.

Kollarımı önüme doğru ama ampuller sönüyor ve öyle bir karanlığa gömülüyorum ki rünlerim bile parlamayı başaramıyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Sihrimin kontrolünü tamamen mi kaybettim? Ben-

Toplantı odasının ekranındaki o son görüntü, göz kapaklarımın üzerinde iz bırakıyor. Ölümsüzlüğümü mü kaybettim?

OceanofPDF.com

MVücudunuz nispeten yumuşak bir şeye çarpıyor. Bir kola. Kalın, erkeksi bir kol... Tarian gibi kokmuyor. Sarsılarak uzaklaşıyorum.

"İyi misin?" Malachi'nin sert tınısı gürleyen havayı yıpratıyor. "O iyi mi?"

Etrafım tekrar yumuşak bir odak haline geliyor. Helikopter. Çürük, yanıp sönen gökyüzü. Gemiye uçuran Atlantisliler. İnsan bana doğru bakıyor, bir eli kan lekeli beyaz bir tulumun üzerine giydiği süslü kot ceketin düğmeleriyle çılgınca oynuyor.

"Bir şey var mı?" Malachi dikkatimi tekrar endişeli yüzüne çekerek soruyor.

Dudağımı ısııyorum. Tarian'ın dölünün tuzlu tadıyla daha da geriye yaslanıyorum ve bir elimi çeneme ve ağzıma götürüyorum. Küçük bir beyaz leke Malachi'nin ceketinin lacivert süetini ıslatıyor. Bu-

"Callie, bir şey söyledi mi?" Malachi'nin kulaklığı boynuna bir uçak yastığı gibi oturuyor. Bakışlarımın ona kaydığını fark edince yaklaşıyor. "Nefes nefese kalıp boğulmaya başladığında bağlantısını kestim." Güneş gözlüklerinin gölgesindeki bakışları bacaklarıma düşüyor. "Kırık bir şey var mı? Sesin çok acı çekiyor gibiydi."

Yanaklarım alev alev yanıyor. "Kırılan bir şey yok." "Kovalanıyor muydun?"

Az önceki nefes nefese kalışım için bir bahane bulamazsam, Malachi noktaları birleştirecek ve ben de utançtan öleceğim. Şimdiden

Ceketindeki beyaz leke içimden ölmeme neden oluyor. Sadece ne olduğu için değil, aynı zamanda neyi temsil ettiği için de - benim destansı araştırma başarısızlığım.

Tarian'ı sorguya çekmek ve zihninde kayıtlı olabilecek herhangi bir kelimeyi öksürmeye zorlamak yerine, onun kocaman sikini yalıyordum. Kabul ediyorum, yaptığımdan pişman değilim ama gerçekliğe geri döndüğümde taşıdığım tek şeyin menisinin tadı ve -bacaklarımı kaydırıyorum- sırlıslık olmuştur iç çamaşırlarım olduğu için pişmanım.

Malachi hala beklentiyle bana baktığı için, "Penceresiz bir toplantı odasıydık ve Symeon'un doğumundan... şu ana kadar olan anılarını gösteren bir ekran vardı" diyorum. Parlak abanoz tabutu hatırlayınca burnumu kırıstırıyorum. Tanrıya şükür kapalıydı çünkü onun kansız, şişmiş bedenini bir kez daha görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Bir toplantı odasında mı?"

"Evet."

"Sandalyelere oturmak mı?"

Tam evet diyecektim ki nefes nefese yaptığı yorumu hatırladım. "Hayır. Eliptik bisikletlerde. Pedal çevirmek zorundaydık ya da televizyon kapalıydı."

Malachi, saf ruhu sağ olsun, benim deliliğimi sorgulamıyor. Sadece günlerdir taşıdığı gerginlikten kurtulmak için boynunu kırıyor. "İnmek üzereyiz."

Yarım saatten az bir süredir mi dışarıdayım? İnanılmaz. Tarian'ı geride bırakmış olmak bana acı verse de, onu mutluluk içinde bıraktığım için mutluyum. Elbette, kısa sürede endişenin gölgesinde kaldı ama orada bir anlığına kendini bıraktı.

Kesik kesik yağan yağmurun arasından geniş bir çimenlik ve onun ötesinde Tarian'ın beyaz konağını görüyorum. Rüyalarımda ziyaret ettiğim bir yere varmak çok tuhaf. Evinin döşeme tahtaları üzerinde onsuz yürüme fikri kalbimi burkuyor.

Ines saatlerce uçmuş olmalı çünkü uçağı uzman bir hassasiyetle indiriyor. Sanırım Electra'nın sallanan avuçlarının da yardımı olmuştur. Onu Ines'in yanında otururken, onunla birlikte çalışırken görmek beni neredeyse şaşırtıyor.

Tekerlekler çimenleri öptüğü anda Malachi kulaklığını takıyor ve kemerini çözüyor, sonra da kapının kilidini açıp dışarı atlıyor. Ben kemerimi çözerken Bryn bana öyle bir bakış fırlatıyor ki parmaklarım donuyor.

Hâlâ çalkalanan pervane kanatlarının ve sert esen rüzgârın arasından "Sen kimsin?" diye soruyor.

Hafızasını kaybetmesinin sorumlusu tekrarlanan zorlama nöbetleri mi yoksa Atlantisli kanı kullanması mı? "Ben Calanthe. En eski arkadaşın. Tanışmıştık-"

"Neyin peşindesin sen?" Electra pilot koltuğundan kalkıp uçaktan çıkarken burnu kırışıyor ve bana kaşlarını kaldırarak bakıyor.

Kirli güç uykum kafamdaki çarkları paslandırmış olmalı çünkü tekrar harekete geçmeleri birkaç saniye sürüyor. Bryn kimliğimi sormuyordu. Hayır, küçümseyici bir ifadeydi ama *neden*? Böyle bir hıncı hak edecek ne yapmıştım?

Helikopter kabininin üst kenarını kavıyor. "Tarian'a söylemeyeceğim çünkü *ben* öyle bir insan değilim" -bakışları boynuma, Tarian'ın tenime işlediği morluğa yöneliyor- "ama gerçeğin ortaya çıkmanın bir yolu var. Özellikle de saklamaya çalışmadığın zaman."

Malachi ona yardım etmek için elini uzatır.

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Artık nerede olduğunu bildiğim için ona dokunmuyorum."

Her ne kadar bunu nefesinin altından söylese de, rüzgâr onun sözlerini kulağıma üflüyor. Malachi ve Electra'nın da kulağına gitmiş olmalı, çünkü ikisi de kaşlarını çatıyor. Bryn hışımla yanından geçerken alnı düzeliyor ve sonra *sırıttıyor*. Electra ise kaşlarını çatarak yürümeye devam ediyor.

Spor çantamı omuzluyorum, sonra metal kaputun altından eğilip avucumu onunkine vuruyorum. "Neden gülümsüyorsun? Seninle birlikte olduğumuzu sanıyor-" Yüzümü buruşturuyorum, gerisini yüksek sesle söyleyemiyorum.

Sırıttışı daha da derinleşiyor. "Eliptik bisiklete mi biniyordun yoksa kuzenime mi?"

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor. Sabit bir bisiklet olduğu konusunda ısrar etmek istiyorum ama bunun yerine parmaklarını sıkıca kavıyorum. "Ben olsam kesinlikle ellerini yıkardım."

Dikkati önce avuç içlerimize, sonra da yüzüme kayıyor. Bir an için neşesi kaçıyor ama sonra gök gürültüsüyle yarışan kahkahalara dönüşüyor.

Çok geçmeden Malachi'nin kıkırdaması çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor. "Onu bulmaya yaklaşamamamıza şaşmamalı."

Bu yüzümdeki küstah sıırıttışı yok etti. O haklı. Tarian ve ben seks oyunları oynamamalıyız. Oyun oynamamalıyız. Hayır.

O bulunana kadar. O güvende ve sağlam olduğunda, konuyu tekrar gözden geçirebiliriz. Özellikle de bu rüya paylaşma yeteneği devam ederse.

Özellikle de o ve ben dayanırsak.

Ayaklarım yere değdikten sonra Malachi elimi bırakıyor. Ruh halimin kötüye gittiğini hissetmiş olmalı, çünkü bir empati uzmanı olarak kolunu kambur omuzlarıma doluyor ve beni kementle kendine yaklaştırıyor.

"Başaramayacaklar." Sesi öfkeli gökyüzünden ve ahşap iskeleyi tokatlayan daha öfkeli dalgalardan ancak daha yüksek. "*Biz* başaracağız."

Yüzümü ona doğru çeviriyorum. "Teşekkür ,

Mal." "Ne için?"

"Beni koruduğun için. Bana kızmadığın için. Anneme yardım ettiğin için. Minnettar olduğum nedenlerin listesi çok uzun."

Beni biraz daha sert sıkıyor. "Electra pek çok insana güvenmez ya da onlardan hoşlanmaz ama sana güveniyor ve senden hoşlanıyor."

"Electra'nın benim hakkımdaki ne alakası var?"

Malachi etrafımıza bir güç alanı fırlatmış olmalı çünkü kasırga yaprakları dallardan, dalları gövdelerden koparmasına rağmen bize dokunmuyor.

"Tuhaf gelebilir ama ben onun gibi içgüdülerime sadık değilim. Bazen saygımı ya da arkadaşlığımı hak etmeyen insanlara ısınıyorum. Bu konuda beni hep uyarır." Dudaklarını birbirine yaklaştırıyor. "Eskiden çocukluğunun onu aşırı temkinli yaptığını düşünürdüm, belki de öyleydi ama aynı zamanda onu inanılmaz derecede anlayışlı da yaptı. Her neyse, işte bu yüzden sana hiç çekinmeden güveniyorum."

"Yani kuzeninin rününü taktığım için değil mi?"

"Symeon ve Barak'ın her biri onun rünlerinden birini takıyordu."

Bu paralellik beni utandırıyor. Ona rünlerimizin kullanımının farklı olduğunu hatırlatmak istiyorum ama göz ucuyla Ines'in bize doğru geldiğini görüyorum ve önceliği başka bir şey alıyor. "Baban ve Catalina... Neyin farkındalar?"

"Tarian'ın Yasmin ve Lynch tarafından kaçırıldığını. Sanırım Catalina Lynch'in Yasmin için kim olduğunu ve Yasmin'in de benim için kim olduğunu biliyor, çünkü onu kızı büyüttü. Babamın bilip bilmediğinden emin değilim ama öğrenmeye niyetliyim. Onlar da Kutsal Avcıların benim peşimde olduğunun farkındalar."

Deniz kenarındaki malikânenin kapısında, uzun zamandır görmediğim bir sarışın görüyorum: Joslyn Fielding.

Kulak misafiri olmadan konuşmayı bitirebilmek için yavaşlıyorum. "Kutsal Avcılar'a onu bulmaları için kimin para teklif ettiğine dair bir ipucu var mı?"

Sen?"

Tam üzerimizde bir şemsiye açılırken başını sallıyor.

Ines'in altın lenslerindeki yansımamı yakalıyorum. "Calanthe kuru saçlarla içeri girdiğinde daha az şüpheli görünecek." Ağır hizmet tipi botlarını giymeye başlıyor ama Malachi'ye anlamlı bir bakış fırlatmak için duruyor. "Electra DNA sonuçlarından bahsetti. Belki de haberi vermek için kız kardeşini bulana kadar beklemeliyiz. Babanın kafası pek yerinde değil."

Malachi başını sallamıyor. "Zaten biliyor olabilir, Ines."

"Yok." Şemsiyeyi Malachi'nin eline tutuşturuyor ve bizim gittiğimiz yönün tersine doğru yola çıkıyor.

"Ines evli mi?" Uzun bacaklı kadını tepeden tırnağa inceleyerek soruyorum. Birden Electra'nın hoşnutsuzluğunun onu evlat edinmeyi reddetmesinden çok kadının görünüşünden mi kaynaklandığını merak ediyorum.

"Hayır."

"Baban için ne kadar çalışıyordu?"

"Annem gittiği gün Barak onu işe aldı. Bazen bunu bana bir anne figürü olması umuduyla yaptığını düşünüyorum."

"Ve? Böyle mi oldu?" "Hayır."

"Kaç yaşında?"

"Otuz sekiz."

Göz kırpıyorum. "Otuz sekiz yaşında görünmüyor."

Beni de yanına çekerek tekrar başladı. "İyi yaşılanıyoruz."

"Babanla onun arasında bir şey oldu mu hiç?" "Hayır."

"Peki ya sizinle onun arasında?"

"Çocukken ona aşkıttım, bu da onu bir anne figürü olarak göremememe katkıda bulundu. Tanıdığım her heteroseksüel erkek bir noktada o kadına aşık olmuştur."

"Tarian bile mi?" Cevabından korktuğum bir soruyu sorduğum için kendimi azarlayarak soruyorum.

"Onun dışında." Ben taş yutmuş gibi hissederken Malachi hâlâ gülümsüyor.

Hissetmeyi beklediğim rahatlama gelmiyor, çünkü Electra için göğsüm ağrıyor. "Ines'le aranız hiç açıldı mı?"

Bu onun eğlencesini söndürür.

"Sorduğumu unut. Beni ." Yine de bana söylemesini istiyorum.

Çenesi esniyor.

Bekliyorum.

Bir esneme daha, ama çene kemiği hâlâ lehimlenmiş durumda. Esneyen ön kapıya doğru ilerlerken, bir sonraki rüyamızda Tarian'a sormaya karar veriyorum, çünkü Malachi söz konusu olduğunda her şeyi bildiğini hayal ediyorum.

Joslyn artık fuayede yalnız değil. En büyük kızı onun yanında kök salmış. Anne ve kızı arasındaki benzerlik hatırladığımdan daha da çarpıcı - buz mavisi gözler, buz sarısı saçlar, hastalıklı derecede zayıf ve aşırı derecede somurtkan.

"Merhaba Mackenzie." Kabarık, dar kazağı manikürlü tırnaklarıyla aynı bebek pembesi olan uzun boylu Fielding'e başımla selam veriyorum. "Bayan Fielding."

Joslyn'in göz kapakları seğirdi. Ona kızlık soyadıyla hitap ettiğim için mi? Şimdiden kendini Bayan Hadez olarak mı tanıtıyor?

Birden Tarian'ın bana alaycı bir şekilde böyle seslendiğini hatırlıyorum ve kalbim fazladan atmaya başlıyor. İlk kez değil, bu büyük fuayede yanımda olmasını diliyorum. Keşke bana adadaki evini gezdirecek olan kişi o olsaydı.

Merdiven boyunca uzanan çerçeveli resimlere bakarken çantamı önümde sallıyor, on parmağımla birden saplarını kavırıyorum. Resimlerin çoğu Tarian, Symeon ve Malachi'ye ait ama Saul ve Barak da birkaç tanesinde yer alıyor. Hiçbirinde kadın olmamasına rağmen, duvardaki birçok soluk kare indirilmiş resimlerden bahsediyor.

"Bryn ikinizin aynı odayı paylaşmayacağınızı söyledi," diyor Mackenzie, "başka boş yatak odası olmadığı için bu bir sorun. Annem ve ben çevredeki bazı otelleri aradık ve size kalacak yer bulmayı başardık. Bir şey değil."

Tarian'ın evi üzerinde hiçbir hakkım olmamasına rağmen, onun bölgesel şirretliği beni rahatsız ediyor.

"İptal et." Malachi'nin sesi dev fuayede çınlıyor. "Calanthe Tarian'ın odasında kalacak."

"Dolu." Joslyn'in omuzları dikleşiyor, bu da kemerli, krem kaşmir kazak elbisesinin altında daha dar ve dikenli görünmelerine neden oluyor. Kadın hamileyse bile bunu çok iyi saklıyor. "Daha fazla insan getireceğinizi duyunca Mackenzie oraya taşındı."

Daha fazla insan mı? Kızını ve beni mi kastediyor?

Ama çoğunlukla, *ne oluyor lan?* Parmaklarım çantamın askısını sıkıyor. Mackenzie'nin Tarian'ın yatağında uyumasını kabullenemiyorum. Hiç de iyi değil. "Ya Mackenzie

Tarian ortaya çıkar mı?"

"*Geldiğinde*" -Joslyn bana plastik bir gülümseme fırlatıyor- "hoş bir sürprizle karşılaşacak."

Mackenzie'nin çenesi kibirle yukarı kalkarken benimki öfkeyle aşağı iniyor.

"Burası senin evin değil Jos." Malachi güneş gözlüklerini son derece yavaş bir şekilde göğüs cebine sokuyor.

"Senin de değil. Ayrıca, bu babanın fikriydi. Eğer bir sorunun varsa, bunu onunla konuşmana izin vereceğim."

Malachi, sanki sihrini iki kendini beğenmiş sarışının üzerinde kullanmamak için her şeyini ortaya koyuyormuş gibi kalçasını yumrukluyor. "Marsha, Mackenzie'nin eşyalarını benim yatak odama taşımasına yardım edecek."

Mackenzie'nin nemli teni ağda gibi oldu. "Ne? Seninle aynı odayı paylaşmıyorum. Bu ne küstahlık-"

"Rahatla, Mackenzie." İç çekerek, "Ines'le birlikte geçit evine taşınacağım" dedi.

Elbette bunu Electra merdivenlerden iner inmez söyler. Adımlarını yavaşlatır ve vücudundaki her çizgiyi sertleştirir. Onun varlığını hissetmiş olmalı çünkü bakışları ona odaklanıyor. Kahverengi ve mavinin altında kanayan acıyı görüyor mu, çünkü ben aniden sadece bunu görüyorum. Ayrıca, nerede uyuyacak? Benim odamda mı?

Joslyn sırtıyor, bu da yüzünün botokslu düzlemlerini tek bir kırıksıklık yaratmadan geriyor. "Çalışanlarla aynı evde kalmak konusunda ne kadar uzlaşmacısın, evlat."

Malachi bu lakap karşısında sertleşir.

Benden hiç hoşlanmayan kadınlarla dört duvar arasında kalma fikri bir anda hiç cazip gelmemeye başladı. "Bir kez daha düşündüm de, Ines'le kapı evini alacağım. Peki ya Electra?"

Ya bunun bir soru olduğunu anlamadı ya da kıskançlık telaşından beni duymadı? Bu duygunun ne kadar yüksek olabileceğini ilk elden biliyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor.

"Gerçekten umurumda değil, Mal." "*Benim için sakıncası var, Calanthe.*"

Nerede uyuduğumu neden önemseydiğini merak ediyorum. Yoksa Mackenzie'nin nerede uyuduğunu mu önemsiyor?

Söz konusu dişi cadı cıvıldıyor, "Geçit evinde *olacağınıza* göre, Calla Lily odanızı alacak."

Orta parmaklarım kaşınıyor ama yine de onları çantamın askısına doluyorum. Macrazy'ye derimin altına girme zevkini tattırmayacağım.

"Elle, Marsha'yı çağır lütfen," diye homurdanıyor Malachi.

Bir koridorda kaybolmadan önce kalan merdivenleri iniyor. Mackenzie kollarını diri göğüslerinin önünde kavuşturuyor. "Çoktan uyudum Tarian'ın yatağı, bu yüzden Bryn'in arkadaşının senin odanı alması daha mantıklı olur. Değiştirilecek bir çarşaf eksilmiş olur. Ayrıca, kuzeninin kişisel alanının bir yabancı tarafından rahatsız edilmediğini duymayı tercih edeceğinden eminim." Kollarını kavuşturuyor. "Onu arayacağım." Sanki bir cep bulmayı umuyormuş gibi elbisesini yokluyor. "Kahretsin, telefonumu nereye koydum?"

Malachi'nin ona attığı bakış, kutuplardaki buzulların erimesini tek başına durdurabilir. "O çalışıyor, Mackenzie. Rahatsız edilmekten hoşlanmıyor."

"Hala düşünüyorum-"

"Ne düşündüğün umurumda değil." Nazik Malachi'nin nazik olmaktan bıktığı açık.

Bu onu susturur. Aynı zamanda bana yönelttiği kaş çatmasının şiddetini de artırıyor. Tarian'ın kapısında kilit olup olmadığını hatırlamaya çalışıyorum.

"Callie," diye Malachi.

Sıçradım.

"Al." Malachi cebinden bir cep telefonu çıkardı. "Numaralarımızı içine programladım."

Aval aval telefona, sonra da telefonu bana uzatan adama bakıyorum, kalbim onun güveninin işaretiyle burkuluyor.

"Günaydın, Bay Malachi." Beyaz saçları tepesinde salkım salkım toplanmış, parlak gözlü, yaşlı bir kadın telaşla antreden içeri girdi. "Bay Tarian'ın yatak odasıyla hemen ilgilenmeye başlayacağım." Ölçümü alıyor, ifadesi kusursuz bir şekilde nötr kalıyor.

Ona gülümsüyor. "Teşekkür , Marsha."

Merdivenlere doğru yöneldiğinde ensesinde rün taraması yapıyorum ama sadece çıplak bir ten buluyorum.

Marsha yarı yolda duraklıyor. "Eşyalarınızı toplamamı ister misiniz Bayan Mackenzie, yoksa kendiniz mi toplamayı tercih edersiniz?"

"Kendim yaparım," diye homurdanıyor, gümüş stilettoları parlak parke zemin üzerinde takırdıyor.

"Bayan Joslyn, Bayan Catalina ve Bay Saul, Bay Tarian'ın ofisinde bulunmanızı rica ediyorlar. Polisin size birkaç sorusu var."

"Tanrı aşkına, şimdi ne istiyorlar?" Joslyn geri çekilmeye başlar ama gitmeden önce, "Sana bir uyarı, Malachi. Baban senden hiç hoşnut değil."

"Bugünlerde hep öyle değil mi?"

"Eğer ailemizin çıkarları doğrultusunda hareket ettiyseniz-"

"Ailemiz mi?" Sesinin yoğunluğu karşısında irkiliyorum. "Babamla evleniyor olabilirsin Jos, ama bu benim ailemi senin ailen yapmaz. Bu sadece babamı senin yapar."

Avuç içi karnına doğru kayıyor. "Sanırım baban henüz mutlu haberi paylaşmadı. Bir ağabey olacaksın. Bu harika değil mi?"

Malachi bizi çevreleyen yüksek kiremit duvarlar gibi bembeyaz kesildi. "Bu imkansız. O yapamaz-"

"Yapabilir. Yaptı da. Kanıtı bende." Kadın, adamın yüzündeki rengi daha da soldurarak oradan ayrılır.

Telefonumu kapüşonumun cebine sıkıştırıyorum, sonra da elimi Malachi'nin dirseğinin altına sokarak onun devrilmesini engelliyorum. Tarian'ın fuayesini Joslyn'in beyin maddesiyle yeniden boyamaktan mı?

Bakışlarını yakalamaya çalışıyorum ama Joslyn'in keskin parfümü ve zehirli kişiliğiyle kirlettiği havaya takılıyor. "*Yapamaz* derken ne demek istedin?"

"Annem gittikten sonra başka bir çocuk sahibi olmaya çalıştı. Bir sürü kadınla denedi. Ailemizi büyötmeye, bana bir kardeş vermeye, anneme -ve *kendisine*- hayatına devam ettiğini kanıtlamaya kararlıydı."

"Bu, bebeğin neden ondan olmayabileceğini açıklıyor." Sesimi yumuşak tutuyorum, kısmen itirafım sadece kulaklarına sızsın diye, kısmen de daha yüksek sesle konuşmanın onu daha fazla sarsacağından endişe ettiğim için.

Şaşkınlıktan gözlerini kırıştırıyor. "Ne?"

"Görünüşe göre Jos, Symeon ile yakınmış. Onu Saul'la tanıştıran oymuş."

"Biliyor muydun?"

"Symeon onu tanıştırdı-" "Hayır. O kısmı değil."

Dudağımı ısırdım. "Söylentiler duydum." "Kimden?"

Electra'yı otobüsün altına atmamaya karar vererek, "Bryn" diyorum.

Derin bir *sikiş* hırıltısı çıkarıyor, sonra parmaklarını buklelerinin arasından geçirip, Nora'dan aldığı ve Yasmin'le paylaştığı alçak kaşlarından ayırıyor.

"Eğer babanın değilse, o zaman-"

"Onun ya da Symeon'un olması fark etmez. *Kahretsin.*"

"Neden fark etmiyor?"

"Çünkü Callie, bir Atlantislinin çocuğuna hamile kalan bir insan bizim büyümüze karşı bağışıklık kazanır."

Oh. *Oh.*

Yani Joslyn bir şeyler biliyor... Ya Saul'un onunla evlenmesinin sebebi buysa? Onu sessiz tutmak için mi? Umarım öyledir, Malachi'nin iyiliği için. Ebeveynlerden birinin kötü seçimler yapması... Kafatasımda bir aydınlanma oldu: Nora önce Delta'yla tanıştı. Ya Delta, Nora'yı unutmadığı için Joslyn'e bir geceden fazlasını vermediyse? Ya Joslyn'in Nora'nın eski sevgilisini avlamasının nedeni buysa -zedelenmiş egosu için bir çeşit adalet kazanmak için? Saul farkında olmadan bu kadar etkilenebilir mi?

Malaki'nin az önce babasının ailesini büyütme konusundaki çaresizliği hakkında söyledikleri tekrar gündeme gelir. Bu hamilelik Saul için bir rüyanın gerçekleşmesi demek. Elbette doğmamış çocuğunun annesini yakınında tutmak isteyecektir. Ama ya kendi çocuğu değilse?

A Marsha'nın odamın hazır olduğunu söylemesini beklerken Malachi bana evi gezdiriyor. Oturma odası ve bar Tarian'ın hayalindekiyle aynı, ama şükürler olsun ki yemek odası . Ben

Altın tabaklar ve tek tek mumlarla donatılmış siyah camdan bir masada yemek yemeye dayanabilirdim sanırım.

Onların trajik parıltısı göz kapaklarıma batıyor. Onları kapatıyorum, sonra kabus gibi gelen yemeği uzaklaştırmak için başımı sallıyorum. Açtığımda Malachi'yi barın arkasına park etmiş, elinde bir şişe cinle buluyorum. Kapağını fırlatıp atıyor, sonra da doğrudan şişeden içiyor.

"Gerçekten üzgünüm, Mal."

Daha fazla cin içerken kirpikleri titriyor. Şişe opak olduğu için ne kadar içtiğini anlayamıyorum ama adem elması bir dakika boyunca hiç durmadan sallanıyor.

Telefonumu cebimden çıkarıp kişiler simgesine tıklıyorum. Üç numara var: Dorian, Electra ve Malachi. Bu küçük liste bana ne kadar az insana güvенеbileceğimi fark ettiriyor. Malachi likörü süt gibi yudumlarken Electra'ya mesaj atıyorum.

BEN: Joslyn hamileliğini Malachi'ye açıkladı. Ağırılığınca cin içiyor. Tavsiye ister misin?

Siktir. O hiç içmez.

BEN: Gelmek mi?

Noktalar dans ediyor, sonra kayboluyor, sonra tekrar dans ediyor. Malachi geçit evini Ines'le paylaşmayı önerdiğinde yüzünde beliren acıyı hayal ediyorum.  küçük kelime nihayet ortaya çıktığında bana bununla başa çıkmamı söyleyebileceğini düşünüyorum.

Yoldayım

Telefonumu bir kenara bırakmak üzereyim ama annemi kontrol etme isteği beni yeniyor.

Selam Dorian. Bu telefonu bana Malachi verdi. Ben Callie. Her şey yolunda mı?

Ekranımda bir cevap belirdeğinde Malachi'ye bakmaya başlıyorum. Dorian'ın sözlerini tarıyorum, kalbim kalkıyor ve şişiyor.

Annene ilaçlarını verdim. Diego sağ salim geldi. Yemek yapma ve kelime oyunlarına olan sevgisiyle kadınların gönlünü kazandı.

Bana annemin ocakta bir şeyler karıştırırken çekilmiş bir fotoğrafını gönderiyor, Bayan Fiona ile objektif olarak gördüğüm en güzel arasına sıkışmış. Diego bronz tenli, parlak koyu renk gözlü ve gamzeli.

Geçişte yardımcı olmak için gece kalacağım. Merak etme.

Kaburgalarım minnettarlıkla daralıyor, ama sonra Malachi şişeyi bara vurarak beni hislerimden uzaklaştırıyor ve telefonumu kanguru cebime geri sokuyorum.

"Duyduğuma göre tebrikler sıraya girmiş!" Sesi sert, içki ve öfkeyle lekelenmiş. "Bir ikiye ne dersin, baba?"

"Bence sen zaten bir tane içtin." Saul'un berrak mavi bakışları oğlunun ve benim üzerimde geziniyor.

"Ama *yanımda* bir tane yoktu." Boynundan bir şişe daha tutuyor. "Oh, lanet olsun. Unutmuşum." Bana bakıyor, sonra ellerinden birini açıp viskiyi üzerine sıçratıyor. "Sabundan iyidir." Gz kırparak bir yudum alıyor, sonra şişeyi babasına uzatıyor. "Bir vey kardeş daha. Ne eğlenceli!"

Sanırım kirli çamaşırlar ortaya dökülmek üzere.

Saul şişeyi oğlundan alır ama dudaklarına götürmez. "*Başka bir üvey* kardeş derken neyi kastediyorsun?"

"Huh... Ines bilmediğini söylerken şaka yapmıyormuş." Malachi taş bara yaslanıyor, sonra Saul'un arkasında beliren, kum saati kıvrımlarına dikilmiş gibi görünen bukle elbiseli kadına doğru eliyle işaret ediyor. Onu birkaç saat önce Bryn'le izlediğim haber kanalından tanıyorum, Boston'a geleli koca bir ay olmuş gibi gelse de. "Cat sana söylemedi mi? Yasmin benim kız kardeşim."

"Annenin vefatından sonra pek çok kadınla yatmış olabilirim Malachi, ama hepsini hatırlıyorum ve Paloma onlardan biri değildi."

Paloma'nın Catalina'nın kızı olduğunu anladım.

Malachi kahkahalarla güler. "Baba, Yasmin *senin* değil. O *annemin*. Annem ve Çavuş Pislük'in. Biliyorsun, Bryn'in babası? Bir hevesle evlenmeye karar verdiğin kadının eski sevgilisi."

Neyse ki Electra oturma odasına dalıyor ve oklarını doğrudan bize yöneltiyor. "Ne kadar?" diye soruyor bana sessizce.

"Söyledi mi yoksa içti mi?"

Mırıldanıyorum. "İkinci şey."

"Bir şişe cin ve bir yudum viski." "Yasmin *senin* kız kardeşin mi?" Joslyn titriyor.

Harika. Gelinzilla geri döndü. Bryn'in yanında durduğunu görene kadar Malachi'ye sorduğunu sanıyordum.

"Görünüşe göre." Arkadaşım -eski arkadaşım- renk tonuna bakılırsa Macrazy'ye ait olması gereken kabarık bir bluzun üzerinde kollarını kavuşturuyor. "Malachi'ye ve çalınan DNA'ya göre."

Joslyn DNA çalmanın ne kadar ayıp bir şey olduğu konusunda yaygara koparıırken Electra bir bardak alır ve dahili musluktan suyla doldurup Malachi'nin eline tutuşturur. "İç bakalım."

"Susamadım." İşaret parmağını bardaktan çekip Joslyn'e doğru uzatıyor. "Hadi bastırılabilir... bastırılabilir... bastırılabilir... *seni* tartışalım. Sen ve *senin* milyon dolarlık aylık harcamaların. Lanet olası bir milyon dolar." Homurdanıyor.

Dudaklarını büzüyor. "Bu babanla benim aramda."

"Yanlış." Parmağını sallıyor, bardaktan sıçrayan su süet koluna bulaşıyor. "Bu *benim* mirasım."

"Bankada milyarların var Mal," diye bağılıyor Joslyn. "Her şey hazır."

Electra, Malachi'nin dikkatini çekmek için önüne geçer ve Atlantis dilinde bir şeyler mırıldanır, buna çenesiyle camı sallayarak eşlik eder.

Elini.

Bakışlarını Joslyn'den ayırmadan homurdanıyor ve sonunda bir yudum alıyor.

"Hepsini, Mal." Electra bardağın dibine parmağını sokarak ağzına götürmesi için ikna eder. Bir yudum daha alarak onu şımartır.

"Ee Saul, karını çaldığı için babamdan öç almak için mi annemle birlikte oldun?" Bryn'in burun delikleri biraz pembeleşmiş olsa da, burun kanamasının tüm izleri kaybolmuştur.

Bir araya getirdiği tümceleri çözmem bir dakikamı alıyor. Teorisi kafama dank edince dikkatimi Saul'a çeviriyorum, dudaklarını öyle sert büzüyor ki ağzında küçük kırıksıklıklar oluşuyor.

"Size bir açıklama borçlu olduğumdan değil Bayan Fielding, ama ses tonunuzu yumuşatırsanız memnun olurum. Ama yanlış söylentilerin çoğalmasını önlemek için sorunuza cevap *vereceğim*. Nora gittiği gün benim için öldü. Ona ne olduğunu ya da kiminle gittiğini araştırmadım." Bakışlarını Joslyn'e çevirir. "Biliyor muydun Jos?"

"Symeon eski sevgililerimden birinin senin eski sevgililerinden biriyle çıktığını söyledi ama hangisiyle çıktığını araştırmadım." Bunu büyük bir soğukkanlılıkla söylüyor ama yanaklarının pembe tonu verdiği cevabın haklılığını ele veriyor.

Elbette, Malachi yaşam tarzı harcamalarından bahsettiğinde rengi değişti, ancak Joslyn bir sonraki avını son derece titizlikle araştırarak türden bir kadın. Kendine bir Hadez bulma kararının ardında kıskançlık olduğunu düşünmüyorum ama eski sevgililerinden hangilerinin birlikte olduğunu bilmemesine imkan yok.

"Neler oluyor?" Mackenzie bize doğru geliyor, topukları tıkırdıyor, kalçaları sallanıyor. Bir kez yarışmaya katılan, her zaman yarışmaya katılır.

Joslyn, "Kız kardeşin Yasmin'le akraba, o da Malachi'yle," diye açıklıyor.

Saul'un boynundaki tendonlar o kadar zorlanıyor ki, yırtılacaklar diye endişeleniyorum. Mackenzie kız kardeşine kaşlarını çattı. "Sen Saul'un kızı mısın?"

"Hayır. Yasmin benim üvey kardeşim," diye Bryn. "Aynı zamanda Malachi'nin de." Alnı hâlâ gergin.

Bunca zamandır tek bir ses bile çıkarmayan Catalina homurdanıyor ve Electra Malachi'ye, Malachi babasına, babası da Joslyn'e baktığı için kim bilir kime kendi dilinde bir şeyler söylüyor. "Malachi'nin annesi Nora'nın Bryn'in babasından bir çocuğu oldu. O çocuk Yasmin'di."

Mackenzie odaya göz gezdiriyor. "Şimdiden akraba olduğumuza inanamıyorum. Ne çılgın bir tesadüf."

"Gerçekten de çılgınca," diye mırıldanıyor Saul.

Joslyn'in avuç içi düz karnının üzerinde geziniyor. Vücudunda tek bir annelik kemiği olmadığından, Saul'a taşıdığı bebeği hatırlatmak için olduğunu tahmin ediyorum. Terk edilmemek için çok hızlı hamile kaldığından hiç şüphem yok.

Bryn benim iğrenmiş yüz ifademi yakalıyor ve ters ters bakıyor. Zorlama taraftarı olmasam da, Atlantisli kanı vücudundan attıktan sonra Malachi'ye tüm bu günü aklından çıkarması için yalvarabilirim. Belki de burun kanaması onun bağışıklığını çoktan yok etmiştir?

"Malachi," diye Electra. "Su. Şimdi."

İçindekileri yere çarpıyor, sonra da güzelce oyulmuş bardağı barın tepesine vurarak hem camı hem de deriyi kırıyor. "Hey, Jos?"

Dikkatini Malachi'nin avucundan sızan kıpkırmızı damlacıklardan çeker.

"Babalık testi için sabırsızlanıyorum." Avucundan bir cam parçası koparır ve lavabonun genel yönüne doğru fırlatır. Atışı boşa gider.

Ortaya çıkan sessizlik, yağmur damlalarının camlara çarpması kadar sağır edicidir.

"Bu kadar yeter, oğlum." Saul'un ağzı o kadar düz ve sıkı ki, ince uçlu bir kalemle çizilmiş gibi görünüyor.

"Ben olsam laboratuvar sonuçlarını alana kadar *I* dos'unu bekletirdim baba. Sym'in çocuğunu büyütmek *istemiyorsan* tabii."

"Çocuk benim, Malachi. Symeon'un değil. O benim!" "O mu?" Malachi'nin gözbebekleri büyür, irislerini yutar.

Electra, Malachi'nin bileğini tutup elini dikey olarak kaldırır, ardından bardaki gümüş tutucudan bir avuç kokteyl peçetesi alır ve siyah kâğıtları yaranın üzerine bastırır. Atlantisliler hızlı iyileşebilir ama anında iyileşmezler. Ayrıca, bu gerçekten ne burada ne de orada, ama ceketinin kirlenmesinin tek nedeni ben olmadığım için biraz memnunum.

"Cinsiyetini zaten biliyor musun?" Başını Joslyn'e doğru çeviriyor. "Ne kadar ilerledin?"

"Üç ay." Saul'un bakışları Joslyn'in karnının üzerinde neredeyse saygıyla geziniyor. "Kardeşin yıl sonundan önce doğacak."

Doğmamış çocuğa zaten aşık olduğunu söyleyebilirim ama anneye nasıl aşık olabilir anlamıyorum. Ayrıca, eğer kadın üç aylıksa,

İlişkilerinin zaman çizelgesine göre, tanıştıkları gece bu çocuğa hamile kalmışlar.

"Electra, lütfen kan kaybından önce gidip oğlumun elini sar."

Malachi'nin içkiden kaynaklanan değişkenliği ve uçarılığı yeniden ortaya çıkar. "Bu bir tehdit mi, Peder?"

Saul çenesini gıcırdatıyor, sihrinin iplikleri havayla birleşip onu kalınlaştırıyor. "Ines'i çağırmam gerekiyor mu yoksa oğlum Electra'ya bakabilecek kadar yetenekli misin?"

Karşılık vermese de, sorusuna cevap bile vermese de, öfkeli bakışları her şeyi anlatıyor.

"Hadi Callie," diye mırıldanıyor Malachi, lacivert süet mokasenlerini parkeye gömerken. "Hadi şu dondurmayı patlatalım."

"Calanthe bizimle kalacak." Saul zorlama kullanmasa da, itiraz etmenin muhtemelen bir seçenek olmadığını fark ediyorum.

Uykuya ihtiyacım varmış gibi davranabilir miyim?

"Onu yerleştirir yerleştirmez geri döneceğim," diye mırıldanıyor Electra gergin dudaklarıyla, sarhoş sarışın tanrıyı sürükleyerek yanımdan geçerken. Adımları sabit olsa da kolları zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyor.

İçimden, beni terk etmemesi için ona bağıryorum. Dışarıda ise metanetliyim.

"Öğle yemeği hazır," diye anons ediyor biri. Marsha olduğunu tahmin ediyorum ama kapıdaki kadın kahverengi saçlarını uzun bir örgüyle toplamış ve Joslyn'in yaşlarında görünüyor. Üniformalı olduğu için Tarian'ın personelinden biri olduğunu düşünüyorum.

"Teşekkür ederim, Severine. Bir dakika içinde geliyoruz." Severine yemek odasına doğru gözden kaybolurken, Saul oğlunun kanıyla hâlâ kızarmış viski şişesini bara geri koyar. "Sana oğlum Jos'a haber istediğimi söylemiştim." Ses tonu nişanlısının elbisesi kadar serttir.

Kalp şeklinde dev bir mavi elmasla göz kırpan beyaz-sarışın bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Üzgünüm ama Mal beni ailenin bir parçası olmamakla suçladı ve ağzımdan kaçırıldı."

"Eminim." Catalina Joslyn'e ürpertici bir gülümseme verir.

"Aileden bahsetmişken," diye sızlanıyor Mackenzie. "Malachi beni Tarian'ın odasından kovdu, Saul."

"Neden Tarian'ın yatak odasıdaydınız?"

Parlak dudaklarını büzüyor. "Çünkü dün gece annem dedi ki-"

"Evdeki tek boş yatak odası orasıydı. Bu yüzden ben önerdim." Bana mı öyle geliyor yoksa Joslyn'in kulakları da yanakları gibi kızarıyor mu?

"Öğle yemeği." Saul önce bana, sonra Fielding'lere başını salladı. "Biz olmadan başlayın. Cat'le konuşmam gerek."

"Gidin," der Joslyn kızlarına.

"Sen de Jos."

Bir elini kalçasına koyuyor, belli ki onu bu sohbete dahil etmemesini takdir etmiyor. Sanırım şikayet edecek, ama sonunda oflayıp puflayarak odadan çıkıyor.

Takip ediyorum, çok yakından değil ama Joslyn'in mırıldandığını duyacak kadar yakın, "En sevdiğinden yiyoruz, Bryn. Istakoz."

Mackenzie, "Deniz tarağı olmaması yazık," diyor.

Bana doğru fırlattığı zalim bakışı yakalayana kadar bunun deniz tarağını istakoza tercih ettiği için olduğunu varsayıyorum ve konuşanın midesi değil, kini olduğunu anlıyorum. "Ne oluyor lan Mackenzie?"

"Ne?" Şaşkınlık taklidi yapıyor ama insan olduğu kadar kötü bir oyuncu da.

Bryn'in kız kardeşine yorumunun yersiz olduğunu söylemesini bekliyorum ama Bryn hiçbir şey söylemiyor.

"Burada olmana sevindim, kardeşim." Mackenzie bir kolunu Bryn'in beline doluyor.

Bryn kız kardeşinin duygularına karşılık vermese de geri de çekilmez.

Görüş alanımdan uzaklaştıklarında Catalina'nın mırıldandığını duyuyorum: "Kız kardeşlerin anlaşılmadığını sanıyordum."

Saul, "Calanthe, lütfen yemek odasına git," diye ısıtır.

Bana söyleneni yapıyorum, ama yemek alanına ulaştığımda, acil bir işeme dürtüsü uyduruyorum, fuaye boyunca barın bitişiğindeki bilardo odasına doğru ilerliyorum ve kendimi duvara yaslayıp ıştırma duyumu gidebildiği kadar uzağa fırlatıyorum.

Ne yazık ki Saul ve Catalina İngilizce konuşmuyor. Telefonumdaki kamera uygulamasına giriyorum, ardından video seçeneğine ilerleyip kayıt tuşuna basıyorum ve cihazı Tarian'ın kürek çekme kupalarının bulunduğu rafa kaydırıyorum. Kısa ve öz tur rehberime göre -zavallı Malachi hâlâ hamilelik haberini sindirmeye çalışıyordu- Tarian üniversitede çok iyi bir kürekçiymiş.

Safir keçeden bilardo masasının yanından sessizce geçip koridorun karşısındaki banyoya giriyorum, sonra da suluboya ile süslenmiş beyaz fayanslı alanda ilerliyorum.

deniz kabuğu resimleri. Yokluğumun fark edileceğini hissettiğimde, sifonu çekip ellerimi yıkıyorum.

Çıktığımda kalbim boğazıma çünkü Joslyn banyonun eşiğinde duruyor.

"Kaybolmuş olabileceğini düşündüm, Callie."

"Hayır. Mal daha önce bana evi gezdirdi."

"Sana bir sürü şey veriyor, değil mi?" Dikkati morluğumun üzerinde geziniyor.

"Bir şey mi istiyorsun, Joslyn?" "Neden buradasın?"

"Çünkü mesanem patlamak üzereydi."

"Açıkçası Martha's Vineyard'ı kastetmiştim. Malachi seni neden buraya uçurdu?"

"Çünkü Tarian anma töreninde olmamı istedi."

Eğik ağzının köşeleri seğiriyor. Bana yalancı demek için can atıyor ama bu Tarian'ın kayıp olduğunu ortaya çıkarmak anlamına gelir ve bir sürtük olmasına rağmen dikkatli biri.

"Ögle yemeğine dönmeliyiz," diyorum. "Açlıktan ölüyorum."

"Geri dönmeliyim. Saul'u seni bu evden atması için ikna edene kadar içine girebileceğin bir delik bulmalısın."

"Neden bana gerçekten ne hissettiğini söylemiyorsun?" Ona küstah bir sırıtış atıyorum.

Kolu havaya kalktı. Avucu yanağıma değmeden bileğini kelepçelemeyi başardım.

Parmaklarımı tenine batırarak tıslıyorum, "Yapma. Asla. Dokunma bana." Ve sonra elini uzağa fırlatıyorum.

"Seni mahvedeceğim."

"Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan birini mahvedemezsiniz."

"Hâlâ dükkân dediğin o çiçek kulüben var. Hâlâ yozlaşmış annen var. Kaybedecek şeylerin var."

Kalbim tekrar harekete geçmeden önce hareketsiz kalıyor. "Eğer onun saçının teline dokunursan, ben-"

"Bayan Joslyn." Biri boğazını temizliyor. "Saul gelip sizi almamı istedi."

Bryn'in annesine dik dik bakıyorum ve niyetimin kafatasına girdiğinden emin oluyorum. Zorlayamayabilirim ve aslında hiç kimseyi öldürmedim, ama ruhsuz bakışlarını tutarken, bunu kesinlikle yapacağımı fark ediyorum.

"Bir şeyin ortasında olduğumu göremiyor musun, Ines?" Joslyn tersliyor.
"Mackenzie istakozuna erimiş tereyağı bulaştığı için tepkili. O da şefi kovdu. Saul çok mutsuz."

Joslyn dikkatini dövmeli Atlantisliye yöneltti. "İşe alacağız-" "O Tarian'ın bordrosunda, bizim değil. Korkarım Saul ısrar ediyor ve ben 'durumu düzeltmeniz ve Mackenzie'ye yetişkin öfke nöbetlerini dizginlemeyi öğretmeniz'."

Yetişkin öfke nöbetleri. Joslyn nefesinin altında mırıldanarak uzaklaşırken homurdanıyorum.

Saul o kadar da kurnaz bir adam olmayabilir.

Anne ve kız - neredeyse bu kelimeyi çoğul yapacaktım ama bugünün Bryn hakkındaki izlenimlerimi renklendirmesine izin vermeyi reddediyorum - aynı kişiliklere sahip olduklarından, neden Joslyn ile evlenmeye bu kadar kararlı olduğunu merak ediyorum. Eski usul yetiştirilme tarzı yüzünden mi? Elbette, doğum yapana kadar onu oyalayabilir, sonra da çocuğun tam velayeti karşılığında fahiş miktarda para takas edebilirdi.

"Onu sevmesi mümkün değil, değil mi?" Ines'in gölgesiz bakışlarına gözlerimi kırıştıyorum. Gözleri kocaman, siyah ve ağır kapaklı. Her çocuğun ve en yakın arkadaşının bu kadına aşık olmasına şaşmamalı. Joslyn, Ines gibi bir kadının etrafında olmasından nasıl bu kadar rahatsız olmuyor? Elbette Bryn'in annesi manken güzelliğinde ama Ines'in güzelliği başka bir dünya.

"Bu kadının sevilmeyecek nesi var?" Sorusu dikkatimi onun ürkütücü bakışlarından uzaklaştırıyor.

Ciddi mi yoksa Joslyn'in "cazibesine" mi kapıldı anlayamadım. "Birincisi, kuduz bir fino köpeğinin kişiliğine sahip."

"Peki ya iki kişilik?"

"İkincisi, belli ki patronunla parası için birlikte." Ines ne başını sallıyor ne de fikrime karşı çıkıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Sakın bana ondan hoşlandığını söyleme?" "Patronum mutluluğu hak ediyor."

Başımı geriye atıyorum. "Ve onunla mutlu olacağını mı düşünüyorsun?" "Hizmetine girdiğimden beri bir çocuk istiyor."

"İstedğim bu değildi."

"İstakozunuz soğuk olacak."

Bilardo salonuna uğramak istiyorum ama bu Ines'in kaşlarını kaldırır. Sadakati Malaki'ye olabilir ama aynı zamanda Saul'a da bağlıdır.

"Yatak odanız hazır, hanımefendi." Marsha'nın sesiyle yerimden sıçradım. "Giysilerinizi kurutmak ve ütülemek için izin aldım. Umarım sakıncası yoktur."

Merdivenlerden inen ve elinde buruşuk nevresimlerden oluşan bir sepet taşıyan kadına doğru dönerken gülümsemeye çalışıyorum. "Çok düşüncelisiniz. Teşekkür ederim."

"Sana göstermemi ister misin-"

"Yemekten sonra onu yukarı çıkaracağım, Marsha." Ines yemek odasını işaret ediyor.

Harika. . Çok düşüncelisin.

Yemek odasına doğru ilerlerken, "Mal nasıl?" diye sordum.

"Electra yatağının yanında. Eğer haber almak istiyorsanız, yeni telefonunuzla ona mesaj atmanızı öneririm."

Kendi ayağıma takılıyorum ama kendimi yemek odasının kapı çerçevesine tutmayı başarıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Siyah gözleriyle yüzümü inceliyor.

"*Biliyor, biliyor*" korusu şakaklarımın arasında patlıyor. "Düşük şeker."

Bilmesi için bir sebep yok, diye düşünüyorum. Saul beni yan odada hissedip kontrol etmesini istemediyse tabii.

Hayır, hayır. Bakışlarından çok fazla anlam çıkarıyorum.

Kendime bir nefes almamı, bir atmamı, bir nefes daha almamı, bir adım daha atmamı emrediyorum.

Muhtemelen Electra'ya mesaj atma önerisi sadece bir öneriydi. Değil mi?

W0

C6L6NTHE

T Ögle yemeği masasında iki boş yer var: Biri, içinden yeşil salata çıkarmaya çalışıyormuş gibi boş servis tabağına Mackenzie'nin yanı; diğeri ise Catalina ve Bryn'in arası. Acımasız bir seçim.

"Geciktiğim için özür dilerim. Nereye oturayım Bay Hadez?" Ines, nöbet görevini ciddiye alarak duvarın dibine park ederken soruyorum. O yemek yerken hep etrafta mı dolaşır yoksa bana güvenmediği için mi etrafta dolanıyor?

"Malachi bize katılmayacağına göre." Saul elini geniş bir kavis çizerek uzattı. "Gönlünüzün istediği yere oturun."

Kalbim, Fielding soyadını taşıyan tanrılar ve kadınlar tarafından doldurulmamış bir masa istiyor.

Mackenzie'nin sandalye ayakları parke zemini çiziyor. "Benimkini alabilir-

"Hayır. Kal." Saul'un ses tonu o kadar keskin ki havayı yumrukluyor ve onu koltuğuna mıhlıyor. "Şef özellikle sizin için yeni bir yemek hazırlıyor."

Dudaklarını büzüyor, yanakları çok ama çok sinirli nefeslerle şişiyor. "Muhtemelen tereyağına bulayacaktır."

Daha önceki deniz tarağı tehdidi bana "Ya da arsenik" dedirtti. Özür dilerim. Hüsnükuruntu."

Yemek odasını kaplayan sessizlik üç katlı kaşmirden daha kalın.

Sanırım yemek odasından kovulmak üzereyim, ki bu ideal olurdu, ama Catalina -herkes gibi- kahkahayı patlatıyor.

Anne ve kızıdan sızan korku ve nefret o kadar somut ki, Catalina'nın zevkini daha da artırıyor. Bryn'in yüzünde bir tepki olup olmadığını kontrol etmiyorum, çünkü sadakatinin nerede yattığından korkuyorum.

"Yanıma otur." Catalina gözlerinin kenarlarını peçetesine siler. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

Baş düşmanlarımla oturduğu koltuğa gömülürken, Catalina'nın benim tarafımda olduğunu düşünerek kendimi kandırmıyorum. Ne de olsa Tarian'ı kaçıran onun torunuydu. Fablezeler ve Hadezeler arasında önceden var olan rekabeti düşünersek, Yasmin'i cesaretlendirmiş olabilir. Ona yardım ve yataklık ediyor olabilir.

"Arkadaş seçimlerin içler acısı, Bryn." Mackenzie'nin uyumsuz inci küpeleri sandalyesini geri çekerken sallanıyor.

Bryn hiçbir şey söylemiyor. Sadece tırnaklarını servis tablasının yanındaki şık siyah kutunun üzerinde gezdirmeye devam ediyor, büzüştürülmüş ambalajı karıştırıyor. İçinde ne olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor. Anladığımda bakışlarım, kız kardeşi ve annesinin arkasında uzanan fırtınalı manzaraya sabitlenmiş olan onunkilere kayıyor.

Benim gibi, o da yeni bir telefon aldı. Benim aksime, onun sadakati Hadezeler'e değil. Ona kimin verdiğini sormak istiyorum. Annesi mi? Saul mu?

Babasını aramak için kullanabileceğinin farkındalar mı? Belki de istedikleri budur... Tabii zihni silinmediyse ve Tarian'ın rehin alındığını hatırlamıyorsa?

Parmaklarım Electra'ya mesaj atmak için kaşınıyor ama yine tuvalete gitme ihtiyacı varmış gibi yapmak işe yaramayacak, bu yüzden parmaklarımı kucağımda düzleştirip bacağımı zıplatıyorum. Garson kız, üzerinde sanatsal bir beyaz rulo olan bir tabakla masanın etrafında dönüyor - yumurta beyazı omlet olabilir mi? Tabağı Mackenzie'nin önüne koyarken adını hatırlamaya çalışıyorum. Kulağa Fransızca gibi gelen ve "S" ile başlayan bir şeydi. Sophie mi? Sylvie?

Severine.

"Neden pastırma gibi kokuyor?" Mackenzie'nin burnu omletinin üzerine dikilmiş durumda. "Bahse girerim pastırma yağında pişirmiştir!" Başını o kadar çılgınca sallıyor ki, küpelerindeki sarkan takılar şişen yanaklarına çarpıyor. "Bunu bilerek yapıyor, değil mi?"

"Canım, neredeyse her şeye karşı tahammülsüzsün." Saul çıplak parmaklarıyla ıstakoz pençesini şaklatıyor. "Zavallı adam muhtemelen sana ne ikram edeceğini bilemiyordur."

"Zavallı adam mı?" Mackenzie boğuk bir sesle. "Kusura bakma ama Saul, dün iner inmez ona yiyebileceğim ve yiyemeyeceğim her şeyin ayrıntılı olarak yazılı olduğu lamine bir kâğıt verdim. Okuma yazma bilmiyorsa, beni hasta etmeyecek bir şeyler pişirebilmeliydi." Bir süre sonra ekliyor: "Şefinizi Boston'dan getirtmelisiniz. O önemsiyor-"

"benim evim değil, Mackenzie." Saul ıstakoz etini dilimliyor. Kadın ofluyor. "Tarian'ın gelmesini bekleyemem."

Saul çiğnemeyi bitiriyor, sonra ağzını sıvazlıyor. "Şefinin sana uymak için izin vereceğini düşündüğün için mi?"

"Evet, Saul. Biliyorum." Çenesinin kibirli eğimi bakışlarımı gökyüzünden , ama sonra şimşek kara bulutları yırtıyor ve tüm dikkatim oraya dönüyor.

"Tam bir gösteri, değil mi?" Catalina kulağıma mırıldanıyor.

Fırtınayı mı yoksa Mackenzie'nin son öfke nöbetini mi kastediyor? Her iki durumda da, her ikisi de kendi tarzında eğlenceli olduğu için başımı sallayarak cevap veriyorum.

Mısır salatasının üzerine yerleştirilmiş iki ıstakoz kuyruğunun bulunduğu büyük bir tabak önümde beliriyor. Severine'e teşekkür ediyorum ve peçetemi kucağıma açıyorum.

Erimiş tereyağının ağız sulandıran aroması midemi bulandırır. Süt ürünlerine karşı hoşgörüsüz olsam bile, yine de diyetime gizlice tereyağı sokardım. "Çok lezzetli kokuyor."

Mackenzie'nin gözü seğiriyor. Muhtemelen Saul'a yalakalık yaptığımı düşündüğü içindir.

Ağızma biraz mısır attım ve. Oh. Aman Tanrım. Tanrım. Hayatımda yediğim en güzel şeydi.

"Bu arada, Calla Lily"-Mackenzie sivri dirseklerini servis altlığının üzerine koyuyor-"Kaktüslerini geri almak istediğini biliyorum ama Tarian, annemle Saul'un partisinden sonra onları atmamı istedi. Onları ne kadar güzel sergilemiş olsam da evinde bu kadar ucuz görünmelerine dayanamadı."

Harika mısırımı çiğnemeye devam ediyorum, onun iğrençliğinin ve bunun sonucunda ortaya çıkan maddi kaybın tadı etkilemesine izin vermiyorum. Tarian zaten Yasmin ve Delta'nın pençesinde olduğu için Tarian'ın ondan bunları atmasını isteyemeyeceğinden bahsetmiyorum bile.

"Çok bayağılardı," diyor Joslyn. "Tanrıya şükür, kızım yetenekli. Onlardan en iyi şekilde yararlanmayı başardı. Değil mi, Saul?"

"Üzgünüm ama dekoru hatırlamıyorum. Oldukça hareketli bir akşamdı."

"Bu doğru. Callie, Tarian'ın arabasına çarptı." Mackenzie kemikli parmağının etrafında büyük bir elmas ve inci yüzük döndürüyor. "Sigortanız şirket seni bıraktı mı?"

"Tarian her şeyi halletti." Ona acımasız bir gülümseme atıyorum, sonra ağzıma biraz daha mısır tıkıyorum. Yuttuktan sonra ekliyorum: "Bana endişelenmememi söyledi. Ayrıca kaktüsler için alıkoyduğun miktarı da bana havale etti." Saul'a yeniden odaklanmadan önce Mackenzie'nin gözlerinin ne kadar büyüdüğünü anlamak için bir dakika duruyorum. "Çok cömert bir yeğenin var."

Kabul edecek mi, yoksa Tarian'dan gerçekten hoşlanmıyor ve onun gitmesinden daha mutlu olamaz mı?

"Anne, sana söylemeyi unuttum. Fleur-de-Lys düğününüzü yapma talebimizi kabul etti." Mackenzie bunu sanki rakiplerimizi kapmak bir başarıymış gibi ilan etti.

Belli ki bu konuyu sadece beni kızdırmak için açmaya karar vermiş. Gariptir , yine de sinirlenmedim. Belki her şey bittiğinde, Tarian eve döndüğünde, dükkân hakkında tekrar endişeleneceğim, ama şu anda aklımdan en uzak şey bu.

"Umarım işimize güvenmiyorsundur, Calla Lily?"

Cevap vermeli miyim yoksa bu konuşmayı öylece bırakmalı mıyım diye düşünüyorum.

Catalina seçimi benden aldı. "Mackenzie, bir porsiyon daha ıstakoz istiyorum. Bir iyilik yap ve bana mutfaktan biraz daha getir."

Mackenzie yüzüğüyle oynamayı bırakıp omuzlarını geriye itiyor. "İsterdim ama bu benim işim değil."

"Severine burada değil ve ben çok açım."

Mackenzie'nin kolu duvara yaslanmış Atlantisliye doğru uzanıyor. "İnes yapsın. Orada öylece duruyor."

Saul boynunu kırar. "Mackenzie, bugün sabrım tükeniyor. Kendini Boston'a giden bir feribotta bulmak istemiyorsan, lütfen buralarda ağırlığını koy."

Mackenzie ters ters bakıyor ama annesinin cesaretlendirici bir önkol darbesi onu mutfığa doğru gönderiyor.

Kapı arkasından kapandığında Joslyn şarap bardağını eline alır ama hemen içmez. Sadece tutuyor ve içindeki sarı sıvıyı döndürüyor.

"Catalina, kızıma biraz daha saygılı davranırsan memnun olurum. O bana destek olmak için burada-"

"Saygı iki yönlü bir yoldur Bayan Fielding. Eğer çalışanlara ve Tarian'ın misafirlerine saygı göstermeye başlarsa, benim saygımı da kazanacaktır. Ve büyüğünüz olarak bana Bayan Fablez diye hitap etmenizi tercih ederim."

"Kedi..." Saul iç çekiyor.

"Müstakbel gelinin Saul hakkında otuz yılım var."

Bıçağım kızarmış beyaz etin üzerinde kayıyor ve bunun nedeni morina balığı gibi pul pul olması değil, Catalina'nın yaşını hatırlatması. Gençliğinin bir kısmı kesinlikle Atlantis genlerinden kaynaklansa da, diğer bir kısmı da muhtemelen mucize serumlarından kaynaklanıyor çünkü Saul belirgin bir şekilde daha yaşlı görünüyor.

Mackenzie bir boğa gibi geri dönerken, annemin turkuaz renkli Fablez kremi kabını hayal ediyorum ve Catalina'nın kullandığının aynısı mı yoksa insanlar için potansiyel olarak zararlı yan etkileri olan ticari olarak sulandırılmış bir versiyon mu olduğunu kısaca merak ediyorum. Tam sormak üzereyken damağıma ıstakozun tüm lezzeti vuruyor ve inliyorum. Şef yemeklerinde sihir kullanıyor olmalı çünkü tabağımdaki her şey mükemmel.

"Ve şimdi yine helikopter yolculuğunu düşünüyorum." Bryn bıçağını çatalının dişleri arasına sıkıştırıyor ve her ikisini de tabağının kenarına koyuyor.

Isı yanaklarımda patlıyor, ama başka bir yerime başka bir ısı dalgası çarptığında hızla geri .

Lanet olsun. Su bardağımyı kapıp içiyorum. *İyi bir zaman değil, Tarian.*

"Helikopterde ne oldu Bryn?" Mackenzie bana Chucky'nin sarışın vücut bulmuş hali gibi sırtıyor. Eminim hikâyeyi zaten biliyordur ya da beni kötü bir duruma düşüreceğini seziyordu.

"Um, yapabilir miyim-" Rünüm o kadar alevleniyor ki çenem kapanıyor. Tabağımdaki parlak, güneş ışığı sarısı çekirdeklere odaklanıp Tarian'a üzerimdeki baskısını kaldırması için yalvarıyorum ama sıcaklık daha da artıyor. Koltuğumda öne doğru eğilip bir kez daha izin almaya çalışıyorum. "Rica etsem-" Mısır parçaları bir topak haline gelirken havayı içime çekiyorum.

"Bryn, o helikopter yolculuğunda her ne olduysa bu seninle Calanthe arasında." Saul'un sesi uğuldayan kulak zarımı deliyor. "Bırak öyle kalsın."

Homurdanarak yeni cep telefonu kutusunun ambalajını yırtıp atıyor. "Daha çok oğlunuz ve Calanthe arasında gibi, ama tabii, başka kimsenin iştahını istemem."

Kinini kalbime yöneltiyor, yumuşak, gümbür gümbür atan eti kıyıyor ve atışları kaburgalarımın aşağı kanayan damlalara dönüştürüyor. Ben ona bakarken

Tarian'ın ateşli çağrısı soğuyor. Ona direndiğim için nefret ediyorum.

İştahım kaçmış olsa da, Catalina anma töreni ve ardından kızının evinde verilecek yemekle ilgili planları konuşurken kendimi yemeğimin geri kalanını tüketmeye zorluyorum.

Bryn kaşlarını çatarak plastiği toplar. "Anma töreninin ertelendiğini sanıyordum?"

"Devam etmeye karar verdik." Catalina Saul'a yan gözle bakar. "Cesedi ne kadar erken gömersek o kadar iyi."

"Onu buraya mı gömüyorsunuz?" Ben soruyorum.

"Hayır. Yarın Atlantis'te işim var. Tarian henüz gelmediğinden, Saul'u kurtarmak için Symeon'u eve uçurmayı teklif ettim."

"Ne kadar nazıksınız." Joslyn şarabından bir yudum alır. "Hatırlat bana... Neden yine kızının evinde kalmıyorsun *Catalina*?"

Atlantisli ana kraliçenin onu büyüyle boğacağını ummam yanlış mı?

Joslyn elini bana doğru uzatıyor. Parmağını süsleyen parmak eklemi büyüklüğündeki elmasla elini nasıl kaldırabildiği bile yerçekimine meydan okuyan bir başarı. "Özellikle de bu kadar çok misafirimiz varken."

Tepki vermek istemesem de onun yorumu belimi kıran akrilik çivi oluyor. "*Biz* mi? Bu ev Tarian'a ait, Saul'a değil. Yani şu anda Tarian'ın peşinde değilseniz, misafiriniz yok. Sen de onlardan birisin. Tıpkı geri kalanımız gibi."

Gülümseyerek koltuğuna yaslandı. "Görüyorum ki küçük sohbetimiz meyve ver. Şaşırdığımdan değil. Oldukça kalın kafalısın."

"Anne," diye nefes nefese kalıyor Bryn ve başka bir şey söylemese de kalbimin onun için atmaya başlama şeklini değiştirmeye yetiyor.

"Ne?" Joslyn şarap kadehini dudaklarına götürür.

Yudumlarırken boğulmasını istiyorum. Onu öldürmeyebilir ama ne kadar tatmin edici olurdu.

Havayı içine çekiyor, hırıltılı nefes alıyor, kızarıyor ve öksürmeye devam ediyor.

Vay be. Az önce-

Ines'i boğazını kaşırken yakalıyorum, gülümsemesi yanağının derinliklerine gömülmüş. Gözlerimi üzerinde hissettiğinde, kollarını önünde gevşek bir kıvrım haline getiriyor ve gülümsemesini kovuyor. Ama ben onu gördüm, tıpkı parmak kıvrımını gördüğüm gibi. Joslyn'in yudumunu yanlış deliğe sokmuş olabilir mi? Gösteriden keyif aldığı kesin.

Catalina'nın dudaklarının gerginliğinden, onun da gösteriden keyif aldığını düşünüyorum. Öte yandan Saul hiç de eğlenmiş gibi görünmüyor. Ama nişanlısının sırtına vurmak için sandalyesinden de fırlamıyor. Yine de, bu şarap; onu öldürmez.

Joslyn sonunda nefesini tutmayı başardığında, gözlerini kısar ve odanın etrafına dik dik bakar.

"Böldüğüm için kusura bakmayın" -Severine bir ayağından diğerine kayıyor- "ama şef dün getirdiğiniz pastanın dışarı çıkarılmasını isteyip istemediğinizi bilmek istiyor Bayan Mackenzie? Yoksa fırlatıp atmasını mı tercih edersiniz?"

"Atmak mı?" diye ciyaklıyor. "Neden annemin düğün pastasını atmak isteyeceğimi düşünsün ki? Annem tadına bakabilsin diye buraya getirdim!"

Severine, Mackenzie'nin sindiremediği tüm malzemeleri sayarken nabzım hızlanıyor ve kulaklarım çınlamaya başlıyor. Eğer bu düğün pastası Tarian'ın rüyasındakine benziyorsa, kapıya barikat kurup Malachi'den evde silah aramasını isteyeceğim.

Anlamli rüyalar bir şeydir, önsezili olanlar başka bir şey.

"Ballı vanilya," diyor Mackenzie. "En sevdiğiniz tatların bir kombinasyonu."

Pasta dilimler halinde getiriliyor. Ombré kremasına ve kardelen beyazı hamuruna bir bakışım, su bardağımın parmaklarımdan kaymasına neden oluyor. Kırılmadan servis tabağıma çarpıyor ve içinde ne kaldıysa kaplı kucağıma sıçratıyor.

Önümde bir bulaşık bezi beliriyor ve pisliğimi süngerle temizliyor, ardından yeni bir peçete uzatılıyor. Severine'e teşekkür edemeyecek kadar şaşkınım.

"Böyle trajik bir zamanda düğün pastası yemenin kötü şans getireceğini düşünürdüm." Catalina çatalının dişlerini kremanın üzerinde gezdiriyor, sonra da emerek temizliyor. Burnunu kırııştırıyor. "Neden tadı çürümüş istiridye gibi?"

"Çürük istiridye mi?" Mackenzie çatalını önce pastaya, sonra da ağzına saplıyor. Sonra öğürüyor, su bardağını kapıyor, içindekileri içiyor ama yine de kusuyor, kekini kusmukla ıslatıyor. Geğirip bir topak daha safra çıkardıktan sonra ayağa fırlıyor ve mutfığa doğru koşarak "Pastama ne yaptınız lan?" diye bağırıyor.

Tabağımı itiyorum, Mackenzie'nin dilimini ve yemek odasını saran kokuyu görünce midem bulanıyor.

Bryn elindeki peçeteyi masaya fırlatıyor ve sandalyesini geri çekiyor. "Üzgünüm Saul ama kusmak istiyorum-" Avucunu ağzına kapatır, yeni telefonunu alır ve tam Mackenzie öfkeyle titreyerek yemek odasına geri dönerken oradan uzaklaşır.

"Lanet pastamı Symeon'un cesedinin yanındaki buzdolabında sakladı!" Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. Yarım saniyeliğine Symeon yüzünden olduğunu düşünüyorum ama sonra mırıldanıyor, "Bahse girerim o pislik bunu bilerek yapmıştır. İğrenç!" Topuklarının üzerinde dönüyor ve yemek odasından dışarı fırlıyor.

Tatlı tabakları toplanırken Joslyn, Saul'a suçlayıcı bir bakış fırlatır. "Symeon'un siz cesedini geri almaya hazır olana kadar cenaze evinde kalacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Onu orada yalnız bırakmak yanlış geldi." "Neden? O öldü, Saul! Öldü."

"Ses tonuna dikkat et, Jos."

"Yoksa ne olur? Düğünü iptal mi edeceksin?" Ona attığı sırtı o kadar manik ki, büyüğü bir bebeğe hamile olmanın bir insanın zihnine zarar vermediğini merak ediyorum. "Senin kaybedecek benden çok şeyin var."

Hamileliğini sonlandıracağını de, bebeği karnından çıkarana kadar Saul'a şantaj ve haraç verecek kadar deli olduğunu düşünüyorum.

O kadar tiksindim ki, zavallı Severine'in "Çay mı, kahve mi?" diye altı kez tekrarlaması ve sonunda ona göz kırpıp "Kahve. Sade olsun. Lütfen."

"En azından onu bir çam kutusuna koyun!" diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Biz ölümlerimizi tabutlara gömmeyiz Jos," diye karşılık veriyor.

Son rüyamda ekranda gördüğüm tabut tekrar gözlerimin önüne geliyor. Ölüm için ürkütücü bir sembolizm miydi yoksa-

Toplantı odasının dikdörtgen şekli.

Penceresiz duvarlar ipek döşemeli. Vay anasını. Electra'ya söylemem gerek.

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki sandalyem geriye doğru kayıyor. "Üzgünüm, ben de kendimi biraz kötü hissediyorum."

Yemek odasından koşarak çıkıyorum, sonra fuayeyi geçip havuz odasına giriyorum. Elimi en büyük kupanın arkasına sokup oraya sakladığım cihazı arıyorum. Parmaklarım sadece tahtayla buluştu.

Kalbim durdu. Kupayı indirdim. Arkasındaki boşluk boş.
İçim soğuyor, sonra ısınıyor, sonra tekrar
soğuyor. Arkasına sakladığım gecekond
kupası mıydı?
Bütün ödülleri aşağı indirip, rafa çarpa çarpa geri koyuyorum. Hiçbir şey
yok.
"Bunu mu arıyorsun?"
Ines'in başparmağı ile işaret parmağı arasına sıkıştırılmış telefonu
gördüğümde, çarpan kalbim damarlarıma adrenalin pompalıyor.

OceanofPDF.com

W1

C6L6NTHE

T Ines'in Electra'ya mesaj atmakla ilgili yaptığı yorum... Bunu söyledi çünkü telefonumun yanımda olmadığını biliyordu.

"Bu sizin, değil mi Bayan Bloom?"

Bunu başkasınınmış gibi gösterip Malachi'den daha sonra benim için geri almasını isteyebilir miyim? Tam bu düşünce aklıma gelmişken, şey bir mesajla aydınlanıyor.

Öğle yemeğinden sağ çıktın mı?

Seni terk ettiğim için üzgünüm.

Bu telefonu daha önce hiç görmemiş gibi davranıp davranamayacağımı merak ederek yanağımın içini çiğniyorum. Teknik olarak Electra herhangi biriyle mesajlaşıyor olabilir.

Callie?

Hay sikeyim. "Bulmuştun!" Ünlemim, şu anda köprücük kemiğimin yakınına yerleşmiş olan kalbimin yanından gıcırdayarak geçiyor.

"Evet. Neden rafta olduğunu açıklamak ister misin?"

Karşılık vermek istesem de, *nereye bakacağınızı nasıl bildiğinizi açıklamaya özen gösterir misiniz?* Çok daha az agresif bir yaklaşım seçiyorum. Umarım bu beni bir süre daha uyanık tutar ve nefes almamı sağlar.

"Malachi'ye bilardo oynaması için meydan okudum, ama o-"

"Cin şisesi mi?" Kapı aralığından kendini sıyrıyor ve bana doğru sürükleniyor.

"Hamilelik diyecektim ama işin içinde kesinlikle biraz cin vardı." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek lastiğimden daha fazla tutam koparıyorum. "Bak, bir dakika içinde beni istediğin kadar sorguya çek. Sadece ona mesaj atmama izin ver."

"Uyuyor."

"O zaman Electra'ya mesaj atarım." Nabzımın ortalama hızı sağlıklı olamaz.

"Neden sadece bana söylemiyorsun?"

Çünkü sana güvenmiyorum.

Telefonumu sanki bir stres çarkı gibi evirip çeviriyor. Belki bu onu stresten arındırıyor ama bende tam tersi bir etki yaratıyor. "Mesajı dikte et. Ben yazacağım."

Mackenzie'nin tatlı tabağını yalayıp temizlemeyi tercih ederim. Midem büzüşüyor, yukarı doğru bir safra patlaması gönderiyor. İyi. Olmayabilir.

Sonunda "Bu özel" dedim.

"Patronumun konuşması da öyle."

Kalbimin şiddetle atmasından dolayı kaburgalarım ağrıyor. Omurgama kazınmış rün olmasaydı, kalbimin durmasından endişe ederdim ama Tarian'ın büyüü beni ölümden koruyor. Öyle değil mi? Kahretsin, öyle mi?

"Tamam. Verme; ama çevir tuşuna bas ve Electra'yı hoparlöre al." Asımı ortaya çıkarmak üzere olabilirim ama aynı zamanda oynamak üzereyim.

Yanılmıyorsam tabii?

Penceresiz, kapısız toplantı odasını tekrar hayal ediyorum. Dolgulu kumaş duvarlar. Garip şekli. Tarian ve Symeon'un film makarası. Ya rüya tamamen Symeon'la ilgiliyse ve Tarian'ın şu anki konumuyla hiçbir ilgisi yoksa?

Electra'ya cenaze evlerini araştırmasını söylersem ve yanılırsam, yanlış oyunda asımı oynamış olurum. Ama ona söyler ve haklı çıkarsam, Tarian'ı bu gece geri alırız. Özellikle de cenaze evi Vineyard'daysa. Bitmek bilmeyen saniyeler boyunca, Ines'in o kocaman gözleri yüz ifademdeki her küçük kıpırtıyı yutuyor.

"Seninle bir anlaşma yapacağım. Saul ve Catalina'yı görmeye gideceğim ve konuşmalarına kulak misafiri olduğumu itiraf edeceğim-"

"Kulak misafiri olmak yaptığınız şey için biraz örtmece değil mi sizce de?"

"-Electra'yı ararsan ve ona bir şey söylememe izin verirsen."

İnce cihazı bir kez daha çeviriyor ve sonunda duruyor. "Onlara sadece telefonunu gösterebileceğimin farkında mısınız?"

"Tarian'ı önemsiyorsun, değil mi?"

Başını eğiyor ve sahiplenici sevgilimin boynumda bıraktığı izi inceliyor.

"Değil mi?" Her kelime ağzım için çok büyük, dudaklarım için çok geniş geliyor.

Sonunda bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "Bu ailenin her bir üyesini önemsiyorum."

"O zaman Gaea aşkına, sana yalvarıyorum, Ines, tuşa bas."

Telefon şifre korumalı olmadığından, doğrudan arama uygulamama tıklıyor ve Electra'nın adını tuşluyor.

Telefonu açmadan önce iki kez çalıyor. "Öğle yemeğini atlatamadığından endişelenmeye başlamıştım."

"Elle, cenaze evi. Tabut." "Hangi Fielding için?"

"Ne?" Mırıldanıyorum.

Bana mı öyle geliyor yoksa Ines'in ağzının kenarları mı seğiriyor? "Hangi cesedin gömülmesi gerekiyor?"

Electra'nın sesi yay gibi.

Gerçekten öğle yemeği sırasında birini öldürdüğümü mü düşünüyor? "Bir cesedi gömmeme yardım ettiğin için minnettar olsam da, ben kimseyi öldürmedim Elle. Bir şey hatırladım."

Sessizlik.

Electra'nın "Siktir" dediğini duyana kadar Ines'in telefonu endişeleniyorum. Onu canlı canlı gömdüklerini mi düşünüyorsun?"

Dehşet beni öyle bir çarpıyor ki ciğerlerimdeki hava boşalıyor. "Hayır, yani, ben-" diye ürperiyorum. "Kahretsin. Yaptılar mı?"

Ines iç geçirir. "Sanırım siz ikiniz Tarian'ı tartışıyorsunuz."

Electra'nın yüzünü göremesem de ağzının buruştuğunu hayal edebiliyorum. Sonra da şöyle dediğini duyabiliyorum: "Merhaba Ines. Hatta olman ne kadar harika."

"Amaçları onu Atlantis'e götürmek" -Ines'in dikkati karmakarışık kupaların üzerinde geziniyor- "bu yüzden onu gömmüş olamazlar ama nakil için hazırlıyor olabilirler. Bir cesedi tabutta saklamak daha kolay."

Electra'nın önerisi kalbimi göğüs kafesime germiş olsa da, Ines'in teorisi kalbimin kenarlarının kemikten ayrılıp geri çekilmesine neden oluyor.

"Tabutlar nereden aklınıza geldi Bayan Bloom?"

"Sadece bir önsezi."

"Adada sadece bir cenaze evi var. Az önce ." Electra'nın sesi soluğu kesilmiş gibiydi. "Gidip kontrol edeceğim."

"Yalnız değilsin, Elle!" Şak diye söyledim. "Ben iyi olacağım."

"Ben de seninle geleceğim."

Bir homurtu. Sonra, "Hayal kurmaya devam et, insan. Aslında, evet. Ben Madar'ın Prestijli Ölümler Evi'ne uğrarken sen de git yap."

"Electra, cesur olmaya varım ama destek olmadan suçlulara saldırmak pervasızlığın ötesinde bir şey."

"Onları suçlamayacağım. Biraz keşif yapacağım." "Elle, hayır!" Telefonu kapattı.

Bir hırıltının ardından, "Onu yalnız bırakamazsın, Ines," diye tısladım. "Bırakmam. Hadi gidelim."

Onu antreye kadar takip ediyorum ama antredeki banyonun kapı aralığında bir gölge yakalayınca duraklıyorum. İçeride biri mi var yoksa ışık yanılsama mı yaratıyor?

"Calanthe?" Ines kapıyı açar ve fırtınanın ıslattığı topraklara doğru başını sallar.

Hâlâ fuayenin ortasına dikilmiş olsam da yağmur damlalarının sızısını ve nemli havanın yanaklarıma vuran ısırığını hissediyorum. Bir avucunu kaldırıyor ve elementler evin içine doğru savrulmayı bırakıyor.

Kapı boşluğunu kontrol ediyorum. *Gölgesiz* kapı boşluğu. Başımı sallıyorum.

Sinirler. Sadece sinirler.

Ines, "Bir araba sesi duyuyorum," diye homurdanırken ben sadece gök gürültüsü ve kalbimin telaşlı gümbürtüsünü duyuyorum.

Ona banyoda birini hissedip hissetmediğini sormak üzereydim ama kapıyı boş buldum. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Peşinden koştum, sonra çakıllı garaj yolundan aşağı koştum. Bir mucize eseri ona yetiştim. Muhtemelen mucize değildi.

Kestirmeden gitmeye karar vermiş olmalı, çünkü patikadan sapıp çimlere çıkıyoruz, çamur spor ayakkabılarımı öyle bir emiyor ki her adımda toprağı kaldırıyormuşum gibi hissediyorum. Kayıyorum, sadece Ines'in kolumu tutması sayesinde yüzüstü düşmemeyi başarıyorum. Ve sonra beni ileriye doğru itiyor, tam o sırada Tarian'ın malikanesinin küçültülmüş bir versiyonunun arkasından bir SUV fırlıyor

-Sanırım giriş kapısı.

Araba durdu. Bizi gördü! Tekerlekleri dönüp çamur yığınlarını tekmelediğinde, Electra'nın bizi fark etmediğini anlıyorum. saplanıyor. Ines'in

Ne yapıyorsun?

Ona ulaştığımızda Ines beni bırakıyor ve yolcu tarafındaki kapıyı açıyor. "Sen. Bekle."

Electra vitesi o kadar büyük bir hışımla sıkıyor ki parmak eklemlerinin rengi soluyor. "Callie burada kalıyor."

"*Belli ki. Onu Malachi'ye bırakacağım çünkü Fielding kadınlarına güvenmiyorum. Sen hareket et, ben bu arabayı çamura batırayım, sonra da cenaze evine kadar yürümek zorunda kalırız. Ya Elle? Bir sürü açıklama bekliyorum.*"

Electra'nın çenesi, yaklaşan çapraz sorgusu karşısında titriyor.

Ines ve ben büyüyle korunan kapıya doğru aceleyle ilerliyoruz. Oraya vardığımızda kapının kilidini açtı ve ben de içeri daldım.

Kapıyı kapatmadan hemen önce göğsüme bir cep telefonu sıkıştırdı. "Eğer başka bir şey *hatırlarsan*, hemen beni ara. Ve kapıyı kilitle."

Kafa sallayamayacak kadar sarsıldım.

Dönüyor ve cipe doğru koşuyor. Kapıyı iterek kapatmaya başlıyorum ki gök gürliyor ve gökyüzünde şimşekler çakıyor. Orada durup öfkeli gökyüzüne bakarken ıslak bir rüzgâr bedenime çarpıyor. *Geliyorlar, Tarian.*

Cip garaj yolundan çıktıktan sonra kapıyı kapatıp kilitliyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Giriş kapısı çok sessiz, çok durgun. Tıpkı benim gibi. Kendimi tuhaf, sessiz bir balonun içinde asılı hissediyorum. Başiboş. Telefonumu elime alıp dolaşıyorum. Oturma odasında açık bir mutfak, Tarian'ın evine bakan bir pencere duvarı ve hepsi de yatak odalarına açılan dört kapı var.

Malachi'yi onlardan birinde, yorganın üstüne yayılmış, başını yastığa gömmüş halde buluyorum. Ayrılmış dudaklarından çıkan horultular, dışarıda gürleyen gök gürültüsüne rakip oluyor. Dudaklarım gülümsemek için bükülmek istiyor ama diğer her şeyim gibi donup kalıyorlar. Kanepeye geri dönüyorum ve önce pencerenin ötesindeki manzaraya, sonra da telefonumdaki dijital saate bakıyorum-2:16.

Bir ürperti telefonumu düşürmeme ve sıırıslıklam kapüşonumu çıkarmama neden oluyor. Kanepenin arkasına koyuyorum, sonra telefonumu tekrar elime alıyorum. Daha önce yaptığım kaydın izini bulmayı beklemesem de, yine de fotoğraflar uygulamama göz atıyorum.

Fırtına bulanıklaşıyor.

Geçit evinin duvarları soluyor.

Uykuya dalmak üzere olduğum için değil, şok görüşümü tek bir noktaya, tek bir kareye sıkıştırdığı ve dünyanın geri kalanını odaktan uzaklaştırdığı için. Ines, Catalina ve Saul'un kaydettiğim görüntülerini silmedi.

OceanofPDF.com

W2

C6L6NTHE

I nefes almayı unutmuş çünkü aniden hırıltılı nefes alıyorum. Sonra sığıyorum, çünkü ev titriyor ve evdeki her ampul titriyor. Eve yıldırım mı düştü? Başka bir soru

şu: kayıt nasıl hala telefonumda?

Ines videoyu silmeyi mi unuttu? Bana bir şey yapmayı unutan biri gibi gelmiyor. Telefonumda bırakmış olmalı çünkü aslında o kadar da heyecan verici ya da suçlayıcı bir şey değil.

Oynat tuşuna basıp sesi yükseltiyorum. Konuşma zayıf ama deşifre edilebilir. Şey, eğer biri Atlantisçe konuşuyorsa çözülebilir, ki benim durumum öyle değil. Üç dakika on saniyeyi dört kez izliyorum. Tanıdığım tek kelimeler isimler: Nora, Yasmin, Barak, Paloma, Symeon, Lynch ve Tarian.

Malachi'yi uyandırmak için can atıyorum ama zavallı adam günlerdir uyumuyor ve daha yeni ağırlığınca cin içti. Yine de *uzun* dakikalar boyunca yatak odasının girişine bakıyorum. Artık yerimde duramaz hale geldiğimde, serçe parmağımın yanındaki sallanan tırnağımı kemirerek oturma odasını arşınıyorum. Telefonun saatini tekrar kontrol ediyorum.

On dakika geçti.

Electra'ya mesaj atıyorum, sonra Dorian'a. İki dakika daha yiyorum. On üç dakika boyunca haberlere göz atıyorum.

Sabırsızlıktan odasına girip "Mal, uyanık mısın?" diye fısıldıyorum.

Kıpırdanıyor ama gözleri kapalı kalıyor.

Parmak uçlarımla biraz daha yaklaştım, sonra sesimi iyice alçaltarak "Mal?" diye sordum. Biraz eğildim mi? Belki. Ama dürüst olmak gerekirse, bu çok küçük bir çömelme. "Tamam, iyi, uyumana izin vereceğim."

Atlantisli anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve ardından üç anlaşılır kelime söylüyor. "Önemli olsa iyi olur."

"Öyle." Yatağa, onun yanına uzandım. Şilte o kadar kaldırma kuvvetine sahip ki onu biraz zıplatmayı başarıyor.

Ellerini bitkin yüzünde gezdiriyor, sonra tekrar yukarı kaldırıp saçlarını karıştırıyor. "Tarian'ın yerini rüyada mı gördün?"

"Olabilir."

Hemen ayağa fırladı.

Dalgalanma etkisi neredeyse beni yataktan düşürüyordu. "Bu yatağın nesi var böyle?"

"İçi su dolu." "Ciddi misin?"

"Serran Hanım bir hayran ve kocasıyla birlikte Barak'ın bakıcılığını yaptıkları için bunu satın aldılar. Neden yatak takımlarını tartışıyoruz?"

"Çünkü çok hareketli."

Sırtını ahşap yatak başlığına dayayana kadar kayar. "Tarian. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Yüzde yüz emin değilim ama öğle yemeği sırasında Joslyn tabutlardan bahsetti ve Saul da ölülerinizi tahta kutulara gömmediğinizi söyledi."

Sanki nereye varmak istediğimi daha net görmesine yardımcı olacakmış gibi gözlerini ovuşturuyor.

"Sana son rüyamda bir toplantı odasında olduğumuzu söylemiştim. Penceresizdi, garip bir şekli vardı ve siyah ipekle kaplanmıştı. Bunu düşündükçe Yasmin ve Delta'nın Tarian'ı bir tabuta koyduklarına daha çok ikna oluyorum."

"Lanet ." Yataktan atlıyor.

Zıpladıkça yatağın kenarına tutunuyorum.

Gözlerini kırpıştırarak odaya bakar. "Ayakkabılarım. ihtiyacım var." "Electra ve Ines kontrol etmeye gittiler."

"Ne?" diye bağılıyor, neredeyse kulak zarlarımdan birini patlatacak.

"Adada sadece bir cenaze evi var. Kontrol etmeye gittiler."

"Beni uyandırmadan mı?"

"Cin festivalinden sonra uyumana izin veriyorlardı." "Cinden nefret ederim."

"İki saat önce yapmadın." Bacaklarımı yatağın kenarına atıp ona doğru yürüyorum.

Komodine göz atmadan önce pantolonunu sıvazlıyor ve telefonunu şarj tabanından kaydırıyor.

"Mal, bekle. Sana göstermem gereken bir şey var." Kaydı oynatmaya ve sesi sonuna kadar açmaya karar verdim.

Saniyeler geçtikçe dudaklarının arasındaki mesafe, azı dişlerini sayabileceğim kadar genişliyor.

Malachi telefonu parmaklarımın arasından alıyor ve her şeyi tekrar dinletiyor. "Bunu nasıl aldın?"

"Babanı gizlice dinledim." Hızlı ama içten olmayan bir "Özür dilerim," diye ekliyorum çünkü üzgün değilim. Özellikle de Tarian'ın yerini bulmamıza yardımcı olacaksa.

Gerçi öyle olsaydı, Ines benimle yüzleşme zahmetine girmezdi. Hemen harekete geçerdi. Ama...

Aman Tanrım. Ya kaçırma olayının arkasında Saul varsa ve Ines de bunu biliyorsa ve Electra'dan kurtulmak ve diğerlerini kandırıldıkları konusunda uyarmak için ona eşlik ettiyse? Az önce bir paket donmuş bezelye yutmuşum ve buzlu küreler midemin duvarlarına çarpıyormuş gibi hissediyorum.

Ellerim titriyor. Azı dişlerim . "Tarian'ın nerede olduğunu biliyorlar mı? Bahsettikleri şey bu mu?" Ses tonum yarı nefes nefese, yarı hırıltılı.

Malachi kaşlarını eğerek mükemmel çizgilerini bozdu. "Hayır."

O kadar çok hava çıkarıyorum ki vücudum gevşiyor ve yatağın ayak ucuna düşüyorum, beklediğimden biraz daha aşağıya batıyorum. "Bunun Tarian'ın kaçırılmasıyla bir ilgisi yoksa, neyle ilgisi var?"

"Yasmin nasıl Fablez oldu?" Malachi yanıma yığılıyor, yarattığı dalgacıklar kıcımlı kaldırıp kendisine yaklaştırıyor.

Kucağına düşmemek için çarşaflara tutunmak zorunda kalıyorum.

"Nasıl?" "Barak." Burnunun köprüsünü sıkıyor. "Symeon."

Genişletmesini bekliyorum. Açmadığı zaman, "Benim için tercüme edebilir misin?" diye soruyorum.

Ve öyle de yapıyor.

Bana Barak'ın yıllar önce Yasmin'i Catalina'ya getirdiğini ve onu öksüz bir prematüre olarak gösterdiğini söyledi. Bebek rünlere sahip olduğundan ve Catalina Barak'a güvendiğinden, soru sormamış ve sadece

Yasmin'in Nora'ya olan çarpıcı benzerliği nedeniyle yaklaşık on yıl önce çocuğun soyu.

Symeon'un, Barak'ın ölümünden birkaç hafta önce babası ve Catalina'nın Yasmin hakkında konuştuklarına kulak misafiri olduğunu ve bunun üzerine Tarian'ın kardeşinin cahil Lynch'in izini sürerek DNA örneğini aldığını öğreniyorum. Bilgisiz derken, tamamen bilgisizden bahsediyorum. Çavuş hamileliği hatırlamadığı gibi Nora'yı da hatırlamıyordu.

Kalbimin bu adam için nefretten başka bir şeyle çarpacağını hiç düşünmemiştim ama Barak'ın ne yaptığını, adamı nelerden mahrum bıraktığını anladıkça Lynch için kalbim parçalanıyor çünkü bazı anıların kaybı sevilen birinin kaybı kadar trajiktir. Ayrıca, tüm kusurlarına rağmen, adam çocuklarını önemsiyor.

"Başka bir şey var mı?" Kaydın son dakikası aramızdaki boşlukta tercüme edilmeden geçerken soruyorum.

Malachi hepsi bu kadar diyor ama dudakları bembeyaz olacak kadar sıkışık olduğu için daha fazlası olduğunu hissediyorum. Yine de gerisi için onu zorlamıyorum. Zaten benim için tercüme ettiği için minnettarım.

Empati ve suçluluk duygusu tüylerimi diken diken ediyor. "Aileni gözetlediğim için özür dilerim, Mal."

Başını sallıyor. Bu özrümü kabul ettiği ya da sadece onayladığı anlamına mı geliyor? Dikkatini çekmeye çalışıyorum ama gözlerini yatağın önündeki beyaz badanalı ahşap şifonyere dikmiş durumda. Neden bana bakmayı reddediyor? Konuşmanın gizli tuttuğu kısmını deşifre edeceğimden mi endişeleniyor?

Telefonunun ekranı aniden gelen bir *aramayla* aydınlanır. Bakar ve bakar.

"Mal, aç şunu!" Şak diye söyledim.

Sıçırıyor ve başparmağını ekrana vuruyor. "Alo?" "Merhaba, kardeşim."

WT

C6L6NTHE

M Yasmin'in sesini duyunca durmuş olan kalbim yeniden harekete geçiyor.

"Sonunda anladığımı duydum. Symeon, biz daha kendimizi toparlayamadan benzerliği fark edeceğinden endişeleniyordu ama fark etmedin."

Başka bir numaradan aramış olsaydı, heyecan duyabilirdim. Malachi endişelerimi dile getiriyor. "Ne halt etmeye Ines'in telefonu mu?"

"Sence neden?"

"Düşünmek istemiyorum. Bilmek istiyorum."

Omurgamı ele geçiren ürperti geri kalan her yerime yayılıyor.

"Babam onu ormanda sürünürken gördü ve kafasına biraz kurşun . Silahlarla arası çok iyidir. Gerçekten çok iyi."

Belki de itirafı karşısında dehşete düşmem gerekirdi ama hissettiğim tek duygu dehşet çünkü *Electra nerede?*

Malachi bana bakıyor ve zihin okuyamasam da sanırım o da kendine aynı soruyu soruyor.

"O yaşıyor ama müdahale etmeye devam ederseniz rünlerini sökeriz." Yasmin'in hâlâ Ines'ten bahsettiğini anlamam, bağımlı beynimin bir saniyesini alıyor.

Yaşadığım hayal kırıklığı beni utançla dolduruyor. Ines'e onarılamaz bir zarar vermedikleri için gerekirdi ama Electra için çok endişeleniyorum.

Malachi, Electra ile mesajlaşmamı açıyor ve bir mesaj yazıyor.

"Eğer başka biri bizi aramaya gelirse, sadece ailenin bekçi köpeğini öldürmekle kalmayız, Tarian'ın cesedini öyle iyi saklarız ki kimse onu bulamaz."

Malachi ayağa fırlıyor. Sanırım kapıyı yırtıp çıkmak üzere, ama öylece duruyor, bakışları dizginlenemez gökyüzüne perçinlenmiş. "Sadece Tarian bir Atlantislinin rünlerini çıkarabilir."

"Ona sahip olmamız ne kadar uygun, değil mi?" "Onun yerine beni al."

"Oh, yapacağız, Mal." Yasmin sigara içiyor olmalı çünkü ahizeden bir hava akımı geliyor. "Seni ve Bryn'i Atlantis'e . Kız kardeşim zaten kapının dışındaki arabada rölantide bekliyor, siz hazır olduğunuzda. Çabuk, çabuk."

"Nasıl?" diye soluk soluğa kalır.

Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum, sonra beni duymaması için sessize alıyorum. "Birisi ona bir telefon vermiş. Muhtemelen babasıyla iletişime geçip onu uyarmak için kullanmıştır."

Misafir banyosunun kapısının altında dans eden gölgeleri hayal ediyorum. Orada biri olduğunu biliyordum. Kontrol etmeliydim. Bryn'den şu anda çok nefret ediyorum. Onu hiç büyütmemiş bir babayı ve çok az tanıdığı bir kız kardeşi, en eski arkadaşı olan *bana* tercih ettiği için ondan nefret ediyorum.

Malachi çağrının sesini kapatır. "Madeni ziyaret ettikten sonra Tarian'ı serbest bırakacak mısınız?"

"Bryn'in küçük arkadaşına söyleyin, dahaki sefere size sır vermek istediğinde sessiz tuşuna basmaya zahmet etmesin. Her yerde gözlerimiz ve kulaklarımız var."

Malachi ve ben pencereye doğru dönüyoruz.

"Ve evet, kardeşim. Büyük ve korkutucu Tarian'ı bize verdikten sonra serbest bırakacağız-" Birden konuşmayı kesti, ben de telefonun kesildiğini sandım ama sonra "Babama ve Bryn'e rünleri verdikten sonra" dedi.

Malachi pencereye yaklaşır. "Konseyin seni cezalandıracağının farkında mısınız?"

"Tarian'ın cesedinin kaybolmasından yana değiller." "Bu da ne demek oluyor?" diye tersledi.

"Önümüzde uzun bir yolculuk var. O zaman her şeyi açıklayacağım." Malachi'nin çenesi bükülür. "Tarian peşinizden gelecek."

"Endişen çok tatlı." Sesinin tonu beni şaşırtıyor.

Tarian'ın intikamından nasıl korkmaz? En uzak diyarda bile saklanacak bir yer bulsalar, Tarian onları avlayacaktır.

"O evden çıkmak için otuz saniyeniz var, yoksa Callie kalbine bir kurşun yer."

Malachi'nin gözleri bana bakıyor. Aslında göğsüme ve Bloom's Blooms logosunun üzerinde taze kan gibi parlayan kırmızı noktaya bakıyor.

"Yirmi üç. Yirmi iki."

Beni pencereden uzaklaştırmak için kolumdan tuttu. Cam kırılıyor ve bir şey omzuma öyle bir güçle vuruyor ki, bedenimi Malachi'ninkinden ayırıp beni yere çarpıyor. Malachi yanımda dizlerinin üzerine çöküyor, titreyen avuç içleri kazağımı kavrayıp yukarı çekmeden önce başımın arkasını sıyrıyor.

"Sevgili kardeşim, her zaman kahramanı oynamaya çalışıyor." Yasmin'in sevinci telefonun içinden cızırdıyor. "Bu gerçekten aptalca bir hareketti."

Parmak eklemleri solgun ama geri kalanı kızarmış. Birkaç uzun saniye boyunca tek yaptığımız birbirimize bakmak ve nefes almak.

"Kapıdan çık yoksa bir kurşun daha yer. Ve bu sefer babam kurşunu vücudunun iyileşme şansı olmayan bir yerine sıkacak."

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye mırıldanıyor.

"Bryn'le birlikte buraya geldiğinizde, babam eski karısını arayıp Callie'nin vurulduğunu ve iyileşmesi gerektiğini söyleyecek."

Kendimin solduğunu hissediyorum. "Joslyn olmaz. Kan kaybından ölmeme izin verecek."

"Çok üzgünüm, Callie." Malachi'nin çiğ tınısı ağrıyan göğsümü tırmalıyor. "Çok özür dilerim."

"Telefonunu at ve çık git."

Ayağa fırlar, vücudundaki titreme pencerenin dışında titreyen açelya çalisından daha serttir.

"Hayır, Callie'nin yanında değil. Kırık camdan dışarı." Bir süre sonra Yasmin, "İşte bu kadar. Şimdi dışarı çık."

"Joslyn değil," diye mırıldanıyorum o kapıya doğru yürürken. "değil," diye fısıldıyor bir yudum duygu eşliğinde. Sonra kapıya vuruyor ve kapı kapanıyor.

Göz kapaklarımı kaldırmaya, bilincimi korumaya çalışıyorum ama kirpiklerim çamur içinde kalıyor. Islak bir hava dalgası odaya giriyor ve yanağımı okşuyor. Tarian'ın beni okşadığını hayal ediyorum. Tarian bana orada olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini, çünkü damarlarımda onun sihrinin dolaştığını hatırlatıyor.

Oda kararırken, altımdaki halı yumuşarken ve ben kayarken o umut kırıntısına tutunuyorum.

Zemine doğru. Toprağın içinden.

Esintiye kapılmış bir kar tanesi gibi sürükleniyorum. Bir yastıktan silkelenen kuş tüyü gibi.

Bedenim ağırlıksız ama kalbim ağır, beni aşağı, aşağı, aşağı çeken bir çapa.

Sonunda bir gümbürtüyle yere indim. Göz kapaklarımı kapattığımda artık kapı binasında değildim.

OceanofPDF.com

W4

T6WI6N

M Bilardo odamdaki kupa rafına bakarken göz kapaklarım seğiriyor. Sanki bir Atlantislinin bir insanı herhangi bir şeyde yenmesi bir başarıymış gibi babama gurur veren kupalar.

Son bilardo oyunlarımızdan birinde onları kutulamaktan bahsettiğimde, sopasını yere bırakmış ve şöyle demişti: *"Onları kazandığın için saklamıyorum oğlum. Onları saklıyorum çünkü sen yarıştın. Çünkü o okyanusa çıktın ve dünyaya karşı sorumluluktan başka bir şey hissetmek için kendine izin verdin. Eğlenmene izin verdin. Bir anlığına bencil olmana."*

En büyük olanı tekrar hizaya getiriyorum. "Seni ben çağırdım." "Biliyorum." Cevabı iç çekmek oldu. "Ben buradayım."

"Daha önce demek istedim, Calanthe. Seni aradım ve sen gelmedin." Aramızda bir sessizlik yankılanıyor.

Cılalı kupalarımın birindeki yansımasına bakıyorum. Vücudunu bozsa da omzunu nasıl ovuşturduğunu kaçırmıyorum.

Duruşum o kadar sert ki onunla yüzleşmek için döndüğümde kemiklerim gıcırıyor. "Omzunun nesi var?"

"Hiçbir şey." Bunu benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı söylüyor. "Dön."

"Cidden, ben iyiyim."

"Dön."

Tatlı bir of çekerek beni şımartıyor ve kendi etrafında dönüyor. "Gördün mü? Ben iyiyim."

Tam olarak ikna olmadım ve daha sonra vücudunu kendim incelemek için her türlü niyetim var. "Peki daha önce neden benden kaçtın?"

"Senden kaçmadım. Amcan ve Catalina Fablez ile öğle yemeğinin ortasındaydım, o yüzden psikosomatik tripler biraz zor oldu."

"Seni aradım çünkü nerede olduğumu bildiğime inanıyorum. Ya da nerede olduğumu."

"*Madarsfuneralhome*. Son rüyamızdan sonra anladım."

Şaşkınlık adem elmamı titretiyor. "Ekrandaki logoyu gördün mü?" "Hayır, ben-" Dudağını ısırtıyor ve her ne kadar bilincim yerinde olmasa ölüm kokan bir alana kapatılmış olsam da, o pelüş dudakların görüntüsü her şeyi harekete geçiriyor. "Toplantı odasının şekli. İpek dolgulu duvarlar. Bu bana bir tabutu hatırlattı."

Akıllı kız. Tabii ki açıklanması gereken bir şey görecekti. "Buraya gel."

Gerçekliğin son rüyamızın büyüsunü bozacağından endişe ediyorum ama o hiç tereddüt etmeden bilardo masasının etrafından dolanıp açık kollarıma atılıyor. Onu bedenime çekiyorum, kolları ortama dolandığında daha rahat nefes alıyorum ve o da benim ona sarıldığım çaresizlikle bana sarılıyor.

"Öldüğümü sandım," diye törpüledim saçlarını. "Rünlerimin yok olduğunu sandım."

Yanağını çarpan göğsüme bastırıyor ve boğuk bir ses çıkarıyor
Ağla.

"Hâlâ oradalar." Ağzımı başının üzerinde gezdiriyorum, kokuyu değiştiriyorum
ölümün kokusu ile yaşamın kokusu. "Hâlâ orada."

"Ya vücudunuzu tonlarca Atlantisliyle çarpıştırıp hepsini kaybetmenize neden olurlarsa?"

Kalbimin, bulunduğum için katıksız bir sevinçle çarpması gerekirken, sadece ihtiyat kaslarımı harekete geçiriyor. "Onlar mı?"

"Başından beri Yasmin ve Lynch'ti. Sen haklıydın."

"Bundan emin misin?"

Araştıran bakışlarımı karşılamak için boynunu büküyor. "Evet. Atlantis'e güvenli geçiş istediklerini, aksi takdirde cesedini kimsenin bulamayacağı bir yere saklayacaklarını söylemek için aradılar."

"Sen hariç."

Başını sallamıyor. Konuyu zorlamıyorum. Beni bir kez buldu, yine bulur. O bundan şüphe edebilir ama ben etmiyorum.

Dişleri dudağını eziyor. "Yasmin babasına ve kız kardeşine rünleri vermek istiyor, sonra seni serbest bırakacaklar."

"Madenin uçuculuğunu düşünürsek, ya yok olacaklar ya da lanetlenecekler." Kısa bir süre bunun bedenime ne yapabileceğini merak ediyorum ama bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum. "Bırakın beni alsınlar. Bırakın beni kullansınlar. Bundan canlı çıkamayacaklar." Ya ben onları öldürecekim ya da maden öldürecek.

Dudaklarını birleştiriyor. "Ya maden onlardan daha fazla insanı cezalandırırsa? Ya tüm halkınızı cezalandırırsa?"

"Türümüzün büyüye layık olmadığını kanıtlayacak." "Toplu cezalandırma haksızlık olur."

"Dünyayı daha iyi bir yer haline getiremedik." "Sadece otuz yıl oldu."

Ellerimden birini kapüşonunun ve tişörtünün katmanlarının altından pürüzsüz bir sıcaklığa ulaşana kadar geçiriyorum. "Rününden kurtulacaksın."

Nefesi kesiliyor. "Ondan kurtulmak istemiyorum!"

Kelimeler ağzından uçup gitse de bakışlarını avladım.

Avuç içleriyle çenemi destekliyor, başparmaklarını elmacık kemiklerimin altındaki çukurlara bastırarak yüzümü kendisine doğru çeviriyor.

"Senden kurtulmak istemiyorum." Mırıltısı dudaklarımda geziniyor. "Ne artık ne de hiçbir zaman. Ama geri dönmem gerek. Beni geri gönder ki onları durdurabileyim, Tarian."

Yasmin ve Lynch'in durdurulmasını ne kadar istesem de, bunu *onun* yapmasını istemiyorum. "Beni nerede tuttuklarına dair şüphelerinden kimseye bahsettin mi?"

Başını sallıyor, yüksek at kuyruğunun ucu ön koluma çarpıyor.

Mükemmel. O zaman onu burada benimle tutacağım, halkım beni geri alana kadar bu rüyanın içinde kilitli kalacağım.

Neredeyse özgür. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum ağızlarımız arasındaki ince ayrımı ortadan kaldırmadan önce.

Vücutundaki gerginlik anında gevşiyor ve yumuşak bir iniltiyle içime gömülüyor, bu da doğrudan sikime sızıyor. Yavaşça dudaklarımı ayırıyorum ve dilini okşuyorum. İçimde bir sıcaklık oluşuyor, dışarı taşıyor, kollarımdan ve gözümün önünden çekildiğinde ölüp giden tüm o boşlukları ısıtıyor. Yakında onu gerçek dünyada kucağıma alıp sevebileceğimi düşünmek. Uykuda ve uyanırken onu bana karşı hissetmek.

Birbirine bağlı elmaslardan oluşan bir vücut zinciri hayal ediyorum. İnce boynuna dolandıklarını, köprücük kemiğinin üzerinde tepe yaptıklarını ve

Beline sarılmadan önce ağır göğüslerinin arasına giriyorum. Kıyafetlerinin kaybolduğunu ve nefesinin kesildiğini hissettiğimde çekiliyorum. Mücevherlerin etkisi, göz kapaklarımın üzerinde olduğundan daha da büyüleyici, tıpkı doğan güneşin yaldızladığı deniz spreyi damlacıkları gibi.

Boğazındaki morluğu dalgalandıran bir yutkunmayla aşağıya bakıyor. "Tarian, geri dönmem gerek."

Avuçlarımla vücudunu şekillendiriyor, önce bir dizimin üzerine, sonra diğer dizimin üzerine çökerek kalçalarının ve baldırlarının kıvrımlarını takip ediyorum.

Canlı ela rengi inişimi takip ediyor. "Tarian..."

Onu bırakmam için bana yalvarmadan önce dilimi ona doğru düzleştiriyorum, sonra ucunu yaralı kıvrımlarının arasına kısıpıyorum, yavaşça zonklayan tomurcuğa kadar yalıyorum. Bir dahaki sefere adımı söylediğinde, buna iliklerine kadar işleyen bir inilti eşlik ediyor.

Ellerimi bacaklarının arkasından kış yanaklarının kıvrımına doğru dolaştırıyorum ve bacaklarını birbirinden ayırıyorum. Bana bakarken atkuyruğu omzunun üzerinden kayıyor, orman ateşi gözleri elmas zincir kadar çılginca parlıyor.

Onun klitorisine saldırdıkça taşaklarım sıkılaşıyor ve aletim uzuyor. Kendime genişleyecek daha fazla yer açmak için kıyafetlerimi yok ediyorum. Parmakları saçlarıma dolanıyor, dönüşümlü olarak kafa derimi okşuyor ve köklerimi çekiştiriyor. Onu emiyorum, sonra bir patlamayla serbest bırakıyorum ve vücudunun benim için sıvı hale gelmesini sağlayan vücudundaki o büyümlü noktayı tıraş etmeye geri dönüyorum.

İnliyor, sesi o kadar tatlı ki, sadece tekrar duymak için saldırımı hızlandırıyorum. Yeterince eminim, vücudu hareketsiz kalmadan önce kulaklarımı daha baş döndürücü inlemelerle dolduruyor ve dilimi zevkiyle ıslatıyor. Onu yeniden kirlletmeden önce yalayarak temizliyorum.

Taşaklarımı tahrip eden gerginlik çok acı verici hale geldiğinde ayağa kalkıyorum, onu kucağıma alıyorum, sonra bilardo masasına götürüyorum ve ahşap çerçeveye oturtuyorum.

"Tarian, beni göndermen gerek-" "Yine mi uçurumun kenarında?"

"Ne?" diye mırıldanıyor, göz kapakları yarıya inmiş.

Gerçekten ne istediğini biliyorum ama bu benim sunabileceğim bir şey değil. "O açgözlü küçük amcığın dayanabildiği kadar orgazm yaşatacağım."

Parlak, odaklanmamış gözlerini bana kırıştırıyor. "Bu değil-" "Vücudunun ihtiyacı olan şey bu."

Bir göz kırpma daha.

Tartışmaya sikimi elime alıyorum ve şişmiş başını kaygan amına bastırıyorum. Gözlerini kırıştırıyor, sanki birleştığımız yeri görüş merceğine sıkdırmak istercesine gözlerini kocaman açıyor.

Bir elimle kalçasını sıkarken, diğer elimle aletimi sıkıyorum. "İçine girmeyeceğim, Calamity Darling."

Kendimi ona sürüyorum, muhteşem seksine doğru yelken açmadan önce klitorisinde biraz daha oyalandığımdan emin oluyorum, girmemek için varlığımın her lifini alıyorum. "Çok iyi hissediyorsun bebeğim. Çok sıcak. Çok yumuşak."

Göstermeye başladığı direnç bir başka iniltiyle eriyor.

Onun boğucu esansı benim miskim ve tuzumla karışıyor, burnumu yumrukluyor, nabzımı çılgına çeviriyor. O kadar ıslak ki, kayıyor ve kayıyorum. Sikim kıvrımlarından aşağı doğru inerken kalçaları kıpırdıyor ve bir santimim tam içine kayıyor.

Tam özür dileyecekken kıcımlı kavradı ve "Daha fazla" diye bağırdı.

Sırıttıyorum ve çekiyorum. "*Yakında* daha fazlasını alacaksın."

"Şimdi."

"Hayır, bebeğim. Şimdi olmaz."

Suratını asıyor. "Neden şimdi değil?"

"Çünkü seninle ilk kez seviştiğimde, bunun gerçek dünyada olmasını istiyorum." Tek sebep bu değil. En önemlisi, onun zihninin -bizim zihnimizin- *bizden* başka hiçbir şey tarafından engellenmemesini istiyorum ve ben özgür olana kadar bu gerçekleşmeyecek.

"Bu gerçek," diye yakınıyor.

Hâlâ sikimi ona sürüyorum, ağzını kendi ağzımla yakalıyorum ve seksi dudaklarını öpüyorum. Aletim her aşağı indiğinde tırnakları tenime batıyor. Küçük cadaloz kararlılığını test etmeye çalışıyor, ama kırılmayacağım.

Aletimin onuncu yolculuğunda, vücudumu ileri itiyor ve başımı sıcaklığının içine sokmayı başarıyor.

"Calamity," diye geri çekiliyorum.

Beni tekrar içine çekiyor.

Ona doğru düşmemek için topuklarımı yere sağlamca basıyorum. "Tamam. Ama sadece ucu."

"Evet!" diye pantolonunu indirdi.

Kahretsin, az önce neyi kabul ettim? Daha derine dalmak istemediğim için sikimi tam mantar gibi olduğu yerden tutup yarığına sokuyorum, şişmiş, ağlamaklı et parçasını içine sokmadan önce muhtaç masaj yapıyorum.

Duvarları kasılıyor, klitorisini boyadığım bir dizi prekumu ikna ediyor. Gırtlığı, kendimi tekrar içeri ittiğimde bir nefese dönüşen bir inilti etrafında geriliyor.

Omurgam yanmaya, taşaklarım kalkmaya başladı. O üzerime boşalana kadar üflemek istemiyorum, bu yüzden çekiliyorum ve elleri kıcımdan fırlayıp safir keçeye çarpına kadar kendimi klitorisine sürüyorum. Ellerinden biri sekiz numaralı topun üzerine düşüyor ve geri kalanı masanın üzerine savruluyor.

Yığılmasını önlemek için elimi kalçasından çekip omurgasına koyuyorum, bir yandan da kendimi yukarı aşağı, içeri dışarı hareket ettiriyorum. Başını geriye atıyor ve adımı haykırıyor. Göğsüm erkeksi bir gururla genişliyor ve kalbim gümbür gümbür atıyor.

Sıkışan boğazını öpücüklerle boğuyorum, kendi orgazmımı aramama izin vermeden önce onun orgazmını atlatmasına izin veriyorum. Tekrar içine giriyorum ve çok az bir parçam onu delip geçmesine rağmen, tüm vücudum onunkine batmış gibi hissediyorum.

Bir elektrik sarsıntısı kıcımı sıkıyor ve ısı omurgamda patlıyor. Başparmağımı yukarı kaldırıp klitorisine bastırıyorum. Başka bir orgazmda boğulduğunda, onu çekip göbeğinden şişmiş amına kadar püskürtüyorum.

Teninin dölleriyle ışıldamasını, elmaslarımla parıldamasını ve tükürüğümle parlamasını izliyorum. İlkel bir parçam, onun benimle birlikte damladığını görmekten büyük bir sahiplenme ve gurur duyuyor. "Rünümü ve dölümü mükemmel bir şekilde giyiyorsun, Calamity Darling."

Aletimi bırakıyorum, bilardo toplarını süpürüyorum ve onu sırt üstü yatırıyorum. Kolları başının üzerine düşüyor ve iç çekiyor. Üzerine eğilip önce bir meme ucunu, sonra diğerini öpüyorum. Sonra dudaklarımı boynunda gezdirmeden önce köprücük kemiğinin çukurunu öpüyorum.

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Tarian, beni hemen geri göndermelisin."

Ona hiçbir yere gitmediğini söylemiyorum. Bunun yerine onu öpmeye devam ediyorum, dudaklarımı diğerine bastırmadan önce ağzının bir köşesinde oyalanıyorum.

"Tar..."

Alt dudağını ağzıma alarak yalvarışını susturuyorum. İç çekmesine rağmen öpüşmeyi derinleştirmek için ağzını benimkinin üzerine eğiyor. Vücudum öne doğru uzandığında ve ağzım et yerine keçeyi sıyırdığında kaçmaya çalışmaktan vazgeçtiğini düşünüyorum.

"Calanthe," diye hırlayarak bilardo masasını yumrukluyorum. Derim hayali varlığıyla yanana kadar taktığı rune konsantre oluyorum. "Calanthe,

Geri gel!"

Çağırma direniyor. Bunu öğrenmiş olmasından nefret ediyorum.

Parmaklarım sekiz topun etrafına dolanıyor ve topu duvara fırlatıyorum. Bir parça sıva yere düşüyor. Tam bir top daha atacaktım ki yan odadan yüksek bir nefes sesi yükseldi. Duvara doğru hamle yapıyorum ve gözümü deliğe diktiğimde güneş ışığı altında bir otel odası ve ortasında, amcam ve babamın yüklü bir kahvaltı masasının etrafında oturduğunu görüyorum.

Tam babama seslenmek üzereydim ki, "Sana kim söyledi Saul?" dediğini duydum.

"Bana kimin söylediği önemli değil." Saul bal sürmeden önce tereyağı sürüyor. "Önemli olan doğru olup olmadığı. Barak Hadez, daha fazla çocuk sahibi olmamı engellemek için bana ilaç mı veriyorsun?"

Babamın çenesi titriyor. "Evet."

"Neden?"

"Çünkü Nora'dan beri nabızı atan her şeyi siktin."

Saul bal kepçesini cam kabın içine geri fırlatır. "Peki benim seks hayatım seni nasıl ilgilendiriyor kardeşim?"

"Malachi mirasını binlerce piçle bölüşmeyi hak etmiyor." Saul çenesini bir o yana bir bu yana çevirir.

"Seni önemsiyorum."

"Siktir , Barak." Saul'un gözleri kardeşinin boynunda keskinleşir. "Siktir. Sen."

Birden babam boğulmaya başladı. Boğazını sıkıyor ve hayatı boyunca her sabah yediği o Atlantis gevrekleri kadar ince ve kırılgan bir "dur" diye hırıltılı bir ses çıkarıyor.

"Gaea'nın rünlerini yok etmesine şaşmamalı. Onları hak etmemiştin."

Bu sahnenin gerçek olmadığını bilsem de, kendimi küçük deliği genişletmek için tırmalarken ve Saul'a durması için bağırıırken buluyorum. Ama beni duymuyor ve alçı da açılmıyor.

Babamın yüzü kıpkırmızı oldu. "Saul!"

Bağırıyorum.

"Bir daha asla benimle uğraşma Barak, yoksa..." Bileğini savurup babamın sandalyesini devirirken tehdidinin orada asılı kalmasına izin veriyor. Büyülü boğuculuğunu bırakmış olmalı, çünkü babam kafası taş zemine öyle bir kuvvetle çarpmadan bir saniye önce nefes nefese kalıyor ki bir şeylerin çatırdadığını duyuyorum.

Aramızdaki duvarın sonunda varsayıyorum, ama sıvada ağ bile yok. Bakışlarımı tekrar babama yöneltiyorum.

Parmaklarım delikten kayıyor ve her yerim gibi uyuşmuş olan kalçalarım vuruyor.

Kıpkırmızı bir havuz başının altındaki taşı kaplar ve yayılır.

Saul tostunu kavradı ve bir ısırık aldı. "Şimdi git buradan ve huzur içinde kahvaltımı bitirmeme izin ver."

Ama babam dışarı çıkmıyor. Aynı şekilde ayağa kalkmıyor.

"Barak?" Sessizlikle karşılaşınca Saul sandalyesini geriye itip ayağa kalkıyor ve sonra masanın etrafından dolanıp diz çöküyor. "Lanet olsun."

Babamın Atlantis'teki güneşten ağarmış evimiz kadar beyazlaşan yüzünü ve adama beşiklik eden Akdeniz'in mavisini kavrayor.

"Barak?" Babamın adı amcamın dudaklarında kırık bir fısıltı. "Symeon!"

Aralanmış bir kapıya doğru bakıyor. Kapının arkasında duran kişi Saul'un görüş alanından gizlenmiş olsa da onu görüyorum, tıpkı geri geri giderken cübbesinin cebine soktuğu telefonu gördüğüm gibi.

"Symeon!"

Kardeşim aniden odadan , havluyu ortasına sarmıştı, siyah bukleleri duştan ıslanmıştı. "Ne oldu?"

"Tarian'ı ara."

Symeon yaklaşıyor. "O öldü mü?" Sesi düz, duygusuz. "Tarian'ı ara, Sym. Ara ki onu geri getirebilsin."

Ama kardeşim telefonunu almak için yatak odasına çekilmiyor. Sadece bakıyor. "Boşalt onu."

"Ne?" Saul boynunu bükerek Symeon'a bakıyor, solgun yanakları gözyaşlarıyla çarpılmış.

"Tarian'ın ona verdiği orijinal rune *geri çekilmesini* söylüyordu." "Ben-"

"Kanını geri çek, Saul. Bir taş, iki Atlantisli."

Saul topuklarının üzerinde geriye doğru oturur ve titreyen elini gümüş telleri kızaran saçlarında gezdirir. "Ben, ben, o benim... Ben ne yaptım?"

"Sen hiçbir şey yapmadın."

"Sandalyeyi ben yaptım-"

"Evdeydin. Geceyi burada geçirmedin." "Ines-"

"Malachi ile bir geziye çıktık, hatırladın mı?"

"Ama korumalarımız... Onun içeri girdiğini görmüşler. Ve kesinlikle biri onu buraya getirdi. Ya Dorian'sa? O hiçbir şeyin peşini bırakmaz."

"Dorian Tarian'la birlikte. Dışarıdaki muhafızlara gelince, dillerine Tarian'ın kanından bir damla damlatmak babamın ziyaretini akıllarından çıkarmak için yeterli olacaktır."

Amcam şakaklarını ovuşturuyor, oraları kıpkırmızı yapıyor. "Kardeşin, dilin."

"Oh, hadi ama, Saul. Biz bir takımız."

"Ben fahişeye ilgileneceğim. Sen de diğerleriyle ilgilen." Saul ayağa kalktı ve yatak odasına doğru yürümeye başladı.

"Önce duş almak isteyebilirsin amca." Symeon, Saul'un babamın kanına bulanmış bornozuna başıyla işaret ederken ben yumruğumu kaldırıp derimi parçalayacak kadar sert ısıyorum. "Ve Saul, her şey bittiğinde otel kapıcısına seni aramasını söyleyeceğim, sen de hemen oraya geleceksin. Sonra da Tarian'ı arayıp trajik haberi duyuracaksın."

Amcamın boğazı düğümleniyor ve göz kapaklarını kapatıyor, taze gözyaşları nemli yanaklarından aşağı süzülüyor, yüzünü kırmızı ve beyaz çiziyor.

Boğazından bir hıçkırık yükseldiğinde Symeon şöyle der: "Sana ne yaptığını hatırla. Bana yaptıklarını. Nora'ya. *Hatırla.*"

Symeon babamın yanına çömeldi. "Anneme sevgilerimi ilet." Ve sonra babamızın göz kapaklarını kapatıyor ve parmaklarını ölmüş kalbinin üzerinde gezdiriyor.

Organı son damlasına kadar kan pompalaması için zorlarken, beni rünümün suçlu olduğuna ikna eden canavara bakıyorum. Seyircisi olduğunu hissetmiş olmalı ki boynunu büküyor.

Onun ruhsuz bakışlarını yakalıyorum, tutuyorum, gaz veriyorum. Derim ürperiyor. Büyümün öldürmesine şaşmamalı. Büyüm onu sadece rünlerinden kurtardı.

Kardeşimi *ben* öldürmedim, babamı öldürmediğim gibi.

Tabii tüm bunları benim boktan beynim uydurmadıysa? Ama tüm o kadar iğrenç bir anlam ifade ediyor ki gerçek olduğuna inanıyorum. Birisi -Symeon, belki de- bu hikâyeyi felçli bedenimin yanında anlatmaktan büyük zevk aldı.

O kadar çok öfke ve kederle kaynıyorum ki kalbimde kabarcıklar oluşuyor. Eninde sonunda gözyaşı dökecek ve ağlayacaklar ama şimdilik sadece genişliyorlar. Kardeşim beni aramış olsaydı, babam hâlâ bu dünyanın bir parçası olabilirdi.

Yasmin'in ya da o teknede onlarla birlikte olan her kimse onun kanını emdiğine sevindim, çünkü hâlâ bir gram bile kanı olsaydı onu hayata döndürür ve tekrar öldürürdüm. Ve tekrar. Ve tekrar. Öldürürdüm.

yıllarını beni suçlayarak geçirdiği canavara dönüştüm.

Sakinleşmeye gerçekten ihtiyacım yok, yine de kızımın kaderinde yok olmak olmadığı gerçeğine odaklanıyorum. Bu bakış açısı beni öfkeden kurtarmasa da, acı çeken kalbimin kısıtlanmış öfkeyle köpürmeyen kısımlarını yatıştırıyor.

Bir patlama ayağımın altındaki zemini sarsıyor. Yumruğumu ağzımdan çıkarıp bükülmemek için duvara vuruyorum. Sarsıntı bacaklarımda ve diz kapaklarımda yankılandıktan sonra gövdemde hızla yükseliyor.

Bilardo masasındaki toplar mavi keçenin üzerinde zıplıyor. Kürek kupalarım domino taşları gibi devriliyor.

Babamın müzayededen fahiş bir meblağa aldığı art deco lamba bana doğru sallanıyor.

Eğiliyorum ve duvara çarparak sıvayı parçalıyor, geriye sadece ahşap ve alüminyum kalıyor. Yeryüzü bir kez daha şiddetli bir sarsıntı geçirirken kırışlardan birini tutuyorum.

Sonra, yirmi yıl önce günlerce kulak zarımı ve omuzlarımı titrettiği için her yerde tanıyabileceğim tek bir feryat dışında her şey durgunlaşıyor ve sessizleşiyor.

"Malachi?" Seslendim.

"O öldü, Tarian."

Ciğerlerim duvar gibi çöküyor.

"Onu öldürdüler." Yine o sefil sesi çıkarıyor.

"Bu imkansız. O benim rünlerimi taşıyor. Yapamaz-bu-" Başımı sallıyorum ve derimin altında elmas mavisi parlayan kelimeleri inceliyorum. Kahrolası *mavi*. Neden bu lanet boyuttaki her şey bu kadar tuhaf olmak zorunda?

"Bugün ne öğrendim biliyor musun? Babam beni baştan çıkarması için ona para vermiş. Bu ne kadar boktan bir şey?"

Ne kadar hızlı baktığımdan boynum çatlıyor. "Saul *ne* yaptı?"

Malachi burun kemiğini sıkıyor. "Beni becermesi için ona para verdi çünkü bir çocuğu becereceğimden endişeleniyordu."

Neden bahsediyor bu? "Ne *çocuğu*?"

Ya kuzenimin bu versiyonu beni duymuyor ya da sabrımı deniyor, çünkü "O zamanlar onu asla beceremezdim" diyor. Solgun gözleri mürekkep gibi kararıyor. "Onu hâlâ beceremem. O benim kız kardeşim gibi."

"Lanet zamirleri bırak ve isim kullan, Malachi! Kimden bahsettiğini anlamıyorum."

"Ines. Electra."

Ne dediğini -Saul'un Electra'dan uzaklaşması için Ines'e para verdiğini- hesaplarken göğsümü ovuşturuyorum. "Calanthe hakkında konuştuğunu sanıyordum."

"Ines'e ödeme yaptı,

Tar!" "Biliyorum."

"Sen-" Önce boğuluyor, sonra da kahkahalarla gülüyor. "Tabii ki biliyorsun. Bu senin fikrin miydi?"

"Lanet olsun. Bunu sana asla yapmam."

"Yapmaz mıydın?"

"Hayır. Yapmazdım. Babam vefat ettikten sonra Vic'le birlikte ailenin mali durumunu gözden geçirirken öğrendim. Para bizim hesabımızdan geldiği için bunun tamamen Saul'un fikri olduğunu sanmıyorum." Ciğerlerim yeniden yapılanmış olmalı çünkü daha rahat nefes alıyorum. "Ines öldü mü?"

"Evet. İyi ki kurtulduk."

"Böyle söyleme, Mal. O kadar da kötü biri değildi."

"Beni para için baştan çıkardı! Seni para için baştan çıkaran oldu mu?"

"Herkes. Calanthe'ye kadar."

"Calanthe? Ne karıştırıyorsun?"

"Burada buluşuyoruz. Bu araf

dünyasında."

Homurdanıyor. "Şu anda ciddi misin?"

"Ölümcül."

Bana doğru geliyor, gözleri parlıyor. "Ve seni baştan çıkarıyor mu?"

"Karşılıklı. Ve biz baştan çıkarmanın birkaç adım ötesine geçtik."

Yumruğu yüzüme o kadar hızlı geliyor ki darbeyi indiriyor. Zonklayan burnumu avuçluyorum. "Ne oluyor, Mal?"

"O başıma gelen en iyi şey, bu yüzden uzak dur." Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Gerçek

değil.

Gerçek

değil.

"O benim." Nefesi yüzümde geziniyor; buzlu ve bayat. Gerçek bir nefes gibi değil.

Çünkü Malachi gerçek değil, tıpkı Ines'in ölmemesi gerektiği ve ağabeyimle amcamın babamı öldürmek için güçlerini birleştirmede olduğu gibi. Calanthe'nin sadece ve sadece benim kalması anlamına gelecekse, bu hikayedeki tek canavar olmayı tercih etmem ne kadar berbat bir şey?

OceanofPDF.com

W5

C6L6NTHE

W Bir iniltiyle kendi etrafıma uzandım ve Lynch'in vurduğu bölgeyi avuçladım. Kapüşonum kuru ve deliksiz. Vurulduğumu mu hayal ettim yoksa arada Tarian beni iyileştirdi mi? Aslında omzum vurulmamıştı.

Orada kanıyor. Bedenim gerçek dünyada aldığım yaraları Tarian'ın hayal dünyasına aktarmamalı.

Kendimi oturur pozisyona itiyorum, sonra tam bir dakika orada kalıp görüşümün sabitlenmesini ve yerin sallanmayı bırakmasını bekliyorum. Tarian'la yaptığım her şey tenime yapışır gibi zihnime yapışıyor. Bunun gerçekten yaşanıp yaşanmadığına dair bir şüphem varsa bile yapışkan tişörtüm bunu ortadan kaldırıyor. Hiçbir şeyden pişman olmasam da, Malachi'nin peşinden gitmemi engellemek için dikkatimi kasten dağıttığı için ona biraz kızgıyım.

Omurgamdaki rün karıncalanıyor ve ısınıyor. Bağlantıyı kesene kadar azı dişlerimi sıkıyorum. Bu dünyada kalmalıyım.

Kendimi sabit hissettiğimde ayağa kalkıyorum. Ne zamandır baygındım? Tökezleyerek yatak odasından çıktım ve açık mutfığa girdim. Gözlerim 00:47'de yanıp dijital mikrodalga saate kilitlendi. Fırının üzerindeki de öyle. Hava hala aydınlık olduğu için gece yarısı olmadığını, elektrik kesintisinden kaynaklanan bir arıza olduğunu varsayıyorum.

Malachi'nin süet ceketini mutfak sandalyesinin arkasına sarkıttığını görüyorum ve parmaklarım telefonunun etrafına dolanana kadar ceplerini karıştırıyorum. Şükürler olsun. Saatin kaç olduğunu bile anlayamadan Dorian'dan gelen on iki cevapsız aramayla sarsılıyorum. Sadece Ines'i denediğini hayal edebiliyorum.

Electra'nın telefonları, hatta belki de benimkiler ve sağdan soldan sesli mesajlar alıyor.

Onu geri çağırmak istiyorum ama Yasmin'de Tarian'ın kanı var. Kesinlikle çok fazla. Hepsi ölümcül. Dorian'ın Tarian'a karşı kötü bir niyeti olmasa bile, sevgilimin çalınan kanı ona zarar verecektir. Ya onu öldürürse? Boston'da kaldığına hiç bu kadar sevinmemiştim, çünkü burada olsaydı cenaze evine saldırırdı.

Odaklan. Saati okudum: Öğleden sonra 3:35. Kapıya ulaştığımda saat kaçtı? İki küsur mu? Yoksa hala bir-bir şey miydi? Hayır, iki olduğunu hatırlıyorum. Uzun süredir dışarıda olmadığımı öğrenince rahatladım, ama ya hala çok uzunsa? Ya çoktan toparlanmışlarsa ve-

Beyaz bir Adirondack, Dorian'ın kalçası genişliğinde bir kütüğün peşinden dışarıdaki çimenlikte süzülüyor. Nefes alışım rahatlıyor. Fırtına dinene kadar Atlantik'i geçmeye kalkışmayacaklar. Yoksa öyle mi?

Planlama moduna geçiyorum. Her şeyden önce, bir araba. Ön kapıya doğru ilerlerken menteşeleri inliyor ve şiddetli bir gümbürtüyle açılıyor. O kadar yükseğe sıçradım ki, başım neredeyse tavanı sıyracaktı. Eşikte birini bulmayı umuyordum ama sadece çelik gibi bir hava ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmur vardı.

Kapıyı Tarian'ın büyüü mü açtı?

Kasaptan bir bıçak alıyorum ve son derece dikkatli bir şekilde girişe doğru ilerliyorum. Adrenalin öylesine baş döndürücü bir hızla içime işliyor ki, kapının duvarlarına tırmanan hanımelinin yaprakları gibi titriyorum.

Çakılların çıtırtısı başımı sürücüsüz bir atv'nin bana doğru yuvarlandığı yola doğru çeviriyor. Tersine. Gaea bana bir gezinti mi gönderiyor, yoksa fırtına dört tekerlekliyi bana doğru mu savuruyor? Motosikletin buraya nasıl geldiği önemli mi? Tekerlekleri ve motoru var. Ayaklarımı çamura bulanmış spor ayakkabılarımın içine sokuyorum, sonra bir elimin parmakları bıçağın sapını ezerken diğer elimle Malachi'nin telefonunu tutarak dört çekere koşuyorum ve bacağımı geniş koltuğun üzerine atıyorum. Kontak düğmesine basıyorum ve motor gümbür gümbür çalışıyor.

Uzun zaman önce Bryn ile Hamptons'a yaptığımız Şükran Günü gezisinden beri ATV'ye binmemiştim. Başımız çok belaya girmişti çünkü o zamanlar ikimizin de ehliyeti, hatta izni bile yoktu. Başımı salladım. Şimdi geçmiş anmanın sırası değil.

Malachi'nin telefonuna bakıyorum ve yukarı kaydırıyorum. Benden bir şifre istiyor. Başparmağım tuş takımının üzerinde geziniyor.

Ruh çağırma tahtası üzerinde altı sayı, 6-4-1-9-0-1. Ekran kilidi açıldığında nefesim dudaklarımın arasından kekeleyerek geçiyor.

Daha önce doğaüstü bir varlığa inanmıştım - Tarian'ın Bryn'in arabasını avucunu kaldırarak durdurmasına ve büyülu bir kelimeyle sokulmasına tanık olduktan sonra nasıl inanmayayım? Ekran bir haritayla aydınlandığında daha da şaşıyorum. Tam hedefimi girmek üzereyken bir yol beliriyor ve kadınsı bir ses bana beş yüz metre sonra sağa dönmeme söylüyor.

Gaea benden Tarian'ı bulmamı istiyor.

Onu koymak için en akıllıca yer olmasa da, bıçağı kapüşonumun kanguru cebine saklıyorum ve Malachi'nin cep telefonunu sapa takılı telefon yuvasına yerleştiriyorum. Hırıltılı gökyüzüne bir şükran duası göndererek, kaderin kurtarmak için *beni -cılız*, güçsüz bir çiçekçiyi- seçtiğı tanrıya doğru işaretli yolu takip ediyorum.

Motosikletim ve kalbim hızlanırken, kurtarma görevimin geri kalanının da bu kadar kolay olup olmayacağını merak ediyorum. Ayrıca merak ediyorum, *neden şimdi?* Gaea'nın güvenini kazanmak zorunda mıydım, yoksa tüm bunları bir şekilde Tarian mı yapıyor? İkinci teoriyi reddediyorum. Tarian beni esir alanların yakınında istemiyor, bu yüzden beni doğrudan yılan yuvasına götürmezdi. Gaea olmalı.

Titreyen bitki örtüsü ve sallanan elektrik kablolarıyla çevrili ıssız yollardan aşağıya doğru sıçrarken, tepemdeki bulutlar yarılıyor ve içinden güneş ışığı fışkıran mavi bir gökyüzü oluşturuyor. Işınlar, üzerinde kalp içine alınmış "T" ve "C" harfleri bulunan ahşap bir direğı yalıyor.

Belli ki bu kalp Tarian tarafından çizilmemiş, ama yine de nabzımı hızlandırıyor. Yine de kısa süre sonra, bu küçük zevk sancıları yerini bir korku sancılarına bırakıyor.

Bu Yasmin'in işi olabilir mi? Romantik gravürden bahsetmiyorum, bir anda ortaya çıkan harita ve ikiye bölünen gökyüzü? Tarian'la olan bağlantımı biliyor ve ona gelmem için beni yönlendiriyor olabilir mi? Bu sıradan bir Atlantislinin sahip olduğı türden bir güç mü?

Bir çukurun üzerinden geçiyorum ve bıçak kıvranan karnıma çarpıyor. Doğaüstü bir savaşa götürmek için çok küçük bir silah gibi geliyor. Umarım dövüş olmaz. En azından Tarian'ı kurtarmayı başarana kadar.

Onu uyandırdığımı hayal ediyorum. Onun gerçek bakışlarının benimkilere gömüldüğünü hayal ediyorum. Gerçek elleri ve gerçek nefesi tenimi sıyrıyor. Gerçek gırtlığının adımı ya da bana verdiği adı ya da herhangi bir kelimeyi gıcırdatmasını.

ATV durdu ve tekledi, beni hayallerimden kopardı. Sihirli aracımın sihirli yakıtı mı bitmişti? Malachi'nin kararmaya karar vermiş telefonuna dokunuyorum. Atv ile aynı anda olmuş olmalı.

Haritayı hatırlamaya çalışıyorum. Sanırım bir yerde ana yoldan çıkmam gerekiyordu ama-

Kulağımın hemen yanında bir şey tıkırdıyor. Kalbim bir atışı kaçırıyor, sonra kan dolaşıma bin yenisini akıtarak telafi etmek için itişiyor.

Elimi kanguru cebime sokuyorum ve bıçağın sapını avuçluyorum. Sonra nabzım kasırgalı gökyüzü gibi gürleyerek kaderimle buluşmak için başımı çeviriyorum.

OceanofPDF.com

WW

C6L6NTHE

T Burada şakağıma doğrultulmuş bir silah namlusu yok.
Lynch yok, Yasmin yok, Bryn yok.

Sadece ben, binlerce ağaç ve bir elektrik direğine çakılmış elmas şeklinde sarı bir tabela var.

Binlerce ağaç eğiliyor ve gıcırıyor, sanki sıkışmış sisi kurtarmak için birbirlerinden uzaklaşıyorlar. Beyaz dallar kıvrılıp yırtılıyor ve bacaklarımın etrafını sarıyor. Bir buluttan daha önemli olmamasına rağmen, beni ATV'den uzaklaştırıyor.

Çağrısına kulak verip bıçağı eski bir avcı gibi önüme koyuyorum.

Gözlerimi kısarak aydınlığa bakarak ağaçların arasına doğru ilerlerken tüylerim diken diken oluyor. Gaea'nın hoşuna gitmeyecek kadar uzun süre hareketsiz kalmış olmalıyım, çünkü bir rüzgâr sırtıma çarparak beni ileri itiyor. "Tamam, tamam. Anladım. Ben gidiyorum." Önce bir ağacı, sonra

diğerini geçiyorum.

Belki de koşuyor olmalıydım, ama kalçalarımın ne kadar sertleştiğini ve ciğerlerimin ne kadar sıkıştığını düşünürsek, dik durmam bile bir mucize.

Sisin içinden geçerken, dallar gıcırıyor ve rüzgâr uğulduyor, yürüyüşüme belli bir *je ne sais quoi* katıyor. Aslında tam olarak ne olduğunu biliyorum: bir slasher filmi atmosferi. Yalnız kızların ormana girmesi nadiren iyi sonuç verir ama ben buna odaklanmamaya çalışıyorum.

Bu senin gerçek suç podcastlerinden biri değil, Calanthe. Parçalara ayrılmak üzere değilsin. Tanrıların tanrısını serbest bırakmak üzeresin.

Sert sessizlik o kadar bunaltıcı ki mırıldanmaya başlıyorum ama hemen bu saçmalığı bırakıyorum. Mırıldanmak mı? Yasmin'in adını haykırmaya da başlayabilirim. Yine de sis muhtemelen çıkardığım sesi bastırıyor. Yine de ilerlerken sessiz ve düşünceli oluyorum, parlak bıçağım bu toprak bulutlarını kesiyor.

Kafamdan saymaya başlıyorum. Altmışa geldiğimde baştan başlıyorum. Kadranı dördüncü kez çevirdiğimde, bıçağımın ucu sert bir şeye saplandı. Tahtaya. Ve bir ağaç gövdesi değil, beyaz kaplama.

Nefesimi tutuyorum, sanki sadece bir nefes bile çıtaların arasından süzülüp Tarian'ı kaçıranları varlığımdan haberdar edebilirmiş gibi. Sis sağ koluma bastırıyor. Sağa dönüyorum. Gaea'nın sessiz komutunu yanlış anlamış olmalıyım çünkü o yöne doğru bir adım atmaya çalıştığımda geriye doğru itiliyorum.

Tamam, bıraktım.

Dönüyorum. Bu kez, bir adım attığımda, sis hiçbir direnç göstermiyor. Bir çalı baldırlarımın yan tarafını gıdıklıyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama sis bana geri çarpıyor ve düzleştirilmiş bir el bombasına benzeyen şeyi görmem için yeterince temizleniyor. Bu bir *kara mayını* mı?

Kanım çekiliyor ve bıçağımı düşürüyorum, başparmağımı ısıkalıyorum. *Kendine gel, Callie.*

Onu almak için eğildiğimde, nabzım ciğerlerime çarparak havayı dışarı atıyor. Derin bir nefes çekiyorum. Ancak rutubet canlandırmak yerine boğuyor. Gözlerim kararıyor. En yakındaki kauçuksu çalıya tutunarak lekelerin azalmasını ve görüşümün dolmasını bekliyorum.

Gaea bu strese pek de iyi dayanamadığımı hissetmiş olmalı ki kürek kemiklerimin arasında nazik bir yol açıyor. O zaman babamı düşünüyorum, onu yanımda hayal ediyorum, beni yatıştırıyor, koşmanın benim işim olabileceğine karar verdiğim yıl kros yarışmalarımdan birine her geldiğinde yaptığı gibi beni cesaretlendiriyor. Ama değildi.

Rünüm karıncalanıyor ve ısınıyor. O kadar hızlı doğruluyorum ki hem omurgamı yoğuran hayalet parmaklardan hem de kemiklerime nüfuz eden nemli soğuktan kurtuluyorum. Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve yanma geçene kadar Tarian'ın çağrısını geri itiyorum.

Giderek artan sıkıntısını gözümde canlandırmak beni tekrar harekete geçiriyor. Üç adım sonra, süngerimsi çimenler sert asfalta dönüşüyor. Nedense sağlam zemin hissi beni daha da güçlendiriyor. İliklerim titriyor ama artık sarsılmıyor ve yürüyüşüm akıcı hale geliyor. Sis bana ön kapıya kadar eşlik etmesi bile umurumda değil. Kendimi-

Hafif bir inilti düşüncelerimi bölerek güvenimi zedeliyor. Beyaz bir kalkanla sarılmış olmama rağmen kıpırdamadan duruyorum. Sis yırtılıyor ve bana bir kapıya doğru doğrudan bir görüş açısı sunuyor. Aralık bir kapı.

Sırtımı dış cephe kaplamasına yaslayarak yanlara doğru ilerliyorum. Titreyen parmaklarımı bıçağın sapına dolayıp bir kez daha yukarı kaldırıyorum ve yan gözle girişte bir hareket olup olmadığına bakıyorum. Karanlıkta hiçbir şey kıpırdamayınca bıçağın kenarıyla kapıyı aralıyorum.

Pusun içinden gök gürültüsüne benzemeyen bir patlama sesi yükselirken ahşap inliyor.

Boynumu büktüm. Tam bir dakika hareketsiz kaldıktan sonra içeri sızıyorum. Bana saldıran koku gözümü yaşartıyor. Kazağımı burnumun üzerine çekip Tarian ve fırtınası gibi kokan nemli pamuğu içime çekiyorum. Çürüme kokusunu yok etmese de midemin ters dönmesini engelliyor.

Yüksek duvarların tepesine gömülü pencerelerden yavan bir ışık süzülüyor. Yüksek çitalarla istiflenmiş metal raf ünitelerini, uzun çalışma masalarını ve morglarda bulunanlara hiç benzemeyen makineleri parlatıyor. Filmlerden başka bir morg gördüğümde değil. Belki de bu hala yapım aşamasında olan yeni bir eklentidir? Bu, masaların üzerindeki gözlük ve baretleri açıklar.

Parlak turuncu kasklardan birinin altında mimari bir çizim görüyorum. Adımlarımı çamurla doldurarak parmak uçlarımla ona doğru ilerliyor, kâğıdın köşelerinde bir logo . Bir tane gördüğümde nefesim kesiliyor-Smith & Son Timber. Burası bir morg değil; lanet olası bir kereste şirketi! Yasmin ve Lynch, Ines ortaya çıktıktan sonra Tarian'ın cesedinin yerini mi değiştirdiler, yoksa tekne battığından beri onu burada mı saklıyorlardı? Belki de bu depo cenaze evinin bitişiğindedir.

Şimşek çakıyor ve bana raf koridorlarından oluşan bu inanılmaz genişlikteki odayı daha net görmemi sağlıyor. Samanlıktaki iğneleri her zaman tercih ederim. En azından aynı malzemeden yapılmamışlar. Ahşap bir depoda bir çam kutusunun yerini nasıl bulabilirim ki?

Tavandan dar bir ışık huzmesi yayılıyor.

Havayı içime çekiyorum.

Gaea'nın yardımı için çok müteşekkirim olsam da Yasmin ve Lynch tek ışını fark edeceklerdir. İnsani duyularımı gidebildikleri kadar uzağa fırlatıyorum. Bir klima ünitesinin vızıltısı dışında depo sessiz.

Kahretsin. Tabii ya. Tarian'ı koydukları yerde saklanmıyorlar. Acımasız ve nefret dolu olsalar da, aptal olmaktan çok uzaklar. Fırlatıyorum.

Dikkatli olun ve ışığa doğru koşun, C koridorundan keskin bir sola dönüş yapın. Kiriş, üst üste yığılmış pencere çerçeveleriyle dolu en alt rafaatar.

Onları dışarı çıkarıyorum, sonra çerçevelerin arkasındaki vernikli çam tabutun tanıdık şeklini gördüğümde neredeyse ağlayacağım. Bıçağımı yukarıdaki rafa saplayıp yığınları aşağı çekiyorum, damarlarımda dolaşan adrenalinin etkisiyle pazularım geriliyor. Tabut için bir yol açtıktan sonra saplarına tutunuyorum, Gaea'dan güç istiyorum ve kaldırıyorum. Tarian'ı tek seferde dışarı kaydırmayı beklemiyordum ama öyle oldu. Tabut raftan kayarak çıktı.

Biz çocukken Bryn bana bir arabayı altında sıkışmış bir cesetten kurtarmayı başaran bir adamın hikayesini anlatmıştı. Görünüşe göre adrenalin ona insanüstü bir güç vermişti. İnternette araştırma yaptıktan sonra bunun bir şehir efsanesi olduğunu öğrendim. Şimdi bunun gerçek olması gerektiğini düşünüyorum, çünkü tabutu kaldırmadığım halde kendime doğru kaydardım. İçindeki tanrıyı saymazsak, tek başına yaklaşık iki yüz kilo ağırlığında bir kutu.

Kapağı sıyırdığımda boğazım duygularla düğümleniyor - rahatlama ama aynı zamanda keder. Birden iki yıl öncesine gidiyorum, annem cenaze işleri müdürünün masasının köşesinde sallanan saksıdaki sukulentlere boş boş bakarken tabut fiyatları için pazarlık yapıyorum.

Buraya gömmek için değil, özgürleştirmek için geldim.

Sis beni içeriye kadar takip etmiş olmalı çünkü yanaklarımı çiziyor ve topaklanmış kirpiklerimle dans ediyor. Gözyaşlarımı temizlemek için kolumu yüzümde gezdiriyorum. Tabutu taşımak için gelmelerine daha ne kadar var bilmiyorum.

Solgun ışık yanımdan hızla geçip tabutun etrafında bir fosforlu kalem darbesi gibi dönüyor.

"Biliyorum, . Acele ediyorum," diye mırıldandım. "Seni buldum, Tarian."

Pazularımı esnetip kabardıkça, heyecan korkuyla birleşiyor, ama sonra hayal kırıklığı her iki duyguyu da bastırıyor çünkü lanet şey kilitli. Elbette bunu kolaylaştırmayacaklardı. Bıçağı kapıyorum ve kapak ile abanoz gövde arasına sokuyorum. Tüm ağırlığımı vermeme rağmen tek başardığım bıçağı bükme oluyor.

Birden cenaze müdürünün tabutun küçük bir deliğe sıkıştırılan ve döndürülen bir anahtarla nasıl kilitlendiğini açıkladığını hatırladım. Yapı setlerinde verilen L şeklindeki aletlere ne kadar benzediğini düşündüğümü hatırlıyorum, ama steroidler üzerinde. Burada da bir tane olabilir mi?

Bir gümbürtü beni melmeye zorladığında dönüp rafları tarıyorum. Hâla görüş alanındayım, sadece yere daha yakınam. Sis yoğunlaşıyor, sanki biri bir konser sisleyicisini çalıştırmış gibi tüm koridoru dolduruyor.

Nabzım içimde dalgalanırken ve her yerimi titretirken, telaşlı nefes alışlarımı kazağıma bastırmaya çalışıyorum.

Ayağımanın dibinde bir şey ınılıyor. Bıçağıam. Ama... bıçak uzun ve ince, metal bir şiş gibi oldu. Tabut anahtarı gibi! meldiğim yerden aleti deliğın içine sokuyorum ve mandalın klik sesini duyana kadar dönüyorum. *Tanrılar ve canavarlar aşkına, işe yaradı.*

Tahtayı avuçluyorum ve yavaşça yükseliyorum, yavaşça, yavaşça. Sis etrafımda yoğun bir şekilde duruyor ama ellerimin etrafında dağılmaya başlıyor.

Bn bn bakıyorum. Sonra kapağın yerine oturmasına ve geriye doğru zıplamasına izin verdim. Ve kusuyorum.

OceanofPDF.com

W7

C6L6NTHE

I Ne zaman bayıldığımdan emin değilim ama yan yatmış, midemdeki her şeyi, kalbimdeki her atışı, boğazımdaki her hıçkırığı kusuyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akarken göz kapaklarım parlıyor.

Tarian'ın şişmiş, kansız, koşusuz kalıntıları.

O öldü.

Büyüsünü boşalttılar. Kanını emmişler.

Bu yüzden orada değillerdi. Bu yüzden kimse beni durdurmaya çalışmadı.

Çünkü Tarian öldü.

Ölü bir adam hakkında hayaller kuruyordum. Ya da belki yaşıyordu ama biri müdahale etmeye çalıştı. Belki Malachi Bryn'i ortadan kaldırmaya çalıştı ve bu Yasmin ve Lynch'i kızdırdı. Belki de konsey sonunda müdahale etti ve Yasmin halkının geri kalanını cezalandırmak için Tarian'ı kuruttu.

Büyüsüyle onun rünlerini soyduğunu hayal ediyorum ve bu da içimden yeni bir safra dalgasının yükselmesine neden oluyor. Keskin yanık dudaklarımda kalıyor. Sadece birkaç saat önce Tarian'inkine bastırdığım dudaklar.

O öldü.

Bang. Thud. Şimdi benim için geliyorlar. Göz kapaklarımı kapalı tutuyorum, Lynch'in sonunda kafatasıma bir kurşun sıkıp sıkmayacağı umurunda değil. Tarian'ın cesedinin görüntüsünün zihnimden silinmesini istiyorum ve Atlantislilerin artık güçleri olmadığına göre bu merhameti sadece ölüm bahsedebilir.

Ayrıca, onsuz bir dünyada yaşamak istemiyorum.

Babam öldüğünde ve onu geride bıraktığında annemin yaşadığı kalp kırıklığını anlıyorum. Zavallı, tatlı annem. Ben öldüğümde nasıl hayatta kalacak? Bayan Fiona ona bakacak mı? Bir eve mi yerleştirilecek? Günlerini orada mı tamamlayacak? Hayaletler ve yabancılarla mı çevrili olacak?

"Calanthe!" Dorian'ın sesi zonklayan kafatasıma çarpıyor.

Sessiz kalıyorum çünkü beni bulmasını istemiyorum. Sadece uyumak istiyorum. Uyumak ve Tarian'ı hayal etmek. Büyünün hâlâ var olduğu bu paralel evrende sonsuza dek onunla kalmak. *Onun* hala var olduğu yerde.

Büyük eller vücudumu tarıyor, beni yuvarlıyor, sonra boynumu kavıyor ve beni oturur pozisyona getiriyor. "Lanet olsun. Ne oldu sana böyle? Malachi nerede? Ve Electra neden lanet telefonuna cevap vermiyor? Ya da Ines? Herkes hangi cehennemde?"

"Yapmadım-yapamadım-" Keder göğsüme çarpıyor, geriye sadece çıplak bir sap kalana kadar kalp atışlarımı çiçek gibi dağıtıyor. "O öldü."

Dorian'ın benden geriye ne kaldıysa söküp atmasını istiyorum ki acım dinsin. Durmasına ihtiyacım var. Ağzımda, yanaklarımda, gözlerimde nemli pamuk kayganlığı hissediyorum.

Çıplak sırtımı görünce tıslayarak kazağımı yukarı kaldırıyor. "Nereye gitti? Nereye gitti?"

Cennete. Atlantisliler böyle bir yere inanırlar mı?

Tabutun genel yönünü işaret ediyorum. "İçine bak." "Neyin içine?"

Şifonyerin mi?"

"Ne?" Şişmiş göz kapaklarımı aralayarak . Görmüyor mu-

Su yatağı olan yatak odası netleşiyor. Gözlerimi kırıştırıyorum, sonra bakışlarımı sağa sola çeviriyorum. Çok hızlı hareket ediyorum ve midem bulanıyor. Yükselen safraya karşı dişlerimi sıkıyorum, boğazımın bir katmanını daha yakarak geri çekilene kadar.

"Beni buraya mı getirdin?"

Dorian onlarca yıl yaşlanmış gibi görünüyor. "Sanırım rüya görüyordun." "Yani Tarian... ölmedi mi?"

"Yapamaz-" Gözleri irileşiyor ve sonra etrafında dönmeye başlıyor. "Rünlerim hâlâ bende mi?"

O karalanmış, yabancı yazıyı gördüğümde yanaklarımdan yeni gözyaşları süzülüyor. "Sen." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, sonra bir elimi kalbime götürüp ağrıyan kasımı ovuyorum. "Benimki hâlâ duruyor mu?"

Tişörtümü çıkarıyor ve beni egzersiz sütyeniyle bırakıyor. "Öyle."

Tarian yaşıyor! Gelgit gibi, bazı rüyalarımın önsezili olduğunu hatırladığımda rahatlamam geri çekiliyor.

"Herkes nerede, Callie?" Dorian büyüyle kürek kemiğimi ısıtırken soruyor.

Derimin altında bir şeyin kıpırdadığını hissettiğimde, görüşüm önce griye, sonra siyaha, sonra da beyaza dönüyor.

"Kurşun çıktı. İyisin." Sesi bir gramofon iğnesi gibi kulak zarımı tırmalıyor. "Bir şeyin yok. Şimdi söyle bana, herkes nereye gitti?"

Malachi gittiyse, telefon görüşmesi gerçekleşmiş demektir. Bu da Ines'in rehin alındığı anlamına gelir ve Electra... Ona ne olduğunu bilmiyorum ama Dorian onunla temasa geçmediyse, bu iyi bir şey olamaz.

"Callie? Neredeler?" Dorian'ın kan çanağına dönmüş gözleri, çatlak pencerenin ardındaki gökyüzü gibi taş grisi.

Bir kasırgaya hiç bu kadar sevinmemiştim çünkü bu, Yasmin ve Lynch'in Atlantik'in öte yakasındaki adaya doğru yol almak yerine hâlâ bu adada mahsur kaldıkları anlamına geliyor.

Gerçeğin onun onlarca yıllık ömrünü çalacağını hissetsem de, kendime onun Atlantisli olduğunu hatırlatıyorum. O ölümsüz. Tarian'a sürtünmediği sürece - ve o zaman bile Tarian'ın büyüünün ona zarar vereceğini düşünemiyorum. Ben de ona anlattım. Electra ve Ines'in cenaze evine gidişlerini. Yasmin'in aramasını. Ines'in yakalanmasını. Bryn'in Malachi'yi Lynch ve Yasmin'e götürmeden önce babasıyla iletişime geçmesini. Yasmin'in Ines'i rünlerinden kurtarmak için Tarian'a itmekle tehdit etmesi.

Sonunda, zavallı adam avucunu manik bir şekilde küt kesiminin üzerinde gezdiriyor. "Electra'yı Boston'da bırakmalıydım. Burada olmalıydım."

"O hâlâ hayatta, Dorian."

"Bunu nasıl anladın?" diye tersliyor. "Kız kardeşimi Tarian'a itmediklerini nereden biliyoruz?"

Bana kızmakta sonuna kadar haklı. Kaybolmasının sebebi benim.

"Çünkü Ines'e güveniyorsun. Değil mi?"

Başını yavaşça sallar ama gelir.

"Yasmin Electra'dan bahsetmedi, yüzden tahminimce ellerinde değil. Benim tahminim Ines'le ayrıldıkları yönünde. Telefonunu takip edebilir misin?"

"Denedim ama sinyaller kesildi."

"Peki ya SUV? Modern olanlarda uydu takip cihazı var, değil mi?" Bir yıl önce dinlediğim bir bölümde kayıp bir çocuğu böyle bulmuşlardı. "Belki cenaze evine giderken durmuşlardır?"

Yüz ifadesi aydınlanıyor ve ayağa fırlıyor. "Hangi arabayı aldılar?"

"Birden fazla mı var?" Sorumun ne kadar aptalca olduğunu fark etmeden önce soruyorum.

"Üç Yukon'umuz ve iki G sınıfımız var."

Bu iki modelin de neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yok. "Hangisi daha büyük?"

"Yukonlar. G sınıfları daha kapalı." "O zaman bir Yukon aldılar."

"Aslında Saul ve Catalina Yukon'lardan birini Paloma'nın evine götürdüler. Oak Bluffs'ta da bir Mercedes bulundu." "Yani Mercedes'i almış olabilirler mi?"

Muhtemelen ev çalışanlarından birinin garajı kontrol etmesini istemek için bir numara çevirirken, omzuma verilen hasarı görmek için banyoya giriyorum. Sütyenim siyah olmasına rağmen, tıpkı omzum gibi kurumuş kanla kaplanmış olduğunu söyleyebilirim. Lavaboyu çalıştırıyorum, bir el havlusunu ıslatıyorum, sonra sabun pompalıyorum ve cildimi ovuyorum. Kan , buruşuk giriş yarasından ense kökümünden rünüme kadar dalgalanan çürükler ortaya çıkıyor. Havluyu sıkıp temiz suyla ıslatıyorum ve daha fazla kanı süngerle temizledikten sonra başka bir kalıntıyı temizlemek için karnımı ovuyorum. Bu kadar üzgün olmasaydım yüzüm kızarırdı.

Dorian kapıyı yumrukluyor. "Yukon'lardan biri kayıp. GPS'ine erişebildim." Ekranına dokunuyor. "Cenaze evine doğru gitmeden önce bir motele uğramış. Gidip kontrol edeceğim."

"Ben de seninle geliyorum."

"Dolaba sığacak kıyafetler olmalı!" Çoktan kapıyı yumruklamaya başladı. "Electra'yı bulursam seni ararım. Telefonunu yakınında tut."

Telefonum şu anda açelya çalılarının arasına dikilmiş durumda, ama bu endişelerimin küçüğü. "Bekle!" Sahip olduğumu bile bilmediğim kaslarım ağrısa da peşinden koşuyorum. "Dorian!" O yürümeye devam edince, "Nerede olduğunu bilmiyorsun!" diye bağıriyorum. Kocaman ön kolunu kavrayıp topuklarımı paspasa gömüyorum. "Bekle."

"*Sabırsızlanıyorum.* Kardeşim ellerinde olabilir! Mal ve Tarian ellerinde, Callie." Kalp kırıklığı sesini kırıyor.

"Hepsini geri alacağız."

"Atlantisli değilsin. Riske atamam-"

"Vuruldu ve iyileştim. Madenden güç almamış olabilirim ama Tarian belli ki bana *biraz* güç verdi."

"Gidip bir araba bulacağım." Yağmur, bitkin yanaklarından aşağı süzülüyor. "Ve benim için geri gelecek misin?"

"Senin için geri geleceğim." "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Dudakları kelimeyi şekillendirse de, benim için geri gelmeyecek. Bunu anlayabiliyorum. Onu çok iyi okumayı öğrendiğim için değil, bu hafta onu iliklerine kadar yıprattığı, gergin ve savunmasız bıraktığı için.

"Güzel, çünkü dediğim gibi, Tarian'ın nerede olduğunu ben biliyorum ama sen ."

Verandanın merdivenlerinin yarısında durdu. "Cenaze evinde olduğunu söylemiştin!"

"Cesedini taşıdılar."

"Nereye?"

"Motelde durduktan sonra anlatırım."

"Callie-"

"Ön taraftayken korna çal."

Bana başka bir şey bağırırsa bile onu duymuyorum çünkü oturma odasının diğer ucunda, üzerime giyecek kurşun ve kan lekesi olmayan bir şeyler arıyorum.

W8

C6L6NTHE

Dorian eski model bir ciple geldi. Motele olan yolculuğumuz boyunca konuşmadık, ikimiz de çok fazla düşünceyle kaynıyorduk. Arabayı park ettikten sonra, bana olduğum yerde kalmamı emretti, sonra bana bir silah verdi.

Nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Rüyamın bir önsezi olması ihtimaline karşı mutfak bıçağını ya da tabutun kilidini açacak bir aleti almadığım için pişmanım.

Dorian resepsiyondan odalardan birine doğru koşar, kapıyı omuzlayarak açar ve içeri koşar. Saniyeler sonra, kız kardeşini kollarına almış bir halde dışarı fırlıyor. Kolları bacakları sallanıyor ama yanaklarının rengi değişmiş.

Ines onu bayıltıp buraya mı bıraktı? Cipten atlayıp arka koltuk kapısını açtım. Bir rüzgâr kolu elimden kaptı. Metal inlediğinde menteşelerin kırılacağından endişeleniyorum ama menteşeler değil, kafama doğru gelen bir çöp tenekesi. Teneke kutu birkaç metre havaya fırlayıp daha uzağa düşmeden önce eğiliyorum.

"Arabaya geri dönün!" Dorian bağılıyor.

Koltuğuma tırmanıp kapı kolumu kavradım. Kapıyı çekip kapatmak için tüm gücümü harcadım.

Dorian Electra'yı nazikçe yatırır, sonra kapısını çarparak sürücü koltuğuna atlamadan önce tamponun etrafında koşar. "Ines ona ilaç verdi."

"Onu güvende tutmak için mi?"

"görünüyor. "öğreneceğiz." Ya da Ines'i bulduğumuzda.

"Silah?" Avucunu uzattı. Ben de geri verdim.

"Peki, nereye gidiyoruz?" "Smith & Son Timber."

Otoparktan çıkmadan önce uzun süre bana bakıyor ve arabayı vitese takıyor, görünüşe göre yolu biliyor. Ailesinin Barak'ın bekçileri olduğunu düşünürsek, burada çok zaman geçirdiğini tahmin ediyorum. Muhtemelen adayı ezberlemiştir.

"Oraya vardığımızda Electra'yla arabada kalacaksın." Aynı anda hem sihir yapıp hem de araba kullanamıyor olmalı çünkü ön cam silecekleri şiddetli yağmuru tam gaz savuruyor ve hâlâ bir adım önünü görebilmesi bir mucize. "Lanet konseyin neden müdahale etmediğini anlamıyorum. Herkes lanet olası adada."

Kapıdan aldığım deri ceketin fermuarıyla oynuyorum, sonuna kadar açılmasını diliyorum ama ceket çok dar kesilmiş. "Yasmin, Tarian'ın cesedini saklamakla tehdit etti. Onu asla bulunamayacağı bir yere gömeceğinden korkuyor olmalılar. Ya da Tarian'ın kanıyla vurulmaktan mı korkuyorlar? Lynch ve Yasmin'in büyük miktarda kanı olduğunu tahmin ediyorum." Bir şey söylemeyince, "Konsey üyelerinin suç ortağı olduğunu düşünmüyorsanız tabii?" diye soruyorum.

"Eğer değilse, o zaman lanet olası korkaklardır. Hepsi." Dorian sağa bir dönüş yapıyor ve tekerlekler patinaj yapıyor. "Birileri yolları izliyordur diye dolambaçlı yoldan gidiyorum."

Parmaklarım kapının kolunda beyazlaşıyor ve ter alnımı çiziyor. Midem, pencerenin dışında atlama ipi gibi sallanan elektrik hatları gibi hissediyor. Direklerin nasıl olup da devrilmediği açıkçası bir dikeylik harikası. Şimşek çakıyor, sıırıslıklam ahşabı yaldızlıyor ve

Koltuğumda dönüyorum ve bir kalbin içindeki "T" ve "C" harfleri çoktan kaybolmuş olsa da göz kırpiyorum.

"Ne oldu?" Dorian'ın sesi sinirden titriyor.

"Bu rüyamda gittiğim yol!" Elmas şeklinde bir bisiklet işareti belirdiğinde, "Dur!" diye bağıriyorum.

"Bir mil ." "İşte burası."

"Callie, o kereste deposuna gitmiştim. Orası-"

"Şu ağaçların arasından." Ormana doğru başımı sallıyorum, keşke bir sis oku belirse de inancımı doğrulasa diye. "Beş ya da on dakika yürümüş olmalıyım. Sadece takip et-"

"Hayır. Sen sağ-"

"Kara mayınları vardı. Onları rüyamda gördüm." Ben *bir tane* gördüm. Belki de bu sadece Tarian'ın aşırı aktif hayal gücüydü. "Seni öldürmeyebilirler Dorian ama yavaşlatırlar, bu da Lynch ve Yasmin'e zaman kazandırır-"

"Pekala! Tamam." Bir sinema bileti koçanına bir mesaj karaladıktan ve kız kardeşinin kenetlenmiş parmaklarının arasından geçirdikten sonra Dorian'la birlikte yola koyulduk ve çamurlu ormanda tam bir sessizlik içinde yürüdük.

Orada bizi ne bekliyor olacak? Aynı boş depo mu? Malachi ve Ines orada olacak mı, yoksa başka bir yerde mi tutuluyorlar? Yasmin içeride devriye gezecek ve Lynch çatıdan keskin nişancılık yapacak mı? Bryn'e bir iş verdiler mi? O kadar çok sorum var ki, ilerledikçe daha da fazlası ortaya çıkıyor.

"Siktir," diye fısıldıyor arkadaşım.

Bakışlarım botlarının etrafındaki çamurda bir mayın şekli arıyor. Şüpheli bir alet göremeyince boynumu büküp yüzüne bakıyorum ve "Ne?" diye mırıldanıyorum.

Çenesini kaldırıyor. "Senin kestirme benimkini geçti."

Gözlerimi ne kadar kısarsam kısayım, yağmurun altında hiçbir şey seçemiyorum. "Depo tam önümüzde."

Talimatlarım doğru olduğuna göre, bu öngördüğüm her şeyin gerçekleşeceği anlamına mı geliyor?

"Bana boynunu göster," diyorum ısrarla, kalkık ceketinin yakasından görünen mürekkep kıvrımlarını gördüğümde neredeyse rahatlamaktan bayılacaktım.

Dorian'ın büyüü bozulmamış, yani Tarian'ın rünleri hâlâ duruyor. Tarian yaşıyor.

W7

C6L6NTHE

I Dorian'ın pazusuna dokundu. "Benim adımlarımı takip et. Ve bunu gerçek anlamda söylüyorum."

"Daha iyi bir fikrim var." Eliyle havayı yarıyor.

Tam ona ne yaptığını soracaktım ki, gök gürültüsünü bastıran bir patlama kulak zarımı patlattı. Refleks olarak çömelıyorum ve yüzümü korumak için iki kolumu da kaldırıyorum. Nemli bir şey deri kollarıma çarpıyor. Çamur olması için dua ediyorum çünkü türüsü... Eğer bu beyin maddesiye...

Kollarımı yavaşça açıp gözlerimi aralıyorum, Dorian'ın kan sıçramış yüzünü ve beyaz tişörtünü görünce bir çığlık boğazımı tırmalıyor. Hava dudaklarıma baskı yaparak çığlığını bastırıyor.

"Benim değil," diye mırıldanıyor. "Şşş."

"Senin olmayabilir ama belli ki birinin!" Tıslıyorum. "Az önce onları misafirleri olduğu konusunda uyardığından bahsetmiyorum bile!"

Dorian ya yüzüme üflediği havadan beni duymuyor ya da söyleyeceklerimle ilgilenmiyor.

Elini kokluyor. "Atlantisli."

Kalbim raydan çıkıyor çünkü Yasmin kendi tuzağına düşmez, Bryn ve babası da insan. Bu da geriye-

"Tarian'ın," diye mırıldanıyor.

"Tarian'ın mı?" Ciyaklayarak Dorian'ın ensesini bir kez daha görmeye çalışıyorum ama ben çömelmiş durumdayım ve o da gülünç derecede uzun.

"Yerde kal." Havayı tekrar kesiyor.

Üzerimize mi geliyorlar? Bize ateş mi ediyorlar? Bir patlama daha, bir patlama daha ve bir patlama daha olunca göz kapaklarımı sıkarak kapatıyorum. Sekiz tane sayıyorum, bir tanesi o kadar yakınımızda yankılanıyor ki, etrafımıza diktiği kalkanın sallanmasına neden oluyor.

"Ne oluyor lan?" Yasmin'in sesi kırbaç gibi yağın yağmurda hem yankılanıyor hem de titriyor. "Rehinelerden biri uyandı mı?"

Çok yakın. Çok yakın.

Gözlerimi kısarak rüzgârın ıslattığı sise bakıyorum ve onun gölgesini gördüğümü sanıyorum, ta ki sesi tekrar yanıklığın yakınında bir yerde duyulana kadar.

"Şubeler." Lynch'in cevabı bir telsizden ya da telefonundan ya da iletişim kurmak için her ne kullanıyorlarsa ondan geliyor.

"Aynı anda dokuz farklı mayının üzerine mi düştü? Emin misiniz?"

"Bölgeyi termal taramadan geçirdim."

Avuçlarını çılgınca sallayan ve ciddi bir sihir yapan Dorian'a bakıyorum.

Lynch, "Ben gidip yenilerini ayarlayayım," diyor. "Git kız kardeşinin yanında ol. Hâlâ oldukça sarsılmış durumda."

Ne tarafından sarsılmış? Patlamalardan mı?

Bir gölge pamuksu beyazlığı köreltiyor. Bir saniye orada, bir saniye sonra yok. Ve sonra bir kapı çarpıyor.

Şimdi, Dorian
konuşuyor. Ayağa
kalkıyorum.

Kolumu kavırıyor. Vücut ısımin yükselmesini engellemek için mi yoksa ileri atılmamı önlemek için mi bilmiyorum. Dilim adrenalinden soramayacak kadar şişmiş durumda. Ayrıca, hiç ses çıkarmamayı tercih ediyorum.

Mükemmel bir eşzamanlılıkla binanın etrafından dolanıyoruz. Çalılara ulaştığımızda sarsılarak duruyorum, sonra onu sertçe itiyorum. Kaşlarını çatıyor, ama botlarının burnunun bir santim duran patlamamış cihazı başımla işaret ettiğimde bu duygu çabucak dağılıyor.

Nefeslerim sanki biri ciğerlerime ulaşmak için göğüs kafesimi testereyle kesiyormuş gibi tırtıklı hissediyorum. Hareketsiz durup olabilecekleri düşünerek geçirdiğimiz saniyelerin ardından tekrar hareket etmeye başlıyoruz.

Rüyamda olduğu gibi, binanın kapısı aralık. Omzuyla kapıyı aralıyor, gözleri dışarıda olduğu gibi içeride de ıslıl ıslıl parlıyor. Yavaşça, yavaşça, yavaşça içeri giriyor. Parmakları hala

Pazılarımın etrafına kenetlenmiş, hemen arkasından içeri giriyorum. İşimiz biter bitmez kapıyı kapatıyor ve bizi insan gözlerimin alışması tam bir dakika süren bir belirsizliğe gömüyor.

Dorian beni öne doğru itiyor. Sıkı kavramasına rağmen, benimkiyle eşleşen nabzının çılgınca atışlarını kaçırmıyorum. Gözlerini kapatıyor.

Bir saniye sonra kapıyı açıyor ve mırıldanıyor: "Üst kattalar."

Boynumu eğiyorum ama tek gördüğüm metal borulardan oluşan bir ızgara.

"Nerede o?" "C

koridorunda."

İlerlerken ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip mırıldanıyorum: "Ayak izleri bırakıyoruz."

Beni kavramayan parmaklarını çırpıyor ve çamurlu izlerimiz sanki kuru topraktan yapılmış gibi dağılıyor. Hızlı ama dikkatli bir şekilde ilerliyoruz, raflar arasında durup koridorlara bakıyoruz. Tarian'ın koridoruna ulaştığımızda Dorian hızlanıyor. Ayak uydurmak için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum.

"İşte." Sallanan pencere çerçevelerine başımı salladım.

Yardımcım yığınları bir kitabın sayfalarından daha önemli değillermiş gibi bir kenara fırlatıyor. Tarian'ın tabutu Dorian'ın gözleri kadar canlı bir şekilde parlıyor. İri adam sertçe göz kırpmıyor, sonra daha fazla sihirle ölüm kutusunu raftan alıp koridora fırlatıyor.

Titreyen parmaklarımı, sanki ahşap içindeki gücü zar zor zapt edebiliyormuş gibi titreşen kapağa bastırıyorum. *Buradayım aşkım.*

Dorian kapağı çekiştiriyor.

Dudaklarından bir homurtu döküldüğünde, "Tabut anahtarı" diye mırıldanıyorum.

Tahta kıymıkları. Ne aptalım. Büyü varken kimin insani aletlere ihtiyacı var ki? Hırıltılı bir nefes alıyorum, daha hırıltılı bir nefes veriyorum, Tarian'ın Lazarus gibi uzun uykusundan uyandığını hayal ederken hızlanıyor.

Dorian kapağı bir, iki, üç santim yukarı kaldırıyor. Ve sonra açıldı.

Ve Tarian orada, çıplak gövdesi karanlıkta bembeyaz parlıyor. Görüşüm gözyaşlarıyla yumuşadığında gözlerimi kırpmıyorum.

Seni buldum.

Karşımdaki adam bir yabancı. Aynı zamanda ruhumun diğer yarısı.

Aşırı uzamış kirli sakallarının gölgelediği inatçı çenesine, solgun alnının etrafında duman gibi kıvrılan abanoz saçlarına, geniş göğsünün ve bu iğrenç tabutun içine zar zor sığacak kadar uzun bacaklarını besleyen ince belinin kesimine hayranım.

Dorian tısladığında içeri uzanmaya başladım. "Ne oldu?" Kalbim küt küt atıyor.

"Uyandır onu." Ellerini savurarak her şeyin raflardan fırlayıp koridora yığılmasını sağladı. "Çabuk ol Callie. Biri geliyor."

Bir patlama havayı parçaladı ve Dorian'ın dizlerini büktü. Bana çarptı ve ben sertçe yere düştüm. Morarmış omzumun üzerine.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Parmaklarım silahının üzerine gelene kadar Dorian'ı okşuyorum. Otomatik olması için dua ediyorum. Sonra da otomatiklerin otomatik olarak mermi püskürtmesi için dua ediyorum çünkü Bryn'in aksine ateşli silahlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

Etrafım bir enkaz dağıyla çevrili olsa da tabutun etrafında hızla sürünüyorum. Yasmin'in kendi büyüyle ortalığı süpürmesini bekliyorum ama tahta kalkanımın arkasından baktığımda süpürmediğini görüyorum. Lynch olmalı.

Ama sonra enkazın ardındaki alev kırmızısı saçları görüyorum. "Kafana bir kurşun sıkmadan önce, Tarian'ı nasıl bulduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum." *Yasmin.*

Dorian'ın bileğini tutup onu sertçe sarsıyorum. , *Dorian.* , *Dorian.*

"Dorian Serran, Tarian tarafından geliştirilmiş mucize uyku ilacım sayesinde bayıldı. Biraz dil sürçmesi. Markalaşma üzerinde çalışmalıyım. Magitonin hakkında ne düşünüyorsun? Ya da Atlantitonin?"

"Düşündüğüm şey senin lanet bir deli olduğun." Nasıl oluyor da delilik kötü adamlar arasında bu kadar yaygın bir özellik oluyor? Kötü adam olmak için deli mi olmak gerekir yoksa deli mi olunur? Daha da önemlisi, neden böyle bir zamanda bu tavuk-yumurta sorusuna kafa yoruyorum?

"Bir girişimci, Calanthe. Bu geliştirilmiş mermiler bir insanın kalbini üç saniyeden kısa sürede durdurur. Ve kişinin göğsüne yakın bir yerden ateşlenmelerine bile gerek yok. Cenaze müdürünün ayağına bir mermi sıktım ve hemen yere yığıldı. Aynı şey bizi kurtarmaya çalışan balıkçıya da oldu. Babam ordudaki eski dostlarından son teknoloji mühimmatımız için bir sürü sipariş aldı bile. Stoklarımız ne yazık ki sınırlı olacağından fiyatlandırma konusunda karar vermeye çalışıyoruz. Her neyse, bunun seni nasıl etkilediğini görelim mi?"

"Zor pas."

Bir an için sessiz kaldı. Çok sessiz. Ama sonra sesi yeniden çınlıyor. Garip bir şekilde, koridorun daha aşağısından geliyor gibi. Adrenalin mi duymamı engelliyor yoksa geri mi çekildi?

"Peki, senin olayın ne Calanthe? Neden seni ilgilendirmeyen bir işe karıştın?"

Üst dudağımdaki teri yalıyorum. "Beni bir trafik kazasına bulaştırdığında beni endişelendirdin."

"Evet, ama babam yaşamana izin verdi. Neden kendi işine bakmadın? Özellikle de Tarian Hadez'in ne kadar iğrenç bir adam olduğunu düşünürsek. Dünyaya bir iyilik yaptık, biliyor musun?"

Siktiğimin sanrılı psikopatı. "Peki... Symeon?"

"Ne olmuş ona?"

Hayatım boyunca, sesinin nereden geldiğini anlayamadım. Sesi bozmak için büyü mü kullanıyor? Tabutun kenarından bakma isteği güçlü, ama kafamı deliksiz tutma arzum daha güçlü. "O öldüğünde yıkılmış olmalısın."

"Hain hak ettiği sonu buldu."

"Hain mi? O sana ve babana yardım etmiyor muydu?"

"Tarian söz konusu olduğunda kendi gündemi vardı. Cesedini bir hendeğin içine gömmek istiyordu. Bu yüzden Atlantik'i tekneyle geçmeyi önerdi. Babam planını anladığında ve onu kendi oyununda yendiğinde yaşadığı şaşkınlığı hayal edin. Onu Tarian'a ittiğimizde yüzünü görmeliydiniz ve o pislik rünlerini kaybetti. Paha biçilemez. Babam ve ben o iki yüzlü sıçanı kurutmaktan büyük zevk aldık."

Babam ve ben mi? Yani Tarian'ın büyüsu suçlu değildi.

Deponun üzerinde ağır bulutlar uçuşurken gök gürültüsü homurdanıyor, nemli havayı karartarak zayıf insan görüşümü engelliyor. Yakınlarda bir kumaş hışırtısı duyduğumu sanıyorum ama hayal görüyor olmalıyım çünkü bu Yasmin'in yığının üzerinden atlamayı başardığı anlamına gelir. Ya başardıysa? Ne de olsa büyüsu var.

Boynumu eğip gözlerimi kısıyorum. *İlahi bir ışın çok pratik olurdu, Gaea.* Tam bunu düşünürken, mavi ışık tabutun kenarından dökülüyor ve beni ıslatıyor. *Yasmin'in üzerine. Benim üzerime değil.*

Arkamda bir şey gıcırıyor. Tam dönerken koridorun diğer ucunda insan şeklinde bir gölge beliriyor.

Enkaz altında kalmamış olan.

"Boo." Yasmin sırtıyor, nişan alıyor ve ateş ediyor.

A Kendimi yana atıp Dorian'ın silahının tetiğini çekiyorum. Bir kurşun isabet ettirmiş olmalıyım çünkü Yasmin uluyor. Tabii beni vurmayı başaramadığı için ulumuyorsa?

Muhtemelen ikincisi.

Kollarımdaki titremelerle savaşıyor nişan alıyorum. Şimşek çakıyor, vücudunu aydınlatıyor. Tetiği çekiyorum. Silah tıkırdıyor. Hiçbir şey çıkmıyor.

Beyaz bir hilal karanlığı yarıyor. "Ah. Kurşununuz bitti mi?" Gökyüzü gürlerken ve yer sallanırken rafların arkasından topallayarak çıkıyor.

Silahı yüzüne doğru fırlattım. Şakağına isabet etti. Gözlerini kırptırdı. Ben de kırptım, çünkü lanet olsun, iyi bir atıştı.

Kurşun üstüne kurşun sıkarak kendini beğenmişliğime bir son veriyor. Mermiler havayı yararak çimentoya, metale ve tahtaya çarparken tabutun etrafında hızla sürünüyorum. Tek bir tanesi bile derimi delip geçmiyor.

Birilerinin biraz atış talimine ihtiyacı var. Aslında, hayır. Yasmin'in silah kullanmayı hiç öğrenmemesi daha iyi olur.

"Sen öldün," diye hırlıyor ve daha fazla kurşun sıkıyor.

Uzanıp koridoru tıkayan yığından bir çıta kapıyorum, sonra dışarı fırlayıp tam tetiğine dokunurken kafasına fırlatıyorum. Tahta atışın yönünü değiştirdi. Hırlıyor ve ben eğilmeye ya da bir tampon bulmaya vakit bulamadan tüfeği kıvılcım çıkarıyor.

Titreyen bedenimi zaten sınırlayan mavi ışık kalınlaşıyor, sonra mermi ona dokunduğunda dalgalanıyor, fırlıyor ve düşüyor. Sadece düşüyor. Tarian'ın parlayan rünlerinin ne yaptığını fark ettiğimde göz kapaklarımın arkasında toplanan ıslığı geri kırıyorum. Adam etrafımda bir kalkan oluşturdu. *Oh, Tarian...*

"Tatlım?" Lynch'in sesi Yasmin'in kolundaki saatten cızırdıyor. "Silah sesleri duyuyorum. Konuş benimle."

Lynch'in depoda olmadığını fark ettiğimde göğüs kemiğimin arkasında bir parça teselli dalgası yükseliyor. Tarian burada benimle olsa da, her seferinde tek bir canavarla yüzleşmeyi tercih ederim.

Yasmin çenesiyle saatini sıyrıyor. "Bir sorunum var. C koridoru, baba."

"Anlaşıldı."

Keşke onu Tarian'ın bedenine sokabilseydim de rünleri onun büyüünü etkisiz hale getirebilseydi. Bunu başarmak için bir yol planlarken, depoda şimşekler çakıyor. *Bu bir evet mi, onu üstüme it, yoksa bir hayır mı, onu uzak tut, aşkım?*

"Bunun nasıl biteceğini bilmek ister misin, küçük insan?" Kulak memelerindeki elmaslar Tarian'ın rünleri kadar mavi parlıyor.

"Nasıl biteceğini zaten biliyorum." Işığının beni takip ettiğinden emin olarak geri çekiliyorum. "Tarian uyanır ve hepinizi öldürür." Yasmin'den gözümü ayırmadan çömelip tümsekten bir tahta parçası daha koparıyorum.

Homurdanıyor. "Sevimli ama hayır. Symeon'dan bize kazık atmaya çalıştığı için nefret ediyor olabilirim ama Yüce Gaea, çocuk harikaydı."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor ve parmaklarım tahtanın etrafında kenetleniyor.

"Tarian Hadez *asla* ." "O ölümsüz."

Sırıttırıyor. "Elbette öyle. Madenimizin tanrıçası da öyle. Eğer yaklaşırsan, sana ne yaptığımızı anlatırım."

"Seni buradan gayet iyi duyabiliyorum."

Kızıl saçları yüzünün etrafına dökülüyor ve küpelerinin parlaklığını gizliyor. "Anlaşma yok, Calanthe. Ya buraya gelersin ya da-" Bedeni yakındaki raflara doğru süzülür.

Kirpiklerim yukarı, aşağı, yukarı, aşağı süzülüyor. Tarian'ın sihri az önce- "Peki, ne kaçırdım?"

Başımı kaldırıyorum ve pırıl pırıl parlayan bir çift gözle karşılaşıyorum. "Electra?"

"Bu benim ceketim mi?" Çenesini, gövdeyi bir streç film gibi saran deriye doğru eğiyor.

"Dorian'ın olduğunu sanıyordum," diye atıyorum. Homurdanıyor. "Seni kötü gösteriyor." Evet, öyle. Belalı bir sosıs halkası gibi.

Yasmin ayağa kalkmaya çalışırken homurdanıyor.

Electra parmaklarını şıklatıyor ve parçalanmış bir tahta parçası arkamdaki yığından yükselip vızıldayarak bedenimin yanından geçiyor.

Arkadaşım yakaladı. "Bir santim daha hareket edersen Yas, bu karnına girer."

Yasmin dinlemiyor. Sopa havada süzülüyor ve mide bulandırıcı ıslak bir *şangirtiyi* etine saplanıyor.

Avuç içimi kasılmakta olan karnıma bastırıyorum ve cinayet masası dedektifi olmayı nasıl düşünebildiğimi merak ediyorum. "Hatırlat da asla kötü tarafına denk gelmeyeyim."

Electra, Dorian'ın yanına çömelip yüzünü çerçevelerken homurdanıyor. "Bu benim iyi bir tarafım olduğu anlamına gelir."

"Yasmin onu mayın tozundan bir mermiyle vurdu." Tozun Tarian'ın kanıyla kaplı olduğunu eklemiyorum çünkü bu sadece onu korkutur. "Rünleri hâlâ onda, değil mi?" *Lütfen hâlâ rünleri olsun.*

"Maden tozu sadece nötralize eder-"

"Sadece kontrol et." Boğazım sıkılıyor. "Lütfen."

Kaşlarını çatıyor ama beni hoşgörüyor. "Rünleri hâlâ onda."

Rahatlamam o kadar şiddetli ki ciğerlerimdeki tüm hava moleküllerini yok ediyor. "O lanet kaltağın dirilmesini bekleyemem, böylece onu tekrar."

Yasmin bunu hak etse de yüzümü buruşturuyorum.

"Aslında..." Yasmin'in cesedinin yanına geri dönüyor, yarı otomatik silahı yerden alıyor ve namluyu kızıl saçlı adamın kıpırdamayan göğsüne dayıyor. "Bu kardeşim için." *Bang.* "Bu Tarian için." *Bang.* "Bu Malachi için." *Bang.* "Ve bu da ilk kadın arkadaşım Callie için." *Bang.*

"Ben"- buz gibi bir ter damlası ensemden aşağı süzülüyor- "etkilendim." Ve ayrıca kusmak üzereyim. Electra'nın Yasmin'in göğsünde yarattığı karmaşadan kan fişkirirken elimin tersini ağızıma götürüyorum.

"Onun Malachi ile akraba olduğuna inanamıyorum."

Ve Bryn'e. Kahretsin. Bryn'e. Onlara yardım mı ediyor yoksa soy ağacının kurbanı mı?

Elinde tüfek, Electra tabuta yaklaşıyor. "Neden mavi mavi parlıyor?" Gözleri Tarian'ın ışığını kırsa da, onun parlaklığı beni sardığı gibi onu sarmıyor.

Dorian'ın cesedinin üzerinden geçip yanına park ediyorum. "Bilmiyorum..."

Gök gürültüsü depoya vuruyor, zemini ayaklarımın altından sprmekle tehdit eden bir sarsıntı yaratıyor. Sıcak bir şey çeneme ve ağzıma sıçrarken tabutun kenarına tutunuyorum.

Bu kan mı?

Electra yana doğru yuvarlanırken gözleri başının arkasına kayıyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor.

Bir tüfeğin belirgin patlamasını duyduğumda ciğerlerim bir çığlığın etrafında kasılıyor. Tarian'ın mavi ışığı bir dalga gibi yüzüme hücum ediyor, beni koruyor, boğuyor. Kafatasım Dorian'ın sert kaslı kalçasına ve alnım Electra'ninkine çarparken ciğerlerim takırdıyor.

Tarian'ın kalkanı kemiğin kemiğe çarpmasını yumuşatmadığı gibi, tüfeğin göğüs kafesime çarpmasını da hafifletmiyor. Gözlerim şoktan nemlenirken Electra'nın başı benimkinden ayrılıyor, kısa saçları kirpiklerime, burnuma ve ağzıma kan boyuyor.

O lmedi. Bunu kendime birçok kez tekrarlamam gerekiyor. Yutkunuyorum ama anında pişman oluyorum çünkü onun kanının tadını alıyorum. Dilim, damağım, damarlarım onunla karıncalanıyor. zgrce verilmediğine göre bana ne yapacak? Ama daha da önemlisi, Dorian hâlâ dışarıdayken Yasmin nasıl kalktı?

Cevabım büyük, siyah botlar şeklinde geliyor - erkek botları. Yattığım yerin hemen yanına, ağabeyimle kız kardeşimin arasına düşüyorlar. Gz kapaklarımı kapatıp Lynch'in uyanıklığını fark etmemesi için dua ediyorum.

"Yasmin?" Sesi tüyler ürpertici sessizlikte yankılanıyor. "Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır..."

Dizlerinin tıkırdadığını duyduğumda gözlerimi açıyorum. Boynunu, göğsünü, tahta kazığın etrafındaki deriyi dürtüyor. Nabız mı arıyor? Her ne yapıyorsa, sırtı bana dönük ve benim de bir tfeğim var.

Benimkinin üstünde de bir ceset var.

Kalbim kaburgalarımı ve ciğerlerimi bir çivi tabancası gibi döverken, tüfeği *yavaşça, yavaşça* yukarı çekip Electra'nın vücuduyla benimkinin arasına kaydırıyorum. Ne kan kokan ne de ilik parçalayan feryatlarla çınlayan bir ciğer dolusu hava için neler vermezdim.

"Baba?"

Bryn'in sesiyle irkildim.

"Kız kardeşin... kız kardeşin-" Sesi hıçkırıklarla kesiliyor. "Malachi'nin küçük fahişesi... o-o-o-" Öfkesini ve kederini sanki Yasmin ölmüş ve geçici olarak yok olmamış gibi haykırıyor.

Rünüm karıncalanmaya başladı. Sanırım bu Tarian'ın bana burada olduğunu hatırlatma şekli. Etrafında neler olduğunu öğrenmek için beni çağırıyorsa tabii. Sebebi her ne olursa olsun, direniyorum. Kendimden geçip boş bir tabutla uyanma riskini almak istemiyorum. Keşke onu uyandırabilseydim. Keşke onu büyülü kanını emen şeyden kurtarabilseydim de iyileşmeye başlayabilseydi.

Yasmin'in sözleri şakaklarımda çınılıyor: *Tarian Hadez asla uyanmayacak.* Beni kızdırmak dışında bunu neden söylediğini bilmiyorum. Ona inanmamaya karar veriyorum. İyileşmemesi için hiçbir sebep yok.

Öfkemden beslenerek işaret parmağımı tetiğe yerleştiriyorum, tüfeği Electra'nın bedeninin altından çekip çıkarıyorum ve Lynch'e nişan alıyorum.

Bryn'in gözleri benimkilere kaydı. O bir uyarıda bulunamadan tetiği çektim.

Çavuş Yasmin'in gevşek bedenini betona yaslamak için tam o anı seçiyor, böylece mermim kamburlaşmış omurgasının üzerinden geçiyor. Bir mermi daha sıkamadan, insanüstü bir hızla dönüyor ve silahı nemli parmaklarımdan kapıyor. Ayağa fırlarken silahı Bryn'e fırlatıyor, Electra'nın bedenini kaburgalarını kırmaya yetecek bir güçle tekmeliyor ve keskin nişancı tüfeğini sıktığım boğazıma doğrultuyor.

"Seni küçük amcık." Parmağı esnemeye başlar. "Yaşamana izin vermek ne büyük bir hataydı."

Tarian'ın mavi ışığı boynuma dolanıyor, Lynch'in alaca kaşlarını büküyor.

"Baba, bekle! O benim hayatımı mahvetti, bu yüzden en azından bana izin verebilirsin.

onunkini bitir."

Ona bakakalıyorum. Ve bakakalıyorum. Milyon yıl geçse de en iyi arkadaşımın ölümümü isteyeceği aklıma gelmezdi.

"Peki." Kenara çekilir, botu Electra'nın uzanmış parmaklarına takılır.

Topuklarını bilerek onlara sürttüğünde, nadiren tanıdığım bir öfke beni ele geçiriyor. Cesedini bu sulara üşüşen Büyük Beyazlara yedireceğim.

Bryn bir tabanca kaldırıyor, Yasmin'in tüfeği değil. "Seni o kadar çok sevdim ki."

Tarian'ın beni hayatta tutacağına inancım olsa da, onun vedası enkaz halindeki dostluğumuzdan geriye kalanları paramparça etti.

Göz kapakları seğiriyor. Sonra kolları sallanıyor ve ateş ediyor. Bana değil.

Tarian'ın büyüsu kurşunun yönünü mü değiştirdi yoksa hepsi onun muydu?

OceanofPDF.com

L Bryn'in kurşunu omzuna isabet edince hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Özür dilerim baba. Seni incittiklerini biliyorum. Sevdiğin kadını elinden aldıklarını ve senden bir çocuk sakladıklarını biliyorum ama bu Barak'ın suçuydu. Tarian'ın değil."

Raflara çarpıyor ama buruşmuyor.

"Bu Malachi'nin hatası değildi. Ya da Ines'in. Ya da Electra'nın. Ya da o okul otobüsü şoförünün. Ya da senin kan davanın ortasında kaldıkları için hayatlarını kaybeden sayısız kişinin." Bryn bir kadeh daha sıkıyor.

Lynch acı içinde uluyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, tüfeği vücuduyla Electra'nınki arasında şangırdıyor. Kavramak için elimi uzattım. Tam parmaklarım kabzanın etrafına dolanırken, dizini elimin üzerine koyuyor ve vücudunun tüm gücünü aşağıya indiriyor. Tarian'ın büyüü umutsuzca derimi kemiriyor, aramıza girmeye çalışıyor ama çavuşun bilek kemiğimi ezmesini engelleyemiyor.

Bang.

Yanağından aniden kan fışkırır. "Bryn." Hıçkırarak ağlıyor, kirpikleri gözlerini şişirecek kadar yukarı kalkıyor. "Ne... yaptın...?"

Nasıl hala konuşabiliyor?

Kaçmaya çalışıyorum ama kırık bileğimi yakalıyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Nasıl hala savaşıyor?

Bryn'in gölgesi üzerimize düşüyor. "Sadece isteseydin senin için her şeyi yapardım baba."

Kolunu boğazıma doluyor ve sıkarak nefesimi kesiyor. "Beni bir daha vurursan, onun lanet boynunu kırarım."

Boynumu öne doğru kıvrıyorum, sonra geri çekiyorum. Keskin ve sıcak bir şey kafa derimi sıyrıyor ve saçlarımı ıslatıyor. Bu Lynch'in kanı mı?

Benim mi? "Callie?" Bryn'in teni kar gibi solgun ama gözleri pembe. ve gözyaşlarıyla sulandı. "Aman Tanrım, Callie. Hiç-"

Lynch'in kolunu boğazımdan çekip koparıyorum, sonra sağlam elimle tüfeğini alıyorum ve silah bir ton ağırlığında olmasına rağmen omzuma dayayıp ayağa kalkıyorum ve onu vuruyorum. Göğsünden, kafasından, boynundan, kasıklarından.

"Hayır!" Bryn tüfeği elimden almaya çalışıyor. "Callie, dur!"

Ona öyle sert bir dirsek atıyorum ki kışının üstüne düşüyor, sonra ölümcül patlamalar boş tıklamalara dönüşene kadar canavara ateş etmeye devam ediyorum. Ancak o zaman durup tüfeği fırlatıyorum.

"Aman Tanrım, ne yaptın sen?" diye çılgık atarak cesedinin yanında dizlerinin üzerine çöktü ve küçük bir şişedeki bir şeyi onun şeytani bedeninde açtığı deliklere döktü. "Ne yaptın sen?"

Ne yaptığını anlayana kadar kaşlarımı çattım. Ne demek istediğini. Neden silah değiştirdiğini. "Hepsi bir numaraydı. Babanı hayatta tutmak istedim."

Cebinden ikinci bir şişe çıkarıyor ve döküyor, Atlantis kanı çavuşun etini örmediği için hem hırlıyor hem de hıçkırıyor.

Morarmış alnım, göğüs kafesim ve bileğim karıncalanıyor. Electra'nın büyüü beni iyileştiriyor mu? Tarian'ınki mi? "Onun avlanacağını farkında mısın?"

Bana ters ters bakıyor. "Yapmaz. Saul, babamı etkisiz hale getirmeyi başarırsam" -sesi öfkeyle titriyor- "hafızasını sileceğine ve yeni bir hayata başlamasına yardım edeceğine söz verdi."

"Bu yüzden sana bir telefon verdi, değil mi? Onunla iletişime geçebilmen için?"

"Evet."

"Ines ve Electra'nın gelişi konusunda ailenizi uyarmak için önceden aramış olmanız ne kadar iyi niyetli bir davranış."

Bryn'in dudakları sert bir çizgi halinde düzleşir. "Silahını bana ver, Bee."

"Seni vurmayacağım, seni kaltak." Göz kapakları seğirdi. "Bunu nasıl düşünebilirsin ki?"

Koridoru tıkayan enkaz gıcırdayarak hem Bryn'in hem de benim sıçramamıza neden oldu. "İğrenç genitörünü kurtarmaya çalıştığın için böyle düşünüyor." Ines açtığı dar alanda topallayarak ilerliyor, bakışları dört hareketsiz bedenin üzerinde geziniyor. "Silahınız lütfen."

Bryn'in parmakları küçük silahın etrafında kasılır, ancak Ines'in parmaklarının bir çırpınışı silahın yere düşmesine ve onu almak için belini büken Atlantisli'ye doğru kaymasına neden olur. Silahı pantolonunun kemerine sokarken Electra ve Dorian'ın yanından topallayarak geçer, sadece tüfekleri almak için durur ve onları bir kenara fırlatmadan önce eğilir.

"Mayın tozunun etkisinin geçmesi ihtimaline karşı Yasmin'i bağlamak isteyebilirsin, Ines." Hareket etmek acı verse de Tarian'ın yanına gidiyorum.

"Uyanmıyor."

Nefesim kesildi. "Tarian kanı katkısı yüzünden mi?"

"Kan sadece lanet olası küçük kurşunlarının etkisinin daha uzun sürmesini sağladı." Ines'in platin rengi saç tacı sağ şakağının etrafında kızıl bir renkle parlıyor. "Yasmin uyanmıyor çünkü Tarian'ın bedenini hareket ettiren rünlerini kaybetti."

Bu neden büyü kullanmadığını açıklıyor! Ve Lynch'in durmadan bağırması!

"Kaçmaya çalışmayın, Bayan Fielding."

Bryn kollarını kavuşturur. "Lanet bir adadayım, lanet bir fırtınanın ortasında, bir sürü doğaüstü varlıkla birlikteyim Ines. Boston'a yüzerek dönemem, değil mi? Ayrıca, kendimi suçlayacak bir şeyim yok. Sadece yardım etmeye çalışıyordum. Saul buraya geldiğinde ona sorabilirsin."

"Yapacağım." Ines ona öyle bir gülümsüyor ki Bryn yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde sallanıyor. "Şimdi bize patronumun yeğeninin neden bir Şirin gibi mavi mavi parladığını anlatır mısın? Ona ne yapmışlar böyle?"

"Önce sen, Callie." Bryn sanki tadı iğrençmiş gibi takma adımı tükürüyor.

"Ben rüyamda Tarian'ı görüyorum, o da beni. Şimdi konuş, yoksa Ines seni ona doğru iter."

Bryn, hayalindeki sevgilinin bedeninin uykudayken bile neler yapabileceğinin açıkça farkında olarak soluklaşıyor. "Sana gerçeği söylersem beni ona itmeyeceğine nasıl güvenebilirim? Ines'in ya da şirret yeni kankanın peşime düşmeyeceğine nasıl güvenebilirim?"

"Çünkü zamanımı değerlendirecek daha iyi şeylerim var. Electra'ya gelince, onun ne yaptığına kefil olamam. O oldukça... hınç dolu biri." Garip bir şekilde, Ines'in tonu hafif, sanki Electra'nın kin tutması onu eğlendiriyormuş gibi.

"Seni rahat bırakacağına dair sana söz veriyorum Bryn," diye söz veriyorum.

Kollarındaki düğüm sıkılaşıyor. "Senin sözün artık pek bir şey ifade etmiyor."

Aramızdaki uçurum genişliyor. "Eğer bize şimdi söylemezsen, Mal ya da Ines'in bunu senden daha sonra zorla alacağını farkında mısın? Aldığınız Atlantis kanı eninde sonunda etkisini yitirecektir."

Burnunu kırıstırıyor. "Ben hiç kan içmedim."

Kaşlarını çatıttı.

"Son zamanlarda hiç hap içtin mi?"

Ines soruyor. Bryn bakışlarını ona doğru çevirir.

"Bunlar Atlantis kanı içeriyor, Bayan Fielding."

"Aha. Çantadaki şişenin içinde taşıdığın şey buydu."

"Eşyalarımı mı karıştırdın Calanthe?"

Ines parmaklarını kalçasına vuruyor. "Onları sana kim verdi?"

"Kulüpteki bir kız. Eğer 'net görmek' istiyorsam bir tane almam gerektiğini söyledi."

"Ve sen de tam bir serseriye mi güvendin?" Başını sallıyorum. "O haplar seni öldürebilirdi."

"Sanki umurunda da. Ayrıca, kazadan sonra herkes çok kötü davranıyordu. Ben de bir tane denedim. Ve tahmin et ne oldu? Pek çok şeyi açıklığa kavuşturdu."

"Calanthe haklı, Bryn." Derinden gelen ses etrafımda dönmemi sağladı. "O hapları uzun süre kullanırsan organların iflas eder." Malachi, Ines'in daha önce açtığı patikada yavaşça yürüyor, bir eli belinde.

"Sadece iki tane aldım, Mal."

"O zaman iyi olmalısın." Tabuta yaklaşırken, boğazında tırtıklı yutkunmalar hissediyor. "Tarian'ın rünleri neden mavi?"

"Biz de bunu öğrenmeyi bekliyorduk," diye homurdanıyor Ines. "Bayan Fielding, Bay Hadez'e ne yapıldığını" -İngilizce'ye dönmeden önce Atlantisçe bir kelime mırıldanıyor- "açıklayabilir misiniz?"

"Eğer sana söylersem, kimse bana bulaşamaz, değil mi?" "Sana söz veriyorum," diye söz veriyor Malachi.

Bir tutam kulağının arkasına sıkıştırıyor, eli o kadar sert sallanıyor ki bilezikleri şingirdiyor. "Symeon kardeşinin kanını kristalleştirdi."

"Özür dilerim." Ines'in sesi sanki boğazına bir şey takılmış gibi çıkıyor. "Ne?"

"Tarian'ı elmas yaratmak için satın aldığı makinelerden birine koydu. Kardeşinin kanı karbon açısından çok zengin olduğu için, ne kadar basınç, ne kadar ısı ve hangi gazların kullanılacağını tam olarak biliyordu..."

Nabzım kulak zarlarıma hücum ediyor, gürültüsü o kadar yüksek ki Bryn'in sesi beyaz gürültüye dönüşüyor. Yer bana çelme takmaya çalışmayı bırakana kadar tabutun kenarını iki elimle kavıyorum. Ezilen bileğim çığlık atıyor ama bu acı kalbimi parçalayanın yanında hiç kalıyor.

"Symeon Tarian'ın kanını mı katılaştırdı?" Malachi'nin bağıışı beni sersemliğimden kurtarıyor.

Boğazım o kadar kuru ve sıkı ki, işe yaraması için birçok kez yutkunmam gerekiyor. Ve o zaman bile kelimelerim kırılğan çıkıyor. "Hasarı nasıl tersine çevirebiliriz?"

Bryn'in dudakları bükülür. "Bu tersine çevrilemez."

Parmak eklemlerimi Tarian'ın boynunun dibine bastırıyorum. Derisi çukurlaşmıyor. Nabzı da atmıyor.

"Bir yolu olmalı." Titreyen avucumu Tarian'ın dudaklarına doğru kaydırıyorum ve nefeslerinin soğuk tenime çarpmasını bekleyerek orada duruyorum. "Kalbi! Atmosını sağlamalıyız. Malachi, nasıl atmosferi sağlayacağız?"

Malachi, Dorian ve Electra'nın bedenlerinin etrafından dolaşmaya başlar ama Electra'nın morarmış ve şişmiş elinin yanında donup kalır. Çömeliyor, sonra Lynch'in yaralamaktan büyük zevk aldığı parmaklarını parlayan avuçlarının arasına sıkıştırıyor. Electra'nın elini tekrar yere bıraktığında, teni pembeleşmiş ve falanksları daralmıştır.

Bana doğru yürürken bakışları keskinleşiyor. "Zaten ölmemiş olsalardı..." diye homurdanıyor ve elini Tarian'ın mermer göğsüne indiriyor.

Kolunu yakaladım. "Mal, bekle! Ona dokunamazsın."

"Bana zarar vermeyecek, Callie."

"Eğer büyüü seni sokarsa, kendini asla affetmez." Rünüm öyle bir parlıyor ki bir anlığına nefesimi kesiyor. Bu dünyadan çıkıp Tarian'ın kalbinin hâlâ attığı boyuta geçmemek için Malachi'nin koluna sarılıyorum.

"Ve eğer denemezsem kendimi asla affetmem." Kolunu yavaşça tuttuğum yerden çekip Tarian'a dokunuyor.

Vahşi bakışlarım Malachi'nin koyu sarı yelesinin arkasında kısmen gizlenmiş siyah karalamadan, avucunun Tarian'ın çıplak teniyle birleştiği yere doğru kayıyor. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Malachi sert bir yumrukla iyileştirici ışıltısını söndürüyor.

Ensesindeki mürekkep hala orada. Hala orada.

"Rünlerini kaybetmedin." Tarian'ın çağrısı daha ısrarlı hale geldikçe nefes alışım sertleşiyor. Kuzeninin dokunuşunu hissetti mi? Seslerimizi duyabiliyor mu?

Malachi'nin kirpikleri düşüyor ve solgun yanaklarında dalgalanıyor. "Ayrıca kalbini de ben çalıştırmadım."

"Mal, beni çağırıyor." Omurgalarım haşlanmaya başladı. Tabutun içine tırmanıp Tarian'ın etrafında kıvrılmayı düşünüyorum ama ya etim onun rünlerini emerse? "Kimsenin ona dokunmadığından emin ol, tamam mı?"

"Merak etme. Ona git." Malachi'nin gözleri duygularla parlıyor.

"Ama ya sorarsa -ya neden yapamadığını sorarsa-" Ben cümlemi tamamlayamadan, Malachi bana tavsiyede bulunamadan, depo kayboluyor ve bir okyanus beliriyor.

"Calamity?" Tiz sesi kalbimin sıkışıp serbest kalmasına neden oluyor.

Yüzüm o kadar kalp kırıklığıyla dolu ki dönmeye cesaret edemiyorum. Onunla birlikte olmamın tek yolu bu olamaz

"Calamity!" Tarian'ın sesi göğsümün enkazına vuran dalgalar gibi köpürüyor. "Rüyamda beni bulduğunu gördüm." Bana doğru ilerliyor olmalı çünkü çıtalar haşhaş kırmızısı ince topuklu ayakkabılarımın altında gıcırıyor ve titriyor. "Gördün mü?"

Kederimi kovmaya ve ezilmiş iyimserliğimi yeniden canlandırmaya çalışıyorum ama gözyaşlarım soğuk yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ona gerçeği nasıl söyleyebilirim? Bu onun kıracak. Ya kırılmış bir ruh, kalbine dönüşen şeyi paramparça ederse?

Sıcak, aceleci nefesleri batan kafa derimde bir yol açıyor ve sonra elleri - uyumlu ve sıcak- pazularımın etrafında rüzgâr gibi esiyor. "Sevgilim, öyle mi?"

Parmaklarımı yumrukluyorum ve en nefret ettiği şeyi yapıyorum. Yalan söylüyorum. "Henüz değil."

OceanofPDF.com

I bulunamadı.

Umut çok kötü bir duygudur - genişlemeden önce kalplerin içine yerleşir, hiçbir şeyle dolmaz, ancak o kadar çok yer kaplar ki Bir kez patladığında, esneyen bir boşluk yaratır.

"Özür dilerim Tarian." Calanthe'nin sırtı bana dönük olmasına rağmen, yanaklarının ıslak parlaklığını ve gözlerinin kızıl parlaklığını kaçırmıyorum. "Yine de Yasmin ve Lynch'i yakaladık."

Soluduğum hava ciğerlerime değil, sönmüş kalbime akıyor. "Sorgulanıyorlar mı?" Bekliyorum. Ve bekledim. "Calanthe?"

Sanki gerçek adının kullanılması vücudunda bir elektrik yükü yaratmış gibi başlıyor.

"Bana söylemediğin şey ne?"

Sertleşiyor. "Akılları başlarında değil. Ya da ben buraya geldiğimde değillerdi." Yine sabır gösteriyorum. Ve yine sessizlikle ödüllendirildim.

Ellerimden birini göbeğine doğru kaydırıyorum ve parmaklarımı orada açarak onu kendime sabitliyorum. Sert bir nefes çekiyor.

"Ne oldu?"

"Çürük," diye mırıldanıyor.

"Neden çürüğün var?"

"Çünkü henüz iyileşmedim." "Yani..."

"Ne demek istediğini biliyorum Tarian."

"O zaman bana istediğim cevabı vermeye ne dersin?"

"Çünkü *bu* cevabı istemiyorsun."

Onu kendime doğru çeviriyorum. "*Tüm* cevapları istiyorum."

"Çürükler seni esir alanların ikramı. Kan-" "Ne kanı?"

Yanaklarına dokunuyor, sonra parmaklarını inceliyor. "Kanı hayal etmiş olmalıyım."

Yalan söylüyor. "Gerçek dünyada kanaman mı var?"

Nefesi kesiliyor ve sonra alt dudağı titremeye başlıyor. "Hayır."

"Kimin kanı?" -azı dişlerimi sıkmaktan bükülüyor- "Kimin kanı o zaman?"

"Electra'nın. Lynch onu vurdu."

"Dorian ve Malachi'ye çavuş ve Yasmin'i benim için hayatta tutmalarını söyle.

Onları parçalara ayırmanın zevkini yaşamak istiyorum." Boğazı daralır.

Ellerimi sırtının alt kısmına doğru kaydırıyorum. "Bu hissettiriyor mu?" Başını sallıyor.

Bedenine doğru adım atıyorum, etini bedenimde hissetmeye ihtiyaç duyuyorum. Yavaş yavaş yumuşasa da vücudundaki gerginlik sonunda azalıyor ve yanağını göğüs kafesime bastırarak nefes veriyor.

"Dahası da , değil mi?"

Sanki narin bir et parçası düşüncelerini gizleyebilecekmiş gibi göz kapaklarını indirdi.

"Gerçeği istiyorum, sevgilim." Kıvrıcık saçlarından birini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Çirkin olsa bile. Acıtsa bile."

Bir damla gözyaşı çillerinin üzerinde geziniyor. "Yasmin ve Lynch senin büyümlü madeninden çıkan tozla dolu mermileri ateşlediler. Malachi, Ines, Dorian ve Electra'yı onlarla vurdular."

Kızım bu yüzden perişan halde. Çünkü Yasmin'in halkımı öldürmeyi başardığını düşünüyor.

İçimi kaplayan rahatlama o kadar güçlü ki solunum yollarım şişiyor. "Yaşayacaklar."

"Biliyorum. Mal ve Ines çoktan uyandılar. Sadece gerçekten"- titreyen dudağını tutarak mırıldanıyor-"korkutucuydu."

"Tahmin edebiliyorum." Onu rahatlatmak için gülümsüyorum. "Babam ve amcam bu mermileri ben daha çocukken yarattı. Onları normal Atlantisliiler üzerinde denedikten sonra,

Saul benim üzerimde denemek için ısrar etti ama babam risk almak istemedi. Sonunda kendi üzerimde denedim."

"Kendini mi vurdun?"

Ölümsüz olduğumu unutmaması ne kadar komik. "Bana ne yapacağını bilmek istedim. Ne de olsa bilgi güçtür. Her neyse, kendimi ayağımdan vurdum ve altı buçuk dakika boyunca bilincimi kaybettim. Symeon zaman ."

Sessizliğe gömülüyoruz. Düşüncelerle dolu bir sessizlik. Geçmişimdeki diğer olaylar göz kapaklarımın tuvalinde tekrarlanırken, Calanthe daha acil ve acil bir şey üzerinde durmalı çünkü nabızı boynunu kırbaçlıyor.

"Neden bu kadar tedirginsin?" Elmacık kemiklerinin keskin hatlarını okşuyor, bir çili diğerine bağlıyorum.

"Symeon'a ne kadar bilgi verdiğinin farkında mısın, Tarian? O kurşunların seni ne kadar etkilediğini biliyordu! Kanının neyden yapıldığını biliyordu! Senin hakkında *her şeyi* biliyordu."

Sırıtişım azalıyor ve elim boynuna düşmeden önce yanağında donuyor. "O benim küçük kardeşimdi. Benim kanımdan ve canımdan. Bu bilgiyi bana ihanet etmek için kullanacağını hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin beni alt *edebileceğini* düşünmemiştim." Gerginliği azaltmak için çene kemiğimi patlatıyorum ama eklemek için ağzımı açtığımda aynı gerginlikle karşılaşıyorum: "İyi ki büyüm onun hayatına son verme kararını benim elimden aldı çünkü onu dünyamızdan silecek cesareti kendimde bulabileceğimi sanmıyorum."

"Onu senin büyün öldürmedi, Tarian." Kızgınlık yanaklarına renk veriyor. "Onu rünlerinden kurtardı ama kanından değil."

"Bu eğitimli bir tahmin mi?"

"Hayır. Bu bir tahmin değil. Yasmin Symeon'un kanını emdiğini itiraf ettikten sonra-" Birden konuşmayı kesiyor.

"Sonra...?" Dürtüyorum.

Burnunu buruşturuyor. "Symeon felçli bedenini alıp kaçmaya çalıştıktan sonra."

"Beni kurtarmaya çalışmasına rağmen onu ben mi saktum?"

Yanakları çukurlaşıyor ama gülümseyerek değil. "Seni kurtarmaya çalışmıyordu."

Bakışlarını tekrar kendime çekmek için parmağımı çenesinin altına sokuyorum. "Ne yapmaya çalışıyordu Calanthe?"

"Seni yok etmek istedi. Bedenini okyanusun dibine batırmak için. Yasmin ve Lynch'in rünleri istediği yerde, o senin gitmeni istedi."

Sonsuza kadar. Onun büyüsunü geri çektiğin için kendini suçlu hissettiğini biliyorum ama kardeşin... o iyi bir adam değildi."

"Pek çok şey hissediyorum ama suçluluk hissetmiyorum. Artık hissetmiyorum. Sen son rüyamızda ortadan kaybolduktan sonra tanık olduklarımdan sonra değil."

"Neye tanık oldunuz?"

Sahneyi anlatırken bakışlarımı Calanthe'nin kırmızı ayakkabılarına sabitliyorum ve beni bu rüyaya bağlamalarını diliyorum. "Acaba suçluluğumu dengelemek için zihnimin bir uydurması mıydı, yoksa beni tutsak edenler arasında kulak misafiri olduğum bir konuşma mıydı?" Şimdi bunun kardeşimin övündüğü son itirafı olup olmadığını merak ediyorum.

"Saul'a soracağım."

"Kesinlikle olmaz."

"O oradaydı, Tarian. Ve yaşıyor."

"Hayır dedim Calanthe," diye bağırđım. "Sana zarar vermesini istemiyorum." Güzel, pelüş dudakları anlayışla yuvarlandı.

"Babamızın tabutuna çivi yi çakan kişi nihayetinde Symeon olsa bile, Saul'un sessizliği babamızın hayatına mal oldu. Cesedimi bulduğunuzda ya da ben uyandığımda - hangisi önce olursa - gerçekte ne olduğunu öğreneceğim."

Kirpikleri, etrafımızı saran okyanus gibi çalkantılı bir şekilde atmaya başlıyor. "Benden başka bir şey saklıyorsun, değil mi?"

Nabzı başparmağımın altında çılgınca atıyor.

"Calanthe..." Hırlamam onu zıplatıyor.

"Yasmin'i soktun." Sözcükler içinden fırladı. "Sihirini kaybetti."

"Bu harika bir haber."

Calanthe'nin alt dudağı o kadar sert titriyor ki dişlerini kenetliyor.

"Nora'nın kızı için üzüldüğünüzden şüphelendiğime göre, içime başka birinin itildiğini varsayıyorum." Aklıma onu koruyan üç kişi geliyor. Büyüm onlara zarar vermiş olabilir mi? "Başka kim olabilir?"

"Başka kimse yok." Gözlerini kısarak denize bakıyor, gözleri doluyor.

"Yasmin ve Lynch dışında kaçırılmamda suç ortağı olan başka biri var mıydı?"

Başını sallıyor, bu da gözyaşlarını serbest bırakıyor. Gözyaşları çenesinden aşağı akıp bileğimi kanatmadan önce yanaklarından aşağıya ve ağzının etrafına çöküyor.

"Ve onları gerçekten yakaladınız mı?" "Evet."

"O zaman neden bu kadar perişan haldesin?"

Dişleri dökülmüş dudaklarından bir inilti kaçıyor. "Kalbini durdurdular. Bu yüzden ."

"Ben bir Atlantisliyim, sevgilim. Damarlarımı tozla doldurmuş ve beni madenden çıkan parçalarla kazıklamış olsalar bile, büyüm eninde sonunda hepsini tahliye edecektir. Bu sadece bir zaman meselesi."

Çillerinin üzerinden daha fazla gözyaşı akıyor. Süpürülemeyecek kadar çok.

"Sevgilim, rünlerim bende olduğu sürece kalbim bana enjekte ettikleri her şeyi dışarı atacaktır." Bu onu sakinleştirmeyince, "Hala rünlerim var, değil mi?" diye soruyorum.

"Evet."

"O zaman neden yas tutuyorsun?" Gürültülü hıçkırıkları havayı parçalıyor.

"Calanthe, bana sorunun ne olduğunu söylemezsen sana yardım edemem." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Söyle. Bana."

Canlı gözleri açık, renk girdapları geniş ve vahşi. "Symeon seni bir elmas sentez makinesinin içine koydu!"

Kaşlarımı çattım.

"O başardı..." Boğazı düğümleniyor. Göğsü titriyor. "Kanını kristalleştirmeyi başardı."

Kafa karışıklığım derinleşiyor.

"Bu yüzden rünlerin mavi parlıyor, Tarian! Çünkü kanın katılaştı ve bu da kalbini durdurdu!" Tiz çılgılığı fırtınalı manzaranın üzerinde kayıyor. "Ya da belki önce kalbin durdu ve bu da kanının katılaşmasına neden oldu. Mesele şu ki, kalbin atmıyor, bu yüzden hiçbir şeyi tahliye edemiyor."

"Kardeşim beni lanet bir elmasa mı dönüştürdü?"

"Evet."

"Parılıyor muyum lan ben?"

"Ben-ben-ben... Odaklandığın şey bu mu?" Göz kapakları seğiriyor. "*Parıldayıp parıldamadığına* mı?"

"Halkımın hâlâ rünleri var mı?" Kızın kaşları çatılır. "Evet."

Kalbim yerinden çıkmış olabilir ama sihrim olduğu sürece kendime gelirim. Ta ki... Gömleğimi çıkarıp dönene kadar. "Her iki cümleyi de bana ense kökünden aşağıya doğru oku. İfadelerin değişip değişmediğini görmek istiyorum."

Ona hâlâ yabancı olan sözcükleri seslendirirken ciğerlerim boşalıyor ve ancak o bitirdikten sonra yeniden doluyor.

Gömlek bulma zahmetine girmeden dönüyorum. "Uyanış büyüm dönüşmedi."

"Öyle olmasını mı bekliyordun?" Sesi de teni gibi duygu yüklü.

Omuz silkiyorum. "Sadece kardeşimin deneylerinin sihrimi bozmadığından emin olmak istedim." Elini göğsüme götürmek için bileğini nazikçe çimdikliyorum. İniltisi üzerine parmaklarımı açıyorum. "Ne?"

"Sadece ağrıyor."

Dişlerimi kaydırıyorum. Boynumu kırarım. Lynch ve kızını parçalamaktan çok daha kötüsünü yapacağım. Çok, çok daha kötüsünü.

"Diğer bileğim iyi." Onu bana uzattı.

Kalbime doğru kaldırırken zar zor sıkıyorum ve parmaklarını gümbürdeyen kaslara doğru düzleştiriyorum. "Neye inanıyorum biliyor musun Calamity? Teninin sadece sıyrıklarının bile taş kalbimi harekete geçireceğine inanıyorum."

Boğazından, dudaklarını birbirine bastırarak boş yere engellemeye çalıştığı bir inilti çıkıyor.

"İnançlı ol, sevgilim."

Gözyaşları dökülüyor. Sessiz gürültüsünü kovmaya çalışmadan önce ıstırabının tuzunu öpüp uzaklaştırıyorum, ama onun içinde yankılanmaya devam ediyor... benim içimde.

Başının arkasını kavriyorum ve alınlarımızı birbirine yaklaştırıyorum. "İnan."

Bu sadece onun azabını kışkırtıyor. Hıçkırıklar, varlığa çağırdığım sahile vuran dalgalar gibi ondan fişkırıyor.

"Neden inanmıyorsun?"

Kollarını boynuma doluyor ve ağzını benimkine yapıştırarak etrafımızdaki dünyayı gölgede bırakıyor. Güzel bir an için, sadece o ve ben varız. Ama çok geçmeden okyanus kükrüyor ve hava seslerle gürliyor. Sanırım amcamın, Malachi'nin ve... Ines'in seslerini tanıyorum. Beni bulmuş olabilirler mi?

Kollarımı Calanthe'nin beline dolayarak babamın... evime doğru yükselen araziye avlıyorum. "Onları duyuyor musun?"

Başını boynumun kıvrımına sokuyor ve nefesleri kesik kesik olsa da gözyaşları nihayet dindi. "Yakında görüşürüz, Tarian."

Parmaklarımı beline koyuyorum, hırpalanmış tenine çok fazla baskı yapmamaya dikkat ediyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Vedalardan nefret ederim. Bitmeleri için sabırsızlanıyorum. *Bul beni. Uyandır beni.*

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor ve nabız noktama tüy kadar yumuşak bir öpücük konduruyor.

Kucağımdan kaybolduğunda, kalbim sıkışıyor. Sertleşiyor.  ld r r.

Parmaklarımı yumruk haline getirip kayıtsızca kal alarımaya vuruyorum ve yüzümü bulutlarla kaplı gökyüzüne kaldırıyorum.

Bul beni. Uyandır beni.

"Oğlum?" Babamın sesi rünlerimi ateşliyor ve çıplak bedenime çakıl taşları düşürüyor. "Annen ve kardeşin bekliyor."

"Ne için?" Omzumun üzerinden bakıyorum.

Babam kardeşimin ve annemin önünde duruyor, elini uzatmış. "Senin için."

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor.

Annem babamaya doğru yaklaşıyor ve kolunu babamın beline doluyor. "Gel, bebeğim."

İskele, beni katılmaya hazır olmadığım   l ye doğru iten bir taşıma bandına dönüşüyor. Ters yönde koşmaya başlıyorum. Bant hızlanıyor.

Burun deliklerim patlıyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. Ölmeye hazır değilim.

"Hiçbirimiz hazır değildik tatlım," diyor annem. "Ama hayat böyle.

Ölüm böyle bir şey. Bize gelin."

İleriye doğru koşmayı bırakıyorum ama sadece okyanusa doğru yanlamasına hamle yapacak gücü toplamak için. Bilinmeyene doğru.

Bul beni, Calamity.

Uyandır beni.

Kurtar beni.

I Bir cipin arka koltuğunda sarsılarak uyandım. Hızla doğrulduğum için başım dönüyor ve bileğim... Artan iniltime dayanıyorum.

Şoföre uzun uzun baktıktan ve boş bagaja hızlıca göz gezdirdikten sonra yolcu koltuğundaki adama odaklanıyorum. "Tarian nerede, Mal?"

"Ines'in arabasında." Malachi bana sakın bir gülümseme sunuyor ama bu gülümseme endişemi yatıştırmaya yetmiyor.

"Neden bunda değil?"

Saul'un eklemleri etrafında beyazlaşıyor. "Yeterli bagaj alanı yok."

"Ines kuzenimi güvende tutacak, Callie."

Malachi'nin güvencesi acımı bastırmak için hiçbir şey yapmıyor. "Peki ya Dorian ve Electra?"

İç çekiyor. "Onlar da onunla birlikte. Yine de sayım için hala dışarıdalar."

"Peki ya Yasmin ve Lynch?"

"Öldü." Saul'un sesi gökyüzü kadar donuk.

Dikiz aynasından bakışlarıyla karşılaştım. "Öldüklerini biliyorum Bay Hadez.

Demek istediğim, cesetleri nerede?"

"Arkamızdaki arabalardan birinde," diye yanıtlıyor Saul. "Bryn ile birlikte."

Rüzgâr artık adayı dövmüyor ve yağmur artık gökyüzünü çizgilendirmiyor olsa da, güneş henüz ağır bulutların üzerine çıkmadı.

Kucağıma koymadan önce morarmış, şişmiş bileğimi inceliyorum. "Babasının yeni bir hayata başlamasına gerçekten yardım edecek miydin?"

"Hayır, ama o sözü vermemiş olsaydım ona ulaşamazdı." Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekliyor: "Yani uyurken yeğenimle iletişim kurabiliyorsun?"

Başımı salladım.

"Başına ne geldiğinin farkında mı?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Kaçırıldığının ve kalbinin artık atmadığının farkında."

Malachi'nin parmakları orta konsolun etrafında kıvrılıyor. "Hasarı tersine çevirmek için herhangi bir önerisi oldu mu?"

"Tonlarca."

"Gerçekten mi?" Saul irkilir, bu da arabanın beyaz çizgilerin dışına savrulmasına neden olur.

Vücudumun yatmasını engellemek için iki elimi de koltuğa dayadım ve lanet olsun... bileğim. Yüzümü buruşturdum.

"Elmasları nasıl sıvılaştıracağını biliyor mu?" Şaşkınlık Saul'un ses tonunu bozar. "Tarian'dan bahsediyoruz, baba. Elbette onun da fikirleri vardır."

Saul'un kara kaşları çatıldı. "Onları duymak için sabırsızlanıyorum."

Eminim öylesindir, Saul.

"Paylaşın, Bayan Bloom."

"Mal'a sonra anlatırım."

"Bize şimdi anlatmaya ne dersin?"

Ne kadar sabırsızsın, Saul... "Konsey neden Yasmin ve babasını durdurmaya çalışmadı?"

Saul'un gözleri aynada benimkilere takılıyor. "Bryn'e bir cep telefonu verdim, değil mi?"

Bana sorarsanız, bir kaçış.

Malachi iç geçirir. "Tarian'ın serbest bırakılması için Calanthe'yi kullanmak istedin. Sana güvenmesini bekleyemezsin."

"Yeğenimi geri almaya çalışıyordum."

Öyle miydi, yoksa benden kurtulmaya mı çalışıyordu? Saul'un Tarian'ı gerçekten önemseyip önemsemediğine karar veremiyorum. Ne de olsa kendi kardeşinin ölmesine izin verdi.

Barak'tan bahsetmek için can atıyorum ama Tarian'a bahsetmeyeceğime söz verdiğim için dilimi ısııyorum. "Bryn evden erken çıkınca Joslyn endişelenmiş olmalı."

Saul, "Eski karısının kızlarına zarar vermeyeceğine güveniyordu," diye .

Yılın annesi o.

Kendi annemi düşünüyorum. Günüyle ilgili haber almak istesem de Saul'un yanındayken ondan bahsetmemeye karar veriyorum çünkü evet, adama güvenmiyorum. "Catalina torununun ölümünü nasıl karşıladı?"

Saul ellerinden birini uzatır. "Kötü bir şekilde. Çocuğa çok bağlıydı ama Electra'ya karşı suçlamada bulunmayacağını söyledi."

"Ücretler?" Malachi'nin kaşları o kadar aşağı iniyor ki kirpiklerine dolanıyor.

Saul, "Electra sadece bir Atlantisliyi öldürmekle kalmadı, aynı zamanda Yasmin'in cesedine de saygısızlık etti," diyor. "Biz yargılanmadan cinayet işlemeyiz."

"Şu anda şaka mı yapıyorsun?" Omurgam inançsızlıkla gerildi. "Yasmin yeğenini kaçırdı!"

"Ağzından çıkana dikkat et."

"Yoksa ne olur?" Şimdi koltuğumun kenarında oturuyorum, sağlam elim *oh-bok* sapının etrafında kenetlenmiş durumda. "Beni mahkemeye mi çıkaracaksın?"

"Rünlerimizden birini takıyorsun, yani evet, pekâlâ yargılanabilirsin." "*Tarian'ın rünlerinden* birini takıyorum, *sizin* değil," diye tükürdüm.

"Sakin ol Callie, kimse seni mahkemeye çıkarmıyor." Malachi'nin gözleri babasının profiline dikilir. "Onu korkutmaya çalışmayı bırak baba. Electra'ya gelince, Yasmin'i *benim* emrimle öldürdü, yani yargılanacak biri varsa o da benim."

Saul, Tarian'ın malikânesinin kapısına yaklaşırken yavaşlar. "Sen ve Dorian onu şımartmaya devam ederseniz o çocuk asla büyüemeyecek."

"O bir çocuk değil." Malachi'nin sesi alçak ve sert. Anlayamadığım Atlantisçe kelimeler eklediğinde biraz daha sertleşiyor. Ines'in adını duyuyorum ama hepsi bu.

Epey konuşmuş olmalılar, çünkü kapılar iki kez açılıp kapanıyor ve sonunda Saul cipi yanlarından geçirip kısa yola çıkarıyor. Her ikisi de araçtan inerken bir daha konuşmuyorlar. Saul doğruca eve girerken, Malachi kapımı açıyor ve elini uzatıyor. Dışarı çıkarken irkildim.

"Neresi acıyor?" Malachi soruyor.

"Neresi acımıyor daha iyi bir soru olurdu," diye mırıldanıyorum. "Göster bana."

Saç çizgimi işaret ediyorum. "Electra bana kafa attıktan sonra Bryn'in kurşunu kafa derimi sıyırdı."

Buklelerimi nazikçe kenara itiyor. Electra daha bu sabah mı beni benzer bir yaradan iyileştirmişti? Sanki bir ay geçmiş gibi... koca bir yıl.

"Konsey aslında Electra'ya karşı suç duyurusunda bulunmayacak, değil mi?"

"Hayır."

Kafa derimi iyileştirmeyi bitirdiğinde, ceketimin fermuarını açıp siyah atletimi yukarı kaldırıyorum ve ona mor ve kırmızının ombre tonundaki karın bölgemi gösteriyorum.

"Tarian'ın gerçekten bir çözümü var mı?" diye mırıldanıyor, derimin altına sıkışmış dökülen kanı alacakaranlıkta açan bir oxalis çiçeği gibi geri çekerken.

"O düşünüyor..." Boğazım ve burnum yeni bir duygu dalgasıyla sızlamaya başlıyor. "Dokunuşumun onu bir şekilde uyandıracağını düşünüyor."

Malachi'nin avuç içi uzun bir süre ısı yaymayı keser.

"Ona zaten dokunduğumu, senin de dokunduğunu ve hiçbir şey olmadığını söylemeye dilim varmadı."

Kaburgalarım odaklanmadan önce iç geçiriyor. "Bir çözüm bulacağız Callie." Bunu kendini mi yoksa beni mi rahatlatmak için söylediğini bilmiyorum.

"Başka yaralı var mı?"

"Omuz." Kirlenmiş deri ceketini arabanın arka koltuğuna fırlatıyorum. "Dorian kurşunu çıkardı ama hâlâ çok acıyor."

O hassas cildimi iyileştirirken, üç siyah cip daha garaj yolundan yukarı doğru kayıyor.

"Başka bir yer var mı?"

Bileğimi kaldırıyorum. "Vurulduğunda Electra'nın kanının bir kısmını yuttum. Bu bana ne yapar?"

"Tarian'ın rününü taşıdığınız sürece, Atlantis kanı sizi normal kandan daha fazla etkilememeli."

Bryn arabalardan birinden çıkıyor. Gözlerimiz buluşuyor ve bir dakika öyle kalıyor, ama sonra başını sallıyor ve eve doğru koşuyor.

"Bryn'e ne olacak?" Bilek kemiğimi ayarlamayı bitirdiğinde soruyorum.

"İlacın etkisi geçer geçmez hafızası temizlenecek."

Atletimi yeniden ayarladım. "Güzel." Ines'in araçlardan birinin etrafında döndüğünü gördüğümde, onunla bagajın yanında buluşmak için acele ediyorum. "Herkes Tarian'a dokunmamalarını söylemiştin, değil mi?"

"Herkes değil. Sadece sevdiğim meslektaşlarım."

Ona göz kırpıyorum. Başını eğiyor, ağzı kusursuz bir şekilde düz bir çizgide duruyor. Kadının bir espri anlayışı olduğunu düşünmeye başlıyorum, ama potpuri kadar kuru.

Malachi bize doğru geliyor. "Hazır mısınız?"

Ines başını sallıyor ve beni geriye doğru çekerek yana kayıyor. Atlantisliler büyü kullanarak tabutu sandıktan çıkarıyorlar. Tarian'ın hâlâ içeride kapalı olmasından nefret ediyorum. Malachi Atlantisçe emirler veriyor ve iki muhafız hızla eve giriyor. Saniyeler sonra, birinci katın pencereleri ardına kadar açılır ve tabut içeri süzülür. Topuklarının üzerinde döndüğünde peşinden gidiyorum ama Ines adımı sesleniyor.

"Teşekkür ederim." Cildi kanla kaplanmış ve gözleri yorgunluktan morarmış olsa da ifadesinde bir yumuşaklık var.

"Henüz uyanmadı."

"Ama güvende."

Arabanın içine bakıyorum. "Dorian ve Electra hâlâ dışarıda mı?"

"Evet. Onları kapıya bıraktım." Şakağını ovuşturuyor, bu da Lynch'in onu vurduğu yerin orası olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Electra'yı neden bayılıp bir motele bıraktın?"

"Biraz dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu." Ines'in dudakları açıkça yalan olan bir cümlemin etrafında kıvrılıyor.

"Onu güvende tutmaya çalıştığınız için teşekkür ederim."

Ağzı düzeliyor, bu da merakımı uyandırıyor. "Kalıp sohbet etmek isterdim ama Symeon'un anma töreninden önce duş almam gerekiyor."

İrkildim. "Hâlâ devam ediyor mu?"

Geri çekiliyor, gölgesiz bakışları Tarian'ın evinin heybetli cephesinde geziniyor. "Saul, özellikle Paloma Fablez aynı zamanda kızının hayatını onurlandırmak için ısrar ettiğinden, Tarian'ı katılma ihtiyacından kurtarmak istedi."

"Onurlandırmak mı?"

"Bir kompost töreni önerdim ama Malachi bana bunun çok zevksiz olacağını söyledi."

İçimden şaşkın bir kıkırdama yükseliyor. "Sen ve Electra neredeyse aynı kişisiniz."

Yorumum yüzünde öyle tuhaf bir gerginlik yarattı ki, sanırım sinirlerine dokundum. Tabii bu bir gerçek değilse? Electra ve Ines akraba olabilir mi? Elbette, Ines'in teni ballı kahverengi, Electra'nınki ise şeftali-zeytin rengine, ama belki de ortak bir atayı paylaşıyorlardır? Bir gün, bu ikisinin

ama bugün değil. Tarian uyanana kadar, onun laneti dışında hiç kimse ya da hiçbir şey için bir gram enerji harcamayacağım.

Ines tabutun kaybolduęu pencereye baktıęımı görmüş olmalı ki, "Uyanacak Calanthe. Tarian Hadez bu dűnyanın kűk insanlarını terörize etmeyi henűz bitirmedi."

Ines'i sevdięime karar verdim, kuru zekası ve her řeyiyle. Bu da onun Saul'un hizmetinde ne yaptıęı sorusunu akla getiriyor. Ama yine bařka bir gűnűn sorusu.

Sonunda Tarian'ın evine giriyorum, merdivenlerini çıkıyorum ve donanma koşucusuna basıyorum. Yatak odasını nerede bulacağıma dair herhangi bir řűphem varsa bile, koridorlardan birinde konuşlanmış muhafızları grdűęűm anda kayboluyor. Beř erkek ve bir kadın saydım. Nereden geldiklerini merak ediyorum. Boston'dan mı gelmişlerdi? Saul'un adamları mı? Tarian'ın mı? Yeni askerler mi?

Her birine tek tek bakıyorum, varlıkları beni rahatlatıyor mu yoksa endişelendiriyor mu, kararsızım. Sanırım Tarian kendini savunabilene kadar başkaları tarafından korunmaktan başka çaresi yok. Tanrım, bundan o kadar nefret ederdi ki.

Son gardiyan kapıyı benim için sűpűrerek açtı. Dięerleri gibi o da göz teması kurmuyor ya da kimlik sormuyor. Malachi'nin onları bilgilendirdięini tahmin ediyorum ama onlara ne söylendięini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Kapı kapanır kapanmaz bakışlarım yatak odasına kayıyor. Uçak gemisinin planına, Malachi'nin kapattığı çizgili lacivert-beyaz perdelere ve lacivert bařörtűsűne kadar Tarian'ın rűyalarındaki yatak odasının aynısı.

"Malachi!" Sesimin tizlięi onu dndűrűyor ve Tarian'ın yataęının yanına kořturuyor.

O kadar hızlı hareket ediyor ki uzuvları bulanıklaşıyor. "Ne?"

"Ona dokundun mu?" İstirap kalp atışlarını birbirine bağlıyor.

"Ona zaten dokunduğumu unuttun mu?"

"Hayır, ama-" Dudaklarımı yaladım. "Sadece dikkatli ol, tamam mı?"

"Onu tabuttan sihirle çıkardım." Ellerini ceplerine sokuyor ve uyuyan kuzenine bakıyor.

Nabzım , "Dışarıdaki muhafızlara ne söylendi?" diye soruyorum. "İzniniz olmadan kimseyi içeri almamalarını."

"Yani, benim hakkımda mı?"

"Tarian'ın özel arkadaşı olduğunu."

Gűlűmsedim. "'zel arkadař,' ha?"

Kapıya doğru ilerlerken gülümsememe karşılık veriyor. "Süit senin, Callie. Rahatla. Yikan. Uyu. Televizyon izle. Oku." Elini tavan kirişleriyle aynı beyaz keresteden yapılmış ahşap bir kitaplığa doğru uzatıyor. "Sabah sana yeni bir telefon alacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa diye Barak buraya bir zil taktırdı." Tarian'a en yakın komodinin üzerinde parlayan kırmızı bir düğmeyi işaret ediyor. "Kapı girişini çalıyor. Alternatif olarak, dışarıdaki muhafızlardan ihtiyacın olan her şeyi getirmelerini isteyebilirsin."

Yatağın etrafından dolanıyor ve geniş odayı geçerek benim kapının yanında durduğum yere doğru ilerliyor. "Sana sarılmak istiyorum ama Tarian'ın bunu onaylamayacağını tahmin ediyorum."

"Evet, *nefret* ediyor-aslında..." Kollarımı şaşkın bir ses çıkaran Malachi'ye doluyorum. "Hareket ediyor mu?"

"Hayır."

"Belki sen de bana sarılırsın." Ellerin belime yerleştiğini hissettiğimde, Tarian'a bakmak için başımı boynumun izin verdiği kadar geriye çeviriyorum. Göz kapakları kalkmasa da rünleri masmavi parlıyor.

"Ne kadar sinsice, Bayan Bloom."

Malachi'den uzaklaşıyorum ve düşmüş bir aziz gibi halelenmiş hayalperestin yanına gidiyorum, sonra elimi göğsüne koyuyorum. Parmaklarımın altında hiçbir şey atmadığında, ağlayacak gibi oluyorum.

Malachi sarılmamızın boşuna olduğunu anlamış olmalı ki iç geçiriyor. "Anma töreninden sonra uğrarım."

Ona kendi isteğiyle mi yoksa görev icabı mı gittiğini sormak istiyorum ama boğazımdaki yumru bu soruyu soramayacak kadar büyük.

Yatak odasının kapısı kapandıktan sonra parmak uçlarımı Tarian'ın elmacık kemiklerinin sarp kayalıkları üzerinde, gölgeledikleri derin çukurlara doğru gezdiriyorum. Dokunuşuma aldırmayacağına dair kendimi rahatlatıyorum. Özellikle de niyetimin saf olduğunu düşünürsek. Niyetim saf olmasaydı umursayacağını düşündüğümde değil.

Bakışlarım göğüs kaslarına kadar çekilmiş yorgan örtüsünün üzerinde, örtünün altında gizlenmiş vücutunda geziniyor. *Başka bir yerine* dokunmak onu harekete geçirir mi? Burnumu kırıştırarak bu düşünceyi uzaklara itiyorum. Uyuyan bir adamı taciz *etmeyeceğim*. Kalbini çalıştırma umuduyla bile olsa.

Ama ya olsaydı?

Hayır, Callie, kendimi azarlıyorum.

Elimi geri çekiyorum ve devasa banyoya kaçıyorum. Antik bir tapınaktan çıkarılmış gibi görünen bir mozağin ortasına yerleştirilmiş oval küveti görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Renkler solmuş,

Ancak tasarım muhteşem, lacivert duvarlar ve yumuşak aydınlatma ile daha da güzelleşmiş.

Küvet beni çağırırsa da, o kadar yorgunum ki kendimi devasa duşta buluyorum. Bir şişe şampuan ve bir şişe sabunu boşaltıyorum, köpürtüyorum, duruluyorum, sonra kendimi beyaz bir "H" harfiyle süslenmiş kabarık lacivert bir bornoza sarıyorum. Yumuşak çarşafların cazibesine kapılmadan önce uzun bir süre yatağı düşünüyorum. Göründüklerinden daha da ipeksi. Ve yastık... Tanrım yastık mükemmel. Yatak eğildiğinde hâlâ inliyor ve dolgun tüyelerine iltifat ediyordum.

Göz kapaklarım havaya kalkıyor ve dünyanın en göz kamaştırıcı sarı bakışıyla karşılaşıyorum.

OceanofPDF.com

"Y Uyandın!" Bir ön kolun üzerine o kadar hızlı tırmanıyorum ki yüzümü Tarian'ın kaya gibi sert göğüs kaslarına çarpıyorum.

"Öyleyim." Ben kendimi desteklerken parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor.

geri dön. "Bir kabus gördüm."

"Beni davet etmediğin bir şey mi?" "Sen de oradaydın."

Kaşlarımı çattım.

Yan dönüyor, parmakları omzumun üzerinden geçip kolumdan aşağı iniyor ve belime yerleşiyor. *Çıplak* belime. Gözlerim yaşlarla doluyor. Uyurken bornozumu çıkarmadıysam, bu gerçek değil. Tarian uyanmadı.

"Malachi kollarını sana dolamıştı," diyor, ben hıçkırıklarımı bastırmak için çaresizce titreyen dudaklarımı ısırırken. Parmakları sertleşiyor ve göz bebekleri küçülüyor. "Ne oldu? Bu gerçekten oldu mu? Kuzenim...?"

Gözyaşı kanallarım ısındı.

"Malachi ile aranızda hiçbir şey olmadığını söylemiştin." Vardığı sonuç kederimi yeniden şekillendirdi.

"Oh, Tarian..." Gözlerimi kapatıyorum, tam onu yola getirmek üzereyken elinin ağırlığı kayboluyor. O kadar hızlı doğruluyorum ki kanım şakaklarımın arasında vınlıyor. "Tarian?"

Yatak odasının bir duvarı yıkılır. Diğerleri pembenin korkunç bir tonuna dönüşür.

"Tarian!" Bacaklarımı yatağın kenarına atmaya çalışıyorum ama podyumdan fırlamış gibi görünen ama tımarhaneden çıkmış gibi hissettiren gümüş bir bodycon elbisenin içindeyim. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Malachi'ye karşı bir şeyler hissettiğimi düşünerek ortadan kaybolduğuna inanamıyorum. Kıvranıyorum ve yuvarlanıyorum. Yataktan bir nebze olsun zarafetle kalkmak yerine hemen yere yuvarlanıyorum. "Siktir."

Bu gülünç giysiyi üzerimden çıkarmaya çalışıyorum ama genizden gelen bir ses aklımı kıyafetimden uzaklaştırıyor. Ayağa fırlıyorum, birdenbire çok daha çevik oluyorum. Öfkenin çeviklik için iyi olduğunu kim bilebilirdi?

"Badinguini'yi buraya koyabilirsin." Mackenzie yatak odasına doğru ilerlerken, altı meçhul adam peşinden koşturuyor ve büyük bir tablonun ağırlığı altında sendeliyor. "*Burası* dedim." Pembe duvarlardan birini işaret ediyor.

Adamlar tuvali açtılar. Bir dakika boyunca aval aval bakıyorum çünkü... Bu da ne böyle? Araba büyüklüğünde bir midye kabuğuna uzanmış çıplak bir Mackenzie resmi, şımarık göğüslerinin ve kasıklarının etrafına ustaca yerleştirilmiş spagetti tepcikleri.

Duvarı ortalamak için emirler yağıdırıyor. "Daha sola. *O kadar* sola değil." Nefesinin altında, "Aptallar." diye mırıldanıyor. Tablo asıldıktan sonra, kadife taytına ve crop topuklarına uyan bir çift gösterişli pembe topuklu ayakkabının üzerinde dönüyor.

Herkes dururken, neden onu rüyamda görmek zorundaydım? Tabii bu Tarian'ın rüyası değilse?

"Odamda ne halt ediyorsun Calla Lily?"

İlgilenmiyorum çünkü bir, o birinin hayal gücünün bir ürünü ve iki, Tarian'ın yerini bulmam gerekiyor.

"Tarian?" geçerken seslendim.

Çıplak ayaklarımla alay ettiğini gördüğümde, siyah dantel ve deriden yapılmış, onun stilettoalarını büyük mağazaların satış raflarından alınmış gibi gösteren bir çift harika siyah patiği giyiyorum.

Evet, evet, her iki çift ayakkabının da yaratıcısı olduğumun farkındayım, bu yüzden tamamen önemsiz, ama moralimi bir hayli yükseltiyor.

Bir de rüyam. "Tarian!"

"Bir iş toplantısında." "Nerede?"

Kollarını kavuşturuyor ve eskiden bir duvarın durduğu alanın tam ortasına adım atıyor. "Kocamdan ne istiyorsun?"

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyor. *Gerçek değil. Tarian, Macrazy ile evlenmedi. Bu kâbus senin güvensizliğin yüzünden.* Moral konuşmam beni sakinleştirdi. Mackenzie'nin ayakkabılarını koli bandıyla tutturulmuş midye kabuklarıyla değiştirmek beni biraz daha sakinleştirdi. *bakalım, seni mutlak sürtük.*

Ve sonra pembe bir koşucuyla süslenmiş bir koridorda onu geçtim. Pembe renkten resmen nefret ediyorum.

Mackenzie ığlık atıyor. Ben gülümsüyorum. Ta ki duvardaki çerçeveli fotoğrafları fark edene kadar - hepsi Mackenzie ve Tarian'ın. Birlikte Met Balosu'nda. Oscar töreninde. Özel bir jette. Bir yatta. Bir defilede. Bir havuzda. Kristal bir ardak altında, düğün kıyafetleriyle.

Artık gülümsemiyorum. Zihnime öfkeliyim. Bu kâbustan kurtulmak istiyorum ama önce Tarian'ı bulup Malachi'yle aramızda hiçbir şey olmadığını açıklamam gerekiyor. Zihnim sonunda bir kapı hayal ediyor. Pembe. Ondan nefret ediyorum.

Kapı koluna bir fiske vuruyorum ve Mackenzie'nin çeşitli soyunma aşamalarındaki resimleriyle süslenmiş oval bir odaya giriyorum.

"Yardımcı olabilir miyim, Calanthe?" Tarian'ın sert sesi dikkatimi tatsız sanattan uzaklaştırıyor.

"Lanet cümlemi bitiremeden ortadan kayboldun ve şimdi seni Barbie Fielding ile evli hayal ediyorum."

"Adı Mackenzie." Bana aptal elbisem kadar dar bir gülümseme fırlatıyor.

"Gerçekten mi, Tarian? Gerçekten mi?"

Tempolu yürüyüşümden o kadar yükselmiş ki etek ucunu kavrayıp ekiştirdiğim gümüş esaret malzemesini inceliyor. "Bir toplantının ortasındaım." Gözleri göğüslerimin arasındaki küçük oyukta oyalanıyor.

". Bu daha önemli." "Daha önemli olan ne?"

"Yapmak üzere olduğumuz konuşma."

Deri koltuğuna yaslanmış, uzun parmaklarıyla gömleğinin manşetlerini katlıyor. Büyülü siyah gliflerle süslü, zayıf, gergin ön kollarını açtığında ağzım kuruyor. Nasıl olur da önkol pornosu diye bir şey olmaz?

"Malachi'den hoşlanmıyorum," diye kaçırdım.

"Ah," diyor az önce dışladığım adam. *Tabii ki* burada... "Seni önemsiyorum Mal, sadece Tarian'ın düşündüğü şekilde değil."

"Ben ne düşünüyorum?" Tarian muhteşem kollarından birini koltuk minderinin arkasına sarkıtıyor ve bir bileğini dizinin üzerinden geçirerek bir çift

pembe çoraplar.

Dişlerimi sıkarak onları siyah çoraplarla değiştiriyorum. "Aşkla," diye ısırıyorum.

"Tarian, tatlım!" Mackenzie midye kabuğu ayakkabılarıyla ofise sendeleyerek giriyor.

Bu kâbus gibi fantezi beni o kadar öfkeliendiriyor ki, onun beceriksiz girişinden bile zevk almıyorum. Ama Tarian'ın hoşuna gidiyor.

Ağzının bir köşesi tek kaşıyla aynı anda yukarı kıvrılıyor. "Bir şeyi tamamen açıklığa kavuşturabilir miyiz? Beni Malachi için terk etsen bile, Mackenzie Fielding'e bir metrelik sopayla bile yaklaşmazdım."

"Mackenzie Hadez," diyor kadın.

İç çekiyor. "Calamity, kov onu artık."

Mackenzie'nin ağzı kırılgan bir surat ifadesiyle kapanıyor ve ardında balık kokusu bırakarak göz kırpmıyor. Sırada Malachi var. Sonra da tuvallerdeki mürekkebi boşaltıp duvarları laciverte boyuyorum.

Tarian'ın kara gülümsemesine bakılırsa, benim kıskançlık patlamamdan son derece keyif alıyor.

Çenemi yukarı kaldırdım ve çileden çıkaran etekliğimi çekiştirdim.

Başının yan tarafını başparmağı ve işaret parmağı arasında tutuyor. "Yaptığın şey nafile, sevgilim."

Ona ulaştığımda kaşlarımı çatıyorum. "Ne yapıyorum? Seni delirdiğime ikna etmeye çalışmaktan mı bahsediyorsun?"

"Hayır. Elbiseyi kastetmiştim. Bırak gitsin."

"Eğer , göbeğimin etrafında bitecek."

"Bıraksan da bırakmasan da göbeğinin etrafında bitecek."

Ne ima ettiğini anladığımda sinirim yatışıyor ve gülümsemesine karşılık veriyorum.

Tarian öne doğru eğilir. "Çek ellerini o muhteşem elbiseden."

Parmaklarımı eteğin etrafında kıvrırken dudaklarım kıvrılıyor. Gümüş malzeme belimin etrafında toplanıp eşleşen gümüş bir tanga ortaya çıkana kadar yukarı ve yukarı doğru hafifletiyorum.

Gözleri iç çamaşırlarıma kilitlendiğinde çenesinde bir sinir oluşuyor.

"Kasıksızlar," diye ekliyorum göz kırparak, dikkati alt bölgelerimde olduğu için yakalayamıyor.

Rünleri beni ileri çağıran bir fener gibi parlamaya başlıyor. Bizi ayıran son üç adımı atıyorum, ayağını dizine vuruyorum, sonra dizine oturuyorum.

kucağına. Kendimi fermuarına sıkışmış devasa ereksiyonun üzerine indirdiğimde şaşkınlığını üzerinden atıyor.

"Pantolonumu çıkar." Elleri kıcıımı tokatlıyor ve sıkıyor.

"Hayır."

"Calamity..." diye homurdanıyor, parmakları geriliyor.

Sallanmaya başladığımda hırlıyor. Bu ses ve onun sertleşmesi arasında, bir saniyeden kısa bir sürede ıslaktan sıırıslıklam oldum. Göbeğimde ısı oluşuyor, damarlarımda dalgalanıyor ve meme uçlarımı gümüş kumaşın bantlarını delen zirvelere kadar sıkıyor.

Kalçaları piston gibi hareket ederken, Tarian bir eliyle kıcıımı avuçluyor, diğeriyle dekoltemi yakalıyor. Çekiştirerek göğüslerimi serbest bırakıyor, sonra boğazından öyle bir küfür ediyor ki, bu küfür adem elmasını titretiyor. Eğilip öpmek istiyorum ama ağzı önce meme ucuma çarpıyor.

"Gah... Tarian." Başım arkaya düştü.

İki elini de kalçalarıma götürüyor ve hem cezalandırıcı hem de fantastik bir ritim tutturuyor.

"Boşalacağım," diye miyavlıyorum.

"Henüz değil." Açık avucunu karıncalanan kasıklarına vuruyor.

Küçük bir zevk kıvılcımıyla inliyorum, sonra söndüğünde gürlüyorum. Avucuna sürtünmek istiyorum ama göt deliğim sevgilimin elini kavırıyor ve etlerimiz arasında boşluk koyuyor.

"Tarian."

Bir fermuar mırıldanıyor ve ardından kucağına oturduğum adam kalkmış sikini yumrukluyor. Planının ne olduğunu anlayamadan elini kasıklarımdan çekti. "İçine girmek için beklemek istediğimi söylediğimi biliyorum ama yapamam-" Aletin ucunun içimde kaybolmasını sağladığımda boğuluyor.

"Güzel, çünkü ölüyorum" süzülüyorum- "her tarafa gelmek için"-aşağı
- "senin mamut siki."

"Fuuuuuck."

Bu kelime içimde yankılanıyor, onu tamamen içine almak için baş döndürücü bir teşvik. Kasık kolları klitorisimi sıyırdığında, omurgamdan aşağı bir boncuk ter damlıyor. Onun köküne ulaşamadım. Dürüst olmak gerekirse, yapabileceğimden de tam olarak emin değilim.

Elleri kalçalarımın etrafında kenetlenmiş, ama onları beni aşağı çekmek için kullanmak yerine, beni yüzdürmek için kullanıyor. "Acele etme, sevgilim."

Kukum, elbisemle aynı malzemeden yapılmış gibi hissediyor, kolanının etrafında zar zor esneyebiliyor. Onun hoşuna gitmeyecek kadar sert nefes alıyor olmalıyım.

Çünkü aniden beni kaldırıyor. Bileklerinden tutup oturuyorum. Sonuna kadar.

Nefes nefese kaldı. Ciğerlerimde nefes alacak hava .

Birbirimize bakıyoruz, etle bağılıız ama aynı zamanda çok daha fazlasıyla.

Yüzümü kavırıyor, koyu renk gözleri parlıyor. "Seni ne kadar derinden sevdiğimi anladığını sanmıyorum."

Kalbim, sözlerinin içimde uyandırdığı duygu dalgasını kovmaya çalışan göz kapaklarımla aynı anda atıyor.

Eğiliyor ve en tatlı, en yumuşak öpücükle ağzını benimkinin üzerine koyuyor. Ben önce öne, sonra arkaya sallanırken yanağımdan bir damla yaş süzölüyor. Önce ileri sonra geri.

Onu ne kadar mantıksız ve tamamen sevdiğim için ağlıyorum.

Ağlıyorum çünkü uyanmasını istiyorum.

Ağlıyorum çünkü ikimizin de bu rüyadan çıkmasını hiç istemiyorum.

Kapıya yüksek sesle vuruluyor.

"İçeri girmelerine izin vermeyin," diye hırılıyor,

kalçalarını oynatıyor. "Bayan Bloom?" Beni çağıran sesi

tanıyamıyorum. "Benimle kal, Calamity. Beni bırakma."

Omuzlarını ne kadar sıkı tutarsam tutayım, vuruş beni Tarian'dan koparıyor. Göz kapaklarım kalkmıyor, pathıyor. Sonra da parmaklarımla hâlâ çarptığı kapıya dik dik bakıyorum.

Tarian'a dönüyorum, sert ve soğuk yanağını öpüyorum ve kulağına "Hemen döneceğim," diye mırıldanıyorum.

Sonra bacaklarımı yataktan fırlatıyorum, bornozumun kemerini yeniden ayarlıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Bu çok önemli olsa iyi olur. "İçeri gel!"

Bir gardiyan kafasını içeri uzattı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm Bayan Bloom, ama arkadaşınız size bir tepsi yemek getirmekte ısrar etti. Onu içeri alabilir miyiz?"

Yemekten bahsedilince kızgınlığım bir nebze olsun azalıyor ve "Evet" diyorum, sonra da "Hangi arkadaş?" diye merak ediyorum. Electra bilincini yeniden kazandı mı-

Topuklar tık.

Ziyaretim arkadaşım değıl.

7W

C6L6NTHE

I Aslında hiç de öyle olmadığı halde kendini arkadaşım olarak tanıtan platin sarısı ziyaretçime göz kırpyorum. Mackenzie Fielding her zamanki gibi pembe giyinmişti, straplez saten elbisesinden minik pembe Chanel'ine kadar

çok sevdiği yarışma kuşakları gibi göğsüne asılmıştı.

"Yiyecek getirdim." Taşıdığı gümüş tepsiye başıyla işaret ediyor.

Rüyamda midye görmeme şaşmamalı. Bu özel kabuklu deniz hayvanıyla doldurulmuş kocaman bir spagetti yığınının üzerinden buhar kıvrılarak yükseliyor.

"Özür dilerim, Calanthe." Tabağı, kahverengi deri şezlong ile kitaplık arasında duran bronz yan sehpanın üzerine koyuyor.

Hâlâ göz kırpyorum, gerçek Mackenzie'yi rüya Mackenzie'den ayırmaya çalışıyorum. Ayrıca... "Üzgün müsün? Ne için?"

"Sana karşı kaltak olmak. Kıskanmıştım."

"Beni kıskandın mı?"

İç geçiriyor ve başını sallıyor. "Her neyse, yeniden başlayabileceğimizi umuyordum." "Neye baştan başlamak?"

Ağır maskara sürülmüş gözleri genişliyor.

"Arkadaşlığımız." "Hiç olmadı ki."

"Ben bir tane olmasını istiyorum."

Bu konuda seçme şansım var mı? Çünkü Bryn'in kız kardeşiyle herhangi bir ilişki geliştirmeye pek hevesli değilim.

"Kız kardeşimi kurtardın ve o benim her şeyim." Bryn'i kurtarmak mı? Bunu ona kim söyledi? Saul mu?

Mackenzie'nin gözleri ağlamak üzereymiş gibi parıldıyor. Mackenzie'nin kanallarının gözyaşı üretebileceğini sanmıyordum. "Zavallı Tarian. Helikopterin düştüğüne inanamıyorum. Hâlâ hayatta olması bir mucize."

Yani hikaye bir helikopter kazası.

Yüzünü çevreleyen saç buklelerinden birini geriye atıyor. "Komadan uyanması için dua ediyordum. Daha önce annemle kiliseye bile gittim."

"Kiliseye gittiğini bilmiyordum." Elimi hâlâ nemli olan saçlarımda gezdiriyorum ve hissettiğim kadarıyla korkunç bir şekilde hırıltılı. İhtiyacım olduğunda Electra ve saç kremi nerede?

"Benim hakkımda pek çok şey bilmiyorsun." Şezlongun kenarına tünüyor, sonra yanındaki yeri okşuyor. "Gel otur, sorularını cevaplayayım." Ben odayı geçmeyince Mackenzie dudağını kemiriyor. "Bryn zamanımı ve nefesimi boşa harcayacağımdan bahsetti ama çaba göstermeden başarıya ulaşılmaz, değil mi?" Parmağını kirpiklerinin altında gezdiriyor ve burnunu çekiyor. "Tarian'ın nişan töreninin çiçek aranjmanı için sana para gönderdiğini biliyorum ama ben de sana para gönderdim. Anlaştığımızın iki katı. Fleur-de-Lys'i de iptal ettim. Umuyordum ki... Umuyordum ki sen ve annen Saul ve annemin düğününü yapabilirsiniz?"

Bu da başka bir rüya mı? Parmak eklemlerimin üzerindeki deriyi çimdikliyorum - gerçi rüyalarım da her şeyi aynı şekilde hissederken bu numara ne kadar işe yarar?

"Lütfen bana bir şans ver, Calla Lily?"

Midem gurulduyor. O da duyuyor olmalı, çünkü gülümsüyor ve yanındaki koltuk minderine vuruyor.

"Tamam. Her neyse. Sadece lakabı bırak."

"Bırakmış say." Sırıttıyor.

Biraz isteksizce ona doğru yola çıktım. Yemeğe aç olabilirim ama Mackenzie Fielding ile yakınlaşmaya pek de aç değilim.

"Umarım makarnanız soğuk değildir." Yüzünü buruşturuyor. "Soğuk makarna en kötüsüdür." "Hiç yemediğin bir yemek hakkında fikir sahibi olmana şaşırdım."

"Makarna yiyorum ama glütensiz olanlardan." Bir elini iskelet gibi kalçasında gezdiriyor. "Yemekle olan ilişkimin berbat görüldüğünü biliyorum ama bir daha asla şişman olmak istemiyorum."

"Yine mi?" Çatalımı elime alıyorum ve çevirmeye başlıyorum. Yemekten yayılan aroma, öğle yemeğindeki ıstakoz kadar ağız sulandırıcı. O yemeğin sadece birkaç saat önce olduğuna hâlâ inanamıyorum. "Sen ne zaman şişman oldun ki?"

"Gençliğimin sonlarında 6 bedendim."

Çatalımı bıraktım ve ona bakakaldım. "Mackenzie, altı beden *şişman değildir*."

"Çok ince kemiklerim var." Bana başını sallıyor. "Daha büyük kemikleri olan insanlarda

-Kendiniz gibi, *ne olursanız olun* harika görünüyorsunuz."

Bornozumun altından görünen bacaklarıma bakıyorum. Kemik genişliğini daha önce hiç düşünmemiştim ama şimdi iskeletimin kalın olup olmadığını merak ediyorum.

"Ayrıca, fiziğine uygun göğüslerin var. Benimkiler neredeyse yok. İmplant yaptırmayı düşünüyordum. Annem yaptırmam gerektiğini söylüyor ama görünüşe göre emzirmek daha zor ve kocam için önemliyse emzirebilmek istiyorum." Yüzü yatağa ve üzerinde yatan adama doğru dönüyor, o baktıkça rünleri parlıyor.

Duvarlar pembeleşme ve dev bir istiridye resmi ortaya çıkmasa da azı dişlerim sıkılıyor. Tarian'la evlenmeyi düşünmese iyi olur, çünkü bu *asla olmayacak*. Çatalımı öyle bir hışımla çeviriyorum ki dişleri tabağın dibini sıyrıyor, sonra da makarna lokmasını ağzımın içine iterken dilimi sıyrıyor.

Kızgınlığım Tarian'a ulaşmış olmalı çünkü ısıltısı yoğunlaşıyor ve bana doğru süzülüyor. Kucağımda, gövdemde, boğazımda dolanıyor. Mackenzie'ye onun ışığını görüp görmediğini sormak üzereydim ki onu ışığın yüzümde gezinmesini izlerken buluyorum.

"Masallara inanır mısın, Calanthe?"

Yutkunuyorum, sonra bir kez daha yutkunuyorum çünkü yediğim lokmalar hâlâ boğazımda düğümlenmiş gibi hissediyorum. Tepsideki su bardağına uzanıyorum ve onu deviriyorum. Dilim karıncalanmaya, boğazım kaşınmaya, dudaklarım şişmeye başlıyor. Bardağı bırakıyorum. Sessizce halının üzerine düşüyor.

"Çünkü ben biliyorum." Başını eğiyor. "Bir sorun mu var?"

Yardım için bağırmaya çalışıyorum ama sadece ince bir çığlık atabiliyorum. İnsanüstü duyma yetileriyle bile dışarıdaki gardiyanların beni duyacağından şüpheliyim. Gözlerim sulanmaya başlıyor. Bardağıma kapıya fırlatmak için elime almaya çalışıyorum ama Mackenzie beni bardağa bakarken yakalıyor ve tekmeleyerek elimden alıyor.

"Gıda alerjileri çok kötüdür." Bunu cana yakın bir tavırla söylüyor.

Rünüm ısınıyor, yine de ürperiyorum... ürperiyorum.

Tanrım, Mackenzie'nin deniz tarağı soslu barış teklifini oltaya takıp yuttuğum için ne kadar da aptalım.

Tarian'ın büyüü kalınlaşıyor, kendi büyüü ateşimin ulaşamadığı tüm yerleri gizliyor. Boğazıma doğru kayıyor ve sanki onu dövüp boyun eğdirmek istercesine şişen astarına baskı yapıyor.

Ama bedenim boyun eğmiyor. Şişmeye devam ediyor.

Sen ölemezsin. Sen ölümsüzsün, diye hatırlatıyorum kendime çünkü şu anda kendimi fazladan ölümlü hissediyorum. Ya Tarian beni ölümden sadece büyüyle kurtarabilirse?

Ayağa fırlayıp kapıya doğru atılıyorum ama Mackenzie bana çelme takarak yüzüstü kalın halının üzerine düşmeme neden oluyor. Dışarıdaki gardiyanların vücudumun gümbürtüsünü duyup Tarian'ın yatak odasında neler döndüğünü merak etmeleri için dua ediyorum. Kapı açılmıyor. Düşüşüm çok mu az ses çıkardı?

Vücudumu yan tarafıma atıyorum, öğürüyorum, boğuluyorum.

"En sevdiğim peri masalı "Uyuyan Güzel "di. *Bütün* replikleri ezberledim. Benim favorim şuydu: *Ve bu uykudan uyanacaksın, gerçek aşkın öpücüğü, büyüü bozacak*. Biliyorum, biliyorum. Muhtemelen hayal gördüğümü düşünüyorsunuz ama ben gerçek aşkın gücüne inanan biriyim."

"Hayal görmüyorsun. Kalpsiz ve delisin," demeye çalışıyorum ama kelimeler boğazımın şişmiş astarına yapışıyor.

Tarian'a doğru ilerlediğinde, öfke ve adrenalin beni dizlerimin üzerine çöktürdü. Tepsideki çatalı kaptığım gibi ayağa kalktım ve sendeleyerek ona doğru yürüdüm. Adamıma o kadar odaklanmıştı ki ona doğru geldiğimi fark etmedi.

Çatalı omzunu boynuna bağlayan dokuya batırıyorum. Ben bağıramadığım için onun bağırması için dua ediyorum ama o sadece nefesini içine çekiyor, etrafında dönüyor ve bana tokat atıyor. Kıvrılıyorum.

Çatalı çıkarıp şezlonga doğru fırlatıyor, kürek kemiğinden aşağı kan fışkırıyor ve pembe sateni lekeliyor.

Ciğerlerim bir cehennem. Omurgamdan daha sıcak yanıyorlar ama öfkem kadar değil. Görüşüm kararıyor, parçalanıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum. Işık kornealarımın geri süzülüyor. Keşke olmasaydı diyorum çünkü Mackenzie Tarian'ın üzerine eğilmiş ve ağzı Tarian'ın ağzında.

Kusmak, bağırmak, ağlamak, kafasını omuzlarından koparmak istiyorum. Ölmesini istiyorum.

Nefesi kesiliyor.

Uyandığı için mi? Öpücüğünün onu uyandırmasını istemesem de, lanetinin sürmesini isteyecek kadar bencil değilim.

Göz kapakları hâlâ
kapalı. Yüz hatları
hareketsiz.

Parıltısı, mavi.

Mackenzie'nin elleri boğazına doğru uçuyor ve gurulduyor. Yüzünden kan sızarken anlıyorum ki Tarian'ın büyüü beni incittiği için onu cezalandırmış olmalı.

Komodinin üzerindeki düğmeyi hatırlayarak yorganını avuçluyorum ve uyuşmuş bacaklarımı sürüyerek hareket etmeye zorluyorum.

Mackenzie tökezleyerek bana doğru geliyor ve kolumu sıkıyor. "Yardım edin."

Onu omuz . Yere yığılıyor, öğürüyor, omzundaki kan artık simsiyah, tıpkı yavan teninin altındaki damarlar gibi. Dünya yeniden grileşiyor. Göz kırpyorum. Bu sefer renk yok, sadece şekiller var. Ve donuk olanlar.

Komodine uzanıyorum ve bir çıkıntı hissedene kadar körlemesine yan tarafını okşuyorum. Parmağımı düğmeye bastırıp yardım çağrımın birilerine ulaşması için dua ediyorum. Ayaklarımın altındaki zemin kayıyor ve ben yatağın kenarına çöküyorum.

Tarian rününün beni hayatta tutma gücü konusunda yanılmış olmalıydı. Ya da belki de beni onu bulacak kadar uzun süre hayatta tutuyordu. Şimdi o bulunduğuna göre.

Kendimi onun üzerine bırakıyorum. Başım ve boğazım ağrısa da göğsümdeki sızı en dayanılmaz olanı. Son bir kez "Seni seviyorum" diye fısıldamak istiyorum ama sözcüklere güç verecek havam kalmadı.

Düşünüyorum. Dudaklarımı onunkilerin üzerine koyarken tüm gücümle düşünüyorum.

Birdenbire oval ofiste onun kucağına geri döndüm. Onu öpüyorum. Rüya gördüğümü sanıyorum ama o kaybolup iskelede yeniden belirdiğinde ölmekte olduğumu fark ediyorum. Sonra toplantı odasının ipeksi duvarları yükseliyor. Ama onlar da yok oluyor. Tıpkı ilahicilerle dolu çiçekçi dükkanı gibi. Tıpkı gökyüzünde asılı duran ağ, tren, sirk, *Amapola*'nın güvertesi, bu yatak odası gibi.

Araba kazasını ve ilk buluşmamızı tekrar yaşıyorum. Her şey tersine döndü.

Önce rününün acısı geliyor, sonra büyüleyici bakışlarının parıltısı, sarhoş edici kokusu, gürültülü tınısı. Kovboy çizmelerimin altındaki çakıl taşları çıtırıyor ve o benden uzaklaşıp kollarını indirirken, kol düğmelerini yeniden takarken, ceketini silkelerken ve şık arabasına binerken güneş tenimi kaplıyor. Araba geri geri gidiyor ve hava sessizleşmeden önce vınlıyor.

Çok sessiz.

Kelimeler boğazıma yapışıp *geri geliyor*. Dudaklarım titriyor.

Boğazım ağrıyor.

Ciğerlerime

kramp girdi.

Annemle babamın ve Bryn'in gelmesini bekliyordum ama yanılmışım. Tarian'ın Bugatti'si bana doğru geliyor.

Tarian arabadan zırh gibi giydiği tehlikeli ve karanlık havayla çıkar.

Bana doğru bir adım atıyor, damarlı bir eli ceketinin düğmelerini ilikliyor, sonra gömleğinin yakasına uzanıp onu çözüyor.

"Calamity Darling, ben ." Bana doğru ilerliyor. "Seni özledim."

"Seni daha çok özledim."

"İmkansız."

Gözyaşları yüzünü pırıl pırıl yapan, acı verici güzellikteki canavar adamıma bakıyorum.

Nedir bu? Son bir rüya mı? Tarian'a veda için madenden gelen küçük bir merhamet mi?

Tabii burası öbür dünya değilse?

Bileklerimi kavıyor ve boynuna götürüyor. "Öp beni, karıcığım."

Karın mı?

Bu, kalbimin etrafına kurduğum kırılgan barajı yıkıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Bu en acımasız rüya çünkü istediğim ve muhtemelen asla sahip olamayacağım her şey.

Tarian iç geçiriyor ve yüzüme şefkatini sürüyor. "Bu yaramaz bebekler. Böyle bir tahribat yaratıyorlar." Avuç içi aniden, sert karnına sürtünecek kadar şişmiş olan karnıma doğru ilerliyor.

"Bebekler mi?" . "Üç tane."

"Hamile miyim?"

Sırıttıyor. "Spermlerimin gücü seni şaşırtmışa benziyor." Göz kapaklarımı kapatıyorum ve hıçkırıyorum.

Tarian parmaklarını saçlarımdan geçirerek kafa derimi okşuyor.

"Bana bak, sevgilim."

Benim var.

"Beni seviyor musun?"

"Hayatın kendisinden bile daha fazla."

"O zaman bana geri dön."

Tekrar sürükleniyorum. Kendimi bir yatakta buluyorum çünkü altımda buruşuk çarşaflar var.

Sıkı, sıcak bir bedenin bastırıldığını hissedince iç çekiyorum, sonra Tarian'ın sarhoş edici kokusu ciğerlerime süzülünce bir kez daha iç çekiyorum.

Bu sefer karnımı değil, yüzümü okşuyor.

"Calamity?"

Acaba bu rüyada hamile miyim? "Sevgilim, uyan."

"Hayal kurmayı seviyorum."

Ağzımın köşesini öpüyor. "Biliyorum ama ihtiyacım var." "Hayır."

"Calanthe."

Ciğerlerim ağrıyor. "Sen uyuyamadığın sürece, ben uyumayı tercih ederim. Rüya görmeyi tercih ederim."

"Uyandım."

"Bunun doğru olmasını ne kadar isterdim."

"Öyle, aşkım." Uysal dudakları dudaklarıma bastırıyor ve sıcak nefesleri dar ciğerlerime doluyor.

"Seni seviyorum." demek için ağzımı onunkinden kaydırıyorum. "Hayallerimin kadını için bu bir ön koşul." Kalbim sızlıyor olsa da gülümsüyorum.

Ağzı o gülümsemeyi kovalıyor, sonra başka yerlerimi hedef alıyor: çenemi, boğazımı, köprücük kemiğimi,-

Göbeğimi öptüğünde, uzun parmakları bornozumun bağlarını çözüyor, göz kapaklarım açılıyor ve nefesim kesiliyor. "Tarian?"

"Merhaba, Uyuyan Güzel."

Yara izime şefkatli bir öpücük kondurup ardından acı verici bir yavaşlıkla yalarken boynumu büküp ağzımı açıyorum.

İnleyerek yastığa geri yaslanıyorum. "Eğer burası öbür dünyaysa, o zaman ölmenin ne kadar harika bir şey olduğunu yaymamız gerekiyor."

Tek parmağıyla klitorisimden kıcıma kadar yarığımın izini sürdüğünde, parmaklarımı biraz sert ve çokça hırıltılı ama yine de dünyanın en mükemmel saçlarına geçiriyorum. Yine de Tarian'la ilgili her şey mükemmel.

Parmağını içime sokuyor. Omurgam dikleşirken, yüksek sesler yükseliyor. Tarian parmaklarını tıkırdatıyor, alttan alta bir şeyler mırıldanıyor.

Nefes al.

"Derhal kapıyı açın!" Dorian bağıırırken, Electra -tatlı Electra- ağlayarak, "Siz aptalların o kaltağı içeri aldığınıza inanamıyorum," diye bağıırır.

Bir cevap duyuyorum, *yemek* ve *arkadaşla* ilgili bir şey.

Tarian beni parmaklamaya devam ederken kendimi ön kollarımın üzerine koyuyorum. "Kapı kilitli, Serran," diyor gardiyanlardan biri, ben gözümü kırıştıırırken.

Tarian'ın dudaklarındaki çarpık gülümsemeye açılan kapı.

"O zaman patlat da açılsın," diye homurdanıyor

Dorian. Tarian sırtıyor, sonra o sırtışı benim merkezime bastırıyor.

"Sen...? Sen gerçekten...?" Nefesim kesiliyor çünkü diliyle akıllara durgunluk veren bir şey yapıyor. "Uyanık mısın?"

Kendini yukarı kaldırıyor, bakışları -ve benim bakışlarım- sertleşmiş sikine kilitleniyor. "Çok."

Dorian oflayıp pufluyor ve anlamadığım Atlantisçe bir şeyler mırıldanıyor. "Seni uyandırdım mı?" Kalbim kaburgalarımı deliyor şimdi.

"Beni uyandırdın." Tekrar yüzüstü yatar. "Görünüşe göre cesedim geri alınmış. Bundan ne zaman bahsetmeyi planlıyordun?"

"Bir yol bulduğumda-"

Bir parmak ekliyor.

"-uyandırmak için...aman tanrım."

"Sonsuza dek ve daima. Bugünden itibaren tapınmana izin verilen tek kişi." Parmağını içimden çekip emerek temizliyor. Göğsünden gelen ses kalçalarını titretiyor. Dizlerinin üzerine yükseliyor ve kalçalarını daha da ayırıyor. "Beni terk ettiğin o rüyaya geri dönelim mi?"

Eğer bu gerçekse, bu şu anlama gelmeli.

Tarian bakışlarını onunkinde tutmak için çenemi tutuyor. "O gitti." Öldü demek istediğini tahmin ediyorum.

"Tanrı aşkına, Dorian," diye bağıırıyor, "evimi mahvetmeyi bırak."

Gıcırtilar ve gürültüler durur ve ortalık sessizliğe gömülür. "Tarian?"

Dorian'ın tınısı titriyor.

"Evet?" Tarian ellerini ayak bileklerime doluyor ve bacaklarımı kaldırıyor, sonra ellerini kalçalarıma doğru kaydırıp beni kendine yaklaştırıyor.

O kadar sarsıldım ki tek yapabildiğim en parlak, en soluk altın rengiyle arkadan aydınlatılmış çapkın erkeğe aval aval bakmak oldu, ilkel bir ışık canlandı.

"Geri mi döndün?" Dorian kekeliyor. "Geri döndüm."

"Calanthe güvende mi?"

"O şimdi. Lütfen Saul'un tuttuğu aptalların kovulduğunu gör ve pencerenin önündeki cesedi topla." Kendini bana sürüyor ve bir cesetten bahsettikten sonra tahrik olmamam gerektiği halde, duvarlarını beklentiyle geriliyor. "Paloma'nın merhum için bir anma töreni düzenlediğini duydum. Arabaları hazırla."

"Gitmek mi istiyorsun?" Tıslıyorum.

"Sadece unutulmadığımdan emin olmak için." Gülümsemesi şiddet kokuyor. "Oh, ve Dorian, Mackenzie'yi arabalardan birine yükle. Electra, Calanthe'ye giyecek bir şeyler bul."

"Bu evdeki herkes sıfır beden." Burnumu kırıştırıyorum. Ayrıca bu evdeki herkes bir Fielding ve onlara ait kıyafetleri giymek isteyeceğim son şey.

Tarian bir santimlik kısmını içime itiyor. "Calamity, Calamity, Calamity... Gerçekten sana bir elbiseyi geri dönüştürteceğimi mi sanıyorsun? Biz Atlantisliyiz."

"Gecenin bir yarısı."

"Biz Atlantisliyiz," diye tekrarlıyor, sanki bu tamamen yeterli bir açıklamamış gibi. "Ne istersek onu elde ederiz." Kalçalarını sallayarak kendini birkaç santim daha içine alıyor. "Ne istediğimi tahmin edebilir misin?"

O... bu... hepimiz çılgınca gerçeküstü hissediyoruz. Artık mavi renkte parlamıyor olsa da, altındaki kasların attığından emin olmak için avucumu geniş göğsüne doğru kaldırıyorum. Ve atıyor. Çarpıyor.

"Hmm." Kendimden emin bir şekilde tırnaklarımı göğsünde gezdiriyorum, her bir kas parçasının izini sürmeden önce karın kaslarını inceliyorum. "'R' ile başlayıp 'E' ile mi bitiyor?"

çatıldı. "İntikam."

"Ah, evet. Bunu çok arzuluyorum." Kalçalarını oynatarak beni geriyor. "Ama daha çok neyi arzuladığımı biliyor musun?"

"'S' ile mi başlıyor?" -keskin bir nefes alıyorum- "'X' ile mi bitiyor?" Bu, ağzının bir köşesini yukarı ve yukarı sürüklüyor. "Bir maskaralık canavarı, anlıyorum." "Bunu adam"-havayı içime çekiyorum çünkü o *kolan*-"beni damgaladı bir palindrom ile."

Kıkırdıyor ve o içten ses damarlarımda, kemiklerimde, iliklerimde yankılanıyor.

Tarian bacaklarımı serbest bırakıyor, avuçlarını başımın iki yanına koyuyor ve eğilip ağzını ağızıma dayıyor. "İstediğim şey 'C' ile başlıyor ve benimle bitiyor."

OceanofPDF.com

"Y Emniyet kemerine ihtiyacımız yok," diye fısıldıyorum Calanthe'nin buklelerine, beline sarılıyorum ve onu G-sınıfının arka koltuğunda kucağıma çekiyorum. "Beni yakaladın."

Başını çeviriyor, orman ateşi bakışlarıyla ruhumu yutuyor, sonra yanağıma bir öpücük konduruyor.

Kıvrımlarını mükemmel bir şekilde saran muhteşem siyah tulumunun içinden kalça kemiğini parmaklıyorum. "Bir ile milyon arasında bir ölçekte, Saul'un beni uyanık gördüğünde ne kadar heyecanlanacağını düşünüyorsun?"

Dorian'ın bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluştu. Çılgınca bir tahminde bulunacak olsam, cevabının tek haneli rakamlar olduğunu söyleyebilirim.

Electra, "Seni kucaklayarak karşılmasını isteyip istemediğine bağlı," diye takılıyor. Dorian kız kardeşine tıslarken, ben kendi kendime gülümsüyorum.

"Yapacak mısın?" Calanthe'nin sesi pürüzsüz çenemi tüylendiriyor.

Bir haftalık hapis hayatımdan sonra duş almak ve tıraş olmak harika bir duygu olsa da, özellikle de duşun yanında muhteşem bir el işi de olduğu için, geçen haftanın kiri hala üzerime yapışmış durumda. Damarlarımda zehir gibi dolaşıyor, kalbimi bir virüs gibi tutuşturuyor ve kafatasımı bir migren gibi kirletiyor.

"Sanırım yapmalıyım." Calanthe'nin kulağının arkasına bir bukle sıkıştırıyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım bu onun sihrini ortadan kaldırabilir," diye mırıldanıyor.

Bakışlarını tutuyorum, parmaklarım kalçasında kıpırdamadan duruyor. Kaşlarını çatığında, Dorian'ın rünleri kadar parlak olan yıldızlara bakıyorum.

"Aslında, muhtemelen olmayacak." Electra hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Ne de olsa kaçırılma olayının arkasında Saul yoktu."

Dorian flaşörünü yakıyor ve yanımızdaki araçlar da aynı şeyi yaparak parlak farlarıyla geceyi aydınlatıyor. Bir eskortun gereğinden fazla olduğunu söylediğimde, fikrimi korkunç bir kaş çatma ve mırıldanarak, "*En son kendi başına gitmene izin verdiğimde ne olduğunu hatırlıyor musun?*"

Calanthe dişleriyle mercan dudağını kızartıyor, bu da smokinimin pantolonunun kasıklarımı sıkmasına neden oluyor.

"Ağzını ısırmayı bıraksan iyi olur." Elini çalışıyorum ve şişen sikime götürüyorum.

Bir kaşını kaldırıyor ve bana kayıtsız bir vuruş yapıyor. "Ölüm ve cezayı tartışıyoruz."

"Adaleti tartışıyoruz."

"Adaleti *gerçekten* seviyorsun."

"Adaletle bayılıyorum." Elinin şişkinliğime daha iyi erişmesine izin vermek için koltukta kayıyorum, çünkü beni orada okşamaya karşı görünmüyor.

Elini omzuma götürmeden önce parmak eklemlerini hapsedilmiş uzunluğumda iki kez gezdiriyor. Bakışlarımı kısıyorum ve onu tulumundan çıkardığımda benimle alay etmenin bedelini ne kadar ağır ödeyeceğini sessizce anlatmaya çalışıyorum. Aslında, ben onunla oynarken onu giydireceğim. Küçük bir ses *mırıldanıyor*: "*Bunu söylediğinde artık oynamak istemeyebilir.*"

Onu.

"Saul kaçırma emrini vermemiş olabilir, Elle, ama her şeyi biliyordu. "diye mırıldanıyor Dorian, uğraşacağım sorundan uzaklaştırarak *sonra.*

Koltuğuma daha da yaslanıyorum, ellerim kucağımdaki kırılgan kadının etrafında kenetleniyor. "Eğer Saul suç ortaklığı yüzünden büyüsünü kaybetmediyse, babamı öldürdüğü için kaybedecek."

Dorian dönünce araba kaldırımı doğru savrulur.

Doğru ya. Rüyamdan bahsetmeyi unuttum.

Calanthe'nin omzuma dayadığı eli siyah yünü kırıştırıyor. "Bir dahaki sefere dünyayı sarsan haberleri paylaşırken bunu hareket halindeki araçların dışında yapabilir misin?" Dört tekerleği de su basmış yola çarptıktan sonra bile parmak eklemleri kenetli kalıyor.

Her zaman bana bağlı kalsın.

"Saul, Barak'ı mı öldürdü?" Su, pencereimde bir yay çizerek yükselirken Dorian tükürüyor.

Fırtınam adaya gerçekten zarar verdi. "Saul ve kardeşim. Rüyamda gördüğüm için öyle olduğunu varsayıyorum." Her şeyi anlattım. Bu kez Joslyn'in varlığını ve çektiği görüntüleri bile açıklıyorum.

Calanthe'nin nefesi kesilir. "Saul bu yüzden onunla

evleniyor!" "Ines neredeydi?" Electra sorar.

"Eski kocasını ziyarete gitti," diye cevap veriyorum. Electra'nın çenesi gevşedi. "Ines evli miydi?"

Dorian aynada bana anlamlı bir bakış fırlattı. Electra'yı çocukken gerçeklerden korumak için her şeyi yaptım ama artık öğrenmesinin zamanı geldi. Ona söyleyeceğimden değil. Başka bir ailenin sırlarını ifşa etmek bana düşmez.

"Onun suç ortaklığını güvenilir bir kaynağa dayandırıyor musunuz?" Calanthe'nin sesi sakın olsa da nabızı öyle değil.

"Onun" derken Ines'in eski sevgilisini değil Saul'u kastettiğini anlamam biraz zaman aldı. "Evet." Kucağımdaki kadın sağ olsun, anladım.

Ayrıntıya girmemi beklerken kaşları titriyor.

"Biliyor musun?"-Electra koltuğunda dönüyor-"Bence bu gece herkesin elini sıkmalısın Tarian. Hem insan hem de Atlantisli."

Calanthe tıslıyor. "Onun dokunuşu öldürebilir, Elle."

Dorian'ın kız kardeşi başını sallar. "Sadece kötü niyetli insanlar."

Haklı.

"Mackenzie'nin cesedini ortaya çıkardığımızda Bryn'in Tarian'a karşı sıcak ve bulanık hissedeceğinden şüpheliyim," diye mırıldandı kızım.

Yüzünü bana doğru çevirmek için ensesini nazikçe çimdikliyorum. "Mackenzie seni öldürmeye çalıştı, sevgilim."

Kaslarım hem öfke hem de dehşetle gerildi çünkü Calanthe'nin hayatına son vermeye çalışmakla kalmamış, bunu başarmıştı da. Calanthe'nin bedeninin üzerime örtülmesiyle uyanmanın verdiği coşku, kalbinin artık atmadığını fark ettiğimde katıksız bir dehşete dönüştü.

Büyüm onu ölümsüz yapmadı, sadece büyülü yaptı. İç çekerek fısıldıyor, "Başarısız olması dışında, Tarian."

Yüzümdeki gerçeği okumadan önce onu kendime yaklaştırıyor ve kollarımı ona doluyorum. Maden boynuna rünler işlediğinde, ona ruhunu yeraltı dünyasından geri aldığımı söyleyebilirim, ancak vatanıma yapacağımız ziyarete kadar, ölümlülüğü hakkında onu karanlıkta tutuyorum.

Dorian'a haber verildi. Bu gece Atlantislilerin kalabalığında gezinirken onun tetikte olmasını istiyorum.

"Muhafızların Mackenzie'nin planına dahil olmadıklarından emin miyiz?" Electra soruyor. "Evet." Dorian çenesini esnetir, Mackenzie'nin planından haberdar olmadığı için kendini

Orada. Zavallı adam mayın tozunun büyüğü altındaydı. Kendinde bile değildi. "Beni kovmalısın."

"Ve saçlarını daha da kırıştırma fırsatını kaçıracaksın?" Şakam her iki kadından da bir gülümseme alıyor. Dorian daha sert bir izleyici olduğunu kanıtıyor, ama sonunda bana alaycı olmayan bir homurtu ile lütfediyor.

Arabadaki konuşma bundan sonra kesiliyor. Yüzümü Calanthe'nin boynuna yaslayıp onu içime çekiyorum, ballı, kır çiçeği kokusunu derin derin içime çekiyorum.

"Diego annemle ne kadar kalabilir?" Tınısı burnumun direğini sızlatıyor. Electra, "Ona ihtiyacınız olduğu sürece burada kalacak," diyor. "Ona bir mektup gönderdim.

dükkan sahibinin butiği açmasını beklerken bir mesaj gönderdi ve bana hayatında hiç bu kadar şımartılmadığını söyledi."

"Diego, ha?" Burnumu Calanthe'nin boğazında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Resme geri mi döndü?"

"Hayır." Dorian'ın ses tonu gerçek olamayacak kadar özlü.

"Biliyor musun? Seni kovmalıyım. Electra artık büyüdüğüne göre, işi o devralabilir."

Dorian tekrar direksiyonu kırıyor ve Calanthe'nin kasları kilitleniyor. Gerginliğini yatıştırmak için ulaşabildiklerimi yoğuruyorum.

"Electra üniversiteye geri dönüyor," diyor sonunda.

Malachi dışında Dorian'dan daha fazla güvendiğim kimse olmamasına rağmen.

-Bir gün pişmanlıklarla uyanmasını istemediğim için Atlantis dilinde, "Atlantis gezimizden sonra, yazın geri kalanı için sana izin veriyorum. Yerine geçecek kişiyi sen seçeceksin."

"Hayır."

"Bu bir öneri gibi mi geldi? Çünkü değildi."

Paloma'nın malikanesine giden yolun geri kalanında homurdanır, çoğunlukla da onu doğuran iğrenç adamı anımsatan bir sırıtışla onu iğnelemeye devam eden kız kardeşine.

Saul ve Nora, Catalina'nın kızına sattığından beri ziyaret etmediğim mülkün üzerine projektörler düşüyor. Hiçbir şey değişmemiş. Çitlerin bakımları hâlâ eksiksiz ve mimari bir cam küp olan ev her zamanki gibi şeffaf.

Kanımı elektriklendiren heyecandan doğruludum. "İkiniz de önceden haber vermediniz, değil mi?"

Dorian, "Sadece Fielding kızını getireceğimi haber vermek için," diye yanıtlıyor.

Calanthe'nin burnu kırışıyor. Umarım bu tiksintiyle olur, vicdan azabıyla değil, çünkü Mackenzie Fielding'in hızlı ölümü çok nazik bir kaderdi. Eğer rünlerim damarlarına kanını küle çeviren bir toksin yaymamış olsaydı, ruhunu yıkıcı atlıkarıncamda bir tur daha atması için geri çağırırdım.

Dorian ve Electra araçtan inerken, Calanthe ellerini saten yakalarının üzerinde gezdiriyor. "Parlıyorsun."

Dudaklarını gagaladım. "Hayır, parlıyorsun."

Başını hafifçe sallar. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ne demek istediğini biliyorum. "Ne diyebilirim ki? Madenle bir olmam için bana oy veren herkesten intikam almak için sabırsızlanıyorum."

"Çok var mı?" "On iki."

Dorian kapımı tutuyor, ben de Calanthe'yi güzel topuklarının üzerine oturtuyorum.

Vücudunu kendime doğru çevirmeden önce elim refleks olarak omurgasına dokunuyor. Onu derinden, derinlemesine öpüyorum ve vücudundaki gerilim sıvılaşana kadar saldırımı durdurmuyorum. Ancak o zaman öpüşmemizi kesiyor ve cam muhafazaya doğru dönerek, bir canavarı sakinleştirmek için iki çocuğu ve bir ölümlüyü gönderen on iki korkağı bulmak için durgun yüzler denizinde avlanıyorum.

"Fielding kızının cesediyle ne yapmak istersin, Tarian?" Dorian cipin açık bagajına doğru başını sallar.

"Muhafızlar işaretimi bekliyor. Electra, Dorian, Calanthe'nin etrafında kalıcı bir kalkan istiyorum."

"Çoktan yaptım patron." Electra yaklaşıyor, büyüğü Calanthe'nin uzun saçlarını dalgalandırıyor. Atlantis dilinde, "Sormak istiyordum... Calanthe'nin rünü sana ne ifade ediyor?" diye soruyor.

Sorusu içimi daraltıyor. Cevap vermek yerine, "Calanthe'nin anlamadığı bir dilde sormanızın bir nedeni var mı?" diye soruyorum.

"Belli ki."

"Ne sordu?" Calanthe, Dorian'ın kız kardeşine yan gözle bakar.

"Senin"-boğazım geriliyor-"rünün bana ne ifade ettiğini sordu."

Dudaklarında yıkıcı bir sırıtiş yayılıyor. "İyi deneme, Elle."

"Hayatını kurtarmana yardım ettim. Sırtında ne yazdığını bana söylemen çok küçük bir istek."

Calanthe'nin ağzının kıvrımı derinleşir.

Dorian'ın kız kardeşini sonbaharda üniversiteye geri göndermek için çaresiz olduğunu biliyorum ama bu gece ne olursa olsun Calanthe'nin korunması gerekecek.

"Ne düşündüğünü biliyorum Tarian ve cevabım hayır." Dorian yanımda cisimleşiyor, Electra'nın kalkanını güçlendirirken boynundaki rünler parlıyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Söyle, ne düşünüyorsun, Serran?"

"Kız kardeşime Calanthe'nin yanında kalıcı bir pozisyon teklif etmek istiyorsun." Sesi alçak, sanırım teorisinin Electra'ya ulaşmasını engellemek için.

Uzun bir süre ona bakıyorum. Beni bu kadar iyi tanımasına şaşırmamam gerekirdi ama şaşırdım. "Birine ihtiyacı olacak."

"Aklıma bir fikir geldi."

"Dinliyorum." Bana mı öyle geliyor yoksa yanaklarında bir kızarıklık mı var?

Takım elbise ceketinin altına giydiği siyah tişörtün yakasını çekiştiriyor. "Diego."

"Ne kadar ilgi çekici bir fikir."

Dorian bakışlarıma karşılık vermiyor.

"Eğer işi istiyorsa, iş . Ama yazdan *sonra* başlayacak." Dorian başını bana doğru salladı.

Tatile çıkmıyorum diye homurdanmaya fırsat bulamadan Calanthe'yi cam kapılara doğru çekiyorum ve bir nefeste açıyorum. Güçlerimi nasıl da özlemişim.

Calanthe kaşlarını kaldırarak ağızıyla evin arasına bakıyor. "Az önce-Ağızınla mı?"

"Bir kapıyı patlatıp açmak mı?"

Evet." "Her Atlantisli bunu yapabilir mi?"

"Hayır." Burnunun kemeri kırıştığında yavaşlıyorum. "Ne oldu?"

"O gece arabada seninle birlikte olmasaydım, seni asla yakalayamayacaklarını düşünüyorum."

"Kibrim beni mahvetti. Sen, sevgilim"-onu kendime doğru döndürüyorum ve yüzünü avuçlarımin arasına alıp alnımıza bastırıyorum-"beni kurtardın."

W Açık fuayeye adım attığımızda büyük bir heyecan yaratıyoruz. Ya da daha doğrusu, sessizlik.

"Ne güzel bir uğurlama," diyorum, gözlerim beyazlara bürünmüş ve üzerlerine yapraklar serpilmiş iki bedene kilitleniyor.

Kardeşim ölürken çok küçük görünüyor. Yine de küçük bir adam olarak öldü.

Uyanıklığımdan ve yaklaşan varışımızdan haberdar olan iki kişiyi, Ines ve Malachi'yi arıyorum. Onları çoktan cömert kalabalığın arasından bize doğru ilerlerken buluyorum. Malachi'nin gözlerindeki rahatlama parıldarken, Ines'in gözleri beklentiyle ışıltıyor.

Cep telefonunu özel dikim blazer ceketinin göğüs cebinden çıkarır ve evin erkeğine seslenir. "Müziği değiştirebilir miyiz Bay Hassek?"

Paloma'nın kocasının cevabı ne olursa olsun, müzik setine el koyacağımız için onun cana yakınlığına sırtıyorum.

" oluyor?" Calanthe sorar.

Hassek'in teni yanında oturduğu saksıdaki eğreltiotu gibi yeşile dönerken, "Malachi'nin kaydı" diye mırıldanıyorum.

Kaşlarını çatıyor.

Calanthe'ye ait olduğunun farkındayım, ancak küçük çemberimiz dışındaki hiç kimsenin kasete kaydedilen itirafın gerçek kaynağını öğrenmeye hakkı yok.

Saul ve Catalina'nın sesleri tavandaki hoparlörlerden sızdığında, Calanthe yanıma sokuluyor. "Benden bu kadar kurtulmak istediğini düşünmemiştim.

hızlı."

Çıkarımını hesaplamam bir saniyemi aldı. Anladığımda elini bırakıyorum ve iki kolumu birden ona sarıyorum. "Senden asla kurtulmak istemiyorum." Onu kendime doğru çekiyorum ve başının tepesini öpüyorum. "*Asla*," diye tekrarlıyorum, duyguların karşılıklı olması için dua ederek.

Onu kucaklarken bakışlarım yurttaşlarımın üzerinde geziniyor. Pek çok kişinin yüzünde beliren şaşkınlık ifadesi beni şaşırtıyor. Kayıt sona erdiğinde Atlantisliler çok uzun zamandır konseyimizde oturan şanlı üyelere doğru dönüyorlar.

"Bilmiyordum." Marek'in ses tonu, iddiasıyla çelişen sinirlerle kıvranıyor.

"Bu durumda, büyüm size zarar vermez, çünkü sadece Gaea'ya ve bana zarar vermek isteyenleri sokar."

Avuçları yukarı kalkıyor. Başımın üzerindeki geniş cam avizeye çarpan büyülü bir rüzgâr, Serran kardeşlerin Calanthe ve benim etrafıma diktiği kalkana sadece bir bakış atana kadar, imzalı fötr şapkasını yeniden ayarlamak için olduğunu düşünüyorum.

"Hemen döneceğim. Electra, Dorian, onu gözünüzün önünden ayırmayın." Rünler parlak ve artık mavi değil, büyülü cloche'dan tam bir mermi ona çarparken ve bir diğeri göğsüme çarparken çıkıyorum.

Calanthe çığlık atıyor.

Ona omzumun üzerinden göz kırpıyorum. "Bu gece kurşun geçirmezim, sevgilim." Gözleri kocaman, göz bebekleri büyümüş.

"Lütfen onu rahatlat, Dorian," diyorum, birkaç mermi daha vücuduma . İç çekerek çömelip onları topluyorum, sonra avucumu ağzıma götürüyorum, kurşunlara ateş edenlerin bedenlerine girmelerini fısıldıyorum ve üflüyorum. Metal eti delerken nefesler ve çığlıklar yükseliyor. "Bana gönderilecek herhangi bir mühimmat, gönderene iade edilmeden önce kanımla kaplanacak. Yeterince açık anlatabildim mi?"

Ölenlere doğru yürürken kimse gıkını çıkarmıyor, ateşi sefil bedenlerini saran çarşafların üzerine akıtıyorum. Her ikisi de doğdukları günkü gibi çırılçıplak yattıklarında, kanımdan kayıp onlarınkine karışan rünleri bulmak için etlerini inceliyorum.

Symeon'unkini hemen buluyorum, çünkü kansız göğsüne damgalanmış. Uzanıyorum ve ölümsüzlüğünü ortadan kaldıran bir dairenin içine sarılmış "X" in izini sürüyorum. Rün titreşiyor ve sonra gözlerimin önünde sembol uzuyor ve kendini bir kelimeye, orijinal kelimeye dönüştürüyor.

parlıyor ve soluyor. Parmağımı kaldırırken kaşlarımı çatıyorum, sonra omzum karıncalanmaya başlayınca havayı içime çekiyorum, tam da kayıp rünün olduğu yerde.

Pek çok kişinin nefesi kesiliyor ama Calanthe'nin nefes alışını diğerlerinin üzerinde duyuyorum. Göz kapaklarım bir an kapanıyor ve dikkatimi Yasmin'in eline vermeden önce uzun ve derin bir nefes alıyorum. Calanthe'nin tren rüyasında gördüğü gibi, sol serçe parmağının sırtını bir "X" harfi süslüyor. Symeon'un ki gibi, kanıma karışmadan önce bir kelimeye dönüşen rünü izliyorum.

Düşüncelerim babama yöneliyor. Cesedini mezardan çıkarsam derisinden kalkar mı? Yine de asla yapmayacağım bir şey üzerinde durmanın ne anlamı var? Gaea'nın onu büyüden kurtarmasının nedenini asla araştırmamaya karar verdiğim gibi, bu gizemi de çözümsüz bırakmaya karar veriyorum.

"Söylesene amca, beni lanet bir elmasa dönüştürme fikri kimin aklına geldi?"

"Kardeşin," diyor tereddüt etmeden. "Hepsi Symeon'du. İcatları konusunda ne kadar çılgın olduğunu hatırlarsın."

Ines'e başımı salladım. "Kaydı tekrar oynat." Kayıt bittiğinde, "Symeon ve Yasmin'in Atlantislilerle kaynayan bir adada beni saklamayı nasıl başardıklarını merak ettim," diyorum. Calanthe'nin kaydın Malachi'nin tercüme etmediği kısmını anlayabilmesi için İngilizce konuşuyorum. "Sanırım tüm konseyin desteğine sahip olunca, radarın altında daha kolay oluyor."

"Symeon'un ne planladığını bilmiyordum." Saul başını sertçe sallar. "Yemin ederim bilmiyordum."

Onun sahte pişmanlığıyla uğraşmıyorum. "Yasmin konseyin beni kaçırma planına neden bu kadar hevesli olduğunu biliyor muydu?"

"Riskleri biliyordu." Catalina'nın ifadesi o kadar gergin ki yüzünün çerçevesi çelik kirişlerden yapılmış gibi görünüyor. "Belli ki bizi cezalandırmak için buradasın, Tarian. Neden bu kadar uzatıyorsun?"

"Merak ve kapanış. Ama haklısın. İçimdeki içe kapanık bu partiden bıktı." Önünde duruyorum, onu kollarını yanlarına ve ayaklarını yere sabitleyen bir güç alanıyla sarıyorum.

Kirpiklerinin bir sonraki taramasından önce, elim ensesini sıkıyor ve geri alma büyüsunü fısıldıyorum. Gözleri, burun delikleri ve teniyle aynı anda parlıyor. Ve sonra yüzü ailemin hayalindeki akşam yemeğinde eriyen balmumu saplarına benzeyene kadar her şeyi donuklaştırıyor ve kıvrılıyor.

"Yaşlanma konusunda ne kadar titiz olduğunu bildiğim için ölümlü hayatını yaşamana izin vermeyi düşünüyorum, ama hor görülen bir kadın ve hepsi bu." Yer değiştiriyorum

Bakışlarımı onun göğsüne yönelttim, parmaklarımı yumrukladım, sonra onları açtım.

Kalbi patladığında nefesi kesiliyor, ardından tasarımcı kıyafetleri ve solgun uzuvlarıyla bir yığın halinde yere yığılıyor.

"Sıradaki!" Sesleniyorum.

Tahmin edilebileceği gibi, kimse sıraya girmek için acele etmiyor.

İç çektim. "Peki." On bir konsey üyesinin isimlerini sayıyor, alçak bedenlerinin alevler içinde kaldığını hayal ediyorum.

Sığındıkları kalabalık dağıldı. Kıyafetlerine zarar veren alevleri söndürüyorum ama geri kalanını sağlam bırakıyorum. Alevlerini söndüren aynı rüzgarla bedenlerini bağladım.

"Tarian?" Calanthe'nin sesi rüzgârda kopan bir kurdele gibi kulak zarıma çarpıyor.

Bana ulaşmak için Dorian ve Electra'nın büyüüne karşı koyduğunu görmek için dönüyorum. "Mal, herkesi sıraya sok."

O ve Ines konsey üyelerini toplarken, kaşlarını çatarak atan kalbimi huzursuz eden kadına doğru ilerliyorum. Onu buraya getirip canavarlığımı gözlemlemesine izin vermekle ne düşünüyordum?

Dudaklarımı yuvarlıyorum, çenemi esnetiyorum. "Evet?"

"Bunu yapabilecek tek kişinin sen olduğunu anlıyorum ama onlara dokunmak *zorunda mısın?*"

"Büyülerini sadece dokunarak temizleyebilirim."

Ela gözlerinin zümrüt rengi, altın ve grinin yerini alarak dalgalanıyor. "Daha fazla rün kaybetmeni istemiyorum."

Ah. Kasıldıktan sonra kalp atışlarım yeniden hızlandı. "Rünlerim sadece istemeden büyü yaptığım zaman bulaşıyor. Ayrıca Symeon ve Yasmin'in derisindekileri kurtardım."

Sözlerim onun zihnine çarpıyor ve dalgalanıyor, sadece sığ yarıklar ve hareketli gölgeler ortaya çıkarıyor.

"Nasıl?" diye soruyor sonunda.

"Ölüm büyümün faydasını ortadan kaldırıyor."

Gölgeler çalkalanır. Çatlaklar derinleşir. "Demek istediğim, bunu *nasıl* yaptın?"

Onları nasıl telafi ettin?"

"Derim onları emdi."

"Rünüme defalarca dokundun."

"Farkındayım."

Yürek parçalayıcı olduğu kadar yıkıcı bir gülümseme yanaklarına yerleşirken gamzeleri aniden ortaya çıkıyor. "Yani diyorsun ki, ben ölmezsem

rune benim mi?"

Kafa sallamıyorum. Konuşmuyorum.

"Ölüm bizi ayırana kadar'a yepyeni bir anlam katıyor, değil mi?"

Adem elmam sallanıyor, bu da onun neşesini kaçırıyor. Sıkıntımın nedenini sormadan ağzımı onunkine yapıştırıyorum ve onu kucağıma alıyorum, kalbim haykırıyor, *ben hala seninim. Sonsuza dek seninim.*

Bir boğaz temizleniyor ve beni sadece ona ve bana ait olan küçük baloncunun dışına fırlatıyor. Ağzımı onunkinden ayırıyorum, çillerini okşuyorum ve sonra uzaklaşıyorum. Amcamınki de dahil olmak üzere herkesin rünlerini çıkarma işlemini yaparken bakışları kürek kemiklerimi ısıtıyor.

Bazıları merhamet için yalvarır. Diğerleri boş özürler diliyor. Çok az, çok geç.

"Malachi, Saul'un kaderine sen karar vereceksin. Diğer herkes, Gaea sizin yaşamanıza ya da ölmenize karar verecek. Kalplerinizde tövbe hüküm sürsün."

Yeni yetme ölümlülere bana dokunmalarını söylediğimde on çift kaş bükülüyor, sonra da sarsılıyor. Hepsi irkiliyor ama büyülü prangalarım sayesinde hiçbirini kaçmıyor.

İçlerinden biri -Ramir- kararını haklı çıkarmaya çalışacak kadar küstah. "Catalina, sen Barak'ı öldürdükten sonra Gaea'nın ona bir rüyada geldiğini söyledi. Eğer seni Atlantis'e... madene geri getirmezsek geri kalanımızı yok edeceğin konusunda onu uyardığını söyledi. Bu yüzden oylamaya katıldım."

"Şimdi kaçırılmam ve ardından işkence görmem çok daha mantıklı geliyor." Ne onun saflığı ne de Catalina'nın aldatmacası komik olmasa da mizahtan uzak bir kahkaha atıyorum. "Keşke Saul Catalina'ya yalan söylemeseydi." Bütün gözler amcama çevriliyor. "Eğer ona -ve bana- babamın nasıl öldüğü gerçeğini söyleseydi, belki de hepiniz daha az önyargı ve daha fazla zekâya sahip olurdunuz."

Amcam nefesini içine çekiyor, gözleri o kadar büyümüş ki kafatasından fırlayacakmış gibi bakıyor. "Onu ben öldürmedim." Yine de yan tarafa, başını sallayan Joslyn'e doğru bakıyor.

"Yaptın. Yanlışlıkla, ama yaptın. Beni aramamanı söyleyen Symeon'du. Symeon aynı zamanda ruhunun geri getirilememesi için babamın içini boşaltan kişiydi. Şantaj planını mahvettiğim için çok üzgünüm Jos." Ona üstünkörü bir bakış attım. "İyi tarafından bakarsak, artık birbirinizle evlenmek zorunda değilsiniz. Her neyse, nerede kalmıştık? Ah evet. Ramir, elini uzat."

Teni o kadar solgun ki, gömleğiyle aynı pamuktan yapılmış gibi görünüyor. "Sen zaten büyümü aldın. Lütfen, Tarian, yapma-"

İç çekerek elini arkasından çekmeye zorluyorum. İdrar kokusu havayı lekeliyor. Koyu renk takım elbisesiyle eşleştirdiği moda spor ayakkabılarının etrafında genişleyen su birikintisinden kaçınmak için bir adım geri atıyorum, sonra elimi onunkine doğru kaldırıyorum. Tenimiz buluştuğu anda damarlarındaki kan kurşunileşiyor. Mackenzie gibi o da büyüme kapılıyor.

Sadece bir eski meclis üyesi tenimi sıyrarak hayatta kaldı, Ariana. Korku uyandırdığımı biliyordum ama bu kadar nefret uyandırmak? Ben bile şaşırdım. Kuşkusuz, Ariana'nın aklanmasına daha çok şaşırdım.

"Şuna bak." Elimini indiriyorum. "Gaea seni affetti, Ari. Ailenin yanına dönebilirsin."

Otuz yıl önce Avrupa'ya göç eden ve enerji sektörünün başına geçen sarışın Atlantisli, parmağını maskara bulaşmış kirpik çizgisinin altından geçiriyor. "Umarım bir gün rünlerimi geri kazanabilirim."

Mackenzie'yi içeri taşıması için muhafıza işaret verirken onun umudunu desteklemiyorum. Büyük bir açıklama yapmayı planlıyordum ama büyü yapmaktan bitkin düştüm ve Calanthe'yle yapmam gereken konuşmadan dolayı sıkıntılıyım.

Birisi "Yeni bir konsey seçecek misiniz?" diye soruyor.

"Eninde sonunda, ama üyelerini ben seçeceğim. Ve bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum." Kalabalığı gözden geçirmeme rağmen, özellikle kimseye bakmıyorum. Ta ki topuklarımın üzerinde tamamen dönene ve bakışlarım sonbahar gözlerine çarpana kadar.

"Ben de senin gibi oyuna geldim, yeğenim." Saul'un boğazından yükselen hıçkırık, bakışlarımı saplantımın ve sevgimin nesnesine çevirmeme neden oluyor.

Boynumu uzatıyorum. "Bana yapmayı planladıkları şeyin ayrıntılarını bilmiyor olabilirsin - Babam hakkındaki gerçeği saklamaya çalışmakla çok meşgulsün

-Ancak Catalina kendisinin ve meclis üyesi arkadaşlarınızın yaptıklarını açıkladığında hareketsiz kalmanız sizi de onların planlarına ortak ediyor."

Parlatılmış siyah mermerin üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor. "Senin kanınla ıslatılmış silahları caydırıcı olarak kullanıyorlardı."

"Yine de Dorian, Malachi, Ines, Electra ve Calanthe beni kurtarmaya geldi." Ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Ölümlü bir kız, ama öz amcam değil. O zaman neden hâlâ ailemden bir şeyler bekliyorum?"

Saul'un dudakları titrer. "Çok üzgünüm ama Barak..." Bana bakmak için boynunu büküyor. "Nora'yı öldürdü ve sonra beni yıllarca kimyasal olarak hadım etti."

"Annemi öldürdü çünkü Tarian'ı çalmayı planlıyordu." Malachi babasının önünde çömeldi. "Diğer konuya gelince, bunun doğru olmadığına katılıyorum ama bunu Barak yaptı baba, Tarian değil."

"Senin yalanın yüzünden aylarca kimseye dokunmaya cesaret edemedim Saul. Lanet olası aylar. "Ve birine dokunduğumda" -Calanthe'yi işaret ediyorum

-"Benim yüzümden öleceğinden emindim."

"Ama sana söyleseydik, ölmüş olurduk!"

Malachi çömeldiği yerden kalktı. "Bunu sır olarak saklamak sizin nasıl bir sonuç verdi, Peder?"

Bir gümbürtünün ardından kadınsı bir çığlık havayı parçalıyor. Calanthe'nin Dorian ve Electra'nın arasında, yara almadan durduğunu görene kadar kalbim her atışını kaçırıyor.

T Muhafız Mackenzie'nin gri cesedini mermer zemine atar. Joslyn tekrar çığlık atarak kalabalığın arasından cansız bedene doğru sendeler.

Öte yandan Bryn hareketsiz ve sessiz kalıyor ama bu pasif bir sessizlik değil. Hayır, bu düşündürücü, rahatsız edici bir sessizlik. Çürüyen, mutasyona uğrayan, kınayan türden. Annesinin yanında kalmayı tercih ederek bana yaklaşmamış olsa da, gözleri sık sık benimkilere kayıyor.

Tarian'ın Catalina'nın kalbini durdurmasını izlememi izledi. Electra'nın kulağına sorular yağdırmamı, Atlantisliden çeviriler ve açıklamalar istememi izledi. Kalabalığın ilgisi biraz fazla ısrarcı olmaya başladığında Dorian'ın arkasına sığınmamı izledi.

"Seni canavar!" Joslyn diz çökmek için siyah kalem inceliğindeki elbisesini yukarı kaldırarak feryat ediyor. Sert malzemeyi eklemlerinin bükülmesine izin verecek kadar çekebilmek için birkaç deneme yapması gerekiyor. "Sen benim kızımı öldürdün! Benim güzel, tatlı kızımı."

Tarian iç çeker. "Mackenzie kendini öldürdü."

Bryn çenesini kaldırır. "Kız kardeşim intihara meyilli değildi, Tarian." "Kız kardeşin benim rızam olmadan bana dokundu."

Bryn dudaklarını büzüyor. "Sihirli bir şekilde *önce* mi *sonra* mı?"

"Tam olarak nereye varmaya çalışıyorsunuz Bayan Fielding?" Tarian sorar. "Calanthe her zaman sizinle birlikte odada değil miydi?"

Kalp atışlarım, aralarında sessiz bir aralık kalmayana kadar ikiye katlanıyor ve bölünüyor. "Mackenzie'yi Tarian'ın içine ittiğimi mi düşünüyorsun?" Bryn'i engelsiz bir şekilde görebilmek için korumalarımın yanından geçmeye çalışıyorum ama Dorian ve Electra'nın koruyucu güç alanı beni geri püskürtüyor.

"Bu çok mu zorlama?" Bryn soruyor. "Bir ölümlü onun tenine dokunursa ne olacağını biliyordun."

"Tarian'ın büyüü dengesizdi ve rünlerinin soyulacağından endişeleniyordum. Anafilaktik şoktan kurtulana kadar onun dokunuşunun birini öldürebileceğini *bilmiyordum*."

"Bu tam olarak nasıl oldu? Tarian'ın yatak odasında bir EpiPen var mıydı?"

"Calanthe'yi büyüyle iyileştirdim." Tarian'ın ses tonu düz olsa da, bakışlarının kenarları tırtıklı.

"Zaman çizelgesini doğru anlamama izin verin. Kız kardeşim Calanthe'yi zehirlemeden önce

yanlışıyla" - doğrudan bana bakarken tırnak işaretleri çiziyor

- "Sana çarpmak. Mackenzie ölürken Calanthe anafilaktik şoka giriyor. Sonra *ölümden* uyanıp EpiPen'e mi dönüşüyorsun?"

"Size bir açıklama borçlu olduğumdan değil ama olayı harika bir şekilde özetlediniz Bayan Fielding. Yine de bir EpiPen'e dönüşmediğimi ekleme ihtiyacı hissediyorum."

"Neden kız kardeşimi kurtarmadın?"

Tarian homurdanıyor, bu da Bryn'in kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Onu diriltin!" Joslyn, Mackenzie'nin saçlarını geriye tarıyor. "Onu dirilt, ben de sana babanın ölüm görüntülerini vereyim."

"Zaten bir kez gördüm. İkinci kez görmek istemiyorum."

"Bebek üzerindeki tüm haklarımı devredeceğim."

"Neden senin doğmamış çocuğunu isteyeceğimi düşünüyorsun Joslyn?"

"Saul'dan bahsediyordum. Çok küçük bir miktar para karşılığında ona tam vesayet vereceğim."

Tarian'ın şakağında bir damar gürlüyor.

"Bedavaya!" diye düzeltiyor Tarian'ın ilgisizliğini hissederek. "Bebeği ona bedavaya vereceğim."

"Bu onunla yapman gereken bir konuşma. Benimle değil."

"Her şeyi yaparım." Joslyn'in sesi kırılır. "Tatlı, güzel kızımı diriltirsen *her şeyi* yaparım."

Onu diriltebilir mi?

"Calanthe, lütfen." Bryn sonunda bir adım atıyor, ama bana doğru değil, annesine ve kız kardeşine doğru. "Ona onu geri getirmesini söyle. Ben seni kurtardıktan sonra en azından bunu yapabilirsin."

Kalbim şok olmuş bir şekilde atıyor. "Mackenzie beni öldürmeye çalıştı."

Bryn dudaklarını büzüyor - umursamadığı için mi? İkna olmadığı için mi?

Tarian aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Onu hayata döndüremediğim için bu konuşma tamamen anlamsız."

Oda insanlarla dolu olmasına rağmen, hepsi hareketsiz ve sessiz duruyor.

"Yapamaz mısın, yoksa yapmayacak mısın?" Öfke ve keder Bryn'in tenini kaplıyor. Tarian durur.

Parmakları yumulup bakışları Bryn'in göğsüne kilitlendiğinde, beni çevreleyen ön alanı sertçe itiyorum. "Tarian, hayır!"

Sesime tepki .

Ona tekrar seslenmek üzereydim ki Joslyn "Bırak denesin, seni bencil dangalak" diye bağırdı.

Tarian'ın bakışları Joslyn'e çarpıyor.

Neyi engellemeye çalıştığımı açıklayamadan parmakları çözüldü. Joslyn boğuluyor ve sonra gözleri kafatasının arkasına doğru kayıyor ve Mackenzie'nin vücuduna yüzüstü düşüyor.

Saul sendeleyerek ayağa kalkar ve Joslyn'e doğru sallanır. "Bebeğim! Bebeğimi öldürdün."

"Haklısın. Bu haksızlık." Tarian Joslyn'e doğru yürür ve iki parmağını kafatasının arkasına bastırdıktan sonra aynı iki parmağını boynunun dibine bastırır. "İşte. Ben olsam onu bir hastaneye götürürdüm, çünkü bundan sonra tüple beslenmesi gerekecek." Tarian boyunun uzunluğuna göre yükseliyor ve Saul'un utanmasına neden oluyor. "Tıbbi faturaları bana göndermekten çekinmeyin." Sonra bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdiriyor ve bana seslenmeden önce Malachi'nin adını da içeren Atlantisçe bir şeyler söylüyor.

Vücudumun etrafındaki büyü gevşiyor. Sonunda. Ona doğru koşup parmaklarımı onunkilere geçirirken neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum. Önce yüzüme, sonra ellerimize bakıyor ve sonunda parmaklarını benimkilerin etrafında, endişelerimin bir kısmını hafifleten bir sertlikle kıvırıyor.

Sessizlik içinde arabaya dönüyoruz. Camlı köşke giderken olduğu gibi, kendimi Tarian'ın kucağında buluyorum. Bu kez dokunuşu nazik, öfkesi yatışmış ama yine de sakin değil.

Halkının göz yumması onu rahatsız mı ediyor? Amcasının pişmanlık duymamasından mı? Geleceğin getireceklerinden mi?

Dorian garaj yolundan çıkarken Electra'nın arabada olmadığına dikkat çekiyorum. Fark ettiğini sanıyorum ama Tarian gibi o da dalgın görünüyor.

Önümüzde giden arabanın arka lambaları Dorian'ın bitkin yüz hatlarını ortaya çıkarıyor. "Daha sonra eve gelecek."

Araziden ayrılmadan hemen önce eve bir göz atıyorum ve Bryn'in soğuk, şiddetli bakışlarıyla karşılaşınca ürperiyorum. Aradaki mesafeye rağmen, buz gibi bir akıntı gibi tenimi yalıyor ve batıyor. Beni rahatlatan tek şey onun insan olması ve benim biraz daha fazlası olmam.

Tarian parmaklarımızı birbirine geçirip karnıma yerleştirmeden önce çakıl taşlı kolumu ovuyor. "Isıyı yükselt, Dorian."

Tanrım, bu adamı seviyorum. Vücudumu onunkine doğru kıvırıyorum.

"Bu gece seni maruz bıraktığım gösteriden sonra hâlâ bana dokunmak istemene şaşırdım." Tarian'ın sesi tenimi zımpara kağıdı gibi sıyırıyor.

"Sihrin beni korkutmuyor, sen de korkutmuyorsun."

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor, kafatası şeklindeki kol düğmeleri -Malachi'nin geçmiş bir doğum günü için verdiği şaka amaçlı bir hediye- nabzım gibi parlıyor.

"Ve sen bir şey söylemeden önce, konuşan rün değil. Benim." Ağzı tenime karşı sertleşiyor, nefesleri seyrekleşiyor. "Ne oldu?"

Bana o kadar hafif, o kadar sıkı bir gülümseme veriyor ki içim endişeyle doluyor. "Evde konuşuruz."

Havalandırma deliklerinden gelen ısı, tenime nüfuz etmeden çarpıyor. "Kulağa uğursuz geliyor."

Kirpikleri dalgalanıyor. Kalın saçakların arasında konuşmak üzere olduğumuz şeye dair bir ipucu arıyorum. Onunla benim aramda bir şey mi var? Kısmen beklememi istediği için, kısmen de içim huzursuzlukla çalkalandığı için kurcalamıyorum.

Yol boyunca çenesini patlatıp durmasına rağmen elimi bırakmıyor. Benden ayrılmak üzere olsaydı, bana dokunmaya zahmet etmezdi, değil mi? Yatak odasına vardığımızda kapıyı üfleyerek kapatıyor. Mandal usulca yerine oturuyor ama klik sesi gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

"Şimdi beni korkutuyorsun," diyorum. "Lütfen sadece... sadece tükür." Tarian parmaklarımızı çözdü. "Gitmekte özgürsün, Calanthe."

"Ve nereye gideceğiz?"

"Nereye istersen. Dükkânının bulunduğu bina size ait ve borçsuz. Ayrıca senin adına bir banka hesabı açtım. Ve söz verdiğim gibi, sabah annenin hatırasını onaracağım."

Kaşlarımı çattım.

"Bu gece seni yanımda götürmek... Bencillikti." Tarian adım atmaya başlar. "Seni bu şekilde açığa çıkarmamalıydım. Öngörülebilir gelecekte hiçbir Atlantisli gazabımı göze alamayacak olsa da, sırtına bir hedef tahtası çizdim, bu yüzden yine de sana rünler vermek istiyorum - ama büyü istemiyorsan, hayatının geri kalanında bir muhafızın olacağını bil."

"Neden doğaüstü güçler istemeyeyim ki?"

"Çünkü seni bana ve benim dünyama bağlayacak." "Ben zaten sana bağlıyım."

Tarian manik adımlarını durduruyor ve uzun, çok uzun bir süre bana bakıyor. Sonra smokin ceketini silkiyor, altın kafatasını sağ manşetinden çıkarıyor ve kolunu sıvıyor.

Muhteşem ön kolundaki kesintisiz rün dizisi, loş ışıktaki altın renginde parlıyor. Benim seyir zevkim için soyunduğunu sanmıyorum - ne de olsa parmakları ikinci kol düğmesi üzerinde çalışmıyor - ama lanet olsun, eğer bu benim korkumun bir kısmını uzaklaştırmıyorsa.

Elini siyah saçlarının arasına sokup jöleli buklelerini karıştırdığında vücut ısım birkaç derece daha yükseliyor.

"Sana en iyi nasıl söyleyeceğime karar vermeye çalışıyordum." Bana doğru bir adım attı. Durdu. Bir adım daha attı.

Gözlerimi kısıyorum çünkü bana yaklaşmak neredeyse işkence gibi geliyor. "Neyi en iyi nasıl anlatabilirim?"

Kirpiklerini sayabileceğim kadar yakınımda duruyor ama dokunamayacağım kadar da uzakta. "Özgür olduğunu. Benden."

Başım geriye doğru sallanıyor. "Bekle, bu... bu gecenin hepsi bir rüya mıydı?" Boğazı titriyor. "Hayır. Gerçekti."

"O zaman anlamıyorum." "Özgürsün, sevgilim."

"Neden bu kelimeyi tekrarlayıp duruyorsun? *Özgür*. Sanki daha önce kafese kapatılmış bir hayvanmışım gibi."

"Hayvan değil." Bir adım daha atıyor ve elini yanağıma doğru kaldırıyor. "Ama benim büyümlerim kafese kapatılmıştın." Dokunuşu da sesi gibi titretiyor.

Tarian'ın geçtiğimiz hafta içinde birçok duygudan geçtiğini gördüm ama hiç titrediğini görmemiştim. Bu neredeyse ağzından dökülen kelimelerden daha endişe verici.

"Aman Tanrım." Nefesimi tutup bir adım geri çekiliyorum, sanki araya mesafe koymak rünüme uzanıp onu hortumlamasını engelleyebilirmiş gibi. "Artık rünleri nasıl geri alacağını biliyorsun, benimkini de geri almak istiyorsun!" Bir şey kafama dank etti. Bir adım daha geri atmamı sağlayan bir şey. "Kahretsin, gerçekten beni öldürmeyi mi planlıyordun?"

Göz kırıyor. "Ne?"

"Büyünü canlı bir bedenden geri alamazsın." Gözlerimi kırıştırıyorum, biraz kızgın ve çokça incinmiş bir halde.

"Calanthe, bu-" Saçlarını tekrar karıştırıyor.

"Geleceğimizi gördüm."

"Ne zaman?"

"İki saat önce falan. Üç çocuğumuz var, seni pislik. Üç tane. Ve hepsi aynı anda."

Boynunu dikleştirir, gözlerini kısar. Artık vücudundaki hiçbir şey titremiyor. Kendine güvenin ve duruşun resmidir. "Bu beni nasıl bir pislik yapar?"

"Çünkü *üç* bebek, *bir* hamilelik. Bunun Brezilya ağdasından daha fazla zarar vereceği kesin." Alt bölgelerimi gösteriyorum. "Ama daha çok benden kurtulmayı tartışıyorsunuz."

Alay ediyor. "Senden kurtulmayı tartışmıyorum."

"Özür dilerim. Beni *serbest bırakmak*." Kelimeyi ısırarak söyledim.

Çenesi titriyor.

"Rüyada çok mutlu görünüyordun. Çok da gururluydun. Fikrini ne değiştirdi? Bu gece benden daha çok hoşlandığın birini mi gördün? Hepsi bu, değil mi? Muhteşem bir Atlantisli varken neden rüküş bir ölümlüyle kalasın ki?"

"Siktir." Ben sendeleyerek geri çekilmeme fırsat vermeden aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kollarını belime doluyor. "Calanthe, gördüğün şey geleceğimizin bir hayali değildi."

"Bazı rüyalarım önceden haberciydi," diye mırıldanıyorum, umutsuzca parçalanmamaya çalışıyorum, sadece kolları beni tek parça halinde tutsa bile.

"Bu kimyasal bir halüsinasyondur. Bir insan öldüğünde sadece geçmiş gözlerinin önünden geçmez. Özlemini duydukları geleceği de görürler."

"Ne?"

Çenesini bir o yana bir bu yana çeviriyor, boynundaki damarlar göz bebekleri gibi şişip büzülüyor. "Büyüm seni ölümsüz yapmadı. Sadece uykunu büyüledi."

"Ne?" Uzaklaşmaya çalışıyorum ama izin vermiyor. "Beni son nefesinle uyandırdın."

Bu sefer, gümbür gümbür atan göğsüne o kadar sert bastırıyorum ki geriye yaslanmayı başarıyorum. "Ben.. Lanet olsun. Öldüm mü?"

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor.

"Tabii ki ölümümü eğlenceli bulacaksın, Hades. Adını yeraltı dünyasının lanet tanrısından almışsın. Tek bildiğim, aslında o olduğun." Ben "Ne olmuş yani?" diyene kadar gülümsemesi giderek artıyor. Ben ölüyken, değerli küçük rününü telafi mi ettin?"

Dudakları düzleşir. "Duşumuz bitene kadar onu geri aldığımı fark etmemiştim.

O zamana kadar biraz dikkatim dağılmıştı."

Başımı sallıyorum. Neden salladığımdan emin değilim. Sadece sağa sola, sola sağa hareket ettiğini biliyorum. "Onu geri istiyorum!" Aniden tiz bir sesle. "Rünümü geri istiyorum."

"Yapamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Tulumumun fermuarını açmak için kollarımı kıvrıyorum. Parmaklarım fermuardan sıyrıldığında, ön kolunu yakalıyorum ve acımasızca pompalanan göğsüme yapıştırıyorum. Büyüsünün ısırığını hissetmek için bekliyorum, derimin altında kayarken acısını hissetmek için bekliyorum, parladığında sıcaklığını hissetmek için bekliyorum.

hiçbirini hissetmiyorum. "Yarın sana rünleri vereceğim."

"Herhangi bir rün istemiyorum, Tarian! *Senin* rününü istiyorum. Senin olmak istiyorum. Hayallerimizi geri istiyorum." Manik tutuşum kolunun etrafında gevşiyor. "Üçüzlerini istiyorum."

Beni kendine doğru çekerken ağzı kıvrılıyor. "Benim olmak için rune'uma ihtiyacın yok. Tek ihtiyacın olan benim aşkım ve sonsuza dek buna sahip olacaksın. Eğer gerçekten istediğin buysa."

"Neden başka bir şey isteyeceğimi düşündün ki?" "Çünkü ben son derece kusurlu ve berbat bir adamım."

Sıcak gözlerimi deviriyorum ve boynunu avuçluyorum. "Senin hiçbir kusurun yok." Yüksek topuklu ayakkabılarıma rağmen ağzına ulaşmak için parmak uçlarıma basmak zorunda kalıyorum.

Öpüşmemiz vahşi. Dilimiz, dişlerimiz ve kalbimiz. Dokunuşumuz, çılgınca. Birleşmemiz, muhteşem.

Ancak daha sonra, birbirimize yaslanmış, terden kayganlaşmış tenlerimiz soğurken, uzun zaman önceki bir gizemin cevabı kafamda beliriyor. "Bu sihir değil."

Tarian kolumun kenarını okşuyor. "Ne değil?"

"Aramızdaki saçma kimya."

Rünlerinin sönük ışıltısında dudaklarının kasıldığını görüyorum. "Oldukça büyümlü hissettiriyor."

Dirseklerimi başının iki yanına yerleştiriyorum. "Ama değil."

"Biliyorum, sevgilim." Sırtımın küçük kısmını okşuyor, başparmağı sanki eskiden orada parlayan harflerin izini sürer gibi, sanki onları tekrar etime kazımak ister gibi hareket ediyor.

Keşke yapabilseydi. "Hayallerimizi paylaşmayı özleyeceğim."

"Artık benim hayatımı paylaşacaksın. Gerçi bunun bir hediye olduğundan pek emin değilim."

Onu öperim. ". "

"Gerçekten korkmuyor musun?"

"Senden mi?" Sırıtiyorum. "Eğer bu seni tahrik ediyorsa, korkmuş gibi yapabilirim." Ağzımı avuçluyorum ve ciyaklıyorum, "Tarian, seni canavar! Lütfen bana işkence etme."

Kıçımı patlatıyor. "Bana dokunmaktan mı

bahsediyorsun?" "Hayır, Tarian. Korkmuyorum."

Yüzündeki kemikler yeniden düzenleniyor, keskinleşiyor. "Beni asla terk etmeyeceğine yemin eder misin?

Özellikle de başka bir erkek için."

Kıskançlığı açıkçası kafa karıştırıcı. O tanrıların tanrısıdır, tüm dünyadaki herkese sahip olabilecek kadar çok güce, zenginliğe ve güzelliğe sahip bir adamdır.

"Yemin ederim." Aklımın bir köşesinde gamzelerimi derinleştiren ve kaşlarını aşağıya doğru eğen bir fikir beliriyor. Madene ziyaretten sonra bir dövme salonuna gidip eski günlerin hatırına omurgama *maden* kelimesini yazdıracağım.

"Bu gülümseme de neyin

nesi?" "Bu bir sürpriz."

"Sürprizleri sevmem."

"Tabii ki bilmiyorsun." Yumuşayana kadar gülümsememi sert dudaklarına bastırıyorum. "Ama bunu seveceksin, hayvanım."

Sonsöz

CALANTHE

T Gökyüzü o kadar göz kamaştırıcı bir mavilikte ki gerçeküstü görünüyor. Tıpkı geçen hafta gibi. Dorian ve Electra'nın Boston semalarında uçurdıkları helikopterde yanımda oturan adama çok benziyor. Elimi tutan adam

Sanki rüyalarımızdaki gibi elimden kayıp gideceğinden endişeleniyormuş gibi.

Büyülü bağımızı kaybettiğimiz için kalbim acı dolu bir gümbürtü çıkarıyor. Tarian beni kaybetmekten korkuyor olabilir ama ben onu kaybetmekten çok daha fazla korkuyorum. Dün gece uyumaya bile cesaret edemedim, soğuk bir yatakta fikrini değiştirmiş bir adamla uyanmaktan korkuyordum. Hâlâ başkalarına dokunmaktan endişe ediyor olabilir ama gerçek şu ki dokunabilir ve ben bundan nefret ediyorum.

Parmakları öyle aniden açılıyor ki irkiliyorum.

"Neden bıraktın?" Sesim daha çaresiz çıkabilir miydi?

Doğaüstü duyma yetisine sahip olmadığım için kulaklığımı kenara kaydırıyor. "Acı çekiyor gibiydin."

Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve bir daha çalamasın diye kucağıma taşıyorum. "Acı çekmiyorum. Korku içindeyim." *Korku içinde...* Bu düzgün bir İngilizce mi? Kulağa doğru gelmiyor ama umursamıyorum.

"Annene zarar vermeyeceğim, Calanthe."

Parmakları sağlam ve uzun, kan kaybindan ve tutsaklıktan dolayı hâlâ çok solgun.

"Bu değil- Şey, öyle..." Dudaklarımı yalıyorum ve tuğla ve camdan şehrimin etrafında ham ipekten bir cıvata gibi parıldayan okyanusa bakıyorum. "Ben

Şu anda *korku içindeyim*" -hâlâ kulağa yanlış geliyor- "bu rüyadan uyanacağım Tarian."

Yanağımı okşuyor. "Bu bir rüya değil sevgilim; bu bizim gerçekliğimiz. Şimdi ve sonsuza dek."

Dudaklarının bir fırçasıyla güvensizliğimi silip süpürürken iç çekiyorum. Gün bitmeden güçlere sahip olacağımın farkındayım - otuz yıldır büyü verilen ilk insan - yine de boynumdaki bir yazının omurgamı süsleyen yazının yokluğunu daha da artıracığından endişeleniyorum.

Birkaç dakika sonra Dorian helikopteri Marion Kulesi'nin çatısına indiriyor. Tarian'a -yüzüncü kez- büyüünün anneme zarar vermeyeceğinden emin olup olmadığını sormamak için kendimi zor tutuyorum.

İyi olacağına söz verdi. Hadezelere tapmasa bile büyüünün ona zarar vermeyeceğine yemin etti. Ne de olsa ona dokunacak olan o, tam tersi değil.

Yine de Tarian helikopterden inmeme yardım ederken, sinirlerim şortumun paçası kadar yıpranmış durumda. Her gibi huzursuzluğumu hissediyor, çünkü beni yere bıraktığında yanaklarımı okşuyor ve -güneş doğduğundan beri yüzüncü kez- sihrinin onu iyileştireceğine yemin ediyor.

"Kalbim bunu biliyor, Tarian. İnanmakta güçlük çeken zihnim."

Çenesi sıkıştı. Beni dün geceki ruh tartma partisine getirdiği için yine kendini mi suçluyor? "Bunu erteleyebiliriz. Birkaç gün sonra tekrar gözden geçiririz."

"Hayır." Soluk keten ceketinin yakalarını kavriyorum, muhteşem siyah stiletolarımı yukarı itiyorum ve onu öpüyorum.

Kolları bana dolanıyor, beyaz, mendil yumuşaklığındaki Fleetwood Mac tişörtümü kırııştırıyor. Süslü tulumu geri dönüştürmekte tereddüt ettim mi? Evet, tereddüt ettim. Özellikle de Tarian özel bir yata binmek üzere olan nazik bir gazilyoner gibi giyinip dolabından çıktığında.

Sonunda, Tarian'ın bir günde yapmayı planladığı seyahat miktarını göz önünde bulundurarak şıklık yerine rahatlığı seçtim. Ayrıca, gösterişli bir kıyafetin annemi biraz tuhaflaştıracağından şüpheleniyordum. Özellikle de zihni berraklaştığında.

Eğer temizlenirse.

Eğer düşüp ölmezse.

Asansörle aşağı inerken kimin daha gergin olduğundan emin değilim. Dorian ve benim aramda bir atış. O parmaklarını kalçalarında gezdirirken, ben şortumun yıpranmış ipleriyle oynuyorum.

"Çok uygun." Electra tişörtümü başıyla işaret ediyor.

Kaşlarım çatılıyor, ta ki grubun adının altında *Rüyalar* kelimesinin teknik renklerle basıldığını fark edene kadar. Bunu görmek boğazımdaki yumruyu sertleştiriyor. Yığınla kıyafetim olmasa da dört tişörtüm daha vardı. Neden kaybettiklerimi hatırlatan birini seçmek zorundaydım ki?

Electra garip tepkime kaşlarını çatarken, Tarian avucunu başparmağı ve işaret parmağı kelimenin alt yarısını gizleyene kadar göğüslerimin altına kaydırıyor ve sonra beni yanına yatırıyor. Bunu şarkının adının beni tedirgin ettiğini hissettiği için mi yoksa sadece beni daha yakın istediği için mi yaptığını bilmiyorum.

Asansör çaldığında ve Dorian kapının kilidini açtığında gömleğimin hüznü ironisi aklımdan uçup gidiyor. Diego bizi gamzeli bir gülümsemeyle karşılıyor ve Tarian'ı görünce ölçülü ve tedirgin olmanın tuhaf bir karışımına dönüşüyor.

"Scrabble önerdiğim bir saat öncesine kadar gayet iyiydi. Özür dilerim Bayan Bloom." Karamel teni kızarana kadar boynunun yan tarafını ovuşturuyor. "Bayan Murphy bana ancak benim gafımdan sonra söyledi. Aklından çıkardım ama hâlâ sıkıntılı."

Dünkü duygusal iniş çıkıştan dolayı hâlâ şişmiş olan göz kapaklarımın ardında biriken sıcaklığı göz kırparak geri alıyorum. "Bilemezdin."

"Bayan Murphy'ye sormalıyım."

Bu yüzden kendini hırpalamayı bıraksın diye koluna dokunuyorum. "Onu güvende tuttuğun için teşekkür ederim." Sonra yanından geçip gidiyorum, Electra peşimde.

"Scrabble'ın hikayesi ne?" diye mırıldanıyor.

"Babam öyle teklif etti."

"Ah, ."

Annemin yemek odasındaki sandalyede oturup pencereye doğru eğildiğini görünce duruyorum. Boston Limanı'nın üzerinde süzülen martıları izliyor, Tarian'ın fırtınası şiddetlenirken muhtemelen katlanmış halde tuttukları kanatlarını geriyorlar.

"Eğer bu işe yararsa," diye mırıldanıyorum, "babam onu sonsuza dek terk eder."

Electra'nın tuhaf bakışları gergin yüz hatlarımda üzerinde geziniyor. "İşe yarayacak."

Bir yanım şüpheci, bir yanım da endişeli olsa da başımı sallıyorum.

Apartmanın bir yerinde tuvaletin sifonu çekiliyor, ardından tanıdık bir anahtar şingirtisi ve terlikli ayakların ağır sürtünmesi geliyor. Bir saniye sonra komşumun cıvı cıvı sesi sessiz oturma odasını dolduruyor. "Lisa, bak kim dönmüş!"

Annem martılara doğru dönüyor. Kestane rengi gözlerinin dış köşelerinde kırışıklıklar belirdiğinde ve ondan bana miras kalan geniş ağzı inceldiğinde beni tanıyamadığını anlıyorum.

"Bayan Fiona'nın başı geriye doğru eğilir. Ve geri. Tarian ortaya çıkmış olmalı.

"Yüce Tanrım." Haç çıkarır ve geri çekilir.

Tarian tam arkamda durdu, vücudu benimki kadar sağlam değildi. "Bayan Murphy, Diego bana İrlanda'da bir ev almak için para biriktirdiğinizi söyledi." Elini kalçama koydu.

Bir, iki kez yutkunuyor.

"Arkadaşım" -Dorian'ı işaret ediyor- "hayalinizdeki evi bulana kadar bir emlakçıyla atalarınızın topraklarını gezmenizi ayarlıyor."

Bayan Fiona'nın çenesi sanki kemik yerine eski kauçuktan yapılmış gibi gevşiyor. "*Neden?*"

"Çünkü Blooms'a gösterdiğiniz nezaket için size teşekkür etmek istiyorum." "Bana evleri gezdirerek mi?"

"Sana bir tane alarak." Tarian'ın parmakları okşamaya başlar.

Endişeli bakışları kalçama, Tarian'ının üzerine koyduğum elime düşüyor. "Bütün bir ev mi?"

"Genelde insanlar bütün evleri yarım tercih ederler," diye kestirip atınca dudaklarımın gergin çizgisinde bir gülümseme beliriyor.

Bayan Fiona'nın göz kapakları iner, kalkar, iner, . "Siz T-Tarian Hadez'siniz."

Bu isim annemin kaşlarını

karıştırdı. "Öyleyim."

"Tarian."

"İsim üzerinde ayrıcalığım olduğunu sanmıyorum." Tarian'ın nefesi kafa derimi gıdıklıyor.

Göğsü öylesine telaşlı kalp atışlarıyla inip kalkıyor ki, kordonundaki anahtarlar Bryn'in bilezikleri kadar sert şingirdiyor. Bu ses, arkadaşımın buz gibi bakışlarını zihnimde yeniden canlandırıyor ve çıplak uzuvlarımda tüylerim diken diken oluyor.

Tarian beni kendine doğru çekiyor, eli kıvranan karnıma gidiyor ve dokunuşu ve sıcaklığı bir arkadaşı kaybetmiş olmanın acısını hafifletse de ne yazık ki yok edemiyor.

Birden Bryn'i zihninden silebileceğini fark ettim. Kendini silebilirdi. Bu haftayı silebilir. Her şeyi benden alabilir. Herkes yapabilir. Atlantis madenini ziyaret etmek için duyduğum sabırsızlık ilkel bir ihtiyaca dönüşüyor.

"Fi, büyük bir şey seç çünkü *biliyorsun* Nick, Callie ve ben ziyaret için uğrayacağız." Annemin kristal sesi düşüncelerimi kesip atıyor.

"Satılık şatoları olduğunu duydum." Tarian'ın bir ton parasını harcama tehdidi karşısında kıvrınmasını bekliyormuş gibi ona bakıyor.

"Gönlünüzden ne geçiyorsa, Bayan Murphy." Tarian'ın sesi, temkinli komşumu etkilemeyen eğlenceli bir tını ile yankılanıyor.

Kutsal Avcıların insanları Atlantislilere karşı güvensiz hale getirme çabaları açıkça meyvesini verdi. Tarian'ın cömertliğinin Bayan Fiona'yı yıpratacağını tahmin ediyorum, peki ya dünyanın geri kalanı? Kendisini ve halkını nasıl algıladıklarını umursuyor mu? Belki de gerçekten terör estirmekten hoşlanıyordur.

Annem sandalyesinden kalkıp bize doğru geliyor ve örme hırkasının kemerini yeniden ayarlıyor. "Kızımın hayatında yeni bir erkek olduğunu fark etmemiştim." Bana anlamlı bir bakış fırlattı, "*Lucas ne olacak?*" der gibiydi. Ya da belki, "*Birileri bir sır saklıyormuş.*" der gibi.

"Anne, seni Tarian'la tanıştırmak istiyorum." Yüzümü çevirip ona bakıyorum. "Benim..."

"Senin...?" diye soruyor.

"Nick'i," diyor Tarian, kirpiklerime yapışan haydut bir gözyaşını ürküterek.

Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzülürken annem kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Gerçekten mi? Bunlar doldurulması gereken büyük ayakkabılar, Bay Hadez."

Bayan Fiona kollarını dayanışma içinde kavuşturarak anneme doğru yaklaşıyor. "Gerçekten büyük. Kocaman. Ve evet, büyük ayaklarınız var ama arkadaşım bunu mecazi anlamda söyledi."

Electra homurdanıyor.

"Ne kadar uzun?" Annemin pixie kesimi sabah güneşi tarafından arkadan aydınlatılıyor ve saç telleri kahverenginin daha koyu bir tonu gibi görünüyor.

"Ne ne kadar anne?"

"Siz ikiniz ne zamandır-"

"Canoodlin' mi?" Bayan Fiona'nın kelime seçimi Electra'nın kıkırdamasına neden oldu.

Bu o kadar alışılmışın dışında bir şey ki, bir an için dikkatimi derimin altında çatırdayan milyonlarca sinirden uzaklaştırıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor avucuyla bastırmaya çalışıp başaramadığı kıkırdamalar arasında.

"Yani?" Bayan Fiona burnunun ucuyla Tarian'a bakana kadar çenesini bir kademe daha yukarı kaldırıyor. Yani bana. Neredeyse iki kafa büyüklüğündeki fark yüzünden hâlâ Tarian'a bakıyor.

"Bir hafta," diye itiraf ediyorum sonunda, her ne kadar on hafta gibi gelse de. Sanki hiç

Hayatımda Tarian Hadez yemedim.

Dorian'a Atlantisçe bir şeyler söyleyerek Bayan Fiona'nın göz bebeklerinin şişmesine neden olur. "Dorian seyahatinizin ayrıntılarını gözden geçirmek istiyor Bayan Murphy. Neden onu mutfağa kadar takip etmiyorsunuz?"

Bayan Fiona'nın kolları düğümlerinden düşer ve uzaklaşır.

"Gözlerin," diye soluk soluğa kalıyor annem. "Ona ne yaptın?"

"Buna zorlama deniyor, Bayan Bloom."

Yüzümü buruşturuyorum bunu açıklamasının tek sebebinin onun zihnini silmek üzere olması olduğunu hissediyorum.

"Şimdi onu senin üzerinde kullanacağım. Benden ya da halkımdan korkmanızı gerektirecek hiçbir şey yok Bayan Bloom."

Tarian benden uzaklaştığında ağzımın içi tebeşir gibi kuruyor, sonra ensesi alevlendiğinde ve annemin gözleri parladığında daha da kuruyor.

Parmaklarım benimkilerin etrafında kenetleniyor, spastik titremelerini yatıştırıyor. "Onu geri almak üzeresin, Callie."

Tarian avuçlarını annemin başının üzerine koyarken Electra'nın sözünü parmaklarını kavradığım gibi kavriyorum. Uzun parmakları hem hayatları sona erdiren hem de yeniden başlamalarını sağlayan o kör edici ışığı yaymaya başladığında, gıcırdayan dişlerimin arasından bir inilti geçiyor.

Tarian kendi dilinde bir şeyler mırıldanıyor ya da belki İngilizce konuşuyor. Çılgınca atan nabzımdan bir şey anlayabildiğim söylenemez. Annemin gözbebekleri küçülmeden önce genişliyor. Burun delikleri de genişliyor. Bana mı öyle geliyor yoksa damarları mı parıldıyor? Bu normal mi?

Tarian'ın yüz ifadesini kontrol ediyorum - sakın bir odaklanma - sonra Electra'nınkini - büyülenmiş bir hayranlık. Kalbim hâlâ göğsümden fırlayacakmış gibi hissettirse de, ciğerlerim artık bir arabanın ezilmiş kaputu gibi gelmiyor. Nefes alıyorum, bir nefes, iki, üç. Hava kanıma o kadar hızlı karışıyor ki başım dönüyor ve hafifçe sersemliyorum.

"Tutun onu," diye homurdanıyor Tarian.

Gözlerimi kırpttırıyorum. Neden annemin kucağına alınması gerekiyor? Bir şeyler mi ters gitti? Electra'nın kolu belime dolandığında, kastettiğı "o "nun ben olduğumu anlıyorum. Annem sonbaharın ölüsündeki bir yaprak gibi titremiyor. Sakin ve dengeli, elleri açık ve rahat, ağzı yumuşak, boğazı gevşek, gözbebekleri geniş ve... düşünceli.

Bu normal mi?

Ürkek bir nefes aldığında kalbim duracak gibi oluyor.

Tarian ellerini kaldırır. Kadın göz kırpttırıyor. Gözleri ışı ışı. Kuzu gibi ve temkinli.

Bir elini alnına götürüp çatık kaşlarını yoğuruyor, Tarian'a, oturma odasına, Electra'ya ve bana bakarken kaşlarını kaldırıyor. "Callie, bebeğim, hangi cehennemdeyiz?"

"Bir arkadaşımın evinde anne."

Electra ve Tarian'ın arasına bakar, sonra daha uzağına bakar. Dorian, Diego ve Bayan Fiona'yı görebiliyor mu, yoksa sadece seslerini mi duyuyor? "Peki, beni tanıştıracak mısın?"

Electra elini uzatır. "Ben Electra Serran. Bana Elle diyebilirsiniz." Annesi ona temkinli bir gülümseme sunuyor. "Kızımı nereden tanıyorsunuz?"

"Onunla Bay Hadez aracılığıyla tanıştım." Electra bir adım geri çekilen ama bakışlarını annemden ayırmayan Tarian'a başıyla selam veriyor.

"Tarian, hanımefendi," diyor, bakışları onun gözleri ve nabız noktası arasında gidip geliyor.

"Peki nasıl tanıştınız-oh. Ne aptalım. Sizi Bryn tanıştırmış olmalı." Gözleri parlıyor. "Annesi amcanla evleniyor, değil mi?"

"Sanırım düğün iptal edildi ama evet, Tarian'la böyle tanıştım anne. Bryn sayesinde." Bryn'in adı anıldığında ortaya çıkan inatçı yumru boğazımı yeniden şişiriyor.

"O da burada mı?"

Başımı salladım. "Aramız biraz bozuldu." Bunu Bryn çiçekçiye uğrarsa diye ekliyorum.

Kahretsin, ya uğrarsa? Ya acısını annemden çıkarmaya karar verirse? Solgun olmalıyım, çünkü Tarian aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kolu Electra'nınkinin yerini alıyor.

Yüzüne bakıyorum. "Annem bizimle Atlantis'e gelebilir mi?" Sormadığım şey şu: *Ona da rün verebilir misin?*

"Bu ona bağı sevgilim, bana değil."

"Bu biraz da sana bağılı," diye mırıldandım. "Kanal sen olduğun için."

Ağzımın kenarına tüy kadar yumuşak bir öpücük konduruyor. "Eğer rünleri istiyorsa, onlar onun. Ben Bayan Murphy'nin gezisinin gidişatını kontrol ederken sen de onunla oturup her şeyi anlatsana."

"Her şey mi?" Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Her ne kadar tüm sırlarımı açıklamak istesem de, onun aklıyla oynanmasını istemiyorum.

Sonsuza dek dikkatli olan tanrım kulağıma mırıldanıyor, "Her şey, Calamity. Ne de olsa torunlarının büyüğü olacak. Her şeyi bilmeye hakkı var." Şaşkın dudaklarımı öpüyor, sonra Electra'ya onu mutfağı kadar takip etmesi için sesleniyor.

"Sevgilim...?" diye mırıldanıyor.

Anneme hızla baktığımda onun da Tarian'ın söylediklerini tekrarladığını fark edince boynum çatlıyor.

"Rünler mi? Atlantis? Conduit? Tarian Hadez? Konuşacak çok şeyimiz var, değil mi bebeğim?" Göğsünü ovuşturuyor, bu da nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Neyin ? Bir yerin mi acıyor?"

"Sadece kalbim." Yükselen paniğimi hissetmiş olmalı ki bana doğru iki adım atıyor, omuzlarımı kavırıyor ve fısıldayarak telaşımı bastırmaya çalışıyor.

"Hiçbir sorunu yok Callie."

"O zaman neden acıyor?"

"Çünkü o adamın sana bakışı bana babanı hatırlattı. Eskiden-" Sesi titriyor. "Eskiden bana nasıl baktığını."

Kirpiklerimde kaynayan sıcaklık yüz hatlarını bulanıklaştırıyor. "Keşke burada olsaydı anne. Keşke Tarian'la tanışabilseydi."

"Biliyorum, bebeğim." Dudaklarında nazik bir gülümseme beliriyor. "Ama seni izlediğinden hiç şüphem yok. Muhtemelen dürbünle ve bir bardak viskiyle."

"Ürkütücü," diye mırıldanıyorum hıçkırıklar arasında.

"Şunu dolu bir şişe yap. Küçük kızı, en büyük hazinesi, sadece aşkı bulmakla kalmadı, aynı zamanda bir Atlantisliyle birlikte oldu."

"Bu konuşma için muhtemelen oturmalıyız."

"Önümüzde transatlantik bir uçuş var. O zaman bol bol oturacağız."

"Geliyor musun?"

Gözlerini benden kaçırıyor. "Tabii ki gidiyorum. Kızımın egzotik, büyüğü bir adada kaybolmasını istemiyorum. Özellikle de onu yeni aldıktan sonra."

geri..." Kaşlarını çatıyor.

Kalbim hareketsiz duruyor.

"Üniversiteden ne zaman mezun oldun?" "İki yıl önce," diyorum.

Kaşlarını . "Çok garip. Sanki... dün gibi." "Biliyorum.

Son iki yıl senin için zor geçti."

Nefes nefese kaldı. "Evet. Üzgünüm bebeğim. Baban öldüğünde, ben... kendimi bıraktım."

Göğsüm titriyor. "Ama

artık döndüm."

Kollarımı ona doluyor ve sıkıca kavıyorum ama yeterince sıkı hissetmiyorum.

"Ee, Atlantis?" Başımı omzuna yasladığımda parmakları saçlarımda geziniyor. "Oraya bronzlaşmak için gitmiyoruz, değil mi?"

Tarian ön kapıda durup Serranlarla sohbet etse de, gözleri benim üzerimde. Hep benim üzerimde.

"Sihre inanır mısın anne?" "Bana

var olduğunu söylediğin zaman mı?"

"Evet. İşte zaman sana gerçek olduğunu söyleyeceğim."

Sonsöz

TARIAN

I Bizi memleketime götürecek özel jetin mutfağında Calanthe'nin annesine yaklaştım. "Nasıl hissediyorsunuz Bayan Bloom?"

Fiziksel olarak Calanthe'nin rüyasında tanıştığım kadına tıpatıp benziyor; duygusal olarak ise çok farklı, kabullenici ve meraklı.

"Lütfen, Tarian. Bana Lisa de. Nasıl hissettiğime gelince..." Yumuşak kahverengi gözleri, Electra'nın pilotlarımın elinde bulunan dergilerden birinde gösterdiği bir şeye gülümseyip başını sallayan kızının üzerinde. "Uzun zamandır hissetmediğim kadar iyiyim. Calanthe bunun için sana teşekkür etmem gerektiğini söyledi."

"Önemli bir şey değildi." Evian şişemin kapağını çeviriyorum ve hepsini içiyorum.

Lisa sırtıyor. "*Hiçbir şeyin* tuhaf bir tanımını var, tatlım."

Sevgi sözcüğü beni öyle şaşırtıyor ki boş şişeyi kırıyorum. Kalbimde pek çok şey var ama tatlı değil. "Madeni ziyaret edip etmeyeceğinize karar verdiğiniz mi?"

Bakışlarını kızına çeviriyor. "Calanthe yapmamı istiyor." "Ama sen ne istiyorsun, Lisa?"

"Tersine çevrilebilir mi? Ayrılmak istersem diye mi?"

"Evet. Bu hayatla işinin bittiğine karar verdiğin gün, seni rünlerinden kurtarabilirim."

"Yapar mıydın? Kızım yapmaman için sana yalvarsa bile."

"Kimseyi yaşamaya zorlamam."

Lisa birkaç kez başını sallıyor. "O zaman sanırım ensem senin süslemen için Tarian." Gülümsüyor ama kıvrımlarının kenarında hüzün var. Onu geri getirmiş olabilirim ama kocasının öldüğü gün kaybolan o parçasını geri getirmeyi başaramadım. "Bryn'in ona zarar vermeye çalışacağına inanıyor musun?"

"Bryn'in zihni tamamen silinecek, yani hayır. Ama benimle kaldığı sürece pek çok kişinin kızınıza zarar vermeye çalışacağına inanıyorum." Boş su şişesinin kapağını vidalamaya çalışıyorum ama yivleri izlerle eşleştiremiyorum. "Dün gece onun zihninden her şeyi silmekte tereddüt ettim ama... yapamadım." Beni seçen kıza bakarken kaslarım sıkıştı. Beni uyandıran kıza. "Umarım bencilliğim için beni affedebilirsin Lisa."

"Bencillik mi? Tatlım, buna aşk denir. Ne kadar nadir olduğunu biliyor musun? Ne kadar değerli?"

"Calanthe yine de benden uzakta daha güvende olurdu."

"Ben buna inanmıyorum. Bence olabileceği tek şey mutsuzluk olurdu, Tarian."

"Hatırlamazdı."

"O hissi hatırlardı. Bir şeylerin yanlış gittiğini bilirdi." Lisa, ben ona yol verdiğimde almaya geldiği böreği yere bıraktı. "Kalbinizin dünyadaki her şeyden daha sert, daha hızlı ve daha uzun atmasını sağlayan o kişiyi bulduğunuzda, ona tutunursunuz. Ona değer verirsiniz. Asla, hiçbir koşulda onu bir kenara atmazsınız. Ve eğer ayrılırsanız, bu kararı birlikte verirsiniz."

Kalbim gıcırdayarak çığlık atarak durdu. *Ayrılmak mı?*
Lanet olası asla.

Görünüşe göre su şişesinin içinde hâlâ biraz hava .

Calanthe bana kaşlarını çatıyor, sonra bacaklarını çözüyor ve Electra ile paylaştığı divandan kalkıyor.

"İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım." Lisa bir tepsi dolusu hamur işi alır ve koltuğuna geri döner.

Onu kızıyla bakışırken yakaladım. Muhtemelen etrafımda dikkatli dolaşması için sessiz bir uyarı.

Mutfağa ulaştığı anda Calanthe granit çenemi avuçluyor. "Neden biri madene tekme atmış gibi görünüyorsun?"

"Ayrılık bir seçenek değildir, bu yüzden bunu asla masaya koymayın."

Başını geriye atar. "Kahretsin. Ben de tam bunu önerecektim."

Gülmedim. Hayır, hayıflandım. Ve plastiği biraz daha ezdim.

Mutfak kapısını kapatan düğmeye basıyor, yassılaştırmış plastik şişeyi parmaklarımdan çekip alıyor, sonra kollarını boynuma doluyor. "Bunun nereden geldiğini söylemek ister misin?"

"Annen," diye .

Kaşları birbirine doğru kayıyor. "Annem ayrılmamızı mı tavsiye etti?"

"Hayır, eğer *istersek* bunun ortak bir karar olması gerektiğini söyledi," diye çıkıştım.

"Şey, tabii ki."

"*Açıkça* mı?" Uçak zıplayınca Calanthe'nin elleri daha da sıkışıyor.

"Birincisi, aşkım, lütfen uçağı düşürme. İkincisi, eğer *ikimiz* de birlikte kalmak zalimce ve olağandışı bir ceza olur, değil mi?"

"Lanet kalbimin atmasını sağladın Calamity. Eğer beni terk etmeye kalkarsan muhtemelen yine duracak."

Gamzeleri ortaya çıkıyor. "Umarım öyledir, çünkü başkası için yenilmesini hiç istemem."

Hırlamakla onu becermek arasında kaldım. Sonunda ikisini de yapıyorum. Vernikli ahşap panele bir ses bariyeri ile vurduktan sonra, düğmesini koparıyorum, elimi tangasının içine daldırıyorum ve sıırıslıklam olana ve omzuma karşı adımı söyleyene kadar klitorisini çalıştırıyorum.

Ancak o zaman fermuarımı açıyorum. "Şorttan ve tangadan kurtul. Kalsın-"

"Topuklar mı?"

Sırıyorum. O da bana sıırttı. Sonra kışını avuçlayıp onu yukarı kaldırıyorum. Eve doğru süzülürken kolları boynuma geri döndü. Onu benden hiçbir şey hatırlamadan göndermeyi düşündüğümü düşününce... ürperiyorum.

Kalçalarını sallamaya başladığımda bana neyin yanlış olduğunu sormuyor. Sadece topuklarını kışıma gömüyor ve ben onunkilere bakarken o da gözlerimin içine bakıyor. Gözbebeklerini çevreleyen renkler dalgalanıyor; yeşil, griyi gasp etmeden önce altına karışıyor.

"Seni seviyorum, hayvanım," diye mırıldanıyor, sözleri kalbimi yumrukluyor, daha sert, daha hızlı çarpmasını sağlıyor.

Taşı ete dönüştürmesine şaşmamalı. Benim üzerimdeki üstünlüğü doğaüstü bir şey.

İticilerim nabzımla aynı hizaya geliyor. Muhteşem vücudunu bir kolumun üzerinde dengeledikten sonra klitorisini parmaklamak için aramıza uzanıyorum. Onu bekliyorum

Omurgamı kavuran ateşin içimden çıkıp onun içine girmesine izin vermeden önce gel.

Aletim ağlayıp yumuşarken yüzümü boynuna gömüyorum. "*T'adoshek, me belesa,*" diye mırıldanıyorum kır çiçeği tenine karşı.

Parmakları kısa siyah saç tellerime dolanıyor, köklerinden lezzetli bir şekilde çekiştiriyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sana tapıyorum, güzelim."

Gırtlığı, kaygan duvarlarıyla birlikte kasılıyor, ağır sikimi sertleştiriyor ama karanlık varlığımın diğer her köşesini yumuşatıyor. Yüzlü mücevherler gibi parıldayan gözleriyle çenemi kavırıyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor.

Kendimi bir kez daha onun içinde kaybediyorum, masum bir hayalperesti bir kâbus yaratığına dönüştüren topraklara yaklaştıkça kanımdaki uğultu artıyor.

YOSEF VE MALİKA SERRAN bizi üstü açık araçlarla pistte karşıyor. Damarlarında dolaşan büyüye rağmen, bu hafta onları yaşlandırmış; gülümsemelerindeki canlılığı azaltmış ve güneşten yanmış ciltlerini yontmuş. Sanırım hepimizi değiştirdi. Küçük Electra bile büyümüş gibi görünüyor.

Beni ciddiyle başlarını sallayarak selamlarken, Calanthe ve annesini de çocuklarına gösterdikleri sıcaklıkla kucaklıyorlar. Beni babamızdan mahrum bıraktığı için Symeon'dan ne kadar nefret etsem de, bizi yaratan kadın ve erkeğin yanına gömülmekten mahrum bırakacak kadar nefret etmiyorum. Ülkesine geri gönderdiğim tek ceset o. Onu jetimde istemediğim için Ines ve Malachi geri getirdi.

"Toprağın altında mı?" Malika arabalara doğru giderken Yosef'e soruyorum. "Evet. Gaea'nın madeninin yanında seni bekliyorlar."

Elimi tutan Calanthe parmaklarımı sıkıca kavırıyor. Symeon'un ölümü konusunda ne kadar çelişkili olduğumu biliyor. Ne de olsa, kötülük ve kıskançlık ruhundaki tüm iyilikleri söküp atmadan önceki çocuğa olan sevgimin derinliğini en ön sıradan izledi.

Ceketimi ön yolcu koltuğuna atıyorum, sonra Calanthe ile arkaya tırmanıyorum ve Yosef'in sürmesine izin veriyorum. Evimin toprak yolundan aşağı inerken

genç, gözleri kocaman. Yosefe manzaralı yoldan gitmesini söylüyorum, toprak parçamızı çevreleyen kireçtaşı kayalıklarına oyulmuş yoldan.

Atlantik beyaz taşı kasarken dudakları huşu içinde aralanıyor, tuz öyle yükseklerle püskürüyor ki savrulan parıltılar gibi parıldıyor, ölmekte olan güneşin son ışınlarını kırıyor. Komşu ülkelerin aksine, Atlantis engebeli ve misafirperver değildir; köpüren sular ve şiddetli akıntılar, bodur ağaçları ve inatçı çalılar pençeleyen yıl boyu süren rüzgârlar vardır. Çoğu kişi tarafından nefret edilen, birçoğu tarafından terk edilen bir adaydı. Ta ki maden kendini dünyaya gösterene kadar. Ondan sonra her şey değişti. Bin mil yarıçapındaki her ülke bu değerli kara parçasını kendi bayrağı altına almak için can atıyordu. Konseyden vücudumdaki her rünle nefret ediyor olabilirim, ama onlar sayesinde adam egemen bir devlet olarak kaldı ve sadece bunun için bile konseyin ilk üyelerine .

Yosef, tüm kasabanın etrafında kurulduğu tek yoldan aşağı inmeye başlıyor. Düzinelerce küçük fiçı tahtası ev, cepheleri doğa koşulları tarafından aşındırılmış, asfalt şeritten ayrılıyor.

Üç yaşındayken bu yol bana tehlikeli gelmişti. Ergenlik çağımda geri döndüğümde, bodur hissettirdi. Şimdi ise... zorlu geliyor.

"Hangisi seninkiydi?" Calanthe, bakışlarımı iri zeytin ağaçlarının gölgelediği eğimli mezar taşlarının bulunduğu mezarlıktan ayırarak soruyor.

Atalardan kalma bir incir ağacının rehin aldığı tek katlı beyaz evi başımla işaret ediyorum. "Malika ve ben yatak odalarını hazırladık. Evde kalmaya karar verirsen diye

Gece," diyor Yosef arabayı yolun kenarında durdururken.

Ona teşekkür etmek istiyorum ama kanım çok sıcak yanıyor ve ciğerlerim herhangi bir kelime üretmek için çok sert çırpıyor. Araçtan inerken bacaklarım aynı anda hem ahşap hem de yün gibi hissediyor; Calanthe'yi lastik gibi çalılar arasından geçirip otuz yıl önce düştüğüm topraktaki kuyuya doğru götürürken eklemlerimdeki sertlik artıyor.

Geri döndüm, ama hiç işaretlenmemiş bir araçla. Kuralların değişmiş olacağından endişelenmeye başladım. Madenin Calanthe'nin tenine büyü yapmayı reddedeceğinden. Sonra da benimkini benden alacak diye endişeleniyorum. Tüm bu düşünceler Malachi, Ines ve diğerleri giderken kalmayı seçen yirmi kadar cesur Atlantisli ruha ulaştığımızda uyumsuz bir kreşendoya dönüşüyor.

Malachi tarafından yapılan hızlı tanışma sonra yoldaşlarım geri döndüler.

"Nasıl aşağı ineceğiz?" Calanthe daha geniş olmayan yarığı gözlemliyor bir rögardan daha fazla.

"Aşağı süzülüyoruz," diyorum.

Homurdanıyor. "Tabii ki var."

Havadan bir platform oluşturup ona rehberlik ediyorum. Bizi yeryüzünün bağırsaklarına indirirken, gözleri benimkilere kilitleniyor, önce altın rengi sonra mavi parlıyor.

"Nefes al," diye mırıldanıyorum battıkça batarken.

Madenin duvarlarının akuamarin parlaklığı teninde dans ediyor, ısırmaya devam ettiği dudaklarına ve vurmaya devam ettiği kirpiklerine takılıyor.

"Buraya kadar düştün mü?" Önce yukarı, sonra aşağı bakıyor. "Nasıl ölmedin, Tarian?"

". Gaea ruhumu geri aldı." Nefes nefese kaldı.

"Bunu söylemeyi unuttum mu?" "Um, evet."

Ayaklarımız yere değdiğinde, Calanthe kendi etrafında dönerek saçlarını etrafına savuruyor. Çenemi tokatlıyor ve boynumu gıdıklıyor.

Yumrukladım, başını geriye doğru kaldırdım, sonra ağzına doğru,

"Hazır mısın?" diye sordum. "Hazır mısın?"

"Ölümsüz günlerimin geri kalanını seninle geçirmeye hazırım."

Yutkunuyor ve sonra beni öpüyor, nazik, zorlukla sıyrılan bir öpücük, onu üst üste dizilmiş gliflerle parıldayan duvara yönlendirmeden önce derinleştiriyorum. Parmaklarım karıncalanıyor, rünlerim parlıyor, kanım coşuyor.

"Acıyacak," diye uyarıyorum onu parmaklarımı onunkilere geçirirken. "Hatırlıyorum."

Kaşlarımı çattığımda, "Benim eksik rünümü çoktan unuttun mu?" dedi.

Gün ağardığından beri geri dönmesi için dua ederken nasıl yapabilirdim ki? Kollarımda uyumasına rağmen, gecem korkunç derecede yalnız, rüyalarım korkunç derecede sıkıcıydı.

Yavaşça nefes , sonra daha da yavaş nefes veriyorum ve ancak o zaman eti taşa bastırıyorum.

İçimden geçen güç sarsıntısı tüm bedenimi ısınlıyor. Damarlarımda hızla ilerliyor ve Calanthe'nin kanına elektrik vererek onu sarsıyor. Burun delikleri alevleniyor ve dudakları geriliyor ama sızlanmıyor.

Ateşli bir bıçak omurgamı kesip, sanki kelimeleri derime kazıyormuş gibi kıvrılıp büküldüğünde her şeyin bittiğini düşünüyorum. Lanet olsun. Elimi kaldırmaya çalışıyorum ama taşla birleşmiş.

İşim bitmedi, oğlum. Gaea'nın ürkütücü fısıltısı göğüs kemiğime çarpıyor ve kalbimi yerinden oynatıyor.

Calanthe havayı içine çekiyor, sonra üst dudağındaki teri yalıyor. Parmaklarını sıkıyorum, dilimde güven verici sözcükler oluşuyor ve ölüyor. Ona bunun normal olduğunu söylemeyeceğim, çünkü değil. En son bir insana güç aktardığımda üç yaşında olabilirim, ama bunu mükemmel bir netlikle hatırlıyorum.

Duvardaki glifler kararmadan önce parlıyor ve geçişin sonunu işaret ediyor. Elimi çekiyorum, sonra Calanthe'yi döndürüyorum ve saçlarını ensesinden çekiyorum.

"İşe yaradı mı?" diye soruyor.

'Uyandım' rünleri tenini aydınlatıyor, ama diğer rünler de öyle. Tişörtünü yukarı kaldırıyorum, sütyen askısını çekiştiriyorum ve Gaea'nın yaptıklarına hayretle bakıyorum.

"Tamam, beni biraz korkutuyorsun Tarian. Onları almadım mı? Çünkü onlardan çok varmış gibi hissettim."

Calanthe'nin omurgasında, kuyruk sokumunun hemen üzerinde biten cümleyi saygıyla izliyorum.

"Tarian?" Omzunun üzerinden bakmaya çalışıyor ama pamuk yumağı ışık izlerini görmesini engelliyor.

Sonunda ayeti ona okudum ve sonra ne dediğini tercüme etmeye başladım, ama tercümeye ihtiyacı yok. Gaea ona sadece sihir vermekle kalmamış, aynı zamanda dilimizi anlamasını da sağlamış.

"Uyandın mı, küçük çiçek?" Sırıttıyor. "Tanrıçanızın espri anlayışı var."

Duvardaki glifler dalgalanıyor.

"Tanrıçamız." Kızımın omurgasındaki kelimeleri bir süre daha düşünüp hafızama kazıyorum. *Bugünden itibaren, uykuda ve uyanıkken oğlumun toprağında gelişeceksin. Sonsuza dek onun olacaksın. Sonsuza dek benim.* Calanthe'nin sütyenini ve tişörtünü düzeltiyorum ve sessiz bir şekilde "Teşekkür ederim" diyorum.

Sesi şakaklarımın arasında yankılanırken elmas damarları parlıyor. *Ruhlarınız birbirini seçti, Tarian.*

"Sence bu rüya paylaşımının tekrar başladığı anlamına mı geliyor?" Calanthe etrafında dönüyor, gözleri hem neşeye hem de sihirle parlıyor.

Anlıyorum. Yine de gömleğimin düğmelerini açarken temkinli olmayı tercih ediyorum. "Bu gece göreceğiz."

"Um. Hepsi aşağı inmeyi bekliyor. Muhtemelen hepsi Aşağı." Boynunu büküp el sallıyor. "Evet. Hepsi bakıyor."

"Seni baştan çıkarmak için tişörtümü çıkarmayacağım, Calamity."

"O zaman neden soyunuyorsun?" diye sıkılmış dişlerinin arasından tıslıyor, hâlâ bize katılmak için emrimi bekleyen diğerlerine el sallıyor.

"Çünkü sanırım Gaea derime yeni rünler kazımış."

Calanthe'nin başı bana doğru o kadar hızlı dönüyor ki parıldayan boynu çıtlıyor.

Sırtımı gösteriyorum. Sessiz bir nefes havayı kirlettiğinde omzumun üzerinden bakıyorum.

"Öyle yaptı," diye fısıldıyor kadınım, kürek kemiklerimin arasına yerleşmiş yanardöner kıvrımların izini sürerek.

"Ne diyorlar?"

Calanthe'nin sesi, tıpkı ısıltılı bakışları gibi, yeni rünlerimi seslendirirken şefkat ve merakla dolup taşıyor. "*Sonsuza dek onun. Sonsuza dek benim.*"

Umarım benim *Uyuyan Güzel* versiyonumu beğenmişsinizdir.

Calanthe & Tarian'dan ayrılmaya hazır değil misiniz?

Sizin için bonus bir bölümüm var. Bir evlilik teklifi içerebilir.

[BURADAN İNDİRİN](#)

OceanofPDF.com

Afterword

Haberlerim, çekilişlerim ya da eğlenceli önerilerim olduğunda bir bülten gönderiyorum. Benden haber almak isterseniz, [buradan Bültenime](#) kaydolabilirsiniz.

OceanofPDF.com

Acknowledgments

Bu bir aşk ve delilik emeği oldu. Hatta kaos. Ama tanrım, yolculuktan zevk aldım.

Karanlık Canavarımı 2022 yılında yazmaya başladım. Bu bir yan projeydi, diğer kitaplarımın arasında üzerinde çalıştığım bir . Bölümleri Kindle Vella aracılığıyla biraz düzensiz bir şekilde yayınlıyordum, ta ki 2023 Eylül'ünde tanrılarım ve canavarlarıma tüm dikkatimi vermeye karar verene kadar.

Yeniden anlatımlara *bayılırım*. Özellikle *Uyuyan Güzel*'e bayılmıyorum. O zaman neden bu masaldan ilham aldım? Çok basit. Rüyalar hakkında bir hikaye yazmak istedim, çünkü ben *çok* rüya görürüm. Her gece. Ve hepsi de çılgınca olaylı. Gülmüş, hıçkırarak ağlamış, nefes nefese kalmış, paniklemiş ve şok olmuş bir şekilde uyandığım oldu. Doğrusu, gece hayatım gündüz hayatımdan çok heyecanlı.

Hala *Uyuyan Güzel*'i neden sevmediğimi merak ediyor olabilirsiniz (ya da etmediğimi, ama her iki şekilde de öğrenmek üzeresiniz). İlk görüşte aşkın varlığını reddetmesem de, ilk öpücükte aşka inanmıyorum. Uyandığınızda bir yabancının ağzının sizinkinin üzerinde olduğunu hayal edin. İster kraliyet ailesinden olsun ister sıradan bir Joe / Jane, bu garip ve şüphesiz cinsel saldırı için bir gerekçe olurdu. Pek romantik değil.

Umarım bu asırlık masala getirdiğim yorumu beğenmiş ve yeni tanrılarımı benim kadar şiddetle sevmişsinizdir. Calanthe ve Tarian'ı bu karakterlere dönüştüren her okuyucuya teşekkür ederim.

Lexi ve Rachel'a taslağım üzerinde sihirlerini konuşturdukları için teşekkür ederim. Özellikle de yol boyunca yaptığı yorumlarla beni güldürmeyi başaran Rachel'a. Seni çok seviyorum, bayan.

Yazar arkadaşlarım Miranda Lyn ve Jenny Hickman'a teşekkür ederim, sadece kitabımın ilk kopyasını okumak için zaman ayırmakla kalmadılar, aynı zamanda bu hikaye hakkında her şeyden şüphe etmeye başladığımda bana tavsiyelerde bulundular ve beni rahatlattılar.

Rol modelim ve kitap paketleme perim olan olağanüstü anneme ve en sevdiğim hikaye anlatıcısı olan sadık babama teşekkür ederim (Lisedeki "mürekkep balığı çiftleşme masalını" bir kitabın içine yerleştirmeyi başardığıma inanabiliyor musunuz? Hâlâ inanamıyorum.).

Kardeşlerime, büyük kardeşlerime, kabileme, bu kadar gürültülü ve destekleyici bir aileye sahip olduğum için ne kadar şanslıyım.

Katie'ye, yıllar boyunca beni sürüklediğin metaforik köşelerin sayısını unuttum ama sana hala kaç margarita borçlu olduğumun sayısını unutmadım.

Çocuklarım -Adam, Gabrielle ve Estée'ye- hikâyelerim beni gerçek dünyadan kopardığında beni ayakta tuttuğunuz için teşekkür ederim. Sizler benim en güzel eserlerimsiniz ve hep öyle kalacaksınız.

Son olarak, hayallerimin erkeğine teşekkür ederim. Sen benim Nick'im, Tarian'ım, her şeyimsin Jon. Sonsuza kadar ve daima.

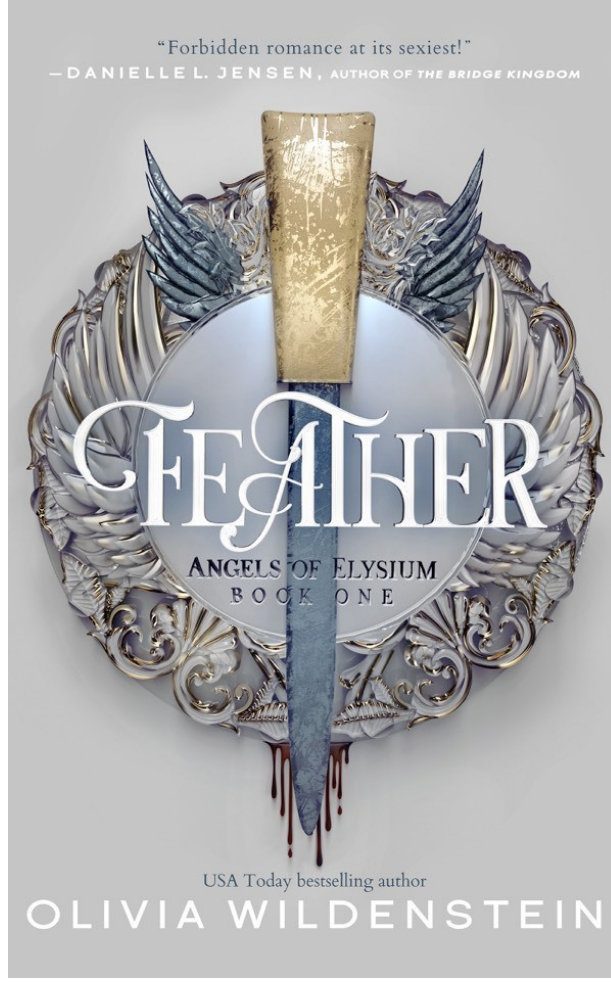
XOXO

Olivia

OceanofPDF.com

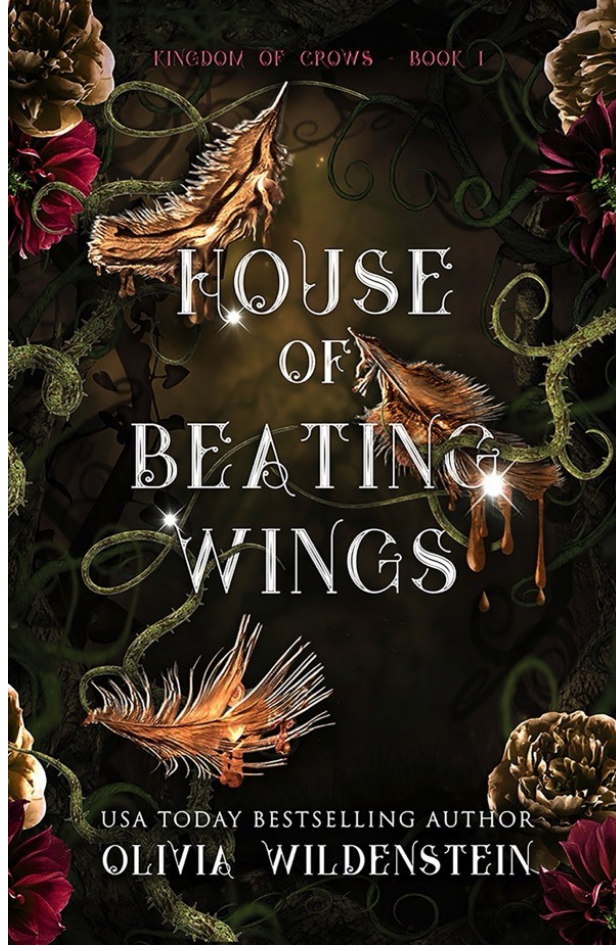
What to read next

Başka bir yeniden anlatım ister misin? Günümüz meleklerimle Paris'e uçun:
[TÜY.](#)

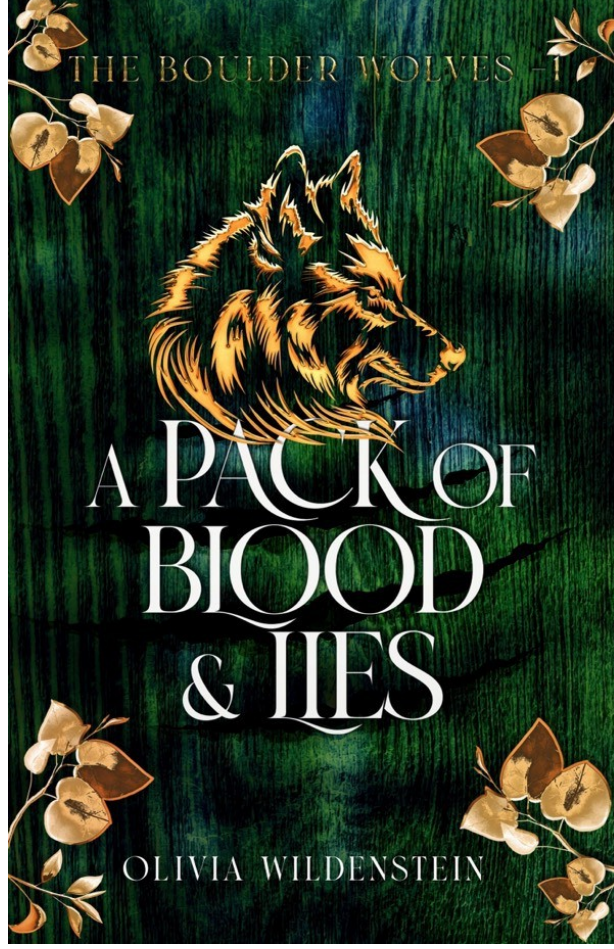
Periler ve karga şekil değiştirenlerle dolu epik bir fantastik aşk serisi
mi istiyorsunuz? Luce ile başlayın:

[KANAT ÇIRPAN EV.](#)

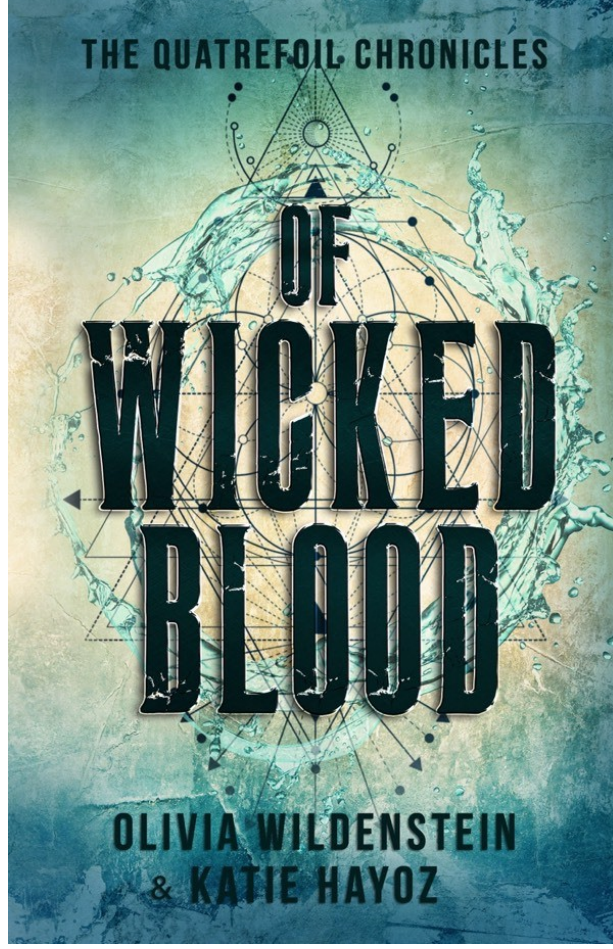

Eğer yürek parçalayan bir aşk üçgenine sahip, düşmandan aşığa paranormal bir romantizm istiyorsanız, şekil değiştiren serimi deneyin:

[BİR PAKET KAN VE YALAN.](#)

Çift bakış açılı, cadıvari, yavaş ilerleyen bir romantizm havasında mısınız?
Dünyaya büyüü geri getirmekle görevlendirilmiş ayak takımı bir ekiple
Fransa'nın en soğuk ve en sisli kasabasına seyahat edin:
[KÖTÜ KANDAN.](#)

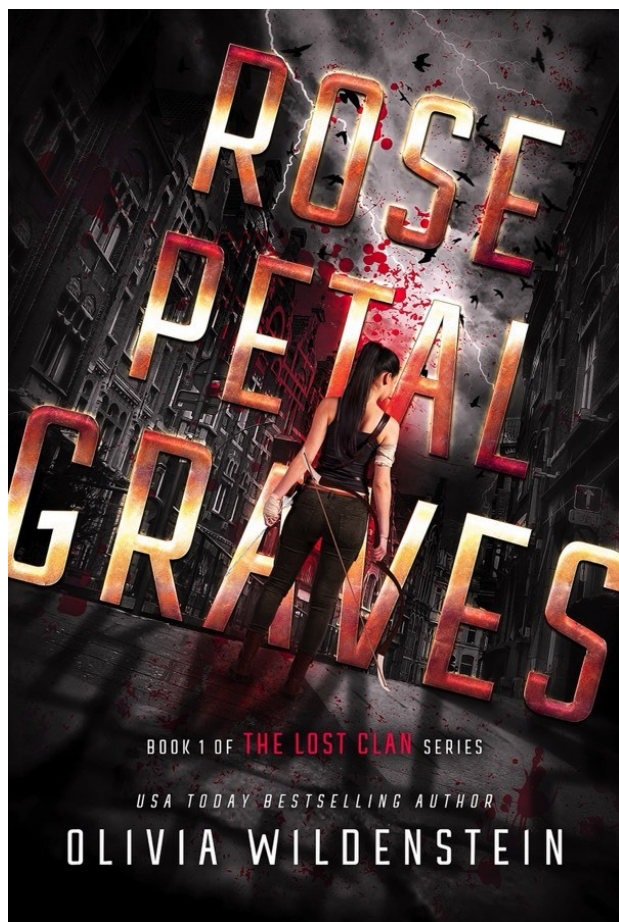

Okuyucuların "Kayıp Klan" ile karşılaştırdığı tamamlanmış Kayıp Klan serimi
keşfedin

The Vampire Diaries, ama perilerle.

Maceraya şununla başlayın:

[ROSE PETAL GRAVES.](#)

OceanofPDF.com

Also by Olivia Wildenstein

PARANORMAL ROMANTİZM

Kayıp Klan serisi

[GÜL YAPRAĞI MEZARLARI](#)

[ROWAN WOOD EFSANELERİ](#)

[YÜKSELEN GÜMÜŞ SİS](#)

[ÖFKELİ RAKIP KALPLER](#)

[PERVASIZ ZALIM](#)

[VARISLER](#)

Boulder Kurtları serisi

[KAN YALANLARLA DOLU BİR](#)

[PAKET](#) [YEMİNLER](#)

[GÖZYAŞLARIYLA VE DOLU BİR](#)

[PAKET](#) [AŞK](#) [VE](#) [NEFRETLE](#)

[DOLU BİR PAKET](#)

[BİR FIRTINA VE YILDIZ SÜRÜSÜ](#)

Elysium Melekleri serisi

[FEATHER](#)

[CELESTIAL](#)

[STARLIGHT](#)

Kargalar Krallığı serisi

[ÇARPAN](#) [YULAFLARIN](#)

[KANATLARIN EVİ](#) [VURAN](#)

[KALPLERİN EVİ](#) [EVİ DEĞİŞEN](#)

[GELGİTLERİN EVİ](#)

The Quatrefoil Chronicles serisi

[KÖTÜ KANIN](#)

[LEKELİ KALBIN](#)

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

GHOSTBOY, CHAMELEON & THE DUKE OF GRAFFITI
BAŞKA BİR AŞK ŞARKISI DEĞİL

ROMANTİK GERİLİM
Soğuk Küçük Oyunlar serisi
SOĞUK KÜÇÜK
YALANLAR SOĞUK
SOĞUK KÜÇÜK
KALPLERKÜÇÜK
OYUNLAR

OceanofPDF.com

About the Author

Olivia, *USA Today*'in en çok satan romantizm yazarlarından biridir. Karakterlerinin buharlı kaçamaklarına bayılmadığı ya da ölümlerini planlamadığı zamanlarda, onu şarabını yudumlarken ve bir sonraki çarpık, romantik başyapıtını hazırlarken, tüm bunları çocuklarını ve başroldeki erkeğini onları dizüstü bilgisayarından daha çok sevdiğine ikna etmeye çalışırken bulabilirsiniz.

WWW.OLIVIAWILDENSTEIN.COM

INSTAGRAM: @OLIVES21

TIKTOK: @OWILDWRITES

FACEBOOK OKUYUCU GRUBU: OLIVIA'NIN SEVGİLİ OKUYUCULARI

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

